

महामहोपाध्याय पं० मधुसूदन ओझा

FOREWORD

Some years ago the Banaras Hindu University received from the Nepal Rajya a generous donation of Rupees one lac to be devoted to a pious purpose. It was gratefully accepted by the Executive Council of the University and earmarked for the publication of Sanskrit texts, their commentaries and translations in a properly edited form. The Hindu Vishvavidyalaya Sanskrit Publication Board appointed for the purpose has decided that the Series be named Hindu Vishvavidyalaya Nepal Rajya Sanskrit Granthamālā.

The work of preparing critical editions of selected ancient texts is in several stages of progress and it is expected that in a few years the work of the Series will gain sufficient momentum. It will publish important Sanskrit texts which are either so far unpublished, or have become out of print, or require to be critically edited again on the basis of fresh manuscript material, or which deserve to be reprinted with a new interpretative approach. Basic scriptural texts of Hinduism like the Vedas, Brāhmaṇas, Śrauta-, Dharma-, and Gṛhya sūtras, Purāṇas, Upapurāṇas, Epics, Smṛtis, etc, with commentaries and also expositional works bearing on them will be specially taken up for preparing new editions in this Series.

11-4-1961

V. S. AGRAWALA,
General Editor

Bloomfield and a host of other scholars from the West have grappled with the Vedic hymns and their traditional exegetic literature as preserved in the Brāhmaṇas and the Upanishads, the ritualistic texts and the ancient commentaries What has been the outcome of this all? Some high sounding theories propped up by comparative religion, comparative philology or cultural history These have barely touched the real problem of Vedic interpretation which in fact appertains to the unfolding of the mystery of Vedic metaphysics and cosmic symbolism At best the labours of these savants have only done some superficial scratching about the meanings of words, they have failed to reach the depths of esoteric meanings or to build up any consistent system of metaphysical interpretation In the words of Dr E J Thomas 'We are learning in the West, that the great problem is not yet solved' An independent new outlook was needed to point to a way of advance which had so far eluded our view

To suppose that one can understand or explain the Upanishads without understanding the basic metaphysical thought of the Vedas is an unrealistic approach One cannot probe into the meaning of the Upanishadic terms like *Prajapati, Avyaya Akshara Kshara, Asvattha, Hridaya, Hiranya, Aditi, Prana, Devata Sambhuti, etc*, without invoking the complete idealogy of Vedic cosmogony As Dr Coomaraswamy has put it I should say that it is futile to search for the meanings in the Samhitas which are not the meanings of the Upanishads I cannot believe that anything taught in the Upanishads was not known to the Vedic rishis The strictly metaphysical consistency of the Mantras makes it inconceivable that they came into being without an understanding of their meaning * The prevailing present day attitude ignores or disregards the traditional view point and is itself stuck up in a jejune attempt to explain the *mantras*, which hardly yield anything intelligible Translators of the Vedas do not seem to have grasped the metaphysical meaning of the *mantras*, Take for example, the following

*In a letter to the present writer

यस्मान्न जात परो अन्योऽअस्ति यऽआविवेश भुवनानि विश्वा ।
प्रजापति प्रजया सरराणस्त्रीणि ज्योतींषि सचते स षोडशी ॥

'Than whom there is none other born more mighty, who hath pervaded all existing creatures—Prajāpati, rejoicing in his offspring, he Shodaśi, maintains the three great lustres' (Yajur VIII 36, Griffith) Without fully explaining the conception of Shodaśi Prajāpati, no one can follow the *mantra* This is Shodaśi? What is the significance of the number sixteen in relation to Prajāpati? What is the meaning of Prajā and how does the latter fulfil the purpose of the former? What are the Three Lights inherent in the conception of Prajāpati? A bunch of such questions springs up and must be tackled in a full fledged frame of reference relating to the Vedic lore about creation Then only can the *mantra* have some relevant sense When the metaphysical meaning is fully grasped, then may we undrstand the ritualistic setting as to why the ideal of Shodaśi Prajāpati is invoked at a particuar point in the ritual.

One can easily multiply such examples, for wherever we cast our eyes we find that the Vedic terms have been left obscure *For example, attention may be drawn to the Asya*-vāmiya Sūkta of the Rigveda, I 146 1-52 Who is the eld grey coloured beningnant Priest (वाम पलित होता)? Who is his middle brother, and who the third one whose back is sprinkled with butter (तृतीया भ्राता घृतपृष्ठ)? Who is again the Chief with seven sons (सप्त पुत्र विश्पति)? These thorny questions *confront us even in the first mantra* As we proceed each *mantra* presents more puzzles

How the boneless one supports the bony (अस्थन्वन्त यदन बिभर्ति, I 164 4) *must be clearly explained in this context* Hillebrandt explained the boneless one as the Sun and the bony as the Moon Griffith takes अनस्था as Prakriti or nature which is unsubstantial and the source of the substantial, that is the material and visible world referred to as अस्थन्वत् The latter is better but isolated and unconnected with what precedes or follows in the hymn Puzzled by many a crux like these, true reader exclaims almost in the words of the *mantra* itself:

PREFACE

I

The present work Siddhāntavāda bears on Vedic metaphysics and was written mostly in Sanskrit verse by the late Mahāmahopādhyāya Pandit Madhusudan Ojha of Jaipur. He made an extensive study of the Nāsadīya Sūkta (Rigveda X. 129) and composed ten works in exposition of the different philosophical doctrines that have been incidentally referred to in that hymn

As a sequel to these ten, he wrote another work called *Siddhānta-vāda* in which the above points of view have been examined and reconciled in the light of Vedic and Brahmanical evidence. Incidentally it also enters upon the exposition of the Three Gunas of the Sāṅkhya philosophy and the conception of Brahma and Māyā of the Vedanta School The work is profound in its treatment of the cosmogonic doctrines of the Veda, the Upanishads and the Gitā.

M.M. Pt. Giridhar Sharma Chaturvedi has edited the original from the Author's MS papers supplied by his son Pt. Pradyumna Ojha of Jaipur to whom the University feels grateful. Pt. Giridhar Sharma has also added an illuminating commentary on the numerous difficult and obscure passages of the text. This works is a rare specimen of modern Indian *scholarship and is a creditable monument to both the late Pt.* Madhusudan Ji and his disciple Pt. Giridhar Ji.

II

Pt. Madhusudan Ojha of Jaipur (1866-1939) has been the Prof. Challenger in the field of Vedic interpretation The edifice of our present day Vedic research has been quite magnificently raised during the last century and a half. Roth, Ludwig, Kaegi, Pischel, Geldner Oldenberg, Bergaigne, Regnaund, Henry, Maxmuller, Macdonell, Keith, Lanmann, Whitney,

Bloomfield and a host of other scholars from the West have grappled with the Vedic hymns and their traditional exegetic literature as preserved in the Brahmanas and the Upanishads, the ritualistic texts and the ancient commentaries What has been the outcome of this all? Some high sounding theories propped up by comparative religion comparative philology or cultural history These have barely touched the real problem of Vedic interpretation which in fact appertains to the unfolding of the mystery of Vedic metaphysics and cosmic symbolism At best the labours of these savants have only done some superficial scratching about the meanings of words, they have failed to reach the depths of esoteric meanings or to build up any consistent system of metaphysical interpretation In the words of Dr E J Thomas 'We are learning in the West that the great problem is not yet solved An independent new outlook was needed to point to a way of advance which had so far eluded our view

To suppose that one can understand or explain the Upanishads without understanding the basic metaphysical thought of the Vedas is an unrealistic approach One cannot probe into the meaning of the Upanishadic terms like *Prajapati Avyaya Akshara Kshara Asvattha, Hridaya Hiranya Aditi Prana Devata Sambhuti etc* without invoking the complete ideology of Vedic cosmogony As Dr Coomaraswamy has put it I should say that it is futile to search for the meanings in the Samhitas which are not the meanings of the Upanishads I cannot believe that anything taught in the Upanishads was not known to the Vedic rishis The strictly metaphysical consistency of the Mantras makes it inconceivable that they came into being without an understanding of their meaning * The prevailing present day attitude ignores or disregards the traditional view point and is itself stuck up in a jejune attempt to explain the *mantras* which hardly yield anything intelligible Translators of the Vedas do not seem to have grasped the metaphysical meaning of the *mantras* Take for example the following

*In a letter to the present writer

यस्मान्न जात परो अन्योऽअस्ति यऽआविवेश भुवनानि विश्वा ।
प्रजापति प्रजया सरराणस्त्रीणि ज्योतींषि सचते स षोडशी ॥

'Than whom there is none other born more mighty, who hath pervaded all existing creatures—Prajāpati, rejoicing in his offspring, he Shodaśī, maintains the three great lustres' (Yajur VIII. 36, Griffith). Without fully explaining the conception of Shodasī Prajapati, no one can follow the *mantra* This is Shodaśī? What is the significance of the number sixteen in relation to Prajāpati? What is the meaning of Prajā and how does the latter fulfil the purpose of the former? What are the Three Lights inherent in the conception of Prajāpati? A bunch of such questions springs up and must be tackled in a full fledged frame of reference relating to the Vedic lore about creation. Then only can the *mantra* have some relevant sense. When the metaphysical meaning is fully grasped, then may we undrstand the ritualistic setting as to why the ideal of Shodaśi Prajāpati is invoked at a particuar point in the ritual.

One can easily multiply such examples, for wherever we cast our eyes we find that the Vedic terms have been left obscure For example, attention may be drawn to the Asyavāmiya Sūkta of the Rigveda, I 146 1 52 Who is the eld grey-coloured beningnant Priest (वाम पलित होता)? Who is his middle brother, and who the third one whose back is sprinkled with butter (तृतीयो भ्राता घृतपृष्ठ)? Who is again the Chief with seven sons (सप्त पुत्र विश्पति)? These thorny questions confront us even in the first *mantra* As we proceed each *mantra* presents more puzzles

How the boneless one supports the bony (अस्थन्वन्त यदन विभर्ति, I. 164 4) must be clearly explained in this context Hillebrandt explained the boneless one as the Sun and the bony as the Moon Griffith takes अनस्था as Prakriti or nature which is unsubstantial and the source of the substantial, that is the material and visible world referred to as अस्थन्वत् The latter is better but isolated and unconnected with what precedes or follows in the hymn Puzzled by many a crux like these, a true seeker exclaims almost in the words of the *mantra* itself :

I ask, unknowing, those who know, the sages, as one all ignorant for sake of knowledge.

अचिकित्वाञ्चिकितुषश्चिदत्र कवीन्पृच्छामि विद्मने न विद्वान ।

And then in a mood of challenge he says : Let him who knoweth presently declare it—

इह ब्रवीतु य ईमङ्ग वेद ।

This plaintive appeal rises from many hearts who sincerely desire to understand the mystery of the *mantras* in an intelligible way.

In vain do we look to Sāyana, Skanda, Udgītha and others, or even to ancient Yāska for light which does not come In this baffling situation Pt Madhu Sudan Ojha comes to our aid With his advent in the field of Vedic interpretation light bursts on the problems raised above He does not parry the above inconvenient questions, but goes to the very root and introduces us to the stately edifice of metaphysical thought that is in the Vedas His brilliant exposition of *Prajāpati* and of *Asvattha*, viz the Creator and the Cosmic Tree of Existence, of *Chatushpad Brahman*, viz *Parātpara, Avyaya, Akshara* and *Kshara* forming part of one unified whole presents the terminology of the *mantras* in a new setting, fortified by the ancient traditional lore of the Brāhmanas

It is apparent to any one that philological research alone is insufficient to the understanding of the Vedic texts These have to be interpreted with the resources of the fundamental doctrine as set forth in the Brahmanical literature Seemingly liturgical, the Brāhmanas tackle the *mantras* at various levels of reference which run parallel to each other and conjointly explain the cosmic process both in the macrocosm and the microcosm As every student of the Veda knows the Brahmanas are themselves a hard nut to crack One needs a prolonged study coupled with an intuitional probing into their esoteric meaning, then only the interconnection between the immediate and the transcendental values of words can be grasped.

Pt. Madhusudan Ojha was a prolific and gifted author He has left behind a voluminous literature comprising about

two hundred books all of which with a few exceptions were written in Sanskrit The following is a scheme of his literary efforts :

महाखण्ड	विभाग	महाग्रन्थ सख्या	अन्तर्ग्रन्थ सख्या
नियम	(१) ब्रह्मविज्ञान	७	४०
	(२) यज्ञविज्ञान	४	२०
	(३) पुराणसमीक्षा	३	१८
	(४) वेदांगसमीक्षा	४	३०
आगम	(५) आगमरहस्य	६	१२०
		२४	२२८

This literature is preserved in manuscript form with his son, Pt. Pradyumn Ojha (Vidyadhar kā Rāstā, Jaipur). About fifty books have so far been publihed at great personal sacrifice by him.

From the point of view of interpretation the most important division is *Brahma-vijñāna* which comprises the following seven sections divided into 40 works .

१ दिव्य विभूति	५
२ उक्थ वैराजिक	१०
३ आर्य हृदय सर्वस्व	५
४ निगम बोधशिक्षा	५
५ विज्ञान प्रवेशिका	५
६ विज्ञानमधुसूदन	५
७ सार्वत्रप्रदीप	५
	४०

Pandit Ojha's exposition of the Nāsadīya Sūkta of the Rigveda (X. 129) is covered by his *uktha-vairājika*, which consists of the following ten books .

१ सदसद्वाद	६ अम्भोवाद
२ रजोवाद	७ अमृतमृत्युवाद
३ व्योमवाद	८ अहोरात्रवाद
४ अपरवाद	९ दैववाद
५ आवरणवाद	१० संशयतदुच्छेदवाद

These were so many points of view and doctrinal approaches to explain the metaphysics of creation. Abundant material from the Vedic *mantras*, other Saṁhitās, Brāhmaṇas and Upanishads has been brought together to explain these philosophical tenets. For example, under अहोरात्र वाद, which was also known as कालवाद, we have a rich harvest of evidence woven into chaste Sanskrit verses of poetic merit. He writes about his ब्रह्म विज्ञान—

यत्र प्रदर्श्या विषया पुरातना यत्र प्रकारोऽभिनव प्रदर्शने ।
यत्र प्रमाण श्रुतय सयुक्तयस्तद् ब्रह्मविज्ञानमिद विमृश्यताम् ॥

The verses about काल are exquistite and elegant to a degree:

अनाद्यन्त ध्रुवमप्रतर्क्यं परायण यज्जगतोऽस्य बीजम् ।
अज पुराणैरजर यदाहुस्तद्ब्रह्म त कालमह वदामि ॥
कालोऽयमर्थो जगतोऽस्य हेतुर्द्वे शुक्लकृष्णे भवतोऽस्य रूपे ।
प्रत्यर्थमन्यान्य ऋतुश्च काल स्वे स्वे हि काले प्रभवन्ति सर्वे ॥
भूतानि काल पचतीह काल प्रजा इमा सहरते स काल ।
सुप्तेषु जागर्ति स एव कार्यं स कारण वै दुरतिक्रमोऽयम् ॥
अन्त स आदिर्जगत प्रतिष्ठा नान्तोऽस्य नादिर्न च सप्रतिष्ठा ।
स एष कालस्तत एव सर्वं प्रजायते तत्र लय प्रयाति ॥
काल तमेव भगवानथर्वाङ्गिरा पुराऽऽथर्वणसहितायाम् ।
एकोनविंश निजगाद काण्डे सूक्त त्रिपञ्चाशमनूत्तर च ॥

Other books of value in connection with ontology are ब्रह्मविज्ञान प्रवेशिका, ब्रह्मविज्ञान, विज्ञानविद्युत्, ब्रह्मचतुष्पदी, and ब्रह्म समन्वय, each of these is devoted to an explanation of abstruse Vedic terms For example, the last one explains such terms as निर्विशेष, परात्पर, अव्यय, अक्षर, क्षर, प्रजापति, सृष्टि, प्रणव, रस बल, (including 16 kinds of बल, viz. माया, जाया, धारा, आत्मा, हृदय, मूर्ति, यश, सूत्र, सत्य, यक्ष, अभ्व, मोह, वय, वयोनाध, वयुन, and distinct from all these the विद्याबल) वेदसाहस्री, उक्थ, अर्क, अशनाया, अन्नाद, आवपन, इन्द्र, अग्नि, रुद्र, आदित्य, यज्ञ प्रजापति, प्रणव, etc. The explanation of fourteen kinds of Indra is of great value:

य इन्धे यान् य इष्टे यान् यो यौ यान् यान् प्रति प्रति ।
स तेषामिन्द्र इत्युक्तस्तथा हीन्द्राश्चतुर्दश ॥
सत्य स्वा विद्युदुत्साह प्रज्ञा प्राणो द्युतिर्बलम् ।
वागात्मायुर्व्योमरूप गतिरिन्द्राश्चतुर्दश ॥

There is practically no end to the Vedic terminology which Pandit Madhusudan Ojha has illumined in his works A good dictionary should be compiled from his writings and the new meanings to traditional Brāhmana passages will be found to be a contribution to Sanskrit lexicography Under *śuna* as the epithet of Indra in the *Sunam huvīyā* verse, one should discuss the real maning of this word and how it was accepted as the symbol of space or the principle which gives to the centre the capacity to expand Within the compact centre of each object, if there be no space, things whether big or small, would not attain the size they do

In Vedic symbolism हृदय, नाभि, उक्थ, ऊर्ध्व, गर्भ are but different words for केन्द्र or centre, and this has been explained at length in this new literature प्रजापति is twofold, अनिरुक्त and निरुक्त, अव्यक्त and व्यक्त, unmanifest and manifest That which existed in the beginning (अग्रे), *ante principium*, was हिरण्यगर्भ, the state in which हिरण्य or the manifest form was yet in embroyo or in the centre and had not become manifest हिरण्य is the word for manifest (व्यक्त) and हिरण्यगर्भ for the preceding state, of course conceived in relative terms A few more terms of which the explanations are found in the encyclopaedic literature that is before us are —

षोडशी पुरुष पञ्चकल अव्यय, पञ्चकल अक्षर, पञ्चकल क्षर, इन्द्र विष्णु स्पर्धा, हृदयविद्या, अश्वत्थ विद्या मधु विद्या उद्गीथ विद्या, पर्यङ्क विद्या, व्याहृति रहस्य वषट्कार, भृगु अङ्गिरा, पञ्चाग्नि विद्या कश्यप स्वरूप, दिति-अदिति, सविता-सावित्री, सावित्री-गायत्री भेद, योषा वृषा, अग्नि-सोम, दशाक्षरा विराट, सप्ताश्व सूर्य, छन्द परिचय, वाक्तत्त्व आम्भृणी, सरस्वती वाक, परमेष्ठिनी and वृहतीवाक लोक गायत्री ब्रह्म-सुब्रह्म, सौर पार्थिव प्राण कूर्म प्राण, वाराह, दधि मधु घृत स्तोम, आयुष्टोम, ज्योतिष्टोम गोष्टोम, गौसाहस्री लोक साहस्री वेद साहस्री, वामन विष्णु अन्न-अन्नाद, वेद-सूत्र नियति, मनोता, इषा ऊर्क्, रेत श्रद्धा, यश, विश्वरूप आभू-अभ्व स्वाहा-स्वधा, पुष्करपर्ण, मातरिश्वा, श्वोवस्यस् मन ऋषि प्राण, वालखिल्य, पञ्चाण्ड विद्या (अस्त्वण्ड, हिरण्मयाण्ड, पोषाण्ड, यशोऽण्ड रेतोऽण्ड which is one of the toughest chapters of the *Satapatha*), etc

Serous students of the Veda must take note of this evidence, and attempt afresh the assessment of traditional esoteric symbolism which has so far been regarded as theological

III

A synoptic scheme of Pt. Madhusudan Ojha's works.

[१]

ब्रह्म विज्ञान

I दिव्यविभूति—

(१) जगद्गुरुवैभवम्,* (२) महर्षिकुलवैभवम्,* (३) स्वर्गसन्देश, (४) इन्द्रविजय,* (५) दशवादरहस्यम्*

II उत्थवैराजिक—

(१) सदसद्वाद* (२) रजोवाद (३) व्योमवाद* (४) अपरवाद* (५) आवरण वाद* (६) अम्भोवाद* (७) अमृतमृत्युवाद (८) अहोरात्रवाद* (९) दैववाद (१०) समयतदुच्छेदवाद*

III आर्यहृदयसर्वस्वग्रन्थ

(१) ब्रह्महृदयम् (२) ब्राह्मणहृदयम् (३) उपनिषद् हृदयम् (४) गीता हृदयम्* (गीता विज्ञान भाष्य, प्रथम रहस्य काण्ड, द्वितीय मूलकाण्ड) (५) ब्रह्मसूत्र हृदयम् (प्रथम भाग द्वितीय भाग)*

IV निगमबोधग्रन्थ—

(१) निगदवती (२) गाथावती (३) आख्यानवती (४) निरुक्तिमती (५) पथ्यास्वस्तिर्वेदमातृका

V विज्ञान प्रवेशिका—

(१) ब्रह्मद्रवी (२) ब्रह्मधारा (३) विज्ञान विद्युत्* (४) विज्ञान परिष्कार (५) दर्शन परिष्कार

VI विज्ञान-मधुसूदनग्रन्थ—

(१) ब्रह्मविनय (२) ब्रह्मसमन्वय* (३) ब्रह्मप्राजापत्यम् (४) ब्रह्मोपपत्ति (५) ब्रह्मचतुष्पदी*

VII सायिन्सप्रदीपग्रन्थ—

(१) भौतिक सायिन्स प्रदीपिका, अग्नि विद्युत् ईथर विज्ञान (२) यौगिक सायिन्स प्रदीपिका, मौलिक पदार्थ विद्या (३) शारीरिक सायिन्स (४) वृष्टिविज्ञान प्रदीपिका (५) वस्तु समीक्षा

[२]

यज्ञ विज्ञान

I निविन्-कलाप—

(१) वैश्वरूप निविन् (२) ऋषि निविन् (३) देवता निविन्* (४) आत्म निविन् (५) यज्ञ निविन्

* Those marked with an asterisk have been published and may be obtained from Pt. Pradyumna Ojha, Vidyadhar kā rāstā, Jaipur.

II यज्ञमधुसूदन—

(१) यज्ञविहाराध्याय (२) स्मार्तकुण्ड समीक्षाध्याय* (३) यज्ञोपकरणाध्याय* (४) मन्त्रप्रकरणाध्याय (५) आत्माध्याय (६) देवताध्याय (७) यज्ञविटपाध्याय* (८) कर्मानुक्रमणिकाध्याय*

III यज्ञविनय-पद्धति—

(१) यज्ञकौमुदी (१) चयनाध्याय

IV प्रयोग पारिजात—

(१) आधान प्रक्रिया (२) प्राक् सौमिक प्रक्रिया (३) एकाह-प्रक्रिया (४) अहीन-प्रक्रिया (५) सत्रप्रक्रिया

[३]

पुराण समीक्षा

I विश्वविकास ग्रन्थ—

(१) मन्वन्तर-निर्धार (२) विश्वसृष्टि सन्दर्भ (३) आर्य भुवनकोश (४) ज्योतिश्चक्रसंस्थान (५) वैज्ञानिकोपाख्यान (६) अयमातृका

II देवयुगाभास ग्रन्थ—

(१) देवासुरख्याति (२) राघवख्याति (३) यादवख्याति (४) हैहयख्याति (५) पौरवख्याति (अत्रिख्याति)* (६) अक्रमख्याति

III प्रसगचरित ग्रन्थ—

(१) कथानकसमुच्चय (२) दैवतमीमांसा (३) वेद पुराणादि-शास्त्रावतार (४) कल्पशुद्धि प्रसग (५) परीक्षा प्रसग (६) पुराणपरिशिष्ट

[४]

वेदाङ्ग समीक्षा

I वाक्पदिका

(१) वर्ण समीक्षा (२) छन्द समीक्षा (३) वैदिककोश* (४) वैदिक शब्द तालिका (५) व्याकरण विनोद

II ज्योतिश्चक्रचर—

(१) तारा विज्ञान (२) गोल विज्ञान (३) होरा विज्ञान (४) याज्ञ्विनी-सौदामिनी व्याख्या सहित* (५) लक्षणविज्ञान

III आत्म संस्कार कल्प

(१) शुद्धिविज्ञान पञ्जिका (आशौच पञ्जिका)* (२) धर्मविज्ञान पञ्जिका (३) व्रत पञ्जिका (४) व्यवहार व्यवस्थापिका (५) श्राद्ध परिष्कार

IV परिशिष्टनुग्रह—

(१) शास्त्र परिचय (२) वेदार्थभ्रम निवारण* (३) वेदधर्म व्याख्यान पञ्जिका* (४) प्रत्यन्त प्रस्थान-मीमांसा* (५) गोत्रप्रवर-पताका (६) जातिपञ्जिका (७) सम्प्रदाय पञ्जिका (८) इन्द्र ध्वजोत्थापन-पद्धति (९) धर्मतत्त्व समीक्षा

IV

This work Siddhānata vāda deals with Vedic cosmogony and aims at establishing that Brahma is the ultimate cause of creation After the usual benedictory verses it states that the Vedic *mantras* have a fourfold character, in that they deal with the topics of *Yajña, Vijñāna, Itihāsa* and *Stotra* Their main emphasis, however, is on *Vijñāna* which signifies an exposition of the creation of the cosmos The source, the process and the end of creation constitute the main interest of what the Author has discused under the term *Vaidika Vijñana* This was the ancient traditional understanding of this important term in the Brāhmanas and the Upanishads

At present there is a belief in the Six systems of Philosophy, viz Sānkhya, Yoga, Nyāya, Vaiseshika, Mimamsā and Vedānta Of this list Shri Ojha eschews Nyāya, Yoga and Mimāmsā and in their place includes the Chārvāka, Bauddha and Jaina schools of philosophy These three do not accept the authority of the Vedas and are nicknamed as the *Nāstika* Schools The Vaiśeshika, Sankhya and Vedānta hold the Vedas as authoritative and are styled as the *Āstika* Schools These six schools have their sub divisions and become twenty in all

Similar to these six different schools of philosophy which came into existence at a subsequent period, there existed in the Vedic times ten different cosmogonic doctrines to which a reference is found in the Nāsadiya Sūkta of the Rigveda They form the subject matter of ten expositional works by Pandit Madhusūdan Ojha as follows.

1. Sadasadvāda—The Nāsadiya Sūkta gives this doctrine the first position In the begining existed the Asat and from it proceeded the Sat This was the view of the Taittiriyas In the Rigveda itself both Asat and Sat are said to have existed in the Parama Vyoma i e the Empyrean or the highest heaven which was the abode of the Gods and from which both Aditi and Daksha were born—

असच्च सच्च परमे व्योमन् दक्षस्य जन्मन्नदितेरुपस्थे ।
अग्निर्ह नः प्रथमजा ऋतस्य पूर्व आयुनि वृषभश्च धेनुः ॥

(Rig X 5 7)

We may also compare here the statement made in Rik X 72 2 3, ((देवानां पूर्व्ये युगेऽसतः सदजायत) In the Satapatha Asat is explained as the Rishi creation or Prāna srishti (VI 1 1 1)*. The terms Sat and Asat were differently understood in the various schools of philosophy Here the gross material creation is said to be Sat and the preceding stage of Energy is termed Asat Others said that Brahma is Sat or Pradhāna or Prakriti is Asat Subtle discussion over their relative priority as shown by Pandit Ojha in his *Dasavāda rahasya* resulted in the elaboration of seven diverse points of view which subsequently were expanded to twenty one

2 Rajovāda—Rajas is the primeval material cause of the cosmos (आरम्भण तत्त्वमिहोच्यते रज) It is said in the Rigveda that in the beginning there existed the One Unborn (एक अज) refering to the absolute Brahman and from him were produced the six Rajāmsi which were all supported by that One (वि यस्तस्तम्भ षडिमा रजांस्यजस्य रूपे किमपि स्विदेकम् I. 164 6)

These are also known as *Shadurvih,* the Six Expansive Ones' (षडुर्वीरेकमिद्बृहत् X 14 16, also X 128 5) Others believe that Rajas is the same as Loka and there are seven Lokas, viz, भूर्भुव स्व मह जन तप सत्यम These are also termed as the Earth, Water, Fire, Air, Space, Activity and Consciousness Others speak of Rajas as being twofold, viz, Sukla Rajas and Krishna Rajas which represent the basal dichotomy of the cosmos and revolve in a circle as the dynamic pulsating forces of creation—

अहश्च कृष्णमहरर्जुनं च वि वर्तेते रजसी वेद्याभिः ।
वैश्वानरो जायमानो न राजाऽवातिरज्ज्योतिषाग्निस्तमांसि ॥

(Rig VI 9 1)

* असद्वा इदमग्र आसीत् । तदाहुः किं तदसदासीदित्यृषयो वाव तेऽग्रेऽसदासीत्तदाहुः के त ऋषय इति प्राणा वा ऋषयः ।

It is said elsewhere in the Rigveda that the black and the white represent the variant Pair of Twin Beauties One of the two is dark, and bright shines the other These two originate from a common parental source and are Sisters Mighty is God supreme and sole power which is capable of such miraculous manifestation—

नाना चक्राते यम्या ३ वपूंषि तयोरन्य रोचते कृष्णमन्यत ।
श्यावी च यदरुषा च स्वसारौ महद् देवानामसुरत्वमेकम ॥
(Rig III 55 11)

Rajas represents the principle of Motion (गति) as against the principle of Rest or Stasis (स्थिति) Whereas Aja is the same as the Avyaya Purusha, Rajas corresponds to the Akshara Purusha The doctrine of Akshara was quite well known to the seers of the Rigveda where it is stated that the primeval ocean of infinite energy transforms itself into this material creation through the agency of Akshara—

तस्या समुद्रा अधि वि क्षरन्ति तेन जीवन्ति प्रदिशश्चतस्र ।
तत क्षरत्यक्षर तद् विश्वमुप जीवति ॥ (Rig I 164 42)

Cosmic pulsation is expressing itself in the universal rythmic movement of expansion and contraction and the same is designated as Prāna in Vedic terminology, as stated in the Satapatha—

प्राणो वै समचनप्रसारणम (Sat VIII 1 4 10)

Controlled rythmic beat or throb is the nature of Prāna and the same is equivalent to the life principle manifest in different forms Prāna is a dual principle like Rajas, expresing itself as the pair of Prāna and Apāna As it is said, the supreme light of the universe manifests itself in an expiring and inspiring movement known as Prānana apānana—

अन्तश्चरति रोचना अस्य प्राणादपानती ।
व्यख्यन्महिषो दिवम् (Rig X 189 2)

When the two opposite poles of Energy or Rajas become established and an uninterrupted oscillating movement starts between the two then only light begins to shine in its sphere

and the principle of Darkness or riotous energy symbolized as *Mahisha* keeps out of that orbit. Rajovāda was an important metaphysical doctrine of the Ṛigveda which later became identified with and merged into the theory of Kāla or Time.

3. *Vyomavāda*—The ultimate changeless and eternal source of the cosmos is known as the Parama-Vyoma. That is immortal and beyond modification. It is also called Indra or Nabhya-Prajāpati that remains unborn (अन्तरजायमान.). Its opposite principle is Apara Vyoma representing the creational aspect of the cosmos. This is subject to change and all kinds of modification and therefore is regarded as mortal. Ākāśa (Space) is its first material mainfestation and the five gross elements are gradually produced from it. The Amṛita-vyoma is the birthplace of the Devas and the Martya-vyoma that of the Bhūtas. The doctrine of Vāk is intimately connected with that of Vyoma. In the Empyrean (परमे व्योमन्) Vāk is said to be immortal (अमृता वाक्) and to be constituted of 'a thousand syllables' (सहस्राक्षरा परमे व्योमन्, Ṛig. I. 164 41). That which is Sahasra is infinite and universal, undifferentiated and unaffected by the conception of arithmeticl numbers. That which is Vyoma is the same as Ākāśa and the attribute of Ākāśa is Śabda or Speech consisting of syllables.

4. *Apara-vāda*—Para and Apara are relative conceptions, the Absolute being concieved as Para and the Imminent as Apara. This Pair of Higher and Lower is also designated as Ūrdhva and Adhaḥ. The centre is the Para and the circumference the Apara. The Cosmic Tree is said *to have its roots* in the Ūrdhva, that is the Higher Essence and its branches ramify in all directions of the space called Adhaḥ. The relative conception of Para and Apara was of the widest application in the Vedic metaphysical lucubration. Vyoma, Vāk, Prajāpati, Kāla, all these were conceived of as belonging to a higher and lower order, the higher corresponding to the stage *ab intra* (अन्तरजायमान) and the lower to the stage of manifestation (बहुधा विजायते). The seed and the tree, the primeval germ and the manifest body are examples of Para and Apara.

5 *Āvarana vāda*—The line of Nāsadiya Sūkta referring to this doctrine reads—

किमासीव कुह कस्य शर्मन (Rig X 129 1)

Creation is governed by the principle of Finitisation The Infinite is cast in a finite mould for the purpose of becoming manifest That which is made concrete and material assumes a finite shape This is the doctrine of Āvarana A significant term for it is Māyā The power that measures out all created things is Māyā Indra as the presiding diety of Paramavyoma assumes diverse forms through his Māya

रूप रूप प्रतिरूपो बभूव तदस्य रूप प्रतिचक्षणाय ।
इन्द्रो मायाभि पुरुरूप ईयते युक्ता ह्यस्य हरय शता दश ॥

(Rig VI 47 18)

All creation is the measuring out which is usually expressed by one or the other derivatives of the root मा, to measure and generally expressed as Vimāna This measuring out takes place through the agency of Rajas or motion and is threefold or operative at three different levels of reference (त्रिधातु Rig III, 26 7), i e Mind, Life and Matter

The principle of of Envelopment is important for creativity It determines the depth and dimensions of the projected creation Each created object comprises a Dyāvā Prithivi, i e the parental pair of Heaven and Earth The Dyāvā Prithivi conception is the most vital and basic to the whole idea of Vedic cosmogony in which the Earth symbolizes the material basis and Heaven is the symbol of all that is its unmanifest immortal source Many a beautiful hymn of the Rigveda is devoted to the glorification of this Parental Pair Anything to become manifest must descend to the level of Matter, spoken of as Earth or Mother The word Mātā literally signifies that which measures The womb of the Mother determines all the possibilities of existance inherent in each created object The Father coincides with the infinite immortal source, but the Mother represents its mortal and finite counterpart The Mother is truly the container of what she creates That is her

true nature, viz serving as a mould or Āvarana The Nāsadīya Sūkta gives a synonym to this as Śarma, viz, Shelter Each covering is virtually a protection That which envelopes serves as a shelter to the object enveloped From this point of view we may understand why in the Brāhmanas Śarma is equated with Charma or the Cutaneous principle which appears as the covering of each living object It is said that the skin of the black antelope is called Charma in ordinary human speech but is virtually a Śarma so far as it represents the divine principle of protection, for the black antelope is the symbol of Yajna and the latter enshrines Agni or the overall principle of Life (शर्म चर्म वा एतत्कृष्णस्य (मृगस्य) तन्मानुष शर्म देवत्रा Sat, III 2 1 8) Śarma= Charma=Āvarana represents the truly cryptic esoteric style of the Brāhmanas In the Puranic terminology it is the same as the Gaja charma or Gaja kritti worn by Siva at the beginning of his Tandava Dance, where the elephant is the symbol of Ahankara or individual manifestation

6 *Ambhovada*—The Ambhovāda was an important Vedic doctrine in which the Waters were conceived as the primeval source of all creation Ambhas, Āpah Salilam, Samudrāh, Ritam all these were regarded more or less as synonymous concepts and described with great elaboration in the Mantras of the Rigveda All creation proceeds from the infinite ocean of Varuna who is the presiding deity of waters The region of Varuṇa is that of darkness, i e of the absence of manifestation It is also spoken of as the dark descent (कृष्ण नियान Rig I 164 47) The Waters represent the principle of Rest in which Matter existed in a state of equilibrium and in an amorphous mass Out of that unmanifest state of darkness and static inertia proceeds the principle of Motion and Light which is symbolized as Agni This doctrine is repeated many times in the Rigveda that the Waters as the primeval Mother gave birth to Agni The Rigvedic seer formulates this significant enquiry —

परो दिवा पर एना पृथिव्या परो देवेभिरसुरैर्यदस्ति ।
कं स्विद्गर्भं प्रथमं दध्र आपो यत्र देवाः समपश्यन्त विश्वे ।

तमिद्गर्भं प्रथमं दध्र आपो यत्र देवा समगच्छन्त विश्वे ।
अजस्य नाभावध्येकमर्पितं यस्मिन् विश्वानि भुवनानि तस्थु ।
(Ṛig X 82. 5 6)

Agni was the first child of the Waters as the Mother The Waters were the same as Ritam or Parameshthī, the universal principle and source of Creation Agni is spoken of as Apām-garbhah (Rig, III [illegible] 8) According to the Rigveda VII, 49, 4 Vaiśvānara Agni had its abode in the Waters (वैश्वनरो यास्वग्नि प्रविष्टस्ता आपो देवीरिह मामवन्तु) Agni as the enkindling principle in the cosmos is spoken of as the Primeval Heat (अग्रज तपस बृहद्वता, II 53) The Āranyaka-parva refers to it as the temperature (ऊष्मा) and the Maitrāyani Upanishad refering to the doctrine of the Divine Heat (दैवोष्ण्य) mentions that this heat is generated by the clashing forces of expansion and contraction known as उपांशु and अन्तर्याम and that the Purusha is the same as Agni (यदौष्ण्य स पुरुष । अथ य पुरुष सोग्निर्वैश्वानर, मैत्रायणी उपनिषद् II 6) It is stated that the Gods discrovered beautiful Agni hidden in the Waters—

अविन्दन् दर्शतमप्स्वन्तर्देवासो अग्निमपसि स्वसृणाम् (Rig III 1. 8)

In the Rigveda Agni is explicity stated to be the first-born of Rita which signifies the cosmic order as expressed in the form of the channels through which Water or Energy is flowing (अग्निर्हि न प्रथमजा ऋतस्य, Rig X 5 7)

It may be stated that the sub stratum of Rita or Āpah or Ambhah *represents* the principle of Soma and Agni *is its* oppo*site* principle All creation is spoken of as the manifestation of the interaction between Agni and Soma (अग्नीषोमात्मक जगत्) Animal life with blood, vitlity and spirit is produced and sustained by the interaction of Agni and Soma (अग्नीषोमीय पशु) which is tied to each sacrificial stake The sub stratum of Waters is conceived of as a lake (सरस) from which Sarasvatī or Vāk symbolizing the principle of Matter flows forth in a thousand forms

Agni, the enkindled divinity, is the same as Indra, which the Śatapatha Brāhmana derives esoterically from the root

'indh', 'to burn', that which is 'Indha' becomes 'Indra in the cryptic speech (स योऽयं मध्ये प्राणः एष एवेन्द्रस्तानेष प्राणान्मध्यत इन्द्रियेणैन्द यदैन्द तस्मादिन्ध इन्धो ह वै तमिन्द्र इत्याचक्षते परोक्षम्, VI. 1. 1. 2). In Vedic terminology the following bunch of coincident meanings should be borne in mind:

अग्नि—इन्द्र—सूर्य—मनु—अह्—यज्ञ—अमृत—देव—अक्षर—काल—हिरण्यगर्भ—प्रजापति—सत्य—प्राण—ज्योति—द्यौ—पिता—अह—संवत्सर.

They point to the same phenomenon, viz. the principle of Agni born from the pre-existent and infinite ocean of Waters. The principle of Soma has also its coincident series, viz, ऋत—आप—अम्भ—सलिल—समुद्र—वरुण—असुर—अहि—वृत्र—मृत्यु—अपान—पृथिवी—माता—पश्नि—तम, etc. A correct appreciation of their symbolism throws light on many stanzas of the Rigveda.

7. *Amṛita-Mṛityu-Vāda*—Amrita and Mrityu are inherent in the creative process of the cosmos. Immortality is the principle of rest or stasis, and mortality is motion or change:

अमृत मृत्युरिति द्वयमेतद्विश्वस्य मूलमिति विद्यात् ।
अविनाशी स्थितिलक्षणममृत गतिमान् विनश्वरो मृत्यु ॥

(दशवादरहस्य, p. 15.)

The Devas represent Amrita and the Bhūtas Mrityu and Agni is connected with both as the देवाग्नि and भूताग्नि, the former in the sun and the latter in the earth (भूतानि मृत्योरमृताच्च देवास्तेषूभयेष्वग्निरयम् निविष्ट, ibid. p. 16). In other words अमृत is called रस and मृत्यु is called बल—

रसो बल चेत्यमृत च मृत्यू रस प्रधानान्यमृतानि सृष्ट्याम् ।
बल प्रधानास्त्विह मृत्यव स्युर्न मृत्यव सत्यमृतातिरेकात् ॥
अन्तर मृत्योरमृतं मृत्यावमृतमाहितम् ।
मृत्युर्विवस्वन्त वस्ते मृत्योरात्मा विवस्वति ॥ (Sata)

Birth is immortality and death is Mṛityu. Both of these are found in the Sun as Mārtānda, whom Aditi, mother of the Gods, brought forth 'to spring to life and die again':

प्रजायै मृत्यवे त्वत्पुनर्मार्ताण्डमाभरत् । (Rig. X. 72 9).

प्रजा (=जन्म), मृत्यु (=मरण) are the component halves of the same circle, they constitute the cyclic wheel of time.

8 *Ahorātra Vada*—This was the same doctrine as the Kāla vāda to which reference is found in the Svetāśvatara Up (I 2, काल स्वभावो नियतिर्यदृच्छा etc) The Gītā mentions it explicity

युगसाहस्रपर्यन्तमहर्यद्ब्रह्मणो विदु ।
रात्रि युग सहस्रान्ता तेऽहोरात्रविदो जना ॥ (Gītā 8 17)

A thousand yugas constitute a day of Brahmā and a similar duration his night Day means creation and night stands for dissolution Ahorātra is the unit of Time and pregnant with all its power It is Samvatsara itself pushing with dynamic force the earth to revolve round the Sun on a fixed orbit The Sun in the centre is Prajāpati, he is the Horse that imparts movement to everything Ahorātra is very often spoken of as the Ahah or Day of which the black and the white are two halves अहश्च कृष्णमहरर्जुन च (Rig VI 9 1) The one presses the other to move on and on and revolve in a cycle As a result of this equal distribution of light and darkness the Vaiśvanara Agni as the life in the Purusha and the Sun in the solar system are sustained and kindled for ever Light and darkness, black and white Agni and Soma, creation and dissolution, existence and non existence, birth and death, heaven and earth—these are the varied manifestations of Ahorātra The tremendous force behind creation is Kāla, and this doctrine is found in its fully elaborated metaphysical form in the Atharvaveda (Kānda XIX, Sūktas 53 54)

इम च लोक परम च लोक पुण्याश्च लोकान विधृतीश्च पुण्या ।
सर्वाल्लोकानभिजित्य ब्रह्मणा काल स ईयते परमो नु देव ॥
(Atharva XIX, 54 5)

As Pt Ojha has explained रात्रि is the substratum and real substance (प्रकृति) and अह is its modification

रात्रि पुरस्तात् तदहस्तु पश्चात्ह परस्तात स्वयमेव रात्रि ।
विकारतोऽह प्रकृतिस्तु रात्रि सैषा गति मा प्रभव प्रतिष्ठा ॥

रात्रि symbolises the principle of Rest and अह that of Motion, रात्रि is sleep (निद्रा) and अह is the awakening of the world force (जागरण) which is styled as सोम in the Purāṇas Vishṇu, the deity of the cosmos sleeps or rests on the sub

stratum of the infinite force called Ananta or Sesha, the Remainder.

Vishnu represents the finite universe and the cosmic-serpent is the symbol of Infinity. In the terminology of the Pañcharātra Bhāgavatas, Mārkandeya represents the principle of Time He is coeval in time with creation, and the latter is a sacrificial session of a thousand years and so is Rishi Mārkandeya destined to live for a thousand years (सहस्रायु). When Vishnu or the Divine Creator awakes from his abode in the Infinite Ocean (एकार्णव), it is the sage Mārkandeya, who first comes out of the restful body of Nārāyana, and creation starts What is intended to be said is that the dynamic element of Time is the root cause of cosmic pulsation Nārāyana is identical with Sūrya or Savitā, and the comprehensive coincidence of its connotation is explained in the Maitrāyani Upanishad (VI 8) as आत्मा ईशान शम्भु भव रुद्र प्रजापति, विश्वसृज्, हिरण्यगर्भ, सत्य, प्राण, हंस, शास्ता, विष्णु, नारायण, अर्क, सविता, सम्राट्, इन्द्र, इन्दु ।

All these enter the orbit of meanings associated with अह as a metaphysical doctrine of the Rigveda

9 *Daiva vada*—The doctrine of the Devas as cosmic creators is fundamental to Rigvedic thought The emergence of the Gods is the point where Yajña starts The cosmos is one continuous sacrifice in which Agni is always present He is invoked as यज्ञस्य देवम् (Rig I 1 1) and is the symbolic embodiment of all the Gods (अग्नि सर्वा देवता एतरेय २।३, तैत्तिरीय I 4 4 10, सर्वदेवत्योऽग्नि, शतपथ VI 1 2 28) Where Agni is, all other Gods must be present there (स देवाँ एह वक्षति Rig I 1 2) In the Dākshāyanī Sūkta of the Rigveda (X 72) we find a profound disquisition regarding the birth of Gods and their relation to Aditi or Infinite Nature The latter is the mother of eight sons (अष्टौ पुत्रासो अदिते) and they include the Seven Ādityas and the eighth Martānda or the yonder Sun born of the Golden Egg whom Aditi nursed to undergo the cyclic process of life and death (प्रजायै मृत्यवे त्वत् पुनर्मार्तण्डमाभरत्) For material creation Mrityu is an essential factor, for without it there would be no rhythm and no further movement

As to the number and nature of Gods, there was a point of view that Agni and Soma are the two essential divinities; Agni creates the Devas (Energy) and Soma creates the Bhūtas (Material Elements) Agni is one but assumes a triple form, and is therefore variously spoken of as त्र्यम्बक (son of three mothers), or *त्रिमाता* (*Rig III 56 5*) and त्रिमूर्धा (Three-headed) There ae three high stations of Agni's birth all rooted in सत्य or the firm nucleus of Yajña

त्रिरस्य ता परमा सन्ति सत्या स्पार्हा देवस्य जनिमान्यग्ने

(Rig IV. 1. 7)

The first truth of Agni's birth is Mind, the second Life and the third Matter They are respectively known as ब्रह्माग्नि (=स्वम्भू), देवाग्नि (=सूर्य) and भूताग्नि (=पृथिवी) in between these three levels, are the twin principles of Soma which keep the Fires burning Agni and Deva are identical principles, viz energy in its active manifest form Where there is Deva, there is light, immortality, order and truth The opposite of Deva is Asura, the symbol of darkness, death, disorder and devilry The Asura as darkness precedes the Deva and was therefore sometimes called पूर्वदेव From one mighty Asura's dominion were produced the Devas of definite names and forms

महद् देवानामसुरत्वमेकम् ।

In each यज्ञ-मण्डल, the Single Deva (एको देव) occupies the center, the Thirty-three Devas lend their functioning power to the diameter, and the Ninety nine Asuras cluster all round the circumference The विष्कम्भ बल is देव and the परिधि बल is असुर and that is why the latter are thrice as numerous as the former The Asuras are not permitted to enter into the holy Yajña mandala protected by the *mantra* power Thus the देववाद school was of far reaching connotation and importance in the Vedic times

10 *Saṃśaya-Vāda*—This was the School of sceptics who asked about the universe questions as Whence? When? Where? How? What size? What form? Diverse were

the answers formulated, but doubt found expression in such utterances

> न त विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तर बभूव ।
> नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति ॥ (Rig X 82 7)

'You will not find him who produced these creatures something different has entered *your hearts*'

'People now have beclouded minds and stammering lips, and given to wordly enjoyments they merely have become chanters of hymns'

In the Nāsadiya Sukta itself we find sceptic utterance in its boldest form

'Who verily knows and who can here declare it, whence it was born and whence comes this creation? The Gods are later than this world s production Who knows then whence it first came into being?' It is finally stated that even the Creator who presides over this universe in the highest heaven knows its origin or does not know it—cannot be affirmed positively Such is the great mystery Everything here is a big sign of interrogation—a Great Question (सप्रश्न) the answer to which no one knows

Besides these ten points of view there were other cosmogonic doctrines also and they were being put forward not in the spirit of contradiction but as probable explanations of the universe Sometimes even single words were followed to their logical conclusion, for example the symbology of the Cow, or the Horse or the One Footed Goat (अज एकपाद), or the Dragon of the Deep (अहिर्बुध्न्य) or the Dawn, or of the two Aśvins, or of the great Mother (महीमाता) by whom was always intended Aditi, the Mother of the Gods Such symbols are too numerous to mention but they are regarded as offering some cogent explanation of the cosmic process Indeed the comprehension of Rigvedic mythology depends on a correct appreciation of the meaning of the symbols which the Vedic seers employed as the vehicle of their thought and which language by common consent became the norm for the formulation

of the mantras One who understands the significance of the symbols employed in the Rigveda can do justice to the thought embodied in it There is a complete and consistent metaphysical system in the utterances of the Rishis and that key holds the secret of Vedic exegesis

The diverse philosophical approaches and tenets are further examined and their synthesis is sought in the metaphysical conception of Brahma which is the subject of the treatise known as the Siddhānta vāda Both the transcendent and the immanent realities are the two aspects of Brahman In his absolute and transcendent form Brahman is beyond all predication, neither existent nor non existent, beyond Name and Form and therefore called Nirviśesha and Nirdharmaka It is his inherent power that becomes the effective and material cause of creation Pt Ojha has preferred the term Rasa for Brahman and Bala for his functioning power He has further dealt with the three aspects of this power which he designates as Bala (Force), Śakti (Power) and Kriyā (Action) At rest it is Bala, tending to become manifest it is Śakti and in actual working condition it is Kriyā

The etymology of the word Brahman is treated at some length Brahman is Reality or Essence who without under going any modification becomes the sub stratum and the effective cause of creation He is One and at the same time Many The main root is Brih, to expand or to become many As in the spring season the trees and the creepers are loaded with fresh leaves and flowers which spring from their inherent sap or essence, so also the cosmos is born out of the essence of Brahman Like the waves of tidal flood on the surface of the ocean creation is due to the quality of manifestation inherent in Brahman

All the created objects show a twofold attribute, viz they are subject to constant change and secondly they retain their identity The first thing was the principle of Motion and the second that of permanency and Rest The first is Bala and the second is Rasa If the created objects reveal this twofold character their ultimate cause, i e , Brahman assuredly

In dealing with the three Gunas a detailed description of the Sānkhya theory of Creation is enunciated Thus the Siddhānta-vāda deals with some abstruse topics of Vedic philosophy and is couched in a terminology which belongs partly to the Vedic age and partly to the constructive period of Indian Philosophy, viz , the age of the Brahmanas and the early Upanishads

V

The Nasadiya Sukta does not content itself by merely recounting the various points of view , it makes a solid contribution by offereing its own solution to the cosmogonic problem agitating the thinkers of that age It makes the following statements —

1 The ultimate cause of the world is तत्, styled as एकम the One and the only One without a second The epithet तत is in contradistinction to एतत् or इद सवम for the world

2 That एकम was transcendent and above all viz परात्पर which is the essential meaning of तस्माद्धान्यन्न पर: किंचनास (none other was nor aught there beyond) This परात्पर was the same as called निर्विकल्प and निष्प्रपंच

3 That Transcendent Brahman for the sake of creation breathed (आनीत्) i e it was distinguished by its inherent power which is 'Breath' (प्राणन) It is the same which later references speak of as निश्वसित and which is equivalent to the principle called त्रयीविद्या or वेद or ऋषि or in the words of the Satapatha the असत प्राण

4 This प्राणन depended not on any external factor like air (अवात) but was entirely due to the intrinsic power (स्वधा) of Brahman This स्वधा is a mystery, its obscure nature is beyond explanation or utterance and it exists in Him by its own right As expressed further in the hymn the principle of स्वधा is of a lower order (अवस्तात्) being the cause of material creation and associated with the Pitris

5 In that *ab intra* state (अग्र) Dark Inert (तमस) was hid by Dark Inert (तमस्) The two entities referred

to as तमस् are Svayambhū (the self-existent Father-principle) and Parameshṭhī (his emanation, the Mother-principle). In the Gītā the स्वयम्भू is called बीजप्रद पिता and the परमेष्ठी the महद् ब्रह्म or योनि. Both represent the parental pair prior to the creation of द्यावा पृथिवी, which is the parental pair on the plane of manifestation.

6. The cosmos was hid in the depth of सलिलम्. This is a term which as explained above was synonymous with अम्भस्, आप, समुद्र, महोअर्णः or the एकार्णव of the Purāṇas. इद सर्वं refers to the created world (cf. ईशावास्यमिद सर्वम्), which did exist in its subtle state as hidden under the depth of the sea. The principle of आप denotes diffused matter existing in a state of equilibrium and rest. The cosmos (इद सर्वं) existed then as an inscrutable watery mass, still unformed into any real shape (अप्रकेत).

7. तुच्छयेनाभ्वपिहित यदासीत्—Both तुच्छय and आभु are technical terms. तुच्छय is void or spatial cavity i.e. the cosmos; आभु is that which pervades on all sides (आ समन्ताद् भवतीति) and denotes Brahman itself. There can be no creation unless आभु is in some part affected by the principle of तुच्छय, or limitation, which implies the creation of a मडल, that is a shell or coating creating a void within it. The तुच्छय, is the same as अभ्व (भूत्वा न भवतीति), i.e. a यक्ष, phantom or ghost, which is merely an appearance and nothing in reality. So is the world, and the three worlds are but manifestations of Name and Form, which are called अभ्व and यक्ष—

ब्रह्म वाऽइदमग्रऽआसीत् ।······अथ ब्रह्मैव परार्धमगच्छत् । तत्परार्धं गत्वैक्षत कथ न्विमाँल्लोकान् प्रत्यवेयामिति । तद् द्वाभ्यामेव प्रत्यवैद् रूपेण चैव नाम्ना च । ते हैते ब्रह्मणो महती अभ्वे । स यो हैते ब्रह्मणो महतीऽअभ्वे वेद महद्धैवाभ्व भवति । ते हैते ब्रह्मणो महती यक्षे । (शत० ११।२।३।१–५)

The cosmos or the नाम-रूप as तुच्छय—अभ्व—यक्ष represents the महिमा of पुरुष, but पुरुष is mightier than all this seeming greatness—

एतावानस्य महिमाऽतो ज्यायाश्च पुरुष. (ऋ० १०।९०।३)

8. तपसस्तन्महिनाजायतैकम्—एकम् here refers to the principle of individuation, i.e. the individual centres which come into

existence as so many universes Each universe is a यज्ञ, and the aggregate of all the universes is also a यज्ञ The यज्ञ is spoken of as the नाभि or centre of organised activity—

पृच्छामि यत्र भुवनस्य नाभिः । ऋ० १।१६४।३४
अयं यज्ञो भुवनस्य नाभिः । ऋ० १।१६४।३५

"Where is the centre of the world, I ask thee".

"This यज्ञ is the world's centre"

नाभि, हृदय उक्थ, ऊर्ध्वं क, गर्भ, मध्य—all these point to the centre of the universe or the created organism This is एकम्, the one which becomes many in the extension of its diameter and the *mandala* of its circumference This एकम् is that यक्ष which is born of heat or तपस्—

महद् यक्षं भुवनस्य मध्ये तपसि क्रान्तं सलिलस्य पृष्ठे ।

On the surface of सलिल i e आप, diffused primordial matter, the यक्ष i e नाम रूप (Name Form relata) makes its āppearance by the power of तपस i e अग्नि or heat or temperature gives rise to movement, activity or pulsation

The particular portion of आपः that was shadowed by तुच्छ्य, generates within itself the temperature or heat which brings into being the individual centres manifesting as the Sun in the midst of each system सूर्य is the manifest form of intense तपस्, the enkindled power called इन्ध i e esoterically इन्द्र The mutual realtionship of यज्ञ and तप is noteworthy In contrast to the vast mightiness of Brahman, the created world is but a very minute portion (cf एकांशेन स्थितो जगत्) of Him

9 मनस—That one Individuating Phenomenon is known as the Mind (मनस्), the same as अहंकार, the Consciousness or Ego It is variously known as सत्ता चिति संवित् स्मृति etc In the यज्ञ terminology मनस्तत्त्व is called यजमान or दीक्षित or ब्राह्मण, or होत्री or मनु i e the presiding spirit of each सप्तहोतृ यज्ञ—

यस्मो होता प्रथमामायज मनुः समिद्धाग्निर्मनसा सप्त होतृभिः ।

(Rig X 63 7)

मनु is मनस् also called अग्नि or इन्द्र or प्राण, or प्रजापति or शाश्वत ब्रह्म, because of its समिन्धन or बृहण

10 काम—The enkindling of अग्नि or इन्द्र or the conciousness of mind is the same as काम, the principle of desire It is the primeval seed of life and creation appearing in each inividual centre or यज्ञ, or सूर्य It is the same as विज्ञान, or सज्ञा, the wife of the Sun god and daughter of त्वष्टा

11 When we speak of मनस, we should always remember its source in the हृदय As already pointed out, हृदय, नाभि, गर्भ, उक्थ, मध्य all signify the centre which is unmanifest (अव्यक्त) and मनस is its manifest power मनस is एजद and हृदय is ध्रुव (I 164 30), मनस is मर्त्य and हृदय its अमृत source मनस or consciousness is the norm of life, of which हृदय is that hidden mysterous source

कवीयमान क इह प्रवोचत्
देव मन कुतो अधि प्रजातम्। (I 164 1 8)

Who the poet here could tell of the source of the god like Mind? Mind is no ordinary thing, it is God Himself In the शिवसकल्प सूक्त of the यजुर्वेद, मनस् is called हृत्प्रतिष्ठ i e the mind is established in the हृदय and the same is implied here in the words हृदि प्रतीष्या कवयो मनीषा

12 What did the poets discover by the power of their thought was the kinship of the material creation (सतो बन्धुम) in the असत or प्राण सृष्टि of the preceding order These particular meanings of सत and असत have been explained above underसदसद्वाद and in the शतपथ VI 1 1 1 (ऋषयो वाव ते अग्र असत् के ते ऋषय इति प्राणा वा ऋषय) The kinship of Matter with Energy is the basic knowledge and top secret of the consmogonic science It may seem contradictory but it is there—the Bhūtas have emanated from the Devas

13 Next comes a strange cogitation of the Seer With an introvert mind he thinks loudly—

अध स्विदासीदुपरि स्विदासीत्।

The source of the Sat seems at times rooted below, at times emanating from above Here अध is the material world, and उपरि is ऊर्ध्व or Brahman The principle of *Life*, Mind and

Matter, i.e. of the created universe with its triadic coherence, is attributed by some to the manifest process and by others to a mystery. The truth lies somewhere between the two as the ray of light that constitutes this creative process is neither from above nor from below, but an oblique manifestation (तिरश्चीनो विततो रश्मिरेषा). Its source and end are both unknown and unknowable. It is analogous to the birth of Indra from the oblique side of his mother—

तिरश्चता पार्श्वान्निर्गमाणि, Rig. IV 18. 2).

In the Matsya it is stated:

वाम विदार्यं निष्क्रान्त सुतो देव्या पुन स्तिरु । (159.1)

The same is said of विष्णु in the देवीभागवत that विष्णु was born from the oblique side of क्षुद्र विराट् (बभूव पाता विष्णुश्च क्षुद्रस्य वामपार्श्वतः, Devi Bh. IX. 3. 59). Similar was the birth of the Buddha from the oblique side of his mother.

The meaning of these is that the source of Life is not contiguous either in the manifest or the unmanifest. If it were so it could be traced It is like the diving of a sky-soaring eagle, an intrusion from an oblique direction and hence nobody knows whence it comes or where it goes.

14 The two principles essential for birth are the parental pair comprising Father and Mother The Father is the रेतोधा and the Mother is the महिमान. The रेतोधा is the same as बीजप्रद पिता (Gītā, 14, 4) and महिमान is the same as महद् ब्रह्म or योनि (मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम्, Gītā 14, 3) On the plane of the unmanifested creation (मानसी सृष्टि) they are styled as स्वयम्भू and परमेष्ठी, and on the plane of manifest creation, द्यावा पृथिवी A two-fold parental pair is essential for the creation of Agni who is therefore called 'twice-born' (द्विजन्मा, I. 149. 4). The two births are on the plane of energy and matter, the first one is called higher (परस्तात्) and the second one lower (अवस्तात्)

15. प्रयति—The highest entity is called प्रयति (प्रयति परस्तात्), which is elsewhere also styled as the सयती लोक or the region of तपस् and सत्य i.e. the मनस्तत्त्व of स्वयम्भू or the Father.

16 स्वधा—It is comparatively of lower potentiality, belonging to the वाक or material plane of परमेष्ठी the Mother Principle स्वधा is associated with the Pitris, and identical with विराज conceived of as the female potentiality of परमेष्ठी and identical with महत् and योनि According to Manu, the first born are the Rishis and they in turn give birth to the Pitris

ऋषिभ्य पितरो जाता पितृभ्यो देवमानवा ।
देवेभ्यस्तु जगत् सर्वं चर स्थाण्वनु पूर्वश ॥ (Manu, 3, 201)

ऋषि corresponds to स्वयम्भू पितर to परमेष्ठी, देव to सूर्य and मानव to पृथिवी The Rishi creation is असत् and of देवs is सत् With the Rishis are dove tailed the Pitris representing the principle of स्वधा or the crystalisation of material particles, which further on in the देव सृष्टि become organised into a यज्ञ or ordered system

17 When thinking of the two relative factors of प्रयति and स्वधा viz the higher controlling energy and the lower material order subject to it, the Rishi thinks of the several aspects of differentiated energy called the Gods This was the doctrine of देववाद and considered insufficient in itself as the ultimate cause of creation अर्वाग् देवा अस्य विसर्जनेन i e when स्वयम्भू and परमेष्ठी viz the अव्यक्त पुरुष and महान as its opposite counterpart have already appeared as the first parents of creation, then appear the देवा as the presiding spirit of यज्ञ which commences in the region of सूर्य सूर्य is यज्ञनारायण, there is no regular यज्ञ prior to the creation of सूर्य In fact the सप्त होतृ यज्ञ comprised of 'Seven Threads" (सप्त तन्तुस्) begins in सूर्य the सप्त तन्तुs being Mind, Life and the Five Elements of Matter called मन प्राण and पञ्चभूतs (or वाक) respectively In सूर्य we witness the spectacle of the clash between the Angels and Titans (देवासुरम्), the former led by इन्द्र and the latter by वृत्र who is keen to enter the orb of the Sun god (सूर्य मण्डल) and overpower its presiding deity Indra

18 Finally in enunciating the First Principle, the Seer mentions the अध्यक्ष of this creation as its source, and this is no other than Brahman—

इयं विसृष्टिर्यत आबभूव यदि वा दधे यदि वा न ।
यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद ॥

(Rig X 129 7)

In uttermost Empyrean (परमेव्योमन्) is the निर्गुण ब्रह्मन् beyond all categories of Time and Space, and He the unconscious Godhead has created All this (इदं सर्वं) by His intrinsic power

Brahma-vāda was thus the metaphysical doctrine of the Rigveda

किंस्विद् वन क उ स वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः ।
मनीषिणो मनसा पृच्छतेदु तद् यदध्यतिष्ठद् भुवनानि धारयन् ॥

(Rig X 81 4)

The 'Forest' is the परात्पर ब्रह्मन् (cf तस्माद्धान्यन्न परः किंचनास), infinite and beyond all creation The 'Tree' in it is the अव्यय from which are fashioned the many universes Each univese again is like a branch (शाखा) of that Avyaya Aśvattha The Forest, the Tree and the Branch all are of one and the same Essence, viz , Brahman

ब्रह्म वनं ब्रह्म स उ वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः ।
मनीषिणो मनसा विब्रवीमि वो ब्रह्माध्यतिष्ठद् भुवनानि धारयन् ॥

(तैत्तिरीय ब्राह्मण २।८।९)

The Nāsadiya Sūkta thus presents a profound statement of the ancient cosmological formulation Its esoteric meaning and consistency are patent in the few mantras that make up the hymn

V S AGRAWALA

Banaras Hindu University
31 5 1961

कोई सन्तति नही थी। अत चरितनायक को दत्तक रूप से इनने अपना पुत्र बनाया और यज्ञोपवीत संस्कार के अनन्तर इन्हें अपने साथ जयपुर ले आये। वहा उच्च कक्षा के विद्वानो के पास आप का अध्ययन आरम्भ हुआ। प० राजीवलोचन जी आप को समय समय पर अपने साथ महाराज के पास भी ले जाते थे और यदा कदा महाराज प्रेम से इन से कुछ प्रश्न करते, तो आरम्भ से ही कुशाग्रबुद्धि पंडित जी बड़ा मधुर बुद्धिमत्तापूर्ण उत्तर दिया करते थे। अतः स्वयं नरेश को आरम्भ से ही इन पर वात्सल्य होने लगा और महाराज ने शब्दत यह कहा भी कि 'बालक बहुत होनहार प्रतीत होता है'।

अभी पाच छ वर्ष ही बीते थे और पण्डित जी सिद्धान्तकौमुदी अध्ययन कर रहे थे कि दैव ने बाधा उपस्थित की, और आप के पालक पिता प० राजीवलोचन जी ओझा का स्वर्गवास हो गया। इसके एक या डेढ वर्ष बाद ही महाराज रामसिंह जी का भी स्वर्गारोहण हो गया। चरितनायक की अवस्था अभी परिपक्व भी न हो पाई थी कि आश्रय ही टूट गया, किन्तु विद्या का व्यसन लग चुका था। अध्ययन के अतिरिक्त और कुछ अच्छा ही न लगता था। इधर राजीवलोचन जी के न रहने से विद्वानो का वैसा सौकर्य भी नहीं प्राप्त हो रहा था, अत विद्याप्राप्ति का सुयोग न देखकर इन्हें अपनी पितृव्य पत्नी के साथ स० १९३९ में अपनी जन्मभूमि बिहार को प्रस्थान करना पड़ा, किन्तु वहा भी अपनी रुचि के अनुकूल विद्यालाभ इन्हें नहीं हुआ। तब आपने प्रेम से अपने कुटुम्बियो को समझाया और अध्ययनार्थ काशी चले आये। काशी में दरभगा पाठशाला में जगत्प्रसिद्ध स्वनामधन्य स्वर्गीय म० म० श्री शिवकुमार शास्त्री जी के समीप आप विद्याध्ययन करने लगे, और लगातार आठ नौ वर्ष तक वहा ही पढते रहे। अपनी प्रखर प्रतिभा और कठोर परिश्रम के सहारे व्याकरण, न्याय, साहित्य, मीमासा, वेदान्त आदि के ग्रन्थो का आपने गुरुमुख से न केवल अध्ययन ही कर लिया, प्रत्युत उन पर पूर्ण अधिकार भी प्राप्त कर लिया।

साथ साथ श्री भगवान् कामेश्वर शकर की तन्मयतापूर्ण उपासना भी आप की चल रही थी, जो कि विद्यालाभ में पूर्ण सहायक सिद्ध हुई।

आपका विवाह अलवर के राजगुरु प० श्री चचल जी ओझा मन्त्रशास्त्री की कन्या से १७ वर्ष की अवस्था में वि० स० १९४० में हुआ।

काशी में अध्ययनकाल सपूर्ण कर चरितनायक बूदी, कोटा, झालरापाटन, रतलाम आदि के नरेशो से मिले और पूर्ण सम्मानित हुए। अनन्तर तत्कालीन जयपुरनरेश श्री माधवसिंह महाराज के विशेष अनुरोध पर आप जयपुर चले आये। जयपुर में आरम्भ में आप महाराजा कालेज में संस्कृत प्रोफेसर के पद पर काम करते रहे, किन्तु आप की अद्भुत प्रतिभा से आकृष्ट होकर महाराज ने आपको आत्मिक परिजनो में स्थान दिया और वि स० १९५१ में अपने निजी पुस्तकालय का प्रबन्ध आप के हाथ में दे दिया एव धर्मसभा जो कि जयपुर में मौजमन्दिर नाम से ख्यात है उसका आपको सभापति बनाया। स्वय महाराज प्राय नित्य आपके साथ कुछ समय शास्त्रीय आलाप किया करते थे, जिसके कारण आपकी प्रतिभा का प्रभाव उत्तरोत्तर उनपर बढता चला गया। पंडित जी शास्त्रनिष्णात होने के साथ साथ शासननीति में भी पूर्ण प्रवीण थे और समय समय पर नैतिक विषयो पर भी गंभीर आलोचन राजा के साथ किया करते थे। थोडे शब्दो में यही कहा जा सकता है

कि वे महाराज के अत्यन्त कृपापात्रों में थे और सामन्तों के समान आदर पाते हुए आप महाराज के नवरत्नों में एक गिने जाते थे। पूर्ण प्रतिष्ठापूर्वक आपका जीवन व्यतीत हुआ।

सन् १९०२ में सम्राट् सप्तम एडवर्ड के राज्याभिषेक के अवसर पर जयपुर नरेश श्री माधवसिंह जी की ऐतिहासिक विलायत यात्रा में पंडित जी भी साथ गए थे। वहाँ युरोपियन संस्कृत-विद्वान् आपसे मिलकर अत्यन्त प्रभावित हुए और लन्दन में आपकी कीर्ति फैल गई। आक्सफोर्ड के प्रसिद्ध विद्वान् मेकडोनैल्ड, कैम्ब्रिज के विद्वद्वर बेंडाल और इंडिया आफिस पुस्तकालयाध्यक्ष टामस पंडित जी से मिलकर इनकी वैज्ञानिक विवेचनाओं पर मुग्ध हो गये और आपका पूर्ण सम्मान किया। वेदधर्म पर एक प्रभावशाली भाषण वहाँ आपका हुआ, जिससे सभी विद्वज्जन चकित तथा आश्चर्यान्वित हुए। यह व्याख्यान संस्कृत मासिकपत्र 'संस्कृत रत्नाकर' में कई वर्ष पूर्व छप चुका है। लन्दन के स्थानीय समाचारपत्र 'दी वेस्टर्न गजट के २६–७–२ और 'दी सन' २३–७–२ के अंकों में आपकी अत्यन्त प्रशंसा और कैम्ब्रिज में किये गये सत्कार का वर्णन छपा था। सम्राट् के राज्याभिषेक पर आपने कुछ पद्य बनाये और इंग्लिश में अनुवाद सहित छपाकर सम्राट् को समर्पित किये। सम्राट् ने न केवल सादर स्वीकार किया अपितु आपको मैडिल तथा एक लिखित प्रमाणपत्र देकर सम्मानित भी किया। काशी में आपके गुरुवर श्री शिवकुमार शास्त्री जी पाश्चात्यविद्वानों द्वारा और तदनुयायी भारतीयों द्वारा होनेवाले वेद के मनमाने अर्थों से विप्लव होता देख अत्यन्त उद्विग्न थे और उनने आपका प्रतिभाबल और शास्त्रविचक्षणता देखकर अध्ययन के समय ही आप को वेदों का यथार्थ विवेचन कर वेदविद्या के पुनर्जागरण के लिए प्रेरित किया था। बस, आप गुरुआज्ञा का शिरोधारण कर वेदार्थ परिशीलन में प्रवृत्त हो गये। थोड़े ही समय में आपको ऐसा रस इसमें प्राप्त हुआ कि सब प्रकार के शारीरिक सुखों की उपेक्षा कर, सांसारिक विषयानुराग से पृथक् रहते हुए, यहाँ तक कि अन्य आवश्यक लौकिक कर्तव्यों की ओर भी ध्यान न देते हुए आपने ४० वर्ष से अधिक वैदिकवाङ्मय में अथक परिश्रम किया। और प्रायः हजार वर्ष से विद्वन्मूर्धन्य भी जिन गूढ़ रहस्यों को न जान पाये थे, उन रहस्यभूत विषयों का आविष्कार कर निधि रूप में भारत को समर्पित किया। आपने प्रायः छोटे-बड़े सवा सौ से अधिक ग्रन्थों का निर्माण किया है, जिनमें ४० ग्रन्थ प्रकाशित हो चुके हैं। अन्यों के प्रकाशन का यत्न चल रहा है। इस तरह देश को वैदिक विज्ञान की निधि देकर आप वि. सं १९९६ भाद्रपद शुक्ला पूर्णिमा को केवल तीन दिन अस्वस्थ रह कर ब्रह्मलीन हो गए। विद्यावाचस्पति जी का विस्तृत जीवनचरित कई संस्कृत और हिन्दी के सामयिक पत्रों में प्रकाशित हो चुका है, और उनके पुत्र श्री प्रद्युम्न झा जी ने एक पुस्तक के रूप में भी प्रकाशित कर दिया है। इसलिए यहाँ उसका विस्तार नहीं किया जाता।

बहुत से विद्वानों को यह जिज्ञासा होती है कि विद्यावाचस्पति जी ने ऐसा कौन नवीन आविष्कार कर दिया कि इतना गौरव दिखाया जा रहा है? उन विद्वानों के परितोषार्थ श्री पंडित जी की विशेषता का यहाँ दिग्दर्शन कराया जाता है।

अपनी एकमात्र प्रतिभा के आश्रय से वैदिक वाङ्मय का परिशीलन करते हुए आपने अनुभव किया कि पुराणादि अन्य शास्त्रों की अपेक्षा वैदिक वाङ्मय में अब भी भारतीयों

कोई सन्तति नही थी। अत चरितनायक को दत्तक रूप से इनने अपना पुत्र बनाया और यज्ञोपवीत सस्कार के अनन्तर इन्हें अपने साथ जयपुर ले आये। यहा उच्च कक्षा के विद्वानो के पास आप का अध्ययन आरभ हुआ। प० राजीवलोचन जी आप को समय समय पर अपने साथ महाराज के पास भी ले जाते थे और यदा कदा महाराज प्रेम से इन से कुछ प्रश्न करते, जो आरभ से ही कुशाग्रबुद्धि पडित जी बडा मधुर बुद्धिमत्तापूर्ण उत्तर दिया करते थे। अत स्वय नरेश को आरभ से ही इन पर वात्सल्य होने लगा और महाराज ने स्पष्टत यह कहा भी कि 'बालक' बहुत होनहार प्रतीत होता है'।

अभी पाच छ वर्ष ही बीते थे और पण्डित जी सिद्धान्तकौमुदी अध्ययन कर रहे थे कि दैव ने बाधा उपस्थित की, और आप के पालक पिता प० राजीवलोचन जी ओझा का स्वर्गवास हो गया। इसके एक या डेढ वर्ष बाद ही महाराज रामसिंह जी का भी स्वर्गारोहण हो गया। चरितनायक की अवस्था अभी परिपक्व भी न हो पाई थी कि आश्रय ही टूट गया, किन्तु विद्या का व्यसन लग चुका था। अध्ययन के अतिरिक्त और कुछ अच्छा ही न लगता था। इधर राजीवलोचन जी के न रहने से विद्वानो का वैसा सौकर्य भी नही प्राप्त हो रहा था, अत विद्याप्राप्ति का सुयोग न देखकर इन्हें अपनी पितृव्य-पत्नी के साथ स० १९३९ में अपनी जन्मभूमि बिहार को प्रस्थान करना पड़ा, किन्तु वहा भी अपनी रुचि के अनुकूल विद्यालाभ इन्हें नही हुआ। तब आपने प्रेम से अपने कुटुम्बियो को समझाया और अध्ययनार्थ काशी चले आये। काशी में दरभगा पाठशाला में जगत्प्रसिद्ध स्वनामधन्य स्वर्गीय म० म० श्री शिवकुमार शास्त्री जी के समीप आप विद्याध्ययन करने लगे, और लगातार आठ नौ वर्ष तक वहा ही पढते रहे। अपनी प्रखर प्रतिभा और कठोर परिश्रम के सहारे व्याकरण, न्याय, साहित्य, मीमासा, वेदान्त आदि के ग्रन्थो का आपने गुरुमुख से न केवल अध्ययन ही कर लिया, प्रत्युत उन पर पूर्ण अधिकार भी प्राप्त कर लिया।

साथ साथ श्री भगवान् कामेश्वर शकर की तन्मयतापूर्ण उपासना भी आप की चल रही थी, जो कि विद्यालाभ में पूर्ण सहायक सिद्ध हुई।

आपका विवाह अल्पर के राजपुर प० श्री धवल जी ओझा मन्त्रशास्त्री की कन्या से १७ वर्ष की अवस्था में वि० स० १९४० में हुआ।

काशी में अध्ययनकाल सपूर्ण कर चरितनायक बूदी, कोटा, झालरापाटन, रतलाम आदि के नरेशो से मिले और पूर्ण सम्मानित हुए। अनन्तर तत्कालीन जयपुरनरेश श्री माधवसिंह महाराज के विशेष अनुरोध पर आप जयपुर चले आये। जयपुर में आरभ में आप महाराजा कालेज में सस्कृत प्रोफेसर के पद पर काम करते रहे, किन्तु आप की अद्भुत प्रतिभा से आकृष्ट होकर महाराज ने आपको आत्मिक परिजनो में स्थान दिया और वि स १९५१ में अपने निजी पुस्तकालय का प्रबन्ध आप के हाथ में दे दिया एव धर्मसभा जो कि जयपुर में मौजमन्दिर नाम से ख्यात है उसका आपको सभापति बनाया। स्वय महाराज प्राय नित्य आपके साथ कुछ समय शास्त्रीय आलाप किया करते थे, जिसके कारण आपकी प्रतिभा का प्रभाव उत्तरोत्तर उनपर बढ़ता चला गया। पडित जी शास्त्रनिष्णात होने के साथ साथ शासननीति में भी पूर्ण प्रवीण थे और समय समय पर नैतिक विषयो पर भी गभीर आलोचन राजा के साथ किया करते थे। थोडे शब्दो में यही कहा जा सकता है

की श्रद्धा विशेष जागरित है और विदेशीय विद्वान् भी वेदों का गौरव मानते हैं, किन्तु यह सब नाममात्र है। विदेशीय विद्वान् केवल प्राचीन इतिहास, कि वा प्राचीन संस्कृति की जानकारी के लिए वेदों का महत्त्व मानते हैं, वेदों में कोई अद्भुत विज्ञान भी निहित है—यह मानने को वे कथमपि तय्यार नहीं। संस्कृत के भारतीय विद्वान् वेदों में श्रद्धा केवल परलोकहिताय रखते हैं। "भूतं भवद् भविष्यच्च सर्वं वेदात् प्रसिद्ध्यति"—मनु के बताये इस मार्ग को प्राय सब भूल गये हैं। प्राचीन शैली के अनेक मान्य विद्वान् तो वेद में विज्ञान दिखाने का प्रत्युत विरोध करते हैं, फिर भी वे इसे सर्वविद्यानिधान किस आधार पर कहते हैं—सो भगवान् ही जाने।

कुछ भारतीय विद्वानों ने वेदों में से विज्ञान को ढूंढने की चेष्टा भी की, किन्तु क्रमबद्ध कोई सूत्र वे न पा सके। इसके अनेक कारण हैं। इस युग के विद्वानों ने प्राय केवल मन्त्रभाग पर ही परिश्रम किया, ब्राह्मण ग्रन्थों की उपेक्षा करते रहे और पुराण, इतिहास पर तो दृक्पात भी नहीं किया। विद्यावाचस्पति जी ने इस ध्रुव सत्य का अनुभव किया कि जबतक ब्राह्मण ग्रन्थ, अन्य वेद के अङ्ग और पुराण तथा इतिहास आदि की समुचित सहायता न ली जाय, तबतक वैदिक गूढ रहस्यों के प्रकट होने की आशा फलवती नहीं हो सकती। इसलिए उनने उन सब शास्त्रों की सहायता से ही वेद का अन्वेषण किया। अन्य वेदान्वेषकों की तरह प्रचलित आर्यसंस्कृति के अङ्गों को भी उनने निर्मूल नहीं कहा। किन्तु प्रत्येक आर्यसंस्कृति के अङ्गों को वेदानुकूल और उपपत्तिसिद्ध माना। दूसरी बात यह है कि आज के उच्छृङ्खल विचार वाले विकासवाद के आश्रय से जो यह मान बैठे हैं कि पुराने युग में विज्ञान का बाल्यकाल भारत में कभी रहा होगा, विज्ञान का यौवन तो उस युग में कथमपि संभव नहीं हो सकता, उनकी यह संकुचित विचार-धारा भी वेदार्थ के वास्तविक परिशीलन में बाधक हुई। प्रकृत ग्रन्थों के रचयिता की तो दृष्टि है कि 'वैदिक काल' विज्ञान का पूर्ण मध्याह्न काल था। आगे भारत में बहुत से वैज्ञानिक ग्रन्थ सर्वथा विलुप्त ही हो गये—जिनका पता अन्वेषक विद्वान् भी आजतक न लगा सके। यह सब इस ग्रन्थ के ही आरम्भिक प्रकरण में लिखा गया है।

वेद विद्या के इस आर्ष विज्ञान को क्रमबद्ध समझने के लिये सर्वत प्रथम 'विज्ञान' शब्द का अर्थ स्पष्ट समझ लेना भी आवश्यक है। इसके अर्थ पर बहुत मतभेद है,—श्री भगवद्गीता के वचन[१] का अर्थ करते हुए जगद्गुरु श्री शङ्कराचार्य—'स्वानुभवसंयुक्तम्' कह कर अपने अनुभवयुक्त ज्ञान को विज्ञान कहते हैं। [२]अमरकोषकार शिल्प और मोक्षातिरिक्त शास्त्र को विज्ञान शब्द से ले रहे हैं। आधुनिक विद्वान् अंग्रेजी भाषा के 'साइन्स' शब्द के अनुवाद रूप से विज्ञान शब्द का प्रयोग करते हैं। तब क्या विज्ञान शब्द के अनेक अर्थ हैं ? अथवा कोई ऐसी परिभाषा है जो सब अर्थों में समानरूप से विद्यमान रहती है ?

इस विषय में श्री विद्यावाचस्पति जी अपना यह निर्णय देते हैं—"दृष्टि के सामने

---

१ "ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः" (अध्याय ७)

२ "मोक्षे धीर्ज्ञानमन्यत्र विज्ञानं शिल्पशास्त्रयो" (प्रथमकाण्ड धी वर्ग)

आने वाले विभिन्न पदार्थों में समान रूप से मूलत वर्तमान रहने वाले किसी एक तत्त्व का अनुभव ज्ञान कहलाता है"। और "मूल में एक स्थायी नित्य तत्त्व मान कर—उसकी ही अनन्त पदार्थों के रूप में परिणति का वर्णन 'विज्ञान' कहलाता है"। इस तरह विज्ञान शब्द के आरम्भ के 'वि' इस उपसर्ग का अर्थ 'विशिष्ट' करें, चाहे 'विविध' अथवा 'विभिन्न' कोई असुविधा नही पडती। इसका भी विवेचन हम अन्यत्र कई स्थानो में सप्रमाण कर चुके हैं—इसलिये यहाँ इसका विस्तार नही करेंगे। अस्तु। यह वैज्ञानिक प्रक्रिया वेद में सविस्तर पूर्णरूप से निहित है। इसका विवरण वाचस्पति जी ने इस ग्रन्थ में और अन्य ग्रन्थो में भी किया है और उसे वर्तमान निरूपणशैली से मिलाया है।

इस ग्रन्थ में उनका निरूपण मुख्य रूप से यह है कि सपूर्ण दृश्य जगत् का मूलतत्त्व एक है और वह ज्ञानकर्म भेदात्मक है, जिसे यहा 'रस' और 'बल' नाम से कहा गया है। ससार में उत्पन्न होने वाले पदार्थों में जीवो का निर्वचन 'जानन्ति, चेष्टन्ते च' किया जाता है, अर्थात् अनुभवसहित चेष्टा (क्रिया) करने वाले को जीव, अथवा प्राणी कहा जाता है। प्राणियो में विद्यमान यह प्राण किंवा जीव इन्द्रियगोचर नही हो सकता। ज्ञान-चेष्टाओ से इसका अनुमान ही किया जाता है। जिसकी ज्ञान-चेष्टा नष्ट हो गई है, अथवा जन्म से ही जिसमें ज्ञान चेष्टा प्रकट नही हो पाती है—व्यवहार में उस 'शव' 'मुर्दा' या 'जड' कहा जाता है। अहित का परित्याग और हित का सग्रहरूप जो कर्म है—वही चेष्टा है। तात्पर्य यह कि ज्ञान और कर्म ही प्राणिमात्र के जीवन—लक्षण हैं, तब ज्ञानकर्ममय इस जीव का उत्पत्तिस्थान भी ज्ञानकर्ममय ही होगा—यह अनुमान सहज ही हो जायगा। क्योकि कारण में विद्यमान गुणो से ही कार्यगुणो का आरम्भ हुआ करता है, अत कार्य कारण में सरूपता अनिवार्य है।

यहाँ यह आशका हो सकती है कि चेतन मनुष्य, पशु, पक्षि, कीट, पतग आदि को, किंवा अन्तश्चेतन वृक्ष, लता, गुल्म आदि को ज्ञानकर्ममय मान भी लिया जाय, किन्तु सर्वथा अचेतन पृथ्वी आदि पदार्थ जो जड माने जाते हैं, वे सब तो ज्ञानकर्ममय नही देखे जाते। तब वे किससे उत्पन्न होते हैं? क्या चेतन तथा अन्तश्चेतन पदार्थों के मूल कारण से अतिरिक्त इनका कोई अन्य मूल कारण है?

यह आशका निर्मूल है—क्योकि चेतन वा अन्तश्चेतनो का जो मूल कारण है—वही इनका भी मूल है। प्रथम तो यह नियम नही कि मूल कारण में वर्तमान सभी गुण कार्य में अविकल रूप से विकसित हो जायें, वैसा होने पर तो कार्य और कारण एक ही हो जायेंगे। देखा भी जाता है कि माता, पिता के सब गुण पुत्र अथवा पुत्री में नहीं आ जाते, अपि तु थोडे थोडे अवश्य आते हैं। अचेतन कहे जानेवाले पृथ्वी आदि पदार्थों में यद्यपि ज्ञान प्रस्फुटित नही हो पाता, किन्तु उत्पत्ति, स्थिति, परिणाम, वृद्धि, क्षय और नाश ये छ भावविकार जो निरुक्त आदि में माने गये हैं, उनमें भी हैं। अर्थात् ससार में पहिले पदार्थ की उत्पत्ति होती है, फिर वह अपने स्वरूप में स्थित होता है, तब उसमें परिणाम होने लगता है, वह बढता है। फिर क्षीण होने लगता है, अन्त में नष्ट हो जाता है। ये छ अवस्थाएँ प्रत्येक पदार्थ की हुआ करती हैं। कौन गभीर विचारक यह कह सकता है कि पृथ्वी आदि की ये अवस्थाएँ नही होती और ये उत्पत्ति आदि अवस्था कर्म के ही रूप नहीं हैं? तब ज्ञान-

कर्ममय कारण का कर्म अश तो इनमें भी प्राप्त होना ही है। अच्छा ज्ञान की भी परीक्षा कीजिये। पृथ्वी की अवयवरूप मिट्टी में जल के मिश्रण से थोड़े समय में ही चेतन कृमि, कीट आदि की उत्पत्ति प्रत्यक्ष देखी जाती है और अन्तश्चेतन वृक्ष, गुल्मादि की उत्पत्ति तो पृथ्वी से ही होती है। यह चैतन्य कहा से आ जाता है? 'चेतन आत्मा तो पृथक् ही है' यह मानने पर भी यह तो विचारना होगा कि मिट्टी में उस चेतन आत्मा का विकास नही हुआ, कृमि होते ही हो गया। यह विलक्षणता कार्य कारण में क्यो है, यह भी तो विचारना होगा। इसलिये पृथ्वी आदि पदार्थों को 'अस्फुट चेतन' ही कहा जा सकता है—सर्वथा अचेतन' नही। पृथिवी आदि में चैतन्य अस्फुट है, समय पर स्फुट हो जाता है। तब यह एक निश्चित सिद्धान्त स्थिर हुआ कि ज्ञानकर्ममय किसी एक मूल कारण से सपूर्ण सृष्टि का प्रादुर्भाव हुआ है।

अब यह प्रश्न रह जाता है कि ज्ञान के विकसित न होने के कारण पूर्ण चेतनता पृथ्वी आदि में न होने पर भी अल्प अस्फुट चेतनता तो ज्ञानकर्ममय होने के कारण उनमें भी रहती ही है, फिर उनको अचेतन (जड) क्यो कहा जाता है, जब कि बीज आदि में वृक्ष आदि की अविकसित सत्ता को सभी दार्शनिक विद्वान् स्वीकार करते है?

इसका समाधान प्राचीन मुनियो ने इस प्रकार किया है—'ससार[1] के पदार्थों में 'चेतन' व 'अचेतन' व्यवहार ज्ञान-कर्म के आधार पर नही है अपितु 'सेन्द्रियता' और 'निरिन्द्रियता' इस व्यवहार के मूल है। कुछ पदार्थ 'सेन्द्रिय' अर्थात् इन्द्रियो वाले होते है, और कुछ इन्द्रिय रहित 'निरिन्द्रिय'। इनमें न्यूनाधिक भाव से सेन्द्रिय मनुष्य पशु, पक्षि आदि, तथा तरु लता, गुल्म आदि को चेतन किंवा अर्धचेतन कहा जाता है और पृथ्वी आदि जो निरिन्द्रिय है उन्हें अचेतन'। इन्द्रियां ही चैतन्यविकास का कारण है। जहां वे नही वहां विकास नही होता।

[2]महर्षि चरक ने भी चेतन-अचेतन व्यवहार का मूल कारण सेन्द्रियता और निरिन्द्रियता को ही माना है।

यह निर्विवाद है कि सपूर्ण प्रजा का कारणभूत, सब का आत्मस्वरूप अतएव परमात्मा नाम से कहे जानेवाला ज्ञानकर्ममय यह एक तत्व है। ज्ञान सदा एकरस, *स्थिर, शान्त रहता है। इसमें कभी परिवर्तन नही होता। 'कर्म सर्वथा* इसे विपरीत अनेक रूप, अस्थिर, अशान्त, और सदा परिवर्तनशील होता है।

ज्ञान की एकरसता को पञ्चदशीकार श्री विद्यारण्यस्वामी ने आरम्भ में ही स्पष्ट करके समझाया है। अधिक विवरण की जिज्ञासा वाले अपनी जिज्ञासा को वहीं से शान्त

---

[1] 'न ह्यय पदार्थाना चेतनाचेतनत्वव्यपदेशो ज्ञानकर्ममयत्वस्वीकारात्, किन्तु सेन्द्रिय निरिन्द्रियत्व मूल। केचित् सेन्द्रिया पदार्था, अपरे निरिन्द्रिया। ये न्यूनाधिकभावेन सेन्द्रियास्ते मनुष्यपशुपक्ष्यादयस्तरुलतागुल्मादयश्च चेतना अर्धचेतना वा व्यपदिश्यन्ते। ये पुनर्निरिन्द्रिया भावा क्षित्यादयस्ते जडा इत्यचेतना इति च प्रयन्ते।"

[2] तदुक्त चरके—"खादीन्यात्मा मन काल़ो दिशश्च द्रव्यसग्रह।
सेन्द्रिय चेतन द्रव्य निरिन्द्रियमचेतनम्॥"

कर सकते हैं। अस्तु विचार करने पर ज्ञान, सत्ता और आनन्द एक ही तत्त्व है—ऐसा सिद्ध हो जाता है। इनमें एक के विना दूसरा नहीं रहता। हमारे समक्ष वृक्ष, पशु, मनुष्य, प्रस्तर आदि हैं—इस पर कोई प्रश्न करे कि कैसे ? हम तो कहते हैं कि नहीं हैं, अपने कथन की पुष्टि करो, तो उत्तर यही होगा कि 'ज्ञायते, तस्मादस्ति।' 'देखते हैं, जानते हैं—इसलिये है।' तब सत्ता का आधार ज्ञान सिद्ध हुआ। अच्छा, दूसरी ओर देखिये—हम वृक्षादि को क्या जानते हैं ? आकाशपुष्प, शशशृङ्ग—आदि को तो नहीं जानते, तब उत्तर होगा कि 'अस्ति तस्माज् ज्ञायते।' वृक्षादि हैं—इसलिये जाने जाते हैं, शशशृङ्गादि नहीं हैं—इसलिये नहीं जाने जाते। तब ज्ञान का आधार सत्ता सिद्ध हुई। यह परस्पराश्रयभाव एकता के विना नहीं उत्पन्न हो सकता। तब ज्ञान और सत्ता की एकता सिद्ध हुई। कई विचारक इसके विरुद्ध भी सिद्ध करते हैं कि ज्ञान और सत्ता एक नहीं हो सकते। संसार में बहुत से पदार्थ केवल सत्ता सिद्ध हैं, वे 'हैं' किन्तु हमारे ज्ञान में नहीं। घने वन के वृक्ष, पक्षी आदि को हम नहीं जानते, किन्तु उनकी सत्ता में कोई सन्देह नहीं हो सकता। इसी प्रकार दो, चार आदि संख्या, छोटा, बड़ा आदि परिमाण, मन, सेर आदि तोल, दूर, समीप आदि दिग्विभाग—ये सब केवल भातिसिद्ध हैं, अर्थात् इनका ज्ञान होता है, किन्तु बाह्य सत्ता इनकी कुछ भी नहीं। एक ही वस्तु किसी की अपेक्षा छोटी और उसमें भी छोटे की अपेक्षा बड़ी कही जाती है। इसी प्रकार एक वृक्ष आदि को कभी हम दूर कहते हैं, और आगे बढ़ कर उसे ही समीप कह देते हैं। एक स्थान से खड़े हो जिसे पूर्व कहेंगे, उससे भी पूर्व जाकर उसे ही पश्चिम कहने लगेंगे। इससे सिद्ध होता है कि इन सबकी बाह्य सत्ता कुछ नहीं है। ये मन के ही बनाये धर्म हैं। इसलिये सत्तासिद्ध नहीं, केवल ज्ञानसिद्ध हैं। तब ज्ञान और सत्ता एक कहाँ हुए ? किसी की सत्ता है, किन्तु ज्ञान नहीं, और किसी का ज्ञान है, किन्तु सत्ता नहीं। इससे दोनों पृथक् पृथक् हैं—यही कहना होगा। इसका उत्तर है कि किञ्चित् और सूक्ष्म विचार कीजिये। आप कहते हैं कई पदार्थ केवल सत्तासिद्ध हैं, और कई केवल ज्ञानसिद्ध। किन्तु विचार करने पर सत्ता स्वयं ही ज्ञानसिद्ध ठहरेगी। क्योंकि घटपटादि वस्तुओं के अतिरिक्त उनकी सत्ता क्या वस्तु है—यह कोई भी नहीं सिद्ध कर सकता। 'ये हैं' यह हमारा ज्ञान ही है, 'अस्ति' की कोई बाह्य सत्ता कभी सिद्ध नहीं होती। इसीलिये सत्ता को पृथक् सिद्ध करने के लिये खम ठोकने वाले नैयायिक भी सत्ता की सत्ता नहीं मानते। 'वह स्वरूप से ही सत् है' यही कह कर संतोष कर लेते हैं। उनके सूत्रकार भगवान् कणाद भी 'सामान्य विशेष इति बुद्ध्यपेक्षम्' ही कहते हैं। सामान्य अर्थात् सत्ता आदि जातियाँ, और विशेष—उनका विशकलन कर प्रत्येक व्यक्तित्व—यह सब बुद्धि की ही अपेक्षा रखता है, अर्थात् केवल बुद्धिगम्य है, बाह्य सत्ता इसकी नहीं। इस प्रकार स्वयं सत्ता ही केवल ज्ञानसिद्ध है, और ज्ञान स्वयं सत्तासिद्ध है। ज्ञान का ज्ञान नहीं होता। यद्यपि नैयायिकों ने 'घटमहं जानामि' (मैं घट को जानता हूँ) इस ज्ञानोत्तरभावी अनुव्यवसाय से ज्ञान का ज्ञान माना है, किन्तु अन्यान्य दर्शनकार इस पर अनवस्थादि दोष देकर इसका खण्डन करते हैं। यह प्रतीति घटज्ञान की ही आत्माभिमुखी प्रतीति होती है। प्रतीति अर्थात् ज्ञान स्वतः दो प्रकार से उदित होती है—'अयं घटः' यह बाह्याभिमुख ज्ञान है और 'घटमहं जानामि

यह अन्तर्मुखी ज्ञान है। दोनो में विषयभूत घट की ही प्रतीति है। ज्ञान का ज्ञान न होना ही वेदान्तादि दर्शन कहते हैं। जैसे नैयायिक सत्ता को स्वरूपसिद्ध कहकर अपना पीछा छुड़ाते हैं—इसी प्रकार वेदान्ती ज्ञान को 'स्वप्रकाश' कहकर इस आपत्ति से बचते हैं। किन्तु ज्ञान सत् अवश्य है। यदि ज्ञान न हो तो सब संसार ही अन्धतामिस्ररूप महानरक बन जाय। सब व्यवहारों का लोप हो जाय। सब व्यवहार ज्ञानमूलक ही तो हैं। तात्पर्य यही है कि सत्ता केवल ज्ञानसिद्ध और ज्ञान केवल सत्तासिद्ध है। या जब ज्ञान और सत्ता ही एक दूसरे के बिना सिद्ध नहीं होते, तब अस्तिसिद्ध और भातिसिद्ध वाह्य पदार्थों में भेद कहाँ से सिद्ध होगा ? भिन्न पदार्थों में पूर्वापरभाव अवश्य होता है, पहिले कौन और पीछे कौन—यह जिज्ञासा भिन्न पदार्थों में अवश्य होगी। किन्तु सत्ता और ज्ञान का पूर्वापरभाव कहा ही नहीं जा सकता। यदि पहिले ज्ञान, पीछे सत्ता कहें तो प्रश्न होगा कि बिना सत्ता के ज्ञान हुआ ही कैसे ? कोई पदार्थ होगा तभी तो हम उसे जानेंगे। और पहिले सत्ता, पीछे ज्ञान कहें तो भी नहीं बन सकता, क्योंकि पूर्वोक्त प्रकार से सत्ता केवल ज्ञानरूप ही है, वह ज्ञान के बिना कहीं हो कैसे जा सकती है ? इसलिये बिना इन दोनो को एक माने इन प्रश्नो से छुटकारा नहीं हो सकता।[1] इसी प्रकार आनन्द भी इनसे पृथक् सिद्ध नहीं होता। मान लो कि एक मनुष्य को पुत्रजन्म हुआ है, वा उसे विदेश में व्यापार के द्वारा बहुत बड़ी सम्पत्ति मिली है, किन्तु जबतक उस मनुष्य को इन अभ्युदयों का ज्ञान नहीं, तबतक उसे कोई आनन्द नहीं। किसी ने आकर उक्त वृत्तान्त कह दिया, अथवा टेलिग्राम (तारयन्त्र) से सूचना मिल गई, तो ज्ञान होते ही *आनन्दमग्न हो जाता है। इस आनन्द के उद्भव में ज्ञान कारणसिद्ध हुआ।* अच्छा, जबतक आनन्द का अनुभव करते हैं तभी तक आनन्द रहता है, दूसरी ओर ध्यान चला गया, किसी दूसरे काम में लग गये, तो आनन्द की वह अवस्था भी नहीं रहती। इससे आनन्द की स्थिति भी ज्ञान के आधार पर ही सिद्ध होती है और अन्त में भी 'हमने आनन्द पाया' यह अनुभव ही रह जाता है। इसलिये आनन्द ज्ञान में ही लीन भी होता है। यो ज्ञान आनन्द में, आदि, मध्य, अन्त में अनुस्यूत है। पुत्र, सम्पत्ति आदि किसी पदार्थ की सत्ता होने पर ही आनन्द होता है और उस पदार्थ की सत्ता तक ही रहता है। इसलिये सत्ता भी आनन्द में अनुस्यूत है। इसी प्रकार आनन्द भी ज्ञान और सत्ता दोना में अनुस्यूत है। बिना आनन्द के प्रेम नहीं होता। जहाँ हमने आनन्द पाया, उसी के साथ प्रेम करते हैं। देखते हैं कि हम सब प्राणियो की सत्ता और ज्ञान दोनो में स्वाभाविक प्रेम है क्योंकि प्रत्येक पदार्थ का सग्रह करने में हमारी स्वाभाविक प्रवृत्ति है। इससे सत्ता का प्रेम सिद्ध होता है और अज्ञात वस्तु को जानने में भी हमारी स्वाभाविक प्रवृत्ति रहती है। किसी वस्तु का तत्त्व जबतक प्रतीत न हो तबतक चित्त उसे जानने को व्यग्र रहता है, इसलिये ज्ञान में भी स्वाभाविक प्रेम सिद्ध होता है। जब सत्ता और ज्ञान में प्रेम अनुस्यूत है तो कहना होगा कि आनन्द भी दोनो में अनुस्यूत है। यो परस्पर एक दूसरे में अनुस्यूत रहने के कारण तीनो की एकता ही माननी पड़ती है। ये तीनों एक ही मूल के विकसित

---

[1] इस विषय का निरूपण ग्रन्थ के *द्वितीयाधिकार के (२४ रसवेदाधिकरण)* पृ० १२९ में है।

रूप हैं—यही सिद्ध होता है। जिस मूल के ये विकसित रूप हैं उसे ही इस ग्रन्थ में रस नाम से कहा गया है। यद्यपि उस नामरूपातीत तत्त्व का कोई नाम नहीं हो सकता, किन्तु बिना नाम कल्पना के उसके सम्बन्ध में कुछ कह भी नहीं सकते। इसलिये ज्ञानानन्द होने के कारण और "रसो वै स" इस श्रुति के आधार पर उसका रस नाम ही व्यवहार में लेना उचित समझा गया। सब ससार केवल क्रियाओ का प्रसार है और सत्ता सब क्रियाओं की जननी है, वह भी मूलतत्त्व में अन्तर्गत है। इसलिये बल भी मूलतत्त्व का सहकारी माना गया। बल, शक्ति और क्रिया—एक ही तत्त्व की अवस्थाएं हैं। जबतक प्रसुप्तदशा में रहे तबतक उसे बल कहते हैं, कार्याभिमुख होने पर उसी का नाम शक्ति हो जाता है और उसका कार्य रूप परिणाम क्रिया है। किसी वस्तु को उठा लेने का हमारे हाथ में बल है। वह सदा ही हाथ में है। जब किसी पदार्थ को उठाने की इच्छा हो तो हम अनुभव करते हैं कि इसे उठा लेने की शक्ति हममें है। उसी शक्ति के प्रयोग से उठाना रूप क्रिया हो जाती है। क्रिया करने के अनन्तर वह उठी हुई एक शक्ति क्षीण हो जाती है। एक मल्ल एक बार युद्ध करके परिश्रान्त हो जाता है, वह तत्काल फिर युद्धक्रिया नहीं कर सकता। किन्तु अन्तर्निहित बल फिर शक्तिरूप में विकसित होता है और थोड़े समय के अनन्तर वह फिर मल्ललीला करने को प्रस्तुत हो जाता है। शक्ति को ब्रह्म का सहकारी सभी श्रुति, पुराणादि ने माना है। उसके ही माया, प्रकृति, शक्ति आदि नाम अपनी अपनी प्रक्रिया के अनुसार दर्शनों में मिलते हैं। इस ग्रन्थ में उसका मूल नाम बल ही लिया गया है। यही 'रसबलमय' वा 'ज्ञानकर्ममय' तत्त्व सब जगत् का उत्पादक है। इस प्रक्रिया को प्रकृत ग्रन्थ में और अन्यान्य ग्रन्थों में भी विद्यावाचस्पति जी ने इस रूप में समझाया है कि वह बुद्धिगम्य हो जाय।

जो विद्वान् इस प्रक्रिया के प्राचीन परम्परा सिद्ध न होने का प्रश्न उठाते हैं, उनसे हमारा निवेदन है कि वे एकबार इसका पर्यालोचन करें और देखें कि इसमें नई बात कौन सी है, जिसकी निर्मूलता की उनके चित्त में शङ्का होती है। विषय सब प्राचीन हैं, केवल प्रतिपादन की प्रक्रिया समयोपयोगी नई है। यही इस ग्रन्थ में (पृ० ३ श्लो० २१) कहा गया है कि 'जो विषय यहाँ निरूपित है, वे सब प्राचीन हैं, केवल प्रतिपादन की शैली नवीन है और उसमें श्रुति के अतिरिक्त युक्तियों का प्रमाणरूप में उपयोग किया गया है।' प्रतिपादन की शैली में समयभेद से सदा ही भेद होता रहा है, तभी तो श्रुतियों के विद्यमान रहते भी स्मृति, सूत्र, मीमांसा, भाष्य, वार्तिक आदि ग्रन्थों की समयानुसार सृष्टि होकर संस्कृत वाङ्मय का इतना विस्तार हो गया। विषय तो श्रुति से अतिरिक्त किसी भी शिष्ट विद्वान ने नहीं लिया। जनता की योग्यता और रुचि के अनुसार ही नये नये ग्रन्थों की आवश्यकता होती गई। तदनुसार ही वर्तमान युग के मनुष्य जिस प्रक्रिया से समझने में रुचि और योग्यता रखते हैं उसी प्रक्रिया से विद्यावाचस्पति जी ने ग्रन्थों का प्रणयन किया है।

स्वर्गीय धर्मप्राण जयपुरनरेश महाराज माधव सिंह जी की सन् १९०१ में सम्राट् सप्तम एडवर्ड के राज्याभिषेक के समय ऐतिहासिक इङ्गलैण्ड यात्रा हुई थी, जिसमें गङ्गाजल और भारत की मृत्तिका तक भी स्वर्गीय महाराज अपने सभी कर्मनिर्वाह के लिये अपने

साथ लिये थे। उस यात्रा में विद्यावाचस्पति जी भी महाराज के साथ थे। वहाँ जब केम्ब्रिज और आक्सफोर्ड में आपने वेदधर्मविषयक अपनी वक्तृता संस्कृत में प्रस्तुत की, तो वहाँ के यूरोपियन अन्वेषक विद्वान् भी कहने लगे कि 'बिल्कुल नई बातें हैं।' यह सुनकर आपने उस वक्तृता का शीर्षक रक्खा था—'अतिनूतनम्, नहि नहि अति प्रत्न रहस्यम्,।' अर्थात् 'बहुत ही नया, नहीं नहीं बहुत ही पुराना रहस्य' मैं प्रस्तुत कर रहा हूँ।' कोई आपसे कभी यह कहता कि आप नई बात कह रहे हैं, तो आप बहुत अप्रसन्न हो जाते थे। काशी की विद्वत्सभा ने, जब विक्रम संवत् १९९२ में हिन्दू विश्वविद्यालय की पञ्चमहाभूत-परिषत् में पधारे हुए थे, विद्यावाचस्पति जी को मानमन्दिर में स्वर्गीय म० म० प्रमथनाथ भट्टाचार्य जी के सभापतित्व में मानपत्र अर्पित किया था। उस अवसर पर विद्वत्प्रवर स्वर्गीय श्री हरानचन्द्र भट्टाचार्य जी महोदय ने अपनी वक्तृता में यह कह दिया था कि 'जिस प्रकार शङ्कर, रामानुज आदि अन्यान्य सम्प्रदाय हैं, उसी प्रकार पंडित जी भी एक सम्प्रदाय के प्रवर्तक हैं,' इस पर आप इतने अप्रसन्न हुए कि मानपत्र दूर फेंक कर सभा से उठ गए। सभापति महोदय न बड़े परिश्रम से अनुनय विनय कर किसी प्रकार आपको शान्त किया। तात्पर्य यह कि विद्यावाचस्पति जी यह कभी नहीं सुनना चाहते थे कि हम कोई नया सम्प्रदाय चला रहे हैं। उनका तो केवल यही लक्ष्य था कि वेदार्थ की परिपाटी जो कालवश विद्वानों को विस्मृत हो गई है, उसकी ओर पुनः विद्वानों का ध्यान आकृष्ट किया जाय। इसीलिये आपने मन्त्रों, ब्राह्मणों या उपनिषदों पर कोई नया भाष्य नहीं लिखा। आपने तो इस ग्रन्थ के आरम्भ में यही लिखा है कि जैसे प्रत्येक शास्त्र में एक नियत परिभाषा रहती है—उसके बिना जाने उस शास्त्र का मर्म कोई नहीं समझ सकता, इसी प्रकार वेदादि जानने की भी कुछ परिभाषाएँ हैं। वे आज कालवश विस्मृत हो गई हैं, इसी से वेदार्थ में अनेक विवाद प्रसङ्ग उठ रहे हैं। उन परिभाषाओं का ही स्फुटीकरण आपने अपने ग्रन्थों में किया है। उन परिभाषाओं के समझ लेने पर उपलभ्यमान वेद भाष्य से ही सब कुछ मिल सकता है, नये भाष्य की आवश्यकता नहीं।

अब यदि यह प्रश्न हो कि जो परिभाषाएं विलुप्त हो चुकी थीं, वे इनको कैसे प्राप्त हुईं, तो इसका भी संक्षेप में यहाँ वर्णन किया जाता है। वेदों में यज्ञ की प्रधानता है। यजुर्वेदसंहिता यज्ञक्रम से ही सग्रथित हमें प्राप्त है, अर्थात् शुक्लयजुःसंहिता के २० अध्यायों के मन्त्रों का पाठ उसी क्रम से है जिस क्रम से उनका यज्ञ में उच्चारण होता है। कृष्णयजुःसंहिता में मन्त्र और ब्राह्मण सम्मिश्रित रहने के कारण मन्त्रों का क्रम विस्पष्ट प्राप्त नहीं होता, किन्तु शुक्लयजुःसंहिता में क्रम स्पष्ट है। ब्राह्मण तो प्रायः सभी वेदों के यज्ञप्रक्रिया के अनुसार ही सघटित हैं। शतपथब्राह्मण में यह क्रम स्पष्ट मिलता है कि पहिले यज्ञ के किसी क्रम का विधि वाक्य है, आगे उसकी उपपत्ति का निरूपण है कि यह कर्म क्यों किया जाय। उसी उपपत्तिप्रदर्शन में कई जगह आख्यायिकाएं और सृष्टिप्रकरण भी आ जाते हैं। उन सब का पर्यवसान उस विधि के उपपादन में ही होता है। अन्यान्य ब्राह्मणों में भी ऐसा ही है, किन्तु शतपथ में अतिस्पष्ट है। उन उपपत्ति-भागों पर विचार करने से यह भासित होता है कि यज्ञ दो प्रकार के हैं। एक प्राकृत, दूसरे क्रियमाण अर्थात् द्विज मनुष्यों द्वारा अनुष्ठेय। प्रकृति स्वयं एक प्रकार का यज्ञ

करती है। उसी यज्ञ से सपूर्ण प्रजा की उत्पत्ति और उसका पालन होता है। भगवद्गीता के तृतीयाध्याय में भगवान् का यह स्पष्ट उपदेश है कि प्रजापति ने प्रजा को यज्ञ के साथ ही उत्पन्न किया और यह उपदेश दिया कि तुम भी यज्ञ से ही प्रजा का आगे बढाते रहना। उस प्राकृत यज्ञ के आधार पर ही मनुष्यों को यज्ञ का उपदेश श्रुति ने दिया है और इस अनुष्ठेय यज्ञ की उपपत्ति के लिये प्राकृत यज्ञ के ही विषय बताये जाते हैं जिनसे कि प्रजा की उत्पत्ति और पालन होता है। मीमासा दर्शन में विधिभाग को ही मुख्य माना गया और उस उपपत्तिभाग को अर्थवाद कह कर उसकी उपेक्षा की गई। वह समय इसी प्रकार का था कि श्रुतिवाक्यो पर जनता की अटूट श्रद्धा थी। जो कुछ श्रुति ने उपदेश दिया उस कर्म को बिना 'ननु नच' के सब लोग करने को प्रस्तुत रहते थे। 'ऐसा क्यों करें' यह प्रश्न उठाना ही एक प्रकार का अपराध माना जाता था। अत ऐसा प्रश्न उस समय में उठना ही न था। इसीलिये आलकारिक श्रुति को प्रभुसमित उपदेश मानते हैं, जैसे प्रभु की आज्ञा में सेवक को 'क्यो करूँ' ऐसा प्रश्न करने का अधिकार नहीं है— यह माना गया। वस्तुत बात ऐसी नहीं हैं, श्रुति तो 'किमर्थं वा अप उप स्पृशामि' (यजमान आरम्भ में ही आचमन क्यो करे) ऐसे प्रश्न स्वय उठाती है। अस्तु उस अवसर में दोनो बातें थी, एक तो वेदानुयायी जनता के मन में प्रश्न ही नहीं उठता था और दूसरे वह उपपत्तिज्ञान दार्शनिक सम्बन्ध होने के कारण कठिन भी था। बौद्ध आदि विधर्मियो के आक्रमण से गुरुपरम्परा शिथिल हो चुकी थी। तब उपपत्तिभाग के अध्ययन में असुविधा देख मीमासको ने विधिभाग और यज्ञ में प्रयुक्त होने वाले मन्त्रो की ही रक्षा को आवश्यक समझा और उपपत्तिभाग को अर्थवाद कहकर उपेक्षित कर दिया। इससे उपपत्तिभाग और भी अधिक विस्मृत होता गया। अब समय ने पल्टा खाया। आज बिना उपपत्ति के दृढ श्रद्धा बहुत अल्प मनुष्यो को होती है। अधिकतर जनता 'क्यो करें' यह क्या का प्रश्न पहिले उठाती है और बिना उपपत्तिज्ञान के प्राय मुख्य कर्म भी विलुप्त होते जा रहे हैं। बस, स्वनामधन्य अपने गुरु महामहोपाध्याय श्री शिवकुमार शास्त्री जी ने जब विद्यावाचस्पति की सर्वतोमुखी प्रतिभा देख इन्हें उपदेश दिया कि वेदार्थ का सत्य मार्ग प्रकाशित करना और अपने मुख से शतपथब्राह्मण की एक कण्डिका पढाकर आशीर्वाद भी दिया कि अब हमारे मुख से आरम्भ कर तुम्हारा वेदाध्ययन साम्प्रदायिक हो गया, तुममें ईश्वर कृपा से वेदार्थ का भाव होगा, तब इनने देखा कि उपपत्ति तो वेद में प्रतिपद भरी है, फिर जनता इस पर अश्रद्धा क्यो कर रही है। यो मीमासा द्वारा उपेक्षित अर्थवाद भाग पर ही इनने लगातार परिश्रम किया और उसी परिश्रम से इन्हें वेद की परिभाषाए प्राप्त हुईं। ज्यो ज्यो परिभाषाओ का ज्ञान होता गया, त्यो त्यो इनकी रुचि बढती गई। लौकिक सब व्यवहार और वैषयिक सुखो का त्यागकर ये उसी अन्वेषण में एकान्त निरत हो गए। यह परिश्रम प्राय ४० वर्ष अनवच्छिन्न चला। दर्शनो का ज्ञान गुरुमुख से ही प्राप्त था। ईश्वरदत्त प्रतिभा प्रबल थी। सबसे मुख्य बात ईश्वर-प्रसाद था, इन्हें परिभाषाज्ञान हुआ। वे परिभाषाए ही इनने अपने ग्रन्थो में लिखी। कहने का साराश यह है कि उनने निर्मूल कुछ भी नहीं लिखा है। मन्त्रब्राह्मणात्मक वेद से ही जो भासित हुआ, उसे प्रकाशित किया है।

साम्प्रदायिक आचार्यों के सिद्धान्त से न विद्यावाचस्पति जी का विद्वेष है, न किसी एक आचार्य के सिद्धान्त से ये बद्ध हैं। आचार्यों के जो सिद्धान्त इन्हें वेद में भासित हुए, उनका सग्रह किया। जिन अशो में वैदिक प्रमाण प्राप्त न हुए उनका परित्याग किया। जैसे, सृष्टि का अभिन्न निमित्तोपादान परब्रह्म निर्गुण, निर्विशेष है। उसकी सहकारिणी माया भी अनादि है, किन्तु वह स्वतन्त्र सत्ता नही रखती, भेदाभेद रूप से वा सत्त्व, असत्त्व रूप से अनिर्वचनीय है। मायाशबलित ब्रह्म ही जगत् का उत्पादक है, वही ज्ञेय भी हो सकता है, शुद्ध ब्रह्म मन या वाक् का विषय नही होता, ब्रह्म सच्चिदानन्दरूप है। ये धर्म भी उससे पृथक् नही—इत्यादि श्री शङ्कराचार्य के सिद्धान्त इनके ग्रन्थों में दृढ युक्तियो से समर्थित होकर आए है। श्री शङ्कराचार्य ने केवल मूलतत्त्व के निरूपण को ही अपने ग्रन्थो में प्रधानता दी है। एक ही निर्विशेषतत्त्व से यह सपूर्ण जगत् कैसे बन गया—इसकी प्रक्रिया के प्रतिपादन पर उनने बहुत अल्प ध्यान दिया है। अवान्तर तत्त्व प्राणादि के निरूपण पर भी उनका बहुत अल्प ध्यान है। प्राण के प्रकरण में उनने यह भी दिया है कि मूलतत्त्व के सम्बन्ध म उपनिषदो का एक ही सिद्धान्त है—यही हमारा प्रतिपाद्य है। इसीसे मोक्षप्राप्ति श्रुति मानती है, अवान्तर प्रक्रिया में मतभेद भी हो तो इससे कुछ बनता बिगडता नही—इत्यादि। किन्तु विद्यावाचस्पति जी ने सृष्टि की अवान्तर प्रक्रिया में भी श्रुति आदि का समन्वय विस्तार से बताया है। यही इनके ग्रन्थ में विशेषता हुई। वर्तमान विद्वान् और जनता केवल मोक्ष लोलुप नही होते। ये बिना अवान्तरसगति के मूलतत्त्व पर भी विश्वास नही करते। मूलतत्त्वनिरूपण को भी वे उत्पत्ति से ही समझना चाहते हैं। इसलिये इनका निरूपण समयोपयोगी है। इसके अतिरिक्त 'जगत् उत्पन्न ही नही होता, केवल उसकी भ्राति जीवो को हो रही है', इस श्री गौडपादाचार्य के उद्भावित और श्री शङ्कराचार्य द्वारा पल्लवित 'अजातवाद' को विद्यावाचस्पति जी ने अपने ग्रन्थो में स्थान नही दिया। मिथ्या शब्द का एक दूसरा ही अर्थ किया, अजातवाद या भ्रमवाद को नही माना। इसी प्रकार सृष्टि का उपादान होता हुआ भी ब्रह्म स्वय अविकृत ही रहता है—इस श्री वल्लभाचार्य का 'अविकृत परिणामवाद' विद्यावाचस्पति जी के ग्रन्थो में भी प्राप्त होता है। विकारो में ब्रह्म की ही सत्ता अनुस्यत है, विकारो की स्वतन्त्र सत्ता नही—यह भी इनके ग्रन्थो में विस्तार से प्रतिपादित है। सत्ता एक होने के कारण ही अद्वैत है—इस विषय को अनेक दृष्टान्तो से इस ग्रन्थ में ही समझाया गया है (देखें निर्विकाराधिकरण, पृ० ७२ आदि में), किन्तु शक्ति भी ब्रह्म से प्रादुर्भूत है—इत्यादि शुद्धाद्वैत के सिद्धान्त को श्रुति में प्राप्त न होने से इनने नही माना। आगमशास्त्र में अपने स्वरूप से अपनी शक्ति को परम शिव पृथक् करते हैं—यह प्रक्रिया मिलती है। सभवत वही से श्री वल्लभाचार्य जी ने ली है। उपनिषदो में इस प्रकार का विवरण प्राप्त नही—इससे विद्यावाचस्पति जी ने इस अश को नही लिया। सृष्टि के उत्पादन में बल शब्द से प्रतिपादित प्रकृति की ही प्रधानता है, किन्तु वह प्रकृति स्वतन्त्र नही, रसपदवाच्य ब्रह्म से ही रस प्राप्त करती है। अत उसके अधीन है—यह इन ग्रन्थो का निरूपण श्री रामानुजाचार्य के सिद्धान्त से मेल रखता है, किन्तु मूलतत्त्वरूप ब्रह्म में स्वत अप्राप्त अनन्त कल्याण गुण है, वा मूल तत्त्व स्वय त्रिरूप है—यह सिद्धान्त यहाँ नही माना गया।

रस और बल में भेद अभेद दोनो हैं—यह सिद्धान्त इस ग्रन्थ के वैधर्म्याधिकरण (पृ० २३) में प्रतिपादित है—जो कि श्री निम्बार्काचार्य और श्री भास्कराचार्य के सिद्धान्त से मिलता सा प्रतीत होता है—किन्तु भेद, अभेद दोनो को उच्छृङ्खल न मानकर अनिर्वचनीयता में ही इनने पर्यवसान माना है। इसी प्रकार ससारावस्था में जीव, जड आदि सब अपने अपने तन्त्र का स्वतन्त्रता से परिचालन करते हैं—इस सिद्धान्त का प्रतिपादन श्री मध्वाचार्य के द्वैतवाद से मिलता सा प्रतीत होता है, किन्तु मूल परिस्थिति में ये द्वैत का स्पर्श भी सहन नही करते। अचिन्त्यभेदाभेदवाद भी अनिर्वचनीयता के रूप में इन ग्रन्थो में मिलता है। इस प्रकार सभी आचार्यों के सिद्धान्तो से स्वल्प वा अधिक अशो में इसके निरूपण की प्रक्रिया मिलती है, किन्तु पूर्णतया अनुगमन किसी भी क आचार्य का यहाँ नही है। पूर्ण अनुगमन तो मन्त्रब्राह्मणात्मक वेद का ही है। अस्तु।

इसी प्रकार प्रसिद्ध भिन्न भिन्न दर्शनो के स्वल्प वा बहुत अश भी प्रकृत ग्रन्थो में प्राप्त होते हैं। आरम्भ के विप्रतिपत्त्यधिकरण (पृ० २१) से ही बौद्धमत का प्रसङ्ग और उसकी आलोचना आरम्भ हो जाती है। आगे भी कई वार क्रियाद्वयवादी के रूप मे मतभेदाधिकरण (पृ० १४४) आदि में बौद्धमत का प्रसङ्ग और उसका वैदिक सिद्धान्तानुसार निराकरण आया है। अल्परूप से जैनमत की भी चर्चा है। वैशेषिक सिद्धान्तानुसार क्रियोपपत्ति का तो (पृ० १८०) विस्तार से निरूपण है। वैशेषिक दर्शन का पञ्चम अध्याय सपूर्ण यहाँ उद्धृत हुआ है। साख्यदर्शन भी प्रकृत्यधिकरण आदि में (पृ० १५२) और मतभेदाधिकरण (पृ० १४४) आदि में विस्तार से वर्णित है। बलनिरूपण में उसका आधार बहुत लिया गया है। 'साख्याभास' नाम से एक स्वतन्त्र प्रकरण भी तृतीय अधिकार के अन्त में दिया गया है। किन्तु वेदविरुद्ध केवल प्रकृतिकारणवाद का सर्वत्र खण्डन है। वेदान्तदर्शन तो उनके सिद्धान्त की मूल भित्ति ही है। आरम्भ की षड्दर्शनी समालोचना में ही स्पष्ट लिखा गया है कि व्याससूत्र और भगवद्गीता तो स्पष्ट 'विज्ञान' हैं—इन्हें केवल अपनी कल्पनाओ पर आधारित दर्शनो की श्रेणियों नही गिनना चाहिये। इत्यादि। पूर्ण निर्दिष्ट मतभेदाधिकरण में भी अन्तिम सिद्धान्त यही किया है कि 'हमारे विचार से तो व्याससिद्धान्त ही सर्वथा श्रुतिमूलक और सम्यक् सिद्धान्त हैं' इत्यादि। इस प्रकार इस ग्रन्थ से ही सब दर्शनों के सिद्धान्तो का आभास मिल जाता है। अन्यान्य ग्रन्थो में भी दर्शनो के मत और उनकी आलोचना विवृत है।

सत्य तो यह है कि 'एक ही ब्रह्म से सम्पूर्ण प्रपञ्च का उद्भव है' इस सिद्धान्त को श्रुति पर श्रद्धा होने के कारण ही विद्वान् मानते आये हैं। किन्तु विद्यावाचस्पति जी का यह ग्रन्थ (अन्यान्य ग्रन्थ भी) मननपूर्वक पढ लेने पर 'ब्रह्म से कैसे जगत् का उद्भव हो गया' यह सिद्धान्त उपपत्तिसिद्ध और बुद्धिगम्य प्रतीत होने लगता है। विचारक की बुद्धि स्वय मानने लगती है कि जगत् की उत्पत्ति इसी प्रकार हुई होगी। श्रुति के सिद्धान्त केवल आप्तसिद्ध ही नहीं, वे मनन करने से बुद्धि में स्वय भासित होने लगते हैं। 'ब्रह्म अपनी शक्ति से जगत् का उत्पादन करता है' यह सिद्धान्त श्रुति, पुराण, आगम आदि में सर्वत्र ही सुन लिया जाता है, किन्तु वह शक्ति कैसी है, कैसे उसमे जगदुत्पादन होना है—ये बातें इन ग्रन्थो का मनन करने पर ही बुद्धि में बैठती है। भगवद्गीता में क्षर, अक्षर

और अव्यय (उत्तम) पुरुषो का नाम सुना जाता है, संक्षिप्त परिचय भी मिलता है। इसी प्रकार सांख्य में महान् अहंकार इत्यादि नामो का पारायण सभी कर लेते हैं। किन्तु इन पुरुष और प्रकृतियों का क्या स्वरूप है और इनसे कैसे जगत् बनता है—इन बातो का आभास इन ग्रंथो से ही बुद्धिगम्य होता है। प्रकृत ग्रन्थ में तीनो पुरुषों का और उनकी ५–५ कलाओं का विवरण कर प्रथमाधिकार में जैसे उनका स्वरूप विस्पष्ट समझाया है, इसी प्रकार द्वितीय और तृतीय अधिकारों में महदादि प्रकृतियों का स्पष्टीकरण है। रस और बल का या पुरुष और प्रकृति का परस्पर सम्बन्ध किस प्रकार होता है—यह भी लौकिक दृष्टान्त से बुद्धिगत कराने का पूर्ण प्रयत्न किया गया है। बल का निरूपण जैसा इस ग्रंथ में है ऐसा अन्यत्र कहीं प्राप्त नहीं होता। बल किस प्रक्रिया से शक्तिरूपता को प्राप्त होता है और शक्ति क्रियारूप में कैसे परिणत होती है एवं क्रिया क्षणिक और अत्यल्पदेशवर्तिनी होने पर भी इसके आश्रय से प्रवाहरूप हो कर चिरस्थायिनी और सर्वप्रदेशव्यापिनी कैसे बन जाती है—इत्यादि विषयो का विवरण विस्पष्ट रूप से इस ग्रन्थ में मिलता है। प्रवाहरूप होने पर एक बल पर दूसरा बल आरूढ हो जाता है—इससे बलो की ग्रन्थि हो जाती है, यही ग्रन्थि रस के स्वरूप को आवृत कर लेती है और इन ग्रन्थियो से ही स्थूल होकर यह दृश्य जगत् बन जाता है—यह प्रक्रिया इस ग्रन्थ में निरूपित है। वेदो से ही भगवान् सृष्टि करते हैं—यह जो श्रुति, स्मृति आदि में वर्णन आता है, वे वेद कौन से हैं—इन वैज्ञानिक अपौरुषेय वेदो का निरूपण भी इसमें इतने स्पष्ट रूप से किया गया है कि उसे समझ लेने पर इस विषय में कोई शङ्का नही रहती। आज का बीसवी शताब्दी का भास्वर विज्ञान भी जिन ग्रन्थियो को अभी तक ठीक ढग से नही सुलझा सका, जिन बातो में पाश्चात्य वैज्ञानिक भी अभी तक चक्कर में पड़े हैं, वे इन ग्रन्थो में सुगमता से सुलझाई गई हैं। जिन प्राचीन शैली के विद्वानो को यह सदेह वा सभावना है कि विद्यावाचस्पति जी ने आधुनिक विज्ञान के आधार पर ही अपने ग्रन्थ रच डाले हैं और वेद में यत्र कुत्र उपलब्ध प्रकीर्ण वचनो से उनका समर्थन कर दिया है, वे यदि उनके ग्रन्थो का परिभाषाज्ञानपूर्वक परिश्रम से मनन करें तो उनकी दृष्टि स्वच्छ हो जाय, वे देखने लगें कि आधुनिक विज्ञान जहाँ तक पहुँचा है, उससे बहुत दूर आगे तक का निरूपण इनके ग्रन्थो में है जहाँ तक का स्वप्न भी अभी आधुनिक विज्ञान ने नही देख पाया है। और जो कुछ विद्यावाचस्पति जी ने कहा है उसका आधार मुख्यत श्रुति और तदनुगामिनी स्मृति एव सूत्र हैं। श्रुति-स्मृति-सूत्रादि के विरुद्ध इन्होने कुछ नही कहा। जिन शब्दो का अर्थ वर्तमान में भुला दिया गया है, उनके उस प्राचीन अर्थ का विवरण भी श्रुति, स्मृति के आधार पर ही है। यदि विद्वान महानुभाव आग्रह, रागद्वेष और पक्षपात को हटाकर इस मार्ग का प्रचार करें तो आज के युग में भी भारत का मस्तक ससार में ऊँचा हो सकता है और वेदो का यथार्थ गौरव ससार में प्रस्थापित हो सकता है। एव जिन गुत्थियो को आधुनिक विज्ञान अभी तक नही सुलझा सका, उनके सुलझाने में उसे भी बहुत बड़ी सहायता मिल सकती है। अनेक विद्वानो की यह धारणा है कि इस प्रकार का भौतिक विज्ञान वेद में है ही नही, उनसे हमारा इतना ही निवेदन है कि—

'भूत भवद् भविष्यच्च सर्वं वेदात् प्रसिद्ध्यति।'

इत्यादि मन्वादि की उक्तियो पर क्या आप हरिताल ही लगावेंगे ? और ऐसा करने पर वेदो की श्रद्धा अभिव्यक्त होगी या विद्वेष ? यह आप ही विचारिये।

कुछ विद्वान् महानुभाव इसका उत्तर यो देते हैं कि—प्रत्यक्ष या अनुमान से जो बातें जानी जा सकती हैं उनके प्रतिपादन से वेदो का गौरव नही, उनका गौरव सर्वथा परोक्ष परलोकादि के प्रतिपादन में ही है—

'प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तूपायो न बुध्यते।
एत विदन्ति वेदेन तस्माद्वेदस्य वेदता' इत्यादि।

उनसे भी हम सविनय कहेंगे कि एक बार आप विद्यावाचस्पति जी के ग्रन्थो का अवलोकन कीजिए उनमें प्रत्यक्षानुमानगम्य विषयो का निरूपण कहाँ है ? वे भी तो यही कहते हैं कि ये सिद्धान्त प्रत्यक्ष वा अनुमान से जाने ही नही जा सकते। सूक्ष्मतत्त्वों के *विज्ञानार्थ जो परिभाषाएँ ग्रहण की गई—उनसे यदि लौकिक विषय भी क्वचित् सिद्ध हो* जाते है तो इससे क्या दोष हुआ ? लोक को छोड कर तो परलोक वा परमात्मा का ज्ञान हो ही नही सकता—यह तो सब शास्त्रो का डिण्डिम घोष है। प्राचीन आचार्य भी तो लौकिक दृष्टान्त से ही अलौकिक तत्त्वो को हृदयगम कराते है। ऐसे आक्षेप केवल उन्हीं महानुभावो के है जिन्होने न तो वेद का परिशीलन किया और न विद्यावाचस्पति जी के ग्रन्थ देखे। केवल सुनी-सुनाई बातो के आधार पर कल्पना के किले बनाने का ही जिनका स्वभाव है। वस्तुत. देखकर ग्राह्य या त्याज्य का निर्णय करना ही विद्वानो को उचित है।

कुछ विद्वान यह भी कहते है कि विद्यावाचस्पति जी ने अपनी बुद्धि की कल्पनाओ से अधिक काम लिया है। उनका उत्तर इस ग्रन्थ के आरम्भ में ही दिया गया है कि वैदिक वाङमय के बहुत ग्रन्थ विलुप्त हो गए। जो मिलते है वे भी वैज्ञानिक क्रम से सगठित नही जैसा कि हम पूर्व कह चुके हैं। तब प्रकीर्ण रूप से प्राप्त भिन्न भिन्न स्थानो के सिद्धान्तो की शृङ्खला जोड़ने में तो बुद्धि से ही काम लेना पड़ेगा। इसके अतिरिक्त कोई मार्ग हो ही नहीं सकता। हाँ, निर्मूल कल्पना इनके ग्रन्थो में कोई नही।

बहुत से निष्पक्ष विद्वानो को भी यह आपत्ति थी कि नए मार्ग से प्रतिपादन होने के कारण और अधिकाश पद्यबद्ध होने के कारण ये ग्रन्थ समझ में नहीं आते। उनके परितोषार्थ मैंने इस ग्रन्थ पर विस्तृत व्याख्या लिख दी है। उसमें इस ग्रन्थ के सिद्धान्तो को प्राचीन आचार्यों के साथ समन्वित करने का भी अपनी तुच्छ बुद्धि के अनुसार पूर्ण प्रयत्न किया है। यदि ससे जिज्ञासु जन लाभ उठाकर इस मार्ग की ओर झुकेंगे तो मैं अपना श्रम सफल समझूँगा। अस्तु अब संस्कृत भाषा से अत्यल्प परिचय रखने वाले जिज्ञासु जनो को ग्रन्थ का कुछ आभास बताने के उद्देश्य से ग्रन्थ का अति सक्षिप्त सार हिन्दी भाषा में लिखकर यह भूमिका रूप वक्तव्य समाप्त किया जायगा।

ग्रन्थ का सारांश

आरम्भ में मंगलाचरण, प्रतिज्ञा और नवीन ग्रन्थ की आवश्यकता का प्रदर्शन करते हुए विषय की गंभीरता बतलाने के लिए यम-नचिकेता संवाद आदि के श्रुतिवाक्य उद्धृत किये गए हैं। आगे चलकर ग्रन्थ की अवतरणिका इस प्रकार की गई है कि यह समस्त दृश्य जगत् जिसके अन्तर्गत हमारा व्यक्तित्व भी समाविष्ट है किस प्रकार उत्पन्न हुआ, इसका मूल तत्त्व क्या है, और जहां जाकर यह समाप्त होता है वह परायण क्या है,। यह जिज्ञासा स्वभावतः सबके मन में समय समय पर समुदित होती है और जिज्ञासा के उत्पन्न होने के अनन्तर उसे शान्त न किया जाय तो वह कष्टप्रद भी किसी समय हो जाया करती है। इसलिए उपर्युक्त जिज्ञासा को शान्त करने के लिए वर्तमान में भारत में छः प्रकार के दर्शनों का उद्योग प्रचलित है। इसी प्रसंग में छः दर्शनों की प्रसिद्धि की भी आलोचना की गई है कि प्रसिद्धि में कुछ भ्रम का समावेश हो गया है। न्याय जो समस्त दर्शनों का पूर्वाङ्ग है और योग जो दर्शनों का उत्तराङ्ग है इन दोनों को भी दर्शनों की क्रमिक श्रेणी में कई विद्वानों ने गिन लिया है। पूर्व मीमांसा जो कि केवल वाक्यार्थ विचार का शास्त्र है उसे भी दर्शनों की श्रेणी में गिन लिया गया है। वस्तुतः इन दर्शनों का क्रम इस प्रकार है—(१) चार्वाक (२) बौद्ध (३) जैन (४) वैशेषिक (५) सांख्य (६) और वेदान्त। इनमें आदि के तीन वेदों को प्रमाण नहीं मानते इसलिए नास्तिक दर्शन कहलाते हैं और आगे के तीन वेद प्रामाण्य के समर्थक होने के कारण आस्तिक दर्शन कहे जाते हैं। इनके अवान्तर भेदों का भी वहां संकेत किया गया है। सब मिलाकर २० भेद होते हैं। अन्यान्य ग्रन्थों में विद्यावाचस्पति जी ने ३६ तक भी दर्शनों की संख्या बतलाई है। अस्तु, जिस प्रकार आज कल भारत में ६ दर्शन प्रसिद्ध हैं इस प्रकार बहुत पूर्वकाल में देवयुग में दशवाद प्रसिद्ध थे, अर्थात् जगत् के मूल तत्त्व के सम्बन्ध में दस मत थे, जिनका संकेत ऋग्वेद के नासदीय सूक्त में किया गया है।

यहां संक्षेपतः इस इतिहास का भी संकेत है और ग्रन्थ के अन्त में उपसंहाराधिकरण में इस पर कुछ अधिक प्रकाश डाला गया है कि बहुत पूर्वकाल में 'मणिजा' नाम की एक जाति प्रसिद्ध थी। वर्तमान में आर्य जाति में जिस प्रकार ब्राह्मणादि नामों से चार प्रकार के वर्ण प्रसिद्ध हैं इस प्रकार उस जाति में, साध्य, भास्वर, अनिल और तुषित नाम के चार विभाग थे। साध्यों में एक ब्रह्मा नाम के बड़े तपस्वी और तेजस्वी व्यक्ति प्रादुर्भूत हुए। उन्होंने वैज्ञानिक त्रिलोकी के आधार पर भूमण्डल में भी त्रिलोकी की रचना की। दिव्य स्वर्गलोक के समान भूमण्डल के उत्तर भाग में भी इन्द्र, वरुण, कुबेर आदि भिन्न भिन्न देवताओं की पुरियाँ प्रतिष्ठापित कीं, जिनका संकेत पुराणों में बहुधा मिलता है। अस्तु इस इतिहास का इस ग्रन्थ में संकेत मात्र है। अन्य ग्रन्थ 'जगद्गुरु वैभव', 'स्वर्ग सन्देश', 'इन्द्र विजय' आदि में इस इतिहास का विस्तार से निरूपण है।

यहाँ वक्तव्य इतना ही है कि प्राचीन काल में जगत् के मूल तत्त्व के सम्बन्ध में दस मत प्रचलित थे। वे वाद ये हैं (१) सदसद्वाद (२) रजोवाद (३) व्योमवाद (४)

अपरवाद (५) आवरणवाद (६) अम्भोवाद (७) अमृतमृत्युवाद (८) अहोरात्रवाद (९) दैववाद (१०) सशय तदुच्छेदवाद। देव वर्ग में किन्ही ने सत् को जगत् का मूल तत्त्व माना था और किन्ही ने असत् को। कोई रज अर्थात् सूक्ष्म कणो को ही जगत् का मूल तत्त्व कहते थे तो कोई व्योम अर्थात् आकाश को ही मूल तत्त्व मानते थे। इसी प्रकार के दशवाद प्रचलित थे जो कि दशवाद रहस्य नाम के ग्रन्थ में पृथक् पृथक् सक्षेप में दिखाए गए हैं और एक एक वाद पर एक-एक ग्रन्थ की रचना विद्यावाचस्पिति जी ने की है।

पहिले कहा जा चुका है कि इन दसो वादो का ऋग्वेद के नासदीय सूक्त में सकेत है और ब्राह्मण उपनिषत् आदि में यत्र तत्र इनका विवरण मिलता है। विद्यावाचस्पति जी ने प्रत्येक वाद पर एक एक स्वतन्त्र ग्रन्थ लिखा है और दशवादरहस्य नाम के ग्रन्थ में सबका सक्षिप्त विवरण दिया है। अस्तु पूर्वोक्त ब्रह्मा ने इन पृथक्-पृथक् वादो का निराकरण कर सबके समन्वय से एक सिद्धान्तवाद प्रतिष्ठापित किया जिसमें जगत का मूल तत्त्व ब्रह्म को माना, और उसकी एक त्रिगुणात्मक शक्ति मानी, किन्तु शक्ति की स्वतन्त्र सत्ता नही मानी गई। वह अनिर्वचनीय है, न सत् कही जा सकती है न असत्, इसलिए ब्रह्माद्वैतवाद उन्होने प्रतिष्ठित किया। ब्रह्म निर्विशेष, निर्धर्मक अतएव नामरूप से रहित है, किन्तु बिना नाम के उपदेश आदि कोई व्यवहार बन नही सकता, इसलिए भविष्यवृत्ति से उसके कार्य आदि देखकर कोई नाम कल्पित किये जाते है। विद्यावाचस्पति जी ने 'रसो वै स' इस श्रुति के आधार पर उसका रस नाम अपने इस ग्रन्थ में रक्खा है और उसकी शक्ति का बल नाम रक्खा है। बल, शक्ति और क्रिया ये तीनो शब्द अवस्था भेद से एक ही तत्त्व के वाचक हैं। प्रसुप्त अवस्था में उसका नाम बल होता है, कार्योन्मुख होने पर वही शक्ति कहलाने लगती है और कार्य रूप में परिणत होकर वह क्रिया हो जाती है। इन ही दोनो तत्त्वो का विवरण श्रुति और स्मृति के आधार पर इस ग्रन्थ में किया गया है।

प्रथमत ब्रह्म, रस, बल आदि शब्दो की निरुक्ति बतलाई गई है और मूलतत्त्व में इन शब्दो का प्रयोग कैसे सगत होता है इसकी सगति बताई गई है। जहाँ कोई पदार्थ स्वय नष्ट न होता हुआ नाना रूप से विकसित हो उसे विकास या बृहण कहते हैं। जैसे वृक्षलता आदि में फल-पुष्प आदि का उत्पन्न होना बृहण ही कहा जा सकता है। मूलतत्त्व की यही स्थिति है। वह स्वयं अपने स्वरूप में स्थिर रहता हुआ ही जगत् को उत्पन्न करता है। अत बृहण-स्वभाव होने के कारण ब्रह्म नाम से उसका व्यवहार किया जाता है। रस शब्द के दो अर्थ प्रसिद्ध हैं। आनन्द को भी रस कहते हैं और जल को भी। विकास आनन्द का लक्षण है और पूर्वोक्त रूप से मूलतत्त्व का विकास ही जगत रूप में होता है, इसलिए आनन्द रूप होने से रस शब्द का प्रयोग वहाँ सुसगत है। जल में जिस प्रकार लहरें उठती हैं और उसी में लीन हो जाती है उसी प्रकार मूलतत्त्व में ससार रूप लहर उठ कर उसी में लीन हो जाती हैं। इस जल के सादृश्य से भी उसे रस कहना युक्ति-युक्त है। वेष्टन करने वाले को बल कहना व्याकरण की प्रक्रिया से सिद्ध है और वह शक्ति मूलतत्त्व को वेष्टित करती है, अर्थात् अपना ही स्वरूप दिखाती

हुई उसे प्रच्छन्न रखती है, इसलिए उसका नाम बल युक्ति-युक्त है, इत्यादि । आगे रस और बल दोनों का स्वीकार करना आवश्यक है यह दिखाया गया है ।

इसी भूमिका में हम लिख आए हैं कि जगत् में जितने भी पदार्थ हैं उनमें स्थिरता और गति दोनो प्रतीत होती हैं । इसलिए इनका मूल तत्त्व भी ऐसा ही होना चाहिए जिसमें स्थिर और चल दोनो रूप हों । रस सदा एकरूप रहने के कारण स्थिर है और बल प्रतिक्षण परिवर्तित होता रहता है । उन दोनो की समष्टि ही जगत् का मूलतत्त्व माना जाय यह युक्ति-संगत बात है । यही श्रुति ने माना है । इसके अतिरिक्त बल का प्रस्फुटित रूप जो क्रिया है उसकी परिस्थिति हम देखते हैं कि वह उत्पन्न होने के साथ ही नष्ट भी होती रहती है । तब वह निराधार नही ठहर सकती । इसलिए उसका आधार कोई मानना ही पडेगा । सम्पूर्ण जगत् को हम क्रिया के ही विजृम्भण रूप में देखते हैं । किन्तु उक्त युक्ति से उसका कोई आधार मानना आवश्यक है । जो आधार माना जायगा वह क्रिया से विलक्षण होगा । उसीके नाम ब्रह्म, रस, इत्यादि कहे जाते हैं । ये रस और बल दोनो निर्धर्मक है, अर्थात् इनमें और कोई दूसरे धर्मों की सत्ता नहीं । किन्तु दोनो के मिलने पर जो विशिष्ट रूप बनता है उसमें ये दोनो धर्मरूप से प्रविष्ट हो जाते हैं । सत्ता, चेतना, आनन्द इन धर्मों के रूप में रस सब में अनुप्रविष्ट है और नाम, रूप और क्रिया इन धर्मों के रूप में बल सबमें अनुप्रविष्ट है । आदि के तीन धर्म कभी परिवर्तित नही होते और अन्त के तीनो सदा परिवर्तनशील हैं ।

आगे आश्रयभूत रस को न मानकर केवल क्षणिक क्रिया को ही जिन्होने जगत् का रूप माना है उन बौद्धो के मत की "विप्रतिपत्त्यधिकरण" में आलोचना है । यह भी कहा गया है कि 'श्रम' नाम क्रिया का है, क्रिया को ही एकमात्र मूल तत्त्व मानने वाले श्रमण कहलाते हैं, और 'ब्रह्म' नाम ज्ञान का है, अत ज्ञान या ब्रह्म को मुख्य तत्त्व मानने वाले ब्राह्मण कहे जाते है ।

इसके आगे "वैधर्म्याधिकरण" में यह बतलाया गया है कि रस और बल सदा सम्मिलित ही रहते हैं, किन्तु दोनो का स्वरूप एकान्तत विरुद्ध है, जैसा कि एक नित्य और शाश्वत है, दूसरा प्रतिक्षण नष्ट होने वाला । एक स्थिर है, दूसरा सर्वथा चल इत्यादि । इन्ही विरुद्ध धर्मों का यहां विवरण है । यद्यपि रस और बल दोनो में ही कोई धर्म नही ऐसा पहिले कहा जा चुका है, किन्तु 'सत्तासिद्ध' धर्म न होने पर भी 'भातिसिद्ध' कल्पित धर्म जो रहते हैं जिनके आधार पर हम उन दोनो का स्वरूप समझ सकते है । वे दोनो के धर्म परस्पर अत्यन्त विरुद्ध हैं । इसका विस्तार से विवरण इस अधिकरण में हुआ है । इसके आगे इन दोनों का परस्पर सबन्ध किस प्रकार का है यह ससर्गाधिकरण में निरूपित है । पहिले लोक में सावयव पदार्थों के सम्बन्ध पाच प्रकार के होते हैं यह निरूपण है । एक स्थानावरोध सम्बन्ध है, जो कि पृथिवी और जल में प्राय रहता है । जहां एक पार्थिव पदार्थ रहेगा वहां दूसरे पार्थिव पदार्थ को नही आने देगा । यही स्थानावरोध कहलाता है । यद्यपि देखा जाता है कि भीत में एक कीला ठोक दिया जाता है किन्तु वहां बल पूर्वक कीला ठौंकने से उस प्रदेश के अवयव टूटकर नीचे गिर जाते हैं, अथवा समीप के अवयवों से पृथक्कर

घनीभूत हो जाते हैं, तभी कीला उस प्रदेश में प्रवेश पाता है। दूसरा समञ्जस सम्बन्ध है जहाँ एक ही प्रदेश में कई वस्तुए साथ-साथ रह सकती हैं, जैसा कि एक ही घर में अनेक दीपको का प्रकाश। जहाँ जल को उष्ण कर लिया जाता है वहाँ जल और अग्नि के अवयव परस्पर सगठित होकर एकरूपता को प्राप्त कर लेते है। जल कभी उष्ण नही होता वह शीत ही रहता है, किन्तु उसमें अनुप्रविष्ट अग्नि के अवयवो का उष्ण स्पर्श जल के शीतस्पर्श को दवा देता है। इसीलिए शीतस्पर्श की प्रतीति वहाँ नही होती। जब अग्नि के अवयव उसमें से निकल जाते है तब जल पुन ठडा प्रतीत होने लग जाता है। ऐसे स्थल में जल और अग्नि के अवयवो का परस्पर ऐकात्म्य सम्बन्ध है। जहाँ अम्भ नाम के शुद्ध जल के अणु अग्नि के अवयवो के साथ मिलकर स्थूल जल को उत्पन्न कर देते है वहाँ सूक्ष्म जल के अवयव और अग्नि के अवयवो का ऐकभाव्य सम्बन्ध होता है। इस 'अम्भ' को ही पाश्चात्य विज्ञान की परिभाषा में 'हाइड्रोजन' कहा जाता है और उसके साथ मिलने वाले अग्नि के कणो को आक्सीजन। आजकल के वैज्ञानिक पचभूत सिद्धान्त पर आक्षेप किया करते है कि शास्त्रो ने जल को एक अखण्ड तत्त्व माना है, यह भूल है। जल तो दो चीजो से मिल कर बनता है। यह आक्षेप शास्त्रो का मर्म न समझ कर ही होता है। इस प्रकरण की टीका में श्रुति आदि के प्रमाणो से स्पष्ट कर दिया गया है कि जिस स्थूल जल का लोक में जल शब्द से व्यवहार होता है उसे तो हमारे यहाँ भी स्पष्ट रूप से सयोगज बताया गया है। जिस जल को हम पचभूत प्रक्रिया में गिनते है वह अम्भ नामक सूक्ष्म जल है, जो सयोगज नही है। अस्तु, ऐकात्म्य में एक दूसरे से पृथक् भी हो जाया करते हैं, किन्तु ऐकभाव्य में बिना रासायनिक प्रक्रिया के पृथक् भाव नही होता, यही इन दोनो सम्बन्धो में विशेषता है। पाँचवाँ सम्बन्ध भक्ति कहलाता है। जैसा कि मोटर आदि पर चढकर मनुष्य दूर चला जाता है वहाँ मनुष्य के अवयवो में कोई स्वतन्त्र गति नही हुई किन्तु यह मोटर आदि पर चढ कर उसका भाग बन गया इसलिए वह भी दूर पहुँच गया।

ये पाँच प्रकार के सम्बन्ध लोक में सावयव पदार्थों के देखे जाते हैं। किन्तु रस और बल इनमें से कोई भी प्रकार सभव नही। रस और बल का सम्बन्ध दो प्रकार का कहा जा सकता है। एक स्वरूप-सबन्ध और दूसरा वृत्तित्व-सम्बन्ध। शुद्ध रस और शुद्ध बल का परस्पर स्वरूप-सम्बन्ध ही होता है और उस सम्बन्ध के कारण जब रस-प्रधान पुरुष और बल प्रधान शक्ति ये दोनो विशिष्ट रूप बन जाते हैं तब उनमें शक्ति का पुरुष के साथ वृत्तित्व-सम्बन्ध हो जाता है। स्वरूप-सम्बन्ध के तीन भेद है, बन्ध, योग और विभूति। रस बल के साथ सदा विभूति-सम्बन्ध ही रखता है और सम्बन्ध होने पर बलविशिष्ट रस के साथ बलान्तर का सम्बन्ध बन्ध और योग भी होता है। इन तीनो के परिचय के लिए इनके भी लौकिक उदाहरण यहाँ दिए गए है। नए-नए पदार्थों की उत्पत्ति इन तीन प्रकार के सम्बन्धो से ही हुआ करती है। जहाँ दो तत्त्व मिलकर एक तीसरा तत्त्व उत्पन्न कर दें किन्तु उन दोनो का अपना स्वरूप न रहे उसे बन्ध कहते हैं। जैसे जल के भीतर वायु जब प्रविष्ट होता है और वह वायु जल के घेरे में आ जाता है तब जल का बुद्बुद बन जाता है। वायु के निकल जाने पर बुद्बुद टूट

जाता है किन्तु यदि जल का स्तर दृढ हो और वायु को निकलने न दे तब जल और वायु के अणु मिल कर फेन नाम का एक नया तत्व पैदा कर देते हैं। अब जल और वायु के अवयवो का पृथक् स्वरूप नही रहा, किन्तु दोनो के बन्धरूप सम्बन्ध से फेन बन गया। जहाँ दो मिलकर तीसरी वस्तु को उत्पन्न कर दें किन्तु वे दोनो भी अपने स्वरूप में बने रहें उसे योग कहते है। जैसे कोई पक्षी उत्तर की ओर मुख करके जब उड़ने लगता है तो उसका एक पक्ष पूर्व की ओर गति करता है और दूसरा पश्चिम की ओर। इन दोनों गतियो के योग से उत्तराभिमुख नई गति पैदा हो जाती है किन्तु वे दोनो पक्षो की गतियाँ भी यथावत् बनी रहती हैं। इसी प्रकार हम अपने दोनों हाथो का परस्पर मर्दन करें तो एक प्रकार की उष्णता नई उत्पन्न जाती है किन्तु दोनो हाथो में वा उनके बलो में कोई न्यूनता नही आती। यह योग सम्बन्ध कहा जाता है। जहाँ दो का सम्बन्ध होने पर एक तो मर जाय अथवा परतन्त्र हो जाय और दूसरा अपने स्वरूप में यथावस्थित स्वतन्त्र बना रहे उसे विभूति सम्बन्ध कहते हैं। जैसे हमारी आन्तर प्राण की प्रेरणा से हाथ उठता है वहाँ प्राण और हाथ का परस्पर सबन्ध हुआ। उस सम्बन्ध में प्राण स्वतन्त्र है किन्तु हाथ परतन्त्र। प्राण जैसे चलाता है वैसे हाथ को चलना पडता है। किन्तु हाथ के सम्बन्ध से प्राण की स्वतन्त्रता में कोई बाधा नही आती, अत यहा प्राण का हाथ के साथ विभूति-सम्बन्ध है। इसी प्रकार सूत्रात्मा रूप वायु सर्वत्र व्याप्त है जिसके हमें कई निदर्शन प्रत्यक्ष मिलते है। जैसे शुष्क मृत्तिका से ईंट नही बनायी जा सकती, मृत्तिका में जल मिला कर ईंट थापी जाती है। वहाँ मृत्कणो का परस्पर सयोग जल के कारण हुआ। जब उस ईंट को पकाया गया तब जल तो सूख गया किन्तु उसके स्थान में अग्नि प्रविष्ट हो गया, उसने उस मृत्कणो के सयोग को स्थिर रक्खा। कुछ काल में वह अग्नि भी निकल गया क्योकि आगे चल कर ईंटो में उष्णता नही प्रतीत होती। अब उस संयोग की रक्षा करने वाला कौन है, यह प्रश्न होगा। यदि सयोग टूट जाय तो ईंट बिखर जानी चाहिए। किन्तु ऐसा होना नही। इससे यही मानना होगा कि व्यापक सूत्रात्मा रूप वायु ने अब उस सम्बन्ध को स्थिर कर रक्खा है। इसी प्रकार लोहे या सोने के दो टुकडे आपस में जोडे नही जा सकते, उन्हें अग्नि में तपा कर द्रवावस्था उत्पन्न कर जोड दिया जाता है। किन्तु अग्नि के निकल जाने पर भी वह जोड बना रहता है। उसकी रक्षा करने वाला वही सूत्रात्मा रूप वायु है। इन सब पदार्थों के साथ सूत्रात्मारूप वायु का विभूतिसम्बन्ध है। ये समस्त पदार्थ उसके अधीन रहते है, वह इनमें बद्ध नही रहता।

और भी देखिए हमारे ज्ञान में बाह्य पदार्थ हाथी, घोडे, गृह, मनुष्य आदि आते है और निकल जाते हैं, किन्तु ज्ञान रूप प्रकाश जैसा का तैसा बना रहता है। यहाँ ज्ञान का उन बाह्य पदार्थों के साथ विभूतिसम्बन्ध है। बस इसी प्रकार का विभूतिसम्बन्ध रस का बल के साथ भी रहता है। बल विशिष्ट रस के साथ दूसरे बलो का बन्ध और योगसम्बन्ध भी होता है। केवल विभूतिसम्बन्ध से अव्यय पुरुष का, योगसम्बन्ध से अक्षर पुरुष का और बन्ध सम्बन्ध से क्षर पुरुष का प्रादुर्भाव होता है जिनका निरूपण आगे किया जायगा। इनमें अव्यय पुरुष में रस की प्रधानता है, बल गौण रूप से रहता है। अक्षर पुरुष में दोनो की समान प्रधानता रहती है और क्षर पुरुष में बल ही प्रधान हो जाता है और वह रस को आवृत कर लेता है।

इसी प्रकार पुरुष का प्रकृति के साथ जो वृत्तित्वसम्बन्ध वतलाया गया उसके भी अवान्तर तीन भेद हैं—आसक्ति, उदार और समवाय। इनमें अव्यय पुरुष का अपनी शक्ति के साथ उदार-वृत्तिरूप सम्बन्ध होता है। जैसे आकाश में वायु व्याप्त रहता है किन्तु उस वायु का प्रभाव आकाश पर कुछ नही पडता, इसलिए वायु की आकाश में वृत्तिता उदार सम्बन्ध से है—इत्यादि रूप से इस प्रकरण में ससर्गों का वडा गभीर विवेचन है। यह प्रकरण वहुत महत्व का और विशेष मनन योग्य है। इस प्रकार के ससर्ग के निरूपण सस्कृत के ग्रन्थो में अन्यत्र प्राप्त नही होते।

इसके आगे मायाधिकरण आया है। बल जब प्रकट होकर अपरिच्छिन्न रस को परिच्छिन्न प्रदर्शित कर देता है, जैसे कि समुद्र के अपार जल को भिन्न भिन्न तरगें सीमा-वद्ध दिखा दिया करती है, अथवा जैसे अपरिछिन्न आकाश को घट मठ आदि घटाकाश मठाकाश आदि के रूप में दिखा देते हैं। परिच्छेद वा सीमाबन्ध दिखा देने के कारण ही इस प्रधान बल का नाम "माया" होता है। 'मा' धातु का अर्थ है 'मिति' या परिच्छेद। 'मिति' का साधन होने के कारण इस बल का माया नाम अन्वर्थ है। परिच्छिन्न रूप में दिखाई देने पर एक- क पृथक्-पृथक् रूप वन जाता है जिसे सख्या वा छन्द नाम से भी वैदिक परिभाषा में कहा गया है। एक परिच्छिन्न रूप होने पर उसका नाम भी एक नियत हो जाता है। ये नाम और रूप माया के कारण ही होते है। इसलिए श्री शकरा-चार्य ने नामरूप को ही 'माया' कहा है। वलरूपा यह माया स्वतन्त्र नही, रस के आधार पर ही रह कर सव कुछ करती है, इसलिए वैष्णव आचार्यों ने भगवान् की शक्ति को माया यहा है। ऐश्वर्य, धर्म, यश, ज्ञान, वैराग्य और श्री का नाम 'भग' है, ये सब धर्म मायारूप बल के कारण निर्धर्मक रस में प्रादुर्भूत होते है, इसलिए वह भगवान् है और वल उसकी शक्ति ह। अपरिच्छिन्न का परिच्छेद कैसे हो गया और नाम रूप कहाँ से आ गए वा कहाँ चले जाते है, ये सब बातें बुद्धि में नही आती। इस कारण समझने के अयोग्य इन्द्रजाल आदि में भी माया शब्द का प्रयोग प्रसिद्ध हो गया। परिच्छेद के कारण रस का नाम पुरुष हो जाता है। परिच्छेद होने पर सर्वप्रथम मन और आगे प्राण और वाक् का आविर्भाव होता है—ये ही सर्वप्रधान अव्यय पुरुष की सृष्टि-साक्षिक कलाए हैं।

इसके आगे अव्यय, अक्षर और क्षर—इन तीन पुरुषो का विस्तार से निरूपण है। पूर्व में कह आए है कि रस और बल इन दोनो में अन्य कोई सत्तासिद्ध धर्मी नही, इसलिए ये धर्मी नही कहे जा सकते, किन्तु स्वय धर्म रूप से सर्वत्र प्रविष्ट होते हैं। जहाँ ये दोनो प्रथमत धर्मरूप से प्रविष्ट हुए वह दोनो का समुदाय पुरुष कहा जाता है। वह धर्मी है। संसर्ग प्रकरण में विभूति, योग और बन्ध नाम के तीन स्वरूप सम्बन्ध बताये जा चुके हे उनमें से केवल विभूतिसम्बन्ध से अव्यय पुरुष का प्रादुर्भाव है, योगसम्बन्ध से अक्षर पुरुष का और बन्धसम्बन्ध से क्षर पुरुष का प्रादुर्भाव होना है। इन तीनो का श्रुतियो में तो विशद विवेचन मिलना ही है, आगे श्रुतियो की सारभूत भगवद्गीता में भी इनका निरूपण हुआ है। श्री विद्यावाचस्पति जी के विस्तृत ग्रन्थ भी इस त्रिपुरुष-वाद को मान कर ही निर्मित हुए हैं। इनमें अव्यय पुरुष केवल सबका आलम्बन मात्र है। उसकी पांच कलाए हैं—आनन्द, विज्ञान, मन, प्राण और वाक्। इनमें मन, प्राण, वाक् सृष्टि-

साक्षी हैं, अर्थात् इनके आधार पर ही सृष्टि होती है और आनन्द, विज्ञान, मन मुक्ति-साक्षी हैं, अर्थात् इनमें क्रम से प्रविष्ट होने से मुक्ति हो जाती है। मन दोनों में अन्वित है, इसीलिए सर्वत्र कहा जाता है कि—"मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः"। यहां यह अवश्य स्मरण रखना चाहिए कि जिन्हें हमारे दार्शनिक मन और प्राण कहते हैं, या हमें मन और प्राण शब्दों से जिनका परिचय है, वे तो अतिस्थूल हैं। उन्हें अव्यय पुरुष की कला नहीं समझना चाहिए। अव्यय पुरुष की कला रूप मन और प्राण अतिसूक्ष्म हैं। इनका भेद बतलाने के लिए ही श्रुतियों में इन्हें 'श्वोवसीयस् मन' और 'मुख्य प्राण' नाम से कहा गया है। वाक् इन दोनों से अवर कक्षा की है इसलिए 'अवाक्' शब्द के अकार का लोप कर इसे वाक् कहा गया। दूसरा तात्पर्य यह भी है कि 'उ' यह स्वर प्राण के लिए संकेतित है और 'अ' मन के लिए। ये दोनों जिसमें अनुस्यूत रहते हैं वह वाक् कही जाती है। *'उश्च अश्च व, व अन्वेतीति वाक्'*, यह वाक् ही सब भूतों की जननी है। अव्यय पुरुष की प्राणरूप कला के आधार पर अक्षर-पुरुष का और वाक् रूप कला के आधार पर क्षर-पुरुष का प्रादुर्भाव होता है। इन पांचों कलाओं का कोष नाम से तैत्तिरीय उपनिषद् में विवरण है। वहाँ वाक् को 'अन्न' नाम से कहा गया है और ऊपर के चारों अपने अपने नाम से ही कहे गए हैं। संसार में जो आनन्द विज्ञान मन प्राण दिखाई देते हैं वे इनके ही अंश हैं। ये सब समष्टि रूप उनके विधान हैं, इसलिए इन्हें कोष नाम दिया गया है। कोष नाम जिसमें खड्ग रक्खा जाता है उस म्यान का भी है। इन पाँचों में रस रूप मुख्य आत्मा छिपा हुआ है इसलिए भी इन्हें कोष कहते हैं। अस्तु, यह अव्यय-पुरुष कार्य कारण दोनों से अतीत है, इसे उत्तम पुरुष या विश्वातीत आदि नामों से भी शास्त्रों में कहा गया है।

दूसरा अक्षर-पुरुष सृष्टि का निमित्त कारण है। वह स्वयं विकृत न होता हुआ भी क्षर को नानारूपता प्राप्त कराने में सहायक होता है। न्याय आदि दर्शनों में इसे ही ईश्वर कहा गया है। स्वयं विकृत न होने के कारण इसे कूटस्थ कहते हैं। कूटस्थ शब्द का अर्थ है अविचाली या अपरिणामी, अथवा कूट शब्द का अर्थ समूह भी है। जगत् के नाना रूपों में परिणत होने वाला क्षर-पुरुष कूट है। उसमें स्थित रहने के कारण यह कूटस्थ कहा जाता है। इसकी भी पाँच कलाएं हैं, जिनके नाम ब्रह्मा, विष्णु, इन्द्र, अग्नि और सोम हैं। इन्द्र, अग्नि, और सोम इन तीनों की समष्टि को पौराणिक परिभाषा में महेश्वर या महादेव नाम दिया गया है। ये ही रूप हमारे उपास्य हैं। इनके द्वारा हम अव्यय-पुरुष को प्राप्त कर सकते हैं। अव्यय-पुरुष से साक्षात् सम्बन्ध हम संसारियों का नहीं हो सकता। संसार के प्रत्येक पदार्थ का प्रतिक्षण परिवर्तन होता रहता है। उसके कुछ अंश निकल कर बाहर जाते हुए अन्य पदार्थों में सम्मिलित होते रहते हैं और उन अंशों की पूर्ति के लिए बाहर से उसके भीतर अंश सम्मिलित होते रहते हैं। यह गति-आगति की प्रक्रिया ही यज्ञ नाम से कही जाती है। किन्तु इस प्रकार का यातायात होने पर भी 'यह वही पदार्थ है' यह प्रत्यभिज्ञा हम लोगों को बनी रहती है। *इनमें गति को प्रवर्तक अर्थात् अंश* को बाहर निकालने वाली शक्ति इन्द्र नाम से, बाहर से पदार्थों को लाकर क्षतिपूर्ति करने वाली शक्ति विष्णु नाम से और फिर भी पदार्थ को एक रूप में दिखाने वाली प्रतिष्ठा प्राणरूप शक्ति ब्रह्मा नाम से कही जाती है। इसीलिए

विष्णु को पालक और इन्द्र या रुद्र को सहारक कहा गया है। बाहर निकलने वाले अश प्रत्येक पदार्थ का पृष्ठ भाग बनाते हैं, वे अग्नि और सोम के नाम से प्रसिद्ध हैं। जाने वाले बहिर्मुख प्राण अग्नि नाम से और आने वाले अन्तर्मुख प्राण सोम नाम से कहे जाते हैं। ये ही अग्नि और सोम सब जगत् के उत्पादक माने गए हैं—"अग्नीषोमात्मक जगत्।" इनमें ब्रह्मा आदि तीन को 'हृद्य' कहा जाता है, क्यो कि ये तीनो शक्तियाँ हृदय अर्थात् केन्द्र में रहती है, और अग्नि और सोम को पृष्ठ्य कहा जाता है, अर्थात् ये दोनो बाहर का पृष्ठ भाग बनाते हैं। इन्ही दोनो बाह्यकलाओ से क्षर पुरुष का प्रादुर्भाव होता है।

क्षर पुरुष सब जगत् का उपादान कारण है। अक्षर की प्रेरणा से यह नाना भावो के रूप में प्रकट होता रहता है। किन्तु श्रुति में कहा गया है कि अर्धभाग से यह परिणत होता है और अर्धभाग से नियामक रूप में भी अनुप्रविष्ट रहता है। उस नियामक रूप को क्षर-पुरुष और परिणत रूप को 'पुर' कहा जाता है। इसकी पाँच पाँच कलाए आध्यात्मिक, आधिभौतिक और आधिदैविक रूप में पृथक् पृथक् प्रकट होती हैं। प्रथमत मुख्य कला इसकी पाँच है, जिन्हें प्राण, आप्, वाक्, अन्नाद् और अन्न नाम से कहा जाता है। इन कलाओ से बने हुए आधिदैविक रूप स्वयंभू, परमेष्ठी, सूर्य चन्द्र, और पृथिवी हैं। ये पाच मण्डल मिलकर एक ब्रह्माण्ड का निर्माण करते है। यह विश्वरूप वृक्ष की एक शाखा कही जाती है। ऐसी अनन्त शाखाएँ आकाश में व्याप्त है। अस्तु हम अपनी वल्शा का ही ज्ञान प्राप्त कर सकते हैं। भावना ब्रह्माण्ड हमारी बुद्धि में नही आ सकता। इस हमारी वल्शा के पाँच मण्डल हैं, उनमें प्रत्येक की नियामक एक एक प्राण शक्ति है, जिनके नाम स्वयभू आदि हैं। प्रत्यक्षमात्र पर अवलम्बित आधुनिक पाश्चात्य विज्ञान पृथ्वी, चन्द्रमा, और सूर्य तीन को ही पूरी तरह जान सका है, इनका ही निरूपण विस्तार से करने में वह लगा हुआ है। किन्तु वैदिक विज्ञान इनसे आगे भी अन्य दो मण्डलो का पता देता है। जिस प्रकार हमारी पृथ्वी सूर्य के अधिकार में है, सूर्य द्वारा ही इसमें सब प्रकार के परिवर्तन होते है, इसी तरह ऐसे अनेक सूर्य जिसके अधिकार में हैं, वह उस परमेष्ठी मण्डल से मिलती है, और निरन्तर उष्णता और प्रकाश बहुत बडे परिमाण में फेंकते हुए सूर्य की पूर्ति भी उसी परमेष्ठी मण्डल का सोम करता है। जितनी उष्णता और जितना प्रकाश सूर्य से प्रतिक्षण निकलता है उसकी नाप तो पाश्चात्य विज्ञान ने कर डाली किन्तु जैसे उष्णता और प्रकाश फेंकने वाले एक दीपक को तेल की आवश्यकता होती है या विद्युत् प्रकाश को करेन्ट द्वारा निरन्तर विद्युत् लेने की आवश्यकता होती है इसी प्रकार सूर्य को वह तेल या करेन्ट कहाँ से मिलता है इसका पूरा पता अभी पाश्चात्य विज्ञान न लगा सका। वैदिक विज्ञान इसका स्पष्ट पता देता है कि "सोमेनादित्या बलिन" अर्थात् परमेष्ठि मण्डल के सोम से ही सूर्य को बल मिलता है। इसी प्रकार परमेष्ठिमण्डल भी स्वय अन्तिम स्वयभू मण्डल के अधिकार में है। वह मण्डल किसी दूसरे मण्डल के अधिकार में नही। इसीलिए उसे स्वयभू कहते हैं। वह ब्रह्मा-रूप शक्ति का अधिष्ठान है। एक सूर्य की आयु समाप्त हो जाने पर उस ब्रह्मा का एक दिन पूरा होता है। सूर्य की समाप्ति पर हमारी त्रिलोकी प्रलीन हो जाती है, किन्तु परमेष्ठि-मण्डल और स्वयभू मण्डल बने रहते हैं। इसे ही पुराणो में नैमित्तिक प्रलय कहा जाता है।

वे मण्डल उस दिन के हिसाब से सौ वर्ष की आयु पूरी होने पर प्रलीन होते हैं। वह महाप्रलय कहलाता है। यह आधिदैविक कलाओं का विवरण हुआ। आधिभौतिक कलाएं पञ्चभूत नाम से प्रसिद्ध हैं और आध्यात्मिक कलाएं कारण सूक्ष्म स्थूल शरीर प्रज्ञा और चित्त ये मानी जाती हैं। इन्हीं क्षर पुरुष कलाओं से सम्पूर्ण विश्व व्याप्त है। इन तीनों पुरुषों के उद्भव, कला, स्थिति आदि का विवरण पुरुषाधिकरण और गयमय पुरुष प्रपञ्चाधिकरण में विस्तार से है। यही इस ग्रन्थ का मुख्य भाग है।

आगे यह प्रश्न उपस्थित होता है कि इस प्रकार क्षराक्षररूप में प्रादुर्भूत होता हुआ भी रस निर्विकार कैसे रहा। इसका उत्तर देने के लिए "निर्विकाराधिकरण" आता है। इस अधिकरण में अनेक दृष्टान्तों से यह समझाया गया है कि जो कुछ परिणाम या विकार है वह बल का ही है, रस निर्विकार ही रहता है। विकार की प्रतीति नाम, रूप और कर्म में ही होती है। उनमें अन्तर्निहित सत्ता, चेतना और आनन्द जो रस के रूप हैं वे सदा निर्विकार ही रहते है। नाम, रूप और क्रियागत विकार रस में केवल प्रतीत होता है, किन्तु वस्तुत रस में कोई विकार नहीं, जैसे दूर्वा या कमल पत्र पर गिरा हुआ जल बिन्दु प्रात काल सूर्य रश्मियों के प्रभाव से किसी दिशा से रक्त, किसी दिशा से श्वेत और किसी दिशा से हरित प्रतीत हुआ करता है किन्तु वास्तविक भाव में जल बिन्दु स्वय निर्विकार ही है। भिन्न रूपों की प्रतीतिमात्र है। इसी प्रकार बलगत अनक विकार रस में प्रतीत मात्र होते है किन्तु वस्तुत रस निर्विकार ही है। यही अविकृत परिणामवाद है। आगे पुन शका उठाई गई है कि ऐसे अन्तर्निहित तत्वक रस को मानना ही क्यो जो प्रतीति में नही आता केवल अन्य रूप से ही प्रतीत होता रहता है। इसका विस्तार से उत्तर देने को 'ब्रह्म दर्शनाधिकरण' लिखा गया है। इसमें किस किस रूप से रस या ब्रह्म की प्रतीति जगत् में है इसका गभीर दृष्टि से विशद विवेचन है। "गतिर्भर्ता प्रभु साक्षी' इत्यादि भगवद् गीता पद्य की व्याख्या भी वैज्ञानिक रीति से इस प्रकरण में आ गई है।

आगे 'आत्माधिकरण' में आत्म शब्दार्थ का विशद विवेचन है। वहाँ दिखाया गया है कि आत्मा शब्द त्रिचाली है। जिसकी सत्ता पर अन्य की सत्ता अवलम्बित हो उस अन्य का आत्मा वह सत्ता देने वाला ही कहा जाता है। रस सब का सत्ताप्रद है इसलिए वह मुख्य आत्मा है। आगे 'सिंहावलोकनाधिकरण में इस प्रकरण के सब विषयों को सक्षेप से फिर दोहराया गया है और उनमें कुछ कुछ विशेषताएं भी नई बताई गई हैं। इस प्रकार यह प्रथम भूमिकाधिकार पूर्ण किया गया। यह इस ग्रन्थ की पृष्ठ भूमि है।

इसके आगे द्वितीय रसाधिकार है। इसमें रस किन किन रूपो में जगत् में प्रविष्ट है इसका विस्तृत विवरण है। प्रथमाधिकार में अव्यय पुरुष की सृष्टि-साक्षिक तीन कलाए जो मन, प्राण, वाक् नाम से निरूपित हुई हैं, वे क्रम से ज्योति, विधृति और प्रतिष्ठा के रूप में जगत् में व्याप्त होती है, यह उपक्रम में बताकर इन तीनों में प्रत्येक के तीन-तीन भेद बताये गए हैं। ज्योति प्रकाश का नाम है। उसके तीन भेद हैं आन्तर प्रकाश ज्ञान, बहि प्रकाश सूर्य, दीप आदि और प्रत्येक वस्तु का विकास जिससे कि प्रकाश होना है वह प्रकाश का हेतु भी ज्योति की गणना में आ जाता है। इनमें विकासरूप ज्योति अव्यय-पुरुष की मन से रूप कला से सम्बन्ध रखती है। ज्ञानरूप ज्योति अक्षरपुरुषानुप्रविष्ट

मन मे और भौतिक प्रकाशरूप भूतज्योति क्षरपुरुषानुप्रविष्ट मन से सम्बद्ध हैं। आगे विकास के भी तीन भेद बतलाये हैं—काल विकास, मात्रा विकास, और सत्या विकास। इनके भी और अवान्तर विकास बतलाते हुए जगत् विस्तार का स्पष्ट निदर्शन किया गया है। इन प्रकरणों पर ध्यान देने से जगत् की उत्पत्ति-प्रक्रिया ठीक समझ में आ सकती है। मध्य में जीव, ईश्वर और परमेश्वर नाम से चैतन्य की तीन सत्या बताते हुए तीनो के क्रम से वाचक अहं, अहं और आ का भी एकीभाव निरूपण 'सत्या विकासाधिकरण' में किया गया है। यह प्रकरण बहुत मननीय और गंभीर है। आगे विधृति के भी तीन भेद बतलाए गए हैं। संसार में जो कुछ दिखाई देता है वह एक दूसरे के आश्रित रूप से प्रतीत होता है। यह आश्रयाश्रयिभाव या आधाराधेयभाव ही विधृति है जो कि प्राण का रूप है। इस विधृति प्रकरण में भर्ग, महः और यश इन वैदिक शब्दों की वैज्ञानिक व्याख्या की गई है। प्रत्येक पदार्थ का मण्डल भर्ग नाम से कहा जाता है, उसका उत्कट प्रभाव जहाँ तक हो वह महः मण्डल है और सूक्ष्मरूप से भी प्रभाव जहाँ तक व्याप्त है वह यशोमण्डल कहलाता है। जैसा कि सूर्य का मण्डल भर्ग है। उसकी दीप्ति का प्रसार उसका महः है और आवृत स्थान में भी जो कुछ प्रकाश की विशेषता पहुँचती है वह यशोमण्डल कहा जाता है। इन तीनों में ही दूसरे पदार्थों का धारण होता है। जैसे कोई एक मनुष्य किसी यान पर चढ़ कर दूर देश की यात्रा कर रहा है, वहाँ उस यान के भर्ग पर उस मनुष्य की विधृति है। पृथिवी या सूर्य के आकर्षण में जितने पदार्थ स्थित हैं उनका भी धारण पृथ्वी या सूर्य पर है क्योंकि उस आकर्षण मण्डल से वे पदार्थ बाहर नहीं जा सकते किन्तु वह विधृति भर्ग पर नहीं महः पर है। इसे इस प्रकार समझा जा सकता है कि भूमि का भ्रमण मानने वाले ऐसा अवश्य मानते हैं कि पृथिवी एक एक क्षण में बहुत योजन दूर चली जाती है किन्तु जब इस पर यह प्रश्न होगा कि हंस आदि बहुत दूर उड़ने वाले पक्षी जब भूमि को छोड कर आकाश मण्डल में ऊपर या तिर्यक् बहुत दूर निकल गए तब वे अपने स्थान पर फिर कैसे लौटकर आ सकेंगे क्योंकि इतने समय में भूमि तो बहुत दूर चली जायगी, इतनी गति हंस आदि में कैसे हो सकती है। इसका उत्तर भूभ्रमण वादियों को यही देना होगा कि भूमि के आकर्षण से बद्ध जितने पदार्थ हैं वे सब भूमि के साथ ही उसी गति से चलते रहते हैं। इसलिए आकर्षण भी एक प्रकार की विधृति है, किन्तु वह विधृति पृथ्वी के भर्ग पर नहीं उसके महः मण्डल पर है। इसी प्रकार ध्रुव-मण्डल से भी पृथिवी का आकर्षण वैदिक विज्ञान में माना जाता है। इसी कारण ध्रुव की व्याप्ति से पृथिवी-मण्डल पृथक् नहीं हो सकता। वह विधृति ध्रुव के यशोमण्डल पर है। इस प्रकार भर्ग महः यश मण्डलों के भेद से विधृति भी तीन प्रकार की हुई। इसके द्वारा संसार में बहुत से परिवर्तन होते हैं।

इसके आगे विधृति की आनन्दरूपता बताई गई है। जब मन बुद्धि आदि व्यावहारिक आत्मा विचलित होते हैं तब दुःख का अनुभव होता है। और जब मन बुद्धि आदि स्थिर हो जायें तो वह दुःख हट जाता है। इस शान्ति को ही आनन्द कहा जाता है। जैसे एक मनुष्य सिर पर भार लादे धूप में जा रहा है, वह बहुत दुःख का अनुभव करता है, किन्तु जब वहीं छाया में भार उतार कर रख दे और विश्राम करने लगे तो उसे अनुभव

होता है कि मैं बड़े आनन्द में आ गया। यह व्यावहारिक आनन्द की स्थिरता ही शान्त्यानन्द कही जाती है। चंचलता की अभावरूप विधृति में इसका होना स्पष्ट ही सिद्ध है। दूसरा आनन्द समृद्धचानन्द है जो कि अपने परिग्रह की वृद्धि पर प्राप्त होता है, जैसा कि सम्पत्प्राप्ति और पुत्रजन्मादि पर मनुष्यों को प्राप्त हुआ करता है। वह भी विधृति के आधार पर ही होना है क्योंकि बिना अपने स्वरूप में स्थिर हुए वृद्धि भी नहीं हो सकती। इससे यह सिद्ध हुआ कि ज्योति ज्ञानरूप है, विधृति आनन्दरूप और प्रतिष्ठा सत्तारूप। यही सत् चित् आनन्द तीनों रूप जगत् में व्याप्त हैं।

आगे प्रतिष्ठा का निरूपण है। सत्ता का ही नाम प्रतिष्ठा है। इसे विस्तार से समझाया गया है और एक रस ही सत्तारूप से सम्पूर्ण जगत् में व्याप्त है यह स्पष्ट किया गया है। इससे आगे भूमा और अणिमा का निरूपण है। भूमा अर्थात् व्यापक तत्त्व और अणिमा अर्थात् सूक्ष्म से सूक्ष्म, ये दोनों एक ही तत्त्व हैं, यह दार्शनिक गंभीर रहस्य इन प्रकरणों में बतलाया गया है। और भूमा ही आनन्द है इस उपनिषत् प्रतिपादित तत्त्व को खूब समझाया गया है। इसी प्रकरण में सत्ता, चेतना और आनन्द ये तीनों एक ही रूप हैं इसका भी टीका में विस्पष्ट विवरण है। भूमा आनन्दरूप होने के कारण ही आत्मा को आनन्द-रूप कहा जाता है।

आगे यह प्रश्न उपस्थित किया गया है कि जब आत्मा आनन्दमय है तो दुःख या भय की प्रतीति हमें क्यों होती है। इस प्रश्न का उत्तर देते हुए दुःख का स्वरूप-निरूपण विस्तार से किया गया है। भय और दुःख एक रूप है या पृथक्-पृथक्? भय के बिना भी दुःख होता है या नहीं? भय ज्ञान से है या अज्ञान से? इत्यादि बातों का मार्मिक और रोचक विवेचन दुःख सुखाधिकरण में है। इसका भी विवेचन किया गया है कि भय के विभिन्न प्रभाव शरीर पर देखे जाते है, जैसा कि कभी भय से शरीर में इतनी शीघ्रता आ जाती है कि खाट पर पड़ा हुआ अतिजर्जर मनुष्य भी कूद कर जल्दी से भागने लगता है, और कभी-कभी भय से ऐसा होता है कि समर्थ पुरुष के पैर भी रुक जाते हैं। ऐसा वैषम्य क्यों होता है इत्यादि बातों का विवेचन है। इस प्रकार इस ग्रंथ का दूसरा प्रकरण रसाधिकार पूर्ण हुआ।

अब आगे तीसरा बलाधिकार है। इसमें बल का क्या स्वरूप और रस के साथ उसका कैसे सम्बन्ध हो जाता है—इत्यादि पूर्वोक्त बातों का पुनःपुनः विस्तृत विवेचन है। केवल बल ही सब कुछ है, रस कोई पदार्थ नहीं इस बौद्ध मत की और सृष्टि केवल बल नामक प्रकृति से ही होती है, रसरूप पुरुष तो केवल साक्षी रहता है इस सांख्य मत की पुनः अलोचना कर रस ही सब कुछ है, बल तो केवल उसकी अनिर्वचनीय शक्ति मात्र है इस व्यास भगवान् के सिद्धान्त को दृढ़ किया गया है। इसी मतभेदाधिकरण की टीका में व्यावहारिक १८ प्रकार के आत्माओं का निरूपण है जो कि विशेष मननीय है। आगे चलकर प्रकृति का विवेचन करते हुए यह बताया है कि रस और बल के परस्पर सम्बन्ध में जहाँ रस की प्रधानता हो वहाँ पूर्वोक्त तीन पुरुषों का प्रादुर्भाव होता है। इसी प्रकार बल की प्रधानता में प्रकृति या शक्ति का प्रादुर्भाव हुआ करता है। उधर पुरुष प्रकरण में जिस प्रकार मन, प्राण और वाक् तीन तत्त्व मुख्य है उसी प्रकार इधर शक्ति प्रकरण में सत्व,

रज और तम तीन तत्त्व मुख्य रूप से प्रादुर्भूत होते हैं। उन तीनो की समष्टि से जैसे रस प्रधान अव्यय, अक्षर और क्षर पुरुष प्रादुर्भूत हुए हैं इसी प्रकार इधर शक्ति प्रकरण में महत्, अहंकार और तन्मात्राओ का प्रादुर्भाव है। उनमें एक-एक पुरुष का एक एक शक्ति के साथ विशेष सम्बन्ध होकर उससे सम्पूर्ण प्रपच की रचना होती है। जिस प्रकार रस के व्यापक धर्म ज्योति, विधृति और प्रतिष्ठा रूप दिखाए गए हैं उसी प्रकार वल-प्रधान शक्ति के तीन रूप अशनाया, विक्षेप और आवरण हैं। अन्य बल वा बलविशिष्ट रस को अपने भीतर लेने की क्रिया अशनाया है। अपनी प्रेरणा से अपने में वा अन्यत्र स्थित बल को अन्यत्र उपसक्रान्त करना विक्षेप कहा जाता है। प्रवाहरूप वल जब स्थिर सा बन जाय तब वह आवरण रूप हो जाता है। वैदिक विज्ञान में यही तीनो सत्त्व, रज और तम है। इन्ही शक्ति के रूपो से सपूर्ण प्रपच बनता है। इनका यहाँ इतना विशद और विस्पष्ट विवेचन किया गया है कि सृष्टि बनने की प्रक्रिया बुद्धि में बैठ जाती है। विक्षेप प्रकरण में कणाद भगवान् के वैशेषिक सूत्र स्थित पचम अध्याय का पूर्ण विवरण है और उपनिषदो में आए हुए नारद-सनत्कुमार के गभीर सवाद पर भी इस प्रकरण से पूरा प्रकाश पडता है। वैशेषिक सूत्रो की स्वाभिमत व्याख्या करते हुए जल में सासिद्धिक द्रवत्व मानना आदि नवीन नैयायिको के अपसिद्धान्तो का स्पष्ट निराकरण भी इस प्रकरण में आया है, और रूप आदि की वैज्ञानिक उत्पत्ति के अनेक मननीय सिद्धान्त इस प्रकरण में हैं। बल, शक्ति या क्रिया का वेदमूलक ऐसा विवेचन सस्कृत साहित्य के अन्य किसी ग्रन्थ में उपलब्ध नही होता यह स्पष्ट कहा जा सकता है।

इस प्रकार वैदिक प्रक्रिया के अनुसार सत्त्व, रज, तम का पूर्ण विवरण कर आगे साख्य दर्शन के अनेक भेदो में जो सत्त्व, रज, तम की व्याख्या की गई है उसका भी सग्रह 'साख्याभास' नाम से किया गया है। उनमें भी इतने भेद दिखाए गए हैं जो प्राय आधुनिक ग्रन्थों में उपलब्ध नही होते। सत्त्व ही प्रधान है, रज, तम उसीके रूपान्तर है, अथवा रज ही प्रधान है सत्त्व और तम उसी की अवस्था विशेष हैं, अथवा तम ही प्रधान हैं सत्त्व, रज उसीके रूप हैं—इन तीनों सिद्धान्तो का दो-दो प्रकार की युक्तियों से प्रतिपादन है। आगे वर्तमान साख्य दर्शन में तीनो गुणो को समान रूप ही माना जाता है। एक से दूसरे की उत्पत्ति नहीं मानी जाती। इस पचशिखाचार्य के सिद्धान्त का भी विस्तार से विवेचन है। सुख दुःख मोह रूप सत्त्वादि तीनो गुणो का ऐसा सावर्य कही कही जगत् में होता है जहाँ उन तीनो का समुच्चय रूप हो जाता है। कितना अश किसका है यह विभाग ही भासित नहीं होता, इसके अनेक रोचक उदाहरण औपत्तिक त्रैगुण्य में दिए गए हैं। आगे सत्त्व, रज, तम आदि विषयनिष्ठ नहीं केवल अन्तःकरण के धर्म हैं—इस वेदान्त ग्रन्थोक्त विषय का भी युक्तिपूर्वक प्रतिपादन है।

इस प्रकार बल और शक्ति का निरूपण कर इनसे उत्पन्न होने वाली क्रिया का कर्म नाम से विवेचन किया गया है। वहाँ क्रिया या कर्म के तीन प्रकार निरूपित हैं। कर्म, स्वस्वरूप से तो क्षणिक और अत्यल्प अणुरूप प्रदेश रखने वाला है, किन्तु क्रम के आधार पर जब उसकी परम्परा बन जाती है तब वह छोटे बडे आदि अनेक रूपो में भासित होने लगता है। ससार में कर्म या क्रिया शब्द से जिसे कहा जाता है वह शुद्ध एक एक क्रिया

नही किन्तु सहस्त्रश क्रियाओ का एक समुदाय है, जैसे रसोई पकाना, अपने मित्र के घर जाना आदि क्रियाएँ ससार में एक एक क्रिया के रूप में व्यवहृत होती हैं, किन्तु विचार करने पर सिद्ध होगा कि ये सहस्त्रश क्रियाओ के समुदाय रूप हैं। रसोई पकाने में अग्नि जलना, पाक पात्र को अग्नि पर चढाना, समय समय पर दर्वी से उसमें परिवर्तन करते रहना, अन्त में उसे उतार कर रख देना इत्यादि शतश क्रियाओं का समावेश है। उन एक-एक क्रियाओ में भी फिर शतश सूक्ष्म क्रियाएँ रहती हैं। एक क्षण के बहुत सूक्ष्म भाग में हम एक अगुली को घुमाकर एक आकाश प्रदेश से दूसरे आकाश प्रदेश में ले जाते हैं, इतने ही में शतश क्रियाएँ हो जाती है। एक-एक आकाश प्रदेश से उस अगुली का क्रम से सयोग होना और उनसे विभाग होकर फिर आगे के प्रदेशो से सम्बन्ध होते जाना इस प्रकार के विभाग सोचने से क्रिया का इतना सूक्ष्माश अनुमित होता है जो बुद्धि की ग्रहण शक्ति से भी बाहर चला जाता है। कमल के सौ पत्तो को ऊपर नीचे रख कर एक मनुष्य ने एक पैनी सुई उनपर डाली। एक क्षण के बहुत सूक्ष्माश में वह सुई नीचे के पत्ते तक को बेध गई, इसमें स्थूल दृष्टि वाला को यही प्रतीत होगा कि साथ ही सब पत्तो का वेध हो गया। किन्तु विचारक दृष्टि कहेगी कि सबसे ऊपर के पत्ते का वेध जबतक हुआ तबतक तो दूसरे पत्ते के साथ सुई का सम्बन्ध ही नही था। बिना सम्बन्ध के सूई उसे वेध कैसे सकती थी। इसलिए प्रत्येक पत्ते का वेध क्रम से हुआ और एक-एक वेध में भी पूर्व-सयोग, उसका विभाग और फिर अपर-सयोग ऐसे क्षण भेद होते रहे। इसे ही शास्त्रो में "उत्पलपत्रशतभेदन्याय" कहते है। यह सूक्ष्म काल कला बुद्धि की पहुँच से भी बाहर हो जाती है। यही एक-एक क्षणिक कर्म का मुख्य रूप है जो कि अपनी सूक्ष्मता के कारण प्रत्यक्ष गृहीत नही हो सकता। हम सासारिक व्यवहार में जिसे क्रिया वा कर्म कहते हैं वह तो सहस्त्रश क्रियाओ का एक समुदाय है जिसके अन्तर्गत सजातीय या विजातीय बहुत सी क्रियाओ का समावेश रहता है। यह परपरारूप कर्म का दूसरा भेद हुआ। अब जगत् के अनन्त पदार्थों की परपरारूप ऐसी क्रियाएँ इकट्ठी होकर जो एक प्रवाह बनता है वह भी किसी एक विशेष शक्ति द्वारा परिचालित है। यह तीसरा भेद कर्मप्रवाह नाम से कहा जाता है। यह कर्मप्रवाह अनादि अनन्त है। अतएव प्रतिक्षण उत्पन्न होने वाली क्रियाओ का समूह होने पर भी इस प्रवाह को नित्य ही कहा जाता है, अर्थात् प्रवाह का उद्भव वा समाप्ति कभी नही होती। इसे शास्त्रो में प्रलयावस्था कहा गया है। जिस समय सब क्रियाओ का उपरम माना जाता है उस समय भी सजातीय परिणाम रूप क्रियाएं होती रहती हैं—ऐसा साख्य दर्शन में भी माना गया है, और अनन्त ब्रह्माण्डो के विचार करने वाली वैदिक प्रक्रिया में तो स्पष्ट ही कहा जाता है कि जिस समय एक ब्रह्माण्ड का लय है उस समय भी अन्य अनन्त ब्रह्माण्डो में क्रिया-चक्र बराबर चला करता है। इसलिए प्रवाह-रूप कर्म का कभी उद्भव वा विनाश नही होता। रस के आधार पर बल जनित यह अनन्त प्रवाह सदा चलता रहता है। इन सब बातो का विशद विवेचन कर ग्रन्थ के तृतीय बलाधिकार को पूर्ण किया गया है।

अन्त के उपसहार प्रकरण में इन विद्याओ का प्रादुर्भाव समय समय पर किस प्रकार होता है यह दिखाया गया है जिसका सक्षिप्त साराश हम आदि में ही लिख चुके है। इसमें

यह भी स्पष्ट किया गया है कि अक्षर पुरुष तक ही मानव बुद्धि का कुछ व्यापार हो सकता है। इससे आगे अव्यय, परात्पर वा निर्विशेष का स्पर्श बुद्धि नही कर सकती। उनका तो सकेत मात्र ही बुद्धि में आता है। जैसा कि श्रुति ने कहा है—"अस्तीत्येवोपलब्धव्य.", वह है इतना ही शब्द-प्रमाण वा अनुमान के द्वारा बुद्धि जान सकती है। कोई विशेष विवेचन वहाँ बुद्धि द्वारा सभव नही। इसीलिए अक्षर पुरुष को सेतु कहा गया है, जिस पर आरूढ़ होकर हम आगे के अज्ञेय तत्त्वो का आभास पाते हैं, और इस निश्चय पर पहुचते हैं कि सब का मूल तत्त्व एक है और वह निर्धर्मक निर्विशेष है।

इस प्रकार ग्रन्थ का अति सक्षिप्त सार आभास मात्र प्राप्त करने के लिए दे दिया गया है। मैंने यथाशक्ति टीका में विषयो को स्पष्ट करने की चेष्टा की है, फिर भी ये नये विषय है इसलिए अवधान से देखने पर ही विवेचको की बुद्धि में आ सकते हैं।

इस ग्रन्थ के सटीक प्रकाशन का काशी हिन्दू विश्वविद्यालय ने आयोजन किया, उसके अधिकारी अवश्य ही धन्यवाद के पात्र हैं और यह योजना जिस नेपाल फण्ड समिति के द्वारा हुई है उसके सयोजक और वर्तमान कार्यकर्ता डा० श्री वासुदेव शरण जी अग्रवाल विशेष धन्यवाद के पात्र है। श्री अग्रवाल जी ने स्वय और अपने सहायको द्वारा सम्पादन में भी बहुत कुछ सहायता दी है, उनका मैं पूर्ण कृतज्ञ हूँ। मेरे पुत्र शिवदत्त शर्मा चतुर्वेदी व्याकरण साहित्याचार्य बी. ए ने इस ग्रन्थ के सम्पादन में मेरी सहायता की है तथा मेरे शिष्य श्री रामाधीन चक्रवर्ती और श्री रघुराज शास्त्री न्यायाचार्य एम ए ने भी प्रूफ सशोधन और विषय सूची आदि में सहायता दी है।

आशा है विद्वान् लोग इसे अवधान से पढ़ने की कृपा करेंगे और इस मार्ग का प्रसार कर भारत के सुयश प्रसार में हाथ बँटावेंगे एवं ग्रन्थकार गुरुवर श्री विद्यावाचस्पति जी का परिश्रम सफल करने के यशोभागी होगे—इति।

गिरिधर शर्मा चतुर्वेदः

श्री

विषयानुक्रमणिका

द्वितीयेऽधिकारे

तृतीयऽधिकारे

श्रीः ।

ब्रह्मविज्ञानशास्त्रे

(दशवादान्तर्गतः)

सिद्धान्तवादः

(ब्रह्मवादरहस्यम्)

(परा विद्या)

मङ्गलम्

यो[1] निर्विशेष स परात्परो भवन् निरञ्जन समुपसृष्ट ईक्ष्यते ।
हित्वोपसर्गं स निरञ्जनो भवन् परात्पर शिष्यत एव केवलम् ॥१॥

प्रतिज्ञावाक्ये प्रस्तावना

वैदिकविचारकानन-कान्तारेऽस्मिन् प्रवेष्टुकामानाम् ।
सुजन प्रवेशिकेयं सरला पद्या विरच्यते श्रमत ॥२॥

वेदे चत्वारो विषयाः ।

यज्ञश्च विज्ञानमथेतिहास स्तोत्रं तदित्थ विषया विभक्ता ।
वेदे चतुर्धा त इमे चतुर्भिर्ग्रन्थै पृथक्कृत्य निरूपणीया ॥३॥

[2]यज्ञास्तु याज्ञे मधुसूदने स्मृता ख्यातिष्वथो पञ्चसु वृत्तमर्पितम् ।
स्तोत्राणि वक्ष्यामि परत्र साम्प्रत तद् ब्रह्मविज्ञानमिह ब्रवीम्यहम् ॥४॥

सिद्धान्तप्रकाशिका टीका

प्रणम्य गुरुपादाब्ज सुगम्भीरास्तदुक्तय ।
सङ्क्षिप्तेनाध्वनैव व्याख्यायन्ते विदां मुदे ॥१॥

[1] अनेन पद्येन सर्वमूलकारणस्य परब्रह्मण स्वरूपनिर्देशात्मक मङ्गलमाचरद्भिर्ग्रन्थ-प्रतिपाद्यविषयोऽपि दर्शित ।

[2] वेदेषु ये चत्वारो विषया पूर्वपद्ये निर्दिष्टा, तदर्थं मयापि ग्रन्थचतुष्टय निबद्धमिति भाव । यज्ञमधुसूदन पञ्च ख्यातय, ब्रह्मविज्ञानम्, ब्रह्महृदयस्तवेति चत्वारो महाग्रन्था, तदवान्तरभूतास्तु दशाधिका गुरुचरणै प्रणीता ।

नवीनग्रन्थावश्यकता ।

आलस्यजाज्ञानतमोभरेणातिवाहितं ब्राह्मण[१]वेदतत्त्वम् ।
मनःसमुद्रे प्रतत्त्वावगाहादन्वेषितुं तत् क्रियते प्रयत्नः ॥५॥

विशालविज्ञानमिदं पुरा युगे मनीषिदेवर्षिवरैः प्रवर्तितम् ।
शाखाप्रशाखाभिरनेकभेदवत् कात्स्न्येन विज्ञातुमलं न शक्यते ॥६॥

यथोदितं ब्राह्मणवेदशास्त्रे क्वचित् स्फुटं वा क्वचिदस्फुटं वा ।
सर्वं तमर्थं नवयुक्तियोगाद् विलक्षणं संप्रति लक्षयामि ॥७॥

यद्यप्यहं शास्त्रमनु स्वबुद्धिं संचारयन्नेव विचारयामि ।
स्वबुद्धिमन्वेव तथापि शास्त्रं क्वचिन्नयामीति प्रतीयतेऽन्यैः ॥८॥

न चैष दोषो मम कालदोषाच्छुत्यर्थसिद्धान्तगतोपपत्तेः ।
लुप्ता निबन्धा[२] इति गत्यभावान्न न स यत्नोऽस्ति नितान्तगर्ह्यः ॥९॥

ग्रन्थास्तु लभ्यन्त इहाद्य वैदिका ये ये तथा तेषु च यान् लभामहे ।
विज्ञानबिन्दून्[३] परितश्चितानिमान् सगृह्य तान् दर्शयितुं यतामहे ॥१०॥

वेदोक्तवादान् प्रतिपद्य तेषां समन्वयायैष कृतः प्रयत्नः ।
असाधु यत् तत्र स नः प्रमादो यत्साधु सर्वं स ऋषिप्रसादः ॥११॥

---

[१] ब्राह्मणानां वेदानां च तत्त्वमित्यर्थः । यद्यपि ब्राह्मणान्यपि वेदेष्वेवान्तर्गतानि, किन्तु मन्त्रेषु संकेतितं विज्ञानं ब्राह्मणालोचनेनैव स्फुटीभवतीति तत्प्राधान्यं बोधयितुं ब्राह्मणवसिष्ठन्यायेन पृथङ् निर्देशः कृतः । यद्वा श्रमणा ब्राह्मणाश्चेति द्विधा विभक्ताः पूर्वं विद्वांस इत्यग्रे प्रतिपादयिष्यते । तत्र ब्राह्मणानामाधारभूता इमे वेदा इति ब्राह्मणवेदपदस्यार्थः । एवमग्रेऽपि बोध्यम् ।

[२] "इमे सर्वे वेदा निर्मिताः सकल्पाः, सरहस्याः, सब्राह्मणाः, सोपनिषत्काः, सेतिहासाः, सान्वाख्यानाः, सपुराणाः, सस्वराः, ससंस्काराः, सनिरुक्ताः, सानुशासनाः, सानुमार्जनाः, सवाकोवाक्याः (गोपथ ब्रा० २ प्रपा १० क) 'पित्र्यं राशिम्, दैवं निधिम्, देवविद्याम् ब्रह्मविद्याम्, भूतविद्याम्, क्षत्रविद्याम्, नक्षत्रविद्याम्, सर्वदेवजनविद्याम्(छान्दो उप ७।१।२) इत्याद्यासु श्रुतिषु यानि याः यज्ञान्युच्यन्ते, याश्च विद्या व्याख्यायन्ते, ब्राह्मणेषु च 'इति निदानम्' इत्यादि स्थाने स्थाने उच्यते, न तत्सर्वमिदानीमुपलभ्यते ।

[३] ब्राह्मणानि हि याज्ञिककर्मकलापक्रमेणाम्नातानि, तत्र याज्ञिकतत्तत्कर्मोपपत्तिप्रदर्शनाय क्वचित् किञ्चिद्विज्ञानमाम्नायते, तत्सबद्धं तु अन्यत्र प्रसङ्गादुच्यते—इति उपक्रमेण सर्वं विज्ञानमेकत्र न प्राप्यते । संहिता अपि ऋक्संहिता ऋषिक्रमेण, यजुःसंहिता तु कर्मक्रमेणैव प्रायेण लभ्यत इति क्रमिकं विज्ञानं न तत्रापि लभ्यत इति विभिन्नेभ्यः स्थानेभ्यः संग्रहः कर्तव्यो भवतीत्याशयः ।

यथा तु यद् यावदिहोदित मया निर्धारित तत्त्वमिद तथास्ति तत् ।
इति प्रतिज्ञा तु न मेऽस्ति केवल विदा मत देवयुगस्य[१] दर्श्यते ॥१२॥

यद्यन्मत देवयुगे यथायथ सर्वं तदत्रैव निरूपित मया ।
इति प्रतिज्ञाऽपि न मेस्ति केवल देवै प्रदृष्टे पथि दृष्टिरर्प्यते ॥१३॥

ये वेदमन्त्रा अपि सहितायां नैषां न चास्या कृतमत्र भाष्यम् ।
न तत्क्रम चाप्यनुरुध्य किञ्चिद् व्याख्यायते कश्चन वेदभाग ॥१४॥

या[२] तु मता परिभाषा यान् सिद्धान्तान् महर्षयोऽवधृतान् ।
आलम्ब्यैतान् मन्त्रानाम्नासिषुरत्र ते प्रदर्श्यन्ते ॥१५॥

अत्रोक्ता परिभाषा सिद्धान्तान् या प्रदर्शितानत्र ।
ये ज्ञास्यन्ति समस्ता भास्यन्त्येषा विशिष्य मन्त्रार्था ॥१६॥

आलोडिता यै श्रमतो न वैदिका ग्रन्था न यैरत्र समाहित मन ।
सिद्धिश्च दैव्यस्ति न येषु ते हठादर्हन्ति नोत्क्षेपयितु कुतर्कत ॥१७॥

व्याघाततो[३] वा पुनरुक्तितो वाऽनृतत्वतो वा न न तत्प्रमाणम् ।
प्राग् गौतमेनात्र समाहितत्वादाक्षिप्य नोत्क्षेप्यमिव मदुक्तम् ॥१८॥

विज्ञानदृष्ट्या च परीक्षया च प्रपद्य वेदैरुदिता पुरार्था ।
तेषा परीक्षामधुना[४] त्वकृत्वा सिद्धान्तमात्रेण वदामि काश्चित् ॥१९॥

भास्सर्यमुत्सार्य विचार्य्य वर्य्या युक्ती समस्ता अवधारयन्तु ।
क्षुण्णे तदित्थ पथि सचरन्तो[५] मार्ग परिष्कारमिम नयन्तु ॥२०॥

यत्र प्रदर्श्या विषया पुरातना यत्र प्रकारोऽभिनव प्रदर्शने ।
यत्र प्रमाण श्रुतय सयुक्तयस्तद् ब्रह्मविज्ञानमिद विमृश्यताम् ॥२१॥

इतिब्रह्मविज्ञानारम्भप्रतिज्ञा नाम प्रथमं वक्तव्यम् ॥१॥

---

[१] वेदप्रचारकाल एवात्र देवयुगपदेनाख्यात ।

[२] तपस्यतामृषीणा बुद्धौ परमेश्वरानुग्रहेण सृष्टितत्त्वविज्ञानसिद्धान्ता आविर्भूता, त एव मन्त्रेषु तै प्रकटिता इति ग्रन्थकृता महर्षिकुलवैभवे सप्रमाण प्रतिपादितम्, तदेवात्र सकेतितम् ।

[३] न्यायसूत्र गौतमीय इमे आक्षेपा वेदेषु क्रियमाणा समाहिता, तथैव रीत्या वेदार्थानुवादके मद्ग्रन्थेऽपि ते समाधेया इति भाव ।

[४] इदानीं भारते परीक्षासामग्रीविरहात् परीक्षा न कर्तुं शक्यत इति भाव ।

[५] मया मार्ग प्रदर्शित अथ विद्वास एतेन सचरन्तो वैदिक रहस्य क्रमेणोद्घाटयन्तु इति भाव ।

नचिकेतसं[१] प्रति यमोपदेशः

अन्यच्छ्रेयोऽन्यदुतैव प्रेयस्ते उभे नानार्थे पुरुषं सिनीतः ।
तयोः श्रेय आददानस्य साधु भवति हीयतेऽर्थाद्य उ प्रेयो वृणीते ॥१॥

श्रेयश्च प्रेयश्च मनुष्यमेतस्तौ सम्परीत्य विविनक्ति धीरः ।
श्रेयो हि धीरोऽभिप्रेयसो वृणीते प्रेयो मन्दो योगक्षेमाद् वृणीते ॥२॥

स त्वं प्रियान् प्रियरूपांश्च कामानभिध्यायन् नचिकेतोऽत्यस्राक्षीः ।
नैतां सृङ्कां वित्तमयीमवाप्तो यस्यां मज्जन्ति बहवो मनुष्याः ॥३॥

(कठोप)

दूरमेते विपरीते विषूची अविद्या या च विद्येति ज्ञाता ।
विद्याभीप्सिनं नचिकेतसं मन्ये न त्वा कामा बहवो लोलुपन्त ॥४॥

अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं धीराः पण्डितंमन्यमानाः ।
दन्द्रम्यमाणाः परियन्ति मूढा अन्धेनैव नीयमाना यथान्धाः ॥५॥

न साम्परायः प्रतिभाति बालं प्रमाद्यन्तं वित्तमोहेन मूढम् ।
अयं लोको नास्ति पर इति मानी पुनः पुनर्वशमापद्यते मे ॥६॥

श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः शृण्वन्तोऽपि बहवो यं न विद्युः ।
आश्चर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धाऽऽश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः ॥७॥

न नरेणावरेण प्रोक्त एष सुविज्ञेयो बहुधा चिन्त्यमानः ।
अनन्यप्रोक्ते गतिरत्र नास्त्यणीयान् ह्यतर्क्यमनु प्रमाणात् ॥८॥

नैषा तर्केण मतिरापनेया प्रोक्तान्येनैव सुज्ञानाय प्रेष्ठ ।
यां त्वमापः सत्यधृतिर्बतासि त्वादृङ् नो भूयान्नचिकेतः प्रष्टा ॥९॥

जानाम्यहं शेवधिरित्यनित्यं न ह्यध्रुवैः प्राप्यते हि ध्रुवं तत् ।
ततो मया नाचिकेतश्चितोऽग्निरनित्यैर्द्रव्यैः प्राप्तवानस्मि नित्यम् ॥१०॥

कामस्याप्तिं जगतः प्रतिष्ठां क्रतोरानन्त्यमभयस्य पारम् ।
स्तोमं महदुरुगायं प्रतिष्ठां दृष्ट्वा धृत्या धीरो नचिकेतोऽत्यस्राक्षीः ॥११॥

तं दुर्दर्शं गूढमनुप्रविष्टं गुहाहितं गह्वरेष्ठं पुराणम् ।
अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहाति ॥१२॥

एतच्छ्रुत्वा सम्परिगृह्य मर्त्यः प्रवृह्य धर्म्यमणुमेतमाप्य ।
स मोदते मोदनीयं हि लब्ध्वा विवृतं सद्म नचिकेतसं मन्ये ॥१३॥

इति यमनाचिकेतसीयश्रुतिः ।

---

[१] अस्य विषयस्य महत्त्वं गम्भीरत्वं च प्रमाणयितुं कठोपनिषदोऽत्र उद्धृत

जिज्ञासावतारणम् ।

यद्[1] दृश्यते तत् किमु वा कदामवत् कियत्प्रमाणं च किमस्य कारणम् ।
इत्थं बुभुत्सा स्वत एव जायते सा ब्रह्मसिद्धान्ततः एति निर्णयम् ॥१॥

[2]षड्दर्शन समालोचना ।

लो[3]कायतमतमन्यद् वैना[4]शिकमतचतुष्टयं चान्यत् ।
[5]स्याद्वादिकद्वयं वैशेषिक[6]मेकमस्ति मतम् ॥२॥

प्रा[7]धानिकं चतुर्धा शारीरक[8]मष्टधा चेति ।
षड्दर्शनी प्रसिद्धा तद्वदर्वाक् कालिकं सर्वम् ॥३॥

---

[1] दृश्ये जगति सर्वेषां स्वाभाविकी जिज्ञासा प्रवर्तते । तन्निवर्तनाय निरूपणमावश्यकमिति प्रयोजननिर्देशः ॥

[2] उक्तां जिज्ञासां निवर्तयितुमिदानीं षड् दर्शनानि भारते प्रवर्तन्ते । तत्राप्यस्ति विप्रतिपत्तिः । केचिद्वैदिकान्येव षड् दर्शनानि गणयन्ति । केचित्तु त्रीणि अवैदिकानि, त्रीणि तु वैदिकानीति सगृह्य षड् दर्शनानि ब्रुवते । तेषामेवावान्तरभेदाश्च बहून् । तत्र द्वितीयं मतमेव ग्रन्थकर्तुं सम्मतमिति । तत्पूर्वं प्रदर्श्य पश्चात् परमतं समालोच्यते ।

[3] लोकायतापरपर्यायं चार्वाकदर्शनं प्रथमम् तदेवालम्ब्य प्रथमं बालानामशिक्षितानां च बुद्धिः प्रवर्तते इति ।

[4] द्वितीयं वैनाशिकापरपर्यायं बौद्धदर्शनम् । तच्च सर्वशून्यता, विज्ञानास्तिता, बाह्यपदार्थानुमेयता, आन्तरबाह्योभयसत्तेति मतचतुष्टयप्रतिपादकमाध्यमिकसौत्रान्तिकयोगाचारवैभाषिकनामभिः प्रसिद्धं चतुर्धा भिन्नम् ।

[5] स्याद्वादापरपर्यायं जैनदर्शनम् तृतीयम् । तच्च दिगम्बर श्वेताम्बरभेदाद् द्विधा भिन्नं प्रसिद्धम् । एतानि त्रीणि दर्शनानि न वेदप्रामाण्यमङ्गीकुर्वन्तीत्यवैदिकानि ।

[6] चतुर्थं वेदप्रामाण्यमङ्गीकुर्वत् काणादापरपर्यायं वैशेषिकं दर्शनम् ।

[7] पञ्चमं प्राधानिकपदाभिधेयं साङ्ख्यदर्शनम् । तच्चतुर्धा लभ्यते निरीश्वरसाङ्ख्यं साङ्ख्यसूत्र साङ्ख्यकारिकादिषूपलभ्यमानमेकम् । योगदर्शनेऽनूदितं केवलं प्रणिधानार्थमीश्वरं स्वीकुर्वद्द्वितीयम् । प्रकृतिप्रेरकेश्वरप्रतिपादकं पुराणषूपलभ्यमानं तृतीयम्, शिव शक्ति-बिन्दुश्चेति पदार्थत्रितयं मूलत्वाऽभ्युपगच्छदागमोक्तं चतुर्थमिति । दशवादरहस्याख्ये ग्रन्थे तु ग्रन्थकृता १–आर्षप्राधानिकम्, २–यागप्राधानिकम्, ३–राजप्राधानिकम्, ४–पुराणप्राधानिकम्—इति चतुर्धा साङ्ख्यं व्याख्यातम् । तत्र राजप्राधानिकपदेनागमोक्तमेवाभिप्रेतं स्यात् ।

[8] वेदान्तापरपर्यायं शारीरिकदर्शनं सर्वान्तिमं षष्ठम् । तस्याष्टौ विधा उपलभ्यन्ते–(१)मायावादनिरसहकृत ब्रह्माद्वैतप्रतिपादकं श्रीशङ्कराचार्यपरिष्कृतम्; (२)मायामपि दर्शन मौलिकीमनभ्युपगच्छत् शुद्धब्रह्माद्वैतप्रतिपादकं श्री वल्लभाचार्यपरिष्कृतम्; (३) विशिष्टाद्वैतबोधकं श्री रामानुजाचार्ये वैष्णवाचार्यैश्च परिष्कृतम्, (४) द्वैताद्वैतप्रतिपादकं श्री भास्कराचार्य श्री निम्बार्काचार्याभ्युपगतम्, (५) द्वैतपरं श्री मध्वाचार्य कृतभाष्यम्; (६) अचिन्त्य

[१] अद्यत्वे तु न्यायं वैशेषिकसांख्ययोगमीमांसाः ।
वेदान्तं च ब्रुवते दर्शनषट्कं तदज्ञानात् ॥४॥
[२] वैशेषिकं च सांख्यं दर्शनमेतद्द्वयं मन्ये ।
तत्र जगत्कारणताऽणूनां प्रकृतेश्च दर्श्यते स्वैरम् ॥५॥
[३] सांख्यं ज्ञानं योगस्तत्कर्मेत्येकमेव तच्छास्त्रम् ।
सांख्यप्रवचनसंज्ञं भेदस्त्वाचार्यभेदतो भ्रान्तः ॥६॥
सम्यग्दर्शनतो यत् सम्यग् ज्ञानं ततश्चरित्रं च ।
सम्यक् स्यात् तत एव ज्ञानोदयतो विमुच्यतेऽस्यात्मा ॥७॥
अत एव प्रतिदर्शनमन्ते ह्युपदिश्यते क्रियायोगः ।
आचार्येणैकेन हि सांख्ये त्वाचार्यभेदतः कथितः ॥८॥
[४] न्यायोऽस्ति तर्कशास्त्रं तर्कन्यायः कथाशास्त्रम् ।
सन्ति पदार्थाः षोडश तत्र प्रोक्ताः कथाङ्गानि ॥९॥

भेदाभेदसिद्धान्तस्थापकः श्री चैतन्य गोस्वामिभिर्विवृतम्, (७) श्री मदाचार्यभिनवगुप्तपाद-परिष्कृतं प्रत्यभिज्ञादर्शनम्, (८) आगमेषूपलभ्यमानशक्त्यद्वैतम् इति । वादवादरहस्ये आचार्यविवृता षट् तु एवमेव विवृता निर्विशेषाद्वैतशारीरकम्, ऐकात्म्यवादशारीरकं चेति द्वयमपरमुक्तम् । तच्चेद द्वयं ग्रन्थकृतैव सत्तायतदुच्छेदवादे विवृतम् । इत्थमवान्तरभेदसंकलनया विंशतिर्दर्शनानि सिद्ध्यन्ति । शारीरकविमर्शे तु अवान्तरभेदैः षट् त्रिंशद्दर्शनानि ग्रन्थकृता गणितानि, तेषां विस्तारस्तत्रैवालोच्य ।

[१] आधुनिक विदुषां षड् दर्शनगणनाप्रकार उच्यते । तत् खण्डनं च ।

[२] आधुनिकैरुक्तेषु षट्सु द्वयोरेव दर्शनत्वं न्याय्यम् । सर्वजगत्कारणस्य मूलतत्त्वस्यान्वेषणं दर्शनस्योद्देश्यम्, तदेतद् द्वयोरेव प्राप्यते इति । वेदान्तविषयं त्वग्रे वक्ष्यते ।

[३] योगस्य पृथग् दर्शनत्वं खण्डयति । सर्वेष्वेव दर्शनेषु पूर्वं तत्त्वानि ज्ञानोपयुक्तानि प्रतिपाद्य अन्ते तदनुकूलं क्रियायोगं प्रदर्श्यते तेनैवाचार्येण । इह तु भगवता कपिलेन तत्त्वज्ञानं विवृतम् । भगवता पतञ्जलिना तु तदेव तत्त्वज्ञानमनूद्य क्रियायोगो विस्तारेण प्रतिपादितः । एवमाचार्यभेदेऽपि तत्त्वनिरूपणस्यैकविधत्वात् पृथग् दर्शनत्वं न सिद्ध्यतीति भावः । यत्तु सृष्टिविधावनुपयोगात्कपिलेनानभ्युपगतोऽपीश्वरः पतञ्जलिना प्रणिधानार्थमङ्गीकृतः, सोऽप्यवान्तरभेद एव गणनीयः स्यात्, न तु दर्शनपृथक्त्वम् । जगन्मूलतत्त्वे जगदुत्पत्तिप्रक्रियायां च भेदाभावादिति । अतएव योगस्य सांख्यप्रवचनसंज्ञाप्याप्ता कृतेति । अथवा क्रियायोगविस्तारात् सर्वदर्शनोत्तराङ्गं योगशास्त्रमभ्युपगम्यताम्, न तु दर्शनमध्ये तद्गणना साधीयसी ।

[४] यथा योगः सर्वदर्शनोत्तराङ्गम्, तथा गौतमीयो न्यायः सर्वदर्शनपूर्वाङ्गम् । तत्र हि विचारापरपर्यायायाः कथायाः नियमा आख्याताः, तत्र च निरालम्बो वादो न संभवतीत्युदाहरणरूपेण आत्मादीनि द्वादश प्रमेयाणि परिगृहीतानि । तद्विषये च काणादाः सिद्धान्ता एव कथाप्रकारेण पूर्वोत्तरपक्षाभ्यां दृढीकृताः । तस्माद् गौतमीयशास्त्रं तर्कन्यायः, तर्कस्य-तत्त्वज्ञानार्थसमूहस्य, न्यायः-नीतिः-नियम इति यावत्, सोऽयं दर्शनपूर्वाङ्गतयैव स्वीकर्तव्यः ।

दार्शनिकाना द्वादश विवादविषयान् क्रमादुदाहृत्य ।
वादकथाया रूप शिक्षितमस्मिन् न दर्शन तत्स्यात् ॥१०॥

कर्म[1]ब्रह्मविभागाद् ब्राह्मणवेदे द्विधास्ति काण्ड[2] यत् ।
तद्वाक्यार्थविचारन्यायो मीमासन नाम ॥११॥

षोडशलक्षण्या सा मीमासा काण्डयोर्द्वयोर्विहिता ।
आचार्यभेदतोऽत्र द्वैविध्य भ्रान्तमेकशास्त्र तत् ॥१२॥

ब्रह्म च कर्म्म च विषयौ शास्त्रार्थत्वेन चिन्तितौ तत्र ।
व्यापकविश्वविचारो नायं तस्मान्न दर्शन तत्तत् ॥१३॥

यज्ञादीनि मनुष्या स्वर्गार्थं यानि कर्माणि ।
कुर्वन्ति तत्र विधिवाक्तात्पर्य्यस्येह मीमासा ॥१४॥

उपनिषदा वाक्याना ब्रह्मणि तात्पर्य्यमस्ति नान्यत्र ।
इति वर्णित भिक्षुसूत्र तत्र जगन्मूलचिन्तन गौणम् ॥१५॥

नासौ दर्शनमध्ये पृथक् परिगणनीय, जगन्मूलविषये कणादेन सवादात् । गौतमोक्ता षोडश पदार्था अपि यथाज्ञान्येवेति सुस्पष्ट भाष्यकृता वात्स्यायनेन प्रतिपादितम् । तस्माद् गौतम षोडशपदार्थवादी, कणादस्तु सप्तपदार्थवादीति नव्यानामुद्घोषोऽनालोच्यैव प्रवृत्त । न हि जगत्पदार्थपरिगणने प्रमाण, सशय, वाद, जल्प, हेत्वाभासादीन् कश्चिदनुन्मत्त पृथक् पृथग् गणयेत्, एव हि पदार्थानामानन्त्यप्रसङ्गो दुरुद्धर इति । द्वादश प्रमेयान्यपि भगवता गौतमेन एषा विचारो मोक्षोपयोगीत्यव गणितानि, सपरिकरात्मतत्त्वज्ञानस्यैव मोक्षसाधनत्वात्, द्वादशसु चात्मातिरिक्तानामेकादशानामात्मपरिकरतयैव गृहीतत्वादिति भाष्यकृतैव सर्वं स्पष्टीकृतम्, न तु द्वादशैव जगति पदार्था इति गौतमस्याभिप्राय । आकाशकालादीना द्रव्याणा गुरुत्वादृष्टादीना गुणाना च सर्वथाप्यसग्रहप्रसङ्गात् । अर्थपदेन तत्रेन्द्रियार्थानामेव ग्रहणस्य सूत्रकृतैव व्याख्यातत्वात् । या तु गौतम प्रमाणचतुष्टयवादी, कणादस्तु प्रमाण-द्वयवादीति विप्रतिपत्ति, सापि वाग्विनोदमात्रम् । न हि भगवान् कणाद उपमान शब्दौ प्रमाणत्वेन नाभ्युपगच्छति, वेदप्रामाण्यस्य तेन सम्यक् समर्थितत्वात् । अनुमाने तौ प्रमाणे अन्तर्भावयतीति लक्षणमात्रे विचारभेद । पीलुपाक पिठरपाकादि विप्रतिपत्तिरपि सूत्राक्षरानारूढा केवल पश्चाद्भाविना विदुषामेव विप्रतिपत्ति । अस्तु वा एतावन्मात्रेण विचारभेदेन वैशेषिकदर्शनस्याप्यवान्तरभेदाभ्या द्वैविध्यम्, पृथग् दर्शनत्व गौतमीयस्य न्यायस्य न सभवति । जगन्मूलनिरूपणे भेदाभावादिति सम्यगालोच्यम् । तस्माद्वादापरपर्यायकथानियमप्रतिपादक एव न्याय न तु पृथग् दर्शनमिति ।

[1] पूर्वोत्तर मीमासे अपि न दर्शनगणनाया गणनीये, तयो केवल वाक्यार्थविचारकत्वादित्याह ।

[2] कर्मकाण्ड ज्ञानकाण्ड चेति ।

[१]एवमपीदं महाद्वैतं विश्वस्य मूलमिह शास्त्रे ।
उपदिष्टमस्ति तस्माच्छारीरकदर्शनं क्रमाद्[२] ब्रुवते ॥१६॥
[३]वेदान्ता उपनिषदो विज्ञानं ब्रह्मण श्रौतम् ।
स्मार्तानि दर्शनानि तु षड्तः शारीरकं तेषु ॥१७॥

दशविज्ञान प्रस्तावना

[४]लोकायतादिदर्शनषट्क यद् बुध्यतेऽद्यत्वे ।
अर्वाचीनयुगे तद् भारतवर्षे मनीषिभि क्लृप्तम् ॥१८॥
[५]इह तु वयं यां ब्रूमो दशविज्ञानीं पुरातनीं सा [illegible] ।
स्वर्गे देवैर्दृष्टा वेदपन्थेऽवतारिता धन्या ॥१९॥

---

[१] ननु तर्हि भवतापि उत्तरमीमासा शारीरकपदेनाष्टविधा किमिति दर्शनेषु परिगणिता पूर्वं स्वमतप्रदर्शनावसरे इति चेत्तत्राह उत्तरमीमासाया वाक्यार्थविचारेण सहोपपत्त्यापि जगन्मूलविचार कृत इति सा दर्शनेषु गणनामर्हति । पूर्वमीमासायान्तु केवलवाक्यार्थविचार एव न तु जगन्मूलचिन्तनमिति न सा दर्शनान्तर्गता । पूर्वमीमासायामपि या क्वचिज्जगत पदार्थेषु विप्रतिपत्ति प्रदर्श्यते, सा न सूत्रमूला, भाष्यकृता क्वचित्स्याद्विचारा. प्रदर्शिता, निबन्धकृद्भिश्च विवृता इति सूत्रकृतो जगन्मूलप्रदर्शने प्रवृत्त्यभावान्न सा दर्शनम् । व्यासप्रणीतेषु तु सूत्रेषु वाक्यार्थविचारस्य उपपत्त्या जगन्मूलविचारस्य चोभयोरुपलभ्यमानत्वेन तच्छास्त्र मीमासा च दर्शन चेत्युभयरूपम् । न्यायश्च मीमासा चेति द्वय चतुर्दशसु विद्यासु परिगण्यते इति ते विद्ये । अत्र पूर्वोक्तानि षट् तु दर्शनानि । श्रवणोपयोगिन्य शब्दप्रधाना विद्या, मननोपयोगीनि तर्कप्रधानानि तु दर्शनानीति प्रस्थानभेद । अतएव चतुर्दश विद्या, षट्-शास्त्राणीति पृथक् पृथगेव चिरन्तनी प्रसिद्धि ।

[२] दर्शनाना य क्रमो बुद्धेरवहेलया सूक्ष्मतमतत्त्वे प्रवेशयितुमशक्यत्वात् श्रेणिरूपेण ता प्रवेशयितु विन्यास, सोऽपि शारीरकापरपर्याये वेदान्तदर्शन एव परिसमाप्यते । इत पर सूक्ष्मविज्ञानासम्भवात् । तत एव वेदस्य ज्ञानस्य तत्रान्तोऽवसान भवतीति वेदान्तपदेनापि तत्प्रतिपाद्यते । [illegible] क्रम पूरयितुमपि तस्य दर्शनमध्ये गणनावश्य भाविनीति क्रमप्राप्त तदस्माभिर्गणितम् ।

[३] शारीरकविमर्शे ग्रन्थे वैशेषिक साख्ये दर्शने, शारीरक गीता च करतलामलक-वदात्मतत्त्वप्रदर्शकत्वाद्विज्ञाने इत्युक्तम् । तत्र सगतिमाह—इद विज्ञानमपि स्मृतिरूपत्वा-द्दर्शनेष्वपि परिगणनीयमिति भाव । मुनिप्रणीता हि स्मृतय उच्यन्ते । कपिलादिवद् व्यासेन प्रणीत सूत्रमपि स्मृतित्वाद्दर्शनमिति ।

[४] यथेदानी जगन्मूल निरूपयितु षड्दर्शनानि प्रवर्तन्ते तथा पुरायुगे दश विज्ञानानि प्रचलितान्यासन् इति दृष्टान्तप्रदर्शनार्थमेवेह षड् दर्शनप्रस्ताव कृत इति भाव ।

[५] अस्या भूम्यामपि पुरा त्रिलोकीकल्पनासीदिति ग्रन्थकृता देवासुरख्यातौ स्वर्गसन्देशे दशवादरहस्ये इन्द्रविजये च विशिष्य प्रतिपादित सप्रमाणम् । तत्र हिमालयादुत्तरे शर्यणावत

[1]षण्णां तु दर्शनानां यस्मिन् काले पुरोद्भवो नासीत्।
तर्हि स्वर्गे लोके दशविज्ञानप्रचारणं शृणुमः ॥२०॥

तानीदानीं लोके विज्ञानानि प्रचारयितुम्।
[2]वेदग्रन्थसमूहादुद्धृत्यात्र प्रदर्श्यन्ते ॥२१॥

सृष्टिकारणसंबन्धे स्वर्गदेवानां दश मतानि।

प्रतना. साध्या[3] देवा विप्रतिपन्नास्तु सृष्टिमूलेऽस्मिन्।
(१) सदसद्भ्यां विदुरेके (२) अमृतमृत्युभ्यां परे विदुः सृष्टिम् ॥२२॥

(३) अन्येऽहोरात्राभ्यां (४) आवरणा (५) दम्भसोऽन्य (६) रजसोऽन्ये।
(७) व्योम्नो (८) ऽपरत केचिद् (९) दैवादपरेऽभिमन्यते सृष्टिम् ॥२३॥

इत्थं विप्रतिपत्त्या (१०) संशयमातन्वते[4] त्वन्ये।
परितोषो न परस्परविरुद्धवादेषु जायते तेषाम् ॥२४॥

अथ[5] परमेष्ठी ब्रह्मा प्रजापतिस्तान् विरुद्धमतवादान्।
प्रत्यालोचयमान. प्रत्याचष्टे स्म तत्तदेकान्त्यम् ॥२५॥

आदौ निरस्य तेषामेकान्तत्वं प्रपद्य च ब्रह्म।
सृष्टेर्मूलं तस्मिन् समन्वयं मन्यतेऽमीषाम् ॥२६॥

पर्वतमारभ्य स्वर्गो लोक व्याप्यते स्म। तन्निवासिषु देवेषु वैदिकविज्ञानविचारा प्रथम प्रवर्तन्ते स्म। तत्रैवेश्वरप्रसादात् प्राप्तज्ञानैर्महर्षिभिरेतानि विज्ञानानि प्रवर्तितान्यासन्निति भाव।

[1] इदानीं प्रचलितेभ्यो दर्शनेभ्यो वक्ष्यमाणानि विज्ञानान्यतिपुरातनानीति भाव।

[2] ऋग्वेदस्य नासदीयसूक्ते (ऋ० सं० १० म० १२९ सू०) दशानां वादानां नामसंकेत कृत। अन्यत्र मन्त्रेषु ब्राह्मणेषु च प्रासङ्गिकं तद्विवरणं तत्र तत्रोपलभ्यते। तत् क्रमेण संगृह्य ग्रन्थकृता दशसु ग्रन्थेषु प्रकाशितम्। ते ग्रन्था—(१) सदसद्वाद (२) रजोवाद (३) व्योमवाद (४) अपरवाद (५) आवरणवाद, (६) अम्भोवाद, (७) अमृतमृत्युवाद (८) अहोरात्रवाद (९) दैववाद (१०) संशयतदुच्छेदवाद—इति नाम्ना ख्याता। सर्वसंग्रहात्मक सर्वेषां वादानां संक्षेपत निदर्शकश्च दशवादरहस्याभिधो लघुग्रन्थो ग्रथित। सर्वान् वादान् संगृह्य ब्रह्मणा य सिद्धान्तवाद प्रतिष्ठापित सोऽप्यत्र व्याख्यात। तथा च दशवादारम्भप्रतिज्ञारूपमत्राप्युद्धृतम्।

[3] ते स्वर्गस्था देवा पुरा साध्या इत्याख्यायन्ते स्म—इति 'यत्र पूर्वे साध्या सन्ति देवा' इत्यादिना पुरुषसूक्तादिषु संकेतितम्। तैर्वेदा पूर्वं प्राप्ता अनन्तरं तु भारतीयैर्महर्षिभि। तेषु साध्यानां वेदेषु वक्ष्यमाणा दशवादा आम्नाता इति।

[4] केचिदत्र जगन्मूले संशय एवेत्याहुरिति भाव।

[5] साध्येष्वेव परमेष्ठी ब्रह्मा प्रादुर्बभूव। तेन दशानां वादानां पार्थक्यं निरस्य सर्वसमन्वयरूप सिद्धान्तवाद प्रतिष्ठापित इति भाव। सर्वेषां वादानां तेन ब्रह्मणा समन्वय कृत। तदेवदृग्वेदीये नासदीय सूक्त उपलभ्यते (ऋ. सं० १०।१२९) इति सम्प्रदायविद्भिर्मन्यते।

साध्यदेवानां दशमतेभ्यादिब्रह्मणो विप्रतिपत्तिवादः ।

(१) नासदासीन्नो सदासीत् तदानीं नासीद् (२) रजो नो (३) व्योमा (४) परो यत् ।
(५) किमावरीव कुह कस्य (६) शर्म्मन्नम्भ किमासीद् गहन गभीरम् ॥
(ऋ. स १०।१२९।१)
न (७) मृत्युरासीदमृत न तर्हि न (८) राज्या अह्न आसीत् प्रकेत । (२ म पूर्वार्द्धं)
(९) अर्वाग्देवा अस्य विसर्जनेना (१०) ऽथा को वेद यत आबभूव ॥ (६ म उत्तरार्द्धं)

ब्रह्ममते सिद्धान्तवादाभ्युपगमः ।

[1] आनीदवात स्वधया तदेकं तस्माद्धान्यन्न पर किंचनास ॥ (२ म उत्त)

तम आसीत् तमसा गूळ्हमग्रे ऽप्रकेत सलिलं सर्वमा इदम् ।
तुच्छ्येनाभ्वपिहित यदासीत् तपसस्तन्महिनाऽजायतैकम् ॥ (३ म)

कामस्तदग्रे समवर्तताधि मनसो रेत प्रथम यदासीत् ।
सतो बन्धुमसति निरविन्दन् हृदि प्रतीष्या कवयो मनीषा ॥ ४ म)

तिरश्चीनो विततो रश्मिरेषामध स्विदासी३दुपरि स्विदासी३त् ।
रेतोधा आसन् महिमान आसन् स्वधा अवस्तात् प्रयति परस्तात् ॥ (५ म)

को[2] अद्धा वेद क इह प्रवोचत् कुत आजाता कुत इय विसृष्टि ।
इयं विसृष्टिर्यत आबभूव यदि वा दधे यदि वा न । (६ म)
यो अस्याध्यक्ष परमे व्योमन् सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद ॥ (७ म)

---

[1] नासदीय सूक्ते हि पूर्वं सार्द्धेन मन्त्रेण एकैकसिद्धान्त व्यापकानष्टौ वादान् निषध-रूपेण न पदेन निराकरणीयतया प्रदर्श्य द्वितीय मन्त्रस्यार्द्धेन 'आनीदवातम्' इत्यादिना मध्य एव सिद्धान्त प्रदर्शित । दैववाद सशयवादश्च पूर्वपक्षरूपोऽप्यत्र सन्निवेशित । सोऽयं क्रमो बोधसौकर्यार्थ ग्रन्थकृतात्र परिवर्तित । अत्र हि पूर्वपक्षरूपाणा दशानामपि वादाना बोधकान् मन्त्रान् पूर्वमेव सन्निवेश्य सिद्धान्तप्रतिपादका मन्त्रा अन्ते सन्निवेश्यन्ते "आनीद-वातम्' इत्यादय । अय सिद्धान्त एव ग्रन्थेऽस्मिन् व्याक्रियते । अत्र मन्त्र एकमेव मूलतत्त्व 'आनीत् —प्राणन कुर्वद्, इत्युक्तम् । सत्कार्यवादसिद्धान्तानुसारेण स्वान्त स्थितमेव जगत् परतत्त्व बहि प्रकाशयति नत्वपूर्वमुत्पादयति । तदेतदेव प्राणनमुच्यते । प्रसिद्धप्राणनेऽप्यन्त स्थितस्य वायोर्बहिर्नि सारणात् । अत्रापि प्राणनपदेन वायुरूपस्य प्राणस्य शङ्का मा भूदिति मन्त्रे 'अवातम्' इति पदेन वायोर्व्यावृत्ति कृता । जगत प्रकाशनेऽपि मूलतत्त्व ब्रह्म न ह्रीयते, न वा स्वरूपात् प्रच्यवते—इति परिणामो न वक्तु शक्यते । तत एवागमिका अत्र विकास-शब्द प्रयुञ्जते । वैदिकाश्च प्राणनशब्दम् । तस्मिन् प्राणन हेतुभूता शक्तिरत्र मन्त्र स्वधा शब्देनोक्ता । तदिद मूलतत्त्व रसनाम्ना शक्तिवर्गनाम्नात्र ग्रन्थ व्याख्यास्यते, प्राणनस्य च विस्तर इति ।

[2] आभ्या मन्त्राभ्या ज्ञानस्यास्य दुर्लभत्व परमगाम्भीर्यं च व्यञ्जितम् ।

[1]महर्षेर्विश्वकर्मणः सिद्धान्तवादः ।

प्राग् विश्वकर्म्मापि महामहर्षिर्द्यावापृथिव्योरनयोः प्रसृष्टौ ।
प्रश्नान् जनानामवतार्य्य बुद्धया प्रष्टुं समादिश्य च निर्णिनाय ॥२७॥

"किं स्विद् वनं क उ स वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः ।
मनीषिणो मनसा पृच्छतेदु तद् यदध्यतिष्ठद् भुवनानि धारयन् ॥"
(ऋक् १०।८१।४)

ब्रह्म वनं ब्रह्म स वृक्ष आस यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः ।
मनीषिणो मनसा विब्रवीमि वो ब्रह्माध्यतिष्ठद् भुवनानि धारयन् ॥
(तै ब्रा २।८।९)

विश्वसृष्टौ दीर्घतमसः प्रश्नाभिनयः ।

प्रश्ना यथा सन्ति जगत्प्रसृष्टौ तथैव चाध्यात्ममपि श्रुतास्ते ।
प्रश्नान् बहून् दीर्घतमा महर्षिश्चापृच्छतेऽध्यात्ममथाधिदैवम् ॥२८॥

"न विजानामि यदि वेदमस्मि निण्यः सनद्धो मनसा चरामि ।
यदा माऽगन् प्रथमजा ऋतस्यादिद्वाचो अश्नुवे भागमस्याः ॥ (ऋ सं १।१६४।३७)

अचिकित्वाञ्चिकितुषश्चिदत्र कवीन् पृच्छामि विद्मने न विद्वान् ।
वियस्तस्तम्भ षडिमा रजांस्यजस्य रूपे किमपि स्विदेकम् ॥१९॥
(ऋ सं १।१६४।६।)

एवं विधानामिह संशयानामाध्यात्मिकानामधिदैवतानाम् ।
यथा भवेन्निस्तरणं तदर्थं सिद्धान्तविज्ञानमिदं वदामः ॥२९॥

सदसत् प्रभृतीन् वादान् दश तान् पूर्वं प्रदर्श्य किञ्चिदिह ।
ब्रूमः प्रजापतेरथ सिद्धान्ते ब्रह्मणः सृष्टिम् ॥३०॥

वादानां[2] तु दशानां समन्वयाद् ब्रह्मणः सृष्टिम् ।
ब्रूमस्तथा यथैते व्याख्याताः सृष्टिमन्त्राः स्युः ॥३०॥

इति ब्रह्मविज्ञानस्य सिद्धान्तवादे—
प्रस्तावनानुवाकः प्रथमः ॥१॥

---

[1] अथान्येषामपि ऋषीणा सवादोऽस्तीति बोधयितुमन्येऽपि कतिचन मन्त्रा उद्ध्रियन्ते ।

[2] वक्ष्यमाणं सिद्धान्तं सम्यग् बुद्ध्वा यदि सृष्टिमन्त्रा अधीयेरन्, तर्हि स्फुटोऽर्थस्तेषां वैज्ञानिकोऽवगमोऽनेनेत्याशयः ।

ग्रन्थारम्भः

[1]ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।
यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥

[2]पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥

[3]एतावान् ब्रह्मवेदोऽयं ब्राह्मणा विदुरञ्जसा ।
वेदेऽनेन तु सर्वं यद् वेदितव्यं विदो विदुः ॥

ओं तत् सद् ब्रह्मणे नमः ॥

(१) प्रथमाधिकरणम्

व्याचक्ष्महे ब्रह्म, यदस्य मूलं विश्वस्य तद् ब्रह्म सवेत्यमाद्यम् ।
तदद्वितीयं तदु सर्वमेतस्मात्‌ः परं किञ्चिदिहास्ति वेद्यम् ॥१॥

[4]असत्यैकमेवाखिलविश्वबीजं पश्यामि विस्तारममुष्य विष्वक् ।
अन्योन्यपर्यायविपर्ययेण सर्वैकता सप्रतिपत्तिसिद्धे ॥२॥

यथैकमूलात् फल-पुष्प-पर्ण-प्रकाण्ड-शाखा-विटपादिसिद्धि ।
तथैव पश्यापि तदेकभावादनेकभावोदयनेन विश्वम् ॥३॥

---

[1] श्रीभगवद्गीतामाधारीकृत्यैवात्र क्षराक्षराव्ययपुरुषनिरूपणादि कर्तव्यमिति सूचयितु तत्प्रतिज्ञाश्लोक इहोद्धृत । यद्यपि विषयोऽयं मन्त्रब्राह्मणात्मके वेदे तत्र तत्र निरूपित, तत एव च ग्रन्थकृता सगृहीत, तथापि सर्वोपनिषत्सारभूताया भगवद्गीताया स्पष्टैरक्षरै पुरुषत्रय व्याकृतमिति महदिद पुरुषत्रयनिरूपणस्यालम्बनम् ।

[2] शुक्लयजुर्वेदीयाना शान्तिपाठमन्त्रोऽय प्रसिद्ध । अस्यार्थो ग्रन्थकृता सशयतदुच्छेदवादे बहुधा विवृत —

पूर्णं ततो ब्रह्म च कर्म पूर्णं तद् ब्रह्मणि कर्मणि पूर्णतास्ति ।
तद् ब्रह्म वीक्षे यदि सर्वकर्मातिरिक्ततो ब्रह्म तदावशिष्टम् ॥ (पूर्णद्विसत्योपनिषत् ४१)
पूर्णं पुरा सर्गगत च पूर्णं पूर्णात् पुन पूर्णमुदच्यते तत् ।
पूर्णस्य पूर्णं परिगृह्यते चेद् अन्तेवशिष्येत तदेव पूर्णम् ॥ ९ इत्यादि ।

[3] तदेतदग्रे ग्रन्थ एव स्फुट व्याकरिष्यते । अनेनैव मन्त्रेण सर्वं प्रतिपाद्य विज्ञायत इति भाव ।

[4] जगति ये दृश्या पदार्था, ते सर्वेऽपि परस्परेण परिवर्तयितु शक्यन्ते—अग्निर्जलरूपता गच्छति, वायुरपि जलरूपता, जलमपि वाय्वग्निरूपता पृथिवीरूपता चेत्यादि । यथैवस्वर्णमूलानि कटककुण्डलादीनि परस्पर तद्वत् । तेनैकमूलता सर्वेषा सिध्यति ।

[1]अन्यान्ययोगादिव तत्र यद्वृक्षाणां विशेषाः प्रभवन्ति मूलात् ।
इहान्ययोगाननपेक्ष्य तद्वत् सर्वे विशेषाः स्युरयं विशेषः ॥४॥
तत्रैवमत्रैवमयं विशेषः कस्मादिवास्तीति न तर्कणीयम् ।
विद्याद्[2] यथा रूपमचिन्त्यभावांश्च चैव तर्केण तु योजयेत् तान् ॥५॥
शारीर[3]भावा हि यथैकरेतोबिन्दोरभूवन् बहुधा विभिन्नाः ।
कुतो विभेदः कथमेकबिन्दोर्विभिन्नभावा इति को नु विद्यात् ॥६॥
यद्येतस्यश्चक्षुरभूत् ततोऽभूच्छ्रोत्रं वाक् चेति विशेष एषाम् ।
कस्मात् कुतश्चक्षुरिवान्यभावा न कर्म कुर्युस्तदचिन्त्यमेतत् ॥७॥
यावद् यथावत् पुनरस्य रूपं याः शक्तयश्चक्षुषि ताश्च सम्यक् ।
वेत्तुं कथंचित् प्रभवाम यस्मात् परं तु रूपं तदचिन्त्यमेव ॥८॥

(शब्दोपपत्तिः)

[4]विश्वस्य वृक्षस्य यदस्ति मूलं तस्यैव चैकस्य तु बृंहणेन ।
पश्यामि विश्वं तत एव मूलं तद् ब्रह्मशब्देन सदा वदामि ॥९॥
स्वयद् विभुत्वाच्च ततः परं बृहत् नान्यत्र सर्वं प्रथते च बृंहणम् ।
बृहत् सदा यत् परिबृंहणं च यत् तदुच्यते ब्रह्म जगद्यतोऽभवत् ॥१०॥
[5]सर्वं भूतं यत्र बिभर्ति वा समं सर्वं यतो वा ध्रियते बहिर्न हि ।
तद् ब्रह्म सर्वस्य हि तस्य चक्षते बुधा विपर्ययस्य तु भर्मणो हरौ ॥११॥

---

[1] वृक्षे मूलात् फल-पुष्प-पर्ण-स्कन्धाद्युत्पत्तौ मृज्जलादयोऽपि सहकारिणो भवन्ति, ब्रह्मणो जगदुत्पत्तौ तु तत्त्वान्तरं न सहकारि, तत्त्वान्तरस्याभावादिति दृष्टान्ताद् विरोधः । यद्यपि बलस्य सहकारितात्रापि वक्ष्यते, तथापि तदपि ब्रह्मणो नैकान्ततो भिन्नमिति दृष्टान्ताद् वैषम्यमस्त्येव । सर्वरूपेणालौकिकस्य लौकिको दृष्टान्तो न सम्भवतीति ।

[2] यद् यथास्ति तत्तथा व्याख्यातुं शक्यते, कुतस्तथास्तीति तर्कस्तु अलौकिके विषये सर्वत्र न विसरतीति भावः । विज्ञानमपि अस्मादिदं भवति इत्येव व्याचष्टे, कुतो भवतीति तु न सर्वत्र निर्वक्तुं शक्नोति ।

[3] आस्तामलौकिको ब्रह्मविषयः । नित्यं परिदृश्यमानायामपि प्राणिनामुत्पत्तौ एकस्मादेव रेतोबिन्दोः कथं नासावर्णे चक्षुरादिविभाग इति न निर्वक्तुं शक्यम् ।

[4] बृहि धातोर्ब्रह्म शब्दनिरुक्तिः । सर्वतो बृहत्त्वाद्, बृंहणशक्तित्वाच्च तद् ब्रह्म-शब्देनोच्यते मूलतत्त्वम् । तस्य बृंहणं विस्तार एव जगदिति ।

[5] अथ भृ धातोर्ब्रह्म शब्द इति द्वितीया निरुक्तिः । धारणं पोषणं च भृ धातोरर्थः । सर्वं जगद् बिभर्ति आधारतया धरति, पुष्णाति, पालयति—रक्षति वा ब्रह्मेति कर्तरि मन् प्रत्ययः । भ्रियते जगदस्मिन्निति—अनेनेति साधिकरणार्थकः करणार्थको वा मन् प्रत्ययो ज्ञातव्यः । तेन भर्मन्—शब्दसिद्धिः । हकारस्य सूक्ष्मरूपम् ऊष्मा इत्युच्यते, तत्सम्बन्धादेव

[१]नाम्ना यथा वागथ रूपसहृतेश्चक्षुर्यथात्मा पुनरात्मकर्मणाम्[२] ।
[३]तथा यदुक्थं यदु साम दृश्यते तद्ब्रह्म विद्यादिह विश्वकर्मणाम् ॥१२॥

वर्णाना सृष्टिर्भवति । तदुक्त श्रुत्या "अकारो वै सर्वा वाक्, सैषा स्पर्शोष्मभिर्व्यज्यमाना बह्वी नानारूपा भवति" इति । वर्गप्रथमानामूष्मणा योगे द्वितीयवर्णता भवति—यथा 'क' 'ख' 'च' 'छ' इत्यादि । एव वर्गतृतीयानामूष्मणा योगे चतुर्थवर्णता भवति, यथा 'ग' 'घ' 'ज' 'झ' इत्यादि । तदत्र भर्म शब्दे भकारेऽपि बकारश्चोष्मा च । ऊष्मा च रेफश्चेति विचालिनौ वर्णौ । अनयोर्विचलनादेव शब्दा विकृर्ति यान्तीति बहुत्र दृश्यते । यथा 'गृह' शब्दे हकार ऊष्मरूपेण विचालितो गकारेण सयुज्य तस्य घत्वमापादयति, ऋकारेऽन्तर्निहितो रेफश्च पृथग् भूत्वाऽन्तिमेन अकारेण युज्यते, रेफपरित्यक्तश्च ऋकारो अकारता यातीति 'घर' शब्दो भाषाया निष्पद्यते । बहून्युदाहरणान्येव विधानि लभ्यन्ते, इममेव प्रकृतिनियममनुसृत्य भगवता पाणिनिना 'झला जश झशि' 'झला जशोऽन्ते' 'एकाचो बशो भष्' इत्याद्या विषय सूचिता । तदेवमत्रापि भर्मशब्दे भकारस्य ऊष्मा हकाररूपेण पृथग्भूत्वान्ते गत , तत्परित्यक्तो भकारो बकाररूपता प्राप्त , भकारस्योपरिस्थितश्च रेफस्ततो विचलितो बकाराकारयोर्मध्ये गत ति भर्म शब्द एव ब्रह्म शब्दता गत । तदिदमुक्त मूले 'भर्मणो हृतौ विपर्यस्य बुधा ब्रह्म चक्षते' इति । यो यद् वस्तु बिभर्ति, स तस्य वस्तुनो ब्रह्म भवति, यथा पृथिवी पार्थिवानाम्, सूर्यश्च तैजसाम् । इदन्तु मूलतत्त्व सर्वस्यापि जगतो ब्रह्मेति सामान्येन ब्रह्मशब्देनैवोच्यते ।

[१] पूर्वपद्योक्त मरणमेव विशदयति । नामानि वाच्येव भ्रियन्ते रूपाणि च चक्षुर्वेव भ्रियन्ते । रूपरसादयो हि गुणा न तत्तत्पदार्थनिष्ठा, अपि तु तैजसप्राणसबद्धास्तत्तद्वस्तु प्राणाश्चक्षुषा सबध्य रूपमुत्पादयन्ति । तदेतत्स्पर्शादीना गुणानामिन्द्रियसयोगजत्वमुक्त भगवद्गीतासु "मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्ण सुखदु खदा" इति । तस्माद्रूपाणि चक्षुर्वैवोत्पाद्यन्ते, चक्षुर्वेव भ्रियन्ते, तत्रैव च लीयन्त इति वैदिक दर्शनम् ।

[२] सर्वमिद जगत्कर्मभूतम्, क्रियते, उत्पाद्यत इति कर्म । क्रियावाचको वा प्रसिद्ध कर्म शब्द । सर्व दृश्य जगच्च क्रियाया एव परिणतिरित्यग्रे ग्रन्थ एव प्रतिपाद्यम् । तानि सर्वाणि कर्माण्यात्मन्येव भ्रियन्ते । सर्वेषामाधारभूत आत्मैवेति । यद्वा नाम, रूपम्, कर्म—इति त्रय जगत् । तेषा विधारका वाङ्मन प्राणा आत्मनस्त्रयो अशा । इह चक्षु पदमिन्द्रियबोधकमिन्द्रियसमष्टेर्मनस उपलक्षकम् । आत्मपद च प्राणबोधकमिति ज्ञेयम् प्राणस्यैव सर्वक्रियाजनकत्वादिति । ततश्च कर्मणाम् क्रियाणाम् आत्मा प्राण धारक इत्यादि ।

[३] यस्माद् यदुत्तिष्ठते—उत्पद्यते तत्तस्य उक्थम् । उक्थमेव सदुक्थमुच्यते वैदिकपरिभाषायाम् । यच्च सर्वस्मिन् कार्ये समरूपेण तिष्ठति, तत्सामेत्युच्यते । यद्बिभर्ति, तद् ब्रह्म । उपादानकारणे त्रीण्येतानि लक्षणानि समन्वियन्ति । तत एव कार्यमुत्पद्यते तेनैव भ्रियते—तच्च समभावेन सर्वस्मिन् कार्ये व्याप्नोति । षोऽन्त कर्माणि इति धातोर्वा साम शब्द, तेन तत्रैव सर्व कार्य जात लीयत इत्यप्यर्थ । एतेन सर्वजगदुपादान ब्रह्मेत्युक्त भवति । सर्वमिद द्वादशमं पद्य शतपथब्राह्मण चतुर्दशकाण्डरूपस्य बृहदारण्यकोपनिषद (२ अध्या ६ ब्रा० १—३ कण्डिका) अस्यानुवाद ।

(२) रसबलाधिकरणम्

[१]ब्रह्म श्रुतौ तद् रस इत्युदीरित परास्य शक्तिर्बलमित्युदीर्यते ।
[२]बल रसाद् भिन्नमिद न गण्यते न श्रौतमद्वैतमसौ विरुद्धयते ॥१३॥

---

१ 'रसो वै स' इति सुप्रसिद्धतैत्तिरीयकश्रुतिमनुसृत्य ब्रह्मणो रसमत्रात्र व्यवहरिष्यते । निर्धर्मकमपरिणामि विभु ब्रह्म कथ जगदुपादान भवतीति शङ्कायां ब्रह्मण शक्ति श्रुतौ पुराणादिषु च सर्वत्र स्वीक्रियते "ते ध्यान योगानुगता अपश्यन् देवात्मशक्ति स्वगुणैर्निगूढाम्" (श्वेताश्वतरोपनिषदि १ अ० ३ म०) "न तस्य कार्यं करण च विद्यते न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते । परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञान बल क्रिया च (श्वेताश्व अ० ६ म० ८) इत्यादि श्रुतिषु शक्तिपद स्पष्ट श्रूयते । अन्यत्र ब्राह्मणेषु क्वचिदीक्षापदेन, क्वचित्तप कर्मादि शब्दैश्च ख्याप्यते । उक्ते ऋग्वेदस्य नासदीय सूक्ते च 'आनीदवात स्वधया तदेकम्' इति स्वधापदेन शक्तिरेव ख्यापिता । पुराणादिषु च प्रश्नोत्तराभ्या स्पष्टमुक्ता । सा शक्तिरिह ग्रन्थकृता बलशब्देन व्यवह्रियते । बलम्, शक्ति, क्रिया—इत्यर्थ एवार्थ । स्वापदशायाम्—अकुर्वद्दशाया बलमित्युच्यते, जागरिता कुर्वद्रूपा शक्ति, तस्या परिणतिस्तु क्रियेत्यग्रिमपद्ये उच्यते । जगत्सृष्टे पूर्वं महाप्रलयदशाया शक्ति प्रसुप्तेव भवतीति बलशब्देनैवात्र निर्देश आदृत । 'स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च' इत्युक्त श्रुतौ हि तिलोऽप्ययस्या स्फुट निर्दिष्टा । येनावृत नित्यमिद हि सर्वं ज्ञ कालकालो गुणी सर्वविद्य । तेनेशित कर्म विवर्तते पृथिव्यप्तेजोऽनिलखानि चिन्त्यम्, श्वेताश्वतर ६ अ० २ म०) इति श्वेताश्वतर श्रुतौ च शक्तिरेव कर्मशब्देनाम्नाता, तद्विवर्ताश्च पृथिव्यादय उक्ता । तस्य कर्मण क्रियापरपर्यायस्यातिसूक्ष्मावस्थाया बलशब्देन निर्देशो युक्त एव । बृहदारण्यकोपनिषदि आरम्भ च "तन्मनोऽकुरुत, आत्मन्वी स्यामिति, सोऽर्चन् श्राम्यन्नचरत्' इति अर्चन-श्रमचरण शब्दै कर्मैव निर्दिष्ट बोध्यम् । "ब्रह्मित वीर्यं बलम्' (शतपथ ६।६।३।१४) "बाह्वोरेव बल धत्ते" (शत० १३।३।२।५) इत्यादौ अकुर्वद्रूपशक्तिवाचको बलशब्द श्रुतिषु प्रसिद्ध । "इन्द्रो बलम्" (शत० ११।१४।३।३) इत्यादौ च प्राणरूपस्यन्द्रस्य बलत्वमुक्तम्, प्राण एव च ब्रह्मणो मुख्या शक्तिरिति मुख्यशक्तौ बलशब्दप्रयोग उपपन्न । शतपथस्य चतुर्दशकाण्डे (अ० ८ ब्रा० १५ क० ४) बृहदारण्यकोपनिषदि (७अ० १३ ब्रा० ४-६क) च 'नमस्ते तुरीयाय दर्शताय पदाय परोरजसे, इति गायत्र्युत्तरभागव्याख्याने "सैषा गायत्री एतस्मिन् तुरीये दर्शते पदे परोरजसि प्रतिष्ठिता, तद्वै तत् सत्ये प्रतिष्ठिता, तद्वै तत् सत्य बले प्रतिष्ठितम्, प्राणो वै बलम्, तत्प्राणे प्रतिष्ठितम् । तस्मादाहुर्बल सत्याद् गरीय इति । एवमेषा गायत्र्यध्यात्मं प्रतिष्ठिता" इति स्पष्टमेव बलस्य सर्वप्रतिष्ठारूपत्वमुक्तम् । सत्यस्य रसस्यापि बलं प्रतिष्ठेति १९ पद्ये वक्ष्यते ।

२ मूलतत्त्वरूपेण रसबलयोर्द्वयोरभ्युपगमे अद्वैत श्रुत्युक्त न सिद्ध्येदिति शङ्का निरस्यते । पृथक्सत्ताकपदार्थद्वयस्वीकार एव द्वैत स्यात् । बलस्य तु पृथक् सत्ता नास्ति, रसात् पृथक् क्वापि कदाप्यनुपलब्धे । अत एव द्वैत न वक्तु शक्यते । यथा हि महावस्त्रस्पन्दन निमित्त

सुप्त बलं जागरिता तु शक्ति क्रिया तदीय परिणाम इत्थम् ।
प्रोच्यन्त एकस्य बलस्य नून भिन्ने पर्वस्तिस्र इमा अवस्था ॥१४॥

[१]धर्मो द्विधा तत्र रसो बलं च प्रोक्तौ बलोपेतरस स धर्म्मी ।
परस्परेणायुतसिद्धमेतद्धर्मद्वयं धर्मि तदस्ति सर्वम् ॥१५॥

रस ाा धर्म्मोऽस्ति बल च धर्मो निर्धर्मकौ तौ प्रथमौ हि धर्मा ।
अन्यस्तु धर्मोऽस्ति न यत्र धर्मो निर्धर्मकं तं प्रवदन्ति धर्मम् ॥१६॥

[२]धर्मस्य सत्तानुगतस्य मौलिके धर्मे निषेधोऽत्र विधीयते बुधै ।
न भातिसिद्धा बहवोऽत्र भासिता धर्म्मा अपोह्यन्त इति प्रतीयात् ॥१७॥

[३]तत परेऽस्मिन् यदत पर परे ये के च धर्म्मा कथिता परात्परे ।
ते भातिसिद्धा अवरे तु ते पुन क्षरेऽक्षरे वा द्विविधा इति स्थिति ॥१८॥

वष्णीषेऽनुगता महावस्त्रावयवा, तत्रानुगतास्तन्तव, तत्रानुस्यून तूलम्, तूलेऽनुगता कार्पासावयवा, तत्राप्यनुगता मृत्, मृद एव कार्पासस्योत्पत्ते । एव सत्यपि षडत्र पदार्था इति न कोऽपि व्यवहरति एवमेव तूष्णीष वदन्ति । तत्र न तेषा पृथक् सत्ता अपि तु मृद एव सत्तया कार्पासस्य सत्त्वम्, कारणसत्तैव कार्येण गृह्यते । कार्पाससत्ता तूलम्, तत्सत्ता वसनखण्डं गृह्णातीत्यकत्वमेव तत्रोच्यते, तथैव रसेनैव बल सत्तावदिति । द्वित्व नास्तीति भाव ।

[१] इमौ रसबलाभिधौ द्वावपि धर्मरूपौ, न तु धर्मिरूपौ, अत्र धर्मान्तराभावात् । अनयो समवायस्तु धर्मी भवति आभ्यामेव धर्माभ्याम् । तदेव धर्म एव धर्मिण जनयतीति निर्दिष्टमत्र दर्शने ।

[२] द्विविधा हि भवन्ति धर्मा—सत्तासिद्धाश्च, केवलभातिसिद्धाश्च । येषा स्वरूप धर्मिणि स्पष्ट प्रतीयते, ते सत्तासिद्धा—यथा घटादौ रूपस्पर्शादय । ये तु केवल बुद्ध्यैवा रोप्यन्ते, अन्यसापेक्षाश्च भवन्ति, न च धर्मिणि तत्स्वरूप प्रतीयते, न वा तदपगमे वस्तुन कापि हानि—ते भाति सिद्धा—यथा घटादौ द्वित्वत्रित्वादि सख्या, घटान्तरापेक्षा दैर्घ्य-वैपुल्य स्थौल्याद्या परिमाणरूपा, सयोग विभाग पृथक्त्वादयश्च । तदत्र रसबलयो सत्तासिद्धा केऽपि धर्मा न सन्ति बुद्ध्या तु व्यवहारार्थमेकत्व द्वित्व पृथक्त्वाद्या आरोप्यन्त एव । तैरेवात्रापि व्यवहार स्यादिति ।

[३] अव्ययाक्षरक्षर नामकास्त्रय पुरुषा अनुपदमेव वक्ष्यन्ते । अयं रसबलसमष्टि रूपस्तु समवाय परात्पर । क्षर-अवर, अक्षर-परावर, अव्यय-पर, सर्वोत्कृष्टत्वात्, सर्वप्रथमत्वाच्च । अयन्तु रसबलसमवायो अव्ययादपि पर इति परात्पर उच्यते । तत यद, अत पर परे-अव्यये तत्रोऽपि परे परात्परे च ये धर्मा अत्र ग्रन्थ, श्रुत्यादिषु वा कथिता, ते भातिसिद्धा, पुन अपरे अक्षरे क्षरे वा सत्तासिद्धा, भातिसिद्धा इति द्विविधा अपीति स्थिति । इति पद्यान्वय ।

(३) संज्ञाधिकरणम्

[१] रसोऽमृत नाम बलन्तु मृत्यु [२] र्बल न चेत्स्याद् रस [३] एव किं स्यात् ।
रसो न चेत्स्यात् क्व बल नु तिष्ठेत् तस्मादिमौ नित्ययुतौ हि धर्म्मौ ॥१९॥

[४] चित्तस्य यद्वद्विषयप्रसङ्गादनेकरूपैर्द्रवणाद् रसाख्या ।
बलप्रसङ्गाद् बहुरूपतास्य प्रदृश्यते तेन रसोऽयमुक्त ॥२०॥

रस हि लब्ध्वा सुखिता यतस्तत् सुख रसो ब्रह्म सुख रसस्तत् ।
रसोऽमृत ब्रह्म किलामृत यत् ततोऽमृत ब्रह्म रस वदन्ति ॥२१॥

बल जले हि त्रिपथानुग भवेदधश्च तिर्य्यक् च यथोर्ध्वतश्च खे ।
एव यदत्र त्रिपथानुग बल पश्यन्ति तस्मात् प्रवदन्ति त रसम् ॥२२॥

[५] आदाय चादाय रस यतो बल करोति नानाविधसत्त्वसर्जनम् ।
ततो रसाना सघन यदिष्यते तस्मादय नाम रस प्रसिद्धयति ॥२३॥

[६] आवेष्टन यत् परित परेण परस्य बन्धाय दृढ श्लथ वा ।
तदुच्यते सवलनं रसस्य येनास्ति तत् सम्वलन बल तत् ॥२४॥

[७] स ज्ञायते तद्वधुभयं पवित्र पाप्माऽभ्व तुच्छ सदसत् स्थित यत् ।
विद्याऽप्यविद्याऽप्यमृत च मृत्यु पूर्णं च शून्य तदकर्म कर्म ॥२५॥

---

[१] रसबलयो श्रुतिप्रसिद्धानि सञ्ज्ञान्तराण्यप्यत्रोच्यन्ते ।

[२] मृत्युनैवेदमावृतमासीद्, अशनायया, "अशनाया हि मृत्यु" (बृहद् १।२।१) इत्यादौ मृत्युपदाशनायापदाभ्या बलमेवोच्यते ।

[३] बलाख्या शक्ति विना रस किमपि कर्तुमशक्त, शक्ति विना करणायोगात्, रस विना तु बलस्य स्थितिरेव न स्यात्, निराधाराया शक्ते क्रियाया वा क्वाप्यदर्शनादिति द्वयमपि स्वीकर्तुमावश्यक युक्त्या ।

[४] रस शब्दस्य शृङ्गारादिषु वृत्तिविशेषेषु, आनन्दे जले च रागे प्रवृत्ति । तेषा त्रयाणामपि सादृश्यमत्र त्रिभि पद्यै स्थाप्यते । ब्रह्मण आनन्दरूपता तु वेदान्तेषु प्रसिद्धा, ग्रन्थकृता च सशयतदुच्छेदवादे बह्वीभिर्युक्तिभि प्रसाधिता । इहापि प्रकरणान्तरे साधयिष्यते ।

[५] सारभागेऽपि रसशब्द प्रसिद्ध । रसपदाभिधेय मूलतत्त्वमेव जगति सर्वेषु पदार्थेषु सारभाग । रसमेवादाय तदाधारेण बल सर्वानर्थान् रचयतीति । अस्यैव सर्वत्र सघन नाम समवाय । तस्मात्साररूपत्वादप्यय रस । पूर्वपद्योक्त बलाना त्रिपथानुगत्व चाग्रे मूल एव प्रपञ्चयिष्यते ।

[६] बल शब्दस्यार्थमर्गमिमाह । बल धातुर्वेष्टने । इद च शक्त्यात्मक बल रस परितो वेष्टयति तरङ्गा इव जलम् । तस्माद्बलशब्दोपपत्ति ।

[७] पवित्रम्, आभु, सत्, स्थितम् (स्थिरम्), विद्या, अमृतम्, पूर्णम्, अकर्म—इत्येतै शब्दै श्रुतिषु रस आख्यायते । तद्विपरीतैश्च पाप्मा, तुच्छम्, असत्, यत्, अविद्या, मृत्यु, शून्यम्, कर्म इति शब्दैस्तु बलमिति बल स्थाप्यते ।

(४) निर्वचनाधिकरणम्

[१]जगन्निरुक्तं ह्यनिरुक्तमित्थं द्विधा निरुक्त्या तु भवेन्निरुक्तम् ।
उन्मुग्धमव्याकृतनिर्विकल्पं पूर्वं निरुक्तेरनिरुक्तमुक्तम् ॥२६॥

इदं निरुक्तं यदनन्तविश्वं शश्वद्विभात्यस्य हि नोपरामः ।
यच्चाविनाशि स्थितमत्र किञ्चिद् ब्रह्मानिरुक्त तदुदाहरामः ॥२७॥

तच्चानिरुक्तं द्विविधं हि सर्वानिरुक्तमापेक्षिकमन्यदाहुः ।
सर्वानिरुक्तं प्रथम तदेकमापेक्षिकं स्याद्बहुधा प्रयुक्तम् ॥२८॥

[२]सर्वानिरुक्त हि निलीनमेवान्यस्मिन्न विज्ञायत एव वै तत् ।
विज्ञेयमन्यत्तु निरुक्तरूपं तथा निरुक्ते च निलीयते तत् ॥२९॥

ब्रह्मेत्यदः स्यादनिरुक्तमाद्यं रसो बलं चेत्युभयं निरुक्तम् ।
बलाद्रसाच्चाप्यनिरुक्तरूपान्महत्परावीह भवेन्निरुक्तम् ॥३०॥

[३]भूयोऽनिरुक्तं द्विविध तदुक्तं नभ्य च सर्वं च तदु प्रतिष्ठा ।
नभ्योऽणिमा सर्वमिहास्ति भूमा सर्वे निरुक्ता अनिरुक्तनिष्ठाः ॥३१॥

नभ्य तु रूप न विशेषतोऽस्मिन् शक्येत विज्ञातुमलक्षणत्वात् ।
तदाश्रित यत्त्वनिरुक्तमन्यत् सर्वं ततो निर्वचन कृत स्यात् ॥३२॥

[४]अव्याकृतव्याकरणे विभक्तान्येकस्य रूपाणि बहूनि यानि ।
विवर्तरूपाण्युदय लभन्ते शक्त्या निरुक्तानि मतानि तानि ॥३३॥

---

[१] विभक्त रूप स्फुट ज्ञायमान निरुक्तमुच्यते । विभाग—स्फुटतैव निरुक्ति । जगद्विभागात्पूर्वं ब्रह्म तु उन्मुग्धरूपम्, अव्याकृतम् निर्विकल्पकमुच्यते । तदेव विश्वरूपेण निरुक्त भवति । तत्र च परिणामिनि अपरिणमद् ब्रह्मानुस्यूत सत्ता चेतनादिरूपेण ।

[२] यत्कदापि न ज्ञायते, सदान्यस्मिन् निलीनमेव तिष्ठति, तत्सर्वानिरुक्तम् । यत्तु पृथग् भूत्वापि परस्मिन्निलीन प्रतीयते लक्षणेन पार्थक्य ज्ञायते उन्मुग्ध रसबलात्मक पृथक् तु नोपलभ्यते, तदापेक्षिकमनिरुक्तम् । ब्रह्म सर्वथैवानिरुक्तम्, रसो बल च द्वितीयविधम् । तद्धि लक्षणेन ज्ञायते । लभ्यते तु महति परे वा निलीनमेव । महत् पर चाग्रे व्युत्पाद्यम् ।

[३] प्रकारान्तरेण अनिरुक्तद्वयं व्याख्यायते । प्रत्येक पिण्डे एक केन्द्रभाग, स वैदिक परिभाषाया 'नाभि.' इत्युच्यते । तत्र या शक्ति सा 'नभ्य प्रजापति' इत्याख्यायते वेदे । सा विशिष्य न ज्ञातु शक्यते—इति सर्वथा अनिरुक्ता । पिण्डस्य वक्ष्यमाणवेदप्रकरणरीत्या यावत्पर्यन्त व्यास, स तु सर्व प्रजापति—इत्युच्यते । तत्तु अवयवशो व्याख्यातु शक्यते, न तु सर्वत्र सर्वरूपेणेति तद् द्वितीयविधमनिरुक्त ज्ञेयमिति पद्यद्वयेनाख्यातम् ।

[४] अव्याकृतस्य अविभक्तस्य, व्याकरणम् विभाग एव निरुक्ति । पूर्वस्मिन् पद्यद्वये यद्धि 'अणिमा, भूमा' इति अनिरुक्त द्वयमाख्यातम् । तत्र नभ्यम् नाभौ केन्द्रे स्थिता या

[१]स्वशक्ति ससर्ग कृतोऽवतार ससर्ग वैचित्र्यकृतो विकास ।
विकासतो वाप्यवतारतो वाप्यनेकधा निर्वचनप्रयास ॥३४॥

[२]अग्रे विकासेऽपि तथाऽवतारे भूयोपि भूयोऽप्यनिरुक्तपूर्वम् ।
करिष्यते निर्वचन यदेषां तत्रानिरुक्त तु निरुक्तपूर्वम् ॥३५॥

यतो विकासोऽय यतोऽवतारस्तच्चानिरुक्त प्रकृतिर्हि सास्ते ।
परिग्रहा ये परिवारभूता सर्वे निरुक्ता प्रकृतौ सि[३]तास्ते ॥३६॥

अज्ञेयतोऽर्वागखिल निरुच्यते तत्रानिरुक्तस्य निरुक्तिरिष्यते ।
ज्ञातु यतोऽज्ञातमिह प्रयस्यते त ब्रह्म[४]विज्ञानमिद प्रकाश्यते ॥३७॥

(५) द्वैतो[५]पपादाधिकरणम्

न चासत सभवतीह भाव सतोऽप्यभावो न मत कथ[६]चित् ।
[७]प्रवृश्यते तूभयथापि तेनामृत च मृत्यु च पृथग् द्विधाह ॥३८॥

अणुतमत्वेन स्थाप्यमाना शक्ति, सा सर्वथा अनिरुक्ता, तस्या विभाजनासभवात् । वक्ष्यमाणानाम् ऋग्यजु साम्नाम् अन्तिम साममण्डल सर्वम्--इत्याख्यायते तत्र सर्वेषामृगादीनामन्तर्भावात् तदपि अतिमहत्त्वादेव निर्वक्तु न शक्यते, पर अवयवशस्तु निरुच्यते---इत्यापेक्षिकमनिरुक्त तद् द्रष्टव्यम् । तयोर्मध्ये तु यानि रूपाणि, तानि केन्द्रशक्तेरेवोदितानि, तस्या एव विवर्तरूपाणि । अतात्त्विकोऽन्यथाभावो विवर्त उच्यते, केन्द्रशक्ति स्वय सततमेकरूपेण स्थिताप्येतानि जनयति, तस्माद्विवर्तरूपाण्येतानि तयैव शक्त्या उत्पादितानीत्येतत्पर्यार्थ । केन्द्रशक्तिविज्ञानमिदमनिगम्भीरम्---अग्रेऽपि विवृतमिद स्यात् ।

[१] ननु अनिरुक्त भवता कथमुच्यते कथ वा विज्ञायते ? अवतारविकासाभ्या ज्ञायते निरुच्यते चेत्युत्तरमाह ।

[२] अनिरुक्ताद् निरुक्तमुत्पद्यत इति नो दर्शनम् । ज्ञानन्तु पूर्वं निरुक्तस्य, तत एव चानिरुक्तानुमानमिति वैपरीत्येनेति प्रपञ्च्यते परैरेभि ।

[३] निरुक्ता अनिरुक्ते सिता--बद्धा ।

[४] निरुक्ताज्जगत तज्जनकस्यानिरुक्तस्य ब्रह्मणो विज्ञानमिति भाव ।

[५] सद् ब्रह्म, असत् कर्म, द्वयोरेव मूलतत्त्वरूपेण स्वीकार आवश्यक इतीत्यधिकरणे प्रपञ्च्यते ।

[६] "नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत" इति भगवद्गीता (अ २) अनुसन्धेयात्र ।

[७] लोके तु असता घटपटादीनामुत्पत्ति, सता च नाशोऽप्युपलभ्यते । तस्मात्तत्त्वद्वयम्--अमृत मृत्युनामक स्वीक्रियते, एक स्थिरम् एक च परिवर्तनशीलम् इति ।

[१] स्थितिर्न यत्रास्ति कथं स गच्छेद् गतिर्न यत्रास्ति न वा स्थितं तत् ।
एकात्मकं तत्परिवर्तशीलं विरुद्धधर्मद्वययोगि सत्यम् ॥३९॥

विना बलेनैकरसो रसो भवेत् स नानुयुज्येत विकारतः क्वचित् ।
अविक्रियादेव रसात्त्विदं जगन्न चोपपद्येत विकुर्वदाकृति ॥४०॥

अनाश्रयं क्वापि बलं न दृश्यते बलाश्रयं चेदथ तद्बलं पुनः ।
बलाश्रयं स्यात्तदिहान्ततो बलं यत्राश्रित तत्र बलं रसो हि सः ॥४१॥

बलं हि कर्म्मात्मकमप्रतिष्ठितं स्वभावतो विक्रियते प्रतिक्षणम् ।
ततः प्रतिष्ठातुमिदं न सम्भवेद् विना रसेन स्वमहिम्नि तद्बलम् ॥४२॥

[२] तस्मादिदं यत्र बलं प्रतिष्ठित विलक्षणत्व जनयत् प्रदृश्यते ।
अकर्म्म तद्रूपमवश्यमिष्यते स्थित सदा नृत्यति यत्र तद्बलम् ॥४३॥

[३] निस्तारतम्यं न विशिष्य गम्यं पात्मातिरेकात्र तदस्ति रम्यम् ।
परेऽवरे वाप्य परावरे वा परात्परं गूढमिदं वदन्ति ॥४४॥

रसो बलं नास्ति बलक्षयोदये बलाश्रयस्यास्य रसस्य दृश्यते ।
तट[४]स्थता तेन विशेषरूपयोर्न चाविनाभाव इहेष्यते तयोः ॥४५॥

---

[१] विरुद्धयोरेकत्र दर्शने उदाहरणमाह—गतिस्थित्योरविनाभावो दृश्यते । गतिर्नाम परिणाम, स्थितिस्तु एकरूपता । तेनैव दृष्टान्तेन सर्वत्र स्थितिरपि गतिरपि, अर्थात् कूटस्थतापि, परिणामोऽपि चाभ्युपेय इति भाव । स्थिर पदार्थं विना गतेराश्रय को भवेत्, कमालम्ब्य गतिस्तिष्ठेत् । स्थितिश्च यदि न स्यात् तर्हि गतौ तीव्रत्वमन्दत्वभेदोऽपि नोपपद्येत, एकरूपैव गति सर्वत्र दृश्येत । यत्र तु स्थितिरधिका, तत्र गतिर्मन्दा उच्यते, यत्राल्पा तत्र तीव्रा उच्यते । तीव्रत्वेऽपि तारतम्य भवत्येवेति स्थितिस्तत्रापि सिध्यति स्थितिरेवैकान्ततो भवेत्—तर्हि सर्वं कूटस्थमेव भवेत्, परिवर्तन न स्यात्क्वापि । तस्मादुभयमपि सर्वत्राभ्युपेयम् । अयमेव प्रकारोऽत्रिमे पद्ये रसबलयोर्योजित ।

[२] बलपरिणतिरेव क्रियेत्युदित प्राक् । क्रिया स्वय क्षणस्थायिनीति सा क्रियान्तर धर्तुं न शक्नोति । यावद्धि तत्र क्रियान्तरमुत्पद्यते, तावदेव सा विलीना स्यात् । तस्मात् क्रियाया आधार क्रियापेक्षया भिन्न एव स्वीकार्य । स च क्रियाविलक्षण एव स्वीकार्य । क्रिया क्षणिकेति स नित्य एव भवेत्, तत् क्रियापेक्षया भिन्नमिति 'अकर्म' उच्यते । तत्रैव कर्माण्युत्पद्यन्ते, विलीयन्ते च तत्रैव ।

[३] सर्वोपसहारमाह-सर्वं वस्तु नवपुराणभावेन, तत्रापि तरतमभावेन परिवर्तमानं दृश्यते । क्रियाया अधिकेन प्रयोगेण तत्र पुराणतया अन्यता जायते । तथापि 'तदेवेदम्' इति प्रत्यभिज्ञायते । तस्मात् स्थिर चल च द्वयमपि मूल्तया स्वीकार्यम् । स्थिर चात्र निगूढ भवति । परावराद्या पुरुषा पूर्वमुक्ता, तेषु पूर्वं पूर्वं निगूढ परत्र । परात्परस्तु सर्वत्र निगूढ ।

[४] बलस्य क्षये उदयेऽपि च बलाश्रयस्य रसस्य तटस्थता दृश्यते, रसस्य क्षयोदयौ न दृश्येते-इत्यर्थ । न हि अङ्गुली क्रियाया उपरमे अङ्गुलिरपि नष्टा भवति । तस्मात् क्रिया, तदाश्रयश्च पृथग्भूतावेवेति ।

(६) वि[1]प्रतिपत्त्यधिकरणम्

कर्म्मैव विश्वं तदसत्स्वरूपं न ब्रह्म भिन्नं श्रमणा वदन्ति ।
ब्रह्मैव विश्वं प्लवतेऽत्र कर्म्मेति ब्राह्मणा ब्रह्मविदो वदन्ति ॥४६॥

शून्यं च दु:खं क्षणिकं स्वलक्षणं निस्सारकर्म्माद्वयवादितो मते ।
ब्रह्माद्वयं पूर्णसुखं सनातनं परोवरीणैकरसं परे विदुः ॥४७॥

येषामसद् ब्रह्म भव[2]न्त्यसारात्मानो ध्रुवं ते स्वयमप्यसन्तः ।
ब्रह्माविनाश्यस्ति सदेति येषां मतिः स्थिरात्मान इमे हि सन्तः ॥४८॥

[3]यथाऽभ्रखण्डावृतमर्कमण्डलं पृथग् दृशोह्यस्पृशतां न जायते ।
सूर्य्योऽस्तिधीरेवमिहापि कर्म्मणा वृतेऽमुते धीः सहसा न जायते ॥४९॥

तदभ्रखण्डावृतदृष्टिमण्डलं न संस्पृशत्यत्र सवर्कमण्डलम् ।
[4]रविर्न चेत्तर्हि तदभ्रमण्डलं कथं तमस्याकलयेत्तमोमयम् ॥५०॥

तत्कर्मदोषावृतदृष्टिमण्डलं न ब्रह्म तद्व्यापकमाशु पश्यति ।
न ब्रह्म चेत् कर्म्म निराश्रयं कथं स्थितं भवेत् कस्य च सा क्रिया भवेत् ॥५१॥

तद् ब्रह्म तस्माद् पृथगिष्यते ध्रुवं तत्रैव तत्कर्म्म समस्तमास्थितम् ।
उदेति तत्रैव च तिष्ठति क्षणं लयं च तत्रैव सदेति खण्डशः ॥५२॥

[5]ब्रह्मैव तत् कर्म तदन्यदस्मात् कर्म्मेति निर्धारयितुं न शक्यते ।
ब्रह्मैव यद् ब्रह्मणि चिन्त्यमेतत्र ब्रह्म तत् प्राङ् न यतो न पश्चात् ॥५३॥

ब्रह्मैव[6] तत्स्यावतिरिच्यते वा कर्म्मास्ति नूनं सदसत्स्वरूपम् ।
भेदेऽपि न द्वैतमिहोपकल्प्यं मृत्योरसत्त्वात् परतो हि सत्त्वात् ॥५४॥

---

[1] अत्र मतभेदो दृश्यते—श्रमणा (बौद्धा) क्रियैव जगत्, न तदाश्रय कश्चिद् इत्यातिष्ठन्ते । श्रमः क्रिया, तद्वादित्वात्ते श्रमणा । ब्रह्मैव मुख्यम् क्रिया तु तत्रैवोत्पद्यते विलीयते च इति ब्राह्मणा वदन्ति । उभयोर्मतमत्रोच्यते ।

[2] ते स्वमात्मानमप्यसार वदन्तीति स्वोक्त्यैव 'असारात्मान' इति परिहास. । असद्वादित्वात्स्वमप्यसन्त वदन्ति इति ।

[3] यदि उभयमप्यस्ति, तर्हि सर्वैः कुतो न ज्ञायते-इत्यस्योत्तरमाह ।

[4] यदि सर्वथैव सूर्यो न भवेत्, तर्हि तमोमये जगति अभ्रमण्डलमपि न दृश्येत । तथैवात्राप्यनुसंधेयम् । यदि नाम ज्ञानरूपो रसो न स्यात्, तर्हि कर्मापि कथ ज्ञायेत-इतिभाव. ।

[5] इमे ब्रह्मकर्मणी सर्वथा भिन्ने अभिन्ने वा-इति तु निर्धारयितु न शक्यम् । कर्म पृथक् [illegible] दृश्यते-तस्मादभेद सिद्ध्यति, क्षणिकं कर्म नित्ये ब्रह्मणि कदाचिद् दृश्यते, कदाचित्तु न दृश्यते, व्यक्तिरूपेण तस्य विनाशित्वात् । तस्माद् भेदोऽपि सिद्ध्यतीति भाव. ।

[6] ब्रह्मण्येव कर्म दृश्यते-आश्रये एव क्रिया दृश्यते, तत. पृथगदर्शनात् । तेन क्रिया साध्यतो भिद्यत इति प्राप्तम् । अङ्गुलिक्रियात: प्रागप्यङ्गुलिरस्ति क्रियोत्तरमेप्यस्ति, तस्मा-

अनुक्षणं[1] यत्परिवर्तमानस्वरूपमस्ति स्थितमेव नित्यम् ।
विलक्षणदेशास्थविनाशि तस्मात् त्रिधा विदां विप्रतिपत्तिरस्मिन् ॥५५॥

येषां सतोऽसद् भवतीह तेषां मुख्या स्थितिर्भक्तिरियं[2] निवृत्तिः ।
अथासतः सद् भवतीति वादे मुख्या निवृत्तिः स्थितिरेव भक्तिः ॥५६॥

न चासतः सन्न सतोऽप्यसद्वा कदाचिदस्तीति परं मतं यत् ।
असच्च सच्चेत्युभयं स्वतन्त्रं नामूत्परस्मात्परमित्यवोचन् ॥५७॥

तत्रासतः सद् भवतीति वादे येषां त एते श्रमणाः प्रसिद्धाः ।
पूर्वं सदासीत् परतस्तु तस्मात् कर्मेदमित्थं तु वदन्ति विप्राः ॥५८॥

सदेव[3] नाग्रेऽप्यसदेव नाग्रे किन्त्वाभु तुच्छेन यतं पुरासीत् ।
इत्याह सिद्धान्तमिह प्रजेशस्तेनोभयं तत् सदसत् तदासीत् ॥५९॥

दङ्गुलितो भिन्नैवाङ्गुलिक्रियेति प्राप्तम् । तत्रैकतरनिर्धारणासमर्थाद् भेदाभेदाभ्यामनिर्वाच्याया क्रियाया मूलं मायेति वेदान्तिभिरभ्युपगतम् । कथमप्यस्तु पृथक् सत्ताभावाद् द्वैतं तु न शक्यते वक्तुमित्युपपादितं प्राक् ।

[1] प्रतिक्षणं परिवर्तनेऽपि अस्तिबुद्धिर्न विचलति । घटोऽस्ति, घटखण्डमस्ति, मृदस्ति, जलमिश्रणे पङ्कोऽस्ति—इति नामरूपपरिवर्तनेऽपि अस्तिबुद्धेरनपायात् । किमपि न दृश्यते-तत्रापि नास्ति इति अभावेन सहाप्यस्ति बुद्धिस्तिष्ठत्येव । तदत्र द्वये त्रेधा विचारः । सदेव मुख्यम्—सदसत्कर्म तु कल्पितमेव । असदेव वस्तु सत्ता तु प्रवाहात् कल्प्यते । उभयमपि स्वीकार्यमिति च । तदेव चतुर्भिः पद्यैः प्रपञ्चितम् ।

[2] निवृत्तिः—अभावः असत्त्वम् भक्तिः—गौणमित्यर्थः ।

[3] प्रजेशः-प्रजापतिः-ब्रह्मा तु नासदीयसूक्ते पूर्वोक्ते 'नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम्' इति केवलासद्वादं केवलसद्वादं चेत्युभयमपि नञ् पदेन निराकृत्य 'तुच्छ्येनाभ्वपिहितं तदासीद्' इति सिद्धान्ते उभयास्तितावादं स्वीचकार । साध्येषु देवेषु प्रादुर्भूतेन ब्रह्मणा पृथक् पृथग् दश वादान् निराकृत्य समन्वयवादः प्रतिष्ठापित इत्युक्तं प्राक् । तदित्थमत्र समन्वयः कृतो यत्सद् असच्च-ब्रह्म कर्मचेति यावद्, द्वयमपि मूले एवासीत् । किन्तु असत् कर्म तुच्छम्, तस्य स्वतन्त्रा सत्ता नास्ति पृथगनुपलम्भाद्, व्यक्तिरूपेण उत्पादविनाशशालित्वाच्च । तत्र व्यापकत्वादाभु आभुपदं विभुसमानार्थकमेव । रसस्य ब्रह्मणः कस्मिंश्चिदपि देशे कस्मिंश्चिदपि च काले अभावो नास्तीति देशकालपरिच्छेदशून्यं मुख्यं तत्त्वं तत् । बलन्तु तस्मिन् आभौ रसे तिष्ठतीत्यभ्वमुच्यत इत्युक्तं प्राक् । आभौ भवमभ्वम्, छान्दसो ह्रस्वः । तच्च क्षणिकम्, प्रतिक्षणोत्पादविनाशशालि, परमाणुदेशावगाहि चेति अतिपरिच्छिन्नम् । रसे एव तदुत्पद्यते विलीयते च, तरङ्गा इव जले । तत एव तुच्छमुच्यते । परं तत्र सत्याद्दृतमनित्यमस्तीति व्यक्तिभेदेऽपि सर्वं देशं कालं च तदपि व्याप्नोति । कोऽपि देशः कोऽपि कालश्च तद्विनाकृतो नास्तीति । व्यक्तीनामुत्पादविनाशयोः सत्त्वेऽपि समष्टिरूपेण तदपि पूर्णमुच्यते 'पूर्णमदः पूर्णमिदम्' इत्यादासु श्रुतिषु । सदेव मूले एवोभयं ब्रह्मणा नासदीयसूक्ते स्वीकृतम् ।

(७) वैधर्म्याधिकरणम्

न चा[1] नयोर्देशकृतं पृथक्त्वं स्वरूपतस्त्वस्ति च नास्ति चेह ।
बुद्धं पृथक् स्यान्न पृथक् तु सुप्तं पृथक्त्वमेवास्ति तयोस्तु धर्म्मे ॥६०॥

रसप्रतिष्ठस्य बलस्य देशो रसो विभुत्वात्तु रसस्य नान्यः ।
ब्रह्मैव सर्वस्य ततः प्रतिष्ठा[2] न स्यात्प्रतिष्ठा क्वचिदप्रतिष्ठा ॥६१॥

रसप्रसुप्तस्य बलस्य यद्वद्रसः स्वरूपं न रसात्पृथक् तत् ।
[3]रसेन मुक्तस्य बलस्य तद्वद्रसः स्वरूपं न रसात्पृथक् तत् ॥६२॥

रसे प्रबुद्धस्य बलस्य यद्वद् भवेत्स्वरूपं रसतो विभिन्नम् ।
[4]बलेन मुक्तस्य रसस्य तद्वद् भवेत्स्वरूपं रसतो विभिन्नम् ॥६३॥

[5]परस्परान्याहितभिन्नरूपयोः परस्परेण व्यतिरिक्तयोस्तयोः ।
सर्वात्मना विप्रतिपन्नियुक्तिता स्यादन्यथा द्वैतविकल्पना वृथा ॥६४॥

पृथक् सत्ताया अभावाद् द्वैतं तु न स्वीकृतम् । सत्ता रसेनैव बलं सत्तावदिति पार्थक्याभावात् 'सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' इति श्रुतिर्न विरुध्यते । न च तथापि विजातीयद्वैतं तु कथंचित् प्रसक्तमेवेति शङ्कनीयम्, तदानीं बलस्य प्रसुप्तत्वात्—प्रसुप्तस्य च रसानतिरेकादिति वक्ष्यति । न च 'नेह नानास्ति किञ्चन' इति नैवात्मिवमद्वैतमपि विरुध्यते, प्रबुद्धस्यापि बलस्य पृथक् सत्ताया अस्वीकारादित्यसकृदवोचाम । अनिर्वचनीयेन स्वीकृतेनापि अद्वैतं न भज्यत इति सिद्धान्तसरणिः । तुच्छत्वादसदेवोच्यते बलम् । अनिर्वचनीयत्वेऽपि सद्भिन्नत्वमेवात्रासच्छब्दार्थः । सोऽयं सदसत् समवायो मूलत एव स्वीकृत इति यथार्थं ।

[1] यद्यपि रसबलयोर्देशकृतं पृथक्त्वं न शक्यते वक्तुम् रसस्य विभुतया तद्रहितदेशस्यासंभवात्, बलस्य रसाश्रितत्वेन तद्देशताया एव सिद्धत्वाद् जलतरङ्गवत् । स्वरूपेण च द्वयमपि, पृथक्त्वम् अपृथक्त्वं च, प्रबुद्धस्य सुप्तस्य च शक्यते वक्तुम् । सुप्तस्य स्वरूपं न पृथक् प्रतीयते, प्रबुद्धस्य तु पृथक् स्वरूपं प्रतीयत इति । अङ्गुलौ यावत् क्रिया न जायते, तावदङ्गुलिरूपमेव बलम् । क्रियोत्पत्तिदशायान्तु अङ्गुलितः पृथक् क्रियास्वरूपमङ्गुल्याश्रितं प्रतीयत एव तत्र एव अङ्गुलौ क्रियेत्याधाराधेयभावो व्यवह्रियते । धर्मस्तु उभयोः पृथक् पृथगिति वैधर्म्यमवश्यं वक्तव्यम्, तदेवोपपाद्यते । उभयोरपि धर्मा भातिसिद्धा एवेत्युक्तं प्राक् ।

[2] यथा रस एव बलाश्रयः । आश्रय एव प्रतिष्ठा शब्देनोक्तः ।

[3] रसेन मुक्तस्य रसे लयं गतस्य प्रसुप्तस्येति यावत् ।

[4] यदा अङ्गुलौ क्रिया भवति, तदा क्रियाविशिष्टाङ्गुलिः तत्र वैलक्षण्यं प्रतीयत एव । तद्वद् बलजागरेऽपि रसस्य पूर्वापेक्षया वैलक्षण्यं भवत्येवेति ।

[5] यदि वैधर्म्यं न स्यात् तर्हि वर्गे विमर्शं भवेत् ।

[1]ब्रह्मामृतं पूर्णमखण्डमद्वयं शान्तं शिवं शाश्वतिकं तथाऽभयम् ।
अनादि चानन्तमसङ्गमव्ययं सन्निर्गुणं निष्कलमेकमक्रि[2]यम् ॥६५॥

क्षुद्रं बलं तु क्षणिकं प्रदेशवद् घोर[3] मितं शून्य[4]मनेकमल्प[5]वत् ।
प्रतिक्षणापूर्वमिति स्व[6]लक्षणं क्रियात्मकं भूरिकलं महा[7]गुणम् ॥६६॥

[8]बृहत् सदा यत् परिबृंहणं यत् तदुच्यते ब्रह्म तदक्षयं स्यात् ।
अथात्र संसृज्य विसृज्यते यत् तदुच्यते कर्म स वै[9]विसर्गः ॥६७॥

ब्रह्मास्ति नित्यं जगतः प्रतिष्ठा तत्सर्वबीजं तदयं[10]विकाशः ।
कर्मैव तस्यास्ति बलं[11]स्वरूपं सदस्ति नास्तीति सतो विनाशः ॥६८॥

विश्वस्य मूलस्य यदेकमूलं ब्रह्मात्तिमात्रं धृतसर्वकर्म ।
अविश्व[12]नाशे क्वचिदेवनाशोऽप्यहो विनाशः कथमस्य मन्ये ॥६९॥

[13]न नाश्यते नोत्क्रमते न हीयते न वा विकारं भजते क्षीयते ।
न बद्धमुक्तं तदिहाथऊर्ध्वयोर्बहिस्तथान्तः समरूपतः स्थितम् ॥७०॥

---

[1] विरुद्धा धर्मा एव रसबलयो ब्रह्मकर्मणो पद्यद्वयेन दर्श्यन्ते । सर्वेऽपीमे भाति सिद्धा ।

[2] देशत्यागरूपा परिणामरूपा च कापि क्रिया तस्मिन्न सम्भवति विभोरखण्डस्य तदसम वादित्यक्रियमुच्यते । यद्यपि बलं तदाश्रितम्, बलपरिणतिभूतं कर्मापि तदाश्रयेणैवोत्पद्यते । परं तत्रोत्पन्नमपि कर्म न तं विकरोतीत्येवानिर्वचनीयत्वम् । एतच्च निर्विकाराधिकरणे दृष्टान्तैरुपपादयिष्यते मूले ।

[3] दुःखयोनि । एतदग्र उपपाद्येत मूल एव ।

[4] सत्तारहितम्, पृथक् सत्ताभावादिति ।

[5] अणु प्रदेशम् ।

[6] क्षणिकानि सर्वाणि कर्माणि विलक्षणानीति एकस्य दृष्टान्तोऽपरत्र न सम्भवतीति भाव ।

[7] क्रियैव धारावाहिकता गता गुणरूपतां प्रतिपद्यत इति सर्वंगुणरूपमेतदेव, गुणाश्रयतापि चात्रैव । रसे गुणानुत्पादात् ।

[8] गम्भीरत्वादर्थस्य बुद्धावारोपयितु पुन पुनरुच्यते ।

[9] विसृज्यते-तस्माद्विसर्गोऽपि कर्मोच्यते । विसर्ग एव सर्ग ।

[10] परिणतेरभावाद् ब्रह्मणो विकाश एव जगद्वाच्यम् ।

[11] बलस्य दृष्टं रूपं कर्मैव तत् क्षणमात्रमस्ति, परतस्तु नास्तीति सत उत्पन्नस्य तस्य विनाशोऽपि दृश्यत इत्यन्वय ।

[12] जगति व्यक्ति रूपेण ये तेऽर्था नश्यन्ति जगत्तु समष्टिरूपेण न कदापि नश्यतीति जगन्मूलस्य नाशः कथमुपगम्यताम् । विश्वस्य नाशाभावे मूलस्य नाश कथं मन्येत इति अन्वय ।

[13] ब्रह्मलक्षणानि पुनरावर्त्यन्ते दाढर्याय ।

सदेव तु ब्रह्म न नास्ति कर्हिचित् सति[१] स्थितं कर्म्म ततः सदिष्यते ।
असत्तु[२] सत्तां कथमेति कर्म्म तन्न शक्यते वेत्तुमिदं कथञ्चन ॥७१॥

[३]यत्कर्तृ तत्कर्म यदस्य भोक्तृ तद् ब्रह्म चैतद् द्वयमस्ति भिन्नम् ।
कर्म्मैतदस्ति क्षणिकं ततस्तत् कथं स्वयं स्यात् स्वफलस्य भोक्तृ ॥७२॥

[४]कर्म्माणि यानि स्वयमुद्भवन्ति ततो जगन्तीह समुद्भवन्ति ।
क्रिया न चेत् स्यात् किमपीह न स्यात् कर्म्मैव कर्तृ प्रवदन्ति तस्मात् ॥७३॥

[५]बलेन कम्पश्च फलं च कर्म्म तन्नानाश्रय नु प्रभवेत् कथंचन ।
बलेन कम्पे जनिते तदाहितो भोगो विशेषः स हि यत्र भोक्तृ तत् ॥७४॥

[६]रसोऽमृतं नाम बलं तु मृत्युर्ब्रह्मामृतं तद्यदकर्म्मरूपम् ।
मृत्युस्तु कर्म्मैव यदत्र नित्यं दृष्टं च दृष्टं च न दृश्यते च ॥७५॥

[७]ब्रह्मैकमस्त्यक्रियमिष्यते यतः क्रियाश्रयत्वेऽपि न नास्ति तत् क्वचित् ।
न मीयते तद् विभु चाव्ययं दिशा देशेन कालेन च रूपतोऽपि वा ॥७६॥

मृत्युः किमेको बहवोऽथ मृत्यवः किमेवमस्मिन् क्रियता न संशयः ।
[८]एको ह्यणुश्चैष सदामृते ऽमृतः प्रजासु स व्याविशति त्वनेकधा ॥७७॥

---

[१] सति ब्रह्मणि स्थितत्वात् कर्मण सत्ता प्रतीयते । ब्रह्मसत्तयैव तत् सत्तावदिति ।

[२] स्वयमसत् परसत्तया कथ सत्तावद् भवतीत्यनिर्वचनीयमिदम् ।

[३] क्रियाश्रय. कर्ता फलाश्रयन्तु कर्मेति वदन्ति वैयाकरणा । कर्मत्व कर्तृत्व च नैकत्र भवतीति वेदान्तदर्शन उपपादितम् । अत्र कर्तृता कर्मपदवाच्याया क्रियायाम्, भोक्तृता फलाश्रयता तु ब्रह्मणि इति द्वयोरपि स्वीकार आवश्यक ।

[४] क्रियाया कर्तृत्वमुपपाद्यते । स्वय क्रियापि अन्यस्योत्पत्तिरूपा क्रिया जनयतीति कर्तृत्व नानुपपन्नम् ।

[५] ब्रह्मणि भोक्तृत्वमुपपाद्यते—बल पूर्वं कम्प क्षोभापरपर्याय जनयति, तत्फल देशत्यागरूपा क्रिया भवति । बल कम्पो देशत्यागश्चेति त्रयमपि अनाश्रय न दृश्यते । तस्मात् तदाश्रय ब्रह्मैव मन्तव्यम् । क्रियाश्रयत्वाद् जगदुत्पादनाभिमुख्य तत्र विशेष, स एव भोग. । तथापि न तत्र विकार इति वैलक्षण्यं पुन पुनरनुसन्धेयम् ।

[६] पूर्वोक्तान्युभयोर्नामानि निरुक्त्या व्युत्पाद्यन्ते । कदापि मरणासस्पर्शाद् रसो ब्रह्म अमृतम् । नित्य मरणधर्मतया मृत्युर्बलम् । स्वयं म्रियते, स्वसबन्धात्पर मारयितुम्-आवरीतु चेष्टते-तस्मात् मृत्यु । दृष्टनष्टरूपतात्र विवृता ।

[७] लोके दृश्यते परिच्छिन्ने वस्तुनि क्रिया कम्प स्थानाच्च्युतिं च जनयति, यथा ७४ श्लोके उक्तम् । विभौ तु अवयवाभावान्न कम्पः । सर्वत्र सत्त्वाच्च न स्थानच्युतिः, अव्ययत्वान्न परिणाम. तेन तत्र क्रियाविशेष कमपि जनयितु न शक्नोति, स्वयमेव [illegible] शाम्यतीति ।

[८] अमृते लीनरूपेण स्थित एक एव । विभागज्ञानाभावात् । जगति दृश्यमानस्त्वनेक एवेति स्फुटम् ।

पश्यन्ति विज्ञा अमृतं पवित्रं मृत्युन्तु पाप्मानमुदाहरन्ति ।
यत्रानुसारादुभयो प्रसङ्गात् सर्वं पुनात्येव च पूयते च ॥७८॥
[१]पुनाति पाप्मानमिदं पवित्रं पाप्मा च तस्मै कलुषं करोति ।
एकान्ततस्तन्न सदेव नासत् जगत्प्रसन्नं न न क[२]श्मषं वा ॥७९॥

यायु[३]ज्य बन्धेन विशिष्य यस्मादुपैति भावोदयनं विकारम् ।
विज्ञानमस्याव्रियते यतो वा स एव पाप्मावृणुते ऽमृतं सत् ॥८०॥
[४]बन्धे पवित्रस्य भवेदनुग्रहस्तदा विभूतिं क्रमते ततः क्रमात् ।
पाप्मापनोदाद् विकसत् प्रसीदति ज्ञानामृतज्योतिरियं पवित्रता ॥८१॥

मृत्युर्लयं गच्छति चामृते यतो यतोऽमृते श्लेषमयं च गच्छति ।
ततो[५]ऽमृतं लिङ्गमिहोच्यते तथा यदत्र कर्म्मास्ति स योनिरिष्यते ॥८२॥

शून्यं तदन्यत् परिपूर्णमन्यत् स्थान द्विधा कर्म्मण एव दृष्टम् ।
[६]यत्र क्रिया नास्ति न तत्र सर्गं शून्यं विकाशावरणं तदिष्टम् ॥८३॥

यत्रैव सर्गस्तदिदं तु कर्म्मामृतेन पूर्णेन हि पूर्णमाहु ।
[७]सत् सत् तदानन्दमयं विकाशोऽप्येवं द्विधा स्थानममुष्य मृत्यो ॥८४॥
[८]अथामृतस्थानममुष्य मृत्योर्भूमा स तस्मात् परिपूर्णमेकम् ।
तदत्र शून्येपि न नास्ति पूर्णं व्योमेव सर्गेऽपि तदस्ति पूर्णम् ॥८५॥

---

[१] पाप्मा कालुष्यम्, सदसद्रूपतया असत्त्वेन संयोजनमेव कालुष्यम् ।

[२] उभयं जातत्वाज्जगति प्रसादं कालुष्यं चेत्युभयं प्रतीयते ।

[३] योगबन्धविभूतयः संसर्गविशेषाः संसर्गाधिकरणे निरूपणीयाः । तत्र योगे बन्धे च नवभावोदयो भवतीति रसे विकारः प्रतीयते । तत्रात्मनो रसस्य रूपं ज्ञानमाव्रियते । तदेतत्कालुष्यमुच्यते ।

[४] बन्धेऽपि यदा सबन्धविशेषेण अनुग्रहेण रस आविर्भवति, तदा विभूतिसंसर्गं क्रमते । तदा च बलस्याभिभवाद् रसः प्रसादमधिगच्छतीत्येषैव पवित्रता । सर्वमिदं संसर्गाधिकरणे स्फुटं स्यात् । इत्थं पापपवित्रशब्दयोरुपपत्तिर्दर्शिता ।

[५] लयं गच्छति यत्र तद् लिङ्गम् । तस्माद्रसो लिङ्गम् । यौति मिश्रीभवति-संश्लिष्यति इति योनिः । तस्माद् बलं योनिरित्युच्यते ।

[६] यत्र कर्म लीनम्, तत्र सर्गो नास्ति—इति तत् कर्मणः शून्यं स्थानम् । तत्र विकाशस्य किञ्चिदावरणमात्रं कर्मणा भवति । यत्र तु सर्गः, तत्र रसस्य पूर्णतामादाय कर्मापि पूर्णमुच्यते ।

[७] पूर्णमेव सदित्युच्यते । सदेवानन्दमयं विकासश्चोच्यते । एवं कर्मैव द्विविधं भवति—पूर्णं च शून्यं च ।

[८] अमृते स्थितं कर्मापि तद्रूपतया भूमा, पूर्णं चोच्यते । तेन शून्यमपि कर्म पूर्णं नास्तीति न । अर्थाद् रसस्य पूर्णतया तद्रूपतां गतस्य कर्मणोऽपि पूर्णता व्यवह्रियत एव । अत एव 'पूर्णमदः पूर्णमिदम्' इति श्रुतौ इदं पदनिर्दिष्टस्य कर्मणोऽपि पूर्णत्वमुक्तम् । सा श्रुतिरनूदितोत्तरपद्ये ।

पूर्णं पुरा सर्गगतं च पूर्णं पूर्णात्पुन. पूर्णमुदच्यते तत् ।
पूर्णस्य पूर्णं परिगृह्यते चेदन्तेऽवशिष्येत तदेव पूर्णम् ॥८६॥

(८) संसर्गाधिकरणम् ।

[१]नानाविधा कर्मणि तत्र कर्मण ससर्गभेदा. प्रभवन्ति ये यथा ।
मतैस्तया हन्त भवन्ति कर्हिचित् कर्माण्यकर्मण्यपि योजितानि हि ॥८७॥

कर्म्मा[२]न्वय कर्म्मणि पञ्चधा स्यात् स्यानावरोधेन समञ्जसेन ।
ऐकात्म्यरूपेण तयैकभाव्यरूपेण भक्त्या च विशेषसर्गे ॥८८॥

---

[१] रसबलयो परस्पर कीदृश सम्बन्ध इत्यस्मिन् प्रकरणे विचार्यते । प्रकरणमिदमनेनैव ग्रन्थकृता निबद्धे सशयतदुच्छेदवादेऽपि दृश्यते, तत्र स्पष्ट प्रतिपादितम्—यल्लोके यथा विभिन्नाना पदार्थाना सबन्धा विविधा भवन्ति, तया रस बलयो सम्बन्धो न विचार्य । लोके हि सयोगादि सबन्धो द्विनिष्ठो भवति, द्वावपि पदार्थौ परस्पर सयुज्येते, द्वावपि च सबन्धफलभाजौ भवत । एकतरक्रियाजन्य, उभयक्रियाजन्यो वा तत्र सम्बन्धो भवति । इह तु सबन्धो न क्रियाजन्य, रसे नास्ति क्रिया, बल तु क्रियारूपमेव, तत्र सबन्धाय क्रियान्तर कुत आपतेत् ? बलमेव चात्र रसेन सबध्यते, न तु रसो बलेन सबध्यते । बल हि रसाश्रितमेव स्वरूप धत्ते, न तु पृथक् तस्य स्वरूपम् । तस्माद्बलमासज्जनमुच्यते । रसस्य तु न सबन्धापेक्षा, न वा तत्र सबन्ध फलम्, स तदा स्वतन्त्रमेव । बल हि उत्पद्यते च विलीयते च । रसस्य तु न तेनोत्पन्नेन उपचय, न वा विलीनेन कापि हानि । तस्मात्तन्निरञ्जनमुच्यते । ततश्चैकनिष्ठ एवात्र सबन्ध । लोके ये सम्बन्धा दृश्यन्ते, ते बले बलस्य सबन्धा—कर्मणि कर्मसबन्धा इति यावत् । यद्यपि कर्मणि कर्मान्तर सबन्धो न सम्भवतीत्युदित प्राक् । तथापि अय तत्राभिप्रायो वेदितव्यो यत्कर्म स्वय क्षणिकत्वात् कर्मान्तर धर्तुं न शक्नोति, यदा तु रस तद् धारावाहि भवति, तदा तत्र कर्मान्तरसबन्धो भवत्येव । कर्मविशिष्टे रसे य कर्मान्तर संबन्ध, स एव रसस्थितेन कर्मणैव कर्मान्तरसबन्धो विज्ञय । रसस्य निरञ्जनतया तत्र कर्मसबन्धासभवात् । तस्माल्लोके ये दृश्यन्ते सबन्धा, तान् कर्मणैव कर्मसबन्धान् वदाम । सा च प्रक्रिया रसकर्मणो परस्पर सबन्धे उक्त युक्त्या न सभवतीति सक्षेपेणात्र प्रथमे पद्ये उच्यते । कर्मणि ये कर्मान्तरस्य नानाविधा सम्बन्धा लोके दृश्यन्ते ते अत्र रसबलयो ब्रह्मकर्मणो सबन्धे न सभवन्ति, तथापि सबन्धस्तु अत्राप्यस्त्येव यतो हि कर्माणि अकर्मणि ब्रह्मणि योजितान्येव स्वरूप दधते । सम्बन्धाभावे बलस्वरूपमेव नोदियादिति । तस्मादत्र विलक्षण कीदृश सबन्ध इति प्रतिपाद्यमेव । तत्र लोके कर्मविशिष्टस्वरूपाणा पदार्थाना तादृशे पदार्थान्तरे कीदृशा सम्बन्धा भवन्तीति निदर्शनाय प्रथममग्रेतने पद्ये प्रतिपाद्यते, तत तद्विलक्षणा अत्र कीदृशा सबन्धा सभवन्तीति प्रतिपादयिष्यते-लोकदृष्टान्तेनैव अलौकिके बुद्धिप्रवेशसंभवादिति ।

[२] कर्मविशिष्टे पदार्थे कर्मविशिष्टस्य पदार्थस्य सबन्ध पञ्चधा दृश्यते, स एव कर्मणोरेव परस्परं सबन्ध । रसस्य तु तद्विशिष्टस्यापि तत्र तटस्थतेति ।

[1]जलेन पूर्णेन जलं मृदा न मृत् स्थितेर्विरोधान्मणिके निवेश्यते ।
स्थानाच्च्युपाणोरपसर्पणात्त्वसौ शङ्कुर्निखात क्षितिभित्तिवास्तु ॥८९॥

[2]समञ्जसत्वात्तु गृहे प्रकाशे दीपप्रकाशा शतमाभवन्ति ।
दीपेषु भूयः स्वधिकावगाहोऽधिकोऽस्ति भासोऽपि सदेशवृत्ते ॥९०॥

यद्दर्पणे चाक्षुषि चाल्पदेशे तेजांसि रूपाणि पृथग्विधानि ।
विश्य समागत्य पृथग् विधाम्य सहैव तिष्ठन्ति समञ्जस तत् ॥९१॥

वि[3]चाल्यमान हि बलेन केनचिद् विरुद्धदिगलब्धबलात् कराश्रयात् ।
स्थिरीभवेत् तत्र विरुद्धदिग्भव बलद्वय तद् युगपत् सहाश्नुते ॥९२॥

---

[1] मृज्जलयो स्थानावरोधकत्वात् एकस्य स्थितौ द्रव्यान्तर तत्र न निवेशयितु शक्यते, सोऽयमप्रवेश, अर्थात् सबन्धाभाव स्थानावरोध कृत । तत्र विभिन्नप्रदेशावगाहिनोर्द्वयो-र्जलयो, मृदोर्वा द्वयो सयोगमात्र भवति, न तु परस्परानुप्रवेश । सेयमका विधा, जलपूर्णे पात्रे या काश्चन मृत्कणिका प्रवेश्यन्ते, तत्र तु जलाणूना स्वभावेन निविडरूपेणावस्थाना-भावाद् व्यतिरिक्तेऽवकाशे मृत्कणिकाप्रवेश उन्नेय । भित्तौ शङ्कुनिखनने च बलान्मृदव-यवा स्थानादपसार्यन्ते—तत्र च शङ्कु प्रवेश्यते । तत्रापि सयोग एव सबन्ध ।

[2] प्रकाशरश्मीना नैव स्थानावरोधकता, तेन एकस्मिन्नेव स्वल्पेऽपि गृहप्राङ्गणे शत दीपप्रकाशा सभवन्तीति । सोऽय समञ्जससबन्ध उच्यते । एकस्मिन्नेव प्रदेशेऽनेकेषा द्रव्याणा समावेश इति विभिन्नोऽय सयोगप्रकार । ननु तत्रापि विरलतया तेज परमाणव-स्तिष्ठन्ति, पूर्वोक्तजलमृत्प्रक्रियावत् । तेन एकेन रश्मिना शून्ये व्यतिरिक्ते स्थाने रश्म्यन्तर-प्रवेशो भवति, किं च बहुषु दीपेषु अधिकप्रदेशावगाहोऽपि दृश्यते, तेन तत्रापि स्थानावरोधो-ऽस्त्येवेति यदि केचिद् ब्रूयु । तत्रोच्यते । अधिकेषु दीपेषु सत्सु यथा विस्तृते प्राङ्गणे अधिकावकाशावगाहो दृश्यते, तथाऽल्पे प्राङ्गणे अधिको भास—प्रकाशस्य घनतापि दृश्यते । सेय घनता एकस्मिन्नेव प्रदेशे बहुना तेजोऽणूना सयोगादेव सभवतीति एकस्मिन्नेव प्रदेशे रश्मीना सामञ्जस्यमुपगन्तव्यमेव । विरलतया एकेन रश्मिना त्यक्ते प्रदेश एव रश्म्यन्तर सबन्धो यदि स्यात्, तर्हि घनता प्रकाशस्य न सभवेत् । पूर्वं परित्यक्तेऽपि स्थाने इदानी प्रकाशव्याप्ति-रित्येव घनतावभासो जायते इति कश्चिदागृह्णीयात्, तदर्थमुदाहरणान्तरमपि समञ्जसस्यो-पन्यस्यतेऽग्रे । दर्पणे चक्षुषीत्यादिना ।

[3] क्रियाया सामञ्जस्योदाहरणमाह—यथैकैव रज्जुरेकस्मिन्नेव काले तुल्यबलेन पुरुष-द्वयेन विरुद्धयोर्दिशो समाकृष्यते तर्हि सा कुतोऽपि न गच्छति, स्थिरेवावलोक्यते । तत्रोभाभ्या पुरुषाभ्या स्वस्वकराभ्या निहित बलद्वय सामञ्जस्येनैव तिष्ठति, सर्वेषु प्रदेशेषु बलद्वय-सचारस्योपगन्तव्यत्वात् । अन्यथा एकेन बलेन कश्चित्प्रदेशो विचलेदिति । केचित्तु प्रत्येक-माहितेन बलेन रज्जो गतिर्जायत एव, परमेकस्मिन्नेव क्षणे यावन्त प्रदेश सा पूर्वस्या दिशि गच्छति, तावन्तमेव प्रदेशमपरेण समाकृष्टा पश्चिमायामपीति गतिर्न प्रतीयते इति व्याचक्षते । तन्मते द्वयो क्रिययो समञ्जसतया स्थितिराश्रयेया । पूर्वस्मिन् मते तु बलयोरेव परस्पर प्रतिबन्धकयो सामञ्जस्येन स्थितिरिति ।

आपो[१]ऽग्निना चूर्णमथाम्बुना धृतेरैकात्म्यमायाति मृदाग्निपाचिता।
तेजो[२]ऽम्बुनस्ते परमाणवो नव जलाणुभाव जनयन्ति योजिता ॥९३॥
[३]गच्छत्यगच्छन् शिबिकास्थितो नरस्तद्भूवितभूत शिबिकागतिक्रमात् ।

---

[१] तृतीय सवन्यम् 'ऐकात्म्यम्' उदाहरति अग्नौ प्रतापित जलमुष्ण भवति, तत्र जले न उष्णता, किन्तु जलावयवा अग्न्यवयवाश्च एकत्रानुप्रवेशिता ऐक्य नामाभिन्नस्थानत्व गता इत्यग्नेरुष्णता प्रतीयते जलशैत्य तु अभिभवान्न प्रतीयते। समञ्जसे द्वयो पदार्थयो पृथक्स्थिति, इह तु एकतैव जाता इति वैलक्षण्यम्। तथैव गोधूमचूर्णादौ जलसपर्कात् चूर्णस्य य पिण्डीभाव प्रतीयते, विकीर्णाना चूर्णावयवाना परस्परसश्लेषरूपा धृतिर्जायते, तत्रापि जलचूर्णयोरैकात्म्यसवन्ध । शुष्केऽपि जले अग्नेरवयवैरनुप्रविष्टैर्धृतिर्भवति अग्न्यवयवेष्वपि च निर्गतेषु व्याप्तवायुभक्त्या धृतिर्भवतीति वक्ष्यतेऽग्रे। एव जलेन मृदवयवान् सयोज्यानन्तरमग्निपाचिता मृद् इष्टकारूपेण परिणता भवति, तत्रापि मृज्जलयोर्मृदग्न्योश्चैकात्म्यम्। तत्राप्यग्नौ निर्गते व्याप्तवायुविभूत्यैव इष्टका स्थितिरिति वक्ष्यते।

[२] ऐकभाव्यमुदाहरति। अम्भो नामका अप् परमाणव तेज परमाणुभि सयुज्य स्थूलजलस्याणूनुत्पादयन्ति-तत्रापूकणाना तेज कणाना चैकभाव्य भवति। इमे एव अप् परमाणव तेज परमाणवश्च 'हाइड्रोजन्' 'आक्सिजन' नामभ्यामाधुनिकैर्वैज्ञानिकैर्व्यवह्रियन्ते। अनयो सयोगादेव स्थूल जल जायते। इद च "अप्सु मे सोमो अब्रवीदन्तर्विश्वानि भेषजा। अग्नि च विश्वशम्भुवम्" इति ऋक् सहिता मन्त्रेण स्पष्टमभिव्यञ्जितम्। अप्सु य सोम अपा सूक्ष्मावस्थारूप तिष्ठति, तेन सर्वेषा भेषजानाम् ओषधीना सत्ता तत्र प्रतीयते। सोमस्य द्रावकश्च विश्वकल्याणकरोऽग्निरपि तत्रास्तीति सोमेनैव बोध्यते-अग्नीषोमयोर्नित्य सहचरभावादिति मन्त्रतात्पर्यम्। भगवता कणादेनापि वैशेषिकसूत्रेषु "अपा सघातो विलयन च तेज सयोगात्" इति तेज सयोगो जले स्पष्टमुक्त। योगदर्शनेऽपि च विभिन्नजातीयै सामान्यविशेषात्मकैर्द्रव्यैरभिनवपरमाणुसघटन स्पष्टमुदघुष्टम्। तेन जलस्य सयोगजस्यैकद्रव्यत्व पुरातनैर्भारतीयैरज्ञानादुपगतमासीदिति पाश्चात्यविदुषामाक्षेप श्रुति दर्शनादीना मर्मानालोच्यैवेति विज्ञेय सुधीभि। अपा हि अम्भ, मरीचि, मर, आप इति चतस्रोऽवस्था ऐतरेय ब्राह्मणे सुस्पष्ट व्याख्याता। तत्र अम्भ इति प्रथमावस्थैव हाइड्रोजन पदेनाधुनिकैर्वैज्ञानिकैर्व्यवह्रियते। इद दृश्यमान स्थूल जल तु चतुर्थी ततोऽपि परा वा अवस्था, या सयोगविशेषादेव जायते। एव बीजजलमृत्समिश्रणादङ्कुरोत्पत्तावपि ऐकभाव्यमुदाहार्यम्। एभि सवन्धविशेषैरेव पृथग्विधा उपादानोपादेयभावा (कार्यकारणभावा) भवन्तीति भावयन्तु सुधिय। ऐकात्म्यसवन्धे एकस्य वियोगोऽपि प्रकृत्यैव भवति, यथा तप्तजलादौ चूर्णपिण्डीभावादौ च दर्शितम्, ऐकभाव्ये तु रासायनिकप्रक्रिया विना द्वयो सम्मिलितयोर्वियोगो न जायते, अभिनवद्रव्योत्पत्तिरपि चात्र भवति। रासायनिकप्रक्रियया कृत च वियोगे तदभिनव द्रव्य विनश्यतीति पार्थक्येन सवन्धस्याभिधानम्।

[३] पञ्चमं भक्तिमव घमाह—नरे गत्यभावेऽपि शिबिकागत्यैव नरेऽपि गतिर्जायते, सोऽयं शिबिक्या नरस्य भक्त्यापादक सवन्ध। शिबिकाक्रियायाश्च नरे भक्तिश्च सवन्ध। एवस्य परम्परासक्रमणमेव भवति।

[१]इतीदृशे पञ्चविधेऽपि वान्वये स्थानावरोधोऽभिमतः प्रधानतः ॥९४॥

य: कर्म्मणि ब्रह्मणि संभवो न स स्थानावरोधेन कदापि जायते ।
पूर्णे रसे ऽपूर्णबलं यतस्ततस्तादात्म्यरूपेण युनक्ति सर्वतः ॥९५॥

शश्वद्धि ते ब्रह्म च कर्म च द्वे तयोश्च सम्बन्ध उदेति शश्वत् ।
द्वय विशिष्टाद्वयमेतदेव सम्बद्धरूपं ध्रियतेऽपि शश्वत् ॥९६॥

[२]न तत्र मात्रानियमस्तयोः स्यात् सम्बन्धसत्त्वेऽपि न तत्र सर्गः ।
असक्तमस्मिन्नमृतं हि मृत्यौ स्वतन्त्रमाभाति तथा स मृत्युः ॥९७॥

मितोऽमितेनाय निरूढमात्रया ऽमृतेन मृत्यु क्रमते यदा क्वचित् ।
तदात्र सम्बन्धविशेष दृश्यते ससर्गसंज्ञस्तत एव सृज्यते ॥९८॥

[३]संसर्ग उक्तो द्विविधो रसेऽस्मिन् बलस्य वृत्तित्वमथ स्वरूपम् ।
तत्रयात्मयत्वं किल वृत्तिता स्यात् तादात्म्यमैकात्म्य मिति स्वरूपम् ॥९९॥

यत्र ग्रहातिग्रहभावसिद्धिस्तद्वृत्तिससर्गि बल निरुक्तम् ।
यत्रापृथक्त्वं हि परस्परेण स्वरूपससर्गि बल तदाहु: ॥१००॥

---

[१] उक्तेषु पञ्चविधेषु स्थानावरोधो मुख्य सम्बन्ध तस्यैव लौकिकेषु द्रव्येष्वाधिक्येन दर्शनात् । रसबलयोस्तु स सबन्धो न सभवतीत्यभिप्रायेण पद्येनोच्यते । रसस्य विभुत्वात् तद्रहितं स्थानमेव नास्ति, यत्र बलादन्यो मन्यते । तयोश्च पार्थक्येन कदाप्यनुपलब्धे सबन्धान्तराण्यपि न सभवन्ति । तस्मात्तादात्म्यरूपस्तयोर्विलक्षण एव सबन्ध इत्याशय । रसबले सदैव सबद्धे, अनयोर्विशिष्टमेक रूप विज्ञेयम् । अनयैव दृष्ट्या विशिष्टाद्वैत प्रचलितम् ।

[२] एव सत्यपि तादात्म्यसबन्धे सृष्टिर्न सभवति । परस्पर सङ्गो नास्तीति द्वाभ्या स्वतन्त्राभ्या न सृष्टिसभव । यदा तु बल स्वय परिच्छिन्न स्वसबन्धाद् रसेऽपि परिच्छेदमापादयति—तरङ्गा इव समुद्रजले । तदा अमितोऽपि रसो मित इव प्रतीयते—आकाशमिव गृहभित्त्यादिनिबद्धम् । तस्मिन् मिते यदा बलान्तरसबन्धो भवति, तदा सृष्टि प्रवर्तते । स एव एकेन बलेन मितनयावभासिते रसे यो बलान्तरस्य सबन्ध, स ससर्ग पदेनोच्यते । सम्यक् सर्गारम्भ एव ससर्ग ।

[३] उक्तस्य ससर्गस्यापि द्विविधत्वमुच्यते—स्वरूपससर्ग, वृत्तित्वससर्गश्चेति । स्वरूपस्थितयो रसबलयो सबन्ध स्वरूपससर्ग उच्यते । तत्र बले बलान्तरसबन्धात् चिति प्रवर्तते । चितिर्नाम चयनम् । यथेष्टकोपरि इष्टकान्तरनिधाने चयन भवति, तथा बलेऽपि बलान्तरस्यागमन चितिरुच्यते । सत्यामपि बलचितौ रसस्य प्राधान्ये अव्यय, अक्षर, क्षर —इति त्रयाणा पुरुषाणा प्रादुर्भावोऽग्रिमे प्रकरणे वक्ष्यते । बलप्राधान्ये तु मायाप्रकृत्यादि शक्तिप्रादुर्भावोऽप्यग्रे व्याख्यास्यते । तदेव विशिष्टाना पुरुषाणा प्रकृतीना च पुनर्य परस्पर सबन्ध स वृत्तित्वससर्ग उच्यते इति सुसूक्ष्म भाव्यम् । सर्वमिदमग्रे मूल एव स्फुट स्यात् । तत्र पुरुषस्य शक्त्या सबन्धे ग्रहातिग्रहभावो भवतीति वैदिकी परिभाषा । साग्रिमे पद्ये निर्दिश्यते ।

[१]कर्म्मैतदकर्म्मस्यमकर्म्म कर्म्मसद् भिन्न द्वय तत् तदभिन्नमद्वयम् ।
अकर्म्म भिद्येत न कर्म्म भिद्यते ऽध्यासोऽमृते स्यादिति षड्विकल्पवान् ॥१०१॥

[२]स्वरूपससर्ग इहोदितस्तयोर्बलस्वरूपेण रसोऽवभासते ।
रसस्वरूपेण बल प्रवाहि तत्र चान्यतोऽन्यद्भवति क्वचित्पृथक् ॥१०२॥

[३]तदन्तरे तत्परितो बहिर्यथाऽहित हि मृत्यावमृत समन्तात् ।
यस्तेऽमृत मृत्युरमुष्य मृत्योरात्मामृत न म्रियते ततस्तत् ॥१०३॥

स्थितेर्विरोधो म यतोऽमृतेन मृत्योर्मतस्तेन समानमेतत् ।
शून्येऽपि सर्गेऽपि सदास्ति पूर्णं न चामृत कर्म्मणि नास्ति पूर्णम् ॥१०४॥

[४]योगश्च बन्धश्च विभूतिरित्थ स्वरूपससग इह त्रिधा स्यात् ।
स आत्मसर्गास्त्रिविधा प्रतिष्ठा ससर्गनाश तु वदन्ति मोक्षम् ॥१०५॥

ब्रह्मप्रधान स विभूतिसर्ग कर्म्मप्रधान पुनरेष बन्ध ।
द्वयोस्तु साम्य भवतीह योगो विश्व त्रिससर्गवशात् प्रवृत्तम् ॥१०६॥

[५]यत्र द्वयोरन्वितयोरपूर्वं द्वियोगज सृष्टमुदेति किन्तु ।
अन्योन्यमन्योन्यहत मृत सत् पृथक् स्वतन्त्र न भवेत् स बन्ध ॥१०७॥

---

[१] स्वरूपससर्गेऽपि षोढा व्यवहारो भवतीत्युच्यते । अकर्मणि ब्रह्मणि कर्मस्थितम्—इत्येको व्यवहार । अकर्म ब्रह्मैव कर्मणि स्थितम्—इति द्वितीय । इद द्वय परस्पर भिन्नमिति तृतीय । अभिन्नमिति चतुर्थ । ब्रह्म स्वतन्त्रतया कर्मणो भिद्यते, कर्म तु न ब्रह्मणो भिद्यत इति पञ्चम । ब्रह्मैव सत्यम्, मृत्युरूपस्य कर्मणस्तु तत्र अध्यासभ्रममात्रम् इति षष्ठ । लोकेऽपि उपादानकारणेन सह उपादेयस्य कार्यस्य उक्ता षड्विधा सबन्धा व्यवह्रियन्ते । पटस्तन्तुषु सबद्ध स्थित, (१) तन्तव पटे सन्ति (२) पटस्तन्तुषु भिन्न पदार्थं उत्पन्न (३) पटस्तन्तवश्चाभिन्ना एव (४) तन्तव पटाद्भिद्यन्ते—पूर्वमपि सत्वात्, पटनाशेऽपि चोपलब्धे । पटस्तु न तन्तुभ्यो भिद्यते, पृथगनुपलम्भात् (५) तन्तव एव सत्यम्, पटस्तु तत्र अध्यस्त (आरोपित) (६) इति । एव षड्विकल्पवान् स्वरूप सबन्ध इति । एते च बुद्धिभेदेनैव जनिता विकल्पा, न तु वस्तुत कोऽपि भेद एषु ।

[२] ससारदशाया क्रियैव सर्वत्र प्रतीयते क्रियाश्रयो रसोऽपि क्रियारूपेणैव भासते । प्रलयदशाया तु रसरूपेणैव प्रवह्निबल प्रलीयत इति ।

[३] "अन्तर मृत्योरमृत मृत्यावमृतमाहितम् । मृत्युर्विवस्वन्त वस्ते मृत्योरात्मा विवस्वति" इति श्रुतिमर्थतोऽनुवदति । श्रुतौ अमृतपदेन विवस्वत्पदेन च ब्रह्मैवोक्तम्—मृत्युपदेन तु बलमिति । अमृत मृत्यौ आत्मरूपेण प्रविष्टम्, तस्मात् मृत्युर्न म्रियते । रसमाधारीकृत्यैव बल तिष्ठति, अन्यथा तस्य स्थितिरेव न स्यादित्यर्थ ।

[४] स्वरूपससर्गस्य प्रकारान्तरेण त्रिविधत्वमुच्यते । एभिस्त्रिभि सबन्धै त्रय पुरुषा वक्ष्यमाणा प्रादुर्भवन्ति । ससर्गनाश एव च जीवस्य मोक्ष इत्युच्यत इति भाव ।

[५] त्रिषु सबन्धेषु बन्धस्य स्वरूपलक्षणमुच्यते । द्वयोर्योगात् तृतीय किञ्चिदुत्पद्यते, सयुक्त द्वयन्तु म्रियते भिन्नतया न प्रतीयते यत्र सबन्ध ।

[1]यथाप्सु वायु प्लवते स खण्डशो यदोदकैराभ्रियते स बुद्बुद ।
न चावृतिस्त्रुट्यति चेत्तयोभयं ससृज्य बद्ध भवदेति फेनताम् ॥१०८॥

[2]दुग्ध प्रतप्त यदि शीतवायुनाभिभूयते वायुरयम्नु बध्यते ।
दुग्धस्य वायोरपि बन्धनान्मिथ शर समुद्भूय पृथग् विजायते ॥१०९॥

अग्नि क्रमादुत्क्रमते रसान्नयन् वायु क्रमादन्तरुपैति ससदत् ।
वायो स्वयोग्ये हि रसेऽनुबन्धनावयं रसस्तत्र शर प्रजायते ॥११०॥

[3]यत्र द्वयोरन्वितयो स्वतन्त्रप्रवृत्तयो कर्म्मणि साहचर्य्यात् ।
द्वियोगज सृष्टमपूर्वमुद्यात्त चान्यतोऽन्यन्नभ्रियते स योग ॥१११॥

[4]प्राचीं प्रतीचीं च पृथक् पतत्रे पतत्रिण सपततस्तत स्यात् ।
गत्योर्द्वयोर्योगवशादुदीची गतिर्विभिन्ना समकोणसिद्धा ॥११२॥

[5]यत्पाणिना पाणिरमुष्य घृष्यते बलाद् दृढोऽश्मा प्रतिहन्यतेऽश्मना ।
विरुद्धशक्तिद्वययोगतस्ततस्तदाऽनलस्य कगतिर्विजायते ॥११३॥

---

[1] द्वयोऽपीमे ससर्गालोके एवोदाह्रियन्ते लोके दृष्ट्वैवालौकिके बुद्धिप्रवेशसभवा-दित्युक्तमेव । रसस्थिताना बलानामेव परस्परामिमे सबन्धा । रसस्तु न क्वापि वस्तुतो बध्यते, न वा युज्यते असङ्गत्वात । तस्य तु विभूतिरेव सबन्ध सर्वत्रेति वक्ष्यति । तत्र बन्धस्योदाहरणमाह—अप्सु वायु सदैव प्लवते-सबध्य प्रचलति । यदा तु अन्त प्रविष्टेन वायुना जलाद्य उपरि उत्प्लावित अन्तश्च वायु प्रविष्ट अर्थाद् वायुजलादीनावृत तदा बुद्बुद प्रतीयत । आवरण त्रुटिते द्वय पृथग् भवति बुद्बुद प्रलीयते । यदा तु बलविशर्येण आवरण चिर न त्रुट्यति, तदा वायोर्जलस्य च बन्धेन फेन उद्भवति । वायुर्जलञ्चेत्यु भयमपि पृथङ्न प्रतीयते ।

[2] बन्धस्योदाहरणान्तरमाह । प्रतप्ते दुग्धे शीतवायु प्रविशति । वायुवेगादुत्प्लुत दुग्ध फेन प्रक्रियावद वायुमावृणोति । अग्नि दुग्धरूप रस नीत्वा ऊर्ध्वमुत्क्राम्यति, स्वभावात् । वायुस्तु अन्त प्रवेष्टुमिच्छति । तदा वायोश्च दुग्धस्य च बन्धनात् शर (परमलाई इति प्रसिद्ध जायते) । अग्निस्तु उत्क्रम्य बहिर्गच्छति ।

[3] द्वितीयस्य सबन्धस्य योगाभिधस्य लक्षणमुच्यते । द्वयोर्योगात् तृतीयमुत्पद्यते, किन्तु तद् द्वयमपि तिष्ठति, बन्धवन्न भ्रियते स योग ।

[4] योगस्योदाहरणम् । पक्षिण उत्तराभिमुखी भूयोड्डीयमानस्य प्रत्येक पक्षौ प्राग् दिशि प्रतीच्या दिशि च क्रियामारभते । तयो क्रिययोर्योगादुदीच्या गतिर्जायते । प्राची प्रतीची प्रति प्रवृत्ता गतिरपि च न भ्रियते स एव प्राच्या प्रतीच्या च जायमानयोर्गत्योर्योग । ते गती अपि स्थिते, नवीना च गतिरुत्पन्नेति ।

[5] द्वितीयमुदाहरण योगस्यैवोच्यते । स्पष्टार्थं पद्यम् । पाण्योरग्निसबन्धादूष्मा प्रतीयते । अश्मनोस्त्वग्निप्रादुर्भाव स्फुटमेव जायते । इयमेव प्राचीनेकाले ग्रामीणाना-मग्निप्रकटनक्रिया प्रचलनिरम ।

[१]यत्र द्वयोरन्वितयोस्तु सर्गादिक मृतं स्यादमृत द्वितीयम् ।
स्वतन्त्रमेक परतन्त्रमन्यच्चान्वेति नान्वेति विभूतिरेषा ॥११४॥

[२]यदिच्छतो यत्नवत स्थिर कर प्रोत्तिष्ठतीह प्रचरत्यनेकधा ।
प्राणस्य प्रज्ञानुचरस्य सा करे विभूतिरन्तर्निहिताऽप्यलिप्तवत् ॥११५॥

[३]न चेष्टका शुष्कमृदा भवेत्ततो जलात्करोतीह मृद सुपेशलाम् ।
तयेष्टकासम्पदि शोष्यते जल सूत्रात्मवायुर्विभवत्ययेष्टकाम् ॥११६॥

[४]न लोहखण्डद्वितय परस्पर ससृज्यते तेन तदग्निना द्वयम् ।
सुपेशल खेदपि सृज्यते तत. सूत्रात्मवायुर्विभवत्यमुष्मिन् ॥११७॥

[५]गजाश्व-वेश्माद्रिवनादयो यदा दृष्टौ स्मृतौ वा प्रतिभान्ति तत्र हि ।
विज्ञानमेक विभवत्यनुक्रमादमीषु भूयो महिमस्वनेकधा ॥११८॥

---

[१] तृतीयस्य सबन्धस्य विभूतेर्लक्षणमाह । द्वयोर्योगे एक म्रियते, अपरन्तु अमृत जीवदेव तिष्ठति । मरणजीवनयोरर्थमाह—एक स्वतन्त्रम्, द्वितीयन्तु परतन्त्र जायते । पारतन्त्र्यमेव मरणमित्यर्थ अथवा एवमुच्यताम्—एकमन्वेति, अन्यत्तु नान्वेति सबन्धफल नानुभवति तटस्थमिव स्थित भवति इति यावत् । स सबन्धो विभूतिरित्युच्यते ।

[२] विभूतेरुदाहरणचतुष्क श्लोकचतुष्टयेनोच्यते । पूर्वमात्मनि—मनसि-हस्तचालनस्य इच्छा जाता, तत प्रयत्न उत्पन्न । इच्छा मनस (प्रज्ञाया) धर्म, यत्नस्तु प्राणस्य । ततो हस्ते क्रिया प्रजायते । तत्र प्रज्ञाभिधस्य मनस प्राणस्य च हस्तेन सह विभूतिसबन्ध । प्रज्ञाप्राणौ स्वतन्त्रौ, हस्तस्तु परतन्त्र इति । अन्त सबद्धावपि प्रज्ञाप्राणौ अलिप्तावत् तटस्थतयैव तिष्ठत न कोऽपि तत्र विकार उत्पद्यत इति । क्रियायास्तु हस्तेन सह ऐकात्म्यसबन्ध पूर्वोक्त एव ।

[३] द्वितीयमुदाहरणम्—शुष्कया मृदा इष्टका निर्मातु न शक्यते इति जलेन मृदमार्द्रां कृत्वा इष्टका निर्मीयते । आतपेनाग्निना वा जल शोष्यते । शुष्केऽपि जले मृदवयवाना सबन्ध कुतो न विश्लिष्ट इति विचारे सर्वत्र व्याप्तो य सूत्रात्मपदवाच्यो वायु स इष्टका धारयति । सूत्रात्मवायुरय देवताविशेष । तस्येष्टकया विभूतिसबन्ध । स वायु स्वतन्त्र, इष्टका तु तत्परतन्त्रा, इष्टकारूपस्य तदधीनत्वात् । वायौ न कोऽपि सबन्धकृतो विकार ।

[४] पूर्ववदेवोदाहरणान्तरम् । अग्निना द्रवीभावमापाद्य लोहखण्डद्वयं सयोज्यते । तत्र सयोजकोऽग्नि । अग्निनिर्गमे पूर्वोक्तो वायुरेव सूत्रात्मा त सयोग परियाति । तत्रापि सूत्रात्मवायोर्विभूतिरेव ।

[५] अस्माक दृष्टौ प्रत्यक्षज्ञाने स्मृतौ वा बाह्याना विषयाणा गजाश्वगृहपर्वतप्रभृतीना भाने ज्ञानेन सह बाह्यपदार्थाना सबन्धो भवति । तत्र ज्ञानस्य विभूतिरेव सबन्ध, ज्ञाने तल्लेपाभावात् । नन्वत्र गजादवादिष्वपि बाह्येषु न कापि परतन्त्रता, न वा ज्ञानसबन्धफल किञ्चिद् दृश्यते इति कथ विभूतिलक्षणसमन्वय । सत्यम्, बाह्येषु विषयेषु न पारतन्त्र्यम्, न वा ज्ञानजन्य किमपि फलम् ज्ञातता विषयता वा धर्मंबारकल्पनानुगमनाय यद्विषयेषु मीमांसका नैयायिका वा कल्पयन्ति, तत्तु वाचा विजृम्भणं कल्पनामात्रमेव, न वस्तुगत्या

[1]तृणेषु जग्धादिह दुग्धमत्रानलो विभूत्या द्रवताऽम्बुयोगात् ।
दुग्धे तृणं वृत्तिमदाहितं चेदेवत्र संसर्गचतुष्कमित्थम् ॥११९॥

[2]स्वरूप-संसर्गबलादिहात्मा विधीयतेऽनेकविधः स भोक्ता ।
वृत्तित्वसंसर्गबलात्तु भोक्तुस्तस्यात्मनो भोग्यमुपस्थितं स्यात् ॥१२०॥

ज्ञातता विषयतादिनामकं किमपि बाह्येषु विषयेषूत्पन्नं कोऽपि दर्शयितुं शक्नः, न वा ज्ञाताज्ञातानामश्वादीनां कोऽपि विशेषः परेणानुभूयते । अतएव वैयाकरणा ज्ञा धातु प्रभृतीन् कर्तृस्थभाववानेव वदन्ति । परं बाह्यैर्विषयैरस्माकं ज्ञाने स्वप्रतिबिम्बभूता गजाश्वादय उत्पाद्यन्ते, ते अन्तरा गजाश्वादयो ज्ञानेन नित्यसंबद्धा, ज्ञान एव तिष्ठन्ति, स्मृतिस्वप्नमनोराज्यादिषु त एव काले कालेऽनुभूयन्ते, बाह्येषु नष्टेष्वपि ते न नश्यन्ति, अतएव नष्टानामपि भानमनुभवसिद्धम्—इत्यस्माकं दर्शनमन्तरससारवादिना पञ्चदशी-व्याकरणमञ्जूषादिषु प्रपञ्चितम् । ते अन्तरा गजाद्या ज्ञानस्यैव महिमानं उच्यन्ते । तैरेवात्रज्ञानस्य विभूतिसंबन्ध उपपादितः । तेषां ज्ञानपरतन्त्रता ज्ञानान्वितता च स्फुटैव । ज्ञानं तु न तद्बद्धम्—इति स्वतन्त्रमेवोच्यते । तत एव तथैवविधा अनन्ता विषया समाविशन्ति चापयन्ति चेति विभूतिलक्षणसमन्वयस्तत्र भावनीयः । तदुक्तं पद्ये—अमीषु भूयो महिमसु भूयस्सु अनन्तेषु स्वमहिम एकं ज्ञानं विभवति-विभूतिसंबन्धेन वर्तते इति । एकं ज्ञानम्—ब्रह्मरूपा बुद्धिः, सांख्यवेदान्तादिषु अभ्युपगता । तत्प्रतिबिम्बितस्यात्मनोऽपि ज्ञानपदेन व्यवहारः, तस्यापि च विभूतिरेव संबन्धः एभिः । एते च अन्तरा गजादयो बाह्यैरेवोत्पादिता, ज्ञाने निवेशिता—इति उभयोरभेदबुद्ध्या बाह्यैरपि ज्ञानस्य विभूतिसंबन्ध एवास्थेयः । तेनैव संबन्धेन च बाह्यानामपि कर्मकारकत्वम् । इत्थं विभूतेरुदाहरणानि प्रपञ्चितानि । द्वयोः संबन्धे एकं म्रियते—परस्मिन् लीयते इत्यप्युदाहरणं ग्रन्थकृता संशयतदुच्छेदवादे भगवद्गीताविज्ञानभाष्ये चोक्तम्—यथा स्फटिकसंनिधौ यदा जपाकुसुमं स्थाप्यते तदा जपाकुसुमस्फटिकरूपयोः संबन्धे जपाकुसुमरूपमेव प्रतीयते-स्फटिकरूपं तत्रैव लीयते, जपाकुसुमरूपे च न कोऽपि विकारः, तत् स्फटिकात् पृथग्भूयापि तथैवावभासते इति जपाकुसुमरूपस्य तत्र विभूतिसंबन्धः । तथैव दिवा दृश्यमानस्यापि चन्द्रस्य चन्द्रिका न दृश्यते । सूर्यप्रकाशे सा लीनेति सूर्यप्रकाशस्य तत्र विभूतिसंबन्ध इत्यादि ।

[1]एवमेव त्रिविधान् स्वरूपसंसर्गान् वृत्तित्वसंसर्गमपि च दर्शयति । दुग्धमग्नौ प्रतापितम्—तत्र चैकं तृणं पतितम् । अत्र दृश्यताम्—गवा जग्धैर्विविधैस्तृणैः पीतेन जलेन च दुग्धमुत्पादितम् । तत्र दुग्धे विविधानां गवा खादितानां तृणानां बन्धरूपः संबन्धः—तैः सर्वैर्विनष्टस्वरूपैर्दुग्धमुत्पादितमिति । गवा पीतेन जलेन च दुग्धाणूनां योगरूपः संबन्धः । अविलीनं स्थितमेव जलं दुग्धाणुषु द्रवत्वमुत्पादितवदिति । गोर्जठरस्थितेन अनलेन तृणेषु दुग्धभाव आपादितः, स वह्निरपि दुग्धे वर्तते, किन्तु विभूतिसंबन्धेन । तस्य केवलं दुग्धस्वरूपरक्षकस्य स्वतन्त्रत्वात्, पूर्वोक्तसूत्रात्मवायुवत् । प्रतप्ते दुग्धे प्रविष्टानामग्निकणानामपि च दुग्धेन विभूतिसंबन्ध एव । प्रपतितस्य तृणस्य च तत्र वृत्तित्वसंबन्ध इति भाव्यतां सुसूक्ष्मम् ।

[2]वक्ष्यमाणा भोक्तार आत्मानः स्वरूपसंसर्गे प्रादुर्भवन्ति, संसर्गवैलक्षण्यादेव तत्र वैलक्षण्यं वक्ष्यते । तत्र भोग्योपस्थितिस्तु वृत्तित्वसंसर्गादिति मूल एवात्र विवरणीयम् ।

[१]यत्राश्रितस्याश्रयतोऽन्वयेन संसृज्य नापूर्वमुदेति किञ्चित् ।
यत्राश्रितं स्वाश्रयनैरपेक्ष्यात् प्रवर्तते कर्मसु वृत्तिता सा ॥१२१॥

यथा हि पथ्यस्य जनस्य गच्छतः पन्था निमित्तं ध्रुवमाश्रयन्नतः ।
न चैवमप्येष गतिस्वरूपगो वृत्तित्वमेवं तदुदाहरन्ति ॥१२२॥

यथाय[२]माकाशगतः समीरणो व्याप्नोति चाकाशमशेषदिक्ष्वपि ।
न वायुनाऽऽकाशमिदं विलिप्यते तथाश्रितं स्याद्रसवृत्ति तद्बलम् ॥१२३॥

[३]आसत्त्युदारौ समवाय इत्थं वृत्तित्वसर्गोऽपि भवेत् त्रिधैव ।
तेन स्वरूपत्रययुक्तवृत्तित्रयं षड्भेदोऽमृतमृत्युसर्गो ॥१२४॥

अन्योन्यसेने परिवर्त्तिनः स्युस्तेषाममीषां परिवर्तनं यत् ।
आकस्मिकं तत्र फलान्न कामात् स्वभाव एवात्र परं निदानम् ॥१२५॥

[४]बलस्य यस्यां रसवृत्तितायां सिद्धयत्यसाधारणतैव तस्मिन् ।
निष्पन्दता वा रसलिप्तता वा न जायते सा तदुदारवृत्तिः ॥१२६॥

यथायमाकाशगतः समीरो निर्लिप्त एव प्रचरत्यमुष्मिन् ।
भवत्यसाधारणतामुपेतः स्वभेदतस्तद्वदिहापि विद्यात् ॥१२७॥

यथा जलं पुष्करपत्रनिष्ठं निर्लिप्तमेव प्रचरत्यमुष्मिन् ।
भवत्यसाधारणतामुपेतं क्वचिद्नूनं तद्वदिहापि विद्यात् ॥१२८॥

---

[१] स्वरूपसंसर्गः, वृत्तित्वसंसर्गश्चेति संसर्गद्वैविध्यं प्रागुक्तम् । तत्र स्वरूपात्मसंसर्गस्त्रिविधो व्याहृतः । इदानीं वृत्तित्वसंसर्गलक्षणमुच्यते । लक्षणमुदाहरणं च स्फुटमेव । गच्छतो जनस्य पथा वृत्तित्वसंसर्ग इति ।

[२] रसेन बलस्य वृत्तित्वमेव सम्बन्ध इत्युच्यते । पूर्वोक्तेषु षट्सु सम्बन्धेषु समञ्जस-सम्बन्धोऽनयोरत्रयते । त्रिषु स्वरूपसम्बन्धेषु विभूतिसम्बन्धेन रसस्थितिरस्येया । वृत्तित्व-संसर्गेषु चोदारवृत्तिता यात्रे लक्ष्यते । एत एव रसबलयोः सम्बन्धा भवन्ति । इतरे तु धर्मविशिष्टस्य रसस्य धर्मान्तरैरन्यैर्धर्मविशिष्टैर्वा सम्बन्धा यथायथं बोध्याः । वस्तुतस्तु वृत्तित्वसंसर्गं पुष्पस्य गन्धेन सह सम्बन्ध एव इति ९९ श्लोके उक्तम् । वक्ष्यते च तथैव १३५ श्लोके । पुरुषश्च बलविशिष्ट एव । तस्माद्धर्मविशिष्टे पुरुषे बलान्तरसम्बन्ध एव वृत्तित्वम् । आश्रयाश्रयभावं लक्ष्यीकृत्य तु शुद्धयो रसबलयोरपि वृत्तित्वसम्बन्ध उपचारेण व्यवह्रियते ।

[३] वृत्तित्वसंसर्गेऽप्यासत्तीति त्रिविधत्वमाख्यायते । त्रयः स्वरूपसंसर्गाः, त्रयश्च वृत्तित्वसंसर्गा इति षड्विधः संसर्गः । अमृतमृत्युसर्गाः—अमृतमृत्युसंसर्गा इत्यर्थः ।

[४] असाधारणता, तस्य रसस्यैव सम्बन्धिता—न सर्वैः साधारणभावो यथा सिध्यति । यथा आकाशगतस्य वायोस्तद्देशसम्बन्धिता केवलं व्यवह्रियते । न तस्य कोऽपि विकार इत्युक्तं श्लोके । निष्पन्दता—स्वरूपं हित्वा रसलीनता, रसे लिप्तता वा न जायते—सा उदारवृत्तिः ।

[1]बलस्य यस्यां रसवृत्तितायां सिद्ध्येदवष्टम्भ इहाविदूरे ।
निष्पन्दमस्मिन्नवलम्बितं स्यान्न सञ्चरेत्सा समवायवृत्तिः ॥१२९॥

यथा पटस्तन्तुषु मृद्घटो वा मृत्स्वेव तिष्ठत्यवलम्बमानम् ।
निष्पन्दरुद्धं न ततः पृथक् स्यान्न चाश्रयं हन्ति तथेह विद्यात् ॥१३०॥

यथा गुणा द्रव्यगता अमुष्मिन् प्रतिष्ठिताः सन्त्यवलम्बिनस्ते ।
निष्पन्दरुद्धा न ततः पृथक्स्युर्नेवाश्रयं हन्युरिहापि तद्वत् ॥१३१॥

[2]बलस्य यस्यां रसवृत्तितायां बलेन लेपः पुरुषेऽत्र सिद्ध्येत् ।
लेपाच्च तस्यावरणाद् विकारः स्यादात्मनः सा खलु सङ्गवृत्तिः ॥१३२॥

यथाऽहितं सैन्धवखिल्यमप्सु व्याप्नोति ता श्चावृणुते विलिम्पत् ।
रूपाद्रसाद्वा विकरोति तोयं ह्यासक्तिवृत्त्यात्म बलं च तद्वत् ॥१३३॥

यथा विशुद्धस्य पटस्य रञ्जनात्सवों हि तन्तु सविकार ईक्ष्यते ।
तथैव लेपावरणात् तथात्मनो विकार आसक्तिबलेन जायते ॥१३४॥

सा[3] चैककर्मात्मनि तत्र शक्तिरुदारवृत्त्यैव हि सन्निधत्ते ।
उदारशक्त्या तु परः स्वभावादाविश्य विश्वं स बिभर्ति नित्यम् ॥१३५॥

[4]कार्य्यप्रवृत्तिः समवायवृत्त्या द्वैकर्म्यकत्वे समवायवृत्तिः ।
ततोऽक्षरस्यैव तु कारणत्वं परस्य नैतत् समवायिभेदात् ॥१३६॥

[5]आसक्ति-वृत्त्यैव भवेद् विकारो न त्वक्षरे नापि परे विकारः ।
त्रैकर्म्मिके सत्युपपत्तितोऽयमसङ्ग आत्मा स परोऽक्षरश्च ॥१३७॥

---

[1] अविदूरे अवष्टम्भः—एकत्र स्थितिः । निष्पन्दम्—चलनशून्यं च बलं स्यात्—चलनस्वभावं जह्यादित्यर्थः । उत्तरे श्लोके उदाहरणम् । १३१ श्लोके च द्वितीयमुदाहरणम् । न्यायशास्त्रेऽप्यवयवावयविनोर्गुणगुणिनोश्च समवाय एव सम्बन्ध उच्यते ।

[2] सङ्गवृत्तिः—आसक्तिः । अयमेव संसर्गो विशेषेण सृष्टिप्रयोजकः । पुरुषः संसर्गविशिष्टो रसः—मायया परिच्छिन्न इति पुरुषप्रकरणेऽनुपदं वक्ष्यते । तत्रैव लेपो विकारो वा सम्भवति, न तु शुद्धे रसे । तत्र च लेपो विकारो वा तद्विशिष्टे बल एव विश्राम्यति । रसस्तु तत्राप्यलिप्त एव भवतीति निर्विकाराधिकरण उपपादयिष्यते । अत्र पद्यानि स्फुटानि ।

[3] एवं शुद्धं कर्म रसे शुद्धे सबद्धमव्ययाख्यः परः पुरुष इति वक्ष्यते । तस्मिन्नव्ययपुरुषे शक्तेः पञ्च च उदारवृत्त्यैव भवति । अव्ययः परः पुरुषश्च विश्वं उदारवृत्त्यैव बिभर्तीति पद्यार्थः ।

[4] कर्मद्वयविशिष्टस्याक्षरस्यैव समवायवृत्तिः । तदनुकार्यप्रवृत्तिरिति सर्वं पुरुषप्रकरणे प्रतिपाद्येत मूले । परपुरुषे न समवायवृत्तिरित्यत्रोक्तम् ।

[5] आसक्तिवृत्तिस्तु न परस्य न वा अक्षरस्य, किन्तु कर्मत्रयचितिविशिष्टस्य क्षरपुरुषस्यैवेति स्मरणीयम् ।

[१]उदार एवं समवाय एवं व्यासक्तिरेवं त्विति वृत्तितेयम् ।
त्रिधापि कर्म्मात्मनि कर्म्महेतोः प्रवर्तते शुद्धरसे तु नास्ति ॥१३८॥

[२]स्वरूपसंसर्गि बल प्रवृत्त्यात्मनः स्वरूपेऽस्य तथा स्वभावे ।
शक्तौ च वृत्तौ स्वयमेव भेदः प्रवर्तते तेन च वस्तुभेदः ॥१३९॥

[३]कुतः स आत्मा कुत एव शक्तिः कुतश्च संसर्गविशेषसिद्धिः ।
कुतश्च सृष्टिक्रम इत्यमेतन्न वेद्मि तद्वेद्मि यथा तदस्ति ॥१४०॥

[४]संसृज्यते वा प्रतिसृज्यते वाऽनुसृज्यते वाप्यमृते स मृत्युः ।
सर्गः स मोक्षस्त्वमृताद्विमोको मृत्योः स खण्डस्य न चाखिलस्य ॥१४१॥

[५]मितस्य कस्यापि रसस्य मायाव्यपायतः संभवतीह मुक्तिः ।
न तेन सर्वस्य मितस्य मायामुक्तिः प्रकल्प्या प्रतिभावभेदात् ॥१४२॥

६ मायाधिकरणम्

[६]अथो रसे तत्र बलस्य सर्गादुदेति योऽयं विविधो विशेषः ।
कुतः स आयाति वियाति स क्वेत्यजानता सा कथितात्र माया ॥१४३॥

सामान्यमाया महती च मायाऽन्यो योगमायेति भवन्ति मायाः ।
तिस्रः प्रसिद्धा अथ योगमायां तां विष्णुमायामिति केचिदाहुः ॥१४४॥

स्व[७]रूपसंसर्गवशाद्रसे स्थितं बलं विशेषद्वयमत्र भावयेत् ।
मात्रां च संस्थां च ततः स मात्रया संसृज्यते तद्वदसौ च संस्थया ॥१४५॥

---

[१] त्रिविधापीयं वृत्तिता वक्ष्यमाणेषु पुरुषेष्वेव न तु शुद्धे रसे इति पुनः स्पष्टीकृतम् ।

[२] रसस्य बलस्य चैकत्वेऽपि संबन्धभेदादेव दृश्यः सर्वो भेदो भवतीति भावः ।

[३] कथमयं भेद उत्पद्यते इति न विशिष्य निर्वक्तुं शक्यते अनिर्वचनीयत्वात् ।

[४] संसर्गो वियोगो वा बलस्यैव । रसस्तु तटस्थ इति पुनः स्मारितम् ।

[५] रसस्य तु परिच्छेदं परित्यज्य स्वीयापरिच्छिन्नताप्राप्तिः —अर्थात् स्वरूपावस्थानमेव-मुक्तिरुच्यते । नन्वेवमेकस्य मुक्तौ परिच्छेदविनिर्गमे संसाराभावः स्यादिति चेत्तत्राह । मायया परिच्छेदे कृते अनेकत्वेन भानं जायत इति सति भेदे एकस्य मुक्तावपि अन्यस्य नास्ति मुक्तिरिति संसारः प्रवर्तत एवेति ।

[६] संबन्धविशेष एव मायापदेन व्यवह्रियत इति संबन्धेन सहैव मायाविवरणमप्या-रभ्यते । यस्योपपत्तिर्न ज्ञायते, तदिन्द्रजालादिकं लोके मायापदेन व्यवह्रियते । श्रुतावप्य-स्मिन्नर्थे शब्दोऽयमनेनैव व्यवहृतः, अत्रापि बलमिदं कुत आयाति कुत्र वा विलीयते, विरुद्धधर्मकं रसात् कथमुत्पद्यते इत्याद्युपपादयितुं न शक्यते, तस्माद्बलमेव मायापदेनोच्यते । तत्संबन्धोऽपि नोपपादयितुं शक्य इति बलं बलसम्बन्धश्चोभयमपि मायापदव्यपदिष्टं भवति । अग्रिमेण पद्येन मायाभेदा उक्ताः ।

[७] मायाशब्दस्य व्याकरणसिद्धमर्थमाह । मा धातुरयं परिमाणे-परिच्छेदे-मिनोतिर्वर्तते । बलं च स्वयं मितं स्वसंबन्धादमिते रसेऽपि मितिं भासयति, जलतरङ्गवदित्युक्तं प्राक् । रसे

[1]छन्द स्वरूप द्विविधं तदुक्तं या तत्र मात्रास्त्यय यात्र सस्या ।
दिग्देशकाले प्रमितिस्तु मात्रा छन्दो मित तत्कृतवृत्तमाहु ॥१४६॥

जात्या[2]कृतिव्यक्तिकृतिस्तु वर्णच्छन्द कृत तेन तु वर्णवृत्तम् ।
मात्राकृत वर्णकृत स्वरूप यस्योच्यतेऽसौ पुरुष प्रदृष्ट ॥१४७॥

औ[3]पाधिकस्तस्य मत स मात्रासंसर्ग एतेन रसस्य खण्ड ।
न वस्तुगत्या परिकल्पनीयो घटस्थिताकाशवदर्थबाधात् ॥१४८॥

[4]अणूनि रूपाणि बृहन्ति नानाविधानि मृत्यो स्वयमुद्भवन्ति ।
तत्संसर्गस्पाधरणेन पूर्णाखण्डामृत खण्डवदेव भाति ॥१४९॥

या मितिर्भासते, सा मात्रापदेनोच्यते । तादृश्या मित्या मानया यद्रसस्य परिच्छिन्न रूप प्रदर्श्यते तद्रूप सस्थोच्यते । एव मात्रा सस्था च बल वलसम्बन्धो वा उद्भावयति—इति मितिसाधनत्वात् तद्द्वय मायापदेन व्यवह्रियते । या प्रत्यय सायनार्थे द्रष्टव्य । एव मिति-साधने बले तत्ससर्गो वा मायाशब्द पूर्व प्रवृत्त । इय च मितवंस्तुता रसो नास्ति—असत्येव प्रतीयते । कथ चान्यधर्मोऽन्यत्र प्रतीयते इति न निर्वक्तु शक्यते ।

ततस्तत्सामान्यादिन्द्रजालादिवमसदेव प्रतीयते, यस्य चोपपत्तिर्न ज्ञायते, तत्र सर्वत्रैव माया शब्द प्रवृत्त इत्याशय । मितिरेव मात्राशब्देनोच्यते, मात्राबद्ध वस्तु च सस्थाशब्देन लोके व्यवह्रियते । ते इमे मानासस्थे बलेन रसे समुद्भाविते । रसोऽपि ताभ्या ससृष्ट इवा-भातीति ।

[1] इमे मात्रा सस्थे एव छन्द शब्देन वैदिक्या परिभाषायामुच्यते । 'माच्छन्द , प्रमाच्छन्द' इत्यादि यजुर्मन्त्रे तत्सकेतितम् । ग्रन्थकृता च छन्द समीक्षाया विस्तरेणैतन्निरूपितम् । "गायत्र्या ब्राह्मण निरवर्तयत, त्रिष्टुभा राजन्यम् इत्यादिना ब्राह्मणेषु छन्दोभ्य एव वर्णाद्युत्पत्तिर्या तत्र तत्रोक्ता, गायत्र्या सोमहरणकथा च या सर्वेषु ब्राह्मणेषु विवृता, तत्सर्वमनेनैव सकेतेन सुबोध भवतीति निरूपित ग्रन्थकृता तत्र तत्र । तदेवात्रापि सकेत्यते । छन्द शास्त्रे हि वर्णनियमो मात्रानियमो वा छन्द शब्देनोच्यते—सा मितिरेव । तन्निबद्धा वाक् तु वृत्तपदेनोच्यते, सैव सस्था विज्ञेया ।

[2] तथैव वैज्ञानिके प्रकरणे मायया मित्या जात्याकृति व्यक्तीना या कृति उत्पत्ति, सा मिति वर्णच्छन्दो मात्राच्छन्दो वा । तया मित्या पुरुषस्वरूप यत्सम्पादित स मित पुरुषो विज्ञेय । अमितस्य मितिकरणेनैव पुरुषप्रादुर्भाव इति ।

[3] वस्तुनो रसस्य ग्राह्यण न परिच्छेद, परिच्छेदे रसस्यानित्यताप्रसङ्गाद् अर्थबाध —मूलस्यैव नाशे जगति सर्वार्थविनाशो अपुनरुत्पत्तिरूप स्यात् । तस्माद् घटाकाशा-दिवत् कल्पिता एवैषा खण्डरूपता ।

[4] यद्यपि मृत्युपदवाच्य बलमणुप्रदेशावगाहि, तथापि सन्तानरूपेण प्रवाहरूपेण च तदल्प महच्च भवतीति विस्तृत्य प्रतिपादनीयमग्रे । तेनावृतस्य रसस्यापि अणुत्व महत्त्व च प्रतीयत इत्यर्थ ।

त[1]स्यामितस्यापि मितिः कृतेयं माया समायाति वियाति चेयम् ।
मितिस्तु माया मित एव मायीश्वरोस्य मायामयमेव राष्ट्रम् ॥१५०॥

रसे[2] बलस्याथ भवन्ति संस्थाः संसर्गभेदास्त्रिविधाः प्रसिद्धाः ।
बन्धश्च योगश्च विभूतिरेता रसे भवन्ति त्रिविधा हि संस्थाः ॥१५१॥

बन्धक्रमेण प्रभवेदियं वाक् प्राणस्तु योगक्रमजो निरुक्तः ।
मनो विभूतिक्रमतः प्रवृत्तं संसर्गभेदात् त्रय आत्मसर्गाः ॥१५२॥

[3]संसृज्य तस्मिन् प्रतिसृज्य भूयो यत्रैष नानात्वमुपैति मृत्युः ।
तत्राभ्वमायाति वियाति तस्मात् तदभ्वमस्मिन्महती हि माया ॥१५३॥

य[4]दद्भुतं यत्वसदेव दारुणं यतः पृथग्भावमिवात्मनोऽर्प्यते ।
आशङ्कते चात्मनि विक्रियां यतो लोके तदभ्वं खलु यक्ष उच्यते ॥१५४॥

अयदद्भुतं चासदिदं भयावहं ततः पृथक्त्वं पुनरिष्टमात्मनः ।
विभाव्यते ब्रह्मणि विक्रिया ततस्तद्ब्रह्मणोऽभ्वत्रितयं प्रकल्पते ॥१५५॥

---

[1] *माया समायाति वियाति चेति खण्डरूपेण तस्या अनित्यतोक्ता । प्रवाहरूपेण तु नित्यैव सा । मायापरिच्छिन्न एव चेश्वरो भवतीति स्पष्टार्थं पद्यम् ।*

[2] बलस्य ससर्गभेदास्त्रय उक्ता बन्धो योगो विभूतिश्चेति । तत एव रसस्य त्रिधा सस्था भवन्ति—विभूत्या मन, योगेन प्राण, बन्धेन च वाक् । एतास्तिस्र आत्मसंस्था उच्यन्ते । त्रिरूपोऽय जन्यो व्यावहारिक आत्मा व्यवह्रियते । आत्मप्रसङ्गे हि "सोऽयमात्मा मनोमय. प्राणमयो वाङ्मय" इत्यादि क्रमव्युत्क्रमाभ्या शतशो ब्राह्मणेषु श्रूयते । लोके हि ज्ञानक्रियार्थाभिधानि त्रिविधानि वस्तूनि उपलभ्यन्ते, तत्र ज्ञानस्य सर्वस्याप्यायतन मन, क्रियाणा प्राण, अर्थाना च वाक् । अस्माभिर्यं पदार्था मन प्राणवाक् शब्दै स्वशरीरे परिचीयन्ते, तेषा मूलभूता इमा मन प्राणवाचोऽव्यय पुरुषकला इति बहुशोऽग्रे विभिन्नेषु प्रकरणेषु व्याख्यास्यते । वाक् शब्दोऽयमवाक् शब्दस्य अकारलोपेन निष्पन्न । मन. प्राणापेक्षयाऽवाग्भूता निम्नश्रेणिभुक्तेयमित्यर्थ. । एतामेवाव्ययबलामाश्रित्य क्षरपुरुषविकास इति सर्वभूतजननीयम् । शास्त्रैरपि भूतोत्पत्तौ सर्वत प्रथम शब्दतन्मात्राया एवोत्पत्तिरुच्यत इति शब्दरूपाया अपि वाच सर्वभूतमूलत्व शक्यते व्याख्यातुमिति । तेष्वेतेषु विभूतिसबन्धेन मन, तत्र ससर्गप्रकरणोक्तरीत्या रसस्य प्राधान्यम्, योगसबन्धेन प्राण., तत्र रसबलयोरुभयो. समप्राधान्यम्, बन्धेन तु वाक् । अत्र रस आवृतो भवति, बलमेव तु प्राधान्य लभते इति सक्षेप ।

[3] उक्ता आत्मन. सस्या आभव इति श्रुतिषूच्यन्ते । विभुपर्यायोऽयमाभु शब्द । बलमेव तु चितिरूपेण भूयोभूय. परम्परया ससृज्य या बलप्रधाना. सस्था सृजति, ता क्रमेण रूप नाम कर्म चोच्यन्त, या १५६ पद्यमारभ्य व्याख्यास्यन्ते । ता एता अभ्वम्, यक्षम्—इति नामभ्या श्रुतिषु परिभाष्यन्ते इदमेव महामायास्वरूपम् । आभो भवमभ्वम् । छान्दसो ह्रस्व. । इदमेव यक्षम्-आयाति, वियाति, भूयोभूय. परिवर्तत इति जगत्यनुभूयते ।

[4] अभ्वयक्ष शब्दयारर्थोऽत्रोच्यते । अद्भुत दारुण चाभ्वपक्ष शब्दार्थ. । अपूर्वमेव भासते पुन आयातीति न ज्ञायते, तस्माददद्भुतमिद यक्षम् । आत्मनि विकार जनयतीति दारुणम् । अत एवात्मपक्षपातिनो मुमुक्षव. पृथग् भावमस्मादिच्छन्तीति ।

[१]रूप च तत्कर्म च नाम चेति प्रजायते बह्वपि कर्म्मबन्धात् ।
अथ तदम्ब तदु मक्षमुक्तं पुन पुनस्तन्म्रियतेऽमृतस्थम् ॥१५६॥

॥ [२]सर्वथा वो म्रियतेऽमृते स्थित ततोऽमृतो मृत्युरथामृत पुन ।
यदावृतं नित्यमनेन मृत्युना रस स तस्माद्बहुरूपकर्म्मवान् ॥१५७॥

स्वरूपसंसर्गि अलं तु भावो वृत्तित्व-संसर्गि बलं च कर्म ।
[३]भाव स यन्नाम घटस्य रूप मात्रा च सत्येत्युभयं हि रूपम् ॥१५८॥

घटत्वमाद्यं न तत पृथक् स्याद् घटस्य कर्म्मेत्यखिलेषु विद्यात् ।
[४]घटस्य यन्नाम घटस्य मात्रा सत्येति रूप च घटस्य भाव ॥१५९॥

---

[१] इद अयं कर्मणा परस्पर बन्धाज्जातम्, किन्तु अस्यापि त्रयस्याश्रयभूत ब्रह्मैव । निराश्रयाणा कर्मणा स्थितेरसंभवात् । तदुच्यते माया प्रकृत्य वेदान्तग्रन्थेषु 'आश्रयत्वविषयत्वभागिनी निर्विशेषचितिरेव केवला' इति । अत्र कर्मपदेन घटपाटादीना विभिन्नवस्तूना यत् प्रातिस्विक कर्म जलाहरणाङ्गावरणादिकम्—तदुच्यते । इय प्रातिस्विकी क्रियापि तत्र तत्र दृश्यमाना तस्मान्मुख्याद् बलपदाभिधेयात् कर्मण एवोत्पद्यत इति भाव ।

[२] प्रतिक्षणपरिवर्तनशीलतया मरणस्वभावमपीद नामरूपादिक अमृतमाश्रित्य स्थितमिति सर्वथा न म्रियते । परिवर्तनमेवास्यानुभूयते न तु सर्वथा विनाश । कस्यचिद्रूपस्य कस्यचिन्नाम्न कस्यचित्कर्मणश्च सदैवोपलम्भात् ।

यथा पटे विशीर्णे तन्नामरूप च नास्ति, परन्तु तन्तुरिति नाम लघुरूप चास्त्येव । पूर्ववदङ्गप्रावरणरूप कर्म नास्ति, किन्तु यत्किञ्चिदङ्गुल्यादिप्रावरणन्तु अस्त्येव । तन्तुष्वपि दग्धेषु भस्मेति नाम, उड्डीयमान रूपम्, मालिनीकरणादि कर्म चास्त्येवेति सर्वमोह्यम् । तेनामृतस्यतया मृत्युरूपमपीद नामरूपाद्यमृतमेव जातमित्यनुभूयते । अनेन नामरूपादिना मूलतत्त्वरूपो रसस्त्वाव्रियते । मृद एव कार्पासादिक्रमेण तन्तुपटाद्या उत्पन्ना, किन्तु पट तन्तून् वा दृष्ट्वा मृद न कोऽपि परिचिनोतीति लौकिक । पर विचारदृशस्तु मृद एवेद सर्वं विजृम्भितमिति जानन्त्येव । अनयैव दिशापरम्परया गमने मृदपि जलपरिणाम, तदपि तेजसस्तदपि वायोरित्यादिक्रमेण सर्वत्र रस एव बहुभिर्नामरूपकर्मभिर्भिन्न प्रतिभातमिति निश्चीयेत । सर्वस्यापि परिवर्तनस्यैकत्रैव विश्रामाद्दिति सुसूक्ष्ममह्यम् ।

[३] उक्ते त्रयेऽपि नामरूप च वस्तुनो भाव —वस्तुस्वरूपानुप्रविष्टमिति प्रतीयते लोकै । कर्म तत्तद्वस्तुन प्रातिस्विकी क्रिया तु वस्तुवृत्तिरिति परिचीयते । तेन नामरूपे स्वरूपससर्गेण, कर्म तु वृत्तित्वससर्गेण स्थितमिति सिद्ध्यति । तत्रापि रूपपदेन न केवलमत्र श्वेतकृष्णाद्येव ग्राह्यम् । अपि तु मात्रा—परिच्छेद, सत्या—परिच्छिन्नं वस्तु चोभयमपि रूपपदेन गृह्यते ।

[४] नामरूप च घटस्य भाव इत्युक्तं पूर्वस्मिन् पद्ये । घटस्य भाव एव घटत्वमुच्यते । तस्माद् नामरूप रूपपदवाच्या मात्रा सत्यत्यतदेव घटत्वम् । ततश्च घटत्व घटात् पृथगेव जातिविशेष इति नैयायिकोक्त केवल सौकर्येण शिक्षणोपयोगाय भवतु नाम, न तु वस्तुतो घटत्वं नामरूपाभ्यामतिरिक्तं किमपीति अत्र बोधितम् । अतएव दर्शनान्तरेषु अतिरिक्त जातिवादो नाङ्गीक्रियते । नामरूपं च प्रत्यकं भिन्नमिति 'घट' 'घट' इत्यनुगता प्रतीति कथ

[१]ज्योतिर्निबद्धं बलमस्ति रूपं प्राणेन सबद्धबलं तु कर्म्म ।
स्याम्नाम सम्बद्धबलं तु वाचा मायाबलानि त्रिविधानि तानि ॥१६०॥

[२]तद्ब्रह्मणोऽव्ययपरपूरुषे च प्रवाहनित्यं ध्रियतेऽक्षरे वा ।
क्षरे त्वनित्यं भवतीह भावः स्यादप्यभावो रसविप्रकर्षात् ॥१६१॥

[३]पूर्वासतोऽपि प्रभवस्य या यः प्रतिष्ठयाऽव्ययत्रितयस्य योगः ।
स एष भावोऽथ तया वियोगो भवेदभावोऽप्युभयः स मर्त्यः ॥१६२॥

स्यादिति तु स्थूला शङ्का। विभिन्नत्वेऽपि तत्र बुद्धिः समानरूपोदेति इति बुद्ध्यनपेक्षैवानुगता प्रतीतिर्जायते। तदुक्तं भगवता कणादेन वैशेषिकसूत्रे 'सामान्यं विशेष इति बुद्ध्यपेक्षम्' इति। अनुगतस्य तत्त्वस्याभावेऽनुगता बुद्धिरेव कुत इति चेद्—रसो बलं चानुगतमस्त्येवेति गृहाण। ननु तत् सर्वत्रैवानुगतमित्यन्यत्र तादृशी प्रतीतिः कुतो नेति चेद्—बलपरिणतिभूते उक्ते नामरूपे यत्रानुगते, तत्रैव तथा प्रतीतिरिति इत विस्तरेणात्र लघुटिप्पणे। अखिलेषु घटेषु इदं त्रयमनुगतं विद्यादिति पद्येऽन्वयः।

[१] मनः, प्राण, वाक्—इति या आत्मनः सस्था उक्ताः, तासामेव क्रमेण रूपाणि—ज्योतिः, विधृतिः, प्रतिष्ठा—इति प्रकरणान्तरे विस्तरेण व्याख्यास्यते मूले। एषा नामादीनां ताभिरात्मसंस्थाभिः क्रमेण सबन्ध इत्यत्र सकेतमात्रमुच्यते। रूपस्य ज्योतिषा-अर्थान्मनसा, कर्मणः प्राणेन, नाम्नस्तु वाचा इति वाचा सबद्धबलन्तु नाम स्यादित्यन्वयः।

[२] वक्ष्यमाणेषु त्रिषु पुरुषेषु परपुरुषे—अव्यये अक्षरे च इदं नामाद्यभ्वत्रयं प्रवाहनित्यम्। न कदाप्युच्छिद्यते। क्षरे तु अनित्यम्—यत्र प्रतीयते तत्र भाव इत्युच्यते। यत्र तु रसविप्रकर्षान्न प्रतीयते—तत्राभाव इत्युच्यते। यथा यत्र सरसि जलं शुष्कं तत्र वाष्पीभूय तदुड्डीनमिति अस्मच्चक्षुषोरत्यन्तं विप्रकृष्टम्, तत एव नामादित्रितयाश्रयस्य रसस्यैव तत्रास्मदपेक्षया विप्रकर्षाद् जलाभावं व्यवहरन्ति लोकाः। सोऽयं विप्रकर्ष एवाभाव इत्युच्यते—न स्वभावो नाम कश्चिद्विलक्षणः पदार्थो नैयायिकैरिवोपगन्तव्यो वैदिकैः। दार्शनिकैरप्युक्तम् "भावान्तरमभावोऽन्यो न कश्चिदनिरूपणाद्" इति। नैयायिकानां प्रक्रिया तु केवलं बालानां बोधसौकर्यायोपयुज्यते। यदपि च जैनाः सर्वं वस्तु स्वक्षत्रस्वकालस्वभावाद्यपेक्षया सत्, तदेव तु परक्षेत्रपरकालपररूपाद्यपेक्षया असदिति सर्वं भावाभावरूपत्वादनैकान्तिकं वदन्ति—सदसतोर्विस्तरेण सप्तभङ्गांश्च कल्पयन्ति—तदपि सर्वं स्थूलविचारविचेष्टितं वैदिकैरनत्ययमेव। उक्तरीत्या एकस्यैव वस्तुनो विभिन्नदेशकालसबन्ध इति परक्षेत्रपरकालादिकल्पनायाः स्थूलत्वादिति सक्षिप्तटिप्पणे न विस्तरापेक्षा। वैदिकोऽप्येवमत्र व्याख्यातव्यः।

[३] लोकव्यवहारे तु अपूर्वैर्नामरूपकर्मभिरव्ययदवाच्यैर्योग एव भाव इत्युच्यते। अपूर्वैर्नामरूपकर्मभिः सबन्धे एव घट उत्पन्न इत्यादि व्यवहारः। तैर्वियोगे एव च घटो नष्ट इत्यादि व्यवहारः। पद्ये प्रतिष्ठा या उक्ता, सा सर्वमूलभूताया भूतजनन्या वाच एव रूपमित्युक्तं प्राक्। विस्तरेण च व्याख्यास्यते मूले प्रकरणान्तरे। सा च प्रतिष्ठा प्रभवे कारणे स्थितैव कार्येण गृह्यते इति सत्कार्यवादः कार्यकारणयोरनन्यत्वं चात्र सर्वेत्रित द्रष्टव्यम्। यदग्र विस्तार्यते।

[१]तदेव भावेषु यदस्ति नानाविधत्वमुक्त स विशेष एव ।
सत्येकभावेऽपि भवन्त्यनन्ता इमे विशेषा इति भावसिद्धि ॥१६३॥

[२]सा योगमायाऽन्वितयोस्तु कर्म्मणो पूर्वप्रतिष्ठे उभये निजाम्यत ।
यदि च्यवेते अथ चेन्नवा भवत्येका प्रतिष्ठेह नवाम्बगामिनी ॥१६४॥

(१०) शक्त्याधिकरणम्

[१]वृत्तिरयसंसर्गवशाद्यथास्मिन् रसे समन्वेति बलं यदन्यत् ।
सा शक्तिरुक्ता प्रकृति स्वभाव प्रोक्तुाथपरयात्मभोग्यमर्थम् ॥१६५॥

---

१ नामरूपकर्मकृतमेव पदार्थेषु भिन्नत्वम् । सत्तानन्दचिद्रूपो रसस्तु सर्वत्रैक एव । भिन्नत्वमेव विशेष इत्युच्यते । भेदप्रयोजक पदार्थान्तर विशेष इति तु कल्पनामात्रम् । एकस्मिन्नेव रसे इमे अनन्ता विशेषा भासन्ते—इति सर्वेषामेषा नाथयो महासामान्यरूपो रसस्त्वेक एव सिद्धयतीति ।

२ तदित्य मितिकरणेन माया सत्या च येन बलेन प्रादुर्भाव्यते, सा सामान्येन माया-पदेन, नामरूपकर्म भितयाम्बप्रादुर्भाविका तु महामाया पदेनोच्यत इत्युक्तम् । विस्तारकरणम्, रसस्य विशेषेणावरण चात्र महत्त्वम् । इदानी योगमाया निरूप्यते । योगे—पदार्थद्वयसबन्धे सति या समुपतिष्ठति माया, सा योगमायोच्यते । द्वयो कर्मविशिष्टयो रसयो कर्मप्राधान्यात् कर्मपदवाच्ययो, योगे द्वे अपि कर्मणी प्रतिष्ठात—स्वस्वरूपाद् यदि च्यवेते—स्वस्वरूप द्वयोरपि विलीयते, तृतीया च अभिनवाम्बगाहिनी प्रतिष्ठा प्रादुर्भवति—अभिनवान्यव नामरूप-कर्माणि प्रवर्तन्ते—यथा वृक्षत्वगृगुडादिसयोगान् मद्यम्, अन्नजलादिसयोगात्सुरा, कोयला शोरापद वाच्यस्य च योगात्पर्वतादेरप्युत्पाटकद्रव्यम् (बारूद) इत्यादि । तत्राभिनवनाम-रूपकर्मोत्पादक बल योगमायोच्यत इत्यर्थ । इय योगमाया आत्मस्वरूपमत्यन्तमावृणुते, नहि तत्र मूलतत्त्व मनागपि प्रतीयते । अत एव श्रीमद्भगवद्गीतायामस्या आवरकत्वमुक्तम् "नाह प्रकाश सर्वस्य योगमाया समावृत । इति । योगमायामुपाश्रितो भगवान् रन्तु मनश्चक्रे इति श्रीभागवतस्थ रासपञ्चाध्यायी पद्यऽपि योगमायाम्—मनुष्यधर्ममुपाश्रित इति व्याख्यातव्यम् । मनुष्यता हि विभिन्नेन्द्रियमनशरीरादिसबन्धे भवतीति सा योगमाया-जन्यैव । आगमशास्त्र तु माया महामाया योगमाया विभिन्नरूपतयैव व्याक्रियन्ते, सोऽयं शास्त्राणा परिभाषाभेदो नात्र प्रपञ्चयितु योग्य ।

१ बलविशेषरूपा शक्तिमपि सक्षेपतोऽत्र दर्शयति । अस्या विस्तरस्तु प्रकरणान्तरेऽभिधीयते । मायादिबलविशिष्टे रसे प्रवाहरूपेण यदन्यस्य बलस्य ससर्गो वृत्तिरवास्य, तेन ससर्गेणान्वित तद्बलमेव शक्तिरित्युच्यते, प्रकृति, स्वभाव इत्यादीन्यपि शक्तेरेव नामानि । अनया आत्मनो भोग्यं सृज्यते ।

एतद्ग्रहातिग्रहरूपसर्गप्रसिद्धरूपः प्रथितः स आत्मा ।
स्वभोग्यसम्पादकमेतदन्तःस्थितं तु कर्म्मैव मतास्य शक्तिः ॥१६७॥

विना न शक्त्या पुरुषः क्वचित् स्याच्छक्त्या विशिष्टः पुरुषोऽपदिष्टः ।
यदस्य शक्त्या क्रियतेऽस्य भोग्यं तदर्थजातं पुरुषार्थमाहुः ॥१६८॥

[1]क्वचित्तु शक्त्योपहितं नु कर्म्मातीताऽमृतं यत्पुरुषं वदन्ति ।
तदेतदारोपकृतं यतोऽत्रामृते भिदा नोपहिते विशिष्टे ॥१६९॥

(११) पुरुषाधिकरणम्

रसो [1]बलं चेति परस्परेणाव्यावृत्तरूपावुदितौ हि धर्म्मौ ।
रसेन धर्म्मेण बलाख्यधर्म्मः संभूय धर्म्मी भवतीह भावः ॥१७०॥

[1]तत्र ग्रहातिग्रहरूपमाहुः ससर्गमेतं त्वमृतेन मृत्योः ।
ग्रहोऽमृतं मृत्युरतिग्रहो वा न चान्यदन्येन विना कृतं स्यात् ॥१६६॥

---

[1] अत्र शक्त्या सहात्मनो ग्रहातिग्रहभावरूप ससर्ग इति पूर्वोक्त स्मार्यते । अनयो को ग्रह, को वा अतिग्रह, इति त्वनियतो व्यवहार । क्वचिन्मृत्यु—बलम्, ग्रह उक्त, आत्मा अतिग्रह । क्वचित्तु आत्मा ग्रह, मृत्युस्तु अतिग्रह इति । उभयमविनाकृतं भवतीति तु सार । अग्रे पद्यद्वयमस्यैव विवरण स्पष्टार्थम् ।

[1] क्वचित्तु पुरुषपदेनात्मपदेन च रस एव श्रुतिषु व्यवहृत । सोऽयं पुरुषात्मनो रसप्रधानत्वादेतयोर्नाम्नी नामप्रयोजकान् धर्मान् वा शुद्धे रस आरोप्य समुपपाद्यो व्यवहारः पुरुषा विभिन्ना, आत्मानोऽपि भिन्ना वक्ष्यन्ते । रसस्त्वभिन्न एक एवेति मुख्य प्रयोगस्तत्र न सभवति शब्दयोरनयो । बलेन उपहिते रसे नैतच्छब्दप्रयोग, अपि तु बलविशिष्टे एव । विद्यमान सद् गृहीत सद् व्यावर्तकं विशेषणमुच्यते । यत्र बल विशेषणम्—अर्थात् स्वरूपे गृहीतम्—तद्विशिष्ट रसबलोभयरूप मुख्यतया पुरुषपदव्यवहार्यम् । यत्र तु बलमुपाधि, अर्थात् केवल परिचयं ददाति, स्वरूपे तु न गृह्यते । यथा कर्णशष्कुल्यवच्छिन्न नभ श्रोत्रमित्यत्र कर्णशष्कुली उपाधिरेव—न श्रोत्रस्वरूपे प्रविष्टा । तथैव यत्र बल स्वरूपे न गृह्यते, तत्र रसे पुरुषपदप्रयोगो मुख्यया वृत्त्या नास्तीति भाव ।

[1] इदानीं पुरुषनिरूपणमारभते । बलविशिष्टस्य रसस्यैतदेव प्रथमं रूपमिति तन्निरूपणमादौ समुचितमेव । पृथक् स्थितयो रसबलयो परस्पर धर्मधर्मिभावो नास्ति । धर्मान्तर च किञ्चिन्नैव सनिहितमिति रसबले धर्मशब्देनैवारम्भ उक्ते । यदा तु बल रसेन सह धर्मरूपेण सबध्यते, तदा बलेन धर्मेण रसो धर्मी भवति । सोऽयं धर्मी बलविशिष्टो रस पुरुष आख्यायते । भाव पदार्थ सत्पदवाच्य । नामरूपकर्माणि सततेयुक्त प्राक् । इदानीन्तु तानि नोत्पन्नानीति तत् सर्वजनकं बलमेव सत्तापदवाच्यम् । तया सत्तया सत् धर्मी रस । यदा तु जगति दृश्यमानेष्वर्थेषु बलमेव प्रधानमिति तदेव धर्मितया विवक्ष्यते, तदा रसोऽपि सत्ताशब्देन व्यवह्रियते । अतएव सत्ता, चेतनानन्दरूपेण ब्रह्मणो व्यापकता वेदान्ते प्रतिपाद्यते । तदेतद् विवक्षाभेद मात्रम् । न त्वत्र कोऽपि तत्त्वविपर्यास ।

बलेन[1] धर्म्मेण विशिष्टरूपो धर्म्मी रसो यः पुरुषः स उक्तः ।
सम्बन्ध उक्तोऽव्यतिरेकनित्यस्तयोस्ततोऽयं पुरुषोऽस्ति सर्वः ॥१७१॥

[2]पुरु व्यवस्यन् पुरुधा स्यति स्यतस्ततः स उक्तः पुरुषश्च पूरुषः ।
पुरा स रुष्यत्यथ पूर्षु रुष्यते स पूरुषो वा पुरुषस्तदुच्यते ॥१७२॥

धीप्राणभूतस्य पुरे स्थितस्य सर्वस्य सर्वानपि पाप्मनः स्वे ।
यत्सर्वतोऽस्मादपि पूर्वमौषत् स पूरुषस्तेन मतोऽयमात्मा ॥१७३॥

स व्यक्तभूते वसति प्रभूते शरीरभूते पुरुषस्ततोऽसौ ।
पुरे निवासाद्दहरादिके वा वसत्यथ ब्रह्मपुरे ततोऽपि ॥१७४॥

स [3]पूरुषः स्यात् त्रिविधस्तदात्मनो संसर्गिणोर्भेदवशादवस्थया ।
शुद्धं बलं शुद्धरसे समन्वितं यद्रूपमायाति रसोदरे बलात् ॥१७५॥

---

[1] ननु 'पुरुष एवेदं सर्वम्' इत्यादि श्रुतिषु पुरुषस्य सर्वरूपतोक्ता, सा च नित्यत्व एवोपपद्यते । भवता तु पुरुषस्य जन्यत्वमुच्यते, तत्कथं श्रुतिसमन्वयः स्यादिति शङ्कायामाह— तयोः रसबलयोः सम्बन्धः, अव्यतिरेकनित्यः, नित्यमेवैते सबद्धे एव भवतः, अव्यतिरेकाद् अभिन्नत्वादित्यर्थः । बलविशिष्टो रसश्च पुरुष उच्यते, तस्मात्पुरुषस्य नित्यत्वमेव सिद्ध्यति, रसस्य, बलस्य, तत्सम्बन्धस्य च नित्यत्वात् । ततश्च न कोऽपि श्रुतिविरोधः ।

[2] अथ पद्यत्रयेण पुरुष शब्दस्य श्रुत्युक्ता एव निरुक्तीर्विवृणोति—पुरु-बहुधा, स्यति-व्यवस्यति इति पुरुष इत्येका व्युत्पत्तिः । षो धातुश्चरीरे व्यवोपसर्गयोरर्थोऽन्तर्भूतः । व्यवसायः क्रिया । सर्वतः प्रथमं क्रियात्रैव प्रवृत्ता, सा च बहुधेति वक्ष्यते, ततः पुरुषशब्दो निष्पन्नः । छान्दसत्वात्पादेरचो दीर्घे पूरुष इत्यपि व्यवहारः । अथवा पुरु-बहुधा, स्यति-स्वतः एवानेकरूपतां गच्छति इति पुरुषः । अत्र गतिरेव षो धातोरर्थः । अनेकरूपतया भासनमेव स्वस्य हननमिति वा द्वितीया निरुक्तिः । रुष् हिंसायाम् दिवादिः, पुरा सर्वतः प्रथमम्, रुष्यति हिनस्ति रसम्, अमितस्य मितिकरणमेव हिंसा । अथवा पूर्षु पुरेषु रुष्यते बध्यते इति तृतीया चतुर्थी च निरुक्तिः । पूर्षु रुष्यते-इत्यत्र पुर्-रुष इति पूरुषशब्द एव मुख्यः । ह्रस्वेन तु छान्दसेन पुरुष इति भाव्यम् । मनःप्राणवाचः पूर्वोक्ताः परपुरुषस्य कला इति वक्ष्यते । तेषां पाप्मनः बलानि औषत्—अदहत्—रसप्राधान्येन स्वात्मन्यन्तरभावयत्—इति पञ्चमी निरुक्तिः । पुरा—सर्वतः पूर्वं, औषत्—पाप्मनो अदहदित्यर्थः । पुरे शरीरे वसति इति षष्ठी मुख्या व्युत्पत्तिः । वस् धातोः सम्प्रसारणेन पुरुष शब्दसिद्धिः । अत्रापि द्वैविध्यमाह—पुरे—शरीरभूते व्यक्ते-दृश्ये जगति सर्वत्र वसतीत्येका । पुरे-ब्रह्मपुरे दहरे अल्पे, महति वा बले वसति इति द्वितीया । अन्त्या व्युत्पत्तिर्मुख्या । अत्र पुरे बले वासाद् रस एव पुरुषपदव्यपदेश्यः, बलस्य स्वायत्तीकरणं स्वशरीरतानयनमेव तत्र वासः ।

[3] अव्ययः, अक्षर, क्षर इति भेदात् त्रिविधः पुरुषः । श्रुतिषु प्रतिपादितमेव त्रैविध्यं श्रीभगवद्गीतायां स्पष्टीकृतम् । एताश्च तिस्रो विधाः ससर्गभेदादेव भवन्ति । ससर्गभेदादेव अवस्थाभेदः, तेन संसर्गिणो रसबलयोरपि भेद एव भासते । शुद्धस्य-अविकृतस्य

[१]न तस्य कार्य्यं करणं च विद्यते न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते ।
परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च ॥१७६॥

[२]स उत्तमोऽनुत्तम उच्यते परः सचाव्ययः सोऽपि च शाश्वतो मतः ।
क्षराक्षराभ्यां स परस्ततः परः स उत्तमोऽस्तीत्य च तौ यतः स्थितः ॥१७७॥

[३]यथाक्षरः शक्तिविभक्तियुक्तिभिर्विभज्यतेऽनेकविधः स्वरूपतः ।
तथा विभक्त्या न विभज्यते यतस्ततोऽव्ययो नाम स उच्यते परः ॥१७८॥

[४]पराक्षरस्यान्तरनेकधाऽक्षरो यथोदयं प्राप्य निवर्तते पुनः ।
तथा परेऽस्मिन्नपरो भवन् परो निवर्तते कोऽपि स तेन शाश्वतः ॥१७९॥

[५]अथोत्तमस्यास्य रसे यदा बलं ससृज्य सर्गाय समर्यते पुनः ।
तदा भवत्यक्षरपूरुषः स वै सर्वज्ञ आत्मा स च सर्वशक्तिमान् ॥१८०॥

बलस्य, शुद्धे बलान्तरानाश्रये रसे समन्वयः सबन्धः । रसोदरे बलं प्रविष्टमिति रसस्य प्राधान्यं स्थापितम् । स एव परः पुरुषः इति शेषः ।

[१] परपुरुषप्रतिपादिकां श्वेताश्वतरश्रुतिमुद्धरति । अयं कार्यभावात् कारणभावाच्च अतीतः । न किमप्युत्पादयति, कस्याप्युत्पादने कारणता वस्तुतो न गच्छति, न वा केनाप्युत्पाद्यते । केवलं सर्वालम्बनत्वेन—सर्वाधारतया तिष्ठति । अत्र वर्तमाना या परा शक्तिः बलरूपा, सैवास्य स्वाभाविकी—तया सर्वमुत्पाद्यते । ज्ञानबलक्रियारूपेण सा सर्वत्रानुप्रविष्टेति श्रुत्यर्थः । अनया पुरुषस्य अविकृतत्वम्, शक्त्यैव च सर्वजननमाम्नातम् ।

[२] अस्य नामानि श्रुतिषु स्मृतिषु च श्रूयमाणान्याह । न उत्तमो यस्मादित्यनुत्तमः ।

[३] न व्येति विपरिणमते इत्यव्ययः । अक्षरे विविधा शक्तयः, ताभिः स विभक्त इव भवति । बहुभिश्च युज्यते । अयन्तु न तथा । ततः एवाव्ययः ।

[४] अक्षरः एको महान् भवति, स परोऽक्षर इत्युच्यते । तस्मिन् अवान्तरा अनेके अक्षरा उदयन्ते च, तत्रैव महत्यक्षरे विलीयन्ते च । परे अव्यये तु एवमुदयविलयौ न भवतः, तस्मादयं शाश्वतः ।

[५] अक्षरपुरुषस्य प्रादुर्भावक्रममाह । मायाबलविशिष्टे मिततया प्रतीयमाने परे अव्यये रसप्रधाने यदा ससर्गसबन्धेन अन्यद्बलं सबध्नाति तेन च नवीना सृष्टिः प्रादुर्भवति—तदा स अक्षरः पुरुषः उच्यते । नन्वेवं तर्हि अव्ययपुरुषस्यैव अक्षरे उपादानकारणत्वं जातम्, पुनश्च अव्ययस्य कार्यकारणत्वयोरभावः कथं पूर्वं व्यवहृत इति चेदेव तावद्विभाव्यताम् सुसूक्ष्मम् । एकस्य बलस्य मायाख्यस्य ससर्गाद् या पराव्ययनाम्नी सस्था प्रादुर्भूता, तत्र न कोऽपि विकारो जायते—इति सा स्वनन्यैवालम्बनरूपा तिष्ठति, तस्या कारणत्वं न मन्यते । तदवच्छिन्ने रसे तु बलान्तरससर्गात्पुनरपरमिनया अक्षरपदवाच्या सस्था प्रादुर्भवति, तत्रापि रसबलयोरेव कारणत्वं भाव्यम्, न तु अव्ययरूपेण प्रादुर्भूतपूर्वायाः सस्थायाः । यथाहि महाकाशे महत एकस्य प्राचीरस्य वेष्टनेन नगरनाम्नी एका सस्था प्रादुर्भाविता । पुनस्तदवान्तरेषु भागेषु नगरावच्छिन्न आकाश एव विभिन्नान् प्राचीरान् प्रकल्प्य तदवान्तर-

[1]यथा सुदीप्तादनलात् स्फुलिङ्गाः सहस्रशो यान्त्युदयं सरूपाः ।
तथाक्षरात्सर्वविधा हि भावा भवन्ति तत्रैव तथाऽपियन्ति ॥१८१॥
[2]यश्चाक्षरो यश्च परस्तवेतौ दिव्यावमूर्तौ पुरुषावजो स्तः ।
बाह्यान्तरो चामनसौ च शुभ्रावप्राणकौ तत्पशुता निषिद्धा ॥१८२॥
[3]मनः सवाक्प्राण इति त्रिधास्य प्राणस्ततोऽप्राङ् मना ॥ उक्तः ।
अचिर्भवः सूक्ष्मतमोऽक्षरोऽयं तस्या हि लोका अपि लोकिनश्च ॥१८३॥

भागेऽपि च भित्त्यादिकं प्रकल्प्य रथ्याप्रतोल्यो गृहादच कल्प्यन्ते । तत्र नगररूपा या सस्या पूर्वं क्लृप्ता तत्र न कापि विकृतिर्जायते, न वा तस्या रथ्या प्रतोल्यादिकं प्रति कारणत्वं व्यवहर्तुं शक्यते—अपितु कल्पितैर्विभिन्नैरवच्छेदैरावरणभूतैर्महानगरमेव सर्वत्र कारणत्वं याति । नगर नाम्नी सस्या तु आलम्बनभूता स्वतन्त्रैव प्रतिष्ठति, तथैवात्रापि महता बलेन अव्यय-पुरुष प्रादुर्भावित, स आलम्बनरूपेण स्वतन्त्र एव तिष्ठति, तदवान्तरे रसे बलान्तर-ससर्गादक्षरक्षराद्या सस्या आविर्भवन्ति, न तत्र नगरस्येव अव्ययस्य कारणत्वम्, अपि तु महाकाशवदेव रसस्यैवेति । यथा तत्रावान्तरप्राचीरभित्त्यादिकं परिच्छेदाय जायते, तथैवात्रापि बलमेव परिच्छेदक द्रष्टव्यमिति विचार्यानुभवे निवेश्योऽयमर्थ । अत्रैवाक्षरे ज्ञानक्रिया-शक्त्यादीना प्रादुर्भाव इति सर्वज्ञ सर्वशक्तिमान्, इत्यादिभि पदैरयमेव व्यवह्रियते ।

[1] अस्यैवाक्षरस्य सर्वकारणत्व श्रुतिषु व्यवहृतमिति द्योतनाय शतपथब्राह्मणचतुर्दश-काण्डोक्ता "यथा सुदीप्तात् पावकाद् (   ) इत्यादि श्रुतिमर्थतोऽनुवदति । अक्षरपुरुष समष्टिरूप, तस्माद् व्यष्टिभूता जीवा जडाश्च प्रादुर्भवन्ति—इति श्रुत्यर्थ । लोके हि व्यष्टिभूतैस्तन्तवादिभि समष्टिभूत पटो जन्यते । इह तु समष्टेरेव व्यष्टिर्जन्येति वैषम्य सतत भावनीयम् ।

[2] एव सर्वजगदुत्पादकोऽप्यक्षर स्वयमक्षर एव, न मनागपि क्षरति—विनश्यति इति यावत् । अव्ययस्यास्य च साधर्म्याण्यत्रोच्यन्ते । एतानि विशेषणानि श्रुतिषु तत्र तत्रा-क्षरस्य परस्य चोक्तानि स्पष्टार्थान्येव । 'अप्राणो ह्यमना शुभ्र' इति मन प्राणवाचोऽप्यक्षरे श्रुत्या निषिध्यन्ते । अत्र तु पूर्व मन प्राणवाचामात्मत्वमुक्तम्, ता कथमक्षरे न स्युरिति शङ्का निराकर्तुमुच्यते तत्पशुता निषिद्धेति । अग्रे द्वितीयेऽधिकारे परधर्माधिकरणे विकाराधि-करणादौ च मन प्राणवाचा ज्योतिर्विधृतिप्रतिष्ठारूपेण अव्यये अक्षरे क्षरे पशौ च चतुर्विधा स्थितिराख्यास्यते । तत्र अव्यये अक्षरे क्षरे चैतान्यात्मभूतानि, परतस्तु चतुर्थे स्थाने पशु-भूतानि । तेषु पराक्षरयोर्मन प्राणवाचा पशुभाव एव श्रुतिषु निषिध्यते । आत्मभूता मन प्राणवाचास्तु अव्ययस्य कला, ता अक्षरे क्षरे चानुवर्तन्त एव । अस्माभिर्मन प्राणवाक् शब्दै पशुभूता एव परिचीयन्ते, या अस्मच्छरीरे वर्तन्ते । तेषामेवात्राक्षरपरयोर्निषेध इति भाव ।

[3] 'अप्राणो ह्यमना शुभ्र' इति श्रुतेर्द्वितीयमभिप्रायमाह—अक्षरे पुरुषे प्राण एव मन प्राणवाग्रूपेण त्रिधा स्थित । तदस्य वाक्प्राणमनासि स्वरूपभूतान्येव, न तत्र मनोन्तर प्राणान्तर वागन्तर वा पशुरूप सन्निविष्टम् । ततश्च न मनो यस्मिन् स अमना, न प्राणो

[१]तमक्षरं भूतभृतं प्रचक्षते सत्यं च विज्ञानमनन्तमच्युतम् ।
कूटस्थमव्यक्तमपि ध्रुवं विदुः परावरं सेतुमलक्ष्यमीश्वरम् ॥१८४॥

खे[२] निश्चले वायुरिव प्रचारी भूतानि सर्वाणि परेऽक्षरेऽस्मिन् ।
सन्त्यास्थितान्येव सति स्थितानि बिभर्ति भूतानि स भूतभृत् ततः ॥१८५॥

[३]सत्यं च विज्ञानमनन्तमित्थं भेदास्त्रयः सन्ति तदक्षरस्य ।
विस्रसते तस्य रसो विसर्गे तथापि नैव च्यवते स्वरूपात् ॥१८६॥

[४]कल्पान्तकालेऽखिलभूतसंघस्तदक्षरस्य प्रकृतिं प्रयाति ।
विष्टभ्य च स्वां प्रकृतिं स कल्पोदये पुनस्तानि सृजत्ययत्नः ॥१८७॥

वशात् प्रकृत्या अवशास्तु भूतग्रामा भवन्तीह लयं प्रयान्ति ।
न तानि कर्माणि यदक्षरं तं बध्नन्ति कूटस्थमतो वदन्ति ॥१८८॥

[५]कूटो हि मायामययन्त्रयन्त्रं मिथ्याकृता वाप्यथ क्लृप्तराशिः ।
कूटोऽग्रभागः शिखरं च तस्मिन् स्थाता स कूटस्थ इति प्रसिद्धः ॥१८९॥

यस्मिन् सो अप्राणः, इति बहुव्रीहिसमासेन तत्र अन्येषामाश्रेय भूतानां मनः प्राणादिना श्रुत्या निषेधः कृतः । यथा नैयायिकानां मते सत्तायां न सत्तान्तरमिति सत्ता स्वयमसती, तथात्रापि मनसि नान्यन्मनः, प्राणे च नान्यः प्राण इति श्रुत्यभिप्रायो वेदितव्यः । उत्तरार्द्धं स्पष्टम् । लोकानाम्, तत्रास्थितानां प्राणिनां लोकिनां चायमक्षर एव प्रतिष्ठारूप इति तत्रोक्तम् ।

[१] श्रुत्युक्तान्यक्षरस्य नामान्यत्रोक्तानि । अग्रे च तेषां विवरणम् ।

[२] निश्चले खे-आकाशे प्रचारी-चलनशीलो वायुरिव, सर्वाणि अस्थितानि-स्वयं परिवर्तनशीलानि भूतानि, परे-महति अक्षरे, सति स्वयमचलति स्थितानि, तस्मात्स भूतभृदित्यन्वयः ।

[३] 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इत्याद्या श्रुतिरक्षरस्यैव त्रैविध्येन अपति स्थापति च्यावयति । सर्वाणि भूतानि अक्षरादेव रसं गृह्णन्ति तथाप्यनन्तत्वादेष स्वरूपान्न्च्यवते इति भावः ।

[४] "सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ।' (भ० गी० ९।७) इति
श्रीभगवद्गीताश्लोकमयतोऽनुवदति । एवमग्रेऽपि गीताया एवाशयानुवादः ।

[५] कूटस्थ शब्दं निर्वक्तुं कूटशब्दस्य लोकप्रसिद्धास्त्रयोऽर्था उच्यन्ते । कूटसाक्षी इत्यादौ मिथ्यार्थे कूटशब्दः प्रसिद्धः मायामयं यन्त्रं कूट शब्दस्यैकोऽर्थः । कूटो राशिः समूहः । क्लृप्तो राशिः कूट इति द्वितीयोऽर्थः । शिखरस्याग्रभागः कूट इति तृतीयः । अयं मायायन्त्रे मायाकल्पितभूतादिसमूहः, सर्वाग्रभागे च तिष्ठतीति कूटस्थ उच्यते ।

क्षरा[१]क्षराभ्यां कृतमस्ति यावद्रूपं हि तावज्जगदेतदाहुः ।
यदन्यदस्माज्जगतः पृथक् स्यात्परं तमाहुः पुरुषोत्तमं च ॥२००॥

स[२]व्ययतभूते वसति प्रभूते शरीरभूते पुरुषः परस्तत् ।
पुर्य्येव सत्सात्स्वमक्षरोऽपि क्षरोऽपि तस्मात्पुरुषः प्रदिष्टः ॥२०१॥

परः स आख्यायत आदिपूरुषोऽक्षरस्तु योऽस्त्येष पुराणपूरुषः ।
क्षरो य आत्मा स हि यज्ञपूरुषः स एक एव त्रिविध. पृथग्विध. ॥२०२॥

[३]द्विधैव लोके पुरुषः प्रदिष्टः क्षरोऽक्षरो वा ह इदं नु सर्वम् ।
ताभ्यां परो यः पुरुषोत्तमोऽसौ न पूरुषः स्यादिति केचिदाहुः ॥२०३॥

[४]परस्य पूर्वं पुरुषस्य धर्म्मद्वयं यदाहामृतमृत्युरूपम् ।
परात्परं तत्र तयोः पृथक्त्वे निर्धर्मकत्वात् पुरुषत्वमिष्टम् ॥२०४॥

[५]क्वचित्प्रकृत्योपहित नु कर्म्मातीतामृतं यत्पुरुषं वदन्ति ।
तदेतदारोपकृतं यदत्रामृतेऽभिदा नोपहिते विशिष्टे ॥२०५॥

---

[१] पुरुषोत्तमस्य परस्याव्ययस्य जगदतीततात्रोक्ता ।

[२] इदमपि वक्तु शक्यते—यत् पर एव मुख्यः पुरुष । अक्षरमस्य पुरम्, तत्र निवासादस पुरुष । एवमक्षरस्य क्षर पुरम्, तन्निवासादक्षर पुरुष । क्षरस्यापि तदुत्पादिता क्षरस्यान्यावस्था पुरम्, तत्र तन्निवासात् सोऽपि पुरुष इति । अग्रिमे पद्ये पुरुषाणा नामान्तराणि श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धान्युच्यन्ते । स्पष्टार्थं तत् ।

[३] केषाञ्चिन्मते क्षराक्षरयोरेव पुरुषत्वम् । परस्तु अविकृत ब्रह्मेति न पुरुष उच्यते । पुरुषरूपं जगदेव । परस्तु जगदतीत इति न पुरुषपदव्यपदेशमर्हतीति तदाशय. ।

[४] अन्ये तु विवेचका यत्र धर्मित्वम्, तस्य पुरुषत्वमाहु । मूलतत्त्वाभ्या रसबलाभ्या धर्मरूपाभ्या विशिष्टोऽव्ययो धर्मीति तस्यापि पुरुषत्व युक्तमेव । अतएव भगवद्गीतासु "उत्तम पुरुषस्त्वन्य" इति उत्तमस्यापि पुरुषत्व व्यपदिष्टम् । वैदिक पुरुषसूक्तं तु अक्षरमेव विवृणोति । अव्ययादपि पूर्वा रसबलयोरसंसृष्टा दशा तु परात्परशब्देनोच्यते । स निर्धर्मकत्वान्न पुरुषपदव्यपदेश्य । 'परात्पर पुरुषमुपैति दिव्यम्' इत्यत्र तु जीवाव्यय-पूर्वेण परपदेन निर्दिष्ट, स पर पुरुषमनन्तमीश्वराव्ययमुपैतीति ग्रन्थकृतान्यत्र व्याख्यातम् । प्रत्येकं पुरुषाणा पञ्च कला इति पञ्चदश कला सपद्यन्ते, ता अग्रे व्याख्येया अनुपदम् । तत्र षोडशी कला परात्पररूपापि सगृह्यत इति षोडशी पुरुष उच्यते—इति व्याख्याने तु बहुत्र ग्रन्थकृता परात्परस्यापि पुरुषत्व व्यञ्जितमिव । रसबलयोरेकबुद्ध्या ग्रहणे तत्राश्रयाश्रयिभावोऽपि भावादेवेति तत्रापि धर्मिव्यवहार कथञ्चिदुपपाद्य तदपि संगमनीयम् ।

[५] क्वचित्तु बलाख्य कर्म पृथग् बुद्ध्या गृहीत्वा तदुपहिते शुद्धरसे ब्रह्मण्यपि पुरुषपदप्रयोगो दृश्यते । बल प्रकृति, तदुपहित कर्मातीतममृतमिति पद्यार्थ । उपाधेर्विशेषणस्य च भेदः पूर्वं व्याख्यात । तत्र बलविशिष्टे रसे युज्यते कथचित् पुरुषपदम् । बलोपहिते तु तदारोपकृतमेव । भविष्यन्ती पुरुषरूपामवस्था पूर्वं विशुद्ध एवारोप्य तथा व्यवहार उपपाद-

[१]विना प्रकृत्या पुरुषो न हि स्यात् तया विशिष्टस्य तु पुरुषस्य ।
यद्यत्प्रकृत्या क्रियतेऽत्र भोग्य तदर्थजात पुरुषार्थमाहु ॥२०६॥

(१२) गद्यमयं पुरुष[२]प्रपञ्चाधिकरणम् । H3530

द्विविधा सृष्टि प्रतिपत्तव्या, सामान्यसृष्टि पूर्वार्ध्या, विशेषसृष्टि परार्ध्या चेति । सामान्यसृष्टिव्यतिरेकेण विशेषसृष्टिर्नोपपद्यते, तस्मात् तामेव सर्वभूतसाधारणीमादौ व्याख्याय पश्चात् प्रातिस्विकी काश्चित् प्रदर्शयिष्याम ॥

बृहणवलो रसो ब्रह्म । [३]बृहमाण तत् त्रिधा सपद्यते चित् चेतना चित्य च । यत्रैता सर्वा बलानां बलैश्चितयो भवन्ति, तदायतन चिद्[४] ब्रह्म । यत एताश्चितयो भवन्ति, तदिद चितिप्रयोजक चेतना[५] ब्रह्म । अन्यदन्यस्याङ्ग भवद् यदुपचीयते, तच्चित्य ब्रह्म । रसप्रधाना चित् । समबलरसा चेतना । बलप्रधान चित्यम् । चिद् ब्रह्म अव्ययम् । चेतना ब्रह्म अक्षरम् । चित्य ब्रह्म क्षरमित्याहु । समन्वित चेद त्रितयमेक रूपम् । तथा च क्षरब्रह्माक्षरब्रह्माविनाभूतेऽव्ययब्रह्माणि पुरुष[६] शब्द । तादृश [७]सप्तभि पुरुषं कृतरूपे तावदेकस्मिन्

णीय—इति भाव । यतो हि उपहिते शुद्धरसे भिदा नास्ति । विना भद च पुर-पुरुषभावो न घटते इति मुख्य पुरुषत्व नोपपद्यते । अग्रे पुराणि भविष्यन्ति, तत्रैव शयिष्यते—इति भाविनी तस्या बुद्धिविपयीकृत्य कथचिदुपपाद्य तत्र पुरुषत्वम् । अयमेवारोप इत्यत्रोक्त ।

[१] इमे त्रय पुरुषात्मान । अग्रे तु बलान्तरप्रयोगे यदुत्पद्यते, तद् भोग्यजातम्, तच्च पुरुषभोग्यत्वात्पुरुषार्थपदेन व्यह्रियते । सर्वमिदमग्रे स्फुट स्यात् ।

[२] पूर्वाधिकरणोक्त मुख्य पुरुषतत्त्व स्पष्टीकर्तुं तत्रावान्तरान् विषयाश्च बोधयितु गद्यमय पुरुषप्रपञ्चाधिकरणमिदमारभ्यते । तत्रापि मूलतत्त्वादेव पुनरुपक्रम्यमस्ति सगतिं योजयितुम् ।

[३] बृहति तच्छील बृहमाणम् । ताच्छील्ये चानश् प्रत्यय ।

[४] सर्वादिभूत सर्वाधार चेत्यर्थं । तत्रैव प्रादुर्भूतानि बलानि क्रमेण चीयन्ते ।

[५] चित् प्रयोजन सृष्टीच्छाविशिष्ट ब्रह्म । एत एवाव्ययाद्या त्रय पुरुषा पूर्वाधिकरण व्याख्याता ।

[६] त्रितयं समिलित पुरुषशब्देन बहुत्रोच्यते श्रुतिषु । क्वचित्तु 'समुदाये प्रवृत्ता शब्दा अवयवेष्वपि वर्तन्ते' इति न्यायेन प्रत्येकमपि पुरुषशब्देनोच्यते ।

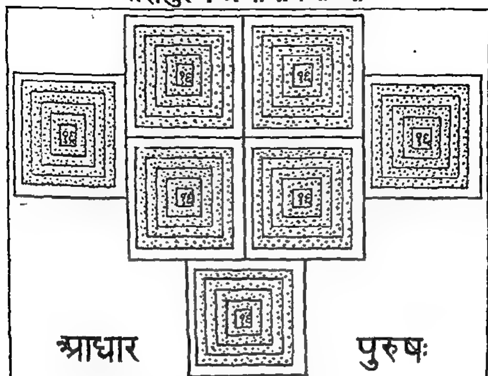
[७] शतपथब्राह्मणस्य षष्ठकाण्डोक्त पुरुषस्य सप्तधावस्थान विवृणोति । प्राणमय पुरुष सर्वत्र सप्तस्वायतनेषु स्वात्मान विभज्य प्रतिष्ठितो भवतीत्यर्थं । तैत्तिरीयोपनिषदि ब्रह्मानन्दवल्ल्या ॥ वक्ष्यमाणानामन्नमयपुरुषकलाना शिर, पक्षौ, आत्मा, पुच्छमिति पञ्चविभागा आम्नाता, तेऽन्यमयपुरुषकलानामेव विभागा प्रतिपत्तव्या । इह तु शिर पृथक् कृत्य आत्मानं च धनुर्धा विभज्य मध्यभूतस्य देहस्य सप्त भागा दर्शिता, ते प्राणसामान्यस्य रूपत्वे व्याख्याता ।

यज्ञो विष्णुः । इन्धनमिन्द्रः । तेजनं स्थूलस्य तीक्ष्णीकरणमवयवस्फोटोऽग्निः । स्नेहोऽवयवसंकोचो घनीभावः सोमः । अथानन्दो, विज्ञानम्, मनः प्राणो वागिति पञ्च धातुरव्ययः । पञ्चाप्यते विभागा आमोदप्रमोदानाम्, ज्ञानविज्ञानानाम्, चेतनाशक्तेः, सर्वविधप्राणानाम्, वाचां चावरोधाय पञ्च कोशा भवन्ति । विभज्यैते सर्वेऽस्मिन्नव्यये प्रतितिष्ठन्ति । इत्थं च पञ्च क्षरा, पञ्चाक्षराः, पञ्चाव्ययधातवः—इत्येताः पञ्चदश कलाः स्युः । परात्पर[1]स्तासां षोडशीकला । स इत्थं षोडशकलः पुरुषः (षोडशी) । षोडशकलं वा इदं सर्वम् (कौ० ब्रा० १६।४) इत्याहुः । तेष्विदमव्ययं न कारणं न कार्यम् । अथाक्षरं निमित्तकारणम्, क्षरं तु समवायिकारणं परिणतं कार्यजातं चेति विभागः ॥

क्षरविकाराः सर्वेऽप्यमी अक्षरादेव जायन्ते । ते चाक्षरप्राणा ब्रह्मविष्ण्विन्द्राग्निसोमाख्याभिः प्रतीताः पञ्चजातीया एव भवन्ति । तेषु चायं मध्यमः प्राणः इन्द्रः प्रसिद्धतमः । "एकैको वै जनतायामिन्द्रः" (तै० ब्रा० १।४।६) इति श्रुतिसिद्धान्तात् । स परत्र प्रेरयतीति इदन्द्र एव इन्द्र इत्युच्यते परोक्षप्रियत्वेनेत्यप्युक्तम् । त इमे त्रयः प्राणा अक्षरावयवाः सर्वेषां वस्तूनां नाभौ केन्द्रे तिष्ठन्तीति नभ्या इत्युच्यन्ते । अथेन्द्रेण बहिर्निःसारिते प्राणे पृष्ठं नाम धरातलं सम्पद्यते । तत्सम्पादकावग्नीषोमौ । तयोः स्वरूपं कार्यं च मूल एव स्पष्टीकृतम् । एताभ्यामेव जगत् सम्पद्यते । इमौ चाग्नीषोमाविन्द्रसहचरौ । प्राणानां बहिः प्रक्षेपकस्येन्द्रस्य स्वयमपि बहिः पृष्ठपर्यन्तं गमनात्, तत्रैव चाग्नीषोमयोः प्रादुर्भावात् । तस्मात् त्रयं सम्मिलितमिदं रूपं (इन्द्राग्निसोमसमष्टिभूतम्) महेश्वरपदेन पौराणिक्यां परिभाषायामाख्यायते । त्रयाणां समष्टिरूपत्वेन महत्त्वान्महेश्वरः त्रिदेवरूपत्वात् त्रिनयनोऽपि । "वन्दे सूर्यशशाङ्कवह्निनयनम्" इति हि महेश्वरस्तुतिः । तत्र सूर्यं इन्द्रप्राणप्रधान इति "यथाग्निगर्भा पृथिवी यथा द्यौरिन्द्रेण गर्भिणी" (बृहदा० ८ अ० ४ पा २२ क) इत्यादि श्रुतिपरिशीलनेन स्फुटमेव । शशाङ्कश्चन्द्रः सोम इति प्रसिद्धमेव । वह्निरग्निस्तु स्फुटमेवोक्त इति त्रिनयनत्वेन त्रिरूपता व्यञ्जिता । स्वगतप्राणानामन्यत्रोपसंक्रामणमेव रोदनम्, तद्धेतोरयं रुद्रोऽप्युच्यते । अग्नीषोमौ पशू, तावस्य वशगाविति पशुपतिरित्याद्यनुसन्धेयम् । यद्धि स्वभूतं बहिर्निर्गच्छति, तस्य पूरकत्वेन स्वरूपरक्षकत्वाद् विष्णुः पालक इत्युच्यते, स्वभूतस्य प्रक्षेपकत्वात्तु इन्द्रः संहारकः । अथ प्रतिष्ठैव वस्तुनः सत्त्वम्, तत्सम्पादकत्वाद् ब्रह्मा जनकः । वस्तुनस्तु एकतः प्रक्षेपणेनापरत्र विभिन्नवस्तुजननात्, परत आदाने परस्योपशमाच्च सर्वेऽपीमे जनकाः, पालकाः संहर्तारश्च विवक्षाभेदेन । ततस्त्रयोऽपीश्वरा उच्यन्ते । नभ्यास्त्रय ईश्वराः, पृष्ठ्यौ तु द्वौ जगदिति पञ्चभिरेवाक्षरैस्सर्वं व्याप्तम् । एषां सर्वेषां तत्त्वं शारीरकविमर्शे गीताविज्ञानभाष्यस्याचार्यकाण्डे च ग्रन्थकर्त्रा विस्तरेण व्याख्यातम् । तदेवेह संक्षिप्य प्रदर्शितमेतद् ग्रन्थालापनोपयुक्तम् । अव्ययपुरुषस्य पञ्च कलाश्च पञ्चकोशरूपेण तैत्तिरीयोपनिषदि समाम्नाताः । जगति ये आनन्दाद्या अनुभूयन्ते, तेषामिमे कोशा निधानस्थानानि । इत एव जगत्यानन्दाद्याः प्रचरन्ति । सर्वनिधानमव्ययः पुरुष इति मूल एव स्फुटम् । अन्यत् सर्वं सरलया भाषया मूले निबद्धमिति न टिप्पणापेक्षम् ।

[1] नामविशिष्टरसरूपो य परात्पर उक्तः, यतोऽनन्तरं पुरुषाणां प्रादुर्भावः, तत्र न सन्ति कला इति स एकरूप एव गण्यते । सर्वविशिष्टनिरूपणे सोऽप्येककलारूपेण गण्यते ।

सप्तपुरुषः प्रजापतिरात्मा

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

५ अव्ययः
५ अक्षराः
५ क्षराः
१ परात्परः

आधार पुरुषः

षड्विंशे द्वे शते प्राणानां प्रजापतिः

हि सर्वानन्यास्तान् प्राणानिन्द्रियेणेन्धे । त इद्धा सप्त नानापुरुषानसृजन्त । तैरेव सप्तभि पुरुषं स पूर्वनिरुक्तोऽति[१]ष्ठावा पुरुषो गर्भीभवति । एष खलु पुराण पुरुष सप्तस्वेतेषु यज्ञपुरुषेष्ववारपारीणोऽभिव्याप्नोति ।

[२]तत्र यदूर्ध्वं नाभेस्तौ द्वौ, यदवाङ्नाभेस्तौ द्वौ, त इमे चत्वार पुरुषा आत्मा । यस्य वा शरीरभागस्य सत्त्वे शरीरिण सत्त्व न च्यवते सोऽङ्गी पुरुषोऽङ्गपुरुषाणामात्मा । येषा तु विनाशेऽपि वस्तुन सत्त्व नापोद्यते, तान्यङ्गानि पक्षपुच्छानीति विद्यात् । अर्थतस्मादात्मन पुनरन्यौ द्वौ पुरुषौ पक्षौ । तावाकुञ्चनप्रसारणाभ्या विक्रमहेतू भवत ॥ अथ पुच्छमेक प्रतिष्ठाप्राण ॥ यत खलु शरीरमिद पृथि[३]व्यनुगृहीत तदायस दृश्यते स प्रतिष्ठाप्राण । तदित्थ [४]सप्तभि पुरुषं कृतरूपो योऽयमेक पुरुष, स चित्यो[५]ऽग्नि ॥ स प्रजापति ।

---

[१] सर्वव्यापक सर्वं जगदतिक्रम्य स्थितस्त्रिपुरुषसमष्टिरूप पुरुषोऽतिष्ठावा । तदन्तःस्थिता तद्गर्भभूता सप्तपुरुषा वक्ष्यमाणा । ते यज्ञपुरुषा उच्यन्ते, व्यापकस्तु पुराणपुरुष ।

[२] सप्त पुरुषान् विभजते ।

[३] पृथिवीत्युपलक्षणम् । अस्मादादिशरीर पृथिवीव्यष्टिभूतं पृथिवीजन्यमिति तस्य प्रतिष्ठा प्राणेन पृथिव्यैव सवन्धो भवतीति दृष्टया पृथिवीपदमुपात्तम् । स्वसमष्टया स्वजनकेन सव यस्यापक प्राण पुच्छपदेन व्यपदेश्य इति यावत् ।

[४] इत्थ सप्तधा विभक्तस्य प्राणस्यावस्थानमस्मच्छरीरेऽप्युपलभ्यते । मानुषशरीरे हि चतस्रो गुहा—शिरोगुहा, उरोगुहा, उदरगुहा, बस्तिगुहा चेति । प्रत्येक च गुहासु इन्द्रियरूपेण सप्तधा विभक्ता प्राणा उपलभ्यन्ते । तत्र शिरोगुहा सर्वस्यापि शरीरस्य श्रीरूपा-सारभूता देवाना-द्योतमानाना ज्ञानेन्द्रियाणा स्थान मूलोक्तरीत्या । तत्रापि प्राणाना सारभूताना सप्तधावस्थानम्—द्वौ कर्णौ पक्षस्थानीयौ बहिर्निसृतौ, द्वे चक्षुषी, द्वे नासाबिले चेति चत्वार आत्मस्थानीया, मुखबिल तु प्रतिष्ठारूप पुच्छस्थानीयम् । एषा सप्ताना श्रीभूतानामपि श्री ब्रह्मरन्ध्रम्, यत्सूर्येण सवद्धम्, यदर्थं सर्वश्रेष्ठत्वद्योतनाय ध्वजरूपा शिखा ध्रियते । सा च न केवल प्राधान्यस्यापकध्वजरूपैव, अपि तु भावनाजनितस्य धर्मजनितस्य चातिशयस्य बहिर्निसरणनिवारिका । केशा हि विद्युत्प्रसारणनिवारका इत्याधुनिकेन विज्ञानेनापि साधितमिति न प्रसक्तानुप्रसक्ती विस्तरभिया पताम । द्वितीयायामुरोगुहाया हस्तौ बहिर्निसृतौ पक्षस्थानीयौ, द्वौ फुफ्फुसौ द्वौ स्तनौ चेति चत्वारस्तद्गता आत्मस्थानीया । हृच्छिद्रन्तु सप्तमं प्रतिष्ठारूप पुच्छस्थानीयम् । एषा श्रीश्च कण्ठरूप शिरःस्थानीय । तृतीयस्यामुदरगुहायां दक्षिणोत्तरयोरन्त्रयो पक्षस्थानीयता, ते बहिर्निसरन्ती अपि सोरस्य ग्रान्तिवृत्तस्य परावृत्तस्य द्वेधा मोटितत्वाद् द्विर्मोटिते । 'नूनं जना सूर्येण प्रसूता' इति भगवती श्रुति सूर्यस्यैव जगत्प्राणिजनकतामाह, तदनुसारेण शरीरसनिवेशो भवतीत्यत्र विस्तरेणानुसन्धेयम् । तदनु यकृत्, प्लीहा, आमाशय, पक्वाशय इति चत्वार आत्मस्थानीया, तदवयवगता प्राणशक्त्यवस्थानवापनिर्वाहिका । नाभिरस्या गुहाया पुच्छभूता प्रतिष्ठा । एतेषां श्रीश्च हृदन्म्र एवोरोगुहापुच्छेन सामानाधिकरण्यमाप्ता । अथ चतुर्थ्यां बस्तिगुहायां द्वौ पादौ पक्षस्थानीयौ बहिर्निर्गतौ । मेढ्रगतं छिद्रद्वयम् (मूत्रनि-

तस्मिन्नेते चीयमाना सप्त पुरुषाश्चित्य शरीर नाम ॥ अथ यैतेषां सप्तानां पुरुषाणां श्रीर्यो रस आसीत्, तमूर्ध्वं समुदौहन् । सोऽयमत्र चितेर्निधेयोऽग्निः । तदस्य शिरोऽभवत् । तस्मिन्नेतस्मिन् सर्वे देवा [१] श्रिता । अत्र हि सर्वेभ्यो देवेभ्यो जुह्वति ।

इत्थं च प्रथम पुराणपुरुष आधार । स हि सप्तानामेषामावपनरूपत्वादेकीभावायोपयुज्यते । स वयो[२]नाधपुरुष वक्ष्याम । तत्रैते सप्त पुरुषा वयासि । सप्ताप्येते चित्योऽग्निरेक शरीरम् ॥ अथैतस्मिन्नाधीयमाना सप्त [३]श्रियो निधेयाग्नि पुरुष । स आहवनीय । तथा चेत्थ वयो[४]नाधपुरुष (१) वय पुरुषा (२) हवनीय पुरुषैरेतै (३)

सारक वीर्यनि सारक च) ब्रह्माण्डकोशो चेति सद्गता धक्तयोऽप्रात्मस्थानीया । गुदा च पुच्छभूता प्रतिष्ठेति । एषा शिरोभागभूता श्रीश्च नाभावेवोदरगुहापुच्छेन सामानाधिकरण्यमाप्ता तिष्ठति । अनयैव दिशा सर्वत्र सप्ताना प्रणाना स्थितिरूह्या विवेचकै ।

[४] अग्नीषोमौ जगदुत्पादकौ यावन्मरक्तरूपौ व्याख्यातौ, तयोरग्निर्द्विधा भिद्यते—चित्यश्च चिते निधेयश्च । अग्निरय प्राणस्थानीय सर्ववस्तुविधारक परोक्ष (इन्द्रियैरग्राह्य) सोमस्तु द्रव्यावयवरूपो भूतता गत । तत्र शक्तिभूतस्याग्नेश्चयनेन (ऊर्ध्वाधोभावविन्यासेन) वस्तुस्वरूप निर्मीयते, तदनुसारेण सोमस्यापि ऊर्ध्वाधोभावसन्निवेशो भवतीति । इत्थ वस्तुस्वरूपनिर्माणे सलग्नोऽग्निश्चित्य इति वैदिकपरिभाषायामुच्यते । यत्तु 'तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्' इति न्यायेन वस्तुस्वरूपनिर्माणोत्तर तद्वस्तुप्राणरूपतया तत्र शक्तिरूपेण प्रविशति, स चितेर्निधेय इत्युच्यते । प्रकारान्तरेणापि द्वैविध्यमुच्यत उत्तरत्र । शरीर प्राणरूप पुरुषश्चेति । तत्र सप्त य यज्ञपुरुषा आख्याता, ते शरीरम्, त्रिपुरुषरूप पुराणपुरुषस्तु एषामवष्टम्भक प्राणरूप । शरीरेऽपि सप्तपुरुषाश्चित्याग्निरूपा, श्रीरूप शिरोभागस्तु चितेनिधेय इत्युत्तरत्र स्पष्टीकृत मूले ।

[१] शिरो हि देवाना स्थानम् । अत्र यजूज्ञानादिक दीयते-अर्थाद्यत्रानुप्रविशति, तेन देवा एव पुष्यन्ति ।

[२] प्रकारान्तरेणापि द्वैविध्यमाह—वयासि च वयोनाधश्चेति वैदिकी परिभाषा । यत्रानेके समवेत्य तिष्ठन्ति, स वयोनाध —पञ्जरस्थानीय, यानि तु तत्र समवयन्ति तानि वयांसि । आवपनम्—आधारो वयोनाध, समवेतानि आधेयानि वयासि । उक्ता सप्तयज्ञपुरुषा पुराणपुरुषे एकीभवन्ति—इति पुराणपुरुषो वयोनाध, यज्ञपुरुषास्तु वयासि ।

[३] सप्तानां यज्ञपुरुषाणा सारभूता श्री शिरोरूपेण योपरि तिष्ठति, यत्र देवा वसन्ति, देवेभ्यश्च यत्र हूयत इत्युक्तम्, सा आहवनीय पदवाच्या, हवनाधारत्वात् ।

[४] वयोनाधाधारभ्रम शब्दा, अतिष्ठावाग्न्यादयस्त्रय शब्दाश्च पर्याया । सर्वेषा समवाय प्रजापतिरित्युच्यते । नभ्य प्रजापति, सर्व प्रजापतिरिति द्विविध प्रजापति प्राग् व्याख्यात । प्रकारान्तरेणापि प्रजापतिर्द्वेधा श्रुतिषु परिभाष्यते—प्रजा पृथक्कृत्य तदधिष्ठाता प्रजापतिरेक, प्रजा अपि स्वरूपेऽन्तर्भाव्य प्रजासहित पति प्रजापति सर्वं प्रजापतिरित्यपि श्रौती परिभाषा, यतो हि प्रजा अपि तज्जन्या एव भवन्तीति न पृथग्भूता, अपि तु तत्स्वरूपप्रविष्टा एवेति । शरीराधिष्ठाता केवलात्मा प्रजापति, शरीरविशिष्ट आत्मापि प्रजापतिरिति यावत् । तत्र

रतिष्ठावाग्नि (१) चित्याग्नि (२) निधेयाग्नि (३) भिर्वा कृतरूपे पुरुषे प्रजापतिशब्दो निरूढो द्रष्टव्यः ॥

तमेतं प्रजापतिं सर्वासु भूतसृष्टिषु बीजं विजानीयात् ॥ नैतमव्ययं क्षराक्षरसपन्न प्रजापतिं विना कदाचिदपि क्वचिदपि काचिदपि भूतसृष्टि. कथमपि सभाव्यते ॥१॥ उक्तं च "एष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतम्वेवाप्येतह्र्यनु- प्रजायन्ते" (शत० ४।२।३।१६) इति ॥ (शत० ४।४।८।१) एष ह वै प्रजापति. सर्वं करोति ॥ (शत० १३।२।६।१) ॥ इत्यादि ।

स एष प्रजापति. [१]परात्पर एव तावत् स्याद्, यावदमुष्मिन् त्रयी विद्या ब्रह्म भावि-

---

पृथक् पृथग् गणनाया सप्तपुरुषा प्रजा. शरीर वा । त्रिपुरुषात्मक एकपुरुषस्तु प्रजापतिरात्मा । सर्वपुरुषरूपनिरूपणे तु सर्वे समिलिता प्रजापतिरिति । अन्येषामुत्पत्स्यमानाना चाय समष्टिभूत. प्रजापतिरेवात्मा भवति ।

एतत्सर्वं स्पष्ट बोधयितुमालेख्यम् (चित्रम्) अत्र निहितम् । अस्मिन्नालेख्ये सप्तयज्ञ- पुरुषा आत्मा, पक्षौ, पुच्छमिति क्रमेण सनिवेशिता, मध्ये चत्वार आत्मान, द्वयोर्भागयोर्द्वौ पक्षौ, अधस्तु प्रतिष्ठारूप पुच्छम् । एषु यज्ञपुरुषेषु प्रत्येक स्त्रिपुरुषसमष्ट्या षोडशीपद- वाच्ययाऽन्तर्गर्भित इति तेषा गणनया ११२ पुरुषा वयासि । तेषा नामानि पृथक् प्रकोष्ठेषु पार्श्वे निवेशितानि । वयोभेदेन वायोनाधा अपि भिद्यन्त इति तत्राप्येव सप्तधा गणनया ११२ पुरुषा इति २२४ पुरुषाणा सख्या सपन्ना । वयसा श्री, वयोनाधाना श्रीश्चेति द्वयो समेलने २२६ पुरुषसख्या निर्दिष्टा । यद्यपि द्वे श्रियौ अपि षोडशभि कृतावयवे तथापि तयोरालेख्ये सनिवेशो न कृत इति तद्गणनापि न कृता । एव चित्र निभालनीयम् ।

[१] पूर्वं प्रलयावस्थाया प्रसुप्ते बले एक एवाद्वितीयो रसो ब्रह्मपदवाच्य । जागरिते तु बले बलविशिष्टो रस परात्पर इति श्रुतिषूच्यते, य वेदान्तदर्शने विशिष्ट ब्रह्मेति नाम्ना व्यपदिशन्ति । तदनुक्रमेण पुरुषत्रयप्रादुर्भाव, ततश्च सप्तयज्ञपुरुषा आविर्भवन्ति—इति निरूपितम् । अथ परात्परो यो बलविशिष्टो रस उक्त, तस्मात्कथ पुरुषप्रादुर्भाव, को वा परात्परापेक्षया पुरुषे विशेष, येन पृथङ्नाम तत्राधीयत इति ग्रन्थान्तरेषु विस्तरेण व्याख्यातं सक्षेपेणेहापि वक्तुमुपक्रमते । तस्याय भाव —बलमाविर्भूत स्वय परिच्छिन्नत्वात्प्रसमपि विभु परिच्छिन्न दर्शयति, तत एव मितिसाधनत्वात्तद्बल मायेत्युच्यते—इति निरूपित प्राक् । एव परिच्छिन्नेष्वनन्तेषु पुरुषनाम्नाभिधास्यमानेषु तत्त्वेषु प्रादुर्भूतेषु एकैक परिच्छिन्न तत्त्वम- परमात्मसात्कर्तुमुत्तिष्ठते—यतो ह्यपरिच्छिन्न परिच्छेदगतमपरिच्छिन्नमिव स्वस्वरूपमवाप्तु चेष्टते—इत्यस्ति प्राकृतो नियम । यथा हि महत सरस पृथक् कृत्य निरुद्ध जल सेतु भित्त्वा स्वघनेनैव समिलितु धावति । यथा चास्मच्छरीरे निरुद्ध सौर प्राणो ब्रह्मरन्ध्रान्निष्क्रम्य सूर्यं गच्छत्यनिशमिति मूले वक्ष्यते । यथा वाऽन्त करणपरिच्छिन्नोऽस्मदादि जीव स्वभावे- नोपाधि निरस्य भूमरूपेण सपत्तु मुक्तिमभिवाञ्छतीत्यादि । अयमेव नियमोऽशनायापदेन बृहदारण्यकादिषु परिभाषित इति विस्तरेण निरूपयिष्यते ग्रन्थोत्तरार्द्धे । इत एव स्वाभावि- कान्नियमात् परिच्छेद गतं तत्त्व व्यापनेन भिन्न सर्वमात्मनि निवेश्य विभुतामेव गन्तुमुत्तिष्ठते ।

र्भवेत्। विद्याब्रह्मव्यतिरेके तस्य दिग्देशकालानवच्छिन्नेन परात्परेणानन्यत्वात् पार्थक्येनो-

तदस्योत्थानमुक्थपदेन श्रुतिषु परिभाष्यते—उत्थमेवोक्थमिति। प्रदेशव्यापनरूप चरण चार्क-पदेनाभिहित श्रुतिषु "सोऽर्चन्नचरत्" "अर्चतो वै मे कममूदिति तदेवार्कस्यार्कत्वम्" (बृहदा० १ अ० २ ब्रा०) इत्यादिना। अथ यदपर तत्त्वमात्मसात्करोति, सा अशिति। उत्तरार्द्धे सर्वमिद विध्रियते मूल एव। इम एव उक्थार्काशितयो वैज्ञानिका वेदा उच्यन्ते। एभिर्वेदैरेव पुरुषस्वरूपसम्पत्तिर्भवति, अयमेव च परात्परापेक्षया पुरुषे विशेषे वेदप्रादुर्भावो नाम। इमे एवापौरुषेया वेदा, पुरुषप्रादुर्भावादपि पूर्वं प्रादुर्भूतत्वात्। इम एव च ब्रह्मणो निःश्वासभूता, स्वभावादेव ब्रह्मण प्रादुर्भूतत्वात्। अव्ययपुरुषस्य च या पञ्चमी कला-वागित्याख्याता सर्वकलापेक्षया स्थूला, तामाश्रित्यैव वेदानामेषा स्फुट प्रादुर्भाव, पूर्वं तु अव्यक्तैव स्थितिरिति वाग्विवृता एव वेदा उच्यन्ते। वाग्रूपेणैषामेकता, तेन वाग्रूप एक एव वेद, उक्थादिरूपेण तु त्रयो भेदा। तत्र उक्थम् ऋग्वेद, अर्को यजुर्वेद, अशितिस्तु सामवेद इति। एते ब्रह्मनिःश्वसितानि वेदा। अर्कार्कोऽग्निपदेन अशितिस्तु व्रतपदेन श्रुतिषु बहुधा व्यवह्रियते। इमे वेदा सर्वत्र व्याप्ता। एतेषा च त्रिरूपता ग्रन्थकृतान्यत्र निरूपिता—रसवेदा १ वितानवेदा २ छन्दो वेदा ३ इति। एते सूर्यमण्डले स्फुट प्रादुर्भवन्तीति तत्रागत्य गायत्रीमातृका वेदा उच्यन्ते। विद धातुर्हि ज्ञानार्थ। यद्यपि शाब्दज्ञान-जनका एव वेदा ग्रन्थविशेषा इत्येव लोके प्रसिद्धि पर वैदिक परिभाषाया यैर्वस्तुन. प्रत्यक्ष ज्ञान जन्यते, तेऽपि वेदा एव। यद्धि पिण्डित वस्तु एकत्र प्रदेशे तिष्ठति, तच्चक्षुषो दूरस्थतया नास्माभिर्द्रष्टु शक्यते। यत्तु चक्षुष एव बहिर्निर्गमन प्राचीनै कैश्चन विद्वद्भि कल्प्यते, तन्न समञ्जस भवति, शरीरस्थ भोगसाधनत्वेन शरीराद्बहिरिन्द्रियाणा ज्ञानजनकताया असम्भवादिति विस्तरेणान्यत्र विवेचित ग्रन्थकृद्भिरस्माभिश्च 'महर्षिकुलवैभव' नामके ग्रन्थे तद्व्याख्याया च। प्रकाशकिरणा एव तत्तद्वस्तुस्पृशोऽस्मन्नेत्रयोरागत्य तद्वस्तुज्ञान जनयन्तीत्याधुनिकाना वैज्ञानिकाना मतमपि न सम्यगुपपद्यत इत्यपि विवेचितमन्यत्र। तस्मात्तत्तद्वस्तु-केन्द्रगता प्राणा यावच्छक्ति दूरदेशपर्यन्तमभित प्रकाशकिरणै सह प्रसरन्ति, तैरेव च चक्षु सबद्धैस्तत्तद्वस्तुज्ञानमुदेतीत्येव वैदिकविज्ञानसिद्धान्त। एते च प्राणा अग्निप्रभवा अग्निरूपा इत्यग्निपदेन श्रुतिषूच्यन्ते। अयमग्निर्न भौतिक, अपित्वक्षरपुरुषकलारूप। यावती तत्तद्वस्तु प्राणाना व्याप्ति, तावत्प्रदेशान्तर्गतैरेव जनैस्तद्वस्तु द्रष्टु शक्यते, न ततो बहि। प्राणाना च न्यूनाधिक्यतारतम्येन यावच्छक्तिप्रदेशावगाहो भवतीति सूची सन्निहितैरेव दृश्यते, पर्वतादि स्वतिदूरस्थैरपि। तत्र तत्तद्वस्तुपिण्डात्मिका मूर्ति ऋक्पदेनोच्यते, ऋग्रूपा प्राणा एव तत्तन्मूर्ति निर्मिमत इति यावत्। तत्प्राणानामन्तिम मण्डल सामपदेन, मध्ये व्याप्ता प्राणाश्च यजु पदेनेति वैदिकी परिभाषा। तदेतत्—

> ऋग्भ्यो जाता सर्वशो मूर्तिमाहु, सर्वा गतिर्याजुषी हैव शश्वत्।
> सर्वं तेज सामरूप ह शश्वत् सर्वं हेद ब्रह्मणा हैव सृष्टम्।
> (तै० ब्रा० ३।१२।९।१–२)

इति तैत्तिरीयश्रुतं समाम्नातम्। सूर्यमधिकृत्य च—

"यदेतन्मण्डल तपति तन्महोक्थम्, ता ऋच, स ऋचा लोक। अथ यदेतदर्चिर्दीप्यते, तन्महाव्रतम्, तानि सामानि, स साम्ना लोक। अथ य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुष, सोऽग्नि।

पपत्तिर्नास्ति। स्वभावतश्चायं सर्वत. पूर्वं महांवात्मनि ससृजति—त्रयीं विद्याम्॥

स हि यजूंषि, स यजुषा लोक.। सैषा त्रय्येव विद्या तपति।" (शत० १०।५।२।१,२) इति शतपथब्राह्मणे प्रपञ्चितम्। इमे विततनरूपत्वाद् वितानवेदा। उक्थादिरूपेण ये मूलभूता ब्रह्मनि श्वसितवेदा अनुपदमेव व्याख्याता, तेऽपि अत्र शतपथब्राह्मणे महोक्थमहाव्रताग्निशब्दैः सकेतिता। सूर्य एव वेदा इमे स्फुटी भवन्तीत्युक्तं प्राक्, तस्मात् सूर्यमेवाधारीकृत्य ब्राह्मणेन ते बोधिता, अनेनैव दृष्टान्तेन सर्वेषां व्याप्तिरनुसन्धेया। सूर्यादेव सर्वेषु वस्तुषु व्याप्नुवन्तीति। अन्येषा प्राणान्तमृक्पदेन व्यवहारोऽस्माभि कृत, सूर्यस्य तु तदुक्थ सर्वतो बृहदिति महोक्थपदेन तस्य ब्राह्मणे व्यवहार। अशिति (अशन) पदेन व्रतपदेन च यत् सामास्माभिर्व्याख्यातम्, तस्य महाव्रतशब्देनोक्तब्राह्मणे व्यवहार। अन्यत्र व्रतम, सूर्ये तु महत्त्वान्महाव्रतमिति। अर्कस्य तु अग्निपदेन व्यवहार कृत। व्याप्ता प्राणा अग्निप्रभवा इत्यनुपदमेवोक्तत्वात्। अत्र च ऋक्सामे आयतने वयोनाधरूपे मुख्य तत्त्व तु तत्र व्याप्त वयोरूप यजुरेवेति स एव ब्राह्मणे पुरुषपदेनोक्त। यत, जू इति पदद्वययोगेन परोक्षविधया यजु पद शतपथब्राह्मणे व्याकृतम, यदिति चलनशीलो वायु, जूरिति च स्थितिशील आकाश। इमावेव सर्वस्य जनकाविति तत्र स्फुटम्।

अन्यत्र तु बहुत्र ब्राह्मणेषु उक्थार्काशीति पदैरेव व्यवहार। अथ "ऋच्यध्यूढ साम" इति श्रुत्युक्तदिशा साम ऋचा विना कृत न भवतीति मूर्तिरूपा ऋक्प्राणा अपि सामप्राणै सह अन्तिममण्डलपर्यन्त व्याप्नुवन्ति। तत्र चाय क्रम, मूर्ते केन्द्रबिन्दु स्थिर इति स न प्रसरति, तत्प्रसरणे मूर्तिविलोपप्रसङ्गात्। केन्द्रेण बद्धमेव सर्वं तिष्ठतीति केन्द्रचलने न वस्तुस्वरूपस्थिति, तस्य हि प्रजापतिरूपता प्राङ्निरूपितेति। केन्द्रबिन्दोरुभयपार्श्वगत च बिन्दुद्वयं सूचीमुखरूपेण विरुद्धदिशि तिर्यक् प्रसरद् द्वितीयबिन्दावेकीभवति—इति मूलमूर्तेरभितो यावत्यो मूर्तय उत्पद्यन्ते—ता मूलापेक्षया बिन्दुद्वयपरिमाणन्यूना भवन्ति। एवमेव तासा मूर्तीनामपि केन्द्रबिन्दुर्न प्रसरति, पार्श्वबिन्दू चाग्र एकीभवत इति तृतीयबिन्दौ मूलापेक्षया बिन्दुचतुष्टयह्रास। अनेनैव क्रमेणाग्रे ह्रास इति विप्रकर्षाद् वस्तुस्वरूप लघुभूतमस्माभि प्रतीयते।

दूराद्वस्तु पर्वतवृक्षादि कुतो लघु प्रतीयत इत्यस्य हेतु वैज्ञानिका आधुनिका न सम्यग् विवरीतु शक्नुवन्ति, वैदिकेन तु विज्ञानेनोक्तरीत्या सर्वमिद विज्ञायते। त इमे वस्तूनामल्पत्वप्रदर्शका छन्दोवेदा इत्युच्यन्ते। अनेकत्र तु शतपथादिब्राह्मणेषु पृथिव्यन्तरिक्षद्युलोकानामेव क्रमेण ऋग्यजुःसामत्वमुक्तम्, तत् पृथिव्या वितानवेदाभिप्रायेण बोध्यम्। पार्थिवोऽग्निप्राण पृथिवीकेन्द्राद्विनिर्गत्य सौररश्मिमण्डलपर्यन्त गच्छति। अत एव पृथिव्या साम रथन्तरमित्युच्यते—यत स्थानात् सूर्यस्य रश्मिमण्डल प्रसर्तुमारभते—स एव सूर्यरथ उच्यत इति स्फुट पुराणादिषु। सूर्यमण्डल स्वत कृष्णम्, तद्रश्मीना सर्वत्र व्याप्ते सोमे आघातात् प्रज्वलिता रश्मय प्रसरन्तीति "आकृष्णेन रजसा वर्तमानो·········हिरण्ययेन सविता रथेन" इत्यादौ प्रसिद्धे सौरमन्त्रे स्फुटमाम्नातम्। तद्रथपर्यन्तमेव पृथिवीप्राणाना गमनात् पृथिव्या साममण्डल रथ—सूर्यरथ तरतीति—तदुल्लङ्घ्य गच्छति—इति रथन्तरमुच्यते। सूर्यमण्डलस्य तु साम महदिति तद् बृहत्सामेत्युच्यते। तस्मात् पृथिवीसबन्धेन

सं[१]वास्मै प्रतिष्ठा भवति। तस्मादेवाहुर्विद्वांसो महर्षयः—"[२]ब्रह्मास्य सर्वस्य प्रथमजम्। ब्रह्मास्य सर्वस्य प्रतिष्ठेति॥" (शत० ६।१।१।८,१०)

ब्रह्मणा त्रय्या विद्ययाप्तः स प्रजापतिरेकको यज्ञो[३] भवति। "प्रजापतिर्वा एष वितायते यद् यज्ञः॥"

पृथिवीमण्डलमेव ऋक्, सूर्यमण्डलसविधे तदीयं साम। उक्तविधसूर्यरथपर्यन्तमेव पृथिवीमण्डलं दृश्यतेऽतिसूक्ष्मम्, ततः परं तु न दृश्यते। मध्येऽन्तरिक्षे तु व्याप्ताः पृथिवीप्राणा यजूंषि, तत्सम्बन्धादन्तरिक्षमेव यजुरित्युक्तम्। गतिस्थितिशीलाः प्राणा एव यजुः पदेन समाम्नाता इति प्रागुक्तम्। एषामेव परिणतिः प्राणरूपौ वाय्वाकाशावित्यपि उक्तमेव। अद्भुतमिदं सादृश्यम्—यदाधुनिका वैज्ञानिका अपि गतिस्थितिशीलम् 'इलैक्ट्रोन्', 'प्रोट्रोन' नामकं तत्त्वद्वयमेव जगन्मूलमभ्युपगतवन्तः। शतपथादिब्राह्मणेष्वपि च 'यत्' 'जू' पदाभिधेयं तादृशमेव तत्त्वद्वयं जगन्मूलतयोक्तम्। परमिदं पाश्चात्यवैज्ञानिकैराविष्कृतं द्वयं भूतरूपम्। तज्जनकेषु प्राणेषु तेषामपि च जनकेष्वक्षरादिषु तु वेदव्याख्यातेषु नाद्यावधि वैज्ञानिकानां दृष्टिर्गतेत्यास्तामप्रकृतविस्तरः। इमे त्रय आग्नेया वेदाः। सामस्य तु चतुर्थोऽथर्ववेदो भृग्वाङ्गिरस इति स नेह प्रपञ्चितोऽतिविस्तरभयादिति।

तदित्थं वैज्ञानिकवेदतत्त्वमेतद्ग्रन्थबोधनाय संक्षेपेण विवृतम्। विस्तरस्तु विद्यावाचस्पतीनां ग्रन्थान्तरेषु द्रष्टव्यः। इह तु उक्थादिप्राणभूतमूलवेदप्रतिपादनमेव प्रकृतम्, तेषां पुरुषस्वरूपाविर्भावकत्वात्।

[१] उक्ता वैज्ञानिका वेदा एव ब्रह्मणा प्रथममाविर्भाविताः, अत्रैव च सर्वतः पूर्वं मूलभूतं ब्रह्म प्रतिष्ठितमिति वेदा एव प्रतिष्ठा उच्यन्ते।

[२] अत्र ब्रह्मपदं वेदबोधकं द्रष्टव्यम्। ब्रह्मविद्यावेदशब्दाः पर्यायत्वेन वैदिकेषु प्रसिद्ध्यन्ति, "त्रय ब्रह्मसनातनम्" मनु, "सैषा त्रयी विद्या तपति" "त्रयो वेदाः" इत्यादि समानार्थव्यवहारदर्शनात्।

[३] अयैव यज्ञस्यापि परिभाषा ग्रन्थान्तरेषु विवृता संक्षेपेण प्रदर्श्यते विबोधाय। मनुष्यैः सम्पाद्यमाना ये यज्ञा ब्राह्मणग्रन्थेषु सपरिकरं विवृताः, तेषां लक्षणं मीमांसायां कृतम्— "द्रव्यदेवतात्यागो यागः" इति। देवतोद्देश्येन द्रव्यस्यागो यागः इति तदर्थः। परमिमे यज्ञाः प्राकृतयज्ञमाधारीकृत्य विधीयन्ते, तस्य प्राकृतस्य यज्ञस्य संकेतस्तत्तत्कर्मोपपत्तिप्रदर्शनाय ब्राह्मणग्रन्थेषु क्रियते, तं संकेतमर्थवादपदेनाभिधायोपेक्षन्ते मीमांसकाः। कर्मकाले हि तेषां संकेतानां नोपयोगः, विधिमनुसृत्य कर्मकरणेनैव कृतार्थाः कर्मपरायणा जना इत्येवोपेक्षायां हेतुः। यज्ञस्य मुख्यं विज्ञानं तु तेष्वेवार्थवादेषु निहितम्। प्रकृत्या हि प्रतिक्षणं यज्ञः सम्पाद्यते, तेनैव जगदुत्पाद्यते तेनैव च ध्रियते, यज्ञो यदि न स्यात्, जगदिदं तदैव विनश्येत्। अभिनवमपि च वस्तु यज्ञेनैवोत्पाद्यते प्रायेण। तदुक्तं भगवद्गीतासु—

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः।
अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक्। इत्यादि।

बहुविधाश्च यज्ञा भाविता गीतासु विवृताः। आस्ताम्, वैज्ञानिकयज्ञप्रक्रिया प्रस्तुता।

(तै० ब्रा १।४।६) इति तित्तिरिश्रुते ॥ "एष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते" (शत० ४।४।८।१) ॥ इति वाजसनेयश्रुतेश्च ।

बहुष्वपि सत्सु यज्ञेषु शरीरे तावदिह दश यज्ञा विशिष्य प्रवर्तन्ते । द्वौ चयनयज्ञौ, द्वौ हवनयज्ञौ, द्वौ विराड्यज्ञौ, द्वौ वषट्कारयज्ञौ, द्वौ अन्नपरिग्रहयज्ञौ चेति । येन कर्मणा

तत्र संसारदशायामग्नौ सोमाहुतिः, तेन सोमस्याग्निरूपता प्राप्तिश्च यज्ञ इति बोधसौकर्याय पूर्वमनुसन्धेयम् । सूर्यमण्डलस्थे आदित्याग्नौ परमेष्ठिमण्डलादनन्तः सोम आहूयते प्रकृत्या, स एव च सौरप्रकाशरूपेण परिणतो जगति व्याप्नुवन् जगज्जीवयति जनयति च । एवमेव पार्थिवेऽग्नौ हुता प्रकृत्या ब्राह्मणादिभिश्च हुता सोमा अपि सूर्यमण्डले गच्छन्तीति सूर्यमण्डलस्थः प्रजापतिर्मुख्यो यज्ञः । तदनु पृथिवीमण्डलस्थः प्रजापतिरपि यज्ञः । प्रजापतिश्च नभ्यः पूर्णश्चेति द्विविधो व्याख्यातपूर्वः । तत्र नभ्यप्रजापतेर्यज्ञ उत्तिष्ठते, सर्वप्रजापतौ तु संतिष्ठते, सर्वः प्रजापतिर्यज्ञेनैव ध्रियत इत्युभावपि यज्ञरूपौ । एवं सर्वेष्वपि वस्तुषु एकैकप्रजापतिस्थितिर्मूले व्याख्याता, ते सर्वेऽपि यज्ञमयाः, सर्वत्रैव प्राणानां गत्यागत्योः सद्भावात । यतो हि न किञ्चिन्निष्काम्यति, न वा तत्परिपूरणाय तत्र प्रविशति, न तद्वस्तु ध्रियते । प्राणिशरीरेषु वृक्षादिषु दीपादिष्विव स्फुटमनुभूयते, प्रस्तरादिष्वपि च जीर्णता दृष्ट्वानुमीयत इति व्याख्यातपूर्वम् । पार्थिवेऽग्नौ बीजरूपस्य जलस्य च सोमस्याहुत्या अङ्कुराद्युत्पत्तिः । जलादेव यज्ञप्रक्रियया फेनः, मृत्स्ना, सिकता, शर्करा, अश्मा, अयः, हिरण्यम्—इति क्रमेणोत्पत्तिः शतपथब्राह्मणादिषु व्याख्याता, ग्रन्थकृता चान्यत्र बहुत्र विवृता । इतोऽपि विस्तरेण यज्ञव्याख्याया क्रियमाणायाम्—प्राणः, ऊर्क्, अन्नम्—एषामन्योन्यस्वरूपपरिवृत्तिर्यज्ञ इति भाव्यम् । अन्नं हुतमूर्ग्रूपेण परिणतं प्राणरूपतां याति, प्राणश्चैवमन्नरूपेण परिणमतीत्यय यज्ञः सततं प्रवर्तते—तेनैव जगदुत्पत्तिः स्थितिश्च । त्रिधा हि संयोगजा सृष्टिर्जायते, युद्धधर्मेण, मैथुनधर्मेण, यज्ञेन च । यत्र द्वे अपि तत्त्वे स्वरूपात्प्रच्युते तत्त्वान्तरमुत्पादयतः, यथा कोला, शोरापदवाच्यं च द्रव्यं संभूय विस्फोटनद्रव्यम् (बारूद) उत्पादयतः, यथा वा अग्निजले धूममुत्पादयतः, स युद्धधर्मः । यत्र च द्वावपि जीवन्तावेव सर्वांशेन तृतीयमुत्पादयतः, स मैथुनधर्मः, यथा प्राणिभ्यः प्राण्यन्तरोत्पत्तिः, यथा वा सूर्यातप—पार्थिवरसाभ्यां वृक्षाद्युत्पत्तिः, तत्र पुष्पफलाद्युत्पत्तिश्च । यत्र तु एकमपरस्याङ्गभावमुपगम्य तद्रूपं भवति, तत्त्वान्तरं सृजति वा, स यज्ञः । यथा वायुर्जले प्रविष्टो जलाङ्गभावमुपगम्य बुद्बुदफेनादि सृजतीत्युक्तान्युदाहरणानि । तत्त्वदृष्ट्या तु युद्धे मैथुने चापि यज्ञोऽनुस्यूत एव । वस्तुतस्तु अग्नीषोमादिसृष्टिरपि यज्ञेनैवेति सर्गारम्भे उक्थार्काशितयो या व्याख्याताः, ता एव यज्ञः । अशितिरपि अर्कगृहीता उक्थभावमेव गच्छति, उक्थश्चाप्यर्करूपेण परिणतमशितिरूपतां गच्छतीति । तदित्थं वेदा एव यज्ञः, यज्ञ एव च वेदा इत्यनयोरैक्यरूप्यमेव तत्र तत्र श्रुतिषु व्यवहृतम् । तदिदं यज्ञस्वरूपं बुद्धौ सस्याप्याग्रे मूलग्रन्थः पर्यालोच्यो यत्र नाना विधा यज्ञा विवृताः, परिभाषाज्ञाने स ग्रन्थः सुबोधः स्यादिति परिभाषा विवृता । अग्रे न विस्तरो विशेषयज्ञानां क्रियते ।

धातवः [1]शारीरा इहात्मनि प्रचीयन्ते, स एषऽर्चितियज्ञः। येन कर्मणा अग्निवाय्वादयो देवा [2]वाक्प्राणादिरूपैरिहात्मनि प्रचीयन्ते सोऽन्यश्चितियज्ञः।

सूर्यरसः प्राणः। पृथ्वीरसोऽपानः। प्राणोऽपाने अपानः प्राणेऽनवरतमन्योन्यस्मिन् पर्य्यायेण हूयेते। स एको होमः। तेनायं वैश्वानरोऽग्निरुद्देति। अथ ध्याने दैवः प्राण आहूयते। तेन प्रश्वासोच्छ्वासौ भवतः॥ श्रूयते च शतपथश्रुतौ—"अद्भ्यश्चैनं चन्द्रमसश्च दैवः प्राण आविशति। स वै दैवः प्राणो यः संचरंश्चासंचरंश्च न व्यथतेऽथो न रिष्यतीति"। (१४।३ प्र० ३ ब्रा० २९) सोऽयं द्वितीयो होमः।

सोमं तावदेतम् अग्नावेव योनौ रेतोभूतं सिञ्चति। अग्निर्वै योनिर्यज्ञस्य। स ततः प्रजायते। तद्वत् या आहुतीः संपादयेद्, याभ्यो वषट् क्रियते। अयं वै यज्ञो योऽयं पवते। सोऽयम् एक इवैव पवते, सोऽयं पुरुषेऽन्तःप्रविष्टो दशधा विहितः स एव क्लृप्तैः प्राणैरन्नैर्यो- नेरधिजायते। सैषा [3]दशाक्षरा विराट् सैषा संपत्। स यज्ञः। (शत० ११।१।२।२-३) इति, "अयं वै प्राणो योऽयं पवते'''योऽयं पुरुषेऽन्तःप्रविष्टो दशधा विहितः। (शत० ५।२। ४।१०)॥ सवित्रा[4] प्रसवित्रा, (१) सरस्वत्या वाचा (२) त्वष्ट्रा रूपैः (३) पूष्णा पशुभिः (४) इन्द्रेणास्मे (५) बृहस्पतिना ब्रह्मणा, (६) वरुणेनौजसा, अग्निना तेजसा (९) सोमेन राज्ञा, विष्णुनैव दशम्या देवतया (१०) प्रसूतः प्रसर्पामि। (यजुः सं०) (शत० ५।४।४।१२)॥ अथैतस्मिन्नात्मन्यपरे दश धर्मा अविनाभावेन युज्यन्ते, तेनाप्ययं विराड् यज्ञः। स यथा [5]"छन्दोभिः सवनैः पृष्ठैर्ऋतुभिर्देवतागणैः॥ ऋग्भिश्च सामभिः प्राणैर्लोकैः स्तोमैः विराड् भवेत्॥६॥

अथ वेदः सत्यं वाक्। सा वाग् वितायमाना वषट्[6]कारः। स एकविंशः स्तोमस्त्रयस्त्रिंशस्तोमो वा यज्ञः॥ तथा च श्रूयते—तद् यत् तत्सत्यं त्रयी सा विद्या। यत्

[1] रसासृङ्मांसमेदोऽस्थिमज्जशुक्राणि आत्मनोऽङ्गभावं गच्छन्ति।

[2] अग्निर्वाग्रूपतां वायुश्च प्राणरूपतां गच्छतीति प्रागुक्तम्। तेन देवेभ्यः सूक्ष्म- शरीरोत्पत्तिः सिद्धा।

[3] पूर्वं प्रतिज्ञातं द्विविधं विराड्यज्ञं विवृणोति। दशाक्षरं विराट् छन्दो वेदे प्रसिद्धम्। तदेवाधारीकृत्य यत्र कुत्रापि दशानां समुदायो भवति, तत्र विराट् पदेन व्यवहारः क्रियत इति वैदिकी परिभाषा।

[4] विराडङ्गभूतं श्रुत्युक्तं देवानामावेशं मन्त्रप्रामाण्येन स्फुटीकरोति।

[5] एतैः पदार्थैर्यज्ञस्वरूपं पूर्णं भवति। त एतेऽन्यत्र ग्रन्थेषु व्याख्याता नेह विस्तरभिया प्रपञ्च्यन्ते।

[6] प्रतिज्ञातपूर्वं चतुर्थं वषट्कारयज्ञद्वयमाह—अत्र वैज्ञानिकप्रक्रियया स्तोमस्व- रूपबोधनमप्यावश्यकमिति तदपि संक्षेपेण विव्रियते। केन्द्रान्निष्क्रम्य बहिर्व्याप्नुवतां प्राणानां यानि ऋक्सामयजुर्मण्डलानि प्राग्व्याख्यातानि, तेषु केन्द्रमारभ्यान्तिममण्डलपर्यन्तं त्रयस्त्रिंशद् विभागाः कल्प्यन्ते। तत्र त्रयो भागा मूर्तिरूपे पिण्ड एवान्तर्गताः। ततः परं तु षण्णां षण्णां भागानां समुदायरूप एकैकः स्तोमः। स्तोमो नाम संघात इति सुप्रसिद्धं संस्कृतभाषायाम्।

वै कृत्वा तद्देवा सत्यं तन्वते ॥ (९।५।१।१८) अथापरो वषट्कारो येनायं जीव प्राणोऽहरह सूर्य्यमुपैति अहरहश्चाग्निमग्नात्मनि सौर. प्राणोऽन्वावर्तते॥ श्रूयते च "अहरहर्वा एष यज्ञ-स्तायते। अहरह सतिष्ठते। अहरहरेन स्वर्गस्य लोकस्य गत्यै युङ्क्ते। अहरहरनेन [१]स्वर्ग लोक गच्छति"। (९।४।४।१५) इति।

[२]अथ यदय पुरुषोऽन्न बुभुक्षते, अथाऽन्न भुङ्क्ते सोऽयमत्रैकोऽन्नाहुतियज्ञ। अथ यदय-महर्निश स्वत एव सप्तविधान्नानि भुञ्जानो जीवन धत्ते॥ प्रतिक्षण किञ्चिदवश्य जानाति, कर्म कुरुते, शब्द शृणोति, वायुना युज्यते, तेजसा युज्यते, जल पिबति, अन्नं भुङ्क्ते,

---

मन्त्रसघाता एव स्तोमशब्देन कर्मकाण्डे प्रसिद्धा, इह तु तन्मूलभूता वैज्ञानिकी प्रक्रिया व्याक्रियते। तत्रोक्तमूर्तिपिण्डाङ्गभागत्रयादनन्तर षण्णा योजने नव भवन्ति, स त्रिवृत् स्तोम इत्याख्यायत—त्रिवृत्पदेन त्रिगुणितास्त्रयो नवैवोच्यन्त इति। तदनन्तर षड्योजने पञ्चदश स्तोम, तदनन्तर षड्योगे एकविंश स्तोम, तत सप्तविंश, ततश्च त्रयस्त्रिंश इति पञ्च स्तोमा। त्रयस्त्रिंशस्याद्धभागे सप्तदश स्तोम इति सभूय षट् स्तोमा आख्यायन्ते। एषु एकविंशस्तोमपर्यन्तमग्नेर्व्याप्ति, तत पर तु सोमस्य। अग्निव्याप्तिपर्यन्त तत्सघर्षपराहत सौम स्वस्वरूपेण स्थातु न शक्नोति, सोऽग्निरूपतामेव गच्छति। अग्निव्याप्ते परतस्तु सोमस्य स्वतन्त्रा स्थिति। यद्यप्यग्नीषोमौ निरन्तर सहचारिणावेव, एकेन विना अपरो न तिष्ठति, तथापि प्राधान्याप्राधान्यकृतोऽय व्यवहार। इमानेव षडग्नीषोमात्मकान् स्तोमानाप्याययितु यज्ञे आहुतयोऽर्प्यन्ते, तत एव तत्र 'वौषट्' इत्युच्चार्यते। 'वौक् षट्' इति पदद्वय परोक्षी-करणाय ककाररहित वौषडिति प्रयुज्यते। वाक् शब्दे आकारोत्तरमकारस्य उकारस्य च योगेन निष्पन्नमौकार सयोज्य 'वौक्' इति निष्पद्यते। अकारो मनस प्रतीकम्, उकारश्च प्राणस्य। तेन मन प्राणगर्भिता वाक् षट्सु स्थानेषु व्याप्ता—इति 'वौषट्' पदेन ध्वन्यते। एतेषा मन-प्राणवाचा वैज्ञानिक रूप व्याख्यात पूर्वम्। स्तोमानामवयवा प्रत्येकमहर्गणा इति श्रुतिषु परिभाष्यन्ते। त्रयस्त्रिंशात् स्तोमात्परमप्यस्ति वाचो व्याप्तिरष्टाचत्वारिंशदह पर्यन्तम्, पर तत्राग्नीषोमयोर्व्याप्तिर्नास्तीति तत्र यज्ञसबन्धोऽस्वल्प। अथ स्तोमविषय श्रुतिष्वति गम्भीर, ग्रन्थकृता च बहुत्र विस्तरेण व्याख्यात। तस्य सकेतमात्रमिह परिज्ञानाय प्रदर्शितमिति।

[१] स्वर्गलोकपदेन द्युलोकपदेन च सूर्यमण्डलमेवोच्यत इति भाष्यम्।

[२] षष्ठ स्थान उक्तपूर्वं द्विविधमन्नपरिग्रहयज्ञमाह।

[३] सप्तविधान्यन्नानि बृहदारण्यकोपनिषदस्तृतीयेऽध्याये पञ्चमे ब्राह्मणे व्याख्यातानि—

'यत् सप्तान्नानि मेधया तपसाजनयत्पिता

एकमस्य साधारण द्वे देवानभाजयत्, त्रीण्यात्मन कुरुत। पशुभ्य एक प्रायच्छत्" इत्यादि। वाक्, प्राण, मन, अन्नम् (व्रीह्यादि), पय (जलम्), हुतम्, प्रहुतम्—इति सप्तान्नानि तत्र व्याख्यातानि। तत्र मन पदेन ज्ञानम्, प्राणपदेन प्राणसाध्यत्वात् कर्म, वाक्पदेन शब्दम्, हुतप्रहुतशब्दाभ्या हवनसाधन तेज, वायु च विवक्षित्वा अन्नजले च स्वरूपेणैव सयोज्य प्रत्यक प्राणिना सप्तान्नानीति मूले व्याख्यातम्। एतैर्विना जीवन न तिष्ठतीति। अन्न जल

वागिति" ॥ तस्मादाह कौषीतकश्रुतौ "नेन्द्राद् ऋते पवते धाम किञ्चन" इति । "वाग् वा इन्द्र । न ह्यृते [1]वाच पवते धाम किञ्चन" (कौ० ब्रा० २।७) इति ॥

॥ इन्द्रोऽग्नीषो[2]मावयाजयत् । तयोरन्नाद एवान्यतरोऽभवद्, अन्नमन्यतर । अन्नादोऽग्नि । अन्नं सोम । अन्नादश्च वा इद सर्वमन्न च ॥ ता वा एता पञ्च देवता क्रमप्रेण दर्शपौर्ण[3]मासयज्ञेनायजन्त । दर्शपौर्णमासयज्ञेनैव चैते चत्वार प्राजापत्या प्रजापतिश्चायमन्योन्यसहिता प्राणिशरीरे क्रमादाप प्राण वाग् अन्नाद अन्नमिति पञ्चभि भावै परिणम्यमाना प्रतितिष्ठन्तीति विद्यात् ॥

तेष्वेतेषु चतुर्षु प्राजापत्येषु सर्वत पूर्वमिहापामात्मनि ससर्गो भवति । तत्रायं मातरिश्वा हेतु । एष हि पारमेष्ठ्य[4]समुद्रादुत्पद्यमानो [5]भृगुप्राणविशेषो मातरिश्वा नाम वायु सर्वामिमा त्रिलोकीमभिव्याप्नोति । आपो हि तस्य मातरिश्वनो योनि । आतश्च नैता अपो व्यतिरिच्याय मातरिश्वा रूप धत्ते । सोऽ[6]पा मातरि तत्रात्मनि श्वयतीति कृत्वैवाऽयमस्मिन् वायौ तत्कर्मनिबन्धनो मातरिश्वशब्द प्रवर्तते । तदेतदस्य व्युत्पत्तिनिमित्त च भवति प्रवृत्तिनिमित्त च ॥

[7]चतुर्थं नाम लोकमेत पारमेष्ठ्य समुद्रमभिव्याप्नुवन्नयं मातरिश्वा वायुस्तत्र समुद्रे प्रतिष्ठितमात्मान प्रजापतिं नाम प्राणमभित परिगृह्णाति । सोऽयं प्रजापति प्राण कनीयान् वा स्यान्महीयान् वा, तत्परिमाणेनैवायं मातरिश्वा तत्रात्मन्यपो निषिञ्चति । तथा चाह भगवान् वेदपुरुष ।

"एक सुपर्ण स समुद्रमाविवेश स इद विश्वं भुवन विचष्टे ।
त पाकेन मनसाऽपश्यमन्तितस्त माता रेढि स उ रेढि मातरम्" (ऋ० १०।११४।४)।

---

[1] व्यापिकेय वागिति व्याख्यातपूर्वम् । ज्ञानस्य च वाचश्च व्याप्तिरनया श्रुत्याम्नायते ।

[2] अक्षरपुरुषकलारूपौ यावग्नीषोमौ—ताभ्या भिन्नात् क्षरपुरुषकलारूपयोरन्नादान्नयोरुत्पत्तिरिहोक्ता ।

[3] दर्शपौर्णमासरहस्य यज्ञमधुसूदन द्रष्टव्यम् । नेहातिविस्तरभयात् प्रपञ्चयितु शक्यम् ।

[4] पारमेष्ठ्यमण्डलमापोमयम्, स एव समुद्र, तत्रैव च वायोरुत्पत्ति । सोम, आप, वायुरित्येक एवार्थोऽवस्थाभेदेन त्रिधा व्यवह्रियत इति । सूक्ष्मावस्था सोम, सोऽप्यप् पदेनोच्यते, तत स्थूलता गतो वायु, ततोऽपि स्थूलाश्च जलपदवाच्या आप ।

[5] 'ऋषिभ्य पितरो जाता पितृभ्यो देवदानवा' इति भगवता मनुना ऋषिप्राणानामेव देवप्राणजनकत्वमुक्तम् । तदनुसार्येव भृगुनामकर्षिप्राणाना मातरिश्वाख्यवायुप्राणजनकत्वमिहोच्यते । भृग्वादिरहस्य महर्षिकुलवैभवे द्रष्टव्यम् ।

[6] मातरिश्वशब्दव्युत्पत्तिरिहोच्यते । अपा मातरि परमेष्ठिमण्डले श्वयति—गच्छति च वर्द्धते चेत्यर्थं ।

[7] पृथिवी, चन्द्र, सूर्य, परमेष्ठीति मण्डलक्रमे चतुर्थ परमेष्ठी भवति ।

[१]पक्षपुच्छात्मसंपन्नत्वात् प्रजापतिमेवैतं सुपर्णशब्देनाह। प्रजापतीनामानन्त्येऽप्यत्र महतो[२] महीयांसमपेक्ष्याह—एक इति। प्रत्येकाभिप्रायेण वा व्याचष्टे—एक इति। तं माता रेढीत्यपामात्मनाऽन्योन्यसंसृष्टिमाचष्टे॥ आपो हि मातरः सर्वसृष्टीनाम्॥ आप्यस्तु वक्ष्यमाणः प्राणः पुत्रः॥ "वाग्[३] वै माता प्राणः पुत्र"—इत्यैतरेयारण्यकश्रुतिस्तु न विरुध्यते। [४]अपां वाग्लोकादुत्पन्नतया वाक्त्वेन व्यवहर्तुं सुशकत्वात्॥

अपि चान्यथा व्याख्यायते। मातरिश्वा वायुरेवायं सुपर्णः प्रतिपत्तव्यः। "तमात्मा हि माताऽनुगृह्णाति। स चात्मानमन्वासज्जते॥

सोऽपां भूतशरीरजनयित्रीणां परिच्छेदके तस्मिन्नात्मनि श्वयमानोऽयं मातरिश्वा वायुर्यद्यन्यतो नापो लभते, तर्हि स्वसंपरिष्वक्ता एव काश्चिदपस्तत्रात्मनि[६] संसृजति। अथ शुक्रशोणितादिभ्यो द्वारान्तरेणापां लाभे तु ता एवापोऽयमात्मन्याधत्ते॥ सर्वथास्मिन्नात्मनि योनौ भूतप्रपञ्चोत्पत्तिबीजानामपां रेतसां निषेकेऽयं मातरिश्वैव[७] निषेक्ता द्रष्टव्यः॥ तदुक्तम्—

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन् पूर्वमर्षत्।
तद्धावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत् तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति॥ (यजुः सं०४०अ०)

इति॥ त्रिभिः पादैरुपदर्शितमिदमात्मनो लक्षणमारम्[८]प्रकरणेऽन्यत्र सुविशदं

---

[१] मन्त्रस्य व्याख्यानम्। पक्षपुच्छादिकं व्याख्यातम्।

[२] एको व्यापको महतो महीयान् प्रजापतिः, तत्रानुप्रविष्टाश्चान्ये प्रजापतय इति स एक एवोक्तः। अथवा प्रतिवस्तु एकैकः प्रजापतिरित्यभिप्रायेणैक उक्तः।

[३] ऐतरेयश्रुतौ वाचो मातृत्वमुक्तम्—इह त्वपां मातृत्वमुच्यत इति विरोधमाशंक्य समाधत्ते।

[४] प्राणः, आपः, वाक्, अन्नादः, अन्नम् इति क्षरपुरुषकलानामन्योन्यसंसृष्टतया परस्परं व्यवहारसाङ्कर्यादित्यर्थः।

[५] आत्मनो मातृत्वमनुपदमेवोक्तम्।

[६] जडपदार्थेषु अन्यतोऽपां लाभो बहुत्र नास्ति, चेतनेषु तु शुक्ररूपा अपः पुरुषशरीराङ्गभूता उपलभ्य एता एवात्मना लोकान्तरादागतेन संसृजतीत्यर्थः। लोकान्तरादागतैरात्मभिः सहापि चन्द्रमण्डलस्यापां संसर्गो भवति। सर्वथा परस्परयोगेन शरीरोत्पत्तिः। "रेतःसिग्योगाय" (अ० ३ पा० १ सू० २६) 'योनेः शरीरम्' (३।१।२७) इति वेदान्तसूत्रयोः स्पष्टमिदम्।

[७] प्राणरूपेण शरीरेषु स्थितो वायुरेव अङ्गादङ्गाच्छुक्रमाकृष्य स्त्रीयोनौ निषिञ्चतीति स्फुटं शरीरतत्त्वविदाम्। तेनैव दृष्टान्तेन सृष्ट्यादावपि रेतोरूपाणामपां निषेक्ता वायुरेव द्रष्टव्य इति श्रुतिराह।

[८] अन्यत्र 'उपनिषद्दयादौ' व्याख्यातो मन्त्रः। तस्य व्याख्यानस्यात्र सारः प्रदर्श्यते। 'अनेजद्' 'मनसो जवीय', 'तिष्ठद्', 'धावतोऽन्यानत्येति' इत्यादि पदैर्विरुद्धा धर्मा प्रदर्शिताः।

निरूपितं द्रष्टव्यम् ॥ इह तु केवलमात्मन्यस्मिन् योनौ सृष्टयौपयिकरेतोनिषेकरूपोऽयमपां ससर्गो मातरिश्वना[1] वायुना क्रियमाणो निरुच्यते ॥

तत्र योऽयमात्मा योनिः आपो रेतः, ताभ्यामात्मन्यपां ग्रन्थिः प्रजातिः, सा सृष्टिः ॥ सैषा तत्रात्मनि प्रथमा सृष्टिः सृष्टीनां[2] मैथुनीनाम् । नाङ्गुष पूर्वं योनिजा सृष्टिरासीत् ।

तैरीश्वरस्य विरुद्धधर्माश्रयत्वं व्यक्ती क्रियते, सर्वव्यापके परमात्मनि न केषाञ्चिदपि धर्माणां विरोधः, तस्य सर्वधर्माश्रयत्वात् । व्यापकश्चेश्वर इति यावन्तोऽपि देवा यत्र यान्ति तत्रैवेश्वरं पश्यन्ति, स पूर्वमेव तत्र गतो भवति, सर्वगतत्वात् । तस्मिंश्च मातरिश्वाभूतात्मरूपो वायुः, अपः—कर्माणि सृष्ट्यौपयिकानि दधाति, तैरेव तस्य सृष्टिकर्तृत्वं भवतीति प्राचीनानां भाष्यकृतां व्याख्या । अनेन ग्रन्थकृता तु वैज्ञानिकीं दृष्टिमवलम्ब्यैव व्याख्यायते मन्त्रः अव्ययपुरुषः प्रागस्माभिः पञ्चकलो निरुक्तः, तस्य आनन्दो विज्ञानम्—मनः इति तिस्रः कला मुक्तिसाक्षिण्यो विद्यारूपाः, मनः, प्राणो वागिति तिस्रस्तु सृष्टिसाक्षिण्यः कर्मरूपाः, एवं विद्याकर्ममयो रसबलसमष्टिरूपः सर्वजगदाधारः सर्वोत्पादकोऽव्ययपुरुष एवात्र मन्त्रेण निर्दिष्टः । तस्य विद्यारूपाः कला अविचलाः, स्थिराः । कर्मरूपाः कलास्तु गतिरूपाः अतित्वर्णगामिन्य इति तस्योभयरूपस्याचलनमतिवेगवत्त्वं चोभयमप्युपपद्यते, तदेव स्फुटीकृत्य श्रुत्या 'अनेजद्' 'मनसो जवीयः' 'तिष्ठद्' 'धावतोऽन्यान् अत्येति' इत्युभयमप्याम्नातम् । स एवायं व्यापक ईश्वरः । यद्यप्यसङ्गेऽव्ययपुरुषे रेतोरूपाणामपां ससर्गो नोपपद्यते, तथापि पूर्वप्रतिपादिता वेदा यदा तस्मात्प्रादुर्भवन्ति, तदा ऋक्सामावच्छिन्ने यजुर्वेदे रेतोरूपाणामपां ससर्गो भवति, इमा आपोऽथर्ववेदरूपाः सुब्रह्मपदेन वेदत्रयस्य स्वेदरूपा गोपथब्राह्मणे निरूपिताः । यजुर्वेदोऽयं कर्ममयस्याव्ययपुरुषस्य प्रथमा विकासभूमिरिति अव्ययरूपतयैव तं मत्वा श्रुतौ अव्ययपुरुषे एवापां सम्बन्ध आम्नातः । यजुः पदमपि—यद्—जू इति गतिस्थितिबोधकपदद्वयसबन्धेन शतपथब्राह्मणे (१० का० ३ प्र० ५ ब्रा० १, २ क०) व्याख्यातम् । तेन गतिस्थित्यात्मक एव यजुर्वेद इति सिद्धयति । वाय्वाकाशयोः समष्टिर्यजुरिति तत्र ब्राह्मण उक्तमित्यादि निरूपितं प्राग् वेदप्रकरणे । इदानीन्तना वैज्ञानिका अपि 'इलेक्ट्रोन प्रोट्रोन' नाम्ना गतिस्थितिशीले तत्त्वे एव जगदुपादानतयोपगच्छन्ति इत्याद्यप्युक्तं प्राक् ।

[1] मातरि श्वयत इति मातरिश्वेति व्युत्पत्तिः प्राङ्मूले सूचिता । मातृपदेन तत्रात्मा गृहीतः । अन्यत्र तु ग्रन्थकृता मातृपदेन पृथिव्याप व्याख्याता । पृथिवीपदेनाऽत्र सर्वे घनीभूताः पिण्डाः स्वयम्भ्वाद्याः पृथिव्यन्ता गृह्यन्ते । सर्वेषां घनीभूतपिण्डानां पृथिवीशब्देन परिभाषणात् । तेषु पिण्डेषु व्याप्नुवन्, तान् परिवृण्वन् पिण्डरूपसमर्पकः पिण्डरक्षकश्च वायुर्मातरिश्वेत्युच्यते । भृगुरूपोऽयम् । अस्य च जनक आत्मैवेति आत्मात्र मातृपदेन गृहीतः । उभयथापि शक्यते व्याख्यातुम्, वेदमन्त्राणां महार्थगर्भितत्वादिति भावः ।

[2] संयोगजा सृष्टयो मैथुन्यः सृष्टय उच्यन्ते । तथाविधासु सृष्टिषु आप एव प्रथमाः । अतएव "अप एव ससर्जादौ" इति भगवता मनुना प्रथमाध्याये उक्तम् । पुराणेष्वपि च बहुत्र अपां प्रथमा सृष्टिराख्यायते । तदिदं प्राथम्यं मैथुनीषु सृष्टिषु भाव्यमिति तात्पर्यम् ।

[१]अय्या विद्याया ब्रह्मण प्रजापतिब्रह्मणि प्रतिष्ठाब्रह्मत्रयोपपन्नत्वात् प्रतिष्ठात प्रागप्रतिष्ठिते प्रजापतौ सृष्टिव्यवहारायोगात्। अप्स्वेवैतास्वात्मससृष्टासूत्तरा सर्वा सृष्टयो भवन्तीति सुनिभृत विद्यात्॥ ये [२]तु (१) नामानेदिष्ठो (२) बालखिल्या (३) वृषाकपि (४) रेवयामरुदित्येते चत्वार सहचरा प्राणा क्रमेण(१) रेतसे (२) प्राणाय (३)आत्मने (४) प्रतिष्ठायै चोपयुक्ता श्रूयन्ते ते चेतनगर्भससृष्टिविषया वैशेषिका प्रतिपत्तव्या। मातरिश्वा स्वय प्राणवायुश्चेतनाचेतनसाधारण सर्वसृष्टिविषय सर्वविकारोपादानभूतानामपामालम्बनत्वमंप्यात्मनि—सश्लेषणायोपयुज्यते। "आपो[३] ह वा इदमग्रे सलिलमेवास" (शत० ११।१।६) ता[४] आपो मातरिश्वनाऽनेनात्मनिहिता प्रजापतिना परिच्छिद्यमानाश्छन्दसा

---

[१] अद्भ्य पूर्वं तु ब्रह्मणो यानि तत्त्वानि प्रादुर्भवन्ति—यथा "अव्ययाक्षरक्षरेति पुरुषत्रयी, वेदत्रयी, तत स्वयम्भूर्भगवानव्यक्तो व्यञ्जयन्निदम्" इत्यादिना भगवता मनुना प्रथमाध्याय उक्त वेदमय स्वयम्भूमण्डलम्, सुब्रह्मोत्युक्तोऽथर्ववेद—भृगवङ्गिर प्रभृतय ऋषय—ते प्रजापतिब्रह्मण प्रतिष्ठारूपा ब्रह्मरूपतयैव गण्यन्ते। त्रयी हि पूर्वं प्रजापते प्रतिष्ठा भवति, अप्रतिष्ठितेन जापतिना न सर्गं उत्पादयितु शक्यत इति प्रजापतिरूपस्य ब्रह्मण स्वरूपे एवान्तर्भाव्यते। न ते पदार्था सृष्टतया गण्यन्ते। वाय्वाकाशयोरपि सूक्ष्मावस्था तत्रैवान्तर्भवती युक्त प्राक्। तेजोऽप्यङ्गिरस रूपे रूपमिति तेजसोऽपि सूक्ष्मावस्था वेदस्वरूप एवान्तर्भवति। तस्मादपामेव सृष्टौ प्राथम्यमाम्नायते बहुत्र श्रुतिस्मृतिषु। "अद्भ्योऽग्निर्ब्रह्मण क्षत्रमश्मनो लोहमुत्थितम्। तेषा सर्वत्रग तेज स्वासु योनिषु शाम्यति" इति महाभारते चाग्नेरपि जनकत्वमप्सु आख्यायते। एव विषयेषु सर्वत्र सूक्ष्माभ्योऽद्भ्य स्थूलस्यानं पञ्चीकृतस्योत्पत्तिरित्यादि रीत्या समाधेयम्। भौतिकाकाशवाय्वाद्यभिप्रायेण तु तैत्तिरीयश्रुतावाकाशादीना सृष्टिरद्भ्यो मूलरूपेभ्य पूर्वमाम्नाता। स्थूलानामपामभिप्रायेणैव च भाष्यकृद्भिराकाशवाय्वादिपूर्विका तेजोऽब्नाना सृष्टिर्व्याख्यातेति वैज्ञानिकप्रक्रियया सर्वं समाधातु सुशकम्। एव च मातरिश्वा वायु, अप—सूक्ष्मा, तस्मिन् यजूरूपतामाप्तेऽव्ययपुरुषे दधाति—सर्गोत्पादनार्थं योजयति। मुख्येऽव्ययपुरुषे वा दधाति—उत्पाद्य स्थापयति, अव्ययस्य सर्वालम्बनत्वादिति मन्त्रार्थोऽवसेय।

[२] एते नामानेदिष्ठाद्या प्राणविशेषा पुराणेषु प्रसिद्धा, एषा स्वरूप विस्तरभिया सर्वसृष्टिस्वनुपयुक्ततया च नात्र व्याख्यायते। विद्यावाचस्पतीना ग्रन्थान्तरेभ्य एव प्रतिपत्तव्यो जिज्ञासुभि।

[३] सूक्ष्माणामपा सर्वसृष्ट्युत्पादकत्वे श्रुति प्रमाणयति।

[४] ननु यथा आकाशवाय्वादीना ब्रह्मरूपत्वमुक्तम्, तथा अपामप्यस्त्येव, सर्वस्यापि ब्रह्मरूपत्वात्। ततश्च 'तेन सृष्टा आपस्तु सृष्टा—इत्युक्ते कोऽभिप्राय इति शङ्का निरसितुमाह—छन्दोनाम मात्रावत्त्व इति "माच्छन्द, प्रमाच्छन्द, प्रतिमाच्छन्द" इत्यादि यजुर्मन्त्रप्रामाण्येन छन्द समीक्षाया छदो निरुक्तिप्रकरणे ग्रन्थकृता व्याख्यातम्। ततश्च ये पदार्था पृथक् छन्दसा परिगृहीता—अर्थात् पृथक् स्वमर्यादाया प्रतिष्ठिता भवन्ति—ते ब्रह्मणोऽङ्गतया ब्रह्मरूपत्वेन स्थाप्यमाना अपि पृथगत्र सृष्टा गण्यन्ते। तेषा केवल ब्रह्मभक्तित्वम्—अर्थाद् ब्रह्मणो भागत्वम्-अङ्गत्व गण्यते। तद्रीत्या आप, अद्भ्यो जायमानाऽ-

परिगृहीताः पृथग् भूत्वा तस्यात्मनोऽङ्गत्वेनोपपद्यन्ते। अत एवैताभ्योऽद्भ्यो जायमाना सृष्टिस्तदात्मभक्तित्वेनाख्यायते। सृष्ट्युपादानभूतानामपां तदात्मभक्तित्वेनोपपन्नत्वाद् इत्यवधेयम्। सोऽयमेतावानुपक्रमः सर्वभूतसृष्टिसाधारणः प्रतिपत्तव्यः॥

अथा ससर्गाच्चायं प्रजापतिराप्यः प्राणो[१] भवति। प्राणस्वरूपोपपत्त्यर्थं चासामपामेवास्मिन् शरीरे भूयांसो भागा उपलभ्यन्ते। अद्भिरेवायमाप्यः प्राण आप्याय्यते। यावदस्य [२]निसर्गादुत्क्रान्तमङ्गं विश्लिष्टं भवति, तावदेवास्य पुनरद्भिरुपसञ्चिताभिरुपसादितमाहितं भवति॥ तेनायमात्मा प्रदीपार्चिरिव नोच्छिद्यते। "अन्नमयं हि सौम्य मनः, आपोमयः प्राणः, तेजोमयी वाक्।" इति हि भगवानुद्दालक[२] पश्यति (छान्दो० उप०)॥ स यदि शरीरी नापो लभते, तर्हि तस्यायमाप्यः प्राणः कनीयानिव भूत्वा विषीदति। अतश्च प्रजापतिरात्मा शरीरादुत्सीदति, सोऽद्भ्य उपपन्नोऽयमान्तरीक्ष्य[३] सत्वाप्यः प्राणः सर्वशरीरव्यापी व्यान इति नाम्ना निर्दिश्यते॥ "स एष इह प्रविष्ट आलोमभ्य आनखाग्रेभ्यः॥ यथा क्षुरः क्षुरधानेऽवहितः स्याद्, विश्वम्भरो वा विश्वम्भरकुलाये। प्राणन्नेव स प्राणो नाम भवति। वदन्[४] वाक्। पश्यंश्चक्षुः। शृण्वन् श्रोत्रम्। मन्वानो मनः। तान्यस्यैतानि कर्मनामान्येव। स योऽत एकैकमुपास्ते न स वेद। अकृत्स्नो ह्येषोऽत एकैकेन भवति। [५]आत्मेत्येवोपासीत् अत्र ह्येते सर्वे एकं भवन्ति। तदेतत्पदनीयमस्य[६] सर्वस्य, यदयमात्मा। अनेन ह्येतत्सर्वं वेद यथा ह वै पदेनानुविन्देत्।"—(शत० १४।३।२।१८)॥ सोऽयं मुख्य-

---

परा सृष्टिश्च ब्रह्मभक्तिरूपा। इतः पूर्वं तु पूर्वोक्तरीत्या अप्रतिष्ठितत्वात् पृथक्कर्मर्यादाबन्ध इति ते ब्रह्मरूपा एवाम्नायन्ते न सृष्टाः इति। सृष्टानां तु तादात्म्यरूपा भक्तिः। व्यवहारदशायां भेदात्, परमार्थतस्तु अभेदात्तादात्म्यमुच्यत इति।

[१] मूलभूतः प्राणोऽव्ययकलारूपत्वेन मनःप्राणवाक्षु प्रतिपादितपूर्वः, यस्य विकासोऽक्षरपुरुषः। अथार्वाग्दशायां क्षरपुरुषकलासु यः प्रथमः प्राण उक्तः—सोऽपि आग्नेय, सौम्याप्यादिभेदेनानेकधा भवति। तेषु आप्यप्राणोत्पत्तिरिहोच्यते। अयं क्षरकलारूपः प्राणोऽपि जडचेतनेषु सर्वत्र व्याप्तः। 'बलविधारणे प्राणशक्ती' इति ग्रन्थकृता सामान्येन व्याख्यातः। इह तु तस्य शरीरप्रतिष्ठितस्य विवरणं क्रियते।

[२] प्रकृत्या या क्षीणता बहिर्गमनप्रयुक्ता जायते, सा अद्भिरेव पूर्यत इत्यर्थः।

[२] उद्दालकश्वेतकेतुसंवादे छान्दोग्योपनिषदि।

[३] भूततोऽयमाप्यः प्राणोऽन्तरिक्षव्याप्तेन मातरिश्वना जनित इति व्याख्यातम्, अत एवान्तरीक्ष्यः। अयं च शारीरेषु पञ्चसु प्राणभेदेषु व्यानरूपेण प्रतिष्ठितः।

[४] विभिन्नानीन्द्रियाण्यस्यैव प्राणस्य रूपाणि, अयमेव सर्वेन्द्रियाधिष्ठाता सर्वेन्द्रियरूपेण प्रतिष्ठितः, स्वरूपेण सर्वेन्द्रियसहकारी।

[५] प्राण एव व्यावहारिक आत्मा, स आत्मरूपेणैव उपास्य इत्यात्मरूपोपासनाविधानाय एकैकरूपोपासनानिन्दा।

[६] पदनीयम्—पदेन गन्तव्यम्—प्राप्यम्।

प्राण॰ प्रादेशमात्र[१] प्रादेशमात्रो भूत्वा सर्वां शरीरयष्टिमभिसंपद्यते। तत्रैतस्यात्मन आनाभेराकण्ठाद् द्वयो प्रादेशयो[२]रुपांशुसवनमिति संज्ञा क्रियते॥ तस्मिन्नस्मिन्नुपांशुसवनग्रहे प्राणापानौ नामैतौ उपांश्वन्तर्य्यामग्रहौ सम्भवत "प्राणापानौ वा इन्द्राग्नी"—(मैत्रा० ब्रा० ११५।६)

इति मैत्रेयी[३] श्रुत्वा ताविमौ प्राणापानौ द्यावापृथिव्यो रसौ विजानीयात्। तयोश्च प्राणापानयो सख्यामाह भगवान् वार्कलि॥ "अमादन्यत्र परिवर्तमानस्तिष्ठन्नासीनो यदि वा स्वपन्नपि॥ अहोरात्राभ्या पुरुष समेन कतिकृत्व॰ प्राणिति चापनिति॥१॥ शत शतानि (१००००) पुरुष समेनाष्टौ शता (८००) यन्मित तद्वदन्ति॥ अहोरात्राभ्या पुरुष समेन तावत्कृत्व प्राणिति चापनिति" इति॥ (शत० १२।१।१।०।८)। तत्र अद्भूपश्चन्द्रमसश्च दैव॰ प्राण आविशति। (१४।३।३।२९) इति श्रूयते। तत्राऽद्भ्य इति चतुर्थलोकाविरयं। "अस्ति वै चतुर्थो लोक आप"—इति श्रुते॥ [४]पृथिवीचन्द्रमस व्यावर्तयितुमद्भ्य इत्याह्। [५]अम्भ—सज्ञानामपां व्यावृत्तये चन्द्रमस इत्याह्। तथा चोभयपदविशेषितोऽयं ब्राह्मणस्पत्य सौम्य प्राण इह वैश्वानराग्नौ हूयमानो द्रष्टव्य॰। तत्रापि सौम्य खलु पितृप्राणश्च भवति, दैव प्राणश्चेति कृत्वा प्रकृते पितृप्राणत्वशङ्कानिवृत्त्यर्थं दैव प्राण इत्याह्। सोऽय दैव प्राणोऽपानं प्राणं च पर्य्यायेणाभ्याहन्ति, अन्योऽन्य च पर्य्यायेणाभिभ-

---

[१] एकैक प्रादेशमतिक्रम्यास्मच्छरीरे प्राणस्यायतनानि—गुदे, योनिस्थाने, नाभौ, हृदये, कण्ठे, तालुस्थाने च। अत्रैवागमशास्त्रे मूलाधारादीनि षट चक्राण्याख्यायन्ते। प्रादेशो दशाङ्गुल। 'अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम्' इति पुरुषसूक्तमन्त्रे अक्षरपुरुषस्य प्राणरूपेण दशाङ्गुलमतिक्रम्य स्थितिराम्नाता। सर्वत्र शरीरे व्याप्तिबोधनाय 'प्रादेशमात्र' शब्दस्य वीप्साया द्विरुक्ति कृता मूले।

[२] दर्शपौर्णमासयज्ञे इय सज्ञा। यज्ञस्य तत्तद्विधानोपपत्तये अध्यात्ममधिदैवत च यज्ञक्रियासबन्ध श्रुत्या तत्र तत्र बोध्यत इति ध्येयम्।

[३] व्यान आप्य इत्युक्त प्राक्। प्राणापानौ तु इन्द्राग्निरूपौ मैत्रेय्युपनिषद्युक्ताविति, तेन दिव पृथिव्याश्च तौ रसाविति सिद्ध्यति। इन्द्रो हि दिवोऽधिष्ठाता, अग्निश्च पृथिव्या इति।

[४] उच्छ्वास प्राण, नि श्वासस्तु अपान॰। तयोरहोरात्रे सख्या श्रुतिप्रामाण्येनोच्यते। १०८०० उच्छ्वासा, एतावन्त एव च नि श्वासा—प्रकृत्या पुरुषस्य भवन्ति। इमावेव आगमशास्त्र 'अजपाजप' नाम्ना व्यवह्रियेते। अनेनैवाधारेण मालायामष्टोत्तरशतं मणिका निवेश्यन्त इत्यपि स्मर्तव्यम्। सभूय उच्छ्वासनि श्वाससख्या २१६०० भवति।

[५] द्वौ चन्द्रमसौ व्याख्यायेते श्रुतिषु—एक पृथिवीसन्निधाने, अपरश्च परमेष्ठिमण्डलरूपश्चतुर्थो जनलोकनाम्ना ख्यात। तत्रेह विशेषणद्वयेन परमेष्ठिरूप एव चन्द्रो गृह्यत इति भाव॰।

[६] आपोऽप्यनेकविधा, सर्वमूलभूतान्यम्भासि। तानि नेह गृह्यन्ते, अपि तु सोम इह गृह्यते। तस्य निधान ब्रह्मणस्पतिमण्डलमिति भाव॰।

वति । प्राणोऽयं देवो रसो हृद्यपानेनाभ्याहन्यमाने । दिवमभि[१]प्रत्यावर्तते । प्राणमेवैतं प्रत्यावर्तितरूपं सन्तमुदानशब्देनाहुः । तावेतौ प्राणोदानौ दिव्यरसस्य मित्रावरुणौ विद्यात् । संभवो मित्रः । अपसरणं वरुणः ॥ एवमन्यस्मिन् पर्य्यायेऽनेन प्राणेनाभ्याहन्यमानोऽयमपानः पृथ्वीमभि प्रत्यावर्तते । तत्र पृथ्व्या उपेत्य शरीरे संचरन्तमेतं समानशब्देनाहुः । प्रत्यावर्तितरूप स्वेतमपानशब्देनैवाहुः । तावेतौ पृथ्वीरसस्य मित्रावरुणौ भवतः । समानो मित्र. । अपानो वरुण. । तदित्थं प्राणोदानौ समानापानौ च व्यानेन सह संभूय पञ्च प्राणा भवन्ति । तत्र प्राणापानाभ्यामेव जीवनयात्रा मन्यन्ते लोकाः । वस्तुतस्तु—"न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन । इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ" (कठो० ५ व० ५) यद्येव व्यानो न स्यान्नैतौ तर्हि प्राणापानौ शरीरे[२] स्थानं लभेयाताम् । व्यानावलम्बितावेवैतौ प्राणापानौ जीवनं निर्वाहयतः । सोऽयं व्यान. प्रजापतिः परमेष्ठिन्यप्स्वालम्बमानः प्रतितिष्ठतीति विद्यात् ।

(१३) निर्विका[३]राधिकरणम्

[४]पुष्पस्य वस्त्रस्य च संनिकर्षे गन्धान्तरस्यानुदयोऽस्ति वस्त्रे ।
निर्गन्धता लिङ्गमथाग्नियोगाद् गन्धोदयो वस्त्रविकारतः स्यात् ॥२०७॥

---

[१] प्राणस्योर्ध्वगतौ हेतुरुच्यते । यो यस्माद्य स तत्रैव गच्छतीति नियमः, प्राणश्चायं दिवोंऽश उक्त इति तदभिमुखमुपर्येव धावतीति भाव ।

[२] पूर्वं व्यान प्रतिष्ठित, तत एव प्राणापानौ शरीरे प्रविशत इत्यर्थ । तस्माद् व्यानो मुख्य । स च परमेष्ठिमण्डलादागत इति परमेष्ठिमण्डलेनास्माक मुख्य सम्बन्ध इति दर्शितम् ।

[३] एव पुरुषत्रयनिरूपणे कृते शङ्केयं समुदेति—यदक्षरक्षरादिरूपता गते रसे स्फुटमेव विकृति सिद्ध्यति, असङ्गत्वनिर्गुणत्वादि धर्माणामक्षरक्षराद्यवस्थायामदर्शनात्, तत्तद्योगेन यज्ञादिना च नव नव प्रादुर्भावस्योक्तत्वात् । ततश्च रसपद वाच्यस्य ब्रह्मणो निर्विकारता श्रुतिशास्त्रेष्वस्मिन् ग्रन्थे च प्राक् कथमुक्ता । तादृश शङ्कापनोदनायाधिकरणमिदमारभ्यते । सत्ता ज्ञानान्दा ये रसस्वरूपाणि सर्वत्र व्यापका धर्मा प्रतीयन्ते, ते एकरूपा एव सर्वास्वस्थासु प्रतीयन्ते, बलजन्ययोर्नामरूपयो कर्मणश्च स्पष्ट बलपरिणामस्यास्ति परिवर्तनम्, तस्माद् बलमेव परिवर्तते, रसस्तु निर्विकार एवेति प्रकरणार्थं । सर्वम् अस्तीति सर्वास्वस्थासु प्रतीयते, तस्मात् सत्ता नित्या निर्विकारा च । यदस्ति तज्ज्ञायते, तस्माज्ज्ञानमपि व्यापकं नित्यं निर्विकार च । ननु बहुतरं न ज्ञायतेऽपि, ततश्च ज्ञानस्य विभुत्व कथमिति चेत्, केनचित्तु तज्ज्ञायत एवेति ज्ञानविषयता न निर्बाधा । वृत्त्यात्मके पृथक् पृथक् पुरुषस्य ज्ञाने एवायं ज्ञाताज्ञातविकल्पः । एक मुख्यं ज्ञानन्तु रसरूप सर्वत्र व्याप्तमेवेति—सत्तातोऽनतिरिक्त हि तत् । एव सत्ताज्ञानयोरुभयोरपि प्रियत्वादानन्दस्यापि व्याप्तिः सक्षेपेण पूर्वमुक्ता । विस्तरेण तु संशयतदुच्छेदवादे ग्रन्थकृता विवृता । ततश्च रसस्य निर्विकारत्वमेवेति दृष्टान्तैरत्र विव्रियते ।

[४] पृथिव्या गन्धः सर्वत्रास्तीति विवृण्वता भगवता कणादेन "पुष्पवस्त्रयोः सति सन्निकर्षे गुणान्तराप्रादुर्भावो वस्त्रे गन्धाभावलिङ्गम्" इति सूत्र पूर्वपक्षरूपेणोक्तम् । यदि

रसे तु यत्रोदयते बलस्य प्रणोदनादन्यबलं प्रसुप्तम् ।
न तत्र दृश्येत रसे विकारस्ततस्तमाहु किल निर्विकारम् ॥२०८॥

[1]मृदस्ति तूलं पुनरस्ति सूत्रं ततोऽस्ति वस्त्रं च पुनस्तनुत्रम् ।
ततोऽस्ति भस्मा पुनरग्नियोगात् क्षार ततस्तत् पुनरस्ति सा मृत् ॥२०९॥

इत्थं यदेकं भवतीह नानारूपं तमेवात्र विकारमाहु ।
तद्रूपकर्मादिविशेषबीजं बलं यदस्तीति रसः स एक ॥२१०॥

अथाङ्गुलीकम्पन एव तत्र प्रकम्पनं नाम विकारमाहु ।
[2]कम्पो बलं तत्क्षितिरङ्गुलीयं धत्ते बलं निर्विकृति स्वरूपात् ॥२११॥

ये ये विकारा प्रथितास्तदित्थं बलस्य रूपाणि मतानि तानि ।
विलीयते यत्र बलं ततोऽन्यच्चोद्भूयते यत्र स निर्विकारः ॥२१२॥

क्वचिद्विमोक्ष क्वचिदस्ति बन्ध क्वचिद्विकार क्रमते विशेषात् ।
सर्गानुसर्ग[3] प्रतिसर्गभेदात् क्वचिद्विसर्ग प्रलय क्वचित्स्यात् ॥२१३॥

वस्त्रेऽपि गन्ध स्यात्, तर्हि वस्त्रगन्धस्य पुष्पगन्धस्य च योगे विलक्षण गन्धान्तर प्रादुर्भवेत् यथा पुष्पद्वयस्य समर्दे योगे गन्धान्तर भवतीति । न तथा दृश्यते—किन्तु यादृशेन पुष्पगन्धेन योग क्रियते, तादृश एव गन्धो वस्त्रे लभ्यते, तस्माद्वस्त्रे गन्धाभाव सिद्धयतीति पूर्वपक्ष सूत्रेणोक्त । यदि वस्त्रे गन्धो न स्यात्, तर्हि तस्याग्नियोगेन दाहे क्रियमाण कथ गन्ध स्फुटमुपलभ्येत । नह्यग्ने स गन्ध, भिन्न भिन्नवस्तुदाहे विभिन्नस्य गन्धस्यानुभवादिति तर्कमनसिकृत्य 'व्यवस्थित पृथिव्या गन्ध' इत्युत्तरसूत्रम् । अनुत्कटत्वात् पुष्पगन्धो वस्त्रगन्धमभिभवतीति पूर्वपक्षस्योत्तरम् । एवमग्निसयोगाद् वस्त्रे पूर्वमनुपलब्धस्य गन्धस्योपलब्धिरूपो विकारो दृष्ट । रसे तु एवस्य बलस्य पूर्वं प्रसुप्तस्य बलान्तरप्रणोदनेन जागरणेऽपि । अर्थादवस्थान्तरोदयेऽपि सत्तादिषु तद्रूपेषु विकारो न दृश्यते एव इति रसस्य निर्विकारत्वं सिद्धयतीति ।

[1] विभिन्नेषु विकारेषु रसरूपाया सत्ताया व्यापकत्वमुच्यते । अस्ति अस्तीति प्रत्ययात् सत्ता मृदादिषु सर्वेषु व्याप्ता । सा च सत्ता एकैवेति मृदादीना विभिन्नत्वेऽपि तन्त्रमेकमेवोच्यते । कारणसत्तैव कार्येऽनुवर्तते, न तु कार्ये पृथक् सत्ता । तत एवाद्वैत सिद्धयति, एककारणप्रभवत्वाज्जगत इति । बलकृता एव विकारभेदा । रसस्तु सत्तारूप सर्वथा अविकृत एवेति ।

[2] कम्प एव विकृतिरूप । स यदि बुद्धया पृथक् क्रियेत, तर्हि अङ्गुल्या न कोऽपि विकार । एवमेव बलस्य बुद्धया पृथक्कृत्य ग्रहणे रसे न कोऽपि विकार इति भाव्यम् । कम्पस्य बलस्य क्षितिराश्रयोऽङ्गुलिरिति अन्वेतव्यम् । अङ्गुलिर्बल धत्ते । स्वय तु बलात् पृथग् गृहीता सा निर्विकारैवेति ।

[3] यथासख्य न विवक्षितम् । प्रतिसर्गे–प्रलये बलस्य विमोक्ष, सर्ग बन्ध, अनुसर्गे तु विकार इत्यन्वेतव्यम् । बन्धादयो व्याख्यातपूर्वा । सर्ग एव विसर्गपदेनाप्युक्त । अनुसर्ग सृष्ट्यो समेलनेन वस्त्वन्तरसर्ग तत्रैव विकार प्रतीयते । स बले एव, न तु रसे कोऽपि विकार ।

इत्थं रसे कर्म्मवशाद्विकारो दृष्टोऽपि नास्त्येव रसे विकार ।
[1]अकर्म्मणो लक्षणमस्ति कर्म्म तद्विक्रियालक्षितविक्रियोऽसौ ॥२१४॥

[2]योगो विभूतिर्यदि वास्तु बन्धो वृत्तित्वमेवास्तु तथापि मृत्यु ।
रसेऽमृते स्यादुपसृष्टमुक्तोऽमृतं तु पूर्णं विभवत्यमुष्मिन् ॥२१५॥

[3]योषावृषाभ्यां सदिरानिराभ्यां यो बुद्बुदे फेनमृदात्मकोऽभूत् ।
परस्परासङ्गवशाद्विसर्गं सकर्मणा कर्मसु सङ्ग इष्ट ॥२१६॥

[4]यथा पुन श्यामलपीतसङ्गतो विलक्षण रूपमुदेति हारितम् ।
द्वयोर्विकारेण तथामृते पुनर्न मृत्युसङ्गेन विकार ईक्ष्यते ॥२१७॥

[5]दूर्वाग्रत प्रातरनेकविक्रमात् दृष्टोऽम्बुबिन्दू रविरश्मिसगत ।
रक्त स दृश्येत हरित्तयाऽन्यया तथाऽमृतं मृत्युवशात् पृथग्विधम् ॥२१८॥

यथा जलेऽस्मिन् विमले सितोपला बलेन रूपेण विकुर्वते स्वयम् ।
जलं विकुर्वन्ति च तेन तज्जल न वस्तुतो विक्रियते तथाऽमृतम् ॥२१९॥

विशुद्ध[6]शुक्लस्य पटस्य रञ्जनात् यथा हरिल्लोहितरूपता मता ।
स रङ्गसङ्गस्य तु भङ्गत शुचिस्तथाऽमृतेऽस्मिन्नमृतेप्यसङ्गत ॥२२०॥

[7]पृथक्स्थिता या न कदापि नश्यति प्रकाशते सा दिवसे न चन्द्रिका ।
यथाऽभिभूता तपनप्रकाशतस्तथाऽमृत स्यात् तमसोऽतिशायने ॥२२१॥

---

[1] अकर्मणो रसस्य लक्षण-परिचायकम्, कर्म-बलम् । बलमेवास्माभिर्दृश्यते रसस्तु निगूढ । तत एव बलस्य धर्मान् विकारान् वय रसे प्रतीम इति भाव ।

[2] योगादय ससर्गभेदा पूर्वमुक्ता । सर्वत्रैव मृत्यु-बलमेव रसेन ससृज्यते रसस्य तु बलेन विभूतिरेव सबन्ध, विभूतिसबन्धे च न विकृतिरिति विभूतिलक्षणेनोक्तेन भाव्यम् ।

[3] ननु एकस्यैव अवस्थान्तरेषु भवतु निर्विकारता, यथा कार्पासतूलसूत्रपटाद्यवस्थासु । यत्र तु द्वयोर्योगात् तृतीय वस्त्वन्तरमुत्पद्यते—तत्र तु प्रत्यभिज्ञाया अप्यभावे कथ निर्विकारता सभाव्यत इति शङ्कायां उत्तरमाह—इरा-उदकम्, अनिरा-तद्भिन्नो वायु । योषा वृषा शब्दौ स्त्रीपुरुषवाचकौ । स्त्रीपुरुषरूपेण द्वयो सबन्धे बुद्बुद एव फेनमृद्रूपता गच्छति । सोऽयं ससर्गरूप सर्गोऽपि कर्मणामेव परस्पराधानात् । सत्तारूपो रसस्तु तत्रापि निर्विकार एवेति ।

[4] विकारस्य परिभाषामाह—यत्र स्वरूपच्युति, तत्रैव विकार शक्यते वक्तुम् । यथा हरितदशायां श्यामलस्य पीतस्य च स्वरूपच्युति । एव रसस्य स्वरूपच्युति कुत्रापि न भवतीति स निर्विकार एव ।

[5] भेदेन प्रतीतावपि निर्विकारत्वे दृष्टान्त उच्यते ।

[6] असङ्गता दृष्टान्त उच्यते । लोहितादिरूपतां गमितोऽपि पटो वस्तुत शुक्ल एव । तत एव क्षारक्षालनेन लोहितादिरूपेष्वपनीतेषु पुन श्वेत एव दृश्यते । तथैव बलेषु प्रलीनेषु रस स्वरूपेणैवावतिष्ठत इति । सोऽसङ्ग एव मन्तव्य ।

[7] आवरणेन सतोऽप्यप्रतीतौ दृष्टान्त ।

यतः[1] स्वभावादमूर्तं निरञ्जनं ततस्तदासञ्जनमृत्युसङ्गतः ।
न सज्जते न व्यथते न लिप्यते तदावृत कैवल्यमीक्ष्यतेऽन्यथा ॥२२२॥

(१४) ब्रह्म[2]दर्शनाधिकरणम्

ब्रह्मास्ति तत्प्रत्ययसाक्षिकं रसप्रदं च पात्रं च विवर्ति लम्भनम् ।
आलम्बनं चायतनं तथा मतं तद् ब्रह्म [3]कर्मण्युपयोगि सप्तधा ॥२२३॥

ब्रह्मेत्ययः[4] प्रत्ययसाक्षिकं बलैः प्रतीयते द्रव्यवदुल्वणैर्गुणैः ।
भटद्रुमक्षेत्रजलाविरुच्चयैः सेनावनग्रामसरःप्रदीपवत् ॥२२४॥

ब्रह्मेति [5]विश्वायतनं हि कर्मणा यथान्तरिक्षं मरुतामुदीरितम् ।

---

[1] निर्विकारताप्रतिपादनस्योपसंहार

[2] अथ जगति ब्रह्मण प्रतीति केन केन प्रकारेण जायते, कैर्हेतुभिर्ब्रह्म अवश्य स्वीकरणीयं भवतीत्युपपाद्यते ।

[3] कर्मणि कर्मभूते दृश्ये जगति सप्तभि प्रकारै ब्रह्मण उपयोग प्रतीयत इत्यर्थ । ते सप्तापि प्रकारा उपपाद्यन्ते, क्रमस्तु नात्र रक्षित । अत्र पद्ये येन क्रमेण सप्त प्रकारा उक्ता, तद् व्युत्क्रमेणाग्रे प्रतिपादिता ।

[4] प्रत्यय ज्ञानम्, साक्षी-ज्ञापको यस्य, तत्प्रत्ययसाक्षिकम् । अनेकेषु य एकत्व प्रत्यय, स निरालम्बनो न भवितु शक्नोतीति तदनुगतमेकं बोधयति । यत्किञ्चिदस्माभिर्दृश्यते, तत्सर्वं बलसमुदायरूपम्, घटपटादय सर्वेऽपि विभिन्नाना बलाना समुदाया, विभिन्नाना तत्राव-यवाना नामानि, विभिन्नानि रूपाणि, विभिन्नाश्च क्रियास्तत्र समवेता । यथा पट एकत्र निहितो भूमेराच्छादकश्च, तत्र निधीयमानस्य हस्तस्य प्रतिघातकश्च, प्रकाशरश्मीना निवारकश्च, स्वरश्मिक्षेपेण सर्वेषा नेत्रेषु ज्ञानजनकश्चेत्यादि । तथापि या तत्रैकत्वप्रतीति, सा तदनुगतमेकं बोधयति, तच्चाव्ययस्य ब्रह्मैव, अव्ययपुरुषस्य मायया विभिन्नतां गतस्य एकत्र यावती व्याप्ति, तावत्येव सर्वत्रैकत्वं प्रतीयत इत्यर्थं । तत्र दृष्टान्तानाह—यथा उल्वणै-स्पष्टै प्रकटैर्गुणै, विभिन्नं तदाश्रयभूतमेकं द्रव्यं प्रतीयते, यथा वा भटादिषु 'एकेयं सेना,' 'एकमिदं वनम्' इत्याद्या एकत्वप्रतीति । एकज्ञानविषयतयैव एकत्वं तत्र परे व्यवहरन्ति, ज्ञानं चाव्ययस्य पुरुषस्य कला, ब्रह्मरूपमेवेति ब्रह्मप्रतीतिरेकत्वप्रतीतिस्तद्द्वारापि ।

[5] अथ जगदधिष्ठानरूपतया सर्वत्र ब्रह्मदर्शनं मुख्यम् । बलपरिणतिभूता क्रियैव जगति सर्वत्र विजृम्भते । निराश्रयस्य च बलस्य तत्परिणतेः क्रियायाश्च क्वचनापि स्थातुमशक्यतया तदाधारस्य ब्रह्मण स्वीकर्तुमावश्यकत्वात्, स चायमाधाराधेयभाव प्रकारभेदेन षोढा विभज्यात्र दर्शित-आयतनम्, आलम्बनम्, आलम्भनम्, पात्रम्, विवर्ति, रसप्रदमिति शब्दै । तत्र शरीरस्याधाराधेयभावे यत्राधारे नाधेयस्पर्शोऽपि, तदायतनम्—यथा महताकाशायतनमावकाशो न मनागपि वायुना स्पृश्यते, तस्मादाकाश आयतनमाधार । यथोक्तं भगवद्गीतासु "यथा-काशस्थितो नित्यं वायु सर्वत्रगो महान् । एवं सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय" इति ।

[१]ब्रह्मेति चालम्भनमुच्यते यथोर्म्मिचित्रबिम्बे जलकुड्यदर्पणम् ॥२२५॥
[२]ब्रह्मेति चाल्म्बनमस्ति कर्मणां जलस्य बिन्दू रजसां मृदां यथा ।
[३]ब्रह्मेति पात्रं हि यथाम्बुन पटस्तिलास्तु तैलस्य घृतस्य वा पय ॥२२६॥
[४]केचित्पुनर्ब्रह्म विवर्तनं विदु स्वप्ने हि विज्ञानगता यथाखिला ।
रथा रथी सारथिरश्वका पथस्तथा ननु ब्रह्माणि कर्म्मणा कला ॥२२७॥
रस[५] प्रद ब्रह्म तु कर्मणि ध्रुव निरात्मक कर्म्म बल न दृश्यते ।
आत्मा स सत्तारसमादधाति य पुष्पस्य गन्धो लवण यथाम्सु वा ॥२२८॥

---

[१] यत्र तु अस्त्याधारे आधेयस्पर्शमानम्, तथाप्याधार स्वनन्य एव, आधेयापगमेऽपि नाधारस्वरूपे कापि हानि, किमपि वैलक्षण्य वा तदुच्यत आलम्भनम्, आङ्पूर्वस्य लभते स्पर्शार्थे प्रसिद्धत्वात् । अत्र दृष्टान्ता —ऊर्मीणा जलम्, चित्राणा कुड्यम, प्रतिबिम्बस्य दर्पणम्—इति ऊर्मिचित्रबिम्बे इति समाहारद्वन्द्व, बिम्बशब्द प्रतिबिम्बबोधक । जल-कुड्यदर्पणमित्यपि समाहारद्वन्द्व । समाहारेऽपि यथासख्य विवक्षावशात् ।

[२] यत्र तु सश्लेषो जायते—तेन च आधारस्वरूपे वैलक्षण्यमपि प्रतीयते, तदाऽऽम्बनम् । सति सश्लेष एवालम्बनशब्दप्रसिद्धे । तत्र दृष्टान्त, यथा जलबिन्दौ रजसा घनीभूताना मृदा वा निपाते जल तदालम्बन भवति, अत्र सश्लेष, जले वैलक्षण्य च प्रतीयते, आधारतया जलस्य प्रतीतिस्तु स्पष्टा । एव कर्मणा जगदुत्पादकाना बलाना कर्मभूताना जगता वा आधारत्वेन ब्रह्म द्रष्टव्यम् ।

[३] यत्राधारे आधेय निलीन तिष्ठति, पृथक प्रतीत न भवतीति, तत्पात्रमुच्यते, पात्रे हि स्थित वस्तु आच्छादित भवतीति । अत्र दृष्टान्ता —आर्द्र पटो यथा जलाधार, तिला तैलाधारा, दुग्ध घृताधार इत्युक्ता । एव जगदाधारतया ब्रह्म द्रष्टव्यम् ।

[४] यथा शुक्तिका तत्र भ्रमरूपेण भासमानस्य रजतस्याधिष्ठानम्, तथा ब्रह्म जगदधिष्ठानमिति शाङ्करवेदान्तिनो विवर्त ब्रह्म मन्यन्ते । तत्र स्वप्नदृष्टान्त उच्यते—यथा स्वप्ने भासमानाना रथादीना विज्ञानमेवाधिष्ठानरूप आधार, विज्ञान नाम्ना ख्याताया बुद्धेरेव तत्तद्रूपेण परिणम्य भासमानत्वात्, तथा ब्रह्म जगदधिष्ठानमिति । "न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति, अथ रथान् रथयोगान् पथ सृजते" इति श्रुतिरर्थतोऽत्रानूदिता । अकारान्तोऽपि पथशब्दोऽस्ति स एवात्र पथे उपात्त ।

[५] अथ रसप्रदत्व विविच्यते—अत्र विपरीत आधाराधेयभाव । रसो बलेऽनुप्रविष्टस्तत्र सत्ता दधातीति बलमाधार, रस आधेय । रसो ब्रह्म बले स्वरूप सत्तारस ददाति, तेनैव बल सत्तावत् । बलस्य पृथक् सत्ता नास्तीत्युक्त प्राक् । उत्पन्नप्रध्वस्त बल यच्चिरम नुवर्तमान दृश्यते, तद्रससत्तयैवेति । जगत्यपि प्रकृतिनियमेन विनश्यन्त पदार्था यत्तथाभूता एव प्रत्यभिज्ञायन्ते, सोय रसस्यैव महिमा सत्तारूपेण रस एव तत्रानुवर्तत इति । बृहदारण्य-कोपनिषत्सु याज्ञवल्क्यशास्त्रार्थे याज्ञवल्क्यप्रश्न सर्वानृषीन् प्रति—"यद् वृक्षो वृक्णो रोहति मूलान्नवतर पुन । मर्त्य स्विन् मृत्युना वृक्ण कस्मान्मूलात्प्ररोहति" (बृह०अ० ३, ब्रा०९) । अथ तूष्णीभूतेषु ऋषिषु स्वयमेव तस्योत्तरम् 'विज्ञानमानन्द ब्रह्म रातिर्दातु परायणम्" इति ।

प्रह्वेत्यद[१] प्रत्ययसाक्षिकं भवेदालम्बनं चायतनं च वृत्तिनः ।
पात्रं तु योगाद्रसद तु बन्धनाद् विभूतितः स्यात्तु विवर्त्त लम्भनम् ॥२२९॥

तदित्यमेतानि[२] मतानि चामृते विशिष्य ये ब्रह्मविदो विदुः पृथक् ।
सर्वाणि तानीह यथार्थवत्तु ते पश्यन्ति पश्यामि हि सर्वथापि तत् ॥२३०॥

गति[३] स भर्त्ता प्रभुरेव साक्षी सुहृन्निवासः शरणं निधानम् ।
स्थानं च बीजं प्रभवो लयश्च ब्रह्मैतदेवा जगतां निरुक्तम् ॥२३१॥

तेन मृत्युना छिन्नस्य पुनरुद्भवो ब्रह्मणैवेति स्पष्टम् । "या च जगति तत्तत्पदार्थे शक्ति, सा ब्रह्मणैवाहिता । तत्राधाने दृष्टान्तः—यथा जले पुष्पं स्वीयं गन्धमादधाति, तेन जलं सुरभि भवति, यथा वा लवणाहितेन रसेन तल्लवणरसयुतं प्रतीयते, तथा रससत्तयैव जगत्सत्तावदिति । भगवद्गीतायामपि "रसोऽहमप्सु कौन्तेय प्रभास्मि शशिसूर्ययो" इत्यादिना स्वस्याधेयता भगवतोक्ता ।

[१] केन केन सम्बन्धेन किं रूपता भवतीत्यत्र व्याहृतम् । सम्बन्धाश्चेमे पूर्वं व्याख्याता ।

[२] एता सप्त विधा विभिन्नैर्दार्शनिकैराचार्यैश्च पृथक् पृथगभ्युपगत्य व्याख्याता इत्याह । तत्र विवर्तवादः श्री शङ्कराचार्याणां प्रसिद्ध एव । योगदर्शनमायतनवादच्छटामनुसरति—'अपरामृष्ट पुरुषविशेष ईश्वर' इति निरूपणात् । आलम्बनरूप प्रतिबिम्बवादं साङ्ख्यदर्शनमनुहरतीव । "तस्मिंश्चिद्दर्पणे स्फारे समस्ता वस्तुदृष्टय । इमास्ता प्रतिबिम्बन्ति सरसीव तटद्रुमा" इति जगत प्रतिबिम्बरूपेण प्रतिफलनं पुरुषे तेन स्वीकृतमिति । प्रकृतिजीवयो शरीरभूतयोर्ब्रह्मव्याप्ति वदन्तो ब्रह्मणः सर्वशक्तितामुपगच्छन्तो विशिष्टाद्वैतवादिनो द्वैतवादिनश्च रसप्रदतायां पक्षपातिनो विलोक्यन्ते । सत्तास्वरूपं ब्रह्म इव व्याचक्षाणा ईश्वरस्य सर्वत्र व्याप्तिं वदन्तश्च नैयायिका अपि तदनुकूला इव । अन्तर्निलीनं जगद्ब्रह्म यहि प्रकटयतीति पौराणिकानामागमिकानां श्री वल्लभाचार्याणां च सिद्धान्त इति ते पात्रत्ववादे निविशन्ति । औपाधिकं भेदं स्वभावाभेदं व्याचक्षाणा द्वैताद्वैतवादिनः श्री भास्कराचार्या आलम्बनवादमभ्युपगच्छन्तीव । यद्यप्येवां सर्वेषामेव निरूपणप्रक्रियायामनेकेष्वंशेषु एतत्प्रक्रियापेक्षया भेदोऽपि लभ्यते, परं प्रक्षेपत प्रक्षेतविधया इमा प्रक्रियास्तत्र तत्रानुसृता विचारेण प्रतीयेरन्नेव । ग्रन्थकारस्तु सर्वा अपि प्रक्रिया ब्रह्मणि सम्भवन्ति इति "सर्वधर्मोपपत्तेश्च" इति वेदान्तसूत्रमनुसृत्यैव वदति । भतिभेदेन निरूपणप्रक्रियासु भेदो भवति । जगदधिष्ठानत्वं तु सर्वत्रापि समानमिति । दुरूहे विषये च प्रक्रियाभेदो दुर्निवार इति यथाविचारं सर्वथा ब्रह्म द्रष्टव्यमिति तदाशय ।

[३] अथ भगवद्गीतोक्तान् जगतो ब्रह्मणा सह द्वादश सम्बन्धान् विवृणोति । भगवद्गीतायां हि—

गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।
प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् । (अ० ९।१८)

इत्युक्तम् । अहमिति जगत इति च पूर्वश्लोकादनुवर्तते । तेन जगतो अहं गतिर्भर्तेत्याद्यर्थः । इम एव सम्बन्धाश्छन्दोऽनुरोधेन किञ्चिद्विपर्यस्येहोक्ता । ते च पर्येर्व्याख्याता ।

बन्धस्य पर्य्यायविपर्य्यये वा प्रबन्धनोद्बन्धनयो क्रमे वा ।
मोक्षेऽपि योदर्कमुपैति यद्वो ये भावमस्याहुरिमां गति[1] ज्ञा ॥२३२॥ (१)

[2]सर्वं यदादानविसर्गशीलं विसृज्य गृह्णाति न चेत् स्वशक्त्या ।
क्षीणं तदात्माभिमुख यदि स्यात्तदात्मन सम्भ्रियते रसेन ॥२३३॥

समृद्धिसम्पन्नतमोऽथवा य सर्वात्मना क्षीणतमोऽथवा य ।
द्वयं स्वत स्थिति प्रत्यभिसन्निविष्टस्वान्त स शान्तो भ्रियते रसेन ॥२३४॥

[3]रस पर सन् बिभर्ति चाक्षर क्षर बिभर्त्ति तथैव चाक्षरम् ।
न स्वेष भूतैर्भ्रियते बिभर्त्यसौ भर्ता ततो भूतभृदुच्यते च स ॥२३५॥ (२)

[4]स्वरूपसंसृष्टबलेन भूयसाऽप्याक्रम्यमाणो न रसो विजीयते ।
सदा रसस्यैव बले समुच्छ्रिते प्रभुत्वमात्मा हि ततोऽभिजायते ॥२३६॥

शान्ते रसे क्षुब्धबलोदयो बलाद् भूत्वैव शान्ति विनिहन्तुमीहते ।
उत्थाय चोत्थाय पतत् स्वय पुनर्विलीयते शान्तरसो न जीयते ॥२३७॥

कलानि[5] कुर्वन्ति यया यया जगत् स्वभावत सा प्रकृतिर्निरुच्यते ।
विज्ञानमस्मिन् पुरुष कलास्ततो धर्मास्ततो व्यक्तिरिय विशिष्यते ॥२३८॥

[6]सा व्यक्ति सम्पत्कुरुते समा जगत् प्रकर्षमस्मात्प्रकृतिर्बिभिद्यते ।
तस्यौरुप यत् प्रकृति प्रभाविय समुन्नति लोकहिताय नीयते ॥२३९॥ (३)

---

[1] गम्यतेऽस्मिन्निति गति । बन्धे सति जगत् । मध्ये मध्ये बन्धविपर्यये, मोक्षे बन्धमोक्षेऽपि च ब्रह्मण्येव जगल्लीयत इति ब्रह्म जगतो गति -गन्तव्यस्थानमिति यावत् ।

[2] भर्ता पोषणकर्ता । स एष सम्बन्धस्त्रिभि पद्यैर्व्याख्यायते । पूर्वं रसप्रदपद-व्याख्यानेऽस्माभिरेतद् व्याख्यातम् । आदानविसर्गौ सर्वत्र प्रवर्त्तेते, विसर्गबाहुल्ये क्षीणं यदात्माभिमुख भवति, तदात्मा त पुष्णाति । यथा श्रान्त क्षीणशक्ति पुरुषो व्यापारं परित्यज्य विश्राम्यन्नात्माभिमुखो भवतीति कियत्या कालकलया पुन परिपोषमाप्नोति ।

[3] पर —अव्यय, अक्षर बिभर्ति, रसेन पोषयति । अक्षर क्षर बिभर्तीत्यादि सुगमा योजना ।

[4] प्रभुत्व समर्थता—अपराजितता, तच्चतुर्भि पद्यैर्व्याख्यायते । रसो विजयीभव-न्नात्मरूपेण तिष्ठति सुगममन्यत ।

[5] मुख्ये व्यापके रसे प्रादुर्भूत बल परिच्छेद भासयतीत्युक्त प्राक । सा माया—सैव प्रकृति । तत परिच्छेदे कला —अंशा जायन्ते । कलाभ्य एव धर्मा —गुणा उत्पद्यन्ते । कला, धर्माश्च अप्रधानता गच्छन्ति, व्यक्ति —पुरुषस्तु प्रधानमिति स एव प्रभुरित्यर्थ ।

[6] प्रकर्षं करोतीति प्रकृतिरिति निर्वचनम् । प्र शब्द प्रकर्षार्थ । प्रकर्षश्च सम्पदुच्यते—इति प्रकृति सम्पद्रूपा । व्यक्ते पुरुषस्य सा सम्पत् । प्रकर्षरूपं जगदेव । प्रकृति समा सर्वान् प्रत्येकरूपा । प्रकर्षे तु अस्ति तारतम्यम् । सोऽयं प्रकृते समाया भेद पुरुषसंबन्धा-देवेति प्रकृते समुन्नेता पुरुष प्रभुरुच्यत इति भाव । साक्षित्व सुहृत्त्व चाग्रे स्फुटम् ।

क्षरोऽक्षरश्चैव परश्च कर्म्मात्मानो हि संहत्य सदा त्रयोऽपि ।
कर्माणि कुर्वन्ति फलस्य भोक्ता त्वेक क्षरोऽन्यस्त्वफलोऽत्र [1]साक्षी ॥२४०॥ (४)

बलप्रसर्गे हि बलप्रसर्गोऽनुकूलवत्स्यात् प्रतिकूलवत्स्यात् ।
अथाप्युदासीनवदेव वा स्याद् रसस्तु सर्वस्य [2]सदानुकूल ॥२४१॥ (५)

य कर्म्म [3]सन्तानकृतात्ममूर्तिर्भाव स हि श्राम्यति कर्म कुर्वन् ।
तद्विश्रमायैव निवासभूतो यत्रैव विश्राममुपैति गत्वा ॥२४२॥

[4]नयोदितो जीर्णदशा क्रमाद् गत शून्यत्वमेत् तत्र बल रसोत्थितम् ।
श्रान्त्योपरन्तु निपतत् क्रमाद्रसे शतेऽन्ततस्तेन निवास उच्यते ॥२४३॥

[5]स्वप्नान्तबुद्धान्तपरिभ्रमेण श्रान्तोऽयमात्मा पुनरेति शान्तिम् ।
निरस्तपाप्माभयमाप्तकामं स्वक निवासं न हि यत्र शोक ॥३४४॥ (६)

जीवो[6] यदा शोकभयादिदु खैराक्रम्यते तच्छरण स याति ।
आत्मानमेवैव स पृच्छतीय कयतरेय किमिह प्रकुर्य्याम् ॥२४५॥

सत्य स विज्ञानमयस्तदात्मा प्रकाशयेच्चेत्तरणेऽभ्युपायम् ।
ध्रुव स विज्ञानबलानुसाराद्रक्षामुपेयात् स भयात् पृथक् स्यात् ॥२४६॥ (७)

[7]क्षर हि सर्व व्ययमानमेतत् कथ प्रदृश्येत समस्तवीतम् ।
यद्यव्ययं नैव रसप्रद स्यात तस्मादिद ब्रह्मपर निधानम ॥२४७॥ (८)

[8]स्थान प्रतिष्ठा न रसात्तदन्यत् रसप्रतिष्ठ बलमस्ति भाति ।
बलं स्वभावप्रचल स्थिरत्व यतेति तत्स्थानमय रसोऽस्ति ॥२४८॥

---

[1] साक्षी अक्षरोऽव्ययश्च क्षर प्रतीश्वरी, तत ईश्वरस्य साक्षित्वम् ।

[2] अनुकूलत्वात्—सुहृत्त्वम् ।

[3] निवासरूपता त्रिभि पद्यैर्व्याख्यायते । तत्र मनुजादिशरीरस्य भूतनिर्मितस्य निवासत्व प्रथमेनाह—कर्म कुर्वन् श्रान्त यत्र गत्वा विश्राममुपैति, स निवासभूतो विश्रमाय भवतीत्य थय । कर्म परित्यज्य शान्तिमिच्छन्ति शारीरा धातव । शान्तिरेव ब्रह्मरूपमित्यर्थ ।

[4] *सृष्टयादावधिदैवत निवासत्व व्याख्यायते*—सुप्त बल रसे प्रथममुदयमाप्यपरिवर्तन-शीलत्वाज्जीर्णं भूत्वा रस एव निपतत्तत्रैवान्तत शेते, अतो रसरूपं ब्रह्मैव निवास । जललहरी-दृष्टान्ततोऽत्रानुसधेय ।

[5] अध्यात्म निवासत्वबोधन्तयोपनिषच्छ्रुतिमर्थतोऽनुवदति । आत्मा व्यावहारिक—क्षररूप । तस्य स्वक स्थानं निरस्तपाप्म, अभयम्, आप्तकामं चाव्ययपुरुषरूपम् सुषुप्तौ तत्रैवाय लीयत इति भाव । सुगमभ यत् ।

[6] शरणरूपताव्याख्यानपद्यद्वयं सुगमम् ।

[7] निधानत्वं च व्याख्यायते—निधानं निधि, यतो गृहीत्वा जीवनोपयोग साध्यते । मह्त्या क्षीयमाण क्षरपुरुषोऽव्ययाद्रसमादायैव जीवति, तस्मादव्ययपुरुषो निधिभूत इत्यर्थ ।

[8] स्था रयव्याख्यानपद्यं स्पष्टार्थम् ।

[१]रसेन युक्तं बलमेकरूपं भूत्वा विकुर्वद् भवतीह नाना ।
बले विकृत्य विकृतं विशिष्टं बीजं भवत्यव्ययमुत्तरस्य ॥२४९॥

[२]परं मनस्तत्र न चेदुपेयात् प्रज्ञस्वरूपं न भवेत्तदानीम् ।
मनोबलग्रन्थिविशिष्टसर्गो प्रज्ञे रसः संभवतीह बीजम् ॥२५०॥

रसे यदव्यक्तबलं प्रसुप्तं रसात् तदुद्भूय रसप्रतीकम्[३] ।
प्रलीयते तत्र रसे पुनस्तत् तस्माद्रसोऽसौ प्रभवो लयश्च ॥२५१॥

---

[१] बीजत्वमुच्यते—यथा बीजं क्रमेण प्रवृद्धं नानाशाखत्वमुपयाति, तथा उत्थितमेकरूपं बलं नानात्वमुपेत्य रसमपि विभिन्नशाखत्वं नयति-तत एवाक्षरक्षरादि प्रादुर्भाव । तस्मादव्ययं ईश्वरस्यो बीजमित्यर्थः ।

[२] अथ बीजरूपतामध्यात्मं व्याचष्टे—या पुरुषनिरूपणे प्रागधिदैवं पञ्चकला व्याख्याता, तासां साररूपेण मनुष्यादिशरीरेषु पञ्च व्यावहारिका आत्मानः प्रादुर्भवन्ति । स्वयम्भूमण्डलादीनां ये रसाः शरीरे प्रविष्टाः, तत्र प्रतिफलितं चैतन्यमात्मपदेन व्यवह्रियते—मुख्यात्मनः चैतन्यस्य प्रतिबिम्बरूपत्वात्, एत एव व्यावहारिका आत्मानः शरीरपरिचालकाः, मुख्यात्मा तु निर्विकारो निष्क्रिय इति । तत्र स्वयम्भूमण्डलस्य रसो अव्यक्तं सूत्रं वा अभिधीयते, तत्र प्रतिबिम्बितं चैतन्यं च शान्तात्मा, सूत्रात्मा वाख्यायते । परमेष्ठिमण्डलस्य रसो महान् । महत्तत्त्वं वा, तत्र प्रतिफलितं चैतन्यं महान् आत्मा । यो 'बुद्धेरात्मा महान् परः' इति कठोपनिषदि स्पष्टमुक्तः । सूर्यमण्डलरसो बुद्धिः, तदवच्छिन्नं चैतन्यं विज्ञानात्मा । चन्द्रमण्डलरसो मनः, तदवच्छिन्नं चैतन्यं च प्रज्ञानात्मा प्रज्ञ इति च व्यपदिश्यते । अयमेव मुख्यतयेन्द्रियाणां शरीरस्य च परिचालकः । पृथिवीरसश्च शरीरम् इन्द्रियाणि च । तत्र प्रतिफलितं चैतन्यं प्राणात्मा इति शारीरः आत्मा इति चाख्यायते । एषामवान्तरैर्भेदै-रष्टादश आत्मानो ग्रन्थान्तरेषु निरूपिता । इमे चात्मानः किञ्चित्प्रकारभेदेन तैत्तिरीयो-पनिषद्व्याख्याता । तत्र प्रज्ञात्मनि उदाहरणरूपेण अव्ययस्य बीजरूपता अस्मिन् पद्ये दर्शिता । अस्मिन् मनोरूपे प्रज्ञे चान्द्ररसे यदि परं मनः—अव्ययकलारूपं श्वोवसीयसं नाम्ना श्रुतिषु स्यात् नोपेयात्, तर्हि प्रज्ञानात्मस्वरूपमेव न सङ्घटितं स्यात्, चैतन्येनैवात्मस्वरूपनिष्पत्तेः । तस्माद् बलग्रन्थिविशिष्टं क्षररूपं यन्मनः, तेन करणीयायां सृष्टौ अव्ययादागतो रस एव बीजं भवतीत्यर्थः । एवमन्येष्वप्यात्मसु द्रष्टव्यम् । बलसम्बन्धमात्रेण परिच्छेदे अव्यय-पुरुषप्रादुर्भाव, बलप्रचये (चितौ) अक्षरपुरुषस्य बलग्रन्थौ च सत्यां क्षरस्येत्यपि स्मर्तव्यम् ।

[३] प्रभवत्वं प्रलयत्वं चैकेनैव पद्येन स्फुटैः पदैर्व्याख्यातम् । 'ब्रह्मविनय' नाम्नि ग्रन्थे तु 'गतिर्भर्ता' इत्यादि भगवद्गीतापद्ये उक्ताः सम्बन्धाः अक्षरपुरुषस्य क्षरपुरुषस्य च अव्ययपुरुषेण सह व्याख्याता । अव्ययपुरुषोऽक्षरस्य गतिः, भर्ता इत्यादि । अस्मिन् गीतापद्ये च गतिः, प्रभुः इत्यनयोः निवासः, शरणम्, स्थानम्, निधानम्—इत्येतेषु पदेषु, भर्ता, प्रभुः—इत्यनयोः, प्रभवः, बीजम्—इत्यनयोश्चाभासमाना पुनरुक्तिः अव्ययकलानां पृथक् पृथक् सम्बन्धैः समाहिता । अव्ययपुरुषो हि मनोरूपकलावच्छेदेन अक्षरस्य प्रभवः, प्रलयः स्थानं साक्षी च । वाक्प्राण-योरपि प्रभवो लयश्च मन एवेति तदाधारेण प्रादुर्भूतयोरक्षरक्षरयोरपि तदेव प्रभवः प्रलयश्च ।

(१५) आत्माधिकरणम्

[1]सत्तारसं य. प्रददाति कर्म्मणे तदुच्यते कर्म्म यदन्वयादिह ।
आत्मा स भूमा रस एव कर्म्मणो रसावतारोऽपि रसप्रदस्तथा ॥२५२॥

[2]सुप्तेयमव्यक्ततयास्ति शक्तिर्यस्मिंश्च यस्मिन् समुदेति काले ।
व्यक्ता यतस्ते विविधाश्च भावा स्युर्यस्य भोगाय स उक्त आत्मा ॥२५३॥

[3]क्ष्मा ज्मा यथा ग्मा क्षमतेर्जमेर्गमेस्तथा तमेस्त्मा भवतीह काङ्क्षया ।
यतोऽशनायात्र तत स इच्छतीह व्याप्य चात्मेति मतस्तत स हि ॥२५४॥

तदाधारेणैवाक्षरस्तिष्ठतीति तदेव स्थानम् । ज्ञानरूपत्वाच्च तदेव साक्षी । वागवच्छेदेन बीज निधान च । बीजपदेन परिणामिकारणमुच्यते—वागेव च क्षरपुरुषरूपतामासाद्य भवति परिणामिनी । तत्र चाक्षरक्षरादिकार्याणा सत्कार्यवादपद्धत्या पूर्वमेव स्थितिरिति सैव निधानम् । विज्ञानावच्छेदेनाव्यय शरण सुहृच्च । यथात्र मूले व्याख्यातम् । प्राणावच्छेदेन निवास, प्रभु, भर्ता च । प्राणे एव सर्वं तिष्ठति, स एव च सर्वं पुष्णाति । स एव सर्वं विनियुङ्क्त इति प्रभु । आनन्दावच्छेदेन तु सर्वेषा गति । सर्वे क्षराक्षराद्या आनन्द प्राप्यैव सतिष्ठन्त इति । अव्यय एव ब्रह्म, क्षराक्षरौ तु जगदिति जगतो ब्रह्मणा त एव सवन्धा निरुक्ता इति वाङ्मात्रेण भेदो न तु वस्तुनि । इहापि च पुनरुक्तय आभासमाना एवमेव समाधेया इति ।

[1] आत्मनिरूपणे प्रक्रान्ते प्रथममात्मशब्दार्थमाह—यत्सत्तया योऽस्य सत्तावान् भवति, तस्यान्यस्य स सत्ताप्रद आत्मा उच्यते । बलस्य न स्वतन्त्रा सत्ता, अपि तु रस एव स्वरूपभूता सत्ताम्—अर्थात् सत्तारूप रस समर्पयति । तस्माद्बलसघातस्य कर्मणो रस एवात्मा उच्यते । रससमन्वयादेव कर्मापरपर्याय बल सत्तावत् अस्तीति उच्यते । स रसो भूमा व्यापक । बले प्रविष्टो रसो रसावतारोऽप्युच्यते—बलेऽवतरतीति हेतो रस एव तत्र प्रविशति न तु स्वातिरिक्त रस कञ्चिद् ददाति, तथाप्युपचाराद् रसप्रदत्वमपि व्यवह्रियते ।

[2] द्वितीयमात्मशब्दार्थमाह । विकारेष्वव्यविहत आत्मा । अथ च भोक्ता आत्मा उच्यते । शक्तिर्बलापरपर्याया पूर्वं सुप्ता, तत समुदिता । उदितया तु तया विविधा भावा उत्पाद्यन्ते, एवं शक्तेर्विभिन्नरूपत्वेऽपि रस एकरूप, अथापि शक्तिविकारास्तत्रोपपर्यन्ते—इति साक्षिरूपतया स भोक्ता, तस्मादपि रस आत्मा ।

[3] अथात्मशब्दनिरुक्ति वदन्नात्मशब्दस्य स्वाभिमतं तृतीयमर्थमाह—तमु काङ्क्षायाम्—इति धातोरौणादिके अन् प्रत्यये उपधालोपे च त्मा शब्दो निष्पद्यते । तत्र व्याप्त्यर्थस्य आङ उपसर्गस्य योगे आत्मन् शब्द । इय प्रक्रियान्यत्रापि दृश्यत इत्याह—क्षमते क्षम धातो क्ष्मा शब्द, जमे जम धातोश्च ज्मा शब्द, गमे गम धातोश्च ग्मा शब्द—एते श्रुतिषु सुप्रसिद्धा शब्दा', तथैव तमु धातो 'त्मा' शब्द इति भाव । आङुपसर्गेण सह तम धातोरर्थसमन्वयेन य आकाङ्क्षमाण परिच्छिन्नतां विहाय विभुत्वमेवेच्छन्—अशनायाबलेन अर्चन् चरति, अर्थात् इच्छन् व्याप्नोति, स आत्मा उच्यत इति पदार्थ । इदं सर्वमस्माभि पुरुषप्रपञ्चाधिकरणे व्याख्यातम् । यद्यपि पुरुषसंस्थायामेवेयं प्रक्रिया भवति, तथापि अशनायापारो रस एवेति बुद्धे रसेऽप्यात्मशब्द प्रयुज्यते ।

[1]अतः स आत्मेति वदन्ति केचित् तच्छब्दमूलं न विदन्ति तेऽलम् ।
स पाणिनिः पश्यति शाब्दिकस्तं त्मानं यदा हि पृथक्कृतपूर्वभागम् ॥२५५॥

[2]त्रिधाऽस्य लोके व्यवहार इष्यते स सर्वनामा सनिरूपकश्च सः ।
संज्ञाऽथ या सर्वविधे प्रयोगके न प्रत्यगर्थत्वमयं जहाति हि ॥२५६॥

[3]रसोऽयमात्मा बलमस्य शक्तिः शक्त्या विहीनो न रसः क्वचित्स्यात् ।
अव्यक्तरूपेण रसे बलं तत् प्रवाहनित्यं न कदापि नास्ति ॥२५७॥

विशेषरूपेण तु तद्बलं भवद्व्यक्तं रसे कुत्रचिदस्ति नास्ति ।
[4]तदेव सर्वं बलमेकहेलया विलीयते नोदयते न दृश्यते ॥२५८॥

यदेव किञ्चित् क्वचिदस्ति वस्तु सा सर्वत्र शक्तिः परिदृश्यते ध्रुवम् ।
पृथक् पृथक्छक्तिरियं विभाव्यते [5]यस्मिन् स आत्मा स रसोऽनुभूयते ॥२५९॥

[6]आत्मा द्विधोक्तः प्रथमस्त्वखण्डः कर्मात्मसंज्ञस्त्वपरश्च तत्र ।
शुद्धो रसः स्यात्तदखण्ड आत्माऽमृतोऽभयः शुद्धबलं तु शक्तिः ॥२६०॥

---

[1] बहव आचार्या अत् धातोरात्मशब्दं निर्ब्रुवन्ति, तन्नोचितमित्याह । पाणिनिना हि 'मन्त्रेष्वाङ्यादेरात्मनः' (अष्टा० ६।४।१४१) इति सूत्रेण आङि—टा प्रत्यये आत्मशब्दस्यादिभागस्य लोपो विहितः, तेन 'त्मना' इति सिद्ध्यति । तावता भगवता पाणिनिना 'आत्मन्' शब्दे आकारस्यादिभागत्वं पृथक् स्वीकृतमिति तस्य मदुक्तैव व्युत्पत्तिरभिमतेति भावः । अत् धातोरात्मशब्दे निष्पादिते तु आकारस्यादिभागत्वं न सम्भवेत् । श्रुतावपि 'त्मना' इति दर्शनात्तत्राप्याकारः पृथक्त्वं व्यज्यत इति ।

[2] आत्मशब्दस्य त्रिधा व्यवहारः, सर्वनामतया—अर्थात् सर्वत्रैवात्मा व्याप्त इति मृदात्मकः, प्रस्तरात्मकः—इत्यादि सर्वत्रैवात्मशब्दः प्रयुज्यते, द्वितीयः सनिरूपकः—अर्थात् कस्यात्मेति जिज्ञासा यत्र भवति । तृतीयश्च संज्ञारूप आत्मशब्दः, यथा आत्मेति नवसु द्रव्येष्वेको गण्यते न्याये । परं सर्वत्रैव प्रत्यगर्थत्वम्—स्वाभिमुखार्थबोधकत्वम्—अर्थादान्तरत्वं न जहाति ।

[3] मुख्य आत्मशब्दो रस एव प्रयुज्यत इत्युच्यते । आत्मा एकरूपो नित्यः, बलं तु प्रवाहनित्यमिति ।

[4] व्यक्तिरूपेण बलमुदेति विलीयते च । बलसामान्याभावस्तु कदापि कुत्रापि न भवतीत्यर्थः ।

[5] शक्तिः सर्वत्र पृथग्रूपा । यस्मिंस्तु सा शक्तिः, स शक्त्याश्रय आलोच्यत इत्यर्थः ।

[6] सनिरूपक आत्मा य उक्तः, स व्याख्यायते । शुद्धो रसः सदैवात्मपदवाच्यः । बलविशिष्टस्तु यद्वस्तु अग्रे उत्पादयति, तस्यात्मत्वेनोच्यते । स सखण्डः न कूटस्थनित्यः । स कर्मविशिष्टत्वात् कर्मात्मेत्युच्यते ।

[1]ततोऽतिरिक्ता इह चात्मशब्दाः, ये केऽपि कर्मात्मतया त इष्टाः ।
स्वरूपतः कर्म्मवता न तेषामात्मत्वमाप्तं व्यतिरिच्य कर्म्म ॥२६१॥
[2]परस्परान्वाहितरूपनानाकर्म्माणि चैकं क्वचिदिष्ट आत्मा ।
शुद्धस्त्वभोक्ता च तथैव भोक्तेत्येवं त्रिधात्मा तदखण्डभिन्नः ॥२६२॥
[3]परो य आत्मा पुरुषः स शुद्धः शुद्धे रसे शुद्धबलप्रयोगात् ।
बलैः कृतात्मापि न तत्र शक्तिस्तद्भोग्यमर्थं क्षरमावधाति ॥२६३॥
[4]यश्चाक्षरोऽयं पुरुषः स आत्मा स ईश्वरः सर्वनियोजकोऽपि ।
नाश्नाति तत्कर्म्मफलानि यद्वत् लिप्यतेऽर्कः किल बाह्यदोषैः ॥२६४॥
[5]क्षरस्तु भोक्ता किल कर्म्मभिस्तैः सम्पद्यमानः प्रतितिष्ठतीह ।
कर्म्माणि नित्यं कुरुतेऽथ तेषां फलानि भुङ्क्ते सदसन्ति नित्यम् ॥२६५॥
[6]आत्मा रथी तत्र रथः शरीरं प्रज्ञस्तु सूतोऽथ घडस्य प्रज्ञाः ।
स्युः प्रग्रहा इन्द्रियवृत्तयोऽश्वा अथेन्द्रियार्था वडिमे प्रदेशाः ॥२६६॥

---

[1] रसातिरिक्ते यत्र कुत्रचिदात्मशब्दः प्रयुज्यते, स कर्मात्मा कर्मविशिष्ट आत्मेत्येव ज्ञातव्यम् । सनिरूपक एव तत्रात्मशब्दो भवति, कस्यात्मेति । तत्रापि बलविशिष्टे बल यद्यो पृथक्कृत्यैव बलावच्छिन्ने रसे आत्मशब्दः प्रयुक्तो द्रष्टव्यः । कर्मरूपं बलमात्मस्वरूपे प्रविष्टं नास्तीति ।

[2] क्वचित्तु यस्मिन्नेकस्मिन् कर्मणि कर्मान्तराणां चितिः, तत्र आश्रयभूतं कर्माप्यात्मशब्देनोच्यते । परस्परं समन्वितरूपाणि—कर्माणि, एकस्तु सर्वाश्रयस्तत्रात्मोच्यते । तत्र कर्मसु प्रविष्टोऽपि शुद्धो रसः सर्वथैव अभोक्ता भवति, न तत्र बलं कदापि प्रविशति । कर्मरूप आत्मा तु क्वचिदभोक्ता, क्वचिच्च भोक्ता भवतीति कर्मात्मसु अपि त्रिविधत्वं भाव्यम् ।

[3] पर आत्मा योऽव्ययपुरुष उक्तः, तत्स्वरूपे रसबले उभे अपि शुद्धे । बलविशिष्टोऽपि सोऽक्षरस्य क्षरस्य चात्मा, परं न स भोक्ता भवति । तत्र बलरूपा प्रकृतिर्भोग्यमर्थं नार्पयति, तस्याविकारित्वात् । बलानि तत्स्वरूपे प्रविष्टानि—इति सोऽपि कर्मात्मैव, परं न भोक्ता ।

[4] अक्षरोऽपि न भोक्तेत्युच्यते, सर्वनियोजकः स ईश्वर उच्यते । परं कर्मफलानि न भुङ्क्ते, न विकारमापद्यत इत्यर्थः । तत्र सूर्यो दृष्टान्ततयोक्तः ।

[5] तृतीयः क्षरपुरुष एव भोक्ता भवति । कर्मभिर्विभिन्नरूपतां गच्छतीत्यर्थः । क्षर एव जीवात्मतया व्यवह्रियते ।

[6] "आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु । बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च । इन्द्रियाणि हयानाहुर्विषयांस्तेषु गोचरान् । आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः" इति कठश्रुतिमर्थतः पठति । न बुद्धिमान् सारथिः, अचेतनत्वात्, तस्माद्बुद्धिरेव बुद्ध्यवच्छिन्नचैतन्यरूपा प्रज्ञात्मेह विवक्षितः सूर्यते प्रज्ञपदमन्योऽपरम् । विज्ञानात्मैव प्रज्ञ इहोक्तः । मनश्च द्विविधम्—सुषुप्त्यादिव्याहृतमिन्द्रियरूपमेकम्, सकलेन्द्रियसहचारि तु द्वितीयम् । सकलेन्द्रियसहचारिजनिता एव षड्विधा प्रज्ञा, पञ्चेन्द्रियजन्या —

[1]आत्मा चिदाभास इति प्रसिद्धः प्रज्ञश्च षट्प्रज्ञ उतेन्द्रियाणि ।
अर्थंतदर्थाश्च तदित्यमेकः पशुः स आत्मा भवतीह भोक्ता ॥२६७॥

[2]अखण्ड आत्मा हि तुरीयपादः परोऽक्षरो या क्षर इत्यमी तु ।
पादास्त्रयोऽन्ये तत एव आत्मा मतश्चतुष्पादयमेक एव ॥२६८॥

रसो विशुद्धस्तु परात्परो मतो य उत्तमः सोऽस्ति परोऽथ योऽक्षरः ।
परावरः सोस्त्यवरः स यः क्षरः संज्ञाविशेषा. स्युरमी तदात्मनाम् ॥२६९॥

[3]परस्तुरीयः पृथगस्य पादोऽक्षरः क्षरोन्य पशुरित्यमी तु ।
त्रयोऽस्य पादास्तत एव आत्मा कर्मात्मसंज्ञोऽपि मतश्चतुष्पात् ॥२७०॥

षट्त्रिंशदारम्भककर्मजानि क्षरस्य वाक्प्राणमनांसि सन्ति ।
तान्यक्षरे षड्बलितानि तद्वत् परस्य तान्येकबलानि विद्यात् ॥२७१॥

मात्राप्रवेशात् पृथगात्मशक्त्योः खण्डाः क्षरे स्वष्टशत भवेयु ।
तथाक्षरोऽष्टादशखण्ड इष्टः परस्त्रिखण्डोऽथ रसस्त्वखण्डः ॥२७२॥

(१६)[4] सिंहावलोकनाधिकरणम् ।

[5]ब्रह्म 'द्विधा बुध्यत आभु चाभ्वं, यत्तद्विशेष प्रथमं तदाभु ।
अवाङ् मनोगोचरमस्ति तस्मादज्ञेयताऽनिर्वचनीयताऽस्य ॥२७३॥

रूपज्ञान रसज्ञानमित्याद्या, इन्द्रियरूपमनोजन्याश्च सुखदु खादिज्ञानरूपा । स एवात्र श्रुतौ प्रग्रह उक्त । इन्द्रियरूपस्तु अश्वेषु गणित । इन्द्रियार्था —रूपरसाद्या प्रदेशा —इन्द्रियाणा गमनस्थानानि—इन्द्रियद्वारा विशिष्टात्मभोग्यानीत्यर्थ ।

[1] योऽयमिन्द्रियमनोयुक्त आत्मा भोक्ता उक्तश्रुतावुक्त, स एव वेदान्तग्रन्थेषु चिदाभासनाम्ना व्यवह्रियते । मन पदेन च श्रुतौ षट्प्रज्ञो बुद्ध्यधिष्ठाता प्रज्ञात्मा ग्राह्य. । इन्द्रियार्था इन्द्रियगृहीता अपि इन्द्रियपदेनैव गृहीता । सोऽयमिन्द्रियमनोविशिष्टो भोक्तात्मा पशुपदेनापि श्रुतिस्मृत्योर्व्यवह्रियत इत्यर्थ ।

[2] एव व्यवहारे चतसोऽवस्था या उक्ता, त एव चत्वार पादा उच्यन्ते । तेन चात्मा चतुष्पादित्युच्यते । पद्यद्वय स्पष्टार्थम् । उत्तरस्मिन् श्रुतिस्मृतिव्यवहृता सज्ञा व्याख्याता: ।

[3] अथ शुद्धमखण्डात्मान पृथक्कृत्य कर्मात्मन एव चतुष्पात्त्वमुच्यते । त्रय पूर्वोक्ता । चतुर्थस्तु भोक्ता पशुरिति तस्य चतुष्पात्त्वमित्यर्थ । पूर्वस्मिन् मते तु पशु क्षरात्मन्येवान्तर्भाव्यते—इति विवक्षाभेदमात्रम्, न वस्तुभेद ।

[4] अथोक्तस्यैवार्थस्य बुद्ध्युपारोहार्थं क्वचित् किञ्चिद् विशेषबोधनार्थं च पुनर्वचन क्रियते । सूक्ष्मो ह्यर्थो भूयो भूय प्रतिपादित एव बुद्धिगम्यो भवतीति नात्र पुनरुक्ति दोषाय मन्वत आचार्या । सिंहो यथाऽग्रे गच्छन् कदाचिन् परिवृत्त्य पृष्ठतोऽवलोकते, तथैवेद पृष्ठतोऽवलोकनमिति सिंहावलोकनमुच्यते ।

[5] पूर्वोक्ते विशेषमाह—ब्रह्मैव प्रकारद्वयेन ज्ञातव्यम्—तत्र श्रुत्युक्ते सज्ञे—आभु, अभ्वं च । आभुशब्दो विभुसमानार्थ । आभुनि भय चाभ्वम् । रसबलयो पर्यायाविमौ शब्दौ । बलमपि ब्रह्मैवेति अत्र विशेष उक्त. ।

यद् दृश्यते कर्म्म च[1] रूपनामेत्यम्व तदुक्त तदिह प्रवच्मि ।
विश्व तदर्थ्वं तदिह द्विधोक्त व्यष्टि. समष्टिर्दहरोत्तरो वा ॥२७४॥

[2]भूमोत्तर स्याद् दहरोऽणिमान्त पुन पुनस्तौ मितिरस्ति यावत् ।
असीमभूमान्तमसीमरूपाणिमान्तमेक प्रवदामि विश्वम् ॥२७५॥

[3]तमुत्तर वा दहर तथा वा द्विधा विभक्तंस्तादिहानुवीक्षे ।
तन्त्र बहिस्तत्परिचालक तु क्रान्त्वा तदन्त प्रथित सुसूक्ष्मम् ॥२७६॥

तन्त्र शरीर परिचालक चास्यात्मानमाहु स शरीरधर्त्ता ।
[4]शारीरक प्रोच्यत एप एवाय किट्टवत् कल्पयते शरीरम् ॥२७७॥

तस्माच्छरीर न तवात्मन स्यात् पृथक् तत प्रोच्यत एप आत्मा ।
एकैक आत्मा दहरस्तमन्यो व्याप्नोति त चान्य इति क्रमोस्ति ॥२७८॥

एकैकमात्मानमिह त्रिभाग पश्यामि वाक्प्राणमन प्रभेदात् ।
[5]वागन्नमर्थश्च, बल क्रिया च प्राणो, मनोज्ञानमुदेति विद्या ॥२७९॥

---

[1] नामरूपकर्मात्मक विश्वम्, तदपि व्यष्टिसमष्टिभेदेन द्विविधमित्यर्थ । व्यष्टि —अल्प —दहर । समष्टिस्तु महान्—उत्तर । समष्टौ व्यष्टय प्रविष्टा भवन्तीति यावत् ।

[2] पूर्वोक्त प्रकारेण समष्टिर्भूमा इत्युच्यते, महत्त्वात्, व्यष्टिस्तु अणिमा, लघुत्वात् । भूमन् शब्दोऽणिमन् शब्दश्च धर्मवाचकावपि धर्मिण्यपिरूढया प्रयुज्येते । अय च भूमाणिमभाव आपेक्षिक । य एव कञ्चिदपेक्ष्य भूमा, स एव परापेक्षयाणिमा भवति । यथा अङ्गुल्यपेक्षया हस्तो भूमा, शरीरापेक्षया तु स एवाणिमा । इत्थमय भूमाणिमभाव पुन पुन प्रचलति । परममहति परमाणौ च सा परम्परा निवर्तते । परममहदपेक्षया भूमा नास्ति, परमाण्वपेक्षया चाणिमा नास्तीत्यर्थ ।

[3] दहरे उत्तरे चाप्यणिमभूमरूपेण व्याकृत पुनर्भागद्वयमाह—तन्त्र परिचालकश्चेति । तन्त्र शरीरम् परिचालकस्त्वात्मा । सर्वत्रैव ये पदार्था दृष्टिमुपयान्ति तत्र सूक्ष्मरूपेणात्मा प्रविष्ट । स एव *तद्विधारक प्राणरूप, स एव तद्वृद्धिह्रासनवताजीर्णताप्रयोजक इति* ।

[4] शरीराधिष्ठाता एप आत्मा शारीरक उच्यते, प्राणपदेनाप्यय श्रुतिस्मृत्योर्व्यवह्रियते । धर्मात्मा एप प्रतिपत्तव्य । यथा लोहे चिरस्थिते किट्ट जायते, तथैव प्राण एव किट्टरूपेण शरीरमुत्पादयति । तस्मात्तदुत्पादित शरीरमपि न ततो भिन्नमित्यर्थ । पूर्व प्राण, तत एव रयिरूप शरीरमित्येव वैदिक सिद्धान्त । एष दहरोत्तरभाव इदानीमुक्त पुन स्मारित ।

[5] वाक्प्राणमनासि व्याख्यातानि, तत्र सज्ञाविशेषा उच्यन्ते । वाक्, अन्नम्, अर्थ — इति पर्यायशब्दा, बलम्, क्रिया प्राण इत्येकार्था । मन, ज्ञानम्, विद्या—इत्येव एवार्थ । यद्यपि मनसो ज्ञानमुदेति इत्यपि व्यवहरन्ति, पर कार्यकारणयोरैक्यात् सत्कार्यवाद एषामैक्यमेव प्रतिपत्तव्या ।

[१]प्राणश्च वाक् चानुयुजौ मनश्चेत् सचारयेते तदु वेदरूपम् ।
ऋक्सामयोरस्ति यजुर्निविष्टं सामेदमभ्यूढमृचि प्रविद्यात् ॥२८०॥

[२]चेद्वर्तनी वाक् च मनश्च युक्ते प्राणं तु सचारयत स यज्ञ ।
प्राणोऽन्नमूर्क् च त्रितयं त्रिषु स्याद् गृहीतमन्योन्य समुद्भवाय ॥२८१॥

[३]प्राणो मनश्चेत् सयुजौ तु वाच सचारयेते स च लोक एष ।
उक्थोत्थितोऽस्नात्यशितीरिहार्को मृत्युर्यदर्चश्चरतीह सोऽर्क ॥२८२॥

अयं च वाक्प्राणमनोमयोऽर्थोऽस्त्यात्मांशभूतो न तु पूर्ण आत्मा ।
सत्ताचिदानन्दमय स आत्मा, सत्ता स वाक् प्राणमनोमयोऽर्थ ॥२८३॥

[४]चित्त्वविज्ञानमिदं मनस्त पृथक् तदस्ति ध्रुवमेकरूपम् ।

---

१ अथैभ्यो वाक्प्राणमनोभ्य एव वेद-यज्ञ-लोकसृष्टीरभिनवा व्याचष्टे । एषा हि मन प्राणवाचामन्योन्य गुणप्रधानभावो भवति । यदा हि प्राणवाचौ सयुज्य मन सचारयत, अर्थात् प्राणवाचौ वाहने, मनस्तु प्रधान भवति तदा वेदरूपमाविर्भवति—अर्थाद् वेदसृष्टिर्भवति । वेदेष्वपि ऋक्सामे वर्तनी—वाहने—यजुस्तु तत्राधिरूढ मुख्यम् । ऋक्सामयोरपि सामर्च्यधिरूढम् । सर्वमिद पुरुषप्रपञ्चाधिकरणव्याख्याया स्पष्टीकृतमस्माभि ।

२ यदा तु वाङ्मनसे सयुज्य प्राण प्रधान वहत—तदा यज्ञसृष्टि वर्तनी वाहके । यज्ञश्च अन्नोर्क्प्राणानामुत्तरोत्तरीभाव । अर्थाद् यद् हूयते तदन्नम्, तच्च हुतमूर्ग्रूपेण परिणमति । ऊर्ग्-ओज—अन्नप्राणयोर्मध्यगावस्था । ऊर्क् च प्राणरूपेण परिणमते । पुन प्राणादूर्क्, ऊर्जश्चान्नमिति क्रम प्रचलति । एतानि त्रीणि मन प्राणवाक्षु गृहीतानि ।

३ अथ मन प्राणौ सयुजौ यत्र वाच प्रधानभूता वहत, तत्र लोकसृष्टि । अत्र पूर्वमुक्यार्काशीतयो भवन्ति, या वेदप्रकरणे व्याख्याता । उक्थादुत्थितोऽर्को अशितीरश्नातीत्यन्वय । मृत्यु—बलम्, अर्चन् चरति-परितो भ्रमन् गच्छति-स एवार्क उच्यत इत्यर्थ । तत एव पूर्वोक्ता अपामुत्पत्ति । अद्रूप एव लोका । तदुक्त बृहदारण्यकोपनिषत्सु—"अशनाया हि मृत्यु, त मनो कुरुत, आत्मन्वी स्यामिति, सोऽर्चन्नचरत्, तस्यार्चत आपोऽजायन्त । अर्चते वै मे कमभूदिति तदेवार्कस्यार्कत्वम् । (अ० १ ब्रा० २ क० १) । मन प्राणवाचामेव लोकवेदादिरूपतेत्यपि बृहदारण्यकोपनिषदि आम्नातम्—'त्रयो लोका एत एव । वागेवाय लोको मनोऽन्तरिक्ष लोक प्राणोऽसौ लोक । त्रयो वेदा एत एव, वागेवर्ग्वेदो मनो यजुर्वेद प्राण सामवेद' (१ अ० ५ ब्रा० ४–५ क०) इत्यादि ।

४ सत्ता, चित्, आनन्द इति त्रीण्यात्मरूपाणि, तत्र मन प्राणवाच समुदिता सत्तारूप आत्मांश, चिदानन्दौ तु तदतिरिक्ताविति पूर्वपद्य उक्तम् । तत्र शङ्क्यते—मनस एव तु परिणति—वृत्ति चित्, सा मन प्राणवाग्भ्य पृथक् कथमुच्यते ? तत्रोत्तरमाह । चित् पदेन नित्यं विज्ञानमात्मरूपमुच्यते, मनसि तत्प्रतिफलनाद् वृत्त्यात्मक ज्ञान जायते स चिदाभास । मुख्या चिद्—एकरूपा ध्रुवा नित्या, मनोवृत्तयस्तु ज्ञानरूपा परिवर्तनशीला सकल्पविकल्पनाम्नोच्यन्त इति ।

[१]यदन्यदन्यत् क्रमते मनस्तज्ज्ञानेऽस्ति संकल्पविकल्परूपम् ॥२८४॥
य एष आनन्द इहोदितः स द्विधा रसोऽन्योऽस्ति बलं तथान्यत् ।
भूमासमृद्ध्यास्ति बलात्मकोऽसौ रसात्मकः शान्तिघनः सभिन्नः ॥२८५॥
[२]बलात्मकानन्दपुरोगमास्ते ज्ञानं मनः प्राण उतान्न मे ते ।
पञ्चापि कोशाः अथ तत्प्रविष्टो रसः स आत्मा स उपासनीयः ॥२८६॥
रसाद् बलाढ्यादिदमत्र सिद्धं विज्ञानमन्यश्च सतः[३] स्वभावः ।
स एष वाक्प्राणमनोमयोऽर्थो न पञ्चकादन्यदिहास्ति किञ्चित् ॥२८७॥
बहिर्बहिः [४]स्यात् क्रमशः शरीरं तदन्तरन्तः क्रमतोऽन्य आत्मा ।
पञ्चापि कोशा इह यच्छरीरं सोऽखण्ड आत्मा परमो रसः सः ॥२८८॥
अपः स्विदासीदुपरि स्विदासीदसीमनि सङ्करसो य आत्मा ।
समाश्रिता अव्ययपञ्चकोशास्तदाश्रिता अक्षरधातवः स्युः ॥२८९॥

---

[१] यथा ज्ञानं द्विविधमुक्तम्—तथानन्दोऽपि द्विविधः एक आत्मरूपः, परस्तु बलसम्बन्धाज्जायते । किञ्चिद् गृहारामभूम्यादि सम्पत्प्राप्तौ मनसि वृत्तिरूपो विशेषो जायते, स भूमा महत्त्वप्राप्तिरूप आनन्दः । स "यो वै भूमा तत्सुखम् यदल्पं तद्दुःखम्" इत्यादि श्रुत्या प्रतिपादितः । तदा मनसो विकासो जायते, मनोऽवच्छिन्नं चैतन्यं तदभिन्नवस्तु स्वस्वरूपे प्रवेशयतीति यावत् । आत्मानन्दस्तु शान्तिरूपः, यत्सम्बन्धान्मनसोऽपि चाञ्चल्यरूपः क्षोभो निवर्तते । स एव मुख्य आनन्दः । अतएवापरिमेयं विलाससुखमुपभुञ्जाना अपि धनिका विश्रामरूपां सुषुप्तिरूपां वा शान्तिमभिवाञ्छन्त्येवेति ।

[२] बलरूपो यो भूमानन्द उक्तः, स मुख्यात्मनः कोशरूपः । तदाद्याः पञ्चकोशाः तैत्तिरीयोपनिषदि व्याख्याता—आनन्दमयः, विज्ञानमयः, मनोमयः, प्राणमयः, अन्नमयः इति कोशशब्दार्थोऽत्रावरणम्, यथा खड्गस्य कोश इति । अन्नमयः सर्वोपर्यावरणम्, ततः क्रमेणानुप्रविष्टाः प्राणमयाद्याः । सर्वेषामान्तरस्तु रसो मुख्य आत्मा । स एव मुख्यतयोपासनीय इति । तत्र मुख्य आत्मनि उपासकानां मनोवाक्प्रवेशाभावात् प्रतीकरूपाः कोशोपासनाः । एतदेव श्री शङ्कराचार्यैरानन्दमयाधिकरणे विवृतम्, यस्य तत्त्वमनवधार्य कलहायन्ते साम्प्रदायिकाः । यद्यपि ग्रन्थकर्त्रान्यत्रकोशशब्दार्थो निधानम् इत्युक्तम्, अव्ययकला जगत्युपलभ्यमानानामन्नप्राणादीनां निधानभूता इति । तथापीह प्राचीनाचार्यरीत्यैव कोशशब्दार्थो व्याख्यातः । वैज्ञानिकप्रक्रियायामुभयमपि समञ्जसमिति ।

[३] सतः स्वभावः सत्ता । सत्ता बलविशिष्टरसस्याभासो विज्ञानम् । समृद्ध्यानन्द इति सत्ता चिदानन्दाः कोशेष्वेवान्तर्भूताः । बलविशिष्टस्य रसस्येमानि रूपाणि न शुद्धरसस्य । शुद्धरसे स्वभावरूपाण्येतान्याख्यातानि श्रीशङ्कराचार्यैः सत्ता—अभावभिन्नता, चिद्-आत्मा- भावः, आनन्दश्च दुःखभावरूपमसुन्दरत्वमिति ।

[४] आनन्दमयो बहिर्भूतानां विज्ञानमयादीनामात्मा, विज्ञानमयो मनोमयादीनामित्यादि । रसस्तु सर्वेषामात्मा ।

मनो मवेदावपन वियत्त[1]स्प्राणस्तथान्नाद इति प्रसिद्ध ।
वागन्नमित्य त्रितय प्रतीयात् क्षरेऽक्षरे चाप्यपरे परेऽपि ॥२९६॥

[2]मन खमाहुर्मनसि स्थित त प्राण सहान्न च कमाहुरेके ।
प्राण मन स्थ त्वमृत तथाहुर्वाच तु मृत्यु पुरुषेषु तेषु ॥२९७॥

प्राण विदु क्षन्नमयोविशं विदुर्वाच मनो ब्रह्म विदुस्त्रिके गणे ।
प्राणो हि वाच प्रयते नियोजक प्राणस्य चेद हि मनो नियोजकम् ॥२९८॥

ब्रह्माय विट् क्षन्नमुपेत्य यद्वत् स्थिति लभेतेह तथा मनो वा ।
वाग् वाश्रय प्राणमुपेत्य नून स्थिति लभेते स वसिष्ठ एषाम् ॥२९९॥

सहैव सर्वेप्युदय लभन्ते सहैव सर्वेऽपि वसन्ति नित्यम् ।
नित्य मन प्राणमय च वाच तिष्ठत्यधिष्ठाय तदङ्गभावात् ॥३००॥

एषा त्रयाणा पृथगात्मना मिथ सम्बन्ध उक्त समवायसंतक ।
अन्योन्यतस्ते समवेतरूपिणो विनान्यतोऽन्यस्य न च स्थिति क्वचित् ॥३०१॥

त्रयस्त्विमे ये पुरुषा निरुक्ता प्राणो मनो वागिति सप्रतीता ।
अन्योन्य साहित्यकृतैकमूर्तिस्त्रिपुरुषोऽन्य पुरुषो मतस्तै ॥३०२॥

स वाङ्मय प्राणमयो मनोमयो य एक [3]आत्मास्ति सनातन प्रभु ।
त्रिविक्रमोऽसौ त्रिभिरेव विक्रमैर्विश्वक्रमेतज्जगदेतदुच्यते ॥३०३॥

य उत्तमो य पुनरक्षर क्षरस्ते विक्रमास्तस्य मता इमे त्रय ।
एभिस्त्रिभिस्तै पुरुषैर्विनाकृत जगन्न किञ्चित् क्वचिदस्ति वस्तुवत् ॥३०४॥

[4]ससृज्यते तत्त्रिकमग्रमन्नात् सहैतयोरावपन निविष्टम् ।
न क्षीयतेऽन्न न निरग्रमन्नाद् द्वय च तत्रावपने प्रविष्टम् ॥३०५॥

---

[1] मन प्राणवाक्षु कश्चिद्विशेष आख्यायते द्वाभ्या पद्याभ्याम् । वागन्नम्, प्राणोऽन्नाद, मनस्त्वावपनम् । आवपनम्-आधारविशेष—सर्वावयवव्याप्त्या आधार इति । अन्नस्य प्रतिक्षणमद्यमानस्यापि क्षयो न भवति, यज्ञप्रक्रियया नवनवोत्पादनादिति । मनस्तथावपन यथा वियद् जगत । एतत् त्रितय पुरुषत्रयेऽपि व्याप्तमिति ।

[2] श्रुति परिभाषामाह—मन खमित्युच्यते, अन्नान्नादौ च कमित्युच्येते । यथा छान्दोग्योपनिषदि चतुर्थके प्रपाठके दशमखण्डे उपकोशल प्रत्यग्नीनामुपदेशे "प्राणो ब्रह्म, क ब्रह्म, ख ब्रह्म, ख ब्रह्मेति । सहोवाच विजानाम्यह, यत्प्राणो ब्रह्म, कञ्च तु खञ्च न विजानामि, ते होचु यदेव क तदेव ख यदेव ख तदेव कमिति । प्राण च हास्मै तदाकाश चोचु" इति स्पष्टार्थानि अन्यानि पद्यानि ।

[3] त्रयाणा समष्टिरेक आत्मोच्यते—स त्रिविक्रम । त्रयो विक्रमाश्चाव्ययाक्षरक्षरा । त्रिभिर्विक्रमैरेव जगज्जायत इति ।

[4] त्रिषु पुरुषेष्वपि अन्नान्नादावपनरूपता व्याख्यायते ।

परं भवेदावपनं ततोऽक्षरं त्वन्नादमस्य क्षरमन्नमिष्यते ।
[1]अत्राक्षरे कर्मफलस्य भोक्तृता निषिध्यते न त्वियमन्नभोक्तृता ॥३०६॥

[2]द्वयं च तत्रामृतमुच्यते परं तथाऽक्षरं मृत्युरथ क्षरं भवेत् ।
स मृत्युरस्मिन्नमृते स्थितोऽमृतो न क्षीयतेऽनुक्षणमक्षितोऽपि सन् ॥३०७॥

स्वरूपसंसर्ग इहोदितो द्विधा संसृष्टयोश्चाऽपि विशुद्धयोरपि ।
संसृष्टयोरप्यथ [redacted] द्विधा मतः स ग्रन्थिकाग्रन्थिकभेदतः पुनः ॥३०८॥

[3]सर्गैश्च संशुद्धनिरूपितैस्त्रिभिर्भवन्ति वाक्प्राणमनांसि यानि यैः ।
तैरात्मभिर्यः प्रथमः प्रवर्तते परः स आत्मा पुरुषः स उत्तमः ॥३०९॥

सर्गैस्तु संसृष्टनिरूपितैस्त्रिभिः पुनस्तु वाक्प्राणमनांसि यानि तैः ।
अग्रन्थिकैस्तैरपरः प्रवर्ततेऽक्षरः स आत्मा पुरुषः स ईश्वरः ॥३१०॥

संसृष्टिसंसृष्टनिरूपितैस्त्रिभिः सर्गैस्तु वाक्प्राणमनांसि यानि तैः ।
[redacted] ग्रन्थिकैर्यः पुरुषः प्रवर्तते क्षरः स आत्मेति हि विश्वमव्ययम् ॥३११॥

स्वरूपसंसर्गिबलाश्रयेऽस्मिन् पृथ भवेद् [4]वृत्तिमती हि शक्तिः ।
शक्तिः स्वरूपेण यदान्विता स्यात् तदा पुनः शक्तिरिहाभ्युपैति ॥३१२॥

परात्मनः शाश्वतिकीह शक्तिर्बलं तदन्वेति रसे परस्य ।
ततोऽक्षरं शश्वदुदेति तस्मिन् स्थितं परस्मिन् पुरुषोत्तमे स्यात् ॥३१३॥

---

[1] शङ्कते—ननु अक्षरस्य भोक्तृता पूर्वं निषिद्धा—इदानीं तस्यान्नादत्व कथमुच्यते । समाधत्ते—कर्मफलभोक्तृता निषिद्धा । अन्नान्नादभावस्तु स्वाभाविको न निषिद्ध इति । नात्र भोक्तृता रूपमन्नादत्वम्, सुख दुःख भोगाभावात् । अपि तु यथेच्छं विनियोज्यात्मसात्करणमेवान्नान्नादत्वम् ।

[2] पराक्षरपुरुषावमृतपदेनोच्येते, क्षरस्तु मृत्युपदेनेति । मरणधर्माऽपि क्षर अमृते स्थित इति अमृतरूप एव भवति । अनुक्षणमक्षरेण भक्ष्यते—अर्थात् स्वरूपं परित्यज्यात्मसात् क्रियते । सोमोऽन्नम्—सोऽग्निना भक्ष्यते—आत्मसात् क्रियते, पर स्वरूपेण सोमो न नश्यति, अग्निर्नैवाप्यत पुनराप्यायते । एवमेव रयि प्राणे प्रविश्य पुन पुनरप्यास्यते । सेयं यज्ञप्रक्रिया अनयैव जगदुत्पद्यते, तिष्ठति चेति ।

[3] शुद्धाभ्या रसबलाभ्या यानि वाक्प्राणमनासि उद्भूतानि, तत्समष्टिरव्ययपुरुष । संसृष्टयोस्तु रसबलयो. पुन ससर्गेण यानि वाक्प्राणमनासि, तत्समष्टिरक्षरपुरुष । [redacted] ईश्वर उच्यते । पुन पुन ससर्गेण ग्रन्थिप्रवृत्तौ सग्रन्थिकाभ्या रसबलाभ्यां यानि वाक्-प्राणमनांसि, तत्समष्टिस्तु क्षरपुरुष इति । इदमेव विश्वमव्यय प्रागुक्तम् ।

[4] नित्यपि पुरुषेषु रसबलयो स्वरूपसंबन्ध । शक्तीना तु पुरुषे. संबन्धो वृत्तिरूप इति । यदा तु शक्तेरपि स्वरूपसबन्ध, तदा वृत्तिरूपसबन्धेन शक्तिविशिष्टे अपरा शक्ति. समन्वेति इति । अनयैव प्रक्रियया अक्षरक्षरयो प्रादुर्भाव उत्तरैः पद्यैराख्यातः ।

अथाक्षरस्यापि च येह शक्तिर्बल तदन्वेति रसोऽक्षरस्य ।
तत क्षर यत्प्रभवेदनित्यं तदक्षरे नित्यमुपस्थित स्यात् ॥३१४॥

[१]स्वानन्तरस्य स्ववरात्मनो यत सृष्टौ कृतार्थापरशक्तिरिष्यते ।
तेनात्मभोग्यानुदयाद्धि नैतयो सभाव्यते कर्म्मफलस्य भोक्तृता ॥३१५॥

क्षरस्य शक्त्या स्ववर क्षरेतरो न कश्चिदात्मा पुनरत्र जायते ।
यज्जायते तत्क्षरमेव जायते तदस्य भोग्य स भुनक्ति तत्सदा ॥३१६॥

तच्छक्तिभेदात् पुरुषस्त्रिधेष्यते क्षरोऽक्षरो वा स परो निरुच्यते ।
पूर्वस्य शक्त्याऽवरपूरुषो भवस्तत्रैव तिष्ठत्यपि शक्ति[२]वत् सदा ॥३१७॥

[३]परस्य शक्तिस्थितमक्षर स्यात् क्षर तथैवाक्षरशक्तिसस्थम् ।
क्षरस्य शक्त्या तु भवन्ति भोग्यान्यस्याक्षरे वा न परेऽस्ति भोग ॥३१८॥

क्षराणि सर्वाणि तदक्षरे स्युस्तदक्षर चापि परे निगूढम् ।
तेषां [४]ग्रहातिग्रहभावरूप ससर्ग उक्तो न पृथक् क्वचित्स्यु ॥३१९॥

[५]पश्यन्ति लोके तु विपर्ययेण क्षरेऽक्षर तत्र पर निगूढम् ।
तृणे क्षरे सत्यमिहाक्षर यत् तत्रामृत स्यात् परमन्तरन्त ॥३२०॥

क्षरे[६] तु यो वाक् पुरुषोऽयमात्मा स त्रि पुनर्विक्रमण करोति ।
तेजस्तथा पञ्च तथात्ममित्थ तेनायमेको बहुधेह दृष्ट ॥३२१॥

---

[१] परस्य शक्तिरक्षरमुत्पाद्य कृतार्था भोग्य वस्तु न जनयति, तथैवाक्षरस्य क्षरमुत्पाद्य कृतार्थेति । तत एवाव्ययाक्षरावभोक्तारौ, भोग्याभावात् । क्षरे तु शक्ति न पुरुषान्तर जनयति, अपि तु भोग्यमेवोत्पादयतीति, तद् भुञ्जान क्षरो भोक्ता ।

[२] शक्तयोऽपि पुरुषेषु तिष्ठन्ति, पुरुषाश्चापि शक्त्युत्पादिता उत्पादके पुरुष एवाधेयतया तिष्ठन्तीति ।

[३] पूर्वश्लोक्तमेव प्रपञ्चयति ।

[४] यत्रैकमपरत्राधीनं भवति, तत्रैव ग्रहातिग्रहभावसबन्ध उच्यत इत्युक्तम् । त्रयोऽपि पुरुषा पृथग् भूत्वा न कदापि तिष्ठन्तीति भाव ।

[५] एवमुत्पत्तिक्रमदृष्ट्या अव्यय सर्वाधार, तत्राहितोऽक्षर, तत्र च क्षर, तत्र भोग्यजातमिति क्रम । लोकदृष्ट्या तु पूर्वं क्षर एव गृह्यते, तत्र पर्यालोचनया अक्षरानुप्रवेशो ज्ञायते, तत्रापि चाव्ययानुप्रवेश इति । यथा तृण य पश्यन्ति, तस्य तृणस्योपरिभाग क्षररूप एव प्रथमं भासते, तत्र सत्तारूपेणाक्षराव्ययप्रतीति पश्चादिति ।

[६] अथ क्षरस्यापि त्रेधा विक्रमणमुच्यते । समुच्चमूनावस्थारूपा वाक् क्षर, स आत्मक्षर, तेजोबन्धरूपेण च तस्य त्रीणि विक्रमणानि ।

[१]पुनस्तृतीयपर्य्येऽपि च पर्य्यये़ऽसौ पूर्व. समेतोऽन्नमयोऽप्यमात्मा ।
त्रिविक्रमं विक्रमते ततः स्युर्भेदा जड़स्थावरचेतनानाम् ॥३२२॥

[२]एतावदेतज्जगदुच्यते तत् सर्वं क्रमेणेह विवेचयामः ।
पूर्वं परन्तं च ततोऽक्षरं तं तत॰ क्षरं त च निरूपयाम॰ ॥३२३॥

॥ इति पर विद्यायां भूमिकाधिकारः प्रथमः ॥

---

[१] द्वितीये विक्रमणे यदन्नम्, तत्पुनस्त्रेधा विक्रमते, तेन जडस्थावरचेतनशरीराणा-मुत्पत्ति । केवलमन्नमेव न विक्रमते, अपि तु तत्रानुप्रविष्ट तेज आपश्च तेन सहैव विक्रमेते । एव पूर्वत्रापि बोध्यम् ।

[२] एतावदेव जगत्, तदुत्पत्ति समासेनेह प्रथमे भूमिकाधिकारे व्याख्याता । एतस्या एव विस्तरोऽग्रे वक्ष्यत इत्यर्थ ।

॥ सोऽय भूमिकाधिकारोऽत्र समाप्त ॥

(१७) [1]परधर्माधिकरणम्

आदौ परस्थानगतानि यानि धर्माणि वाक्प्राणमनास्यमूनि ।
तानि प्रतिष्ठा विधृतिश्च तद्वज्ज्योतिस्तथेति क्रमत प्रयन्ते ॥१॥
सा वाक्प्रतिष्ठाविधृतिस्तु तत्र प्राणो मनो ज्योतिरिति प्रक्लृप्तया ।
[2]प्रतिष्ठित कोऽपि रसोऽस्ति पूर्णो ज्योतिर्मयोऽसावणिमा च भूमा ॥२॥

(१८) ज्योतिराख्याने मात्राविकाशाधिकरणम्

[3]स्थानस्थमेवातिविदूरसस्थं मोग्यं यदस्तं मयूखं स्पृशति प्रतीत्य ।
स्पृष्ट्वास्य रूपेण विवतते यत् तज्ज्योतिरुक्त तदय विकाश ॥३॥
[4]ज्योतिस्त्रिधा स्यात क्षरभूतमेक स्यादक्षर ज्ञानमिह द्वितीयम् ।
पर तृतीय यदय विकाश क्षरेऽक्षर तत्र पर निगूढम् ॥४॥
यतो [5]विभातीति मति प्रवर्तते तज्ज्योतिरुक्त न विभाति तत् तम ।
ज्ञान हि तज्ज्योतिरिव विवक्ष्यते यद्भौतिक ज्योतिरिहास्ति तत्पृथक् ॥५॥
[6]ज्योतिर्न तत्रास्ति तमो यदन्तरे न ज्योतिषा वा विकल क्वचित् तम ।
ज्योतिर्घनेऽप्यस्ति तमोन्तरान्तरे ज्योतिस्तथैवास्ति तमो घनान्तरे ॥६॥

---

[1] अथ पूर्वोक्ताना वाक्प्राणमनसा जगति विस्तार आख्यायते । परस्थाने यानि वाक्प्राणमनास्युक्तानि, तानि जगति प्रतिष्ठा, विधृति, ज्योतिरिति रूपत्रयेण विवृतानि विलोक्यन्त इत्यर्थ ।

[2] सर्वत्र जगति रस एव विभिन्नै रूपैर्भासते, स रस प्रतिष्ठित, प्रतिष्ठाविशिष्ट, पूर्ण इति विधृत, ज्योतिर्मय—ज्ञानप्रधान—ज्ञायमान इत्यर्थ । सर्वं हि वस्तु प्रतिष्ठितम्, स्वस्वरूपे पूर्णं ज्ञायमान चास्तीति तात्पर्यम् । अणिमा—लघुतम वास्तु, भूमा—बृहत्तर वास्तु—सर्वत्र त्रयमिद प्रयत एवेति ।

[3] ज्योति पदेन ज्ञानमुक्तम्—तत्स्वरूपमाह—स्वस्थाने स्थितमेव ज्ञान विदूरस्थमपि वस्तु स्पृशति, तद्वस्तुरूपेण च स्वयमपि विवृत भवति, अयमेव विकास उच्यते । तदिद ज्योतीरूपम् । अयमेव विकास इत्यप्युच्यते ।

[4] ज्योतिष त्रैविध्यमाह । क्षरे पुरुषत्रये तदपि त्रिविधम् । क्षरे भूतरूप भान्वादि, अक्षर ज्योतिर्ज्ञानम्, पर ज्योतिस्तु विकास इति ।

[5] भातीति बुद्धिर्यत प्रवर्तते, तज्ज्योतिरिति । ज्ञानरूप ज्योति । वाक्प्राणमनसा रसबलोभयात्मकत्वेन भान रसभाग, अभान तु बलभाग । बलमेव मृत्युरुच्यत इति पूर्वोक्त न विस्मर्तव्यम् । भौतिक ज्योतिस्तु प्रकाशरूप प्रसिद्धमेव ।

[6] भौतिके ज्योतिषि प्रकाशस्तमश्च रसबलभागौ नित्य सबद्धौ । न क्वाप्यनयो पृथग्भाव । प्रकाशेऽपि तम सम्मिलितमस्ति, अत एव अल्प प्रकाश, महान् प्रकाश इति

यत् तारतम्यं तमसोऽस्ति तेन हि स्वल्पं महज्ज्योतिरिति प्रभिद्यते ।
तथैव तज्ज्योतिषि तारतम्यतः स्वल्पं महद्वेति विशिष्यते तमः ॥७॥

ज्ञानं हि नाज्ञान विना कृतं यथा ज्ञानेन चाज्ञानमिदं न हीयते ।
तथा प्रकाशो न विनाऽन्धकारतो न चान्धकारोऽस्ति विना प्रकाशतः ॥८॥

दिव्येऽपि तज्ज्योतिषि भौतिकेऽपि वा समानमित्थं तमसाऽनुविद्धता ।
अज्ञानतो ज्ञानमिहावृतं ततो जना विमुह्यन्ति तमोऽनुसारतः ॥९॥

[१]ज्योतिः क्षरं सत्त्वमधिष्ठितं सदा तदल्पमल्पेऽत्र महन्महत्यपि ।
तेनाल्पसत्त्वो भवतीह बालिशः सत्त्वाधिक ज्योतिषि दूरदर्शिता ॥१०॥

इति ज्योतिर्निरूपणम्

[२]ज्योतिर्विकाशस्त्रिविधः स इष्यते मात्रां च संस्थामपि दीप्तिमप्यनु ।
प्रत्येकमेते च पुनस्त्रिधा ततो ज्योतिः पदानीह नवैव यन्ते ॥११॥

[३]दिग्देशकालैरथ रूपभाव प्रसादनैरत्र यथा विकाशाः ।
प्रज्ञानचिद्भूतमयैस्तथान्ये त्रयोऽपि तानत्र निदर्शयामः ॥१२॥

[४]भूम्नो ह्यणिम्नः प्रतिबिन्दुतो रसो विकाशते सर्वमुख स्वभावतः ।
अन्तर्बहिश्चोत्तरदक्षिणे पुरः पृष्टेऽथ ऊर्ध्वं परितः स तिष्ठति ॥१३॥

तारतम्यं प्रतीयते । महति प्रकाशेऽपि दीपान्तर मधानीयते, तदा पुनर्महत्त्व भवति, अभितो दीपेषु सत्स्वपि च तृणस्यापि छाया पतत्येव, छाया च प्रकाशावरणे तमो भागः, तेन तत्रापि तमोऽशोऽस्त्येवेत्यनुमीयते । एव तमसि घोरेऽपि प्रकाशांशोऽस्ति, अन्यथा तमस प्रतीतिरेव न स्यात् तथैव ज्ञानमप्यज्ञान विना भूतं नास्ति, अज्ञानेऽपि च तद्भासक ज्ञानमस्त्येवेति चतुर्भिः पर्यविवृतम् ।

[१] सत्त्व दार्ढ्यम् 'हिम्मत' इति प्रसिद्धम्—तत्प्राणिषु क्षरज्योतिषो रूपमिति ।

[२] पूर्वं ज्योतिर्यद्विकाशरूपमुक्तम्—स विकाशः त्रिविध, मात्राविकाशः, संस्थाविकाश, दीप्तिविकाशश्चेति । तत्र मात्राविकाश एव पूर्वमष्टभि पर्यविवृतः । इदानीं तद्विस्ताराय प्रत्येकं त्रैविध्यमुच्यते । सम्भूय नवधा ज्योतिः ।

[३] मात्राविकाशो दिग्देशकालैस्त्रिधा, संस्थाविकाशो रूपभावप्रसादनैस्त्रिधा । दीप्तिविकाशस्तु प्रज्ञान—चिद्—भूतमय इति त्रिधा—इत्थ नवधा विकासः । पूर्वप्रदर्शित ज्योति—सामान्यमप्यत्रैवान्तर्भाव्यम् ।

[४] मात्राविकाशो विव्रियते । भूमा महान् वा पदार्थोऽस्तु-अणिमा लघुर्वा अस्तु । सर्वस्यापि प्रत्येकस्माद्बिन्दुतो रसो विकाशमेति—प्रसरतीति यावत् । यथा पूर्वमृग्गामनिरूपणे उक्तम् ।

[1]अणोरणीयान् महतो महीयान् रसो विकाश प्रतिबिन्दु नित्य ।
यं बिन्दुमात्मानमुपैति पाप्माऽणुर्वा महांस्तत्र तथा विकाश ॥१४॥

ज्योतिष्मत कस्यचिदत्यणोरणो ज्योतिर्विकाशोऽणुरुदेति यादृशम् ।
रवेर्विकाशो महतो महानयं विकाशते तत्र विकाशलक्षणम् ॥१५॥

[2]परप्रकाश पुरुषोऽपि लब्ध्वा महानणुर्वा परत प्रकाशम् ।
स्वल्पावकाशेऽथ महावकाशे [3]विकाशते सेह रसोपपत्ति ॥१६॥

अथाप्रकाशो पुरुषेऽपि भानो स्पृष्ट्याशवो यज्जनयन्ति रूपम् ।
तत्राऽपि रूपस्य भवन् विकाश सोऽनुग्रहस्तस्य रसस्य मूर्त्यो ॥१७॥

सूर्यादि तेज किरणस्य यत्राभावो भवेत्तत्र तमो विकाश ।
सोऽप्येवमेवानुदिश प्रवृत्तस्तदिष्यतेऽनुग्रहणं रसेन ॥१८॥

[4]जलोत्थवीचेरथ शब्दवीचेर्विकाशते मण्डलवत्तु रूपम् ।
बलस्य नाभेश्चरतो रसेऽस्मिंस्तदिष्यतेऽनुग्रहण रसेन ॥१९॥

बीजाङ्कुर सच्छदलप्रसूनफलानि बीज क्रमतो विकाशात् ।
शुक्राद्रुहन्ति प्रभवन्ति रेतो बिन्दु क्रमादवृधं चतुर्थहस्त ॥२०॥

[5]सर्वत्र भूमण्यणिमाय उक्तो यस्मात्क्वयं नात्र निभालयन्ते ।
स एव सवत्र विकाशयोगाद् भूमा भवत्यत्र बलानुसारात् ॥२१॥

एकोऽपि बिन्दुर्न रसस्य तादृश क्वचिद्भवेदत्र गतस्य पाप्मन ।
गतिर्विकाशानुगता न सम्भवेत् तत सभूमैव विकाश इष्यते ॥२२॥

---

[1] रसे अल्पत्व महत्त्व वेति मात्रा नास्ति । स तु सर्वतो व्याप्त । पाप्म पदवाच्ये बले त्वस्ति मात्रा । यावन्मात्र बल यत्रोपैति, तत्र तावानेव रसविकास प्रतीयते इति भाव । एतदेवोत्तरेण पद्येन विवृतम् ।

[2] त्रिविधा पदार्था पूर्वं व्याख्याता स्वय ज्योतिष सूर्याद्या, परज्योतिषश्च द्राद्या, रूपज्योतिषश्च पार्थिवा । अज्योतिषो वाय्वाद्या चतुर्थ । तेषु सर्वेष्वेव पुरुषपदवाच्येषु अल्पता महत्ता वा सम्भवेतीति व्याख्यायते ।

[3] अल्पत्व महत्त्व वा बलकृतम्, विकासस्तु रसकृत इति भाव्यम् ।

[4] जले यदा वीचिरुत्पद्यते, सा मण्डलाकारैव भवति, एव शब्देऽपि मण्डलाकारास्त रङ्गा उत्पद्यन्ते । सैषा मण्डलाकारता रसे चरतो बलस्य नाभे केन्द्रादेवोत्पद्यते, सोऽप्ययं रसस्यैवानुग्रह ।

[5] उक्तयोर्बीजरेतसोरुदाहरणयोर्भूमनि महति वृक्षे पुरुषे च येऽणिमारूपा बीजरेत आद्या, त एव विकाशेन पुनर्महत्त्व गच्छन्तीति बलकृत सर्वं रसानुग्रहेण भाव्यम् । एतदे वाग्रेऽपि विवृतम् ।

अथ[१] ब्रुवे देशविकाशकार्यं यज्ञाच्च वेदाच्च मतो द्विधायम् ।
अवेक्षते यज्ञमिहार्थसत्ता वेदानुरोधात्तु तदर्थं भातिः ॥२३॥

[२]संबध्यतेऽस्मिन्नमृते स मृत्युः खण्डोऽतिखण्डोऽतिमहान् महान् वा ।
दभ्रेप्यदभ्रेऽप्युरुविस्तृते वा स्थितोऽवकाशे न ततोऽन्यतः स्यात् ॥२४॥

[३]अनावृतोऽप्येष विदूरतावशान्न दृश्यतेऽथाणुपृथुक्रमेण सः ।
दृष्टोऽणुतामेत्य पुनर्न दृश्यते यद् दृश्यते सोऽस्य विकाश इष्यते ॥२५॥

[४]सबध्यतेऽस्मिन्नमृते स मृत्युः खण्डोऽतिखण्डोतिमहान् महान् वा ।
खण्डेऽतिखण्डेऽतिचिरं चिरं वा स्थित्वा सकाले म्रियतेऽथ पश्चात् ॥२६॥

[५]नासीत् पुरस्तान्न पुनः परस्तान्मध्येऽपि मृत्युर्म्रियमाण आस्ते ।
तदस्ति नास्तीति विलक्षणत्वं मृत्युस्वभावोऽमृतगोऽमृतः सः ॥२७॥

नासीत् पुरस्तान्न पुनः परस्ताद् यावत्तु मध्येऽमृतगः स दृष्टः ।
प्रतिक्षणोच्छित्ति मतोऽपि सत्ता [६]सात्मन्विता सोऽस्य मतोविकाशः ॥२८॥

इति कालविकाशः

---

[१] अथ देशविकाशकार्य—विकाशस्वरूप ब्रुवे । अय विकाश यज्ञाद् वेदाच्च भवेदिति योजना । अस्ति च भाति चेति द्वे विकाशस्वरूपे, तत्र अस्ति पदवाच्या सत्ता यज्ञमपेक्षते, ग्रहण त्यागश्चेति यज्ञस्वरूप प्राग् भूमिकाया विवृतम्, तेनैव सत्ता सिद्धयति, तदेव सत्ताया. स्वरूपमिति यावत् । अर्थस्य भाति—भान तु वेदानुरोधात् । ऋक्सामादिवेदस्वरूप पूर्वं भूमिकाप्रकरणे विवृतम्, तैरेव सतद् वस्तुनो भान भवतीति तत्रैव भाव्यम् । अस्ति, भाति-इति प्रसिद्धं भातिपदमत्र प्रातिपदिकत्वेनाभ्युपगम्य सुबन्त 'भाति' इति कृत ग्रन्थकर्त्रा । अर्थस्य भाति—अर्थभातिरिति ।

[२] अमृतपदवाच्यो रसस्तु विभुरेव, अल्प महद्वा वस्तु यद् दृश्यते तदिदमल्पत्वमहत्त्वादिक मृत्युपदवाच्येन बलेनैव सपादितम् । मृत्यु—बलम्—अमृतेन—रसेन ससृज्यते खण्ड, अतिखण्ड इत्यादीनि मृत्योरेव विशेषणानि । अतो मृत्युरेव दभ्रे—अल्पे, अदभ्रे—महति, अति विस्तृते वा अवकाशे स्थित. । ततोऽन्यत्र तु नास्तीति बलस्य देशपरिच्छेदो वर्णित ।

[३] एष. कश्चित्पदार्थ. दूरे महान्, लघुर्वेति क्रमेण दृश्यमानोऽतिदूरे न दृश्यते । यावत्तु दृश्यते, तावानस्य विकास—इति सामप्रकरणमनुसन्धेयम् ।

[४] रसेन सबद्धस्य मृत्योर्यथादेशपरिच्छेद, तथा कालपरिच्छेदोऽप्यस्तीत्याह । कालस्य खण्डे दिनमासादौ, अतिखण्डे घटीक्षणादौ, चिरम् अतिचिर वा स्थित्वा स्वकालेम्रियत एवेति कालपरिच्छेद ।

[५] मृत्यु स्वयं मरणधर्मा—स्वभावतो विनाशशील: । अत एव अस्ति नास्ति स्वभाव स उच्यते । अमृते स्थितस्तु स किञ्चित् काल बहुकाल वा अमृतो भवतीत्यमृतस्यैवायमनुग्रह्—इति भाव एतदेवार्थमथ पद्येनापि विवृतम् ।

[६] आत्मा रस:, तेनायं मृत्युरात्मन्वी भूत्वा सद्रूपेण दृश्यते । स एवास्य विकाशो मेद: । सोऽयं कालविकाश उक्त: ।

[1]दिग्भ्यश्च देशेन च कालतश्च वा न चाऽमृतस्य व्यभिचार इष्यते ।
ततस्त्रिशेषार्थपरिग्रहात्त्वसौ मात्राविकाश समुदीरितस्त्रिधा ॥२९॥

इति त्रिविधो मात्राविकाशः

(१६) संस्थानिकाशाधिकरणम्

विकासरूप[2] यदिहास्ति सत्यं ज्योतिस्तदिष्टं त्रिविधं प्रसर्गे ।
माया दशा प्रत्ययभेदत स्यादेकैकमेतत् त्रिविधं पुनश्च ॥३०॥

स नाम रूप त्वथ कर्ममाया प्रसादभावस्थितयो दशा स्यु ।
जात्याकृतिर्व्यक्तिकृता प्रतीतिर्न चापि सत्याति विवेचयाम ॥३१॥

एष स एक स विशुद्ध आत्मा तद् ब्रह्म तस्मिन् बलमभ्युदेति ।
तस्मै[3] स्वरूपेण बलप्रवेशात् पर स आत्मापुरुष स भूमा ॥३२॥

परे स्वरूपेण बलप्रवेशात् स्यादक्षरोऽन्य पुरुष स आत्मा ।
अथाक्षरेऽप्यन्यबलप्रवेशात् क्षरोऽन्य आत्मा पुरुषोऽभवत्तत् ॥३३॥

क्षरे स्वरूपेण बलप्रवेशात् पुन क्षर स्याच्च पुन क्षर स्यात् ।
एकत्र तेषां पुनरन्वितानां बलैश्च संसर्गवशात् पशु स्यात् ॥३४॥

तेषां[4] बलानां मुहुरन्वितानां कुतस्तदात्मन्ययमागमोऽभूत् ।
आत्मैव मन्येऽविरतं बलानि प्रोद्भावयत्याहरति स्वभावात् ॥३५॥

---

[1] अमृत दिग्देशकालपरिच्छेदशून्यम्, मृत्युसम्बन्धेन तत्तदर्थरूपता गतस्य तु दिग्देशकालव्याप्तिरूपोऽयं विकासस्त्रिधा व्याख्यात इत्युपसंहारे पुन स्मारितम् ।

[2] इदानीं संस्थाविकास उच्यते, स एव सत्यविकासपदेनाप्याख्यायते । सोऽपि त्रिविध—मायाविकास, दशाविकास, प्रत्ययविकासश्च । ते त्रयोऽपि प्रत्येकं त्रिविधा—नाम, रूपम्, कर्म चेति त्रयो मायाविकासा । प्रसाद, भाव, स्थिति—इति दशाविकासा, जाति, आकृति, व्यक्ति—इति प्रत्ययविकासा ।

[3] बलमेव मायाशब्देनोच्यते, तस्य कारणमग्रे वक्ष्यति । बलकृता विकासा पराक्षरक्षररूपा पुरुषा मायाविकास, एषु नाम रूप कर्म च परिवर्तित भवति । बलस्यात्र स्वरूपसम्बन्ध । क्षरे पुनर्बलप्रवेशात् क्षरस्यैव विकास, न तु नामरूपपरिवर्तनम् । त्रय एते पुरुषा समन्विता एव तिष्ठन्ति, तेषु संसर्गाख्यसम्बन्धेन बलप्रवेशे पुरुषभोग्य पशुर्भवतीति पद्यत्रयेणोक्तम् । सर्वमेतद् व्याख्यातपूर्वम् ।

[4] बलानि मायाशब्देन कुत उच्यन्ते—इत्यत्र प्रतिपादितम् । यस्योद्भवो न ज्ञायते, उपपत्तिर्यत्र न भवति, सैव मायापदेन लोके व्यवह्रियते । एषामपि बलानामुद्भवस्योपपत्तिर्नास्तीति मायापदेनैतान्युच्यन्ते । स्पष्टार्था सर्वेऽपि श्लोका । मितिकरण मायेति पूर्वोक्तमपि न विस्मर्तव्यम् ।

[1]रसे विशुद्धे तु बल विशुद्ध प्रोद्भूय तस्मिन् मुहुरन्वित सत् ।
विलीयते नित्यमुदेति चास्मिन् न हीयते तेन परो बलेन ॥३६॥

[2]अथोदियात्तत्र परे बल यत् तदन्यजातीय बल निरुक्तम् ।
आत्मैव तस्य प्रभव प्रतिष्ठा काले पुनस्तत्र विलीयते तत् ॥३७॥

तथाऽक्षरे वाथ तथा क्षरे वा तथा पशौ वा यदय बलस्य ।
स्व स्वात्मन स्यादुदय स तस्मान्मतो रसादेव स तद्विकाश ॥३८॥

रसेऽवतारेऽप बलेऽवतारे भूयोऽपि भूयोऽपि बलोदयेन ।
रूपाणि कर्माणि तथैव तेषा नामानि भिन्नानि पृथग् भवन्ति ॥३९॥

ज्योतिर्निबद्ध बलमस्ति रूप प्राणेन सबद्धबल तु कर्म ।
[3]स्यान्नाम सबद्धबलं तु वाचा माया बलानि त्रिविधानि तानि ॥४०॥

[4]अदृष्टपूर्वाण्युदय लभन्ते तत्रैव भूयो विलय प्रयान्ति ।
असन्ति तस्मादनृतानि तानि भवन्ति सत्यानि सति स्थितत्वात् ॥४१॥

यतो[5]बलानामुदयेऽपि भूयो भूयोऽपि नात्मा स रस क्षिणोति ।
न ज्ञायते तानि कथ बभूवुर्मायाविकास तत एतमाहु ॥४२॥

[6]अथो वदन्तीह निधि परोऽय तस्मादुपादाय रसान् बलानि ।
[illegible] शक्तिरात्मास्ति परोऽक्षरो वा क्षरोऽय शक्याऽत्र भवेद्विकार ॥४३॥

---

[1] बल क्षणिक सख्यावृतमानन्त्य दधानीति प्रागुक्तमेव स्मार्यते, एकैक बल क्षणे क्षणे विनश्यति, परमन्यदन्यत् प्रादुर्भवतीति बलविरहितो रस कदापि न लभ्यते । शुद्धयो रस-बलयो सबन्धात् पर पुरुषोऽव्ययो नाम ।

[2] बलविशिष्टे रसे अव्ययसंज्ञे अन्यद् बलमुदेति, तेनाक्षरपुरुषप्रादुर्भाव । अस्य पुनरुत्पन्नस्य बलस्यापि प्रभव प्रतिष्ठा च शुद्धो रस एव । एवमग्रेऽपि इयमेव प्रक्रिया । सर्वत्रात्मपदेन रस एवोच्यते । रसे स्थित बलमपि धारावाहिक बलान्तराधारता गच्छति, तेनापि रूपान्तरमुदेतीत्यग्रिमे पद्ये स्पष्टीकृतम् ।

[3] वाचा शब्दबल तु नामेति योजना । त्रिविधान्यपि बलानि मायेत्येवोच्यन्ते ।

[4] अनृतानि—अप्रतिष्ठान्यपि बलानि अमृते प्रतिष्ठितानीत्यमृतरूपाण्येव भवन्ति । सति स्थितत्वाच्च सत्यानि ।

[5] उपादानकारणं कार्यमुत्पाद्य स्वरूपेण क्षीयत इति सर्वत्र बीजाङ्कुरादौ दृष्टम् । रसस्तु बलान्युत्पाद्यापि न क्षीयते । तत एव विलक्षणत्वाद्बलानि मायापदेनोच्यन्ते ।

[6] वदन्तिस्तु परस्याव्ययस्य पुरुषत्वं क्षराक्षरयोस्तु शक्तित्वमाख्यायते भगवद्गीतादिषु । तत्राक्षरक्षरे अपि निधि भूतात्परादेव रसमुपाददते । शक्तिभूते अक्षरक्षरे एव विकारहेतू उच्येते इति ।

[1]अथापि यत्तत्र बलप्रसर्गे रूपं कुतश्चित्समुदेत्यपूर्वम् ।
क्व चापि तत्प्रैति न तद्विदुर्यन्मायाविकाशं तत एतमाहुः ॥४४॥

इति मायाविकाशः

[2]ससृज्यते चेदमृते स मृत्युः सर्गः स भावोदयनोऽन्य मार्गः ।
विमुच्यते चेदमृतात्स मृत्युर्मोक्षः प्रसादोदयनोऽन्य मार्गः ॥४५॥

अमारतोत्पत्तिविनाशधर्मा निर्धर्मकेऽस्मिन्नमृते ॥ मृत्युः ।
अज्ञातमूल[3] प्रभवत्यकस्मादुद्भूय चोद्भूय विनाशमेति ॥४६॥

[4]ओं तत्र कृत्वा यदि कर्म सञ्चरेद् ओं तत्र कृत्वैव निवर्ततेऽन्ततः ।
उद्गीथमेतस्य तु सत्त्वचेतनं प्रवर्तते चक्रमिव निरन्तरम् ॥४७॥

[5]उद्भूय चाकर्मणि कर्म सृज्यते न तत्क्षणादेव निवर्तते पुनः ।
विवर्तते तत् क्रमतो घनीभवत् पुनर्विसर्गाद्ध्रसदेव नश्यति ॥४८॥

[6]ओंकारतो ग्रन्थिषु वर्धनं क्रमादुद्गीथपर्यन्तमिहोत्तरोत्तरम् ।
ग्रन्थौ पुनर्ग्रन्थिपरम्परावशादणो क्रमात् स्थूलतरत्वसम्भवः ॥४९॥

[7]अथो विसर्गात् प्रति सञ्चरे भवेदुद्गीथतो ग्रन्थिनिवर्तनं पुनः ।
उद्ग्रन्थितो ग्रन्थिविमोक्ततोऽन्ततो नैष्कर्म्यमायात्यमृतं प्रसीदति ॥५०॥

---

[1] एवं बलस्योद्भवः कथञ्चित्प्रतिपादितः, परं बलप्रयोगे यदपूर्वं रूपमुदेति विलीयते च तस्योद्भववस्तु न ज्ञायते—इति *मायाविकाश* एव मन्तव्य इति ।

[2] अथ भावप्रसादौ विवृणोति अमृते मृत्योः ससर्ग एव भावोदयः । मृत्योरमृतात् पृथग्भवनमेवामृतस्य प्रसाद इति ।

[3] न ज्ञातं मूलं यस्य तादृशः ।

[4] छान्दोग्ये उद्गीथादेव सृष्टिः श्राव्यते । उद्गीथः प्रणवश्चोङ्कार एव । तत्र प्रसिद्धे नित्य रसे ओ कृत्वा रसमेवाश्रित्योपक्रमरूपेण कर्म–बलं प्रवर्तते, अन्ततश्च ओ कृत्वा तमेव रसमाश्रित्य निवर्तते—तत्रैव विलीयते । अस्य बलस्योद्गीथम्—उदयनं सत्त्वचेतनमेव । इदं प्रवृत्तिनिवृत्तिचक्रमनवरतं प्रवर्तते इत्यर्थः ।

[5] यत्र तु बलं तत् क्षणादेव न निवर्तते—अर्थाद् अमृते ससृष्टं धारावाहिकं भवति, तत्र बलान्तरससर्गे क्रमेण घनीभावो जायते, पुनश्च विपरीतबलान्तरसयोगः स्वभावादेव वा क्रमेण ह्रसद् विनाशमेति । घनीभावे च रूपान्तरप्रतीतिर्विवर्तः, स्वरूपाप्रच्युतावपि रूपान्तरप्रतीतिर्विवर्त इत्युक्तं प्राक् ।

[6] ओम्—इत्युपक्रम उक्तः । उपक्रमादेव क्रमेण बलान्तरसबन्धे बले बलग्रन्थिर्भवति । यथा गाने स्वरवितनने वर्णानां स्थूलतेव प्रतीयते—गीयमानः प्रणव एवोद्गीथमुच्यते । ततश्चोद्गीथपर्यन्तं ग्रन्थिपरम्परा बोध्या । एवमेव सर्वत्र बलग्रन्थिपरम्परायामणो स्थूलता ध्येया ।

[7] विसर्गपरम्परायान्तु क्रमेण ग्रन्थिविमोके पुनरुद्गीथस्य प्रणवपर्यन्तं सूक्ष्मतेति भावः । एवं ग्रन्थिविमोक एवामृतस्य प्रसाद उच्यते ।

[१]कामात्पुरस्त्वा वरण हि भुक्तये ततस्तदुच्छेदविधानमुक्तये ।
क्रमो द्विधाप्यत्र रसे प्रवर्तते तत्सर्गमोक्षाख्य विकाशनद्वयम् ॥५१॥

पूर्व विसर्ग परतो विमोक्ष पुनर्विसर्ग पुनरेव मोक्ष ।
अनादि चानन्तमिद हि चक्र व्याख्यातमन्तर्यदि नान्तराय ॥५२॥

नैसर्गिक सर्गविमोक्षचक्र चक्रेऽणुचक्र पुनरत्र चक्रम् ।
[२]अथेच्छतस्तु प्रतिमार्गमस्य व्यतिक्रम सभवति क्रमस्य ॥५३॥

[३]यावन्निवर्तेत न कर्मपादयोऽश्वत्थाभिधो नित्यनवप्ररोहण ।
तावन्मनुष्यो न कदापि मुच्यते निर्मूल तच्छेदनतोऽमृतोदय ॥५४॥

इति भावविकाशप्रसादविकाशौ

[४]ओकारतस्त्वेष यथा विवर्त क्रमेण जात स इहोच्यतेऽत्र ।
तस्योत्क्रमादेव पुनर्विवर्त परो भवेत् तत् स्वयमूहनीय ॥५५॥

सबध्यते चेदमृते स मृत्युस्ततोऽक्षर स्यात् त्रिविध[५] क्रमेण ।
तत क्षराणि प्रभवन्ति नाना विधानि भोग्यानि[६] सभोक्तुकाणि ॥५६॥

यदा[७]ऽमृते मृत्युविशेषबन्धो हृदग्रन्थियुक्त क्रमते निसर्गात् ।
तदाक्षरादेव ततो भवन्ति प्रज्ञा प्राणभूतानि पुन क्षराणि ॥५७॥

यदा तु कर्म क्रमते प्रकर्षात् प्रज्ञा तदा प्राणतयोदिता स्यात् ।
ग्रन्थौ पुनर्ग्रन्थिपरम्पराया प्राणोऽपि भूतत्वमुपैति पश्चात् ॥५८॥

आसीद्यदव्यक्तमतीव सौक्ष्म्याद् व्यक्त पुन स्थूलतर भवेत्तत् ।
क्रमेण सबन्धविलक्षणत्वात् तत्तारतम्याच्च विसर्गभेद ॥५९॥

---

[१] पूर्वस्मात क्रमाद ग्रन्थिपरम्परातो भवेत् संसार, ग्रन्थिविमोकपरम्परातस्तु मुक्ति । द्वयमपि रसे एवेति रसस्यैव विकासद्वयम् ।

[२] यदा मनुष्यो मोक्षमिच्छति, तदा तत्प्रयत्नाच्चक्रे विपर्ययो भवतीति ।

[३] अयमेव कर्मादिवल्यो भगवद्गीतायामुक्त । अस्योन्मूलनमेव पुरुषार्थ ।

[४] प्रथमाद् विवर्ताद् यज्ञप्रयोगेण पुनर्विवर्तो जायते—इत्येव स्थूलात् स्थूलतर जगदुद्भवति—इति स्वय विचार्यमित्यर्थ ।

[५] यद्यप्यक्षरस्य पञ्चकला प्रागुक्ता, तथाप्यत्र त्रया एव तिस्र कला गृहीता, पृष्ठ्ये तु द्वे नात्र विवक्षिते । ओङ्कारप्रसङ्गात, तत्र हि अ–उ–म–इति त्रयाणामेवाक्षराणा सद्भावात् । इमे एवाक्षरकाम्ना प्रतिनिधयो भाव्या ।

[६] क्षरे पुरुषे भोक्तृभोग्यविभाग इत्युक्त प्राक् ।

[७] क्षरे दृढ्यग्रन्थिवशात् निरूपता जायते तानि रूपाणि प्रज्ञा प्राण भूत नामभिरुच्यन्ते । एते सर्वे क्षरस्यैव भेदा । तस्यैव रूपाणीति यावत् । अन्यत्रपर्याकृते रूपान्तराणि । एतदेवाग्रे स्पष्टीकृतम् बहुभि स्पष्टाक्षरै पद्यै ।

प्रज्ञैव सत्सत्यमभूदिहादौ सूक्ष्माच्च तत्सूक्ष्मतरं तदासीत् ।
क्रमेण तु स्थूलतरत्वयोगादन्ते पुनः सा पृथिवीत्वमेति ॥६०॥
[1]भूरम्भसा तत्किल तेजसा तद्वातेन वाचैव तु सा बलेन ।
तत्प्रज्ञया चावृतमेतदेवं सप्ताङ्गमेकं कमिदं प्रतीयात् ॥६१॥
एवं विसर्गात्क्रमसंचरोऽयं पृथ्वीपरा तत्र गतिर्निरुक्ता ।
महात्ययं कर्मजयोऽवशेषो यद् ब्रह्म पृथ्वीत्वमुपेत्य शेते ॥६२॥
सभाव्यतेऽत्र प्रतिसंचरेऽपि प्रज्ञात्वमायास्यति सैव पृथ्वी ।
क्रमेण तद्ग्रन्थिविमोकयोगादन्ते पुनर्ब्रह्मजयो ध्रुवं स्यात् ॥६३॥
भावोदयो नाम य एष संचरो यतो विकाशः किल तत्र कर्मणः ।
उपक्रमात् तत्क्रमतो महानसावभूद्विकाशः स पुनर्भविष्यति ॥६४॥
मुमुक्षु तत्कर्मविशेषतः पुनर्ग्रन्थिप्रमोके प्रतिसंचरो भवेत् ।
भूतात्मनो भौतिककर्मणः क्षये क्रमात्स नैष्कर्म्यगतः प्रसीदति ॥६५॥
[2]भूरम्बुतेजस्तदिदं तु वायुः स वाक् च सा प्राणतया मनः सः ।
मनो रसः स्यादिति कर्मनाशादय प्रसादस्य मतो विकाशः ॥६६॥
[3]अहं त्वहः स्यां क्रमशस्ततो स्यादिति क्रमेणैव शरीरनिष्ठः ।
गत्वापरे तेजसि सम्प्रसादोऽमृतोऽभयः स्यात्समतो विकाशः ॥६७॥

इति भावप्रसादक्रमोदाहरणम्

---

[1] कार्यं कारणेनावृत भवति-कारणाश्रितमिति यावत् । कारण च कार्यमुत्पादयत् स्वरूपेणापि तिष्ठति । तत्कारणस्वरूप कार्यं परित आवृणोति । अनया रीत्या पृथिवी अद्भिः, आपस्तेजसा, तेजो वायुना, वायु वाचा, शब्द घनेन-आकाशेन, आकाशो बलेन-प्राणेन, प्राणश्च प्रज्ञया आवृत इति सप्तावरणानि पुराणादिष्वाख्यायन्ते । अय कर्मणो जय, कर्मप्राधान्यम् । अग्रे प्रति सचर उक्त ।

[2] अथ कर्मनिवृत्तौ प्रसाद उच्यते क्रमेण । पृथिवीग्रन्थिनिवृत्तौ जल भवति, तद् अम्बु तेजो भवति, एव क्रमेण रसपर्यन्त प्रसादो भवति । सोऽय भावप्रसादोऽपि रसविकास एवेति ।

[3] अयमत्राशय — अ, अ इति स्थितिद्वयम् । अत्र द्वयेऽप्यकार सर्ववर्णमूलभूतो ब्रह्मण सर्वजगन्मूलस्य प्रतिनिधि । तत्सहचरितो विन्दुर्मायाया सूक्ष्मावस्थाप्रतिनिधिरिति स्फुट व्याख्यातमागमेषु । अ —इत्यत्र विसर्गस्तु स्थूलरूपा जगदवस्था । इयं स्थूलावस्था सूक्षावस्था च मतभेदमात्र न तु वस्तुतो भिद्यत इति द्योतयितु द्वयमपि सयोज्यते । तत्रास्माकं जगद्गताना प्राणिना प्रथम जगति दृष्टि, ततस्तु सूक्ष्मावस्थायामिति अ —इति विसर्गान्त प्रथम प्रयुज्यते । विसर्गो नाम सृष्ट्यवस्था, ऐक्यनेऽप्यत्र बिन्दोर्द्वित्व नाम घनीभाव । ततश्च योगे अ +अम् इति स्थिते विसर्ग स्थूलरूप एव यदि रक्ष्यते, तदा तस्य हकाररूपेणोच्चारणमिति अमा योगे 'अहम्' इति भवति । यदि तु स्थूलता विलाप्यते, तदा अकारे परे तदोकाररूपता गच्छतीति स्पष्ट व्याकरणप्रक्रियाविदाम् । उक्त च पाणिनिशिक्षायाम्—

[१]आप पृथिव्यां रसरूपत स्थिता धूमात्मनाप पृथिवीत उत्थिता ।
श्रद्धान्तरिक्षे दिवि याति सोमता पर्जन्यमागत्य च याति वृष्टिताम् ॥६८॥

वृष्टिर्भवत्यन्नमिहोर्वरान्तरे तत् पुंसि रेत स पुमान् वधूदरे ।
शिशुर्युवा स स्थविरो वियद्गत क्षिति गतोऽप्येति रसात्मनान्तत ॥६९॥

रस पृथिव्युत्थित उद्भिदाङ्कुर स्कन्ध प्रशाखा विटपो दलोच्चय ।
पुष्पोद्गम श्रीविगम फलोदय शोषोऽतिजीर्ण क्षितिमेत्यसौ रस ॥७०॥

स यत्र पश्यामि यदेव किञ्चित् प्रदृश्यते तत्र विकाश एष ।
न चेद्विकाशोऽत्र भवेत्तदानीं सतोऽपि भूम्नो न रसाज्जगत् स्यात् ॥७१॥

भावोदये वाप्यमृतोदये वा यदिस्यमन्त स्थितयो विभिन्ना ।
तास्ता अवस्था प्रथितास्तदित्थ दशाविकाश कथितस्त्रियाऽयम् ॥७२॥

ओभावश्च विवृतिश्च शषसा रेफ एव च ।
जिह्वामूलमुपध्मा च गतिरष्टविधोष्मण ।

ऊष्मा नाम वर्णोत्पादक वायुगतो धर्म , तस्यैवाभिनयो हकारेण जायते, स चाष्टभी-रूपैरुपलभ्यत इति व्याकरणप्रक्रियाविदा स्पष्टमेव । अनेनोष्मणैव बहुधा शब्दाना परिवर्तन भवति, अयमेव च वर्णानामपि सृष्टिकृदिति भारतीय भाषाविज्ञानम् । आस्तामप्रकृतमिदम्, एवम् 'अ+अम्' इत्यस्य 'अहम्' इति 'ओम्' इति चोच्चारणद्वय जायते । अम्–इत्यत्र योऽयमकारोपरि बिन्दु, तस्यापि मकाररूपेण नकाररूपेण चोभयथाप्यभिनयो भवतीति नकाररूपेणाभिनये तदेव 'अहन्' इति सपद्यते । 'अहन्' शब्दोऽस्य जगत् प्रतिनिधिभूतस्य सूर्यस्य बोधक , तत्सबन्धादेव दिवसे प्रकाशमये प्रयुज्यते । इयञ्चाह शब्दो स्थूल जगद्–बोधक । तदित्थम् 'ओम्' 'अहन्' 'अहम्' इति त्रिविधमेकस्यैवोच्चारणम् । यत्र जगत् प्रलीनावस्थम्, तत् सूक्ष्मावस्थमायाविशिष्ट ब्रह्म 'ओम्' इत्युच्यते । स्थूलजगद्विशिष्टम्–अहन् शब्देन 'अह '–इति प्रथमा विभक्त्यन्तेन व्यवह्रियते । तदेव चाध्यात्मम्–स्थूलशरीर-विशिष्टम्–'अहम्' इत्युच्यते । तानीमानि–'ओम्, अह , अहम्' इत्येकरूपाण्येव, अवस्था-भेदमात्रमत्र । अहमिति शरीरनिष्ठ परिछिन्नो जीवो यदा परिच्छेदाद्विमुच्यते—तदा अह इति सर्वजगन्मयो भवति, यदा च स्थूलावस्थाया अपि विमुच्यते–तदा ओम्–इति परब्रह्मरूप भवति । एव पर तेजसि विलीनो जीवोऽयं सप्रसाद, अमृत, अभयो भवति । सोऽयं परमो विकास इति ।

[१] अथ जगच्चक्रस्य कानिचिदुदाहरणानि सौकर्येण बोधायोपादीयन्ते । तत्र प्रथम जलमे-वोदाह्रियते । पृथिव्या रसरूपेण सूक्ष्मावस्थया स्थिता आपो वह्निसयोगे धूमरूपतामाप्योपरि गच्छन्ति, अन्तरिक्षगतास्ता आप श्रद्धाशब्देन व्यवह्रियन्ते छान्दोग्यादिषूपनिषत्सु । दिवि च गतास्ता एव सोमरूपा भवन्ति । ता एव पर्जन्यतामाप्य वृष्टिरूपेण पुन पृथिव्यामागच्छन्ति । वृष्टेरन्नम्, अन्नाद् रेत पुंसि, स्त्रिया गर्भाशये निषिक्त तदेव शिशुरूप भवति, शिशुश्च क्रमेण प्रवृद्धोऽनन्तर प्रक्षीणश्च मृत पृथिव्यामेव प्रलीय रसरूपतामेव गच्छतीति चक्रस्यैकमुदाहरणम् । अग्रे रसस्य बीजवृक्षादिरूपेण चक्रमुक्तम् ।

[१]भायोदये सा पृथिवी प्रयेयमयोऽश्मफेनो हिरण्यभेदात् ।
नाना विधास्तत्र तदश्मभेदाः पुनर्विभिन्ना इति ता अवस्थाः ॥७३॥

द्विधा विकाश पुनरेव दृश्यते कर्मप्रवृत्तेरनु तन्निवृत्तितः ।
रसो विदूरे भवति क्रमाधिका वृत्ते प्रवृत्तौ स तदन्ययाऽन्यया ॥७४॥

स जायते कर्म विकाश आदौ ततः पुनर्ब्रह्म विकाश एति ।
प्रवृत्तिमार्गः स चतुष्पदः स्याच्चतुष्पदः सोऽपि निवृत्तिमार्गः ॥७५॥

हिंकार[२] एव प्रथम द्वितीयः प्रस्ताव आदिस्तु पद तृतीयम् ।
उभयात् प्रवृत्तस्य परागति स्यादुद्गीथ उक्ता परतो निवृत्तिः ॥७६॥

पूर्वं प्रतीहार उपद्रवोऽन्यत्पद तृतीयं निधनं ततोऽन्ते ।
परायणोऽप्येति परागतिः सा यदुक्थमासीत् अभयः प्रतिष्ठा ॥७७॥

[३]स्थितेर्विकासः प्रभवत्यवस्थया बलस्यभावोदयने विकासः ।
रसप्रसादोदयतो विकासोऽमृतस्य सोऽप्यस्त्रिविधो विकासः ॥७८॥

इति त्रिकाशद्वयपरिभाषा

(२०) दीप्तिविकाशाधिकरणम्

[४]सत्याविकाशस्त्रिविधोऽप्यमुक्तस्त्रिधा प्रकाशोऽस्य परो विकाशः ।
यद्भौतिकं ज्योतिरिद ततोऽन्यत् प्रज्ञानमन्यन्निखिलावभासम् ॥७९॥

वि[५]द्युच्च धिष्ण्यानि च सूर्यचन्द्रावम्ब्वग्निश्च दिव्यौषधयो हिरण्यम् ।
ज्योतिषीं सप्तैव तु भौतिकानि प्रज्ञा तु गृह्णाति हि संगृहीतम् ॥८०॥

---

[१] अङ्कुरा पृथिव्या उत्पत्तौ—आप, फेन, मृत्स्ना, सिकता, अश्मा, अयो, हिरण्यम्—इत्यष्टौ अवस्था शतपथब्राह्मण उक्ता, ता एवात्र काश्चिदुपन्यस्ता, क्रमस्तु न विवक्षितः। एवं विकासे पुनर्विकासो भवति—तेन अश्माद्या प्रत्येकं बहुविधा भवन्तीति। स्पष्टार्थान्यन्यानि पद्यानि।

[२] ये पूर्वत्र पद्ये प्रवृत्तिमार्गस्य निवृत्तिमार्गस्य च प्रत्येक चत्वार पादा उक्ता, त एव छान्दोग्योपनिषदि (२ प्रपा० २–८ खण्डेषु) सप्तविधस्य साम्न उपासने हिंकारादि शब्दैर्विवृता इति संकेत्यते। प्रथम पादो हिङ्कार उच्यते, द्वितीय प्रस्ताव, तृतीय आदिः। एतत्पर्यन्त प्रवृत्ति, परतो निवृत्तिस्तु उद्गीथ स चतुर्थ। निवृत्तौ उद्गीथ, प्रतीहार, उपद्रव—इति त्रीणि पदानि। परतस्तु निधनम्। एतत्तु सर्वं छान्दोग्योपनिषदोऽध्ययनेनैव स्पष्टी भवति, इह संकेतमात्रम्।

[३] एतत्पद्योक्तेन प्रकारेण विकासस्य त्रैविध्य युज्यत इति भाव।

[४] अथ दीप्तिविकास उच्यते, सोऽपि त्रिविध—भौतिकं ज्योति, प्रज्ञाज्योति, रसज्योतिश्च। रसज्योतिरिह निखिलावभासपदेनोक्तम्।

[५] भूतज्योति सप्तविध व्याख्यायते—धिष्ण्यानि आकाशे प्रलीयमानानि समये समये ज्योतींषि, यानि जना तारास्त्रुटिता इति वदन्ति। अम्बुनि अग्नि अम्ब्वग्नि, वडवानल,

[१]सूर्याग्निचन्द्रावथ वागथाऽऽत्मा यस्यात्मनस्ति प्रथते तदन्यत् ।
विज्ञानमात्रं सदसद्विकाशस्तज्ज्योतिषा ज्योतिरिति प्रपद्ये ॥८१॥
न तत्र सूर्यो न च चन्द्रतारं न विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ।
तमेव भान्तं त्वनुभाति सर्वं तस्यैव भासा[२] निखिलं विभाति ॥८२॥
[३]वाग्घ्राणचक्षुःश्रवणत्वचां तु यश्चित्तस्य योगेन विशेष इष्यते ।
प्रज्ञासु मृत्यु. स मतोऽथ यावता तेष्वेकरूप्यं स विकस्वरो रसः ॥८३॥
[४]तत्राऽमृतं मृत्युयुतं विशेषवद्रूपं समाधाय पृथक् पृथक् पुनः ।
तं त प्रकाश्य विषय प्रकाशयत् पुनस्तदन्येन युनक्ति मृत्युना ॥८४॥
[५]सयपु चैतन्यमृतस्य मृत्योरस्ति ग्रहातिग्रहरूपबन्ध. ।
न पाप्मना तेन विना विकाशः प्रवर्तते नापि विनाऽमृतेन ॥८५॥

ओषधीषु य प्रकाशो दृश्यते हिमालयादिषु स षष्ठ । हिरण्मय्–सुवर्णमपि तेजोमयमिति ज्योति षु परिगणितम् । एतै. परिगृहीतम्—सयुक्तमेव वस्तु प्रज्ञा गृह्णाति ।

[१] बृहदारण्यकोपनिषदि षष्ठाध्यायस्य तृतीये ब्राह्मणे ज्योतिर्ब्राह्मणपदेन प्रसिद्धे, अस्ति जनकयाज्ञवल्क्यसवाद । तत्र 'किं ज्योतिरय पुरुष.' इति जनकस्य प्रश्नमुत्तरयन् भगवान् याज्ञवल्क्य पूर्वं सूर्यज्योति , असमिते सूर्ये चन्द्रज्योति , चन्द्रेऽप्यसति अग्निज्योति , अग्नावप्यसंनिहिते वाग्ज्योति (वाचैव परैर्व्यवहरन्, पराश्च प्रत्यभिजानन्) वाच्यपि प्रलीनायां स्वप्ने स्वज्योति —इति क्रमेण जगाद । स्वप्ने सर्वमात्मैवोत्पादयति, आत्मनैव च जानाति । अत्रात्मपदेन अन्त करणम् । अनन्तर तु स्वप्नसुषुप्त्यादि विवरण कृत्वा तदनु सर्वास्ववस्थासु विपरिवर्तमानमप्यविकृत सर्वप्रकाशकमेकमात्मान ग्राहयामास । तस्मिन्नेव सर्वं लीयत इति सर्वस्यात्मा । तमेव प्रसङ्ग सकेतयन्नत्र सर्वाणि ज्योतींष्युदाहृत्य सर्वस्यान्तरात्मान पर ज्योति प्रत्यपीपदद् ग्रन्थकृत् । सर्वमस्यात्रमिति । अत्र योऽयमात्मा अशेषु परिगणित स प्रज्ञारूप एव । अन्तिमस्तु रसरूप इति भाव्यम् । तदेवात्मरूपमात्र विज्ञानमुच्यते, तदेव ज्योतिषामपि ज्योति , प्रज्ञापर्यन्ताना सर्वेषा प्रकाशत्वात् । अत्रैवार्थे श्रुतिमर्थत पठत्यग्रिमे पद्ये ।

[२] अतएव सुषुप्तिमूर्छादिषु चैतन्याभिभवे किमपि न प्रतीयते ।

[३] अत्र वाक्पदेन रसनेन्द्रिय ग्राह्यम्–ज्ञानेन्द्रियाणां प्रक्रान्तत्वात् । वागिन्द्रियस्य तु कर्मेन्द्रियत्वात् । रसनादीना ज्ञानेन्द्रियाणा मन साहाय्येन प्रज्ञासु–ज्ञानेषु यो विशेष , चाक्षुष ज्ञानम्, रासन ज्ञानमित्यादि , स मृत्युकृत –बलसवन्धाद्भवति । यत्तु प्रकाशांशे–ऐकरूप्यम्, तद्रसस्वरूपम् । विषया एव ज्ञानेषु भिद्यन्ते, विषयसबन्धादेव च विशिष्टे ज्ञाने वैलक्षण्य प्रतीयते–प्रकाशांशस्तु न भिद्यते–– त्यादि पञ्चदश्याम् ।

[४] एकेन मृत्युना–बलेन योगे एक प्रकाश — एक वृत्यात्मक ज्ञानम् । पुनरन्येन मृत्युना योगेऽन्यज् ज्ञानम् । सोऽय वृत्तिभेद एव, न मुख्यप्रकाशभेद इति भाव. ।

[५] अत्र वृत्त्यात्मके ज्ञाने अमृतस्य मृत्युना सह ग्रहातिग्रहरूपो बन्ध —सबन्ध इष्यते । सबन्धभेदा आदावेव निरूपिता. स्मर्तव्या । तेष्वय बन्धरूप सबन्ध ––तत्रापि च ग्रहातिग्रहभावोऽय वैदिकपरिभाषया व्याख्यातो ब्राह्मणेषु ।

[1]न ह्यात्मविच्युत् यदि चेत् विकासो वेदेऽग्निविरसा न तदात्मविच्युत् ।
विकासतश्चेतयते यतोऽग्नि ततो विकासः स हि चेतना चित् ॥८६॥

इति त्रिविधा दीप्तिः

[2]सत्याश्रमो यः स विकासरूपो मात्राश्रमो यः स विकासरूपः ।
दीप्तिक्रमो यः स विकासरूपस्त्रयस्तु शब्दा इह तुल्यमिष्टाः ॥८७॥

[3]ज्योतिर्हि यावद्विधृति प्रतिष्ठा वेदास्त्रयस्तावदुपक्रमन्ते ।
यजुश्च भर्गोऽस्य महर्यशो वा न ज्योतिषोऽस्मात् परतोऽस्ति वस्तु ॥८८॥

इति ज्योतिःपरिभाषा

इति ज्योतिरस्त्यानम्

(२१) निरुक्त्यधिकरणम्

[4]इदेवमस्तीति यतो मतिर्भवेद् विधारणा सा विधृतिर्धृतिश्च सा ।
धृत्यात्मरक्षानुयतो न विच्युत परस्य भक्तिश्च परो विधारणात् ॥८९॥

---

[1] अथ ज्योतिषा विकासो यदि न स्यात् तर्हि चेतनापि न स्यात् । पूर्वं निरूपितेषु वेदेषु आयतनभूतेषु यदा अग्नेः प्राणरूपस्य चितिः—चयनम्—ऊर्ध्वाधरभावेन निवेशो भवति, तदैव चैतन्यं प्रतीयते । यदि विकासो न स्यात् तर्हि एतस्य चयनं कथं सम्भवेत् । विकासादेव अग्नेः प्राणस्य विविधरूपता जायते, तत एव चितिर्भवति । ततैव जनः चेतयते–चैतन्यं लभते । चेतना–चित्, चैतन्यम्–विकासः–इति सर्वेऽपि शब्दाः समानार्था एव व्यवह्रियन्ते इति भावः । वेदेष्वग्निसञ्चय एवास्य हेतुरिति वैज्ञानिकी दृष्टिरास्थेया ।

[2] ज्योतिः प्रकरणमुपसंहरन् त्रयाणामपि विकासानां नियतसाहचर्येणैव रूपतामाह ।

[3] वाक्प्राणमनसामपि ऋग्यजुःसामरूपवेदत्वं ब्राह्मणेषु निरूपितम् । तेषामेव विवर्ता इमे प्रतिष्ठितविधृतिज्योतिष्ष्वपि वेदाः । एतैर्विना वेदानां प्रथनं न सम्भवति । एभिरेव यशस्तायते । सूर्यादिषु ज्योतिर्मयपिण्डेषु । तत्र ज्योतिःपिण्डो भर्ग उच्यते । ज्योतिषां किरणप्रसरो महः इति । यस्तु प्रतिहतैः किरणैस्तमसि कश्चन प्रकाशांश आधीयते, स उच्यते यश इति । यथा सूर्यमण्डलमभितो रथरूपं तेजोमण्डलं भर्गः, पृथिव्यां प्रसृताः किरणा महः, आवृतेऽपि भवने किरणानां साक्षात्सम्पर्काभावेऽपि यः प्रकाशोऽनुभूयते स तु यशः इति । तत्र भर्गः ऋग्वेदः, महो यजुः, यशस्तु सामेति त्रयो वेदाः । यावती च ज्योतिषो व्याप्तिः, तावत्यामेव विधृतिप्रतिष्ठे अपि प्रसरतः, वेदा अपि तावत्सु प्रदेशेषु व्याप्नुवन्ति । ज्योतिषः परतः किमपि नास्तीति । अनेन ज्योतिःपिण्डव्यापनरूपज्योतिषामपि भर्गमहोयशांसि विज्ञेयानि ।

[4] अथ प्राणविवर्तरूपाया विधृतेर्निर्वचनमारभ्यते । तत्र प्रथमं विधृतिस्वरूपमाह–इदं इदमस्ति–इति आधाराधेयरूपा वा वस्तुस्वरूपावगाहिनी वा बुद्धिर्यतो जायते–सैव धृतिः, विधृतिः, विधारणेति शब्दैः पर्यायरूपैर्व्यवह्रियते । आधाराधेयबुद्धिप्रयोजिका, अस्तित्वबुद्धिप्रयोजिका च विधृतिरेवेत्यर्थः । तदेवोत्तरार्द्धेन विवृणोति–धृत्या आत्मरक्षा भवति, अर्थात् स्वरूपविच्युतिर्न भवति, सेयमस्तित्वबुद्धिप्रयोजिका विधृतिः । यया तु परं परस्य भक्तिर्भवति, अर्थात्तदवयवतामिव गच्छति, सा आधाराधेयभावप्रयोजिका विधृतिः ।

[१]यो यस्य भक्तः स हि तस्य बन्धुः प्रपद्यते भक्तिवशादुपास्ते ।
भर्गस्थितो वाऽस्य महः स्थितो वा यशः स्थितो वा न परत्र याति ॥९०॥

[२]यद्वस्तु बिम्बप्रधिकं स भर्गो यावद्बहिर्वायुमहस्तदुक्तम् ।
तद् दृश्यता रूपकमण्डले स्याद्यशो धृतिस्तेषु च तारतम्यात् ॥९१॥

[३]यानस्थितो यानधृतः स मर्त्यं गत्यैव गच्छेदचलश्चलो वा ।
ये भक्षिकापक्षिगणाम्महस्थाश्चला अपि स्युर्विधृता. स्थितास्ते ॥९२॥

[४]ध्रुवस्य सेयं पृथिवीयशःस्था ध्रुवेण सेय विधृता स्थिताऽऽस्ते ।
गच्छन्त्यपीयं न च गच्छतीह ध्रुवस्य तन्मण्डलतो बहिर्वा ॥९३॥

तदित्थमुक्ता विधृतिस्तथैषा भक्तिर्निरुक्ता विधृते च भक्ते ।
विधारकोऽयं विभवेद् व्रतैः स्वैर्भक्तोऽप्युपास्तेऽवहितो व्रतेषु ॥९४॥

इति विधृतिस्वरूपम्

---

[१] चेतनेषु यो यमाश्रयते, स तस्य भक्तो वा बन्धुरपि वा उच्यते। बन्धुत्वपि परस्पर-माश्रयाश्रयिभाव एव बन्धुताप्रयोजको भवतीत्यर्थं । उपासनायामपि च भक्ति शब्दोऽस्मादेव कारणात् प्रवर्तते। यो यमुपास्ते, स तस्य भक्त —भागरूप, तदाश्रयो भवतीत्यर्थं । इयमु-पासनाग्रे उपासनाधिकरणे विवरीष्यते। आधाराधेयभावोऽपि त्रिधा भवति—ज्योति प्रकरणान्ते भर्गमहोयशांसि व्याख्यातानि, तेषु त्रिष्वन्यतममाश्रितोऽप्याश्रित एवोच्यते । त्रिषु एकस्मिन्नपि स्थितस्ततो बहिर्गा न गन्तु शक्नोतीति ।

[२] भर्गादीना स्वरूपमस्माभिरन्यदमेव विवृतम्, अत्र मूल एव तद् विव्रियते । बिम्ब-प्रधिकम्—प्रधि (परिधि) परिच्छिन्न बिम्बमेव भर्ग । यावद्बहिर्वायु—बिम्बाद् बहि, वायुमण्डले प्रसृताः प्राणविशेषा किरणा एव मह । रूपकमण्डले किरणाप्रतिफलनेन प्रति-बिम्बभूते क्लृप्ते मण्डले या दृश्यता तत्तु यश इति ।

[३] अमेऽपि विधृतिमुदाहरति—यदा कश्चित् पुरुषो यानमास्थाय गच्छति, तदा पुरुष-शरीरस्य यानभर्गे विधृति । यानगत्या च पुरुषेऽपि गतिर्भवति, सा विधृत्यैव। पुरुषशरीरेऽपि तदा हस्तपादादिषु गतिर्भवति चेद् भवतु नाम। स्थानान्तरप्राप्तिस्तु न तथा, अपितु यानगत्यैव। द्वितीयामुदाहरति—भक्षिकाणा पक्षिणा च गणा खे प्रचरन्तोऽपि पृथिव्या महसा-पृथिवीप्राणै-राकर्षणवद्धा पृथिव्या महसो बहिर्गन्तु न शक्नुवन्ति तदन्तरेव तिष्ठन्ति । अत एव भूभ्रमण-वादिना मते पृथिवीपिण्डो यद्यपि क्षणे क्षणे शतयोजनान्यतिक्राम्यति, तथापि तदुपर्याकाशे विचरन्त पक्षिण क्षणेनैव स्वस्थानमागच्छन्ति। यावती पृथिव्या गतिस्तावती तन्महस्यपि बहिर्वायुमण्डले भवतीति । तदर्थं पक्ष्यादीना प्रयासो न भवति, पृथिवी पिण्डाद् बहिर्वर्ति प्रदेशे तेषा गति, तत्प्रत्यावर्तनामैव तै प्रयास कर्तव्यो भवतीति ।

[४] अथ तृतीया यशो धृतिमुदाहरति—पृथिवीयमस्माक ध्रुवेण धृता, ध्रुवस्य यशो मण्डले स्थितेति यावत् । सेय भूभ्रमणवादिना मतेन यद्यपि सहस्रशो योजनानि दूरं याति, पर ध्रुवस्य यशोमण्डलाद्बहिर्गन्तु न शक्नोतीति भाव । उपसंहाररूपमग्रिम पद्य स्पष्टार्थम् ।

[१]लोकेऽप्यलोकेऽनुगतां त्रिधा तां विधारणां वा विधृतिं धृतिं वा ।
यत्र स्वयं न च्यवते स्वरूपादविच्युतिः साऽस्खलनं धृतिः स्यात् ॥९५॥

[२]नाभौ निकायस्थित सर्वधर्मा यथायथं स्युर्विधृता हि धृत्या ।
ते पूर्वतः पश्चिमतोऽथ दक्षादथोत्तरादूर्ध्वमधो धृताः स्युः ॥९६॥

[३]भर्गस्य एवं स महस्य एवं यशस्य एवं विधृतोऽवसेयः ।
भर्गस्थितावस्य यशःस्य धर्मे सा सारतम्याद्विधृतिः परीता ॥९७॥

[४]आकर्षणं यत् क्रियते परेण परस्य तत् स्याद् बलकर्म किन्तु ।
यत् स्यादुपासीनमिदं परस्मिंस्तद् भक्तिभूतं विधृतिर्मता सा ॥९८॥

[५]अनित्यकाला विधृतिर्हि सैषा बलात् परस्या विधृताः क्वचित्स्युः ।
पश्यामि नित्या तु विधारणा यां सोक्ता पृथिव्या इह पार्थिवेषु ॥९९॥

[६]ये यस्य भक्ता महिमान एते भौमा यथोर्व्या इह तद्धृतिर्या ।
तामेव लोके गुरुतामिहाहुः प्रत्यर्यमेषा गुरुताऽर्पिता स्यात् ॥१००॥

[७]पृथ्वीविधृत्या गुरुता निकाये निकायधर्मा विधृतास्तु नाभौ ।
नाभिस्थितस्तेन स वस्तुभारः प्रतीयते गर्भगतः स आत्मा ॥१०१॥

[८]बाधात्तु भास्वत्कृतया विधृत्या पृथ्वीविधृत्या लघुतां वदामः ।
यावद् विधृत्योः प्रतिबाधवीर्यं तावल्लघुत्वं च गुरुत्वमिष्टम् ॥१०२॥

---

[१] अथ धृतिं त्रेधा विभजते—धृति, विधृति, विधारणा चेति । सर्वो ह्यर्थः स्वस्वरूपे तिष्ठति, सा स्वरूपादच्युति —स्वरूपादस्खलन धृतिरित्युच्यते ।

[२] अस्या धृते स्थान नाभि —केन्द्रम् । निकाये—पिण्डे ये धर्मा —अवयवा गुणा वा, ते सर्वेऽपि नाभिस्थया शक्त्या ध्रियते । ये अवयवा यस्या दिशि ते तत्रैव तिष्ठन्ति, सैषा नाभिस्था धृति प्राणविवर्तरूपा ।

[३] पदार्था पदार्थान्तराधारेण भर्गे महसि यशसि वा तिष्ठन्ति, सैषा प्रागुदाहृता विधृति । तत्र च भर्गस्थितापेक्षया महस्थे यशस्थे च तारतम्यं भवति, तदपि प्रागुदाहृतम् ।

[४] *एता विधृतिमेव केचिदाकर्षणं वदन्ति, तन्मतं खण्डयति ।* आकर्षणे परेण बलपूर्वकं स्वाभिमुखं क्रियते । यत्तु स्वयं विनैव परबलप्रयोगं परस्मिन् भागभूतं भवति, तद्विधृति-कृतमेव । आकर्षणे परबलेन पर आकृष्यते, विधृतौ तु स्वबलेनैव परस्मिन् भक्तो भवतीति भेद ।

[५] अथ तृतीया विधारणामाह—सजातीये स्वघने नित्यबद्धता विधारणा । पद्य स्पष्टार्थम् ।

[६] इय पृथिव्या विधारणैव विधृतेषु पदार्थेषु गुरुत्वरूपेण परिणमतीति भाव ।

[७] निकाये-पिण्डे । इह धृतिविधृतिविधारणाना पर्यायतयैव व्यवहार., अवान्तरभेद-मुपेक्ष्य लोके पर्यायत्वेनैव व्यवहारदर्शनात् । तदित्थ परम्परया नाभौ-केन्द्रे एव सर्वं धृतमिति केन्द्रमात्मरूपेण व्यवह्रियते । प्राणस्य केन्द्र एव स्थितिरिति यावत् ।

[८] भास्वत्कृतया विधृत्या पृथ्वीविधृतेर्बाधात् पदार्थेषु लघुता प्रतीयते । यत्र सूर्यविधृति-राधिक्येन प्रवर्तते, तत्र पृथ्वीविधृतिर्बाधिता भवति । सूर्यविधृतेराधिक्ये पदार्थेषु लघुता प्रतीयत इति भाव ।

यदेकमन्यत्तु विधर्तुमीष्टे न तत्र पृथ्वीविधृति स्वतन्त्रा ।
[१]क्षरेषु तेजो विधृतिर्वरिष्ठा सश्लेषविश्लेषगतिस्तत स्यात् ॥१०३॥

[२]या तु च्युति सा च पराशनायाबलस्य तस्मिन् विलयो बलिष्ठे ।
स्वभावत सर्वमिहाच्युत स्याद् बलप्रयोगाच्च्यवते परेण ॥१०४॥

[३]तदित्थमेषा त्रिविधा प्रतीता विधारणा वा विधृतिर्धृतिर्वा ।
वैविध्यमस्या अथवा न मन्ये समानभावेन वदाम्यतस्ताम् ॥१०५॥

यथा[४] प्रतिष्ठापकतास्ति वाच प्रकाशकत्व मनस- स्वरूपम् ।
प्राणस्य तद्वच्च विधारकत्व वदन्ति नैषा विधृति प्रतिष्ठा ॥१०६॥

नि[५]र्व्यापृत्ति सा भवति प्रतिष्ठा स व्यापृति ता विधृति वदन्ति ।
त्यक्त विधृत्या क्वचिदन्यग स्यात् त्यक्तप्रतिष्ठन्तु विनाशमेति ॥१०७॥

---

[१] येषु क्षरेषु—भावेषु तेजोविधृतिर्वरिष्ठा भवति, तेषु पृथिव्या सश्लेषोऽल्पो भवतीति विश्लेषात्तेषा गमनेऽपि गति सम्भवतीति ।

[२] अशनाया बल पूर्व बलप्रकरणे व्याख्यातम् । अन्य स्वस्मिन् प्रवेशयितु यो बलप्रयोग, सा अशनाया । यदा तु परस्य अल्पस्य अशनायाबल स्वस्मादधिकबले बलिष्ठे विलीयते-तदा अल्पस्य स्वरूपाद् विच्युतिर्भवतीति भाव । एव स्वभावेन सर्व स्वरूपावप्रच्युत भवति परेण तु बलप्रयोगात् स्वरूपात्प्रच्याव्यते—इति सर्वत्र भाव्यम् ।

[३] उपसहार—धृति, विधृति, विधारणेति त्रय पृथक् पृथग व्याकृतम् । अवान्तर-भेदमुपेक्ष्य तु पर्यायतयैव शब्दत्रय व्यवह्रियत इति । स्वरूपेणापि धृतित्वसामान्येन सर्वासा-मैक्यमेव । विशेषविधित्सया तु त्रित्व व्याख्यातम् ।

कञ्चिद्विशेष वक्तु पूर्वोक्त स्मारयति—मन प्राणवाक्षु वाच प्रतिष्ठापकतास्वरूपम्, मनस प्रकाशकत्वम्, प्राणस्य तु विधारकत्वमित्यनुसाधेयम् । वाक्प्राणमनास्येव तत्तत्पदार्थेषु प्रतिष्ठाविधृतिप्रकाशरूपेण समन्वितानीति पूर्वोक्तस्यानुसन्धानम् । तत्र विधृतिप्रतिष्ठयो-रैक्यमेवेति सभाविता शङ्का निराकरोति—एषा विधृति प्रतिष्ठारूपा न भवतीति ।

[५] भेदमेवोपपादयति—प्रतिष्ठा निर्व्यापृति, प्रतिष्ठाया कोऽपि व्यापार—कापि क्रिया न भवति विधृतिस्तु सव्यापारा, विधृतौ व्यापारो भवतीत्यर्थ । सोऽय स्वरूपभेद । कार्यभेद मप्युपपादयति—विधृत्या त्यक्तमपि-अर्थाद् एकत्र विधृतो निवृत्तायामपि तद्वस्तु अन्यगम्—अन्यत्र विधृत स्यात्, न तु वस्तुनाश । प्रतिष्ठाया अपगमे तु वस्तु विनश्यत्येव । स्वरूप-प्रतिष्ठारूपा विधृतिर्या विवृता, सापि केन्द्राकर्षणरूपेति केन्द्रेऽनवरतमवयवगुणादिधारणाय क्रिया प्रवर्तत एव । एकस्मात् केन्द्रात् प्रच्युतमपि केन्द्रान्तरनिबद्ध तिष्ठेदिति सभाव्यते । यथा प्रज्वलितो वह्निर्यदा स्वसनिहितेषु पदार्थेषु उष्णतामर्पयति, तदा सा उष्णता स्वकेन्द्राद् विच्युता जलादिपदार्थान्तरकेन्द्रेण सम्बद्धा भवति । प्रतिष्ठाविलोपस्तु तदैवोच्यते यदा वस्तुस्वरूप नाश स्यात् ।

[१]यथा हि सामान्यगता विशेषा यथा तु कार्यं निजकारणस्थम् ।
यथा च वायुर्गगनस्थित. स्यात्तथा प्रतिष्ठाविधृतिर्न तेषु ॥१०८॥

[२]गतेर्निवृत्तिः परतो यदि स्यात् तदा स्थितिं तां विधृतिं प्रतीयात् ।
लोपो न गच्छत्प्रकृतेः प्रकृत्या फलं तु तस्या विहितं विधृत्या ॥१०९॥

वि[३]काससीमोदरसंस्थितानामन्त प्रचारेऽप्यगतिर्बहिर्या ।
सोक्ता धृतिर्नामतया गृहीत स्वत्वं न चास्मात् परतो धृतं स्यात् ॥११०॥

[४]यत्किञ्चिदस्यां क्वचिदस्ति पृथ्व्यां रथन्तरं यावदिहाश्रमस्याः ।
सर्वं तदेतद्विधृत बहिस्तद्रथन्तराच्च प्रभवेद्धि गन्तुम् ॥१११॥

[५]करोमि यत्रोत्प्लवनाय चेष्टा तन्मे बलं भूविधृतिं रुणद्धि ।
उत्प्लुत्य यावद्गलमेव पश्चात् तया विधृत्यैव पतामि भूमौ ॥११२॥

[६]यावद्बृहत्साम च भास्वतेदं सर्वं तदभ्रं विधृतं ततस्तत् ।
न स्याद्बहिर्या बृहतः कदाचित् सर्वत्र चैवं विधृतिं प्रतीयात् ॥११३॥

---

[१] प्रतिष्ठामुदाहरति—सामान्ये ये विशेषा—गो सामान्ये ये धूम्रत्वधवलाद्या विशेषा सन्ति, कारणे मृदादौ च या घटादीना स्थिति, या चाकाशे निर्व्यापारेऽपि वायो स्थिति—सा सर्वापि प्रतिष्ठैवोच्यते, न तु धृति, सामान्ये, कारणे, आकाशे वा क्रियाभावात् । विना सामान्य विशेषस्य, विना कारणाश्रयता कार्यस्य, विनाकाश च वायो स्थितेरसभवेन तादृश-प्रतिष्ठाविच्युतौ विनाशस्यैव वक्तव्यत्वाच्च ।

[२] अन्ये न कृतायो गतिनिवृत्तौ या स्थिति सा विधृतिरुच्यते । यत्र तु गते सभव एव न, सा प्रतिष्ठेत्यर्थादायातम् । यथा सर्वस्मिन्नपि पदार्थे पूर्वोक्ताक्षरपुरुषेन्द्रविष्णुकृता तदवयवगुणधर्माणा गति, रिक्तस्थानपूरणार्थमागतिश्च भवति, अथापि एव गच्छन्त्या—गतागत कुर्वन्त्या, प्रकृते—पदार्थस्य लोपो न भवति, स एवायमर्थ इति प्रत्यभिज्ञायते, सोऽयं लोपाभाव प्रकृत्या स्वभावभूतया प्रतिष्ठयैव विज्ञेय । अयं प्रतिष्ठारूपो ब्रह्मेत्युक्त पुरुष-निरूपणे, गच्छन्ती प्रकृति गच्छत्प्रकृतिरिति । अत्र पद्य एक प्रकृतिपद गतागताश्रयभूतस्य पदार्थस्य वाचकम्, द्वितीयन्तु प्रतिष्ठाप्राणबोधकमिति सावधानमालोच्यम् । तस्या प्रतिष्ठाया फलम्—एकत्राधारेऽवस्थितिस्तु विधृत्या विहिता ।

[३] पूर्वोक्तमेव स्पष्टीक्रियते—प्रत्येकं पदार्थस्य विकाससीमा नियता—यावत्पर्यन्त तदव-यवगुणधर्माणा गति सा विकाससीमा, तदुदर एव तदवयवास्तिष्ठन्ति, बहिर्न गच्छन्तीति देशबन्धो विधृतिरुक्त । विधृतिगृहीतमश्च वाभूत तु अन्येन न धृतम्—स्वरूपेण स्वप्रतिष्ठमेवेति ।

[४] दृष्टान्तेन स्पष्टयति—पृथिव्या सामरथन्तरम्—सूर्यरथपर्यन्त व्याप्तम्, तेन पार्थिवा पदार्था धृता, तद्बहिर्न गन्तु प्रभवन्तीति विधृति कृतम् ।

[५] स्वशरीरे विधृत्युदाहरण स्पष्टार्थम् ।

[६] सूर्यमण्डलस्य बृहत्साम, तत्पर्यन्त तदीया धृति ।

भू[१]तानि भूम्यन्नमयेह देवा सूर्यान्नमाभ्यां विधृत पृथक् तत् ।
वय तु जाता उभयेभ्य एभ्यस्तस्मादुभाभ्या विधृता वय स्म ॥११४॥

पटे च मृत्स्वप्युदक निधीयते पटेन मृद्भिर्विधृत च नीयते ।
[२]सूत्रात्मनाऽङ्गान्यय यच्च वायुना स्तब्धानि दृब्धान्यपि तद्विधारणम् ॥११५॥

[३]स्वरूपससृष्टमिहाशनाया बल रसे चेद्विधृतिस्तदा स्यात् ।
बल विधृत्या हि रसे स्वरूपात् ससृष्टमेकर्षिमुदाहरन्ति ॥११६॥

[४]प्राण स एकर्षिरिहाक्षरोऽय प्रोक्तो विधर्ता च विधारणश्च ।

प्राण[४] स एकर्षिरिहाक्षरोऽय प्रोक्तो विधर्ता च विधारणश्च ।
तस्य प्रभावादितरेतरेण श्लिष्टाक्षराणा त्रयमेकवत् स्यात् ॥११७॥

तस्या[६] क्षरस्याथ रसे बल चेत् स्वरूपससृष्टमुदेति वाग्वत् ।
प्राण क्षरोऽय स च वा विधर्ता विधारकश्चेति मतस्तृतीय ॥११८॥

तस्य[७] प्रभावादितरेतरेण श्लिष्ट क्षराणा त्रयमेकवत्स्यात् ।
बाण न्यवष्टभ्य स एव देह विधारयत्येष विचित्र कर्मा ॥११९॥

बले रसस्याथ परस्य चाक्षरे क्षरेऽक्षरस्यास्ति विधारणा पृथक् ।
प्रतेऽक्षर प्रजगताश्च देवता प्रजाश्च तस्मिन् विधृता सदेरते ॥१२०॥

---

[१] पूर्वपद्यद्वयोक्तमनशब्दार्थं स्पष्टयति—भूमौ स्थितानि भूतानि भूम्यन्नम्, तदाकर्षण धृतानि सूर्यमण्डलस्थितस्तु देवा, ते सूर्यस्यान्नम्—तदाकर्षणबद्धा । वयन्तु प्राणिनो भूतदेवमया इत्युभाभ्यामपि बद्धा । भूतमयमस्माक शरीरम्—देवमयानि त्विन्द्रियाणीति ।

[२] पूर्वार्द्धं स्पष्टम्—तत्र मृदि पट च जलविधृति । अस्माक प्राणीनामङ्गानि तु सूत्रात्मरूपेण वायुना धृतानि, अत एव स्तब्धानि—दृब्धानि—परस्परमवद्धानि चेति ।

[३] अशनाया बल रसे स्वरूपससर्गेणास्ति । तत्तु यदा विधृत्या भवति, तमेकर्षि कथयन्ति ।

[४] अथ विधारणा पूर्वोक्तेषु त्रिषु पुरुषेषु विभिन्नरूपतया सगमयति—पूर्वपद्ये य एकर्षि पदेनोक्त, स प्राण एव । स प्राण एवाक्षर पुरुष । अक्षराणा त्रय यदुक्तम्—ब्रह्मा, विष्णुरिन्द्रश्च, ते प्राणस्य विधृतिप्रभावादेव परस्पर श्लिष्टा एकवत् प्रतीयन्ते ।

[५] अथाक्षरपुरुषस्य रसे यदा स्वरूपससर्गेण बलान्तर समन्वेति, तदा क्षरकलारूप प्राण उदेति । सोऽयं तृतीय प्राण । एकोऽव्ययपुरुषकलारूप प्राण, तद्विकासरूपोऽक्षररूपो द्वितीय प्राण । क्षरपुरुषस्य कलास्वादिमस्त्वयं तृतीय प्राण । सर्वमिद गद्यमयपुरुषप्रकरणे व्याख्यातपूर्वम् । विधारकत्व तु त्रयेऽप्यनुगतम्, तदेव प्राणशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तम् । अस्य भौतिकशरीरस्य विधर्ताऽप्य क्षर प्राण एव ।

[६] अयं तृतीय क्षरकलारूप प्राण एव सर्वासा क्षरकलानाम्—'प्राण, आप', इत्युक्ताना सश्लेषकरणेनैकत्वभासक । अयमेव च बाणरूपस्य शरीरस्य विधारक । 'अहमेवैतद्बाणमवष्टभ्य विधारयामि' इति प्राणविवादस्था श्रुतिरत्र बाणपदेन सकेतिता । अग्रिमं पद्यद्वयं प्रागुक्तस्यैवानुवादकं स्पष्टार्थम् ।

दस्तीन्द्रियस्यार्थगता विधारणा तथात्मनः शक्तिगतास्ति धारणा ।
सुपिच्छिलस्य प्रतिविम्बधारणा प्राणस्य चैतत्तनुबाणधारणा ॥१२१॥

[१]इन्द्रस्य सप्तर्षिषु चास्ति धारणा तद्भूतमात्रासु तथर्षिधारणा ।
न तत्क्वचिद्वस्तु न यत्र धारणा सर्वं तयाऽधारि ममेति धारणा ॥१२२॥

इतिविधृत्युदाहरणानि

[२]आत्मा यतोत्सीदति दम्यते वा सदातंमल्प च स दुःखभावः ।
हृत्यस्य चोत्सारगतस्य भूयो धृत्याप्तिमानन्दमुशन्ति विज्ञाः ॥१२३॥

[३]यत्रापि वीरः करुणाद्भुतो वा बीभत्सरौद्रौ च भयानको वा ।
रसेषु चेतो द्रवणेऽपि धृत्या स्वास्थ्याद्विहानन्दरसोपपत्तिः ॥१२४॥

[४]आनन्दमाहुर्द्विविधं विधृत्या स्वास्थ्योपपत्तेः प्रथमः स उक्तः ।
अनुग्रहाद् भूमरसस्य सत्याद्यथात्मनो वृद्धयुपपत्तितोऽन्यः ॥१२५॥

विना विधृत्यानु न वृद्धिरेषा संभाव्यते तेन सदोभयत्र ।
[५]तदन्वयाद्व्यतिरेकतश्च स्वानन्दहेतुं विधृतिं वदन्ति ॥१२६॥

इति विधृतेरानन्दरूपत्वम्

---

[१] क्षरस्य कलारूपा प्राणा सप्तधावतिष्ठन्ते, तत्र मध्यगत इन्द्रो भवतीत्यादि शतपथब्राह्मणस्य षष्ठकाण्डारम्भे व्याख्यातम् । व्याख्यातं चेहापि पूर्वप्रकरणे । सप्तधा स्थिता ऋषयः प्राणाः पक्षपुच्छादिरूपेण व्यवस्थिताः, ते मध्यगतेनेन्द्रेण ध्रियन्त इत्यर्थः । ते च ऋषयो अवादिभूतान्युत्पाद्य तान् धरन्तीति सर्वमन्योन्यधृतं भवति । विधारणाहीनं किमपि न दृश्यत इति भावः ।

[२] अथ विधारणाया आनन्दरूपता व्याचष्टे—"यो वै भूमा, तत्सुखम्, यदल्पं तद् दुःखम्" इति श्रुतेरल्पताऽर्थात् क्षीणता परेणाक्रान्तता वा दुःखरूपा । विधृतिस्तु तदभावरूपेत्यानन्दरूपताऽस्याः सिद्धयतीति भावः ।

[३] वीरकरुणादिषु रसेषु चेतसो द्रवणेऽपि आत्मनो धृतिरिति रसस्यानन्दरूपतोच्यते । तेनापि धृतेरानन्दरूपता सिद्धयतीति । रसेष्वात्मानन्दभानं भवतीति स्फुटं विवृतमलङ्कारशास्त्रग्रन्थेषु काव्यप्रकाशादिषु ।

[४] द्विविधो ह्यानन्दो व्याख्यायते—शान्त्यानन्दः, समृद्धयानन्दश्च । क्षोभाभावे प्रथमः, तत्र [illegible] विधृतिरूपता स्पष्टैव । क्षोभाभावस्य विधृतिरूपत्वात् । समृद्धयानन्दे तु व्यवहारिकस्यात्मनो वित्तप्रजादिकलानां वृद्धिर्भवति, वृद्धिरपि विधृतस्यैव संभवतीति द्विविधोऽप्यानन्दो विधृतिरूपतां नातिक्राम्यतीति ।

[५] अन्वयाद्—विधृतिसत्त्वे आनन्दानुभवात्, अव्यतिरेकतः—विधृतिं विना आनन्दानुपलब्धेश्च विधृतेरानन्दहेतुता सिद्धा । इयं हेतुता लोकव्यवहारदृष्ट्या व्याख्याता । वस्तुतस्तु आनन्दस्यैव स्वरूपतया स्वरूपादप्रच्यवरूपा विधृतिरानन्दरूपैवेति अधिकरणसमाप्तिसूचकवाक्ये आनन्दरूपतैवोक्तेति मान्यम् । आनन्दस्य निरूपतया तत्र धारणासंभवादिति ।

(२२) प्रतिष्ठाधिकरणम्

[१]यदाशनाया म्रियते विधृत्या ज्योतिस्तत सस्रवते समन्तात् ।
सैव प्रतिष्ठाद्विरसा तयैतान्येकात्म्यमायान्ति बलान्तराणि ॥१२७॥

[२]स्वतन्त्र रूपाणि बलानि सर्वाण्यैकात्म्यमायान्ति यदा तदानीम् ।
प्रतिष्ठितान्यात्मनि पारतन्त्र्यं यतो लभन्ते किल सा प्रतिष्ठा ॥१२८॥

[३]यदि प्रतिष्ठेह न चामविष्यज्ज्योति प्रवर्तेत कुत समन्तात् ।
कुतस्तरा वा विधृतिर्बलाना सातानिक रूपमरूप्यिष्यत् ॥१२९॥

[४]प्रतिष्ठिताना विधृतिर्बलाना प्रतिष्ठितेन क्रमते समीची ।
ब्रह्मप्रतिष्ठा तत एव सर्वं प्रतिष्ठित कर्म जगद्विभाति ॥१३०॥

---

[१] मात्राविकाससस्थाविकासाद्या ये ज्योतिषो भेदा पूर्वं निरूपिता, तेषा स्थिति प्रतिष्ठयैव भवतीति प्रतिष्ठाधिकरणेऽत्र प्रतिपाद्यते। मन प्राणवाचामेव रूपाणि ज्योतिर्विधृतिप्रतिष्ठा नामभिराख्यायन्ते—इत्युपक्रम उक्तम्। तत्र वाचो रूप प्रतिष्ठा। सा च स्वसत्तारूपेति पूर्वत्र विधृतिप्रतिष्ठयोर्भेदप्रकरण उक्तम्। यथा च मन प्राणवाच परस्परमविनाभूता, तथैव तद्विवर्ता ज्योतिर्विधृतिप्रतिष्ठा अपि बोध्या। तथा चाशनायाबल यदा विधृत्या म्रियते—धार्यते, तदाशनायावशात्तदवच्छिन्न ज्योतिरूप मन समन्तात स्थिता समन्तात् सस्रवते, परमात्मसात्वतुं प्रसरति, स एव रसद्वययोग एव प्रतिष्ठा। मनो रसस्य प्रथमो विवर्त इत्युक्तमेव बहुश। तदेक रसरूप मनो ज्योतीरूपेण विधृतौ प्रविष्टम्—अपरन्तु अशनायाबलात् सस्युतमिति द्विरसत्वमुक्तम्। क्षणिकान्यपि बलानि यदा रसे प्रतिष्ठितानि भवन्ति, तदा विभिन्नान्यपि एकत्र प्रतिष्ठितत्वादेव रूपतामायान्ति। सैषा तेषा स्वरूपसत्ता, इयमेव च प्रतिष्ठेति भाव्यम्।

[२] पूर्वोक्तमेव स्पष्टीकर्तुं विव्रियते—पूर्वं बलानि स्वस्वरूपेण स्वतन्त्राण्यासन्, यदा तु रसविवर्ते ज्योतिषि प्रतिष्ठितानि जातानि, तदा ज्योति परतन्त्राणि जातानि। इत्थ सर्वेषामैकात्म्यसपादिका, पारतन्त्र्यसपादिका च प्रतिष्ठेति प्रतिष्ठास्वरूपमनुसन्धेयम्।

[३] ज्योतिर्विधृतिप्रतिष्ठाना परस्परोपकारित्व प्रतिपाद्यते—प्रतिष्ठा विना अस्थिरेषु बलेषु रसविवर्तभूत ज्योति कथ प्रवर्तेत, विकास कथ समवेदिति यावत्। बलेष्वेव ज्योतिषो विकासो भवति। अस्थिरेषु क्षणप्रध्वसिषु कथ विकास स्यात्। अस्थिराणा सतानोऽपि न सिद्धयतीति सान्तानिक रूपमपि विधृत्या कथ सपाद्येतेति।

[४] ननु अस्थिराणामपि तरङ्गादीना परम्परा दृश्यते—तथैव बलानामपि परम्परारूप सतानो भविष्यतीति चेत्तत्राह—तरङ्गा अपि यदा जले सत्तारूपेण प्रतिष्ठिता भवन्ति, तदैव तेषा परम्परा सभवति। उत्पन्नप्रध्वस्तानान्तु कथ परम्परा सभवेत्। ज्ञाने परम्परा सेत्स्यतीति चेत्, तत्रापि ज्ञाने प्रतिष्ठितानामेव परम्परा। न चानया ज्ञानपरम्परया वस्तुविकास सभवति, यावद् वस्तुनि बलानां स्थितिर्न स्यात्। अतएव नैयायिका क्षणिकानामपि उत्पत्तिक्षण, स्थितिक्षण, विनाशक्षण इति क्षणत्रय कल्पयन्ति, न तु बौद्धानामिव

[1]यतोऽस्ति चास्तीति मति प्रवर्तते मृत्यो प्रतिष्ठा ननु साभिधीयते ।
प्रतिष्ठित सन्निह कथ्यते सत सत्ता प्रतिष्ठोत्क्रमपाप्मन पृथक् ॥१३१॥

[2]न सा स्थितिर्यत्र गतिर्न विद्यते स्थितिर्न यत्रास्ति न सा गति क्वचित् ।
स्थितिर्नु सैवाऽमृतमत्र दृश्यते गतिर्नु मृत्यु परिवर्तनात्मिका ॥१३२॥

[3]यस्यावृति सा मितिरत्र तत्कृता यस्त्वाकृति सा स्थितिरन्यथा मता ।
उच्छेदगत्या पृथगत्र सा गतिर्मता परिच्छेदफलाऽमृतानुगा ॥१३३॥

उत्पादविनाशयोरेक एव क्षणस्तैरभ्युपगत । स एष स्थितिक्षण एव प्रतिष्ठारूप । विधृतिरपि स्थितिक्षण एव सम्भवति, उत्पादविनाशक्षणयोरैक्ये तु क्व विधृति, सर्वस्य विनाशित्वे च कुत्र विधृति स्यात् । तस्मात्प्रतिष्ठितेन बलेनैव समीची—सङ्गमनम्—सत्तानरूपा प्रतिष्ठापि सम्भवति । तस्मात्सैषा प्रतिष्ठापि ब्रह्मरूपमित्युपगन्तव्यमेव । ब्रह्मरूपया प्रतिष्ठयैव सर्वं जगत्प्रतिष्ठितमिति । प्रतिष्ठामाप्त कर्मैव जगदिति ।

[1] ननु क्षणिके जगति प्रतिष्ठा नास्त्येवेति कुत प्रतिष्ठितत्वमुच्यत—इत्याशङ्क्याह—क्षणिकस्यापि मृत्यो—बलस्य अस्ति, अस्ति इति बुद्धिर्यत प्रवर्तते सैव प्रतिष्ठेत्युच्यते । अस्ति बुद्धि सर्वेषामनुभवसिद्धा, न केनाप्यपलपितु शक्या । सेयमस्तीति बुद्धि सत्ता प्रयोज्या, स वस्तुनि सत्तानुवर्तत इत्यस्माकमस्तिबुद्धिस्तत्र प्रवर्तते । सैषा सत्तैव प्रतिष्ठेत्युच्यते । प्रतिष्ठित सन्, तस्य भाव प्रतिष्ठा सत्ता । सत सत्तैव प्रतिष्ठेत्यन्वय पद्ये । उत्क्रमण तु केवल बलस्वरूपमेव । तद् बलस्य स्वभावभूतं न ब्रह्मणि प्रतिष्ठितम् । तस्मात् पाप्मन—बलाद् उत्क्रमणरूपाद् इय प्रतिष्ठा पृथगिति इयं ब्रह्मणो विवर्त ।

[2] तदित्य विधृतिप्रतिष्ठे स्थितिरूपे—इति पूर्वत्र सिद्धम्, ते च रसप्रधानस्याव्यय-पुरुषस्य कलारूपयो प्राणवाचो स्वरूपे—इति रसरूपे । पर रस सदैव बलेनाविनाकृतो भवति, नित्यसम्बद्धे ब्रह्ममाये—इति पुनरपि स्फुटी करोति । कुत्रापि स्थिति गतिविधि—रहिता जगति न दृश्यते । यमपि पर्वतादिक वय स्थिर मन्महे, तत्राप्यवयवपरिवर्तनात्मिका गतिरस्त्येव अन्यथा प्राचीनत्व तत्र न व्यवह्रियेतेति प्रागनेकधा प्रतिपादितम्, एव गतिरपि स्थिति विना कृता न भवति—इति पूर्वपद्ययोर्व्याख्यातम् । सैषा स्थितिरेव अमृतम्—रस, गतिस्तु—मृत्यु—बलमिति द्वयोर्योग एव सर्वत्रास्त्येव परिवर्तनम्, तथापि प्रत्यभिज्ञा च सर्वत्रैव प्रतीयते—तेन रसबलोभयात्मकं सर्वमिति सिद्धयतीति भाव ।

[3] स्थितिगत्योरेव रूपान्तरे विभुत्वम्, परिच्छिन्नत्वं चेत्याह—सर्वत्र व्याप्तस्य विभोरावरणमेव मिति—परिच्छेद । परिच्छेद एव चाकृति—आकार । इदं गतिरूपम्—आवरणस्यापि बलरूपत्वात् । स्थितिस्तु तद्विपरीता—विभुत्वमेव । इयं मितिरूपा—परिच्छेदकरणरूपा गति उच्छेदरूपाया गते पृथगेव दृश्यते । परिच्छेद उच्छेदश्च विभिन्नावेवेति भाव । इयमन्तरागति—परिच्छेदफला, अनया परिच्छेद एव क्रियते नोच्छेद । इयमपि तु गति—अमृतानुगा—अमृतं रसमेवानुगच्छति, तमेवाश्रयति, रसस्यैव परिच्छेदं दर्शयतीति भाव ।

[1]स्थितस्य शश्वत् परिवर्तनक्रमे यत्पूर्वदृष्टं न पुनः प्रदृश्यते ।
तद्रूपमुच्छिन्नमिति प्रतीयते तत्कर्ममृत्युः परतः सदिष्यते ॥१३४॥

असन् स मृत्युः सति वीक्ष्यते क्षणं यतस्तु सत्तां परिगृह्य सन्निव ।
॥ एव सत्ताधन उच्यतेऽमृतं रसः स नश्यत्सु न नश्यतीह यः ॥१३५॥

[2]सत्ता हि सामान्यमिदं प्रबुध्यते सैकैव सर्वत्र विवर्तते पृथक् ।
भावा भवन्तीह सदन्वयादिमेऽभावः पुनस्तद्व्यतिरेकतो भवेत् ॥१३६॥

कर्मैव सत्कर्मणि बध्यमानं रूपेऽन्यरूपेण विजायते यत् ।
भूयोऽपि भूयोऽपि नवे नवेऽस्मिन् पूर्वैव सत्ता क्रमते स्थितैव ॥१३७॥

इति प्रतिष्ठास्वरूपम्

[3]सत्ता पृथिव्या इह नाभिभूता तस्या विकाशः परितोऽस्ति विश्वु ।
आलम्ब्य तामेव भवन्ति भावा ये पार्थिवास्ते हि तयात्र बद्धाः ॥१३८॥

---

[1] ननु सत्कार्यवादे उच्छेदस्तु कस्यापि नास्त्येवेति कथमुच्छेदो व्यवह्रियत इति तत्राह—परिवर्तनक्रमे पूर्वं यद्रूपम्—तत्तु पुन कदापि नायातीति तस्य तु उच्छेद एव । अवस्थान्तर—प्राप्तिरेव परिणति सत्कार्यवादे । तत्र यावस्था निवृत्ता, सा तु पुनर्गच्छत्येव । अवस्थानामवस्थावद्भि पदार्थं भेद मत्वा तु सत्कार्यवादो व्यवह्रियते । या अवस्था उच्छिद्यन्ते ता कर्मणो रूपम् । रसाश्रयेण तु बलरूपाणामवस्थाना सत्त्व प्रतीयते । न तु तासा स्वतन्त्र-मस्तित्वम्—अत एव वेदान्ते तासामसत्त्व मिथ्यात्व वा व्यवह्रियत इति । परत तासा सत्त्वम्, न तु स्वत । इदमेव मिथ्यात्वम् । मिथु धातु सगमनार्थं, परेण सगता एव ता प्रतीयन्ते, न स्वतन्त्रा —इत्येव मिथ्यात्वनिरुक्ति । अग्रेतन पद्यमस्यैव विवरणरूपम् ।

[2] ततश्च न्यायादिदर्शनेषु यत्सत्ता सामान्य व्यवह्रियते, तद्रसस्य ब्रह्मण एव रूपम्—न तु तत पृथक् किमपि । 'व्यक्त्याकृति जातयस्तु पदार्थ' इति यन्न्यायसूत्रे उक्तम्—तत्र गति सामान्य ब्रह्मरूपम् । आकृति कर्मरूपेत्युक्तमेव । तयो समवाय एव व्यक्तिरित्यनु-सन्धेयम् । सत्तान्वयादेव भाव उच्यते । यत्र तु सत्ता नानुसन्धीयते—स उच्यते–अभाव । यद्यपि सत्ता ब्रह्मरूपा विभ्वी, न तद् व्यतिरेकः क्वापि सभवति, तथापि तस्या अनुसधान यत्सबन्धेन नास्ति, तस्यैवाभाव उच्यते । अतएव 'भावान्तरमभाव' इति न्यायाव्यतिरि-क्ताना पदार्थाना सिद्धान्त , अग्रेतन पद्यमुपसहाररूप स्पष्टार्थमेव ।

[3] प्रतिष्ठा सत्तेत्युक्त प्राक् । तत्र च कारणसत्तैव कार्येष्वनुवर्तते न तु कार्याणा स्वतन्त्रा सत्ता भवतीत्यत्र प्रतिपाद्यते । कार्यसत्तया च कारणसत्ता नाभिभूयते, ततश्च कारणसत्ताया एव विकास कारणसत्तारूपेणेति मन्तव्य भवति । तत्र मूलत पञ्च भूतानि, तज्जन्यादच प्रत्येक शतश पदार्था —यथा पृथिव्या घटकुड्यशरावाद्या , जलस्य फेनबुद्बुदाद्या, तेजस प्रदीपाद्या विकासा । तत्र भूताना सत्तैव भौतिकेष्वनुवर्तते इति द्वाभ्या प्रतिपाद्यते । तत एव भौतिका भूतैर्निबद्धा भवन्ति, तदाकर्षणाकृष्टा न तन्मण्डलव्याप्तेर्बहिर्गन्तु शक्नुवन्ति । पार्थिवादि शरीरवन्त प्राणिनोऽपि पृथिवीनिबद्धा भवन्ति, एव जलीय शरीरवन्तो जलेनेत्यादि व्याख्यतमत्र ।

[१]यतोऽस्ति चास्तीति मति प्रवर्तते मृत्योः प्रतिष्ठा ननु साभिधीयते ।
प्रतिष्ठितः सन्निह कथ्यते सतः सत्ता प्रतिष्ठोत्क्रमपाप्मनः पृथक् ॥१३१॥

[२]न सा स्थितिर्यत्र गतिर्न विद्यते स्थितिर्न यत्रास्ति न सा गतिः क्वचित् ।
स्थितिर्नु सैवाऽमृतमत्र दृश्यते गतिर्नु मृत्युः परिवर्तनात्मिका ॥१३२॥

[३]यस्यावृतिः सा मितिरत्र तत्कृता यस्त्वाकृतिः सा स्थितिरन्यथा मता ।
उच्छेदगत्याः पृथगत्र सा गतिर्मता परिच्छेदफलाऽमृतानुगा ॥१३३॥

उत्पादविनाशयोरेक एव क्षणस्तैरभ्युपगतः । स एष स्थितिक्षण एव प्रतिष्ठारूप । विधृतिरपि स्थितिक्षण एव सम्भवति, उत्पादविनाशक्षणयोरैक्ये तु कथं विधृति, सर्वस्य विनाशित्वे च कुत्र विधृति स्यात् । तस्मात्प्रतिष्ठितेन बलेनैव समीची–सगमनम्–सतानरूपा प्रतिष्ठापि सम्भवति । तस्मात्सैषा प्रतिष्ठापि ब्रह्मरूपमित्युपगन्तव्यमेव । ब्रह्मरूपया प्रतिष्ठयैव सर्वं जगत्प्रतिष्ठितमिति । प्रतिष्ठामाप्त कर्मैव जगदिति ।

[१] ननु क्षणिके जगति प्रतिष्ठा नास्त्येवेति कुत प्रतिष्ठितत्वमुच्यत–इत्याशङ्कायमाह–क्षणिकस्यापि मृत्यो—बलस्य अस्ति, अस्ति इति बुद्धिर्यत प्रवर्तते सैव प्रतिष्ठेत्युच्यते । अस्ति बुद्धि सर्वेषामनुभवसिद्धा, न केनाप्यपलपितु शक्या । सेयमस्तीति बुद्धि सत्ता प्रयोज्या, स वस्तुनि सत्तानुवर्तत इत्यस्माकमस्तिबुद्धिस्तत्र प्रवर्तते । सैषा सत्तैव प्रतिष्ठेत्युच्यते । प्रतिष्ठित सन्, तस्य भाव प्रतिष्ठा सत्ता । सत सत्तैव प्रतिष्ठेत्यन्वय पद्ये । उत्क्रमण तु केवल बलस्वरूपमेव । तद् बलस्य स्वभावभूतं न ब्रह्मणि प्रतिष्ठितम् । तस्मात् पाप्मन–बलाद् उत्क्रमणरूपाद् इयं प्रतिष्ठा पृथगिति इय ब्रह्मणो विवर्तं ।

[२] तदित्य विधृतिप्रतिष्ठे स्थितिरूपे—इति पूर्वत्र सिद्धम्, ते च रसप्रधानस्याव्यय-पुरुषस्य कलारूपयो प्राणवाचो स्वरूपे—इति रसरूपे । पर रस सदैव बलेनाविनाभूतो भवति, नित्यमबद्धे ब्रह्ममाये—इति पुनरपि स्फुटी करोति । कुत्रापि स्थिति गतिविधि—रहिता जगति न दृश्यते । यदपि पर्वतादिक वय स्थिर मन्महे, तत्राप्यवयवपरिवर्तनात्मिका गतिरस्त्येव, अन्यथा प्राचीनत्व तत्र न व्यवह्रियेतेति प्रागनेकधा प्रतिपादितम्, एव गतिरपि स्थिति विना कृता न भवति—इति पूर्वपद्ययोर्व्याख्यातम् । सैषा स्थितिरेव अमृतम्—रस, गतिस्तु–मृत्यु–बलमिति द्वयोर्योग एव सर्वत्रास्त्येव, परिवर्तनम्, तथापि प्रत्यभिज्ञा च सर्वत्रैव प्रतीयते–तेन रसबलोभयात्मकं सर्वमिति सिद्ध्यतीति भावः ।

[३] स्थितिगत्योरेव रूपान्तरे विभुत्वम्, परिच्छिन्नत्वं चेत्याह—सर्वत्र व्याप्तस्य विभोरा-वरणमेव मिति—परिच्छेद । परिच्छेद एव चाकृति—आकारः । इदं गतिरूपम्—आवर-णस्यापि क्रियात्वात् । स्थितिस्तु तद्विपरीता–विभुत्वमेव । इयं मितिरूपा—परिच्छेद-करणरूपा गतिः उच्छेदरूपाया गते पृथगेव दृश्यते । परिच्छेद उच्छेदश्च विभिन्नावेवेति भावः । इयमपरागति—परिच्छेदफला, अनया परिच्छेद एव क्रियते नोच्छेद । इयमपि गति—अमृतानुगा—अमृतं रसमेवानुगच्छति, तमेवाश्रयति, रसस्यैव परिच्छेदं दर्शयतीति भाव ।

[1]स्थितस्य शश्वत् परिवर्तनक्रमे यत्पूर्वदृष्टं न पुनः प्रदृश्यते ।
तद्रूपमुच्छिन्नमिति प्रतीयते तत्कर्ममृत्युः परत. सदिष्यते ॥१३४॥

असन् स मृत्युः सति वीक्ष्यते क्षण यतस्तु सत्ता परिगृह्य सन्निव ।
स एव सत्ताघन उच्यतेऽमृत रस. स नश्यतस्तु न नश्यतीह य. ॥१३५॥

[2]सत्ता हि सामान्यमिद प्रदृश्यते सैकैव सर्वत्र विवर्तते पृथक् ।
भावा भवन्तीह तदन्वयादिमेऽभाव पुनस्तद्व्यतिरेकतो भवेत् ॥१३६॥

कर्मैव सत्कर्मणि बध्यमान रूपेऽन्यरूपेण विजायते यत् ।
भूयोऽपि भूयोऽपि नवे नवेऽस्मिन् पूर्वैव सत्ता क्रमते स्थितैव ॥१३७॥

इति प्रतिष्ठास्वरूपम्

[3]सत्ता पृथिव्या इह नाभिभूता तस्या विकासाः परितोऽस्ति विश्व ।
आलम्ब्य तामेव भवन्ति भावा ये पार्थिवास्ते हि तयाश्च बद्धा ॥१३८॥

---

[1] ननु सत्कार्यवादे उच्छेदस्तु कस्यापि नास्त्येवेति कथमुच्छेदो व्यवह्रियत इति तत्राह—परिवर्तनक्रमे पूर्वं यद्रूपम्—तत्तु पुन कदापि नायातीति तस्य तु उच्छेद एव । अवस्थान्तर—प्राप्तिरेव परिणति सत्कार्यवादे । तत्र यावस्था निवृत्ता, सा तु पुनर्गच्छत्येव । अवस्थानामवस्थावच्छिन्न पदार्थे भेद मत्वा तु सत्कार्यवादो व्यवह्रियते । या अवस्था उच्छिद्यन्ते ता कर्मणो रूपम् । रसाश्रयेण तु बलरूपाणामवस्थाना सत्त्व प्रतीयते । न तु तासा स्वतन्त्रमस्तित्वम्—अत एव वेदान्ते तासामसत्त्व मिथ्यात्व वा व्यवह्रियत इति । परत तासा सत्त्वम्, न तु स्वत । इदमेव मिथ्यात्वम् । मिथु धातु सगमनार्थे, परेण सगता एव ता प्रतीयन्ते, न स्वतन्त्रा—इत्येव मिथ्यात्वनिरुक्ति । अग्रेतन पद्यमस्यैव विवरणरूपम् ।

[2] ततश्च न्यायादिदर्शनेषु यत्सत्ता सामान्य व्यवह्रियते, तद्रसस्य ब्रह्मण एव रूपम—न तु तत पृथक् किमपि । 'व्यक्त्याकृति जातयस्तु पदार्थ' इति यन्न्यायसूत्रे उक्तम्—तत्र गति सामान्य ब्रह्मरूपम् । आकृति कर्मरूपेत्युक्तमेव । तयो समवाय एव व्यक्तिरित्यनुसन्धेयम् । सत्तान्वयादेव भाव उच्यते । यत्र तु सत्ता नानुसन्धीयते—स उच्यते—अभाव । यद्यपि सत्ता ब्रह्मरूपा विभ्वी, न तद् व्यतिरेकः क्वापि सभवति, तथापि तस्या अनुसधान यत्सवन्धेन नास्ति, तस्यैवाभाव उच्यते । अतएव 'भावान्तरमभाव' इति न्यायाव्यतिरिक्ताना पदार्थाना सिद्धान्त, अग्रेतन पद्यमुपसहाररूप स्पष्टार्थमेव ।

[3] प्रतिष्ठा सत्तेत्युक्त प्राक् । तत्र च कारणसत्तैव कार्येष्वनुवर्तते न तु कार्याणा स्वतन्त्रा सत्ता भवतीत्यत्र प्रतिपाद्यते । कार्यसत्तया च कारणसत्ता नाभिभूयते, ततश्च कारणसत्ताया एव विकास कारणसत्तारूपेणेति मन्तव्य भवति । तत्र मूलत पञ्च भूतानि, तज्जन्याश्च प्रत्येक शतश पदार्था—यथा पृथिव्या घटकुडयशरावाद्या, जलस्य फेनबुद्बुदाद्या, तेजस प्रदीपाद्या विकासा । तत्र भूताना सत्तैव भौतिकेष्वनुवर्तते इति द्वाभ्या प्रतिपाद्यते । तत एव भौतिका भूतैर्निबद्धा भवन्ति, तदाकर्षणाकृष्टा न तन्मण्डलव्याप्तेर्बहिर्गन्तु शक्नुवन्ति । पार्थिवादि शरीरवन्त प्राणिनोऽपि पृथिवीनिबद्धा भवन्ति, एव जलीय शरीरवन्तो जलेनेत्यादि व्याख्यातमत्र ।

अप्स्वम्मयास्तेजसि तैजसास्ते वायौ तु वायव्यगणा निबद्धाः ।
वाचो वियत्यत्र बलानि तद्वत् [1]प्राणो धियः प्रज्ञगताः समस्ताः ॥१३९॥

[2]सत्ता पृथिव्यामनुवर्तते जलाज्जले तु सा तेजस एव तेजसि ।
वायोश्च वायौ वियतोऽथ तत्र सा प्राणात् पुनस्तत्र धियोनुवर्तते ॥१४०॥

[3]एवं नु भावाः सकलाः समन्ततो रसेन सत्तामय सूत्ररूपिणा ।
प्रज्ञे निबद्धा अथ तेऽपि भूरिशः प्रज्ञा इहैकाक्षर मूलमास्थिता ॥१४१॥

[4]सत्तैव भावो य इहास्ति भावो भवेदभावो यदि नात्र सत्ता ।
सत्ता यदेका तदिहैकमेव प्रतीयतेऽद्वैतमिदं समस्तम् ॥१४२॥

इति प्रतिष्ठोदाहरणानि

(२३) भूमाधिकरणम्—

[5]ब्रह्मादिरूपं यदतीवगूढं विलक्षणत्वान्न निरूप्यते तत् ।
शक्यं न विज्ञातुमिदं यथावद् यावत्तु शक्यं तदिह प्रदिष्टम् ॥१४३॥

---

[1] यथा भौतिका भूतैर्निबद्धा, तथा प्रज्ञस्यात्मनो विवर्ता मन प्राणवाचो बलानि च प्रज्ञेनात्मना निबद्धानीति भाव । अत्र वाच स्थूलाना सर्वेषामुपादानभूताया आकाशे निबद्धत्वमुक्तमिति अत्र प्राणधियोरेव प्रज्ञनिबद्धत्वमाख्यातम् । यद्यपि आकाशगुणरूपा आकाशेन निबद्धा वाक् स्थूला, सर्वोपादानभूता तु अव्ययकलारूपा वागाकाशादेरपि कारणमित्यस्ति भेद, तथापि इय स्थूला वागपि तस्या मूलभूताया एव प्रथमो विवर्त इति कार्यकारणयोरनन्यत्वेनैवात्र व्यवहार कृत । पार्थक्येन विचारे तु प्राणधियोरिव वाचोऽपि प्रज्ञगतत्वमनुसन्धेयम् ।

[2] इदानी पञ्चसु भूतेष्वपि श्रुत्युक्ताम् "आकाशाद्वायु, वायोरग्नि, अग्नेराप, अद्भ्यः पृथिवी" (तैत्तिरीयोपनिषत्) इति प्रक्रियायामुपजीव्य कारणसत्तैव कार्ये सङ्क्राम्यतीत्युच्यते । पृथिव्या जलात्सत्तानुवर्तते, जले तु तेजस इत्यादि स्पष्टार्थम् । आकाशस्तु प्राणाज्जात इति प्राणसत्ता तत्रानुवृत्ता, प्राणे च मनसो धिय सत्तेत्याद्यनुसन्धेयम् ।

[3] एवं परम्परया विचारे रस एव सत्तारूप, रसरूपैव सत्ता सर्वत्रानुवर्तत इत्यद्वैतं फलति । सर्वं प्रज्ञ आत्मनि निबद्धा, प्रज्ञोऽपि क्षरात्मरूपोऽक्षरे निबद्ध, सोऽप्यव्यये, सोऽपि परात्परे, सोऽपि निर्विशेषे शुद्धे रसे—इति क्रमेणाद्वैते पर्यवसानम् ।

[4] पूर्वमुपपादितामद्वैतप्रक्रिया स्मारयति—सत्तैव भाव इत्युच्यते, सत्ताया भेदे एव च द्वैत मन्यते—इति पूर्वमुष्णोपदृष्टान्तेनोपपादितम् । सत्ताया यत्रानुसन्धान नास्ति, स एवाभाव इत्यनुपदमस्माभिरुक्तम् । सत्ताया ऐक्यादद्वैत सिद्धमेवेति प्रतिष्ठाया उपसहार ।

[5] भूमा—व्यापक ब्रह्म । तन्मनोवागतीतम्, तथापि यावदुपपादयितु शक्यम् तावदुच्यते 'पतन्ति खे ह्यात्मसम पतत्रिण' इति न्यायात् ।

[१]तज्ज्योतिराभाति यया तया यत्सेयं प्रतिष्ठा यद्विहास्ति चास्ति ।
रसो हि भूमाविधृतोऽस्ति भाति विरूपमेतद्धचमृतं निरुक्तम् ॥१४४॥

[२]ज्योतिः प्रतिष्ठा विधृतिस्तथैभिर्नित्याभियुक्तैस्त्रिभिरात्मभियं. ।
परोऽप्य आत्मा पुरुषोत्तमः स्यात् सं सच्चिदानन्द इति ब्रुवन्ति ॥१४५॥

प्रतिष्ठितोऽयं तु यतस्ततः सन् ज्योतिर्मयोऽप्य यदतश्चिदुक्तः ।
धतोऽच्युतोऽयं विधृतः सुखोऽतस्त सच्चिदानन्द इति स्तुवन्ति ॥१४६॥

इतिभूम्नः सच्चिदानन्दरूपम् ।

[३]भूमा बहुत्वं परिपूर्णरूप कामस्तदर्थो न च तत्र कामः ।
कामो ह्यपूर्णे परिपूर्णतार्थं प्रवर्त्तते पूर्णतरे कुतः स्यात् ॥१४७॥

[४]भूम्नो रसात्मो पृथगस्तिकिञ्चित् सर्वं हि तस्मिन्न च तत्परस्मिन् ।
प्रतिष्ठतः स स्वमहिम्नि भूमा भूमैव भूम्नो महिमा प्रतिष्ठा ॥१४८॥

सोऽध. स ऊर्ध्वं स पुरश्च पश्चात् स उत्तरा दक्षिणत. समन्तात् ।
सर्वं सदेकामृतमद्वितीय दिक्कालदेहैर्न विमीयते तत् ॥१४९॥

इति भूम्नः परनिरुक्तरूपम्

---

[१] सत्, चिद्, आनन्द ब्रह्मेति निरूपितमुपनिषत्सु । तत्र चिद्—ज्योति, सत्ता—प्रतिष्ठा, विधृति.—आनन्द —इति ज्योतिर्विधृतिप्रतिष्ठापदैरपि तदेवोक्तमिति भाव । एषा च तत्तद्रूपता प्राग् व्याख्याता ।

[२] ज्योतिरादीना लोके प्रतीयमानाना समष्टिमन्मुखा भेदा पर आत्मा उच्यते । एतदेवाग्रिमपद्येनापि स्पष्टार्थेन विवृतम् ।

[३] 'यो वै भूमा तत्सुखम्' इति श्रुत्युक्त युक्त्याप्यनुसन्धीयते । महत्त्वप्राप्तये सर्वोऽपि जीव प्रवर्तते—ततस्तत्रैव सुखमित्यनुमीयते । सुखस्यैव सर्वाभिलषितत्वात् । ततश्च महत्त्वप्राप्तये सर्वेषा काम । यत. पर तु महत्त्व नास्ति—तत्प्राप्त्यनन्तर किमुद्दिश्य कामो भवेत् । तस्माद्यावदपूर्णता, तावदेव काम, भूमत्वे—व्यापकत्वे तु न काम इति भूम्नो ब्रह्मण, भूमत्व प्राप्ताना मुक्ताना चाकामत्व युक्त्या सिद्धमिति भाव । बहुशब्दादेव इमनिच् प्रत्ययेन 'भूमा' शब्द. सिद्धयति । तेन बहुत्वमेव तस्यार्थं इति ।

[४] छान्दोग्योपनिषदि सप्तम प्रपाठकारम्भे नारदसनत्कुमारसवाद श्रूयते । तत्र वेदशास्त्रेभ्य सर्वेभ्यो नाम भूय., नाम्नो वाग् भूयसीत्यादिक्रमेण भगवता सनत्कुमारेण एकैकस्मात् परस्य परस्य महत्त्वं प्रतिष्ठाप्य पञ्चदश खण्डान्ते प्राणस्य सर्वापेक्षया महत्त्व प्रतिष्ठापितम् । प्रत्येकं च महात्वमुपगम्य नारदेन तदुपासन क्रमेणाङ्गीकृतम् । तदनु तु षोडशखण्डमारभ्य सत्यविज्ञानादिक्रमेण जिज्ञास्य तारतम्यमवतार्य त्रयोविंशखण्डे भूम्न. सर्वस्मात्परत्वमाम्नातम्, तस्य च स्वप्रतिष्ठितत्वमुक्तम् । ता श्रुतिमत्रार्थतोऽनुवदति पद्यद्वयम् । तत्र त्रयोविंश चतुर्विंश खण्डयोरादौ द्वाभ्यां पद्याभ्यामाद्ययानुवाद । तत्र भूमेति पदेन रस एवोक्त —स एव सर्वस्मात्परः सर्वं तस्मिन् प्रतिष्ठितम्—स तु नान्यत्र प्रतिष्ठित इति पद्ययो-स्तयो स्पष्टोऽर्थ. ।

[1]बृहत् सदापत् परिबृंहणं यत् तदुच्यते ब्रह्म य एष भूमा ।
प्रतीयते सर्वगतोऽप्यलिप्तो रूपं तदेतत् परमं प्रविद्यात् ॥१५०॥

[2]नाम्ना विना किञ्चिदिहास्ति नैतन्नाम्नोऽपि वागेव तु भूयसीयम् ।
वाचो मनस्तन्मनसोऽपि भूयान् सङ्कल्पकश्चित्तमतोऽपि भूयः ॥१५१॥

तद्ध्यानविज्ञानबलान्नमापस्तेजोऽन्तरिक्षं स्मर एवमाशा ।
प्राणश्च भूयान् क्रमशस्त्वितीयं यथोत्तरं भूयसि पूर्वं पूर्वात् ॥१५२॥

[3]नाभौ यथारा निखिलाः स्युरर्पिताः प्राणे तथास्मिन्निखिलं समर्पितम् ।
स कर्म कर्ता करणं क्रिया तथा स एव माता स पिता स बान्धवाः ॥१५३॥

प्राणः क्षरं प्राण इहाक्षरं तथा प्राणः परं नास्ति परं किमप्यतः ।
अनेकधा प्राण इहानुपश्यते परो रजास्स्वेष मतः पृथग्विधः ॥१५४॥

इति भूम्नः प्राणे विशेषता

प्राणोऽस्ति[4] सत्यं न ततोऽस्ति सत्यं जिज्ञासितव्यं तु यदस्ति सत्यम् ।
विज्ञाय सत्यं वदतीति तस्माद् विज्ञानमेव प्रथमं तु शिक्षेत् ॥१५५॥
मत्वा विजानाति ततो मतिः प्राक् सपादनीया मतिमान् हि विद्यात् ।
श्रद्धोदये तद्विषये मतिः स्याच्छ्रद्धामतोऽस्मिन् प्रथमं विदध्यात् ॥१५६॥
निष्ठां गताः श्रद्दधते ततः प्राङ् निष्ठैव कार्या न ततः पराक् स्यात् ।
कृत्वा तु निस्तिष्ठति यत्नयोगात् तस्मादिहासौ कृतिमान् पुरः स्यात् ॥१५७॥
यदैव कुर्वन् लभते सुखं चेत् तदा करोतीति सुखं परीक्ष्यम् ।
सुखं तु भूमैव न चाल्पभावे सुखं स भूमा प्रथमोऽवधेयः ॥१५८॥

इति भूम्नः सुखरूपता

[5]यत्रान्यदन्यत् प्रतिपद्यते तत् स्यादल्पकं तन्मतमत्र मर्त्यम् ।
न श्रूयतेऽन्यन्न च दृश्यतेऽन्यद्विज्ञायतेऽन्यच्च न चेत् स भूमा ॥१५९॥

इति भूम्नः स्वरूपम्

---

१ भूमैव सर्वस्माद् बृहत्त्वाद् ब्रह्मपदेनोच्यत इति पद्याशय ।

२ अथ पूर्वोक्त छान्दोग्यश्रुतावाम्नातः नाम, वाक्, मन, सङ्कल्प, चित्त, ध्यान, विज्ञान, बलानाम्, ततश्चान्नाप्, तेज, आकाशस्मराशा प्राणाना महत्त्वक्रम पद्यद्वयेनानूदित संक्षेपेण । एषां कुतो महत्त्वक्रम इति तु तत्र श्रुतावेव व्याकृतम्—नेह ग्रन्थकृता प्रपञ्चितम् ।

३ अथ पद्यद्वयेन प्राणस्यैव भूमत्वं तस्यैव महिमा च प्रोच्येते स्पष्टार्थेन । अत्र च प्राण शब्दो ब्रह्मबोधक एवेति वेदान्तसूत्रेषु निर्णीतम् ।

४ अथ छान्दोग्यश्रुत्युक्तो जिज्ञास्यक्रम पद्यचतुष्टयेन स्फुटार्थेनानूदित ।

५ अथ पूर्वोक्त छान्दोग्यश्रुतेरन्ते पुन भूम्न स्वरूपमेवानुवदति—यत्र भेद प्रतीयते, तत्राल्पत्वं स्वत सिद्धम्—स्वस्मादन्यदपि किञ्चिदस्तीति स्वस्य व्यापकत्व नास्त्येव, व्यापक—

यदल्पमल्पं[1] तदिदिवर्तमात्रं यथा तु भूमा सुखमिष्यते तत् ।
परस्तु भूमाऽस्त्यमृतेऽतिमात्रे ततः परानन्दमयः स आत्मा ॥१६०॥

भयं[2] हि कम्पः स्थितिविच्युतोऽसौ तत्कर्म मृत्युः स इहापदिष्टः ।
ध्रुवं प्रशान्तं त्वमृतं ततोऽन्यत् ततः सदानन्दमयः स आत्मा ॥१६१॥

[3]भयं मितस्य प्रबलाद् द्वितीयादिदं त्वमात्रामृतमद्वितीयम् ।
न कम्पयोग्यं न ततो वरिष्ठं ततोऽभयानन्दमयः स आत्मा ॥१६२॥

[4]रसोऽन्नमापीयत आत्मने यत् तृप्तिर्गतिस्तस्य रसस्य दृष्टा ।
धियात्ममानन्द इतीह तृप्तौ ततृप्तिजानन्दमयः स आत्मा ॥१६३॥

[5]सुख रसो ह्येति वदन्ति विज्ञा रसं हि लब्ध्वा सुखिनो भवन्ति ।
रसोऽमृतं कार्यरसानुभावात् ततो रसानन्दमयः स आत्मा ॥१६४॥

इति भूम्न आनन्दत्वमात्मत्वं च

स्वाभाव एव चाल्पत्वम् । यत्र यत्र किञ्चिद्विजानीम—तत्र ज्ञेयं ज्ञातुः पृथगिति अल्पत्व सिद्धम् । एवं श्रवण—श्रोतव्ययो, द्रष्टृदृश्ययोश्चापि भेदे अल्पत्वमर्यागतम् । यत्र तु ज्ञातृज्ञेययो श्रुतश्रोतव्ययोश्चापि भेदो नास्ति स भूमा । सोऽयं भेदो कल्पित, रसस्तु भूमा अद्वितीय इति ब्रह्माद्वैतं सिद्धयति ।

[1] आत्मैवानन्दमय इति भूयोऽपि प्रतिपाद्यते दाढर्याय लोके हि दृश्यते—यस्योपकरणादेर्यावती अल्पता, तस्य तावदेव दुःखमिति । यावती तु प्रजावित्तयोर्वृद्धिर्भवति तावदेव तेन सुखमनुभूयते । तस्मान्महत्त्वरूपो भूमैव सुखमिति स्पष्ट सिद्धयति । ततश्च यदमृत रसो नाम सर्वेभ्योऽपि महान्, तस्यानन्दरूपतायां कः सन्देह ?

[2] तत्र भयदुःखयोः सम्बन्धो नास्तीत्युच्यते—भय शब्दो हि कम्पवाचक, एतच्चाग्रे दुःखसुखाधिकरणे स्पष्टमुपपाद्येत । सोऽयं कम्पः स्थितेर्विच्युति—स्थित्यभाव एव कम्पः । इदमेव च मृत्योर्बलस्य रूपम्—इति सर्वं प्रागुक्तम् । इदमेव च दुःखमुच्यते । अन्तःकरणविचलने हि दुःखमनुभूयत इत्युक्तं च वक्ष्यते । ततश्च बलमेव दुःखम् । तद्विपरीतो रसस्त्वानन्द इति युक्त्यापि सिद्धयतीति ।

[3] पूर्वोक्तमेवोपपाद्यते । य आत्मन परिच्छिन्नं मन्यते, स्वस्माच्च परं प्रबलं मन्यते—तस्य बलिष्ठाद् द्वितीयाद्भयं भवतीति दृश्यते लोके । रसशब्दवाच्यममृतं ब्रह्म तु अद्वितीयम्, न ततोऽन्यत् किञ्चिदस्तीति तत्र कुतो भयं स्यात् । एतच्च 'द्वितीयाद्वै भयं भवति' बृहदा॰ १।४।२ इत्यादासु श्रुतिष्वेव स्पष्टम् ।

[4] सर्वस्य रूप आनन्द एव भवतीति ततोऽप्यानन्दस्य महत्त्व निरूप्यते । आत्मने—आत्मभोगस्थापनाय शरीराय तद्रक्षणाय यदन्नमापीयते—भुज्यत इति यावत् । तस्य गतिः—परिणाम, तृप्तिः । अन्नं लोकदृष्ट्यापि रसरूपं, तस्मादन्नस्य परिणामस्तृप्तिः सिद्धा । तृप्तेर्ज्ञानं चानन्दः, तस्मादानन्द एव सर्वस्यापि पर्यवसानम् ।

(२४) आनन्दकारणताधिकरणम्

[१]स्त्रीपुंसयोर्यत्र न हर्षसंभवस्तदा न गर्भस्थितिरिष्यते क्वचित् ।
गर्भच्युतिः स्याच्च विषादसत्त्वादानन्दतः सर्वमिदं प्रजायते ॥१६५॥

[२]न जीवने यस्य तु हर्षसंभवेश्चिरं न जीवेत् स इहार्ति संप्लुतः ।
प्रतिक्षणं जीवति हर्षमात्रया स सर्वतोऽन्नादिह तृप्तिमश्नुते ॥१६६॥

यदौषधीर्वारि[३] तथाग्निवायू वाचं बलं ज्ञानमिहान्नमत्ति ।
स सर्वतस्तृप्तिमुपेत्य शश्वद्धर्षं स गृह्णाति सहर्षं आत्मा ॥१६७॥

[४]एतेषु वा सप्तविधेषु भोग्येष्वन्नेषुनानन्दरसो यदि स्यात् ।
आनन्द आत्माविभवेत्तेषुमहांश्च न स्यान्नच तृप्तिमेयात् ॥१६९॥

---

[१] लोकेऽपि सुखं रसपदेनोच्यते । 'रसोऽस्माभिर्लब्धः' इत्येव सुखिना प्रतीतिर्दृश्यते । लोके च यत्सुखम्, तदात्मानन्दस्यैव प्रतिबिम्बरूपं तत्कार्यमेवेति प्रागनेकधोक्तम् । ततश्च यस्य प्रतिबिम्बने सुखम्, तस्य सुखरूपताया कः सन्देह इति भावः ।

[२] अथानन्द एवोत्पादक इत्युच्यते—विषादस्य सत्त्वाद्—प्रमराद् गर्भच्युतिर्भवति । स्पष्टार्थमन्यत् ।

[३] आनन्दस्यैव जीवनस्थितिसंपादकत्वरूपं पालकत्वमनेनोच्यते ।

[४] अन्नात् तृप्तिः, तृप्तिरेव हर्षः, ततो जीवनमिति स्फुटमेव सर्वेषामनुभव इति ।

[५] बृहदारण्यकोपनिषदि प्रथमाध्यायस्य पञ्चमे ब्राह्मणे सप्तान्नविवरणं श्रूयते—तस्या-यमाशयो ग्रन्थकृतान्यत्र व्याख्यातः, यथा—अन्नम्, जलम्, अग्निः, वायुः, वाक्, बलम्, ज्ञानम्—इति सप्तापि मनुष्यस्यान्नानि । एतानि प्राप्नुवन्नेवायं जीवति । एकस्याप्यलाभे उद्विजते तदेवैतेन पद्येनोच्यते । अत्रौषधिपदेनान्नमुक्तम् । अन्नस्य जलस्य वायोश्च प्राणधारकत्वं प्रसिद्धमेव । अग्निपदवाच्या उष्णतापि प्राणधारकत्वेन प्रसिद्धा, उष्णताया अभावे प्राणापग-मस्य सुप्रसिद्धत्वात् । साम्यन्नादिष्वनुस्यूता भुज्यत एव । एवं कस्या अपि वाचोऽश्रवणे भवति मनुष्यस्योद्वेगः, बलमपि चेदन्नादिभिर्न लभ्यते, तदापि मृत्युः । ज्ञानाभावे च मृत्युः सुप्रसिद्धमेव । तेषामेषां लाभेन तृप्तिर्भवति । तृप्तेश्च हर्षः, तस्माद्धर्षस्य जीवनरक्षकता सिद्धा ।

[६] उक्तेषु सप्तविधेषु भोग्येषु यन्नेषु आनन्दं लभते—इत्येवात्मा प्रवर्तते, यत्र त्वानन्दं लभते, तस्मिन् विषये आत्मा न विभवेत् विभूतिसंबन्धस्तत्र न स्यात् । मुख्यस्यात्मनो विभूतिरेव संबन्धो बलरूपे जगतीति समर्गाधिकरणोक्तं स्मर्तव्यम् । तेनैतत् सिद्ध्यति यदानन्दरूप एव आत्मा । आनन्दस्यैवानन्देन सजातीयाकर्षणरूपः संबन्ध उपपद्यते । अन्तःकरणावच्छिन्नो व्यावहारिकस्त्वात्मा विषयसंबन्धे सति महान् भवति—विकसति विवेचितं प्राक् । स विकासोऽप्यानन्दस्यालाभे न भवति, च तृप्तिरपि आनन्दस्यालाभे भवतीति आनन्दे एव संबन्धादानन्दमयत्वमात्मनः सिद्ध्यति ।

[१]प्राण्यादिहान्यादपि कः क्षणं वा नानन्दमाकाशमिदं यदि स्यात् ।
शृणोति यत्पश्यति वेत्ति यद्वा धृतिं तदाप्नोति सुखं तदिष्टम् ॥१७०॥
[२]आहारतो वाथ विहारतो वा सा निर्वृतिर्यत्र रमेत लोके ।
सर्वत्र लोके रमते हि लोकस्तस्मात्स आनन्द इहास्ति भूमा ॥१७१॥

इत्यानन्दस्यात्मन- सर्वजगत्प्रवर्तकत्वम्

जगदानन्दताधिकरणम्

[३]चिरं स तिष्ठत्यपि यत्र देशे तत्रैव भूयो रमते स्वभोगैः ।
ततो बहिष्कारकृतो त्वमुष्य प्रतीयते चेतसि दुःखभाव ॥१७२॥

---

[१] 'को ह्येवान्यात्, क प्राण्यात्, यद्येष आकाश आनन्दो न स्यात्' (तैत्तिरीयोपनिषत् ब्रह्मानन्दवल्ली ७ अनु०) इति तैत्तिरीयश्रुतिमर्थतोऽनुवदति—अननम्-जीवनम्, प्राणनम्—अभिनवपदार्थोत्पादनम्। श्वासप्रश्वासादिप्रवृत्तिर्वा, उभयमपि आनन्दाभावे क्षणमपि न सभवतीति श्रुतेरभिप्रायः। अत्राकाशपदेनात्मैव गृह्यत इति निर्णीत ब्रह्मसूत्रेषु आकाशाधिकरेण। स्पष्टार्थमन्यत्।

[२] अथ वक्ष्यमाणेऽधिकरणे निरूपयिष्यमाण जगतोऽप्यानन्दमयत्वमुपक्षिपति—आहरतो वा विहारतो वा यत्र निर्वृति—तृप्तिर्भवति—तत्रैव लोक रमते, तत्रैव क्रीडति, तेनैव पदार्थेन सबध्नाति। लोकस्य च जनसमष्टिरूपस्य सर्वत्रैव रमण दृश्यते, कश्चित् क्वचिद्रमते, तदपरस्तु तदपरत्रेति। नास्त्येव स आहार क्रीडास्थान वा, यत्र कस्यापि अभिरुचिर्न स्यात्। अस्माकमत्यन्त घृणास्पदेष्वपि नरकादिषु कृमिवाराहादीना रमणदर्शनात्। तस्मात् सर्वत्रैव रमणम्, सर्वत्रैवानन्द इति आनन्दस्य भूमत्वम्—व्यापकत्व सिद्ध्यतीति भाव।

[३] एषा सप्ताना पद्यानामयमाशय—आत्मनो भोग्येन द्रव्येण सह यदा एकीभावो भवति, तदा तत्र प्रीतिर्भवति, तत्रैव चानन्दानुभव। प्रीतिरानन्दस्यैव रूपम्। यदा तु भोग्याद् द्रव्यात् पृथग्भाव—तदा दुःखम्। यथा कश्चित् पुरुष क्वचिदभिनवे स्थाने गत पूर्वं न रमते, कालेन तु तत्रैव तस्य प्रीतिरुत्पद्यते—यदि केनचित्तस्मात् स्थानात् स बहिष्क्रियेत, तदा तस्य दुःख भवति। तेनैतदनुमीयते—यावतत्र ममत्व नामात्मसबन्धो नासीत्—तावत्तत्र प्रीतिर्नासीत्। यदा तु क्रमेण ममत्व प्रवृत्तम्—तदा परस्पर सबन्धादेकीभावे आनन्दरूपा प्रीतिर्जाता। पुनर्बहिष्कारेण भेदप्रसङ्ग दुःखानुभव। यत् स्थानमाहारादि वा पुरा सुखदमासीत, बहिष्कारेण तदलाभे तदेव दुःखजनकं भवति। दैवात् पुनरपि यदि तत्रैव गच्छेत्, तदापि सद्यो न रमणम्, अपि त्वचिरेव। क्रमेण तु रमणम्। यदि केवलम् आत्मैवानन्दरूप स्यात्, तदा तस्य सर्वैकरूपत्वादिदं तारतम्य न स्यात्। तस्मादिदं सिद्ध्यति आत्माप्यानन्दमय, भोग्यमप्यानन्दमयम्। द्वयोर्ममत्वरूप एकीभावे आनन्दानुभव, पृथग्भावरूपे अन्तरे तु दुःखानुभव, पुनरेकीभावे पुनरानन्दानुभव इति। तेनानन्दस्य ब्रह्मरूपस्य व्यापकत्व सिद्धम्। तदेतच्छ्रुत्यापि ध्वनितम्। पूर्वोक्त श्रुतेरग्रे तैत्तिरीयोपनिषदि (ब्रह्मानन्दवल्ल्या ७ अनु०) 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तर कुरुते, अथ तस्य भयं भवति' इति। यद्यपि तत्र श्रुतौ ब्रह्मणा सहैकीभावे अभयम्, भेदे तु भयमाम्नातम्। पर ब्रह्मणो व्यापकत्वात्सर्वत्रैवाभेदबुद्धिस्तया श्रुत्या सिद्ध्यति। ततश्च श्रुत्युक्तमर्थमनुभवपथ आरोपयितु ग्रन्थकृता भोग्येन पदार्थेनाप्येकीभावस्थापने या युक्तिर्योजिता। पद्यानि स्पष्टार्थानि।

तथात्मनस्तस्यस्वतः स्वभोग्ये विज्ञानतो या ममता विविष्टा ।
निवर्तते सा तदिहात्मनस्तद्भोग्यं पृथक् स्यात्तदिहास्ति दुःखम् ॥१७३॥

यान्येव भोग्यानि पुरा सुखानि तान्येव सम्प्रत्य सुखानि भान्ति ।
भोग्यस्थितात्मस्थितयोश्च तस्मादानन्दयोरन्तरमेतदाहुः ॥१७४॥

तेनाऽयमानन्दमयः स आत्मा तेनेदमानन्दमयं च भोग्यम् ।
एकं पुरासीदुदरेऽन्तरे तु कृते भयं स्यात् तदर्थंति दुःखम् ॥१७५॥

सुखेन भोग्येन सुखोऽप्ययमात्मा न संभवेदेकमयः क्वचिच्चेत् ।
विशेषबोधादुदरेऽन्तरे तु कृतेन तस्मिन् रमते स दुःखी ॥१७६॥

बहिष्कृतस्यैव पुनः प्रवेशो यत्रैव गच्छेत्स रमेत सद्यः ।
भयाक्रमाद् भोग्यकुले स आत्मा ममत्व योगाद्विभवन् रमेत ॥१७७॥

न केवलं तत्सुखमात्मनोर्नं तस्या विशेषावसुखाऽप्रसङ्गात् ।
आत्मेव तस्मादिह भोग्यवर्गोऽप्यानन्द एवेति मतः सभूमा ॥१७८॥

इति सर्वजगत आनन्दमयत्वोपपादनम्

(२३) अणिमाधिकरणम्

न[१]यत्र खण्डो न च खण्डयोगः स एव भूमा परिपूर्णरूपः ।
यं यं तु पश्यामि स एव सर्वोऽप्यखण्ड एको रस एव भूमा ॥१७९॥

[१]परे तु पश्यन्ति यदत्र दृश्यते सर्वं हि तत् सावयव प्रदेशवत् ।
सर्वस्य खण्डाः प्रभवन्त्यखण्डता नास्त्यन्ततः कुत्रचिदप्यणोरपि ॥१८०॥

[१]क्षुद्रेऽल्पमत्रे पृथुले चरिष्ठे कूपे तटाके लवणं निदध्यात् ।
सर्वत्र तु प्रत्युदकाणुसाम्यात् प्रसारणं स्याल्लवणस्य लोके ॥१८१॥

---

[१] उक्तो भूमा अखण्ड—अनवयव, खण्डानां योगेन नोत्पन्न, किन्तु नित्यमेव पूर्णं । स च सर्वत्र व्याप्त इति सर्वोऽप्यर्थो रसरूपेणाखण्ड एव। सच्चिदानन्दानां रसरूपाणां न क्वापि खण्ड सम्भवतीति भाव ।

[1]क्षुद्रे गृहे वा प्रवृद्धे वरिष्ठे कर्पूरखिल्यं विसवे निदध्यात् ।
सर्वत्र साम्यादनुमात्रताणु प्रसारिणस्तस्य कणा भवन्ति ॥१८२॥

कर्पूरखिल्यं लवणं तदित्थं महावकाशेऽथ महासमुद्रे ।
यत् प्रक्षिपेत् तद्विभवेत् तन्निम्ना ततोऽस्ति नान्तः परमाणुखण्डे ॥१८३॥

[2]परे तु पश्यन्ति यदत्र दृश्यते सर्वं सखण्डं रसतः स एव यः ।
खण्डोऽस्ति खण्डस्तु न तस्य कल्प्यते तथा प्रदेशोऽवयवश्च नेष्यते ॥१८४॥

[3]महर्षयस्त्वाहुरखण्डता वा सखण्डता वास्ति न नास्ति चेति ।
बलात्सखण्डेऽपि रसादखण्डे सर्वत्र बुद्धिर्द्विविधा समीची ॥१८५॥

[4]बलं मितं तेन हि खण्डवत्कृतं प्रदृश्यते सर्वमिदं पृथक्पृथक् ।
बलव्यपाये तदखण्डमेकवत् स एकसिन्धुर्बहुभङ्गवान्यथा ॥१८६॥

गतं न पृथग् दृश्यत एवेति उभयमिदं नोपपद्यते, तेन क्षुद्रे पात्रे येऽणव आसन्, महति तटाके तेऽपि खण्डशो विभक्ता.। ततोऽपि महति समुद्रसदृशे च तटाके सर्वत्र भवति तदवयवानां व्याप्तिः, एकत्रैव क्वचित्र तदनुमातुं शक्यम्—प्रमाणविरहादिति अणूनां तदवयवानामपि च खण्डपरम्परा प्रवर्तत एवेत्यकामेनापि मन्तव्यं स्यात् । तस्मान्निरवयवं किमपि नानुसन्धातुं शक्यम् ।

[1] द्वितीयं पूर्वसदृशं कर्पूरदृष्टान्तमाह—वायोरप्यनुसृत्य कर्पूरखण्डावयवा क्षुद्रे महति वा गृहे समं प्रसरन्तीति पूर्ववदेवावयवपरम्परा विश्रामो नाप्यवसीयते । एवं केनचिदल्पनुभविना वैद्येन शतं द्विशतं वौषधीर्मापमापमिता समायोज्य चूर्णीकृत्य गुञ्जापरिमिता गुलिका निर्मिता, तत्रैकैकस्यामस्ति सर्वासामोषधीनां योग इति मन्तव्यमेव, अन्यथा क्व तत्तदौषधप्रभावस्तत्रानुभूयेत । तत्र च गुञ्जामात्राया गुलिकाया क्व द्विशतौषधावयवसमावेशः, क्व च मापमात्राणामोषधीनां सर्वत्र गुलिकासु व्याप्तिरिति नानुसन्धातुं शक्यमित्यप्युदाहार्यम् । तस्मादवयवावयवपरम्पराया विश्रामो नानुसन्धातुं शक्य इति सर्वेषां वस्तूनां सखण्डता सिद्धा ।

[2] अथ वेदान्तदर्शनमतमाह—परे वेदान्तविदः पश्यन्ति—यदत्र जगति दृश्यते सखण्डम्—तत्सर्वं रसरूपं ब्रह्मैव । सच्चिदानन्दरूपेण रसस्य सर्वत्र व्याप्तत्वात्—'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' इति श्रुतिवचनात् । ततश्च खण्डोऽपि रस एव । निरवयवे च ब्रह्मणि न खण्डाः सम्भवन्तीति कल्पनामात्रमिदमवयवावयविकल्पनेति । न हि सत्तायां ज्ञाने आनन्दे वा ब्रह्मरूपे खण्डानुभवोऽस्ति । नामरूपे च मायाकल्पिते एवेति न वास्तविके ।

[3] अथ वैदिकविज्ञानदृष्ट्या उभयोर्मतयोः समन्वयमाह । असखण्डता सखण्डता वा यानुभूयते—सच्चिदानन्दरूपेणाखण्डता, नामरूपसम्पत्त्यात्मकस्य च सखण्डतेति । तदुभयमप्यस्ति, किमपि नास्ति—इति न, अनुभवस्यापलपितुमशक्यत्वात् । ततश्च द्वयोर्मूलमपि तथाभूतं द्वयं कल्पनीयम् । तदेव व्याहृतम्—रसबलोभयात्मकं सर्वम् । तत्र रसरूपेणाखण्डता, बलरूपेण तु सखण्डतेति द्विधापि बुद्धिस्तत्रत्य एव ।

[4] बलं स्वयं मितम्—तच्च रसेऽपि निति दर्शयति, तरङ्गा इव जले—इति सर्वं व्याख्यातपूर्वम् । नामरूपात्मकस्य बलस्य पृथक्कारे तु नाम्न्येव सखण्डता, तद्रूपैकरस्यात्, तरङ्गाभावे जलस्यैकत्वेनेति ।

[1]भूताणवो ग्रन्थनकृद्बलक्षयापि खण्डिताः स्युः परमाणवः पृथक् ।
ते चाणवो ग्रन्थिविमोकतः क्रमादभिद्रुताः पुद्गलतां त्यजन्ति हि ॥१८७॥

[2]आकाशावत्सर्वगते रसे पुनर्विलीयमानाः प्रभवन्ति सोऽणिमा ।
एषोऽणिमा सोऽस्ति रसो य उच्यते भूमाविभुर्यो बहिरन्तरा ततः ॥१८८॥

क्षुद्रे[3]ऽप्यभ्रे विशदे वरिष्ठे कूपे तटाके लवणं निदध्यात् ।
सर्वत्र तु प्रत्युदकाणुसाम्यात् प्रसारणं स्याल्लवणस्य मन्ये ॥१८९॥

क्षुद्रे गृहे वा प्रमृटे वरिष्ठे कर्पूरखिल्यं यदि वा निदध्यात् ।
सर्वत्र साम्यादनुमारुताणुप्रसारिणस्तस्य कणाः भवन्ति ॥१९०॥

भूमाणिम्नो. स्वभावविशेषभावावैकरूप्यम्

---

[1] परमाणूनामपि सखण्डता पूर्वोक्तामुपपादयति—अणूनामवयवाना बलेन परस्पर सघटन ग्रन्थिरूप क्रियते इत्यवयविप्श्वेक्ता भासते। बलान्तरेण ग्रन्थिकृतो बलस्य नाशने तु अवयविन' खण्डिता भवन्तीति—परमाणुपर्यन्तमवयवविभागेनावयवविनाशप्रक्रिया। परमाणवोऽपि तु बलग्रन्थिसपादिता एवेति। तत्रापि ग्रन्थिविमोके तद् द्रव्यताव्ययेति, यथा पार्थिव—परमाणूना ग्रन्थिविमोके तेषा द्रव्यत्व जायते, तस्य जलरूपस्यापि ग्रन्थविमोके तु तैजसत्वम्—अनेन क्रमेण वायोरणूनामपि ग्रन्थिविमोके ते परमाणव, पुद्गलताम्—घनताम्—दृश्यताम्—स्थानावरोधकतारूपा परित्यजन्ति—तदा नामरूपपरित्यागेन तेषा भूम्न्येव लयो भवतीति भाव। तदुक्त श्री शङ्कर भगवत्पादै शारीरकभाष्यस्य द्वितीयाध्यायद्वितीयपादे वैशेषिक—खण्डनप्रकरणे—परमाणोरपि विनाशोपपादाने (२।१९ सूत्र भाष्ये) "नावश्य विनश्यद्वस्तु द्वाभ्यामेव हेतुभ्याम् (कारणविभागकारणविनाशाभ्याम्) विनष्टुमर्हतीति नियमोऽस्ति—इति काठिन्यविलयनवन्मूर्त्यवस्थाविलयनेनापि विनाश उपपद्यते" इति। आद्यत्वे तु वैज्ञानिका परमाणुविभागेन महान्ति कार्याण्यनुतिष्ठन्तीति भारतीयानामाचार्यणा सूक्ष्मदर्शिता सिद्धयतीत्यास्तामप्रकृतम्।

[2] एवन्तु पूर्वोक्त लवणकर्पूरादिरीत्या परमाणूनामपि ग्रन्थिविलयनरीत्या च विलीयमाना अणवोऽन्तत क्व यान्तीति विचारे आकाशवत् सर्वगते रसे एव विलीयन्ते इत्यभ्युपगन्तव्य स्यात्। ततश्चाणिम्नोऽपि परिणामोऽन्ततो भूमैवेति सिद्धयति। तत्वाना विलयनेन निष्पन्नोऽणिमा, यत परमणुत्व नास्ति, रसस्तु निरवच्छिन्नो भूमेत्युच्यत इति।

[3] अणिमस्वरूप बोधयितु पूर्वोक्त (१८१-१८२) पद्यद्वय पुनारावर्त्यते। तदेव सदणिम्नो रूप छान्दोग्योपनिषदि षष्ठे प्रपाठके महर्षिणोद्दालकेन श्वेतकेतु प्रति बहुधा व्याख्यातम्—तस्यैवाशयोऽत्र प्रकरणे ग्रन्थकृता शब्दान्तरैरनूदित। अणिमापि भूम्नो रूपेण परिणमतीत्यपि तत्रानेकैर्दृष्टान्तै स्फुटीकृतम्। उक्तो लवण दृष्टान्तोऽपि तत्रोपात्त—

"लवणमेतदुदकेऽवधायाथ मा प्रातरुपसीदथा इति—स तथा चकार, तं होवाच यद्दोषा लवणमुदकेऽवाधी, अङ्ग! तदाहरेति। तद् भावमामृश्य न विवेद, यथा विलीनमेवाङ्ग। अस्यान्तादाचामेति, कथमिति, लवणमिति। मध्यादाचामेति कथमिति—लवणमिति, अन्तादाचामेति, कथमिति—लवणमिति। अभिप्रास्यैतदथ मोपसीदथा इति। तद्ध तथा चकार।

[१]भूताणुमिश्राः पुरुषाश्च खण्डितास्त्रुटयन्ति नानात्मकतां व्रजन्ति ते ।
खण्डाश्च संयुज्य मितिव्यतिक्रमादेकात्मतां यान्ति बृहन् [illegible] जायते ॥१९१॥

इत्थं तदल्पाल्पमितिं विलोप्य प्रवृद्धरूपः क्रमशोऽन्ततो यः ।
उच्छेदतः सर्वमितेरमात्रोऽवशिष्यते पूर्णरसः स भूमा ॥१९२॥

आपः समुद्रार्द्रविरश्मिनोत्थिता दिवगता भूमितलेऽनुवर्षिताः ।
प्राच्यः प्रतीच्यः परितः प्रवाहिताः समुद्रमेवानुविशन्ति सर्वतः ॥१९३॥

सर्वा हि तास्ताः सरितः समुद्रादुद्भूय भूयोऽप्यपियन्ति तस्मिन् ।
समुद्रभूता न पृथक् स्वरूपैस्ता लक्षिताः स्युश्च्युतरूपसंज्ञाः ॥१९४॥

[२]एवं प्रजाः सर्वविधा हि तास्ता यतः प्रजाता अपियन्ति यत्र ।
यत्राप्ययेवाच्युतरूपसंज्ञाः पृथक् स्वरूपेण च लक्षिताः स्युः ॥१९५॥

य एष सर्वप्रभवः प्रतिष्ठा परायणं सर्वगतं च सूक्ष्मम् ।
यस्मिन् प्रजास्ताः सकला अपीता विवेकमन्तर्न पुनर्लभन्ते ॥१९६॥

[३]यथेह नाना कुसुमाहृता रसा मध्वङ्कृता आत्मविवेकमीशते ।
तत्सत्यमात्मा स परः स एषोऽणिमैतदात्म्यं त्विदमस्ति सर्वम् ॥१९७॥

यथेह तोये लवणं विलीयते यावज्जलं तद्विभवत्यलं समम् ।
अत्रैव तन्नात्र किलेति नोदके निभालयन्तोऽत्र तथाऽणिमा रसः ॥१९८॥

[४]यथा तरोरस्य रसः स्रवत्ययं मूले च मध्ये च तदग्रके समम् ।
रसेन जीवन्नमुना स मोदते तथा रसेनेदमनन्तविश्वकम् ॥१९९॥

शाखां प्रशाखामपि यामयं रसो जीवस्त्यजेत् सा म्रियते विशुष्यति ।
तथात्मभूतात् रसात् परिच्युतं जगत्पलं कर्मबलं विनश्यति ॥२००॥

तच्छश्वत्सवर्तते ह होवाच—अत्र वाव किल सत्सोम्य न निभालयसे, अत्रैव किलेति । स य एषोऽणिमा ऐतदात्म्यमिदं सर्वम्, तत्सत्यं स आत्मा, तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति ।" (छान्दोग्य उ० ६।१३) । अत्र अणिम्न एव भूमत्वमुक्तम् । एवं कर्पूरदृष्टान्तोऽप्युक्तश्लोकेऽनुसन्धेयः ।

[१] भूम्नोऽणिम्नश्चान्योन्यजन्यता लौकिकैर्दृष्टान्तैरुपपादयति । उपनिषदुक्ता एव दृष्टान्ताः प्रायेणात्र शब्दान्तरैरनूदिताः । स्पष्टार्थान्यत्र प्रकरणे सर्वाणि पद्यानि न व्याख्यामपेक्षन्ते ।

[२] लौकिकान् दृष्टान्तान् परमकारणे ब्रह्मणि योजयति ।

[३] कुसुमाना रसा मधुन्येकीभवन्तीत्यपरो दृष्टान्तः । सूक्ष्मत्वेनाविज्ञेयतया अयमेवाणिमा इत्युच्यते । सर्वगते प्रलीनत्वात्तु अयमेव भूमेत्युभयोरैक्यमेवानुसन्धेयम् ।

[४] यथा रसेन त्यक्तो वृक्षो न जीवति तथा मूलभूतेन रसेन विना जगदपि न जीवितुं शक्नोतीति भावः ।

विज्ञानमानन्दमितीष्यतेऽवरं विज्ञानमानन्द इतीष्यते परम् ।
[१]ज्योतिस्तु विज्ञानमिदं परं ध्रुवं रसेन भूम्ना न विभिद्यते क्वचित् ॥२०८॥

[२]यतः [illegible] आत्मा विभवत्यमोभिर्देह प्रजास्त्रीपशुमेदिनीभिः ।
सम्पद्यते तेन महानयं यत् स्वं वैभव तन्महिमा च संपत् ॥२०९॥

[३]यतो ममत्वं क्रमते तदेषु तेनात्मनोऽहं कृतिरेषु दृष्टा ।
सैषा तदेकस्य च हानितोऽयमात्माल्पवद् भाति तदस्य दुःखम् ॥२१०॥

तस्मात्तदेकैककलाविनाशक्रमेण यावत् क्रमते विनाशः ।
[४]आत्मार्तिमायाति सतान्तरेणोदरे विभूत्याः स्वमहिम्नि तावत् ॥२११॥

[५]सार्तिः परा या पुनरस्य मृत्युस्ततोऽन्यथाऽऽनन्दकलासमृद्धिः ।
मृत्युर्न चेत्तर्हि मतास्य सत्ता सत्तैव सानन्द इतीष्यते तत् ॥२१२॥

सैवोपलब्धिर्यदिहास्ति यद्वोपलभ्यते यत् तदिहास्ति सत्ता ।
यद्भातिसिद्धास्तिरथाऽस्ति सिद्धा भातीरसस्तूभयसिद्ध एषः ॥२१३॥

आनन्द शब्द आस्थेय । ततश्च विज्ञानरूपे ब्रह्मणि आनन्दधर्मिता सिद्धयति, न तु आनन्द-रूपतेति न्यायसिद्धान्तमुक्तावल्यादिषूक्तम् । तदेतत्प्रतिक्षिपति अथ भाव—यथा तत्र विज्ञान-मानन्दमित्युपलभ्यते—'तथा आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्' (तैत्ति० उप० ३।६) इत्याद्यासु श्रुतिषु पुल्लिङ्गोऽप्यानन्द शब्दो ब्रह्मविशेषणतया श्रूयते । तेन आनन्दरूपतापि ब्रह्मण सिद्धयत्येव । ततश्च द्वयस्याप्युपपत्तिरित्थ कर्तव्या-—यदव्ययपुरुष आनन्दरूप, तस्यैका कला आनन्द इति प्रागेव पुरुषप्रकरणे विवृतम् । अक्षर, क्षरश्च आनन्दधर्मिणौ, तत्राव्ययस्यानुप्रवेशात् तत्रा-नन्दोऽपि धर्मतया प्रविष्ट इति । ततश्च विज्ञानमानन्दमित्यादौ अक्षर क्षरो वा विवक्षित । आनन्दो ब्रह्मेत्यादौ तु अव्यय, एवम्—'आनन्द ब्रह्मणे विद्वान्' इत्यादौ अवयवतया विवक्षि-ताया कलाया भेदने निर्देश इत्येव सर्वमप्युपपद्यते—तदेतत्पद्यद्वयेनोक्तम् । छन्दसि सर्वेषां शब्दाना लिङ्गस्यानियततया वा समाधेयम् ।

[१] 'रस', आनन्द, भूमा, विज्ञानम्, ज्योति—इति समानार्था एव विभाव्या ।

[२] एतत्सर्वं पूर्वं स्पष्टीकृतम् ।

[३] ममता, अहन्ता चैकत्रैव क्रमेण समाविशेते—इत्युपपादित प्राक् । प्रजावित्तपर्यन्तमात्मविभूति, तत एव सपदादेरपि विनाशे आत्मनोऽशहानिरित्यात्मनि वैकल्यं भवति—इति ।

[४] यद्यपि तत्सपदादि परकीयत्वेनाद्यापि स्थितम्—तथापि स्वस्य तस्य चेदानीमन्तर व्यवधान जातमिति दुःखमुत्पद्यते—तदेतच्छ्रुत्या श्रावितम् "यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तर कुरुते अथ तस्य भय भवति" इति (तैत्तिरीय ब्रह्मानन्दवल्ली ७ अ०) ।

[५] मृत्युस्तु परा अर्ति, तत्रहि भूतचितेरपि वियोगो भवतीति । यतश्च मृत्यु परार्तिरूपा प्रसिद्धा—तत एव तद्वैपरीत्येन समृद्धिरानन्द इति स्पष्ट सिद्धयतीति ।

[१]सैवोपलब्धिर्यदिहास्ति यद्वोपलभ्यते यत् तदिहास्ति सत्ता ।
यद्भातिसिद्धास्ति रथास्तिसिद्धा भाती रसस्तूभयसिद्ध एष ॥२१४॥

[१] रस सच्चिदानन्दरूप श्रुतिस्मृतिषु व्याख्यायते—सत्ता, चेतना, आनन्द इति धर्मत्रय तेन फलति । न इमे सत्ता चेतनानन्दा. परस्पर भिन्ना अभिन्ना वेति विस्तरेण संशय-तदुच्छेदनादे विवेचितम् । तदेवेहापि सक्षेपेण ग्रन्थे सकेत्यते । यद्यपि व्यवहारे सत्ता सतो वस्तुनो धर्म, ज्ञान चेतना वा आत्मधर्म., आनन्दोऽप्यात्मधर्म, किन्तु ज्ञानादानन्द इति पूर्वापरभावाज् ज्ञानाद्भिन्न एवेति त्रयाणा भेद एव ख्याप्यते—न्यायादिषु दर्शनेष्वपि भिन्नतैवैषा निरूपिता, किन्तु विचार्यमाण एषामविनाभाव एव प्रतीयत इत्याह—य पदार्थोऽस्ति, स एवोपलभ्यते, न त्वसनुपलभ्यते—इत्युपलब्धे सत्ताश्रितत्व प्रतीयते । 'यस्माज् ज्ञायते, तस्मादासते,' ज्ञानमन्तरेण न कथमपि सत्ता सिद्धयेत् इति च सत्ताया ज्ञानाश्रितत्व प्रतीयते । ततश्चोभयोरन्योन्याश्रितत्वेनाविनाभावरूपतैकता सिद्धयतीति पद्य पूर्वार्द्धे उक्तम् । अनयोर्भेद-वादिनस्तु वदन्ति यत् केचन पदार्था केवल सत्तासिद्धा—यथा गहनेऽरण्ये वृक्षेषु स्थिता सूक्ष्मजन्तुप्रभृतय न ते केनाप्युपलभ्यन्ते अथापि सन्त्येव । केचित्तु केवल ज्ञानसिद्धा, यथा दृश्यमानेषु पदार्थेषु एकत्व—द्वित्वाद्या सख्या, दीर्घत्वलघुत्वादीनि परिमाणानि च । एतानि हि पदार्थान्तरापेक्षया मनुष्यैरेव बुद्धया प्रकल्प्यन्ते, न तु तेषु वस्तुषु एकत्व—दीर्घत्वादि कोऽपि धर्मोऽस्ति । यत्तु नैयायिकास्तत्रापेक्षाबुद्धया एकत्वादेरुत्पत्ति मन्यन्ते—तत्केवलम् "असन्न प्रतीयते" इति नियमसरक्षणाय बालप्रतारणामात्रम्—यावदपेक्षाबुद्धिस्तावदेव तेषा स्थितिरिति बुद्धयतिरिक्तकल्पना अपदार्थकल्पनैव । सत्तासिद्धा एव अस्तिसिद्धा इति ज्ञानसिद्धाश्च भातिसिद्धा इत्यत्र व्यवहृता । केवल सन्त्येव न तु ज्ञायन्ते, केवल भान्त्येव, न तु सन्तीति तदर्थात् । ये तु सन्त्यपि, ज्ञायन्तेऽपि च, ते घटपटाद्या उभयसिद्धा । तथा च सत्ताया उपलब्धेश्चाविनाभावो न विद्यत इति पृथक्त्वमेवानयोरास्थेयमिति । तदेतत्पद्यस्यो-त्तरार्द्धेन प्रतिक्षिपति ग्रन्थकृत् । यया अस्त्या अर्थात् सत्तया भवद्भि पदार्था साध्यन्ते सा सत्ता स्वय केवल भातिसिद्धा । न हि घटपटादिषु अस्माकमस्तिबुद्धिरस्तीत्येतदतिरिक्त कोऽपि सत्ता नामक पदार्थस्तेषु द्रव्येषु केनापि दृष्ट । प्रतिक्षिप्ता च विस्तरेण दर्शनान्तरेषु नैयायिकाभ्युपगता सत्तेति तत्रैव जिज्ञासुभिर्निरीक्ष्य सपादनीया तृप्ति । नैयायिका अपि च सत्ताया सत्ता नाभ्युपगच्छन्ति—अनवस्थादिभयादिति लभतेऽपि सत्ता न सत्तासिद्धा—अपि तु सिद्धैव । तदुक्त भगवता कणादेन 'सामान्य विशेष इति बुद्धयपेक्षम्' इति (वै० सू० १ अ० २ पा०) । तदेतदुक्तम्—यद्भातिसिद्धा अस्ति—सत्ता इति । भातिपदेन च यज्ज्ञान-मुच्यते, तदप त्वात्मनि केवल सत्ता—न तु ज्ञानस्य ज्ञानान्तरमस्ति । अनवस्थाभिया नैया-यिकाभ्युपगतस्य अनुव्यवसायस्य दर्शनान्तरेषु निराकरणात् । तस्माद् 'अस्तिसिद्धा भाति.' इति सम्यगुक्तम् । ततश्च सत्ताया ज्ञानसिद्धत्वाज् ज्ञानस्य च सत्तासिद्धत्वादुभयो परस्परा-श्रितत्वरूपोऽविनाभाव एव सिद्धयति न तु पार्थक्यमित्येकत्व एव पर्यवसानम् । रसो नामा-नन्दस्तु अस्त्यपि, ज्ञायतेऽपि च, पर न सत्ताज्ञानाभ्यामतिरिच्य ज्ञायते—ज्ञानस्यैवानन्दरूपताया अनुपदमुपपादितत्वात् । तस्मात् त्रयस्यैकरूपतैव सिद्धयतीति भाव ।

आत्मा द्विधा कश्चिदखण्ड एकः स निष्कलः कर्मभिरस्ति तस्मात् ।
नायं विचाली न भयं न दुःखं तस्यास्ति शोको न जरा न कामः ॥२२५॥
कर्मात्मनाम्ना त्वपरो य आत्मा स सर्वकामः सकलः सकर्मा ।
क्षरोऽक्षरश्च द्विविधः स तत्राक्षरोऽविचाली न स दुःखयोगी ॥२२६॥
[1]यः प्रज्ञ आत्मा क्षर एव सोऽयं विचाल्यते कामवशात् स दुःखी ।
तस्यैव दुःखं च भयं च मन्ये प्रज्ञस्य स द्वन्द्वमयो निरुक्तः ॥२२७॥
[2]आत्मा विचाल्येत भयं तदुक्तं या चात्महानिः खलु तत्तु दुःखम् ।
स्वास्थ्यं हि तस्याविचलत्वमुक्तं या त्वात्मवृद्धिः सुखमुच्यते तत् ॥२२८॥
[3]अथाहुरेतन्मतमस्ति रिक्तं यत्कामहान्याह तदात्महानिम् ।
आत्मा हि गृह्णाति जहाति कामं कुतो विहीयेत सकामहान्या ॥२२९॥
[4]अत्रोच्यते कामसमर्पितः स्यादासक्त्यनासक्तिवशाद् द्विधाऽयम् ।
कामप्रसक्तस्य सकाम आत्मा कामानुगः काममयस्वरूपः ॥२३०॥
कामात्मनः काममयस्य चात्मा कामेषु तेष्वेव विभक्त आस्ते ।
कामोऽस्य यावानुपहन्यतेऽयं तावांस्तदात्माऽप्युपहन्यतेऽस्य ॥२३१॥
[5]अथापि वा तस्य विभूतिरस्मिन् कामेऽस्ति कामे विहते हता सा ।
आत्मोदरेऽभूदिदमन्तरं यत् कामस्य हान्या तदवैति दुःखम् ॥२३२॥
[6]अप्राप्तकामं यदि कामयेत तत्रापि कामावपनार्थमात्मा ।
संवर्धते तत्र न यावदेति कामं स तावत् समुपैति दुःखम् ॥२३३॥

---

[1] क्षर आत्मैव प्रज्ञा आत्मेत्युच्येत-तत्र कामाः समवयन्तीति कामात्मापि स एव ।

[2] व्यावहारिकस्य मायाबलविशिष्टस्यात्मनोऽवयवानां विचलनं भयमिति व्यवह्रियते, अवयवानां हानिर्दुःखमित्याख्यायते । अविचालित्वं स्वास्थ्यम्, अवयववृद्धिस्तु सुखमित्युच्यते— इति चतुर्णां स्वरूपनिरुक्तिः । अत्र वस्तुतः आत्मावयवानां चलनहान्याद्यभावेऽपि तत्र समवेतानां कामानां चलनहान्यादिभिरेव भयदुःखाद्यस्तीत्यभिप्रेतम् ।

[3] अत्र शङ्कते—कामा हि आगन्तुकाः—आत्मा तान् गृह्णाति त्यजति च । ततश्च तेषां हान्या आत्महानिः कथमुच्यत इति । कामहान्या आत्महानिं यद् आह—तन्मतं रिक्तम्-अशुद्धमित्यर्थः ।

[4] उक्तां शङ्कां समाधत्ते—कामप्रसक्तोऽपि द्विधा भवति—कामेष्वासक्तः, अनासक्तश्च । य आसक्तः, तेन कामा आत्मन्यारोपिता इति कामास्तस्यात्मरूपतामेव गताः । ततश्च तेषां हान्या आत्महानिः समुचितैव । इयमेवासक्तिर्भगवद्गीतासु सङ्गपदेन व्यवहृता ।

[5] कामा यद्यपि भिन्नाः तथाप्यात्मनो विभूतिसंबन्धस्तेष्वस्त्येव । स संबन्धो यदि व्याहन्यते—तदा कामस्य आत्मनश्च अन्तरं भवति । अन्तरे च भयं प्राग् व्याख्यातमेवोपनिषत् प्रमाणेन ।

[6] प्राप्तस्य धनवनितादेर्वियोगे पूर्वोक्तः प्रकारोऽस्तु नाम अप्राप्तमेवेष्यमाणं यत्र न लभ्यते, तत्रानुभूयमानस्य दुःखस्य कथमुपपत्तिरित्याह—तत्र काम्यमानस्य स्वरूपप्रवेशार्थमात्मनो वृद्धिर्जाता । वस्तु तु न प्राप्तमित्यात्मनोऽस्य रिक्तत्वाद् दुःखमुदेतीति भावः ।

इत्यात्मन केवलकामहान्याऽथवापि कामानुगतात्महान्या ।
आसवितमान् काममय स दुःख भय च नित्य लभते सुख वा ॥२३४॥
[१]भय नु दुःखेन भयेन दुःख समन्वित रूपमुदेति तस्मात् ।
दुःख न चेन्नास्ति भय भय वा न चेन्न दुःख समुदेति तत्र ॥२३५॥
[२]अयाहुरेतन्मतमस्ति रिक्त दुःख न चोदेति भय विनेति ।
आकस्मिकाघातवशात्स्वहानौ मृतौ च दुःख क्रमते न भीति ॥२३६॥
[३]यदन्नमात्मा यतनेऽशनायया सगृह्यते तत्र सुयोगत सुखम् ।
अयोगहीनातिविरुद्धयोगत प्रज्ञापराधात्त्विह दुःखमुद्भवेत् ॥२३७॥
[४]हेयात्र तद्दुःखमिह प्रवर्तते प्रज्ञामुपक्रम्य शरीरमेति वा ।
भूतान्युपक्रम्य पिय समेति वा रुजंव तत्रास्ति भय न दृश्यते ॥२३८॥
प्रज्ञप्रकम्प प्रथम हि दुःख प्रज्ञाप्रकम्पाद्भयमुपदुःखम् ।
प्रज्ञावसादोऽतिशयेन दुःख दुःखस्य काष्ठा परमात्मनाश ॥२३९॥
[५]दुःख ननु सत्यमिति ब्रुवन्ति तत्र द्वितीय भयमेव दुःखम् ।
प्रज्ञस्य कम्पे यदि वाऽवसादे शून्यात्मता दुःखमिव न भीति ॥२४०॥
[६]कामावसादस्तु परिग्रहात्य स्यादात्मकम्पोभयनाम दुःखम् ।
आत्मावसाद किल शून्यदुःखमित्य त्रिधा केचन दुःखमाहु ॥२४१॥
[७]अत्रोच्यते नास्ति भयादृते तद्दुःख न कम्पेन विनाऽवसाद ।
स्यादात्मनोऽथास्ति न कामहानौ चेदात्मकम्पो न तदाऽस्ति दुःखम् ॥२४२॥

---

[१] विचलन विना अवसादो न भवतीति भय विना दुःख न भवतीति ।

[२] अत्र षड्भि पद्यै शङ्कामुत्थापयति—भय विना दुःख न भवतीति मत रिक्तम्—अशुद्धमित्यर्थ । यत्राकस्माद् गृहपत्तनादिना आघातो जात गात्रभय पूर्व नानुभूतम—दुःखमेव सहसानुभूयत इति ।

[३] अन्यदपि भय विना कृतदुःखस्थल दर्शयति । अशनायास्वरूपमग्र विवरीष्यते—अन्नग्रहणेच्छा तावदशनायात्र मन्यताम्—तया आत्मनि आयतने यदन्नादि सगृह्यते-तस्य सुयोगे सुखम्-अयोगे-अप्राप्ती, हीनयोग-अल्पप्राप्तौ, अतियोगे अधिकान्नभोजनादौ, विरुद्धयोग-अपथ्य भोजनादौ च दुःखमनुभूयते—न तु तत्र भयमनुभूतमिति ।

[४] प्रज्ञामुपक्रम्य यदा शरीरे दुःख तत्र भयपूर्वकत्वमनुभूयते । शरीरमुपक्रम्य तु यत्र प्रज्ञाया दुःखम, तत्र रुजानाम दुःखमेवानुभूयते—न तु भयानुभव इति ।

[५] पूर्वस्मिन पद्ये यच्चतुःप्रकारकं दुःखमुक्तम्—तत्र द्वितीय एव प्रकारे भयपूर्वकत्व-मनुभूयते, अन्यत्र तु त्रये भयपूर्वकत्व नानुभूयत एवेति ।

[६] केचित् प्रकारचतुष्टयं त्रिष्वेवान्तर्भावयन्तीति प्रक्रियाभेदमात्रम् ।

[७] इदानी सर्वत्र दुःखस्य भयपूर्वकत्व साध्यते—उत्तरार्द्धे श्रूयमाण 'स्यात्' पद पूर्वान्वयि—कम्पेन विना अवसादो न स्यादिति भय विना दुःख न समवतीति युक्ति । कामहानावपि यद्यात्मकम्पो न स्यात्—तदा दुःख नैवोदियादिति ।

[1]किन्त्वात्मनः सप्तपरिग्रहस्ये कम्पे भयस्यानुभवो धियास्ति ।
प्रकम्पिते स्वात्मनि न प्रसादो द्रष्टुस्ततो नानुभवो भयस्य ॥२४३॥

[2]तत्कालमृत्यौ [illegible] भयं क्षणेन स्थानेषु सप्तस्वपि सर्प्यमाणम् ।
गृह्येत नात्यन्तिकवेगहेतोर्न गृह्यते दुःखमपीह तद्वत् ॥२४४॥

[3]अथास्तु वा दुःखमिदं समस्तं भयस्वरूपं पृथगात्मकं वा ।
यथा तथा वास्तु तथापि कामासक्त्यात्मनो दुःखमिदं भयं च ॥२४५॥

[4]कामेष्वनासक्तिमितीह आत्मा न कामघातात्क्षयमेति यातम् ।
नायं विचाल्येत विचालहेतोरभावतः सुस्थितधीरिहोक्तः ॥२४६॥

आत्मास्थिरो यस्य न तस्य दुःखं स्थिरो विचालीति विरुद्धमेतत् ।
ततः स्थितप्रज्ञ इह स्ववित्तादिकामहान्यापि न दुःखमेति ॥२४७॥

आसक्तिरज्ञानवशात्तु तस्मिन् प्रवर्तते ज्ञानवशात्त्वसक्तिः ।
अज्ञानमेवास्ति भयस्य हेतुर्विज्ञानमेव स्वभयं ववाम ॥२४८॥

[5]कामानुपक्तो हि बलाधिकं यत् पश्यत्यकस्मादगृहीतं पूर्वम् ।
बिभेति तस्माच्चकितोपसर्पत्यसौ पुनः शान्तिमुपैति बुद्ध्वा ॥२४९॥

अन्तःप्रवेशे नियमं न वेत्ति यो बिभेति धीमान्प्रविशन्नृपालये ।
अज्ञातदेशे प्रविशन् बिभेत्यसौ दुर्गेऽपि निःशङ्कमुपैति शिक्षितः ॥२५०॥

भयं ततोऽज्ञानवशात्प्रजायते [6]भयस्य मात्रा तदबोधमात्रया ।
प्रशान्तिमात्रापि च बोधमात्रया सर्वत्र दृश्येत विवेकशालिनाम् ॥२५१॥

---

१ पूर्वं सप्ताङ्गप्रकरणे ये आत्मनः सप्त अङ्गरूपाः परिग्रहा उक्ताः, तत्र यदि कम्पः स्यात्—तदा भयानुभवो भवति। अयमनुभवोऽग्रेऽनुपदं व्याख्यास्यते। यदा स्वात्मन एव प्रकम्पः, तदा द्रष्टुरात्मनः प्रसादः—ग्रहणसामर्थ्यं नास्तीति भयं नानुभूयते। भयं जायते, किन्तु तस्यानुभवो न जायत इति भावः।

२ यदा अकस्मादेव विद्युत्पतनादिना मृत्युर्भवति, तदा भयं दुःखमित्युभयमपि अतिशीघ्रतया प्रसृतं नानुभूयते—किन्तु तद् द्वयं न जातमिति न वक्तुं शक्यते। अतिशीघ्रतया स्पष्टमनुभवो नास्तीत्येव तत्र वक्तव्यम्।

३ भयदुःखयोः पृथक्त्वं भयेन विनापि दुःखं वा मन्यताम्, न तत्रास्माकमाग्रहः। कामासक्त्यैव भयं दुःखं च प्रवर्तत इत्यत्र तु न विवादस्थानम्।

४ अत एव यः कामेषु अनासक्तिम्—इतः प्राप्तः—अनासक्त इति यावत्, स कामानां पुत्रवित्तादीनां हानेरपि कामानामात्मनि अप्रवेशेन आत्मनि आधारताभावाद् दुःखं न लभते। स एव स्थितिप्रज्ञ इत्युच्यते। स्थिरता चलता च विरुद्धेति स्थिरप्रज्ञे चलनरूपं दुःखं न जायते इति भाव्यम्।

[5] इदानीं भयस्याज्ञानजन्यत्वमुपपादयन्ति—स्पष्टार्थानि पद्यानि। अदृष्टपूर्वं दृष्ट्वा—अज्ञानवशाद्बिभेति, ज्ञात्वा तु शान्तिमेतीति। यावती अज्ञानमात्रा तावत्येव भयमात्राप्युदेति, यावच्च ज्ञानं जातं, तावदेव भयं निवर्तत इति।

[१]प्रज्ञा भयेऽस्मिन्विचलत्यवश्यं शान्तौ पुनः सा स्थिरतामुपैति ।
प्रज्ञा यदुत्सीदति चात्मनः सा भयस्य काष्ठा म्रियते तदासौ ॥२५२॥

यदा[२] ह्यधिप्रज्ञमुदेति कम्पनं तस्या विभूतिर्विषयेभ्य उत्क्रमेत् ।
नाभौ प्रकम्पात्तमसः प्रसङ्गतः स्युः प्राणवागादिषु विक्रियाः क्रमात् ॥२५३॥

प्राणः सकम्पो भवतीति दुर्बलोऽप्यसौ भयोद्भूतबलात्पलायते ।
वाग्वा सकम्पा भवतीति विभ्यतो मुखादकस्माद्भयवागुदीर्यते ॥२५४॥

वायुः सकम्पो भवतीति कम्पनं गात्रेऽधिकं श्वास उदेति भूयसा ।
तेजः सकम्पं भवतीति शोषणं मुखेऽनुतप्तश्वसनोष्णवर्ष्मता ॥२५५॥

जलं सकम्पं भवतीति विग्रहः प्रस्वेदपूर्णः सहसाभिजायते ।
[३]मृद्वा सकम्पा भवतीति गौरवात् स्तब्धासृगुत्सन्नगतिश्च मूर्छितः ॥२५६॥

इत्थं चिरायात्र भयोपसर्पणे चिरं विकारक्रमतोऽतिदुर्बला ।
निर्मूलमुत्सन्नतरा यदात्मनः प्रज्ञा भवेत् तर्ह्यचिराम्म्रियेत सः ॥२५७॥

प्रज्ञाल्पमात्राल्पबलाश्लथास्य चेदाभासते तत्र चिदल्पयत्नतः ।
प्रज्ञाल्पमात्राऽविधृताऽप्रतिष्ठिता विचाल्यतेऽज्ञानबलप्रणोदिता ॥२५८॥

[४]विचाल्यमाने जलवन्न भाति चेत्प्रज्ञे चिदल्पा मरणं तदुच्यते ।
प्रज्ञा नितान्तप्रबलान्तरामनु स्युर्नो चिदाभासविभूतयस्तदा ॥२५९॥

प्रज्ञानतोऽल्पे तु भये प्रवर्तिते प्राज्ञानकम्पाद्विवियन्ति विक्रियाः ।
सा प्राप्य विज्ञानमिह प्रतिष्ठिता तेनैव चाल विधुता प्रसीदति ॥२६०॥

---

[१] भये प्रज्ञा प्रचलति निर्बला, यदा तु प्रज्ञाया विवेकबलं तदा बलवती प्रज्ञा अल्पाघातेन न प्रचलतीति स्थिरप्रज्ञस्य न भयदुःखं। भयस्य परमा काष्ठा तु मरणमिति।

[२] प्रज्ञाया प्रकम्पने जाते प्राज्ञाया विषयेषु विभूतिरूप. सम्बन्धोऽपि विच्छिद्यते। तेन भीतः स्वत्वमपि जहाति। नाभौ केन्द्रे यत्र यत्र प्रकम्प उदेति तत्र तमोगुणव्यापाराद् विविधा विकारा भवन्ति। प्रज्ञा प्रथम आत्मपरिग्रह, प्राणाद्या षट् तु अन्ये तानेवाग्रे दर्शयति।

[३] भये सति क्वचिद्वेगात्पलायनम्, क्वचित्तु पादनिरोध एव भवति, तत्रोपपत्ति. प्रदर्शिता—यत् प्राणे सकम्पे निर्बलस्य खट्वावस्थितस्यापि पलायन भवति। शरीरावयवरूपपृथिव्या प्रकम्पे तु गौरववशात् स्तब्धता भवतीति भाव.। मृत्पदेनात्र शरीरावयवानुगता पृथिव्युच्यते।

[४] भयान् मृत्यु कथ भवतीत्युपपाद्यते। प्रज्ञायामात्मप्रकाशो यावत्, तावज्जीवनमुच्यते। यथा प्रकम्पिते जले न प्रतिबिम्बमानम्—तथैवातिप्रकम्पिताया प्रज्ञायां यदा नात्मप्रकाश:, तदैव मृत्युरुच्यत इति भाव.। यदा स्वल्प भयम्—तदाल्पे प्रज्ञा प्रचलने विक्रिया एव भवन्ति—आत्मप्रकाशस्तु न रुद्धचते—इति न मृत्यु। पुनर्विज्ञान प्राप्य प्रज्ञा स्थिरा भवतीति। तेनाज्ञानाद् भयम्, ज्ञानात्तु भयनिवृत्तिरिति साधितम्।

[१]अथाहुरेतन्मतमस्ति रिक्तं भयं यदज्ञानकृतं वदन्ति ।
पश्यामि तु ज्ञानकृतं भयं स्यादज्ञानतो निर्भयतामुपेयात् ॥२६१॥

वटेऽत्र यक्षो वसतीति जानन् बिभेति भूयो वटमागतस्तम् ।
अजानता निर्भयमत्र रात्रौ सुस्थीयते नापि दिवाऽत्र भीतिः ॥२६२॥

राज्ञो गृहे सर्वजनः प्रवेशं नार्हत्यथो साहसिकः प्रविश्य ।
दण्डेन निस्ताडनमर्हतीति जानन्प्रवेशाय बिभेति भूयः ॥२६३॥

यो बालिशो दीनजनस्य भूपतेर्नेहान्तरं वेत्ति न वा नृपालये ।
वेत्ति प्रवेशे नियमं स निर्भयं स्वैरं प्रवेशाय मतिं करोति हि ॥२६४॥

तस्माद्भयं ज्ञानत एव संभवत्यज्ञानमस्ति शरणं जडात्मनः ।
[२]ज्ञानाद्भयं चेत्कथमुच्यतेऽमृतं विज्ञानमानन्दमयं किलाभयम् ॥२६५॥

अत्रा[३]हुरज्ञानकृतं न तद्भयं न त्वेव विज्ञानकृतं क्वचिद्भयम् ।
ज्ञानं यदज्ञानवृतं तदागमान्मुह्यन्ति सर्वे भयहेतुरस्ति तत् ॥२६६॥

[४] विज्ञानमात्मा हि यथास्ति यस्य तत्तथैव तिष्ठन्नपहूयते न तत् ।
अज्ञानकालेऽपि तदप्रणोदितं भयं विचाल्येत कुतो भयं भवेत् ॥२६७॥

विज्ञानमात्मा हि यथास्ति यस्य तत् विज्ञानमन्यत्परिगृह्य वर्धते ।
तदात्मवृद्ध्या रसमश्नुते तथाऽऽनन्दः स तस्मान्न भयं तदा भवेत् ॥२६८॥

[५]ज्ञानं यदज्ञानवृतं भवेत् तदा तदागमादिन्द्रियमार्गतः क्रमात् ।
प्रज्ञाश्लथाङ्गाल्पबलाऽप्रतिष्ठिता च्यवेत चाज्ञानबलावृताऽऽहृता ॥२६९॥

---

[१] अत्र शङ्कते पञ्चभिः पद्यैः । अज्ञानकृतं भयमिति नैतद्बुद्धावुपारोहति ज्ञानादेव तु भयं दृश्यत इत्युपपादयति सरलार्थैः पद्यैः ।

[२] यदोक्तरीत्या ज्ञानादेव भयं सिद्धम्—तदा आत्मा—अमृतम्, विज्ञानम् आनन्दमयं च कथमुच्यत इति शङ्कोपसंहारः ।

[३] अथ समाधत्ते—न केवलं ज्ञानकृतं भयम्, न वा केवलमज्ञानकृतम्, अपि तु ज्ञाने यदा आवरणरूपाज्ञानप्रवेशः, तदा भयं भवतीति । तदुक्तं गीतासु 'अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः' इति (अ० ५।१५) । उक्तेषूदाहरणेष्वपि 'वटे यक्षः प्रतिवसति' इत्यस्ति ज्ञानम्, तन्निराकरणोपायस्य तु न ज्ञानमित्यज्ञानवृतं ज्ञानम् । एवं 'राजद्वारादौ सहसा न प्रवेष्टव्यम्' इति ज्ञानम्—कथं प्रवेष्टव्यमिति तु न ज्ञानमित्यज्ञानावृतमेव ज्ञानम् । एवं सर्वत्रोह्यम् ।

[४] अथ विभिन्नप्रकृतिकपुरुषभेदेन वैज्ञानिकरीत्या सुखदुःखभयादिकमुपपादयति—यो विज्ञानमात्मत्वेन गृह्णाति, तस्य आत्मरूपं विज्ञानं सदैवैकरूपम्, तस्य विचलताभावान्न तत्र भयादिसंभवः । प्रज्ञागतस्य विज्ञानस्य शिक्षादिना वर्द्धने तु सुखमेव भवति, न तु भयादिकमिति पद्यद्वयेनोक्तम् ।

[५] यस्य तु पुरुषस्य प्रज्ञा श्लथाङ्गी, अल्पबला च, तस्येन्द्रियचक्षुरादिमार्गादज्ञानवृतं ज्ञानागमे अज्ञानेनाहृता प्रज्ञा स्वस्थानाच्च्यवते—अयमेव कम्पो भयहेतुः ।

[1]द्वैधं हि मात्राकृतबन्धने भवेत् क्वचिच्छ्लथत्वं दृढताऽथवा क्वचित् ।
वज्रेऽस्ति बन्धोऽतिदृढोऽथ तूलके श्लथः स एवं निखिलेषु कल्प्यताम् ॥२७०॥

[2]श्लथः स बन्धो विपुलोऽपि दुर्बलो दृढस्तु कार्श्येऽपि बली घनास्थिवत् ।
बलाधिकश्चेच्छ्लथबन्धनोऽप्ययं काले ध्रुवं स्याद् दृढबन्धनः क्रमात् ॥२७१॥

प्रज्ञस्य बन्धोऽपि शिशोः श्लथः पुरा ततो बिभेत्यल्पविभीषयाऽप्यहो ।
यदा तु विज्ञानमुपार्जितं क्रमात् सहैव तेनात्र विधीयते बलम् ॥२७२॥

यथा यथा ज्ञानवशाद्बलोदयः प्रज्ञस्य बन्धोऽपि बलैर्दृढो भवेत् ।
यावत्तु बन्धे दृढता ततः क्रमात् प्रज्ञो विचाल्येत न वा विभीषया ॥२७३॥

विज्ञानसंगेन बलं यदागतं प्रज्ञं तदा योजयति प्रतिष्ठया ।
अज्ञानसंगेन बलं यदागतं प्रज्ञप्रतिष्ठा व्ययते ततः क्रमात् ॥२७४॥

सदैवमज्ञानकृतो भयोदयोऽन्ततो मतो ज्ञानकृतः शमक्रमः ।
विज्ञानतः प्रज्ञधृतौ बलोदयात्समोद्वेगशोकाकुलतातिसंभवः ॥२७५॥

[3]विज्ञानतो बन्धनमुक्तिरिष्यते न बन्धनं क्वापि तथापि सम्प्रति ।
प्रज्ञस्य विज्ञानवशेन, बन्धनं यदुच्यते तन्न च नोपपद्यते ॥२७६॥

[4]विकासि विज्ञानमिदं विकाशनस्वभावतो बन्धनमोचनं भवेत् ।
तच्चानुगृह्णाति विशिष्य कर्म यत् तदेव विस्फोटयतीति निश्चितम् ॥२७७॥

[5]प्रतिग्रहेणैतदनुग्रहेण प्रवर्ततेऽनुग्रहतस्तमोनुत् ।
प्रतिग्रहाद्वस्य तु मर्त्यकार्यानुयोगयोग्या बलरूपसिद्धिः ॥२७८॥

---

[1] प्रज्ञाया श्लथत्व दृढत्व च कथ भवतीत्युपपादयति—सबधे एव दृढता श्लथता च भवति—बलसबन्धो रसे दृढ. श्लथो वा। यथा वस्तुषु वज्रे हारके तूले च तथैवात्रप्यनुसन्धेयमिति।

[2] मात्रया विपुलोऽपि बन्धो यदि श्लथ तदा दुर्बल एव, मात्रया कृशोऽपि च यदि बन्धो दृढ, तदा बलवान् । अत एव येन बह्वप्यधीतम् पर दृढतया प्रज्ञाया न प्रवेशितम्—तस्य प्रज्ञा श्लथा, येन चाल्पमपि ज्ञातम् पर दृढतया अभ्यस्तम्, तस्य प्रज्ञा दृढेति । श्लथप्रज्ञस्य शीघ्र भयमुत्तरपद्येन बलदृष्टान्तेन दर्शितम् ।

[3] अत्र शङ्कते—विज्ञानेन बन्धनमोचन प्राग् व्याख्यातम्—इदानीन्तु विज्ञानेन बन्धस्य दृढता कथमुच्यते—तत्राह—एतन्न उपपद्यते—इति न हि । अर्थादुपपन्नमेव कथमित्याह ।

[4] विज्ञान विकासशीलम्—विकासे च सति बन्धान्मुक्तिर्भवति, तत्र विज्ञानमक्रियत्वात् स्वय न मोचक बन्धक वा, किन्तु विकासविज्ञान यत् कर्म गृह्णाति, तत् कर्मैव बन्धन स्फोटयति। गृह्यमाण कर्म तु प्रतिग्रहेण अनुग्रहेण वा प्रवर्तते। आत्माभिमुख्यम्—अनुग्रह', तेन मोचन भवति। पराग्रीत्या कर्मसबन्धस्तु प्रतिग्रह—तेन ससाराभिमुखेन ससारव्यवहार—दृढता जायते—न तु मोचनम्। तेन ससाराभिमुख विज्ञान बन्धस्य दृढतामेव सपादयतीति।

[5] अस्य प्रकरणस्यार्थे भाव—"पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भू" इति श्रुत्युक्त्यनुसारमिन्द्रियाणि आत्मन. पराङ्मुखानि, बहिर्मुखानीत्यर्थ. । तथा चेन्द्रियजन्य विज्ञानमपि

प्रज्ञस्य विज्ञानमिदं पराङ्मुखं कामान् पराचो हि सदाऽवभासयेत् ।
प्रज्ञे परावर्तितमानसाविदं गच्छेत् तदात्मज्ञतया स मुच्यते ॥२७९॥

विज्ञानमाकाशममुष्य वर्धनादन्नादकोऽन्नं च विसारि जायते ।
विवृद्धमाकाशमनुप्रसारणादन्नस्य बन्धः क्रमशो विहीयते ॥२८०॥

सहैव चान्नेव यदा तु वर्धते विज्ञानमस्मिन्न तदान्नबन्धनम् ।
विशीर्यतेऽन्नस्य च न प्रसारणं तद्बन्धमुक्त्यै तु निरन्नवर्धितम् ॥२८१॥

सहैव चान्नेन यदा तु वर्धते विज्ञानमेतद्द्विगुणताऽन्न संचयम् ।
प्रज्ञस्य संवर्धयते धृतिं क्रमाद् धृतेश्च मात्रामनु तद्भयक्षय ॥२८२॥

तथा च विज्ञानमिदं हि बाह्यान्यर्थान् वयत् प्रज्ञसमर्थता कृत् ।
अन्तर्मुखं प्रज्ञगतं तु मुक्त्यै तमस्तत्दुत्साद्य रसं तनोति ॥२८३॥

॥ इति परविद्याध्याये रसाधिकारो द्वितीय ॥

स्वभावेन बहिर्मुखमेवागच्छति, तच्च संसाराभिमुख कामानेवावभासयति । यदा तु योगेन ज्ञानजनितवासनाक्षयेण वा यत्नेन तद्विज्ञानमात्मभिमुख क्रियते, तदा संसारात्पराङ्मुखमात्मानमेव साम्मुख्येन भासयति । तथा च कामविनिवृत्तौ आत्मभूतस्य विज्ञानस्य मुक्ति सिद्धयति । प्रकारान्तरेणेदमित्थ विशदीकृतम्—यद् विज्ञानमव्ययपुरुषकलास्वेकतम व्याख्यातम् । अव्ययपुरुषस्य सर्वालम्बनमाकाशस्थानीय इत्यपि विशदीकृतम् । तथा च विज्ञानमाकाशस्थानीयम्—तत्र निहिता क्षरकलास्तु प्राण, आप, वाक्, अन्नाद, अन्नम्—इति व्याख्याता । तथा चाकाशस्थानीये विज्ञाने यावत्या मात्रया अन्नाद, अन्न च निहितम्, विज्ञानवृद्धौ तावदेवान्न यदि विस्तृत आकाशे प्रसार्येत अन्नजलयोरवस्याधिकस्थानप्रसारण इव बन्धनशैथिल्य स्वभावसिद्धमिति क्रमेण मुक्तेराभिमुख्य जायते । क्रमेण चाल्पतया विलीने बन्धने मुक्ति सिद्धयति । यदा तु संसाराभिमुखमेव विज्ञानमधिक प्रविष्टम्—तदा *विज्ञानरूपाकाशवृद्धया सहैवान्नस्यापि कामरूपस्य वृद्धिर्जाता इति प्रसारणाभावाद् बन्धशैथिल्य* न भवति । किन्तु अन्नस्य बलरूपत्वाद बलमधिक प्रविष्टमिति बन्धनदार्ढ्यमेव सपद्यते । बन्धनदार्ढ्ये च धृतिर्भवतीति प्रज्ञे धृतिवशेन भयादिक च निवर्तते । संसारव्यवहारपाटव चाधिकाधिक वर्द्धते । तथा च संसाराभिमुखं विज्ञान प्रज्ञस्यात्मन संसारव्यवहारपाटव तनोति—भयादिक च निवर्तयति । आत्माभिमुख तु विज्ञानमर्थादात्मविज्ञान निरन्नवर्द्धनरूप मुक्तेराभिमुख्य क्रमेण सपादयति । अन्नस्य वृद्धयभावे सचितस्यान्नस्यैव प्रसारणाद्बन्धशैथिल्यं पूर्वमुक्तमिति । तेन विज्ञानस्य बन्धदृढताकारित्वम्, वन्धमोचकत्व चेत्युभयमपि युक्त्या सिद्धयति इति सुसूक्ष्मं भाव्यं भावुकैः । उभयथापि तु विज्ञान शोकदुःखादिक निवर्तयत्येवेति विज्ञानसिद्धयै यतनीयमवश्यम् । एव वैज्ञानिकया प्रक्रियया रसरूपस्यात्मनस्तत्त्व सक्षिप्य ग्रन्थकृता व्याख्यातम् ।

(२६) अथ मूलबलाधिकरणम्

रसो[1]ऽमृतं ब्रह्म बलं तु मृत्युः कर्मेति सामान्यतया यदुक्तम् ।
तयोः पुनर्ब्रह्म निरूपितं प्रागतः परं कर्म निरूपणीयम् ॥१॥

[2]रसप्रधानप्रतिपत्तिशास्त्रं वेदान्त इत्याह हि सोऽन्तवेदः ।
बलप्रधानोऽत्र विचारभागः सांख्यं हि संख्यानमिदं बलानाम् ॥२॥

[3]रसे बले चात्र यथा परस्परस्वरूपसंसर्गत आत्मसृष्टयः ।
तथैतयोरेव पुनः स्वरूपवत् संसर्गतः शक्तिरपीह सृज्यते ॥३॥

[4]यत्रैतदभ्यादयतीह किंचित्सोऽत्ता यदाधीयत एतदन्नम् ।
यदाद्यमत्तोभयमेकभूतमाख्यायतेऽत्तैव तदा न चाद्यम् ॥४॥

[5]रसे न भुक्ते तु बले रसोऽसावात्मा वृषासौ त्रिविधः परादिः ।
बलेन भुक्ते तु रसे बलं तच्छक्तिर्नु योषा महदादिरेषा ॥५॥

---

[1] बलस्य तिस्रोऽवस्था आदावुक्ता, बल शक्ति कर्म चेति । तत्र सर्वमूलभूत कर्म विशेषविवरणायाधिकरोति । रस, अमृतम् ब्रह्म इति पर्याया, एक एवार्थ एभिरुच्यते । तथैव बलम्, मृत्यु, कर्म इति त्रय शब्दा अप्येकार्थं ।

[2] एतदुभयनिरूपके शास्त्रे अपि नामतो भिद्यते—रस प्राधान्येन निरूपयच्छास्त्र वेदान्त इत्याख्यायते, वेदस्य ज्ञानस्य तत्र अन्त, न तत पर किमपि ज्ञातव्यमवशिष्यते । सर्वमूलत्वाद्रसस्य । तस्मात् सोऽन्तवेद—अन्तिम ज्ञानमतिवेदान्तशब्दस्य निरुक्ति । बल प्राधान्येन यच्छास्त्र निरूपयति, तत्तु साख्यम् । यतो हि बलानि अनन्तानि—तेषु सख्या विद्यते—रसस्य तु एकत्वान्न तत्र सख्या । एकत्व हि न सख्या, तत्तु आधारस्वरूपभूतमिति दार्शनिकाना समय । तस्मादनन्तानां बलाना पृथक् पृथक् सख्याकरणाद् बलनिरूपक शास्त्र साख्यमिति शब्दनिरुक्ति ।

[3] रसे स्वरूपससर्गेण बलस्य मेलनाद् अव्ययाक्षरक्षरा आत्मान स्वरूप लभन्त इति पूर्वं पुरुषनिरूपणे प्रतिपादितम् । एवमेव स्वरूपसंबन्धे रसबलयो संसर्गविशेषाद्बलभवाना शक्तय आविर्भवन्तीति भाव ।

[4] द्वयो स्वरूपससर्गे एक अत्ता, अपर चान्न भवति । तत्र यस्य स्वरूपमग्रे व्यवह्रियते—स तावदत्ता, यस्य तु व्यवहारोऽग्रे विलीयते, तदन्नम् । अन्न हि अत्तारि आधीयते, यत्राधीयते—स आधारभूतोऽग्रेऽवशिष्यमाण 'अत्ता' । यत्तु आधीयते—यस्य परस्मिन् स्वरूपविलोपो भवति, तदन्नम् । अत्ता वृषा इत्याख्यायते—अन्न तु योषा इति परिभाष्यते । उभयोरेकीभावाभन्तर अत्तैव व्यवहारो आख्यायते, अन्न तु तत्र विलीनत्वादनामक भवतीति ।

[5] पूर्वपद्योक्तमेव स्पष्टीक्रियते—यत्र रसेन बल भुक्तम्—अर्थाद् रसस्वरूपमेवावशिष्टम्—बल तु विलीनमिव, ते आत्मान पराक्षरक्षरनामान आख्याता । यत्र तु बलेन रसो भुक्त—अर्थाद् बलरूपेणैवाग्रे व्यवहार प्रवृत्त, तत्र मिलितयोः शक्तिनाम्ना, योषा नाम्ना च व्यवहारो

[१]बलं हि ससृज्य रसे स्वरूपतो विवर्तते तत्र बलं विलीयते।
विलक्षणस्तेन रसो बलाश्रनात् स सर्वकाम स्वशक्तिभिः स्मृत ॥६॥

[२]रसोऽपि ससृज्य बले स्वरूपतो विवर्तते तत्र रसो न भासते।
बलं तु तत् प्राश्य रसं विलक्षणं सद्रूपतो भाति युनक्ति चात्मना ॥७॥

[३]आत्मा यथा ब्रह्मतयेष्यतेऽथ शक्तिस्तथा ब्रह्मतयेव वेद्या।
ब्रह्म द्विधोवेति वृषा च योषा योषैव शक्तिर्नु वृषा स आत्मा ॥८॥

जायत इत्यर्थ। यद्यपि सर्वविक्रियारहितस्य रसस्य भुक्तत्व न सभवति, तथापि बलप्राधान्येन तत्र व्यवहार प्रवृत्त इति व्यवहारदृष्ट्या मुक्तत्वमुपचरित द्रष्टव्यम्। एतच्च पूर्वमनेकधा ग्रन्थकृता स्पष्टीकृतम्। सा योषारूपा शक्तिरपि महदादिरूपेण त्रेधा अग्रे व्याख्यायते।

[१] बल रसेन ससृज्य यत्र स्वरूपेण विवर्तते—अर्थाद्रसरूपेणैव प्रतीत भवति, बलस्य पृथग् व्यवहाराभावात्तत्र बल विलीनमिवाख्यायते—यथा जले तरङ्गाणा विलीयते विलय। अथापि विलीन तद्बल रसे किञ्चिद् वैलक्षण्यमिव भासयति। वस्तुतो न रसे वैलक्षण्य, तस्य सर्वविक्रियारहितत्वात्। यथा निर्विकाराधिकरणे मूल एव सविस्तर विवृतम्। तथापि बलमेव मायारूपेण तत्र वैलक्षण्यप्रतीतिं जनयति। वैलक्षण्य विवृणोति स सर्वकाम इति। रसो हि स्वयं निर्विकार, न तत्र काम, न वा कर्तृत्वम्। बलविशिष्टस्तु सकामो भवति, कर्ता च। अत एव 'स ऐक्षत' 'सोऽकामयत' इत्यादि वाक्यै श्रुतिषु यदीक्षणकामादि श्राव्यते—तद्बलविशिष्टस्यैव विज्ञेयम्। एतदेव द्वय वेदान्तेषु 'शुद्ध ब्रह्म' 'मायाशबलित विशिष्ट ब्रह्मेति' चाख्यायते। शुद्धस्य न कर्तृत्वादि विशिष्टस्यैव तु कर्तृत्वपालकत्वसहर्तृत्वादि। अत्र बल शक्तिरूपता गतम्। अत एव शक्तिविशिष्ट ब्रह्मेत्यपि श्रुतिस्मृतिषु गीयते।

[२] यत्र तु रसो बलेन ससृष्ट, अर्थाद्बलप्रधानो यत्र ससर्ग, तत्र रस एव स्वरूपेण विवर्तते। तस्य अभानमेव विवर्त। यद् आवरणमित्युच्यते। तत्र बलेन रसोऽपि एव निगीर्ण इव। वस्तुतो न रसस्य निगरणम् तथापि तस्य मायया आवरणमिति न विस्मर्तव्यम्। बलन्तु रस निगीर्य स्वय सद्रूप भवति—तस्य रूप सत्ता स्वय गृह्णाति, तत्र बलमेव सदित्युच्यते। किं च तदात्मना युनक्ति, अर्थात् सात्मक भवति। सैव ससारदशा। ससारे हि बलमेव प्रधानम्, रसस्त्वावृत इवेति।

[३] आत्मा अर्थाद् रसोऽपि ब्रह्म, शक्तिपदवाच्य बलमपि च ब्रह्म। तस्माद् ब्रह्मैव योषारूपेण वृषरूपेण च द्विधा यातमित्यर्थ। शक्तिर्योषेत्युच्यते, आत्मा तु वृषेति। तदुक्त श्रुतौ (बृहदारण्यकोपनिषदि तृतीयाध्याये चतुर्थे ब्राह्मणे) 'आत्मैवेदमग्र आसीत् पुरुषविध' इत्युपक्रम्य "सहैतावानास, यथा स्त्रीपुमासौ सपरिष्वक्तौ, स इममेवात्मान द्वेधा अपातयत्, तत पतिश्च पत्नी चाभवताम् इत्यादि। अनन्तर द्वाभ्यामेव सर्वप्राणसृष्टिरुक्ता। भगवद्गीतास्वपि च—

मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम्।
सभव सर्वभूताना ततो भवति भारत। (अ० १४–३ इति)।

तदित्थ शक्तिर्योषा, आत्मा तु वृषा, द्वयमपि च ब्रह्मैवेति सिद्धम्।

[१]विस्रसमानो रसवो रस हि य प्रदाय भूय पृथगेव तिष्ठति ।
वृषा स योषा तु रस निजान्तरे विधार्य कृत्वाऽवयुर्ति सृजत्यद ॥९॥

येनात्मना या तु युनक्ति शक्ति सा तस्य योषा पुरुषस्य सिद्धा ।
[२]क्षरस्य योषा प्रकृतिश्च योनि स्यादक्षरस्याथ परस्य माया ॥१०॥

माया च योनि प्रकृतिश्च दृष्टा साकर्यतोऽपि व्यपदिश्य भावा ।
[३]शक्त्या प्रकृत्या जनित तु भोग्य भोक्तात्मना भुक्तमुपक्षिणोति ॥११॥

[४]यानी भवन्त क्षरभूतभावा भोक्तार आत्मान इमे ह्यभोग्या ।
यन्मायया किञ्चिदुदेति रूप न भोक्तृ नो भोग्यमिहाक्षर तत् ॥१२॥

[५]स्वरूपसर्ग इहोदितस्त्रिधा बन्धोऽपि योगोऽपि विभूतिरित्यपि ।
संजायते शक्तिरिय त्रिधा तमो रजश्च सत्व च गुणा इमे त्रय ॥१३॥

---

[१] किं नाम योषात्वम्, किं च वृषत्वमिति व्याकरोति—स्वरूपभूत रस योऽन्यत्र समर्पयति, रस प्रदाय च स्वय पृथगेव स्वतन्त्रस्तिष्ठति—स वृषा । विस्रभमान इति लोकदृष्ट्या उच्यते—लोके हि य स्वात्मभूत रस योषायामादधति, स स्वय विस्रसते—क्षीणो भवतीत्यर्थ । ब्रह्म तु रसमन्यत्र सक्रामयन्नपि न क्षीणो भवतीति "पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते" इत्यत्रोक्तम् । योषा तु रस स्वान्तरे दधाना अवयुर्ति कृत्वा—अर्थात् स्वाशमपि तत्र सयोज्य अपत्यरूपेण सृजतीति—लोकदृष्टि—तद्वदेव रसबलयोरपि भाव्यम् । स्रष्टृ बलमेव, रस तु स्वात्मनि गृहीत्वैव सात्मक भूत्वा तत् स्रष्टृ प्रभवतीत्याशय । रसस्तत्रानुप्रविष्टोऽपि स्वरूपेणाविकृत, अक्षीणश्चेति निर्विकाराधिकरणे दृष्टान्तैं स्फुटीकृत प्राक ।

[२] पुरुषत्रयेण सयुक्ताया शक्तेरपि नामभेदमाह—क्षरस्य योषाशक्ति, प्रकृतिरित्युच्यते, अक्षरस्य शक्ति—योनिरिति, परस्य—अव्ययस्य तु शक्तिर्मायेति। परेऽव्यये निर्विकारे सा केवल मितिमेव भासयतीति मायेत्युच्यते, अक्षरस्तु गर्भं गृहीत्वा क्षरादिकमुत्पादयतीति योनि, क्षरे तु सा ससृष्टा भूत्वा प्रकर्षेण कार्यं करोतीति प्रकृति । एषा च शब्दाना साङ्कर्यम्—सर्वत्र सर्वेषा प्रयोग उपलभ्यत इत्यग्रिमेण पद्येनोच्यते ।

[३] प्रकृतिरूपा शक्तिर्भोग्य जनयति, तच्च क्षरेणात्मना भुक्त क्षीयते—प्रकृतावेव विलीयत इति भाव ।

[४] अक्षरस्तु योनौ क्षर पुरुषमुत्पादयति—स आत्मा भोक्तैव न तु भोग्यम् । माययोत्पादितन्तु न भोक्तृ, न वा भोग्यम्—अत एव तदक्षरमित्युच्यते ।

[५] स्वरूपससर्गस्य बन्धादयस्त्रयो भेदा प्राक् ससर्गप्रकरणे उक्ता । तैरेव रसप्रधाने वाक्, प्राण, मन इति त्रय आत्मान प्रादुर्भवन्तीत्युक्तम् । शक्तिप्राधान्ये तु बन्धेन तम, योगेन रज, विभूत्या तु सत्त्व जायत इति भाव्यम् । ससर्गाणा तज्जयाना शक्तीना च व्युत्क्रमेण छन्दोऽनुरोधात्पाठ कृत । सौक्ष्म्यक्रमेण तु विभूत्या सत्वम, योगेन रज, बन्धेन तु तमो जायत इत्यनुसन्धेयम् । बन्धे एव बलान्तरस्य ससर्गैरिद त्रय भवतीति स्मर्तव्यम् ।

तमो रज सत्वमयी हि शक्ति शक्तिर्न सा यत्र न तत्त्रयं स्यात् ।
[१]त्रिधा पुन सात्मरसानुयोगान्महानहङ्कार उतापि मात्रा ॥१४॥

शुद्ध बल शुद्धरस निगीर्य यद्रूपतो व्यक्तिमगान्महान् स ।
महत्पुनर्यत्र बलानुबन्धिरस प्रभुङ्क्ते तदहङ्कृति स्यात् ॥१५॥

अहङ्कृतिर्यत्रपुन प्रभुङ्क्ते रस बलाढ्य तदुदेति मात्रा ।
मात्रा पुनश्चेद्बलवद्रस तं भुङ्क्ते तत स्यात् विविधोऽत्र [२]काय ॥१६॥

महत्यमुष्मिश्च गुणान् विदुस्तान् विक्षेपकामावरणप्रभेदात् ।
[३]स्यात्सत्वमिच्छावरण तम स्याद्रजस्तु विक्षेपमुदाहरन्ति ॥१७॥

गुणा अहङ्कारगतास्त्रयस्ते ज्ञान क्रिया चार्थ इति प्रभेदात् ।
द्रव्य तमोऽर्थ स रज क्रिया स्याद् ज्ञान तु सत्त्व प्रतिपादयन्ति ॥१८॥

मात्रा गतास्ते च गुणास्त्रय स्यु प्रज्ञा तथा प्राण उतापि भूतम् ।
[४]मात्राभिराभिस्तु पृथक् कृताभिर्मिथोऽन्विताभि सकल जगत् स्यात् ॥१९॥

[५]मात्राभिराभि क्रियते हि रूप सोऽणु प्रसिद्धोऽस्य तदन्वयेन ।
या स्युर्महाभूतकला हि तासा स्कन्धोऽयमाभाति विभाति यद्वत् ॥२०॥

[६]न चातिरिक्त महदादिभि स्यात् किञ्चित क्वचित् तत्प्रकृतिस्त्रिधैव ।
त्रैगुण्यमन्यत्तु यदेव दृष्टस्थानेषु चैष्वेव गत तदाहु ॥२१॥

---

[१] इय शक्तिरात्मभूतेन रसेन सयुज्य महान्, अहङ्कार, तन्मात्रा, इति त्रिरूपा क्रमेण जायत इत्यर्थ । यथा रसप्राधान्ये मन प्राणवाग्भिरव्यय, अक्षर, क्षर इति पुरुषत्रय प्रादुर्भावो व्याख्यात, तथा बलप्राधान्ये बलेन रसे निगीर्णे—अर्थाद्रस आवृते बले प्रधाने महदादयो जायन्त इति भाव । एषामुत्पत्तिरग्रे स्पष्टार्थेन पद्यद्वयेन द्रष्टव्या ।

[२] मात्राभि पुनर्निगीर्णे बलवति रसे अर्थान्मात्राणा पुना रसयोगे रसस्यावरणरूपे अप्राधान्ये च कायनाम तत्तच्छरीरमुत्पद्यत इति भाव ।

[३]महति ये त्रयो गुणा कामविक्षेपावरणशब्दैराख्यायन्ते—पूर्वत्रच्छन्दोऽनुरोधात्क्रमभङ्गो जात—तस्मादत्र स्पष्टीकरणायोच्यते—सत्त्वमिच्छा, सैव काम उच्यते, तम आवरणम्, रज—विक्षेप इति । एवमेवाग्रे अहङ्कारे मात्राया च गुणत्रयमग्रे पद्यद्वयेन व्याख्यातम्—तच्च स्पष्टार्थकमेव ।

[४] मात्राया प्रभेदा शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा । तै परस्पर सम्बद्धै सर्वं जगज्जायते, तच्च पुराणेषु साख्यदर्शने च सुस्फुट व्याख्यान द्रष्टव्यम् ।

[५] मात्रा सभूय अणुमुत्पादयन्ति, यो न्यायशास्त्रे सर्वकारणत्वेनाङ्गीकृत । अणूना परस्परमन्वयेन सबन्धेन महाभूतकला—महाभूतानामवयवा जायन्ते—तदेव जगद् दृश्यत इति भाव ।

[६] महान्, अहङ्कार, मात्राश्चेति त्रितयातिरिक्त किञ्चिदपि क्वचिन्न दृश्यते । तस्मात्प्रकृतिरियं त्रिधैव द्रष्टव्या । यत्तु मूलप्रकृतिरूप त्रैगुण्य साख्यदर्शनादौ पृथग्

[१]परस्य शक्तिर्महदुच्यते महानसौ गृहीत्वा परतः परं रसम् ।
स्वरूपसर्गाद् द्विविधः स उद्भवत्यात्माऽक्षरः शक्तिरहङ्कृतिस्तया ॥२२॥

अथाक्षरस्यापि च शक्तिरिष्यतेऽहङ्कारनामा रसमक्षरादसौ ।
प्राप्य स्वरूपेण मिलन् क्षरात्मना तच्छक्तिरूपेण च जायते पृथक् ॥२३॥

परस्य शक्त्येत्यमुदेति सोऽक्षरोऽक्षरस्य शक्तिश्च पृथक् स्वरूपगा ।
तथाऽक्षरस्यापि च शक्तितः क्षरः क्षरस्य शक्तिश्च पृथक् प्रजायते ॥२४॥

[२]परस्य वाक्प्राणमनांसि चात्मनो रूपाणि सन्त्येकबलानि तेन च ।
परोऽयमात्मा त्रिपुटी त्रिकोशवान् त्रिखण्ड एव त्रिबलश्च कथ्यते ॥२५॥

तथैव चैतन्महतस्त्रयो गुणा भवन्त्यमी सत्त्वरजस्तमोऽभिधाः ।
यतो विभिन्नैकबलास्ततो महानयं त्रिकोशस्त्रिबलश्च भाव्यते ॥२६॥

महत्यमुष्मिंस्त्रिबले परात्मनो रसस्य सर्गात् त्रिबलस्य सोऽक्षरः ।
प्रवर्तते तस्य च तानि षड्बलान्येवात्मरूपाणि पृथग् भवन्ति हि ॥२७॥

तेनायमष्टादशखण्ड इष्यतेऽक्षरः स्वरूपानुगतात्मभिस्त्रिभिः ।
अहंकृतिश्चाक्षरवद्धि षड्बलैरष्टादशांशा स्वगुणैस्त्रिभिर्मता ॥२८॥

अहंकृतोऽष्टादशखण्डवत्यथाऽक्षरस्य चाष्टादशखण्डशालिनः ।
सर्गेण रूपाणि भवन्ति चात्मनः षट्त्रिंशदंशानि पृथक् ततः क्षरः ॥२९॥

षट्त्रिंशदंशैस्त्रिभिरात्मभिः कृतः क्षरोऽयमात्माऽष्टशतेन खण्डवान् ।
मात्रापि तद्वत् त्रिभिरात्मनो गुणैः कृता सखण्डाष्टशतेन जायते ॥३०॥

[३]क्षरस्य तावन्मितिशालिनो रसः संसृज्य तावन्मितमात्रया पुनः ।
यद्रूपमुत्पादयतीह तज्जगद्भूवेवणुस्कन्धविशिष्टरूपवत् ॥३१॥

व्याख्यायते, तत् पृथङ् नोपलभ्यते—एतेषु त्रिष्वेवान्तर्गतं तदुपलभ्यते—तस्मान्मूलरूपेणैवै-तत्कथनम्—न तु पृथगुपलम्भरूपेण । अत एव मूलप्रकृतिमभोग्यामेव सांख्या अपि वदन्ति ।

[१] पुरुषत्रयस्य शक्तित्रयेण क्रमेण सबन्धे पुरुषाद्रस गृहीत्वा प्रकृतिरग्रे पुरुषप्रकृति-क्रमेणोत्पादयतीति स्पष्टीक्रियते । पद्यानि स्पष्टार्थानि । परत —अर्थादव्ययपुरुषात् ।

[२] एषां पद्यानामभिप्राय एकोनत्रिंशपद्यटीकायां स्पष्टीक्रियते ।

[३] पञ्चविंशं पद्यमारभ्य एकत्रिंशान्तानां पद्यानामाशय संमिलितरूपेणात्र स्पष्टीक्रियते—अव्यय पुरुष. पर. पुरुष उच्यते, तस्य स्वरूपे मन प्राणवागाख्या. त्रयोऽशा अन्तर्भूता', ते च विशुद्धबलसबन्धेनैव प्रादुर्भूता इत्येकैकबलविशिष्टा एव । तेन परात्मा—अव्ययपुरुषः त्रिपुटीरूप. मन.प्राणवाग्भिस्त्रिभि. पुटैर्विशिष्ट इत्यर्थ. । तैरेव त्रिभिः कोशैरयं त्रिकोशवान् । वाक् प्राणे निविष्टा, प्राणश्च मनसि, मनश्च परात्परे विशुद्धे—इति परस्पराश्रितत्वेन इमे कोशा अप्युच्यन्ते—असिकोशा इव, धान्य कोशा इव वा । एषां त्रयाणां सम्बन्धविवक्षया तु स त्रिखण्ड , त्रिषु च त्रीणि बलानि विशुद्धानि सन्निधानानीति त्रिबलोऽपि स उच्यते । एवं

(२७) [१]मतभेदाधिकरणम्

अथाहुरात्मेव च शक्तिरेषा चतुष्पदी तत्र च मूलशक्तिः ।
अव्यक्तरूपा प्रथमोऽस्ति पादस्त्रयोऽन्यपादा महदादयः स्युः ॥३२॥

तच्छक्तिभूते महत्यपि सत्त्वरजस्तमांसि त्रयो गुणा इति स त्रिगुणः, ते गुणा विभिन्नैकबलरूपा एवेति तानपि तमो रजसि, रज सत्त्वे, सत्त्वं तु विशुद्धं बले—इत्याश्रयाश्रयिभावेनानुध्याय कोशरूपता मत्वा महानपि त्रिकोशः । त्रिबलत्वं तु स्पष्टमुक्तमेव । अथ मनःप्राणवाक्षु समवेतैस्त्रिभिर्बलैर्विशिष्टस्य त्रिबलस्य सत्त्वरजस्तमोभिस्त्रिबलेन महता सर्गात्—ससर्गात्, योऽक्षरः प्रादुर्भूतः, तत्र परपुरुषस्य त्रीणि, महतश्च त्रीणीति षड्बलानि मातापितृजानीव आत्मभूतानि, इति स षड्बलः । तस्यापि स्वरूपे च मनःप्राणवाचः प्रविष्टा एव, तेषां प्रत्येकमुक्तरीत्या षड्बलत्वेन सोऽष्टादशबलत्वादष्टादशखण्ड उच्यते । षड्बलानि मनसि, षट् प्राणे, षट् च वाचीत्यष्टादशबलत्वं स्फुटमेव । तथैव तच्छक्तिरहङ्कृतिरपि मातापितृजैः षड्भिर्बलैरूपेता षड्बला, तत्रापि च सत्त्वे षट्, रजसि षट्, तमसि च षडिति साप्यष्टादशबला । तेन साप्यष्टादशखण्डा । अत्र उनविंशे पद्ये छन्दोऽनुरोधादहङ्कृतिशब्दस्थाने विवक्तोऽहङ्कृदिति शब्दो ग्रन्थे निवेशितः । अष्टादशबलाया अहङ्कृते शक्ते, अष्टादशबलस्य अक्षरपुरुषस्य च ससर्गेण यः प्रादुर्भूतः क्षरपुरुषः, स मातापितृजैरात्मभूतैः षट्त्रिंशता बलैरात्मवान् । तत्रापि मनःप्राणवाचः समन्विता एवेति तेषां त्रयाणां प्रत्येकं षट्त्रिंशदङ्कतया सोऽयं क्षरः अष्टोत्तरशतबलविशिष्टः । तथैव तच्छक्तिर्मात्राभिधेयापि अष्टोत्तरशतबलविशिष्टा । अयमेतावद्बलविशिष्टः क्षरः पुरुषः एतावद्बलविशिष्टया स्वशक्त्या सयुज्य यद्रूपमुत्पादयति—तदेव अणुस्कन्धरूपेण जगद्भवतीति । अत्रापि क्षरपुरुषादसौ गृह्यते । मात्रा तु तत्र बलमाधत्ते । एतेनेदं सूचितम् । एतावता बलाना परस्परं ग्रथनादेव स्थूलता प्रादुर्भवतीति । एतदेव प्राक् प्रथमप्रकरणान्ते २६८, २६९ सख्याङ्किताभ्यां पद्याभ्यामप्युक्तम्—

> षट्त्रिंशदारम्भककर्मजानि क्षरस्य वाक्प्राणमनांसि सन्ति ।
> तान्यक्षरे षड्बलितानि तद्वत् परस्य तान्यब्बलानि विद्यात् ॥२६८॥
> मात्राप्रवेशात् पृथगात्मशक्त्यो खण्डा क्षरे त्वष्टशतं भवेयु ।
> तथा क्षरोऽष्टादशखण्ड इष्टः परस्त्रिखण्डोऽथ रसस्त्वखण्डः ॥२६९॥ इति

ते पद्ये अत्र स्पष्टार्थे भविष्यत इति तत्रास्माभिर्न व्याख्याते । अत्रोक्तया रीत्या तयोरर्थोऽनुसन्धेयः ।

[१] प्रतिपादिते मते महदादयास्तिस्र एव शक्तय उक्ताः, तन्मूलभूतं तु किमपि न प्रतिपादितम् । एतस्मिन् मतभेदे तु इदं प्रदर्श्यते—यथा अव्ययाक्षरक्षरात्मकस्य पुरुषः, तेषां प्रागवस्था तु परात्परपदेन प्रतिपादिता पुरुषाधिकरणे, तेन चतुष्पादयमात्मा उच्यते—तथैव महदादीनां तिसृणां शक्तीनामपि प्रागवस्था अव्यक्तपदेन व्यपदेश्या गणनीया, ततश्च शक्तिरपि चतुष्पाद् भवतीति । अव्यक्तावस्थाऽवश्यं स्वीकरणीयेत्यत्र प्रतिपाद्यते । पद्यानि प्रायशः स्पष्टार्थानि । यत्र किञ्चिद्वक्तव्यं तदेवोच्यते ।

अव्यक्तमस्तीह[1] रसे बलं प्रूवं न चेत् किमेतेन रसेन युज्यते ।
किं व्यक्तिमायाति परन्न का पुनः शक्तिः स्वभावः प्रकृतिश्च जायते ॥३३॥

[2]अव्यक्तमेकं बलमिष्यते रसप्रयुक्तमेतत् परतस्त्रिधा भवेत् ।
न चादितस्तत् त्रिविधं पृथक्कृत स्यान्निर्विशेषे तु रसे प्रसुप्तितः ॥३४॥

[3]युगानि दिव्यानि सहस्रसंख्यया ब्राह्मं भवेत् पुण्यमहस्तथैव ।
रात्रि. सहस्रेण मिता युगानामहस्तु सृष्टिः प्रलयश्च रात्रि. ॥३५॥

अव्यक्ततो व्यक्तय उद्भवन्ति चाहरागमे ताश्च निशागमे पुन. ।
तत्रापि यन्तीरयवशोऽह्नि सभवो विश्वस्य नाशो निशि चावशो भवेत् ॥३६॥

अव्यक्तमेव प्रभवः प्रतिष्ठा परायणं तज्जगतोऽस्य बीजम् ।
व्यक्तं भवद् विश्वमिदं प्रतीयादव्यक्तमेतस्य परा गतिः स्यात् ॥३७॥

[4]अव्यक्तरूपादिदमक्षरात्स्यात्सर्वं च तत्रैव लयं प्रयाति ।
क्षेत्रज्ञ आत्मा भवतीह देही शरीरभेदादिह भिद्यते य· ॥३८॥

---

[1] रसे शक्तिविकासात् पूर्वमेव अव्यक्त बलमस्तीति स्वीकार्यम् । यदि मूल बल न स्यात्, तर्हि रसेन सह कस्य योग स्यात् । बलसंसर्गेण च विना कस्य पुरुषप्रादुर्भावो भवेत् । शक्तिस्वभावप्रकृतिपदवाच्या च शक्ति कुत प्रादुर्भवेत् । विना मूल कस्यापि प्रादुर्भावाऽभवात् ।

[2] यदि उन्मुग्धावस्थमेकं बल पूर्वं न स्यात्, तर्हि आदावेव सत्त्वरजस्तमो भेदैस्त्रिधा कथ स्यात् । अव्याकृतस्य हि अनेकधा व्याकरण भवति, अव्यक्तमेक विना कस्य व्याकरण स्यात् । पुरुषसबन्धादेव त्रिविधत्व तत्र भवतीति तु न वाच्यम्, पुरुषस्य स्वय निर्विशेष— तया विशेषाधाने कारणत्वासभवात् । तस्मान्निर्विशेष आत्मनि बल प्रसुप्तमस्ति, तच्च पुरुषस्य सन्निधिरूपया प्रेरणया उद्बुद्ध पुरुषावयवाना मन प्राणवाचा सबन्धात् स्वयमपि त्रिविध भवतीत्येव मन्तव्यमुचित भवतीति ।

[3] भगवद्गीतास्वपि अव्यक्तादेव सृष्टिरचना—

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्यद् ब्रह्मणो विदु ।
रात्रि युगसहस्रान्ता तेऽहोरात्र विदो जना । अ० ८।१७ ।
अव्यक्ताद् व्यक्तय सर्वा प्रभवन्त्यहरागमे ।
रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके । ८।१८ । इत्यादि ।

तदेतद्दर्शनोऽनुधान पठ्यते ।

भूतग्राम. स एवाय भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
रात्र्यागमेऽवश पार्थ प्रभवत्यहरागमे । ८।१९ ।

[4] एवमव्यक्तादेव जगत उत्पत्ति, अव्यक्ते एव च लय, तेनाव्यक्तमेव जगतः परा गतिरित्युक्तम् । परे तु वदन्ति अव्यक्तशब्देनाक्षरपुरुष एवोच्यते । तदुक्त भगवद्गीतासु— अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहु परमां गतिम् (८।२१) इति । अक्षर एवाव्यक्ताक्षर इत्युच्यते । तत एव सर्वमुत्पद्यते तत्रैव च लयं प्रयाति । स एवाक्षर क्षेत्रज्ञ, आत्मा, देही—इत्यादिभि शब्दैरुच्यते । एकोऽपि स शरीरभेदाद् भिद्यत इति ।

[१]पुन समाजे विदुषा त्रिधाऽभवस्तर्कक्रमे विप्रतिपत्तय पुरा।
आस्ते बल नास्ति रसोऽथवा बल बीज न बीजं तु रसो रसोऽथवा ॥३९॥

यस्मिन यदव्यक्तमुपैति तस्मादाभाति विश्व ह्यचर चर च।
[२]देही च नात्मा पृथगस्ति तस्मादव्यक्ततोऽन्य सुगता वदन्ति ॥४०॥

[३]अव्यक्ततोऽन्य पुरुष स आत्मा पृथग्विधोऽस्त्यक्रियनिर्विकार।
सचेतनोऽव्यक्तजडस्थित सन् भोक्ता न कर्ता कपिलोक्तिरेषा ॥४१॥

उक्त यदव्यक्तमिद तदेक स्वतन्त्रमेतज्जनयत्यशेषम्।
नापेक्षते स्वात्मरस विसृष्टावसगिन कापिलदृष्टिरेषा ॥४२॥

य [४]प्रत्ययो या प्रकृतिस्तदेतौ भिन्नौ भवेता हि पृथक्स्वभावौ।
यतोऽस्य सत्ता प्रकृतिर्मता सा स प्रत्ययो येन तु भातिरस्य ॥४३॥

[५]क्षेत्रज्ञ आत्मा पुरुषो मतस्तैरव्यक्ततत्त्वा प्रकृतिर्हि यस्य।
परोऽक्षरो वा न च दृश्यते तैरव्यक्तमेवाक्षरसज्ञमाहु ॥४४॥

---

[१] तदित्य मतत्रय प्रवृत्तमिति आरम्भे पूर्वोक्तमपि पुन स्मार्यते, अत्र विषये पुरा काले विदुषा समाजे तर्कक्रमे प्रवृत्त त्रिधा विप्रतिपत्तय अभवन्—इति सबन्ध। बलमेव सर्व जगदास्ते, रसो न तत पृथक किञ्चिदित्येका प्रतिपत्ति सौगतापरपर्याणा बौद्धानाम्। अथवा बल बीजम—जगत्कारणम् रसस्तु न बीजम—कारणम्—इति द्वितीया प्रतिपत्ति कापिला नाम्—साख्यानाम्। अथवा रस एव सर्वबीजम्—इति तृतीया प्रतिपत्ति कृष्णद्वैपायन—प्रभृतीना वेदान्ताचार्याणाम्। एत एव मतभेदा अत्र मतभेदाधिकरणे विस्तरेण निरूप्यन्ते। पद्यानि प्रायण स्पष्टार्थानीति क्वचिदेव विशेषो व्याख्यास्यते।

[२] तस्माद् अव्यक्ततोऽन्य देही—आत्मा नास्ति-अव्यक्त बलमेव सन्तानरूपेण प्रवाहि क्रमेण नित्यात्मरूपेण भासत इति सुगता—बुद्धप्रभृतयो वदन्ति।

[३] अव्यक्तात् प्रकृतेर्भिन्न पुरुषपदवाच्य आत्मा अस्ति चेतन, पर स निर्विकार अक्रियश्चेति न कर्ता, अव्यक्ते जड प्रतिबिम्बरूपेण स्थित एव भोक्ता भवति न स्वतो भोक्ता—इति कपिलस्य साख्यकर्तुरुक्ति। इदमेवाग्रिमेण पद्यन सुस्पष्ट विवृतम्।

[४] कपिलमतमेव विवृणोति—यथा वैयाकरणनय प्रकृति प्रत्ययश्च भिन्नौ भवत, तथात्र कापिले साख्येऽपि प्रकृतिप्रत्ययौ पृथक्स्वभावौ सर्वथा भिन्नौ। तत्र अस्य जगतो यत् कारणात सत्ता, यत्कारण सत्तारूपेण सवत्र प्रविष्टम्, सा प्रकृति। प्रत्ययशब्दस्तु ज्ञानार्थक प्रसिद्ध, तेन जगति भाति—ज्ञान यत प्रवर्तते, स चेतन पुरुष।

[५] एते कापिला क्षेत्रज्ञ प्रतिक्षत्र भिन्नमेव आत्मानमाहु अव्यक्तपदेन च प्रकृति वदन्ति, सा भिन्न भिन्न पुरुषसबंधिनी, पुरुषभेदाद् भिन्ना भासते। तन्मत पुरुष क्षरात्मैव। एतद्भिन्न पर आत्मा अव्ययपुरुष, अक्षर पुरुषो वा यो व्याख्यातपूर्व, स तैर्न दृश्यते। अत ते अव्यक्तमेवाक्षरपदेन वदन्ति। तदुक्तं भगवद्गीतायाम्—

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धय।
परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम्॥ (अ० ७।२४)

[१]क्षेत्रज्ञभिन्नान्पुरुषांश्च ते विदुर्भोक्तृनकर्तॄनपि तान्प्रचक्षते ।
बीजं यदव्यक्तमिदं तदक्षरं विदुः प्रधानं तु पुमांसमक्षरम् ॥४५॥

[२]परोवरीणैकरसप्रधीणो द्वैपायनः कृष्ण इहान्यथाह ।
प्रधानमव्यक्तमिदं न बीजं बीजं तदव्यक्तमिहाक्षरं यत् ॥४६॥

[३]यदुक्तमव्यक्तममुष्य पुंसः शक्तिस्ततोऽन्योऽपि पृथङ्निरुक्तः ।
अव्यक्तसंज्ञः पुरुषः स आत्मा सनातनो निष्क्रियनिर्विकारः ॥४७॥

सोऽव्यक्त आत्माऽक्षर इत्युदीरितो नश्यत्सु भूतेष्वपि नैव नश्यति ।
परा गतिः सा परमं च धाम तन्निवसंते प्राप्य न तं क्वचित्पुनः ॥४८॥

[४]अहं स्वहः स्वां क्रमशस्तदों स्यादव्यक्तमोमक्षरमेव गम्यम् ।
ओंकार एव प्रभवः प्रतिष्ठा परायणं सा परमा गतिर्नः ॥४९॥

[५]क्षेत्रज्ञ आत्मा महतो विशेषो योऽन्यः स उक्यान्महतः क्षरात्मा ।
ततोऽस्ति भिन्नः स परोऽक्षरो वाऽक्षरं तमव्यक्ततया समीक्षे ॥५०॥

---

[१] यदव्यक्तपदेनाक्षर. पुरुषस्तैः प्रतीयत इति मन्येत । तदा ततोऽक्षरान् कर्तॄन् भोक्तॄन् क्षेत्रज्ञपदवाच्यान् पुरुषान्, न ते जानन्तीति वक्तव्य स्यात् । यास्तु अकर्तॄनपि भोक्तॄन् पुरुषास्ते वदन्ति, ते वस्तुत क्षरपुरुषा एव—अक्षरस्याभोक्तृताया अप्रोक्तत्वात् । अव्यक्त सर्वबीजत्वादक्षरपदेनाहु । पुरुषमपि चाविनाशित्वादक्षरमाहु । तस्मादक्षरतत्त्वे वास्तविके पूर्वप्रतिपादिते भ्रान्ता एव ते इति भाव ।

[२] अथ द्वैपायनमतं विविच्यते—प्रधान यदव्यक्तपदेन कापिलैरुक्तम्, तन्न जगद्बीजम्, अत्रपरं रसप्रधानम् यदक्षरम्—अक्षरपुरुषनाम्ना प्राङ्निरुक्तं तदेव जगद्बीजं द्वैपायनमते ।

[३] अव्यक्तं तु तस्य पुरुषस्य शक्ति., तदाश्रयो रसप्रधानो योऽक्षरो निरुक्त, स एवात्मा, स च निर्विकारोऽपि शक्तिसङ्घातसर्वजनक इत्युक्ता प्रक्रिया द्वैपायनमतानुसारिणी। अपिमं पद्यमस्यैव स्पष्टीकरणाय विस्पष्टार्थम् ।

[४] इद पद्यं पूर्वमप्यागतम्—तत्रैवास्माभिर्विस्तरेण व्याख्यानम्—पुनः प्रसङ्गादत्र ग्रन्थे निवेशितम् । व्याख्या पूर्वोक्तैवानुसन्धेया ।

[५] सांख्ये ये पुरुषपदेन स्वीक्रियन्ते—ते तु भोक्तारः क्षेत्रज्ञाः प्रतिक्षेत्रं भिन्ना इति शक्तिविशेषेण महता महदादिना तद्विशेषा, ये तु अस्माभिरत्र त्रय पुरुषा अव्ययाक्षरक्षरा व्याख्याता, ते तु भोक्तुः क्षेत्रज्ञाद् व्यावहारिक—दृष्ट्या भिन्नाः समष्टिरूपाः उभया जगदुपादानाः । तमेव समष्टिभूतमक्षरं सर्वत्राव्यक्तरूपेण प्रविष्टत्वादव्यक्तपदेन समीक्षे—विचारयामि । तमेवाव्यक्तपदेन भ्रमेण सांख्या वदन्तीत्यभिप्रायः ।

[1]क्षेत्रज्ञभिन्ना अपि ये त्रिपूरुषाः परोऽक्षरो वा क्षर इत्ययं महान् ।
भूतात्मवैश्वानरतैजसास्तथा प्राज्ञश्च शारीरक इत्यमी रसाः ॥५१॥

---

[1] क्षेत्रज्ञाद् व्यवहारदृष्ट्या भिन्ना अपि ये त्रय पुरुषाः, ततोऽन्योऽपि महान् भूतात्मा, वैश्वानरतैजसप्राज्ञाः, शारीरक आत्मा चेति सर्वे रसाः—रसप्रधानाः रसस्यैव प्रपञ्चोऽयमिति भावः। अन्यत्र बहुत्र पुराणोत्पत्तिप्रसङ्गदेवतानिविदादौ ग्रन्थकृता अष्टादश व्यावहारिका आत्मानो निरूपिताः। त इह केवलेनैकेनैवानेन पद्येन सङ्केतिताः। ते ज्ञातुमावश्यका इति विभिन्नेषु स्थानेषु ग्रन्थकृदुक्तस्यात्मप्रपञ्चस्य यः सारसंग्रहोऽस्माभिः स्वीये पुराणपारिजातनाम्नि ग्रन्थे कृतः, स इहाधररूपेणोद्धृत्य प्रदर्श्यते। प्राक् पुरुषप्रपञ्चाधिकरणव्याख्यायामध्यात्मं क्षरकला पञ्चबीजचितिः, देवचितिः, भूतचितिः, प्रजा, वित्तमिति नामभिर्व्याख्याताः। तत्र देवचितिः सूक्ष्मशरीरम्, भूतचितिस्तु स्थूलशरीरमित्यपि तत्रोक्तम्। तत्र बीजचितिगर्भितायां देवचितौ कारणशरीरगर्भिते सूक्ष्मशरीरे चैतन्याधायकाः पञ्चात्मानः परिगण्यन्ते, भूतचितौ स्थूलशरीरे चैतन्याधायकास्तु नवेति चतुर्दश। चत्वारस्तु परात्परः, अव्ययः, अक्षरः, क्षरः—इति प्राग् व्याख्याता ब्रह्मरूपा मुख्यात्मानः इत्यष्टादश शरीरतन्त्रपरिचालका व्यावहारिका आत्मानः। यद्यप्यात्मा एक एवाखण्ड इति विस्तरेणात्र ग्रन्थे प्रतिपादितम्—परं न स कर्ता, न वा भोक्तेति सोपाधिकस्यैव तन्त्रपरिचालकत्वं भोक्तृत्वं च भवतीत्येतदप्यसकृन्निरूपितम्। तादृशोपाधिभेदेनैवेदमष्टादशत्वमपि द्रष्टव्यम्। अधिदैवतस्यैवायम् अध्यात्ममधिभूतं च भवन्तीत्येतदन्यत्र उक्तप्रायम्। तत्राधिदैवतं क्षरकलारूपेण यानि पञ्चमण्डलान्याख्यातानि स्वयम्भूः, परमेष्ठी, सूर्यः, चन्द्रः, पृथिवीति—ईश्वरपक्षे समष्टिभूताक्षरायतनभेदाः। शान्तात्मा, महानात्मा, विज्ञानात्मा, प्रज्ञानात्मा, प्राणात्मेति पञ्च च जीवपक्षे व्यष्टिभूताक्षरायतनभेदाः। आयतनेषु एव च तत् स्वरूपं शक्यते ग्रहीतुमिति तदायतनविशिष्ट एवात्मा ईश्वरपदेन जीवपदेन वा व्यपदेश्यः। समष्टिभूतेश्वरांशा एव जीवायतनरूपेण व्यावहारिकाः पृथक् पृथग् आत्मानः स्वं स्वं तन्त्रं परिचालयन्ति। तत्र प्राणात्मा तावदिन्द्रिय—तत्परिचालकशक्त्यवच्छिन्नचैतन्यरूपः। विज्ञानात्मा बुद्ध्यवच्छिन्नचैतन्यम्—स एव क्षेत्रज्ञ इत्याख्यायते। महानात्मा ततोऽपि परः, परमेष्ठिनोऽशभूतः, आकृतिप्रकृत्यहङ्कृतिनिष्पादकमहदवच्छिन्नचैतन्यम्। शान्तात्मा च स्वयम्भूमण्डलस्यांशभूतः सर्वेष्वात्मसु सूत्ररूपेणानुस्यूतोऽन्तर्यामिरूपः। इयमात्मनां परिस्थितिः कठोपनिषदि समाख्याता—

इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः।
मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः॥
महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः।
पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः॥ इति (१।३।१०-११)

इह इन्द्रियगोलकेषु स्थितैः शक्तिविशेषैरिन्द्रियैर्गृहीता अर्था रूपाद्याः सूक्ष्मरूपेणान्तः प्रविश्य इन्द्रियगोलकेषु इन्द्रियाण्यतिक्रम्य तिष्ठन्तीति तेषामिन्द्रियेभ्यः परत्वमुक्तम्। ततः परं चेन्द्रियप्रेरकस्याणुभूतस्य मनसः स्थितिः। तदनु च बुद्ध्यादीनां स्वस्वनाम्नैव सन्निवेशः कृतः। अत्र यद्यपि बुद्धिर्महानात्मा चेति व्यष्टिसमष्टिरूपेण भाष्यकृद्भिर्व्याख्यातौ, परं

येनाखिल विश्वमिद तत तथा स्थितानि भूतान्यखिलानि यत्र वा ।
पर स आत्मा स परोऽक्षरादपि प्रमाणमेतन्न तत पर विदु ॥५२॥

व्यष्टिसमष्टयोरत्र प्रसङ्गाभावान्महानात्मा पृथगेवानुसन्धेय । स्पष्टीकृतश्चाय महानात्मा श्रीभगवद्गीतासु—

मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम् ।
सभव सर्वभूताना ततो भवति भारत ॥
सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तय सभवन्ति या ।
तासा ब्रह्म महद् योनिरह बीजप्रद पिता ॥ १४।३–४।

इह हि स्पष्टमाकृतिसपादकत्व महदात्मनो विवृतम् । तस्य तस्य भूतस्य यादृशी यादृशी प्रतिनियता आकृति सा सर्वापि परमेष्ठिनाऽऽत्मभूतेन महदात्मना सपाद्यते ।

"या यस्य प्रकृति स्वकर्मजनिता सा किं परित्यज्यते" इत्यादिषु व्यवहृता अन्तरवस्था—विशेषरूपा तत्तत् प्राणिनियता स्वभावापरपर्यायाप्रकृतिश्चाप्यनेनैव महता सम्पाद्यते । सर्वेष्वात्मस्वहङ्काररूपेणापि चायमनुस्यूत इत्याकृतिमहान्, प्रकृतिमहान, अहङ्कृतिमहान् इति त्रेधाऽय व्याक्रियते, 'बुद्धेरात्मा महान् पर" इति श्रुतौ स एवाय समाम्नात । अहङ्कारोऽत्र पृथङ्न गणित महत्येवोक्तरूपेणान्तर्भावित । शान्तात्मा तु अव्यक्तपदेनात्र निर्दिष्ट, यो हि सूत्रत्वनयोपरि व्याख्यात, सैषा पञ्चधा देवपरिस्थितिरित्युच्यते ।

अथ भूतपरिस्थितिर्नवधा व्याक्रियते—आकाशवायुतेजोऽप्पृथिवीनाम्ना पञ्च महाभूतानि प्रसिद्धानि, तेष्वनुस्यूतमात्मचैतन्य भूतात्मपदेन व्यवह्रियते । तत्र शरीराकार—परिणतेषु बाह्यभूतापेक्षया वैलक्षण्य दृश्यत । लोष्टप्रस्तरादिषु हि परस्पर वैलक्षण्येन तादृशा विभागा नाविर्भवन्ति, यादृशा शरीरे हस्तपादरूपा परस्परमपरिवर्तमाना रसरुधिरमासमेदोऽस्थिमज्जशुक्राण्यन्योन्यरूपेण परिवर्तमानानि धातुपदवाच्यानि च पृथक् पृथगाविर्भवन्ति, तद्वैलक्षण्य सम्पादकमपि—अस्ति किञ्चिदात्मचैतन्यम्, तदेव "शरीरात्मा" इति व्यवह्रियते । सोऽय शरीरात्मा सर्वविधचेष्टाश्रय सर्वविधशुभाशुभकर्मकर्ता जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिरूपावस्थात्रय विशिष्टश्च । एतत् सहचरोऽन्योऽस्ति हसात्मा य पुराणोत्पत्तिप्रसङ्गे श्री गुरुचरणैरेव व्याख्यात ।

"अयंप हसात्मा पृथिव्यग्निप्राणोपजनितैरन्नरसमयैर्लोमत्वगसृङ्मासमेदोऽस्थिमज्ज—शुक्ररूपं शरीरधातुभिरपरामृष्टोऽपि पाञ्चभौतिकवायुशरीरो हिरण्मयेन सूर्यज्योतिषा विज्ञानयोगाद् बुद्धिसपन्नो नक्षत्रमयेन चन्द्रज्योतिषा प्रज्ञानयोगात् मन सपन्नोऽप्युपपद्यते । किन्तु कर्मजसस्कारापरिग्रहादेव लोकान्तर नोपैति । आकल्प स इहैव पृथ्वीलोके पृथिव्या ऊर्ध्वं चन्द्रादधस्तात सर्वत्र यथेच्छ पृथिवी चन्द्रमस चान्तरा वायुगतो जीवन धत्ते । कल्पान्ते च तस्य सर्वविधकर्मभोग क्षणमात्रेणोपसपद्यते इति केचिन्मन्यन्ते । स एव आत्मा न स्वपिति । सुप्तस्य तु शरीरात्मन शरीर परिरक्षितुमन्वीक्षते । यदि दन्दशूकादि घरचनघातक सुप्तपुरुषमाक्रामति, तदाक्रमेण पुरुषोऽकस्मादेव विबुध्यत इति दृश्यते । जागरणसमयमनुसधाय सुप्तश्च तस्मिन्नेव समये प्रबुध्यत इति, तदेतत् सर्व हसात्मकृतमेव द्रष्टव्यम् । तमेत हसात्मान महर्षि श्रुतौ दर्शयति—

य प्रत्ययो या प्रकृतिस्तदेतौ भिन्नौ भवेतामपि नानपेक्षौ ।
न प्रत्ययश्चेदिह युज्यते चेत् तत स्वरूप प्रकृतेर्न सिध्येत् ॥५३॥

"स्वप्नेन शारीरमभिप्रहत्यासुप्त सुप्तानभिचाकशीति ।
शुक्रमादाय पुनरेति स्थान हिरण्मय पौरुष एक हस ॥१॥
प्राणेन रक्षन्नवर कुलाय बहि कुलायादमृतश्चरित्वा ।
स ईयते अमृतो यत्र काम हिरण्मय पौरुष एकहंस ॥२॥

एतच्छरीरसगठन कुलायो नाम । स कुलायस्त्रयाणामप्येषामात्मनामेक एवोपपद्यते । तत्रैष चित्याग्निमय शारीरात्मा जीवितावस्थाया स्वकुलायाद् वहिर्भा भवितु न शक्नोति । हंसात्मा त्वेष भौतिकमर्त्यवायुमय किञ्चित्कार्यमुद्दिश्य तस्मात् कुलायाद् बहिर्भवन् अशरीर एव वा वायुशरीरो वा चन्द्रमसा कृतात्मत्वादमृतो वायुभूमौ यथेच्छ विहरन् स्थानान्तरत स्वमभीष्ट शुक्र गृहीत्वा पुन कुलायरूप प्राक्तन स्व स्थानमुपैति । स एतत्कुलायाद् बहिर्भवन्नपि सौम्यप्राणसूत्रेण सदधान स्वमेतत् कुलाय शश्वदेवावधानेन परिरक्षति, नतु कदाचिदेकान्त तस्त्यजति । अपि चैष बहुवत्सरपूर्वमपि कृत कर्म स्मरन्नेवास्ते । मरणोत्तर तु कुलाय— विध्वसादन्यदपूर्वं कुलाय निर्माय तत्र प्रविष्ट कदाचित् प्रत्यक्षो भवति सभापते च । यथा महाभारतयुद्धोत्तर मृतपुरुषान् भगवान वेदव्यासो गान्धारीप्रभृतिभ्य पाण्डवेभ्यश्च दर्शयामास इति महाभारत आश्रमवासपर्वणि उक्तम् । स एष मनुष्यमरणाद् बहुवर्षोत्तरमपि स्मृतमात्र कदाचित केनचिद्बुद्धियोगप्रकारेण प्रत्यक्ष सभवति सभाषणादि लोक—व्यवहाराश्च निर्वाहयति । यथाद्यत्वे तत्र तत्र मण्डल्यामात्मनामाह्वान प्रचलति तत्रागमनमपि हसात्मनामेव सभवति ।

शरीरमिद मर्येन चित्याग्निना वृतरूपम् । एतच्छरीरपरिचालकोऽमृताग्निस्तु त्रिभीरूपैरस्मिन् अनुप्रविष्ट वैश्वानर, तैजस प्राज्ञश्चेति । वैश्वानर शारीरावयवान् यथास्थान सघटयति, अप्रच्युताश्च रक्षति । सोऽय लोष्टप्रस्तरादिसाधारण्येन सर्वेष्ववय- विष्वभिव्याप्त, द्वितीयस्तैजस शरीर क्रमेण वर्धयति—सोऽय वृक्षपर्यन्तेषु प्राणिषु स्थित यत्र यत्र वृद्धिर्दृश्यते । तृतीयस्तु प्राज्ञ ज्ञानेच्छासुखदु खादीनामाश्रय ।

त एते त्रयो यज्ञात्मान उच्यन्ते—एतैरेव प्रतिक्षण शारीरस्य यज्ञस्य सम्पाद्यमानत्वात । एते च क्रमेणाग्निवायुसूर्यांणायशा श्रुतिषु प्रतिपादिता । तत्राय प्राज्ञ पुनस्त्रधा भिद्यते— *कर्मात्मा, चिदाभास, चिदात्मा चेति । यत्प्रेरित शरीर शुभाशुभानि कर्माण्यनुतिष्ठति,* तत्तत्कर्मजनितोऽपूर्वपदेन मीमासकैराख्यात पुण्यपापरूप सस्कारश्च यस्मिन् समवैति स कर्मात्मा नाम । मुख्यस्य चिदात्मनोऽन्त करणे प्रतिबिम्बभूत प्रतिशरीर भिन्न शरीरे चैतन्याधायको जीवपदव्यपदिष्टश्चिदाभास । योऽय वेदान्तग्रन्थेषु बहुधा विवृत ।

एतस्मिन् प्रतिबिम्बाधायको बिम्बस्थानीयस्तु चिदात्मा ■ ईश्वरश्च सर्वप्राणिषु अभिव्याप्त एक एव । अयमेव प्रत्यगात्मेति पदेन वेदान्तिभिर्व्यवह्रियते ।

ईश्वर सर्वभूताना हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥ इति

कृष्णादयो वा कपिलादयो वा यथाहुरेते सुगतादयो वा ।
मतत्रयं तत्र समीक्ष्य सम्यक् पश्यन्ति कृष्णादय एव सत्यम् ॥५४॥

श्रीभगवद्गीतायामन्वायमेव प्रतिपादित । स चाय विभूति श्री ऊर्गिति त्रिभीरूपै रभिव्याप्नोति । ईश्वरेण हि—ब्रह्मबलम्, क्षत्रबलम्, विड्बलमिति त्रिविधानि बलान्यादावेवोत्पादितानि । तत्र ब्रह्मबल विभूतिरिति, क्षत्रबलमूर्गिति, विड्बल श्रीरित्याख्यायते । एषा सर्वत्र सद्भावेऽपि "प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ति" इति न्यायमवलम्ब्य एकैकस्य प्राधान्येन ब्राह्मण क्षत्रियो वैश्य इति त्रिधा वर्णविभाग श्रुतिषु स्मृतिष्वाख्यात । एषामेव च यत्रोत्कर्ष सोऽयमीश्वरविभूतिरीश्वरावतारो वा गण्यते । तदुक्त भगवद्गीतासु—

यद् यद् विभूतिमत् सत्व श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्व मम तेजोऽशसम्भवम् ॥ इति । (१० अ)

विभूतिमदित्यादावतिशायने मतुब्द्रष्टव्य । विभूत्यादीना सर्वप्राणिषु व्याप्तत्वेऽपि अतिशयितविभूत्यादिमान् ईश्वरविभूतिर्वा ईश्वरावतारो वा मन्तव्य इति तात्पर्यम् ।

तदित्थम्—शरीरात्मा, हृसात्मा, वैश्वानर, तैजस, कर्मात्मा, चिदाभास विभूति, ऊर्क्, श्री, इति नवविधो भूतात्मा व्याख्यात ।

कर्मात्मानमारभ्य पञ्चविधा प्राज्ञशब्देनोच्यन्ते । तासु च विभूति ऊर्क्, श्रीरिति तिस्रो विधाश्चिदात्मन । एवञ्च चतुर्धा ब्रह्मपरिस्थिति, परात्पर पुरुषत्रयमिति । पञ्चधा देवपरिस्थिति, नवधा च भूतपरिस्थितिरित्याप्नादशात्मविधा सिद्धा । एताश्च समष्टिरूपा ईश्वरायतनानि, व्यष्टिरूपाश्च जीवायतनानीति निदर्शित प्राक् । एता आत्मविधा सक्षेपेण भगवान् मनुरपि दर्शयामास मनुस्मृतौ द्वादशेऽध्याये—

योऽस्यात्मन कारयिता त क्षेत्रज्ञ प्रचक्षते ।
य करोति तु कर्माणि स भूतात्मोच्यते बुधै ॥
जीवसज्ञोऽन्तरात्माऽन्य सहज सर्वदेहिनाम् ।
येन वेदयते सर्व सुख दु खञ्च जन्मसु ॥
तावुभौ भूतसपृक्तौ महान् क्षेत्रज्ञ एव च ।
उच्चावचेषु भूतेषु स्थित त व्याप्य तिष्ठत ॥

अत्र क्षेत्रज्ञपदेन ब्रह्मपरिस्थितौ व्याख्यातास्चतुर्विधा आत्मानस्तत्रभूतश्चिदात्मा बोधित । भूतात्मपदेन च कर्मात्मान पञ्चधा भूतपरिस्थितिनयोक्ता गृहीता । जीवसज्ञान्तरात्मपदेन च चिदाभासो व्याख्यात । तृतीये पद्ये महानिति पदेन पञ्चधा देवपरिस्थिति शान्तात्माद्या सगृहीता । तेषा शान्तात्मादीना पञ्चानामात्मना परात्परादीना चतुर्णाञ्च भूतात्मसपर्कं उक्त इति सम्यग् विभाव्यता सुधीभि ।

इत पर पद्यनैनेनाध्यात्मा आवश्यक स्पष्टीकर्तुमिति पुन स्मारितम् । ब्राह्मणा-[illegible]प्रकृतित्रयस्य विभागसामञ्जस्य च सास्यप्रक्रियाया दर्शितपूर्वम्, तत्रापि तयो परस्परा[illegible] मारतीति न तेनापि भव्यमतसिद्धिरिति चैतन पद्येन स्पष्टार्थेन निरूपितम् । तत्श्च [illegible] कृष्णद्वैपायनादिसिद्धान्त एव समीचीन इति प्रदर्श तत्रैव युक्ति प्रथमसम्पादनम् पूर्वोत्ता

न साधु तेषां सुगता विदन्ति न साधु पश्यन्ति च कापिलास्ते ।
परोऽव्ययश्चेन्न रसं प्रदद्यादसत्त्वकं सद्विधृतं स्फुटं स्यात् ॥५५॥

(२८) प्रकृत्यधिकरणम्

अथास्य यच्छक्तिबलं परात्मनस्त्रिधा [१]चतुर्धाऽस्य निरूपणं मतम् ।
तत्रैकधेहोदितमेव सांप्रतं त्रिधा क्रमादुत्तरतो निरूप्यते ॥५६॥
ज्योतिः प्रतिष्ठाधृतिभिः सभेदं ब्रह्म त्रिधा व्याक्रियते यथेदम् ।
[२]तमोऽशनायाक्रमणप्रभेदं तथैव कर्मापि मतं त्रिधेदम् ॥५७॥
बलं[३] जले हि त्रिपथानुगं भवेदधश्च तिर्यक् च यथोर्ध्वतश्च खे ।
एवं यदत्र त्रिपथानुगं बलं पश्यन्ति तस्मात्प्रवदन्ति तं रसम् ॥५८॥
[४]बलं यदन्तश्चरमस्ति सर्गतस्ततो रसो याति घनात्मतां क्रमात् ।
संवृत्य संवृत्य पृथक् पृथग्भवेद्धनुस्तदेवावरणाभिधं बलम् ॥५९॥
बलं प्रवाहि प्लवते यतस्ततो रसे प्रवाहोऽयमुदीक्ष्यते जगत् ।
अनाद्यनन्तोऽयमकोप[५]विग्रहस्तच्चाशनायाभिधमुच्यते बलम् ॥६०॥

स्मारिता—यदि अव्ययः सत्तारसं न दद्यात्—तर्हि असत्स्वभावस्य बलस्य—कर्मणः स्थितिरेव कथं स्यात् । प्रकृतिः सांख्याभिमता क्रिया शक्तिरूपा, सौगतैरपि च क्षणिका क्रियैव मुख्या मन्यते । क्रिया च नाश्रयमन्तरेण स्वरूपं धत्ते, इति तस्या आश्रयो रसरूपः सत्पदवाच्योऽभ्युपेय इति ।

[१] इदानीं प्रकृत्यादिशब्दान् स्वाभिमतार्थे योजयति । परात्मनः शक्तिरूपं यद् बलं तत् त्रिविधं भवति, त्रिविधत्वं चास्य चतुर्भिः प्रकारैर्निरूप्यत इत्यर्थः । तत्रैकः प्रकारः सत्त्वरजस्तमोरूपेण व्याख्यातः । त्रयः प्रकारास्तु अग्रे व्याख्यायन्ते ।

ज्योतिरादिभिः प्रभेदैः ब्रह्म रसो यथा त्रिरूपो व्याख्यातः, तथा बलं कर्मरूपमपि तमः, अशनाया, आक्रमणमिति त्रिभेदं भवतीति त्रिविधत्वस्य द्वितीयः प्रकारः ।

[२] मध्ये रसशब्दस्य ग्रन्थारम्भ एव सत्ताधिकरणे उक्तं प्रवृत्तिनिमित्तं पुनः स्मारयति । पद्यं स्पष्टार्थं पूर्वपठितं च । रसः शब्दार्थो जलं प्रसिद्धम्—त्रिपथानुगकर्म तथापि दृश्यत इति तत्सादृश्यान्मूलतत्त्वमपि रसशब्देनोक्तमित्यभिप्रायः ।

[३] अथ प्रथमा विधा तमोरूपा आवरणशब्देन तमःपर्यायेणात्र व्याख्यायते । सर्गतः—संसर्गतः—यदा बलम्—अन्तश्चरम् रसेऽनुप्रविष्टं भवति, तदा रसः क्रमेण घनतां याति जलमिव तरङ्गैरन्तःप्रविष्टैः । सैषा घनतैव रसस्यावरणम् । एवमावरणं कृत्वा कृत्वा बलं पृथग् भवति—निःसरति । तदावरणकृत् तमोनामकं बलमुच्यत इति भावः ।

[४] अशनायाबलमत्र लक्षितम्—प्रवहणशील दृश्यजगदुत्पादकं बलमशनाया, अन्यस्य स्वस्मिन् प्रवेशो यत्र भवति । इदमग्रे विस्तरेण निरूप्यतेऽनुपदम् । इदन्तु कोपरूपं न भवति, बलान्तरं स्वस्मिन् न आधत्ते—इत्यर्थः ।

रसे[१] विवारोपयिकं यतो बलं विवृण्वदन्ते स्वयमेव नश्यति ।
तदुत्क्रमं नाम बलं प्रचक्षते तदित्थमाहुस्त्रिविधं बलक्रमम् ॥६१॥

तमोऽ[२] मृतस्यावरणं तथेच्छाऽमृतेऽशनायाक्रमणं क्रियाऽस्मिन् ।
स्याज्ज्योतिरन्वावरणं विरुद्धं गतिः प्रतिष्ठामनुभूम्नि कामः ॥६२॥

षट्[३] शक्तयस्ताश्च परात्परं परं विभज्यते तच्च पुनर्द्विधा कृतम् ।
रसत्रयं पूरुष एव कथ्यते बलत्रयं तु प्रकृतिर्निरुच्यते ॥६३॥

बलत्रयोत्पादितमर्थजातं रसत्रयेऽस्मिन्पुरुषेऽनुबद्धम् ।
संतानरूपं भवतीह भोगो[४] बलात्स तस्मात्प्रकृतिर्बलं स्यात् ॥६४॥

[५] कृतेस्तु रूपं प्रथमं रसे यत् स्थितं स भावोऽस्ति सदात्मनः स्वः ।
तेनास्य भोक्तुः पुरुषस्य लग्नं बलं तदाहुः प्रकृतिं स्वभावम् ॥६५॥

(२६) बलदशाधिकरणम्

बलं हि मृत्युर्मरणस्वभावं न चैकभावेन सदा स्थितं स्यात् ।
क्षणं क्षणं तत्परिवर्तते यत् ततो विचित्रा जगतः स्थितिः स्यात् ॥६६॥

[६] एकैकखण्डे तु बलस्य भेदात् सुप्ताः प्रबुद्धाः पुनरात्मबद्धाः ।
संतानिता चाथ निरात्मता चेत्येव दशा पञ्च भवन्ति नित्याः ॥६७॥

---

[१] येन तु रसो विवृतो—विस्तृतो भवति तद् विस्तारोपायभूतं बलम्, आक्रमणम्, उत्क्रमणं वा उच्यत इत्यर्थः ।

[२] अत्र तम आवरणम्, अशनाया अमृते रसे—इच्छारूपा, आक्रमणं क्रिया । ज्योतिरादिषु प्रागुक्तेषु मनःप्राणवाङ्रूपेषु ज्योतिर्विरुद्धमावरणम्, ज्योतिरनु-तेन सह तिष्ठति । प्रतिष्ठा विरुद्धा तु गतिः तया सह चरति—क्रियानाम्ना आक्रमणनाम्ना च पूर्वमुक्ता । अशनायारूपा इच्छा तु भूम्नः सहचरी ।

[३] एता ज्योतिराद्याः तिस्रः—आद्यास्तिस्रश्चेति षट् शक्तयः, परम्—अव्ययपुरुषम्—परात्पराद् विभजन्ते, परात्परे एता न सन्ति, परेऽव्यये तु आविर्भवन्तीत्येव तयोर्भेदः ।

[४] सर्वो भोगो बलादेव, तस्माद्बलमेव प्रकृतिशब्दवाच्यम् । भोगायतनस्यैव परैः प्रकृतिपदेनाख्यानात् ।

[५] कृतेः—क्रियायाः प्रथमं रूपं रसे स्थितं स्वमित्युच्यते—रसस्वरूपानुगतत्वात्, तस्मात् प्रथमा कृतिः प्रकृतिरिति व्युत्पत्त्या बलं प्रकृतिपदेनोच्यत इति ।

[६] दृश्यमाने जगतः प्रत्येकं खण्डं भेदाद् भिन्नैः रूपैः, बलं पञ्चधा भिद्यते, ताः पञ्चा-वस्थाः सुप्तप्रबुद्धाद्याः पद्ये गणिताः । एता दशा नित्याः काचिदवस्था बलेऽवश्यं तिष्ठतीति भावः ।

न साधु तेषां सुगता विदन्ति न साधु पश्यन्ति च कापिलास्ते ।
परोऽप्ययश्चेन्न रसः प्रदद्यादसत्क्व सद्धियत स्फुट स्यात् ॥५५॥

(२८) प्रकृत्यधिकरणम्

अथास्य यच्छक्तिबलं परात्मनस्त्रिधा [१]चतुर्धाऽस्य निरूपणं मतम् ।
तत्रैकधेहोदितमेव साम्प्रतं त्रिधा क्रमादुत्तरतो निरूप्यते ॥५६॥
ज्योतिः प्रतिष्ठायुतिभिः सभेदं ब्रह्म त्रिधा व्याक्रियते यथेदम् ।
[२]तमोऽशनायाक्रमणप्रभेदं तथैव कर्मापि मतं त्रिधेदम् ॥५७॥
जलं[३] जले हि त्रिपथानुगं भवेदधश्च तिर्यक् च यथोर्ध्वतश्च खे ।
एवं यदत्र त्रिपथानुगं बलं पश्यन्ति तस्मात्प्रवदन्ति तं रसम् ॥५८॥
[४]बलं यदन्तश्चरमस्ति सर्गतस्ततो रसो याति घनात्मतां क्रमात् ।
सवृत्य सवृत्य पृथक् पृथग्भवेद्बुधस्तदेवावरणाभिधं बलम् ॥५९॥
बलं प्रवाहि प्लवते यतस्ततो रसे प्रवाहोऽयमुदीर्यते जगत् ।
अनाद्यनन्तोऽयमकोप[५]विग्रहस्तच्चाशनायाभिधमुच्यते बलम् ॥६०॥

स्मारिता—यदि अव्ययं सत्तारसं न दद्यात्—तर्हि असत्स्वभावस्य बलस्य—कर्मणः स्थितिरेव कथं स्यात् । प्रकृतिः साङ्ख्याभिमता क्रिया शक्तिरूपा, सौगतैरपि च क्षणिका क्रियैव मुख्या मन्यते । क्रिया च नाश्रयमन्तरेण स्वरूपं धत्ते, इति तस्या आश्रयो रसरूपः सत्पदवाच्योऽभ्युपेय इति ।

[१] इदानीं प्रकृत्यादिपदानां स्वाभिमतार्थे योजयति । परात्मनः शक्तिरूपं यद् बलं तत् त्रिविधं भवति, त्रिविधत्वं चास्य चतुर्भिः प्रकारैर्निरूप्यत इत्यर्थः । तत्रैकः प्रकारः सत्वरजस्तमोरूपेण व्याख्यातः । अथ प्रकारास्तु अग्रे व्याख्यायन्ते ।

ज्योतिरादिभिः प्रभेदैः ब्रह्म रसो यथा त्रिरूपो व्याख्यातः, तथा बलं कर्मरूपमपि तमः, अशनाया, आक्रमणमिति त्रिभेदं भवतीति त्रिविधत्वस्य द्वितीयः प्रकारः ।

[३] मध्ये रसशब्दस्य ग्रन्थारम्भ एव सज्ञाधिकरणे उक्तं प्रवृत्तिनिमित्तं पुनः स्मारयति । पद्यं स्पष्टार्थं पूर्वपठितं च । रसः शब्दार्थो जलं प्रसिद्धम्—त्रिपथानुगकर्म तत्रापि दृश्यत इति तत्सादृश्यान्मूलतत्त्वमपि रसशब्देनोक्तमित्यभिप्रायः ।

[४] अथ प्रथमा विधा तमोरूपा आवरणशब्देन तमः पर्यायेणात्र व्याख्यायते । सर्गतः—ससर्गतः—यदा बलम्—अन्तश्चरम् रसेऽनुप्रविष्टं भवति, तदा रसः क्रमेण घनतां याति जलमिव तरङ्गैरन्तःप्रविष्टैः । सैषा घनतैव रसस्यावरणम् । एवमावरणङ्कृत्वा कृत्वा बलं पृथग् भवति—निःसरति । तदावरणकृत् तमोनामकं बलमुच्यत इति भावः ।

[५] अशनायाबलमत्र लक्षितम्—प्रवहणशील दृश्यजगदुत्पादकं बलमशनाया, अन्यस्य स्वस्मिन् प्रवेशो येन भवति । इदमग्रे विस्तरेण निरूप्यतेऽनुपदम् । इदन्तु कोपरूपं न भवति, बलान्तरं स्वस्मिन् न आधत्ते—इत्यर्थः ।

रसे[१] विकारौपयिकं यतो बलं विवृण्वदन्ते स्वयमेव नश्यति ।
तदुत्क्रमं नाम बलं प्रचक्षते तदित्थमाहुस्त्रिविधं बलक्रमम् ॥६१॥

तमोऽ[२]मृतस्यावरणं तथेच्छाऽमृतेऽशनायाक्रमणं क्रियाऽस्मिन् ।
स्याज्ज्योतिरन्वावरणं विरुद्धं गतिः प्रतिष्ठामनुभूम्नि कामः ॥६२॥

यद्[३] ज्योतयस्ताश्च परात्परं परं विभज्यते तच्च पुनर्द्विधा कृतम् ।
रसत्रयं पूरुष एव कथ्यते बलत्रयं तु प्रकृतिर्निरुच्यते ॥६३॥

बलत्रयोत्पादितमर्थजातं रसत्रयेऽस्मिन्पुरुषेऽनुबद्धम् ।
संतानरूपं भवतीह भोगो[४] बलात्स तस्मात्प्रकृतिर्बलं स्यात् ॥६४॥

[५]इतेस्तु रूपं प्रथमं रसे यत् स्थितं स भावोऽस्ति तदात्मनः स्वः ।
तेनास्य भोक्तु. पुरुषस्य तानं बल तदाहुः प्रकृतिं स्वभावम् ॥६५॥

(२६) बलदशाधिकरणम्

बलं हि मृत्युर्मरणस्वभावं न चैकभावेन सदा स्थितं स्यात् ।
क्षणं क्षणं तत्परिवर्तते यत् ततो विचित्रा जगतः स्थितिः स्यात् ॥६६॥

[६]एकैकखण्डे तु बलस्य भेदात् सुप्ताः प्रबुद्धाः पुनरात्मबद्धाः ।
संतानिता चाथ निरात्मता चेत्येवं दशा पञ्च भवन्ति नित्याः ॥६७॥

---

[१] येन तु रसो विकृतो—विस्तृतो भवति तद् विस्तारोमायभून बलम्, आक्रमणम्, उत्क्रमणं वा उच्यत इत्यर्थः ।

[२] अत्र तम आवरणम्, अशनाया अमृते रसे—इच्छारूपा, आक्रमणं तु क्रिया । ज्योतिरादिषु प्रागुक्तेषु मन प्राणवाग्रूपेषु ज्योतिर्विरुद्धमावरणम्, ज्योतिरनुस्तेन सह तिष्ठति । प्रतिष्ठा विरुद्धा तु गति तया सह चरति—क्रियानाम्ना आक्रमणनाम्ना च पूर्वमुक्ता । अशनायारूपा इच्छा तु भूम्न सहचरी ।

[३] एता ज्योतिरादा नित्स—आद्यास्तिग्रदचेति पद् लक्षय , परम्—अव्ययपुरुषम्—परात्परात् विभजन्ते, परात्परे एता न सन्ति, परेऽव्यये तु आविर्भवन्तीत्येव तयोर्भेदः ।

[४] उक्तो भोगो बलादेव, तस्माद्बलमेव प्रकृतिशब्दवाच्यम् । भोगायतनस्यैव परैः प्रकृतिपदेनाख्यानात् ।

[५] कृते—निशाया. प्रथमं रूपं रसे स्थितं स्वभावमुच्यते—रसस्वरूपानुगतत्वात्, तस्मात् प्रथमा कृति प्रकृतिरिति व्युत्पत्त्या बलं प्रकृतिपदेनोच्यत इति ।

[६] दृश्यमाने जगत प्रत्येकं खण्डे भेदाद् भिन्नं. रूपं , बलं पञ्चधा विद्यते, ताः पञ्चावस्थाः सुप्तप्रबुद्धाद्या पद्ये गणिताः । एता दशा नित्या. कास्चिदवस्था बलेऽवश्यं तिष्ठन्तीति भाव ।

बलं प्रसुप्तं रसतो न [1]भिद्यते निर्लक्षणत्वान्न रसोऽवभासते ।
प्रसुप्तमप्यव्यक्तपदेन चक्षते बोधे पुनर्व्यक्तमिदं प्रजायते ॥६८॥

[2]अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथा च नित्यं रसगन्धवर्जितम् ।
अनाद्यनन्तं महतः परं ध्रुवं प्रधानमेतत्प्रवदन्ति सूरयः ॥६९॥

अव्यक्तमेतत्सकलं बलं यत् प्रबोधमायाति महत् तदुक्तम् ।
[3]सा बुद्धिरुद्बोधविशेषहेतोस्तन्मात्रमास्थाय भवन्ति बौद्धाः ॥७०॥

[4]बलप्रबोधः प्रथमः स कम्पो नानाविधं रूपमुदेति कम्पात् ।
नोदो गतिश्चाप्यभवत्सकामस्तमस्तथानेकविधं बलं च ॥७१॥

[5]स्वतन्त्रमेकैकमिदं समस्तं समर्थते नैव बलं विसृष्टौ ।
विनाश्रयं तस्य बलस्य पञ्चावस्था अपि स्युर्न तथोपपन्नाः ॥७२॥

[6]तस्माद्बलं सर्वविधं समेत्य ग्रन्थी भविष्यद्रसतोऽनुगम्य ।
आत्मन्वितामेति विकासयोगाद्भवेदहङ्कार इति प्रसिद्धम् ॥७३॥

---

[1] रसस्य लक्षणम्—बोधविषयतापादकं बलमेव भवति, शुद्धो रसस्तु स्वयं बोधरूपः, न बोधविषयो भवति । तस्माद्बलस्य स्वापदशायां रसः प्रतीतिविषयो न भवति बलमप्यव्यक्तम् तथा च तदा किमपि न भासते—इत्यर्थः । इयमेव प्रलयावस्था । शिष्टं पद्यं स्पष्टार्थम् ।

[2] तां प्रसुप्तरूपां बलदशामेव प्रकृतिप्रधानादिशब्दैः सूरयः—साङ्ख्याद्या व्यवहरन्ति तच्च शब्दादिसर्वप्रत्यक्षगुणरहितम्—महतोऽपि परमावस्थारूपमिति ।

[3] बलस्य प्रबोध एव बुद्धिरुच्यते । प्रबोधकारणादेव तस्या बुद्धिरिति नाम । तां बुद्धिमेव परमां मन्यमानाः, ततः परमव्यक्तमात्मानं वा ये न परिचिन्वन्ति, त एव बौद्धा इत्युच्यन्ते । बुद्धेरुपासका बौद्धा इति ।

[4] बलस्य प्रबोधे सति कम्पः—अवयवप्रचलनं भवति । बलं हि सावयवमित्युक्तं प्राक् । कम्प एव भयदुःखादिहेतुता तु व्याख्यातपूर्वा । उक्ता कामतमो गत्याद्या अवस्था अपि कम्पादेव भवन्ति—अन्याश्चानेकविधाः कम्पाद् भवन्ति । गतिरपि द्विविधेह्युक्ता—नोदः—परप्रेरणम् स्वयं गतिर्देशत्यागश्चेति ।

[5] आश्रयं विना बलं न स्वरूपलाभाय न वा परोत्पादनाय भवति—न च तस्येमाः पञ्चावस्था अपि सम्भवन्ति । आश्रयं विना कुत्र स्वापः, क्व वा प्रबोध इत्याश्रयः पुरुषोऽवश्यमभ्युपेयः ।

[6] रसेऽनुगम्य रसतः रससत्तामादायैव बलं सर्वविधं बलं ग्रन्थीभविष्यत्—परस्परग्रन्थनाद् ग्रन्थिरूपेण परिणामं प्राप्तुं योग्यम्—आत्मन्विताम् रसमेवात्मानमवलम्ब्य सात्मकतां प्राप्नोति । इयमेवात्मबद्धतारूपा तृतीयावस्था । तस्यैव महद्रूपस्य विकाशोऽहङ्कारः ।

[1]आत्मन्वि तत् सर्वबलं प्रकुर्वद्रूपं समानाद्युदितं प्रदेशात् ।
एकत्रभोगं जनयत्यमुष्मिन्नात्मन्यलं कर्म गुणश्च भूत्वा ॥७४॥
[2]महानयं सर्वबलस्तदानीं भवेदहङ्कार इति प्रसिद्धः ।
त्रेधाऽक्षरं तद् व्यपदिश्यतेऽस्मात् तन्मात्र पूर्वाण्यभवन् क्षराणि ॥७५॥
स्याद्वृत्तिसंबन्धवशाद्रसस्यं बलं प्रबुद्धं यदि चेन्महत् तत् ।
बन्धेन योगेन विभूतितोऽहंकारश्च मृत्युः स रसान्वितश्चेत् ॥७६॥
सग्रन्थिकाऽग्रन्थिकभेदतस्ते द्विधा मतायोगविभूतिबन्धाः ।
अग्रन्थिकैस्तै रसगं बलं चेत् ततोऽक्षरं स्यात् क्षरमन्यरूपैः ॥७७॥
[3]प्रतिक्षणोत्पत्तिविनाशनक्रमो यः कर्म संतान इतीर्यते बुधैः ।
एकत्र तत्रात्मनि सोऽक्षरे नवं संस्कारमुत्पाद्य पृथग् विनश्यति ॥७८॥
[4]शैला द्रुमाः पक्षिमृगा मनुष्या ये केचिदन्येऽपि भवन्ति तेषाम् ।
तत्कर्मसन्तानवशेन धारावाहीनिरूपाणि भवन्ति लोके ॥७९॥
[5]एकैकतोऽर्थेषु यदेषु धारावाहीनि रूपाणि पृथग् भवन्ति ।
स कर्मणो ग्रन्थिरलञ्जनेऽस्मिन् रसे समासञ्जनकर्ममूलः ॥८०॥

---

[1] सात्मक बल कुर्वद्रूपम्—शक्तिरूपता गच्छद्—आत्मनि कर्मरूपता क्रमेण गुणरूपता च गतम् आत्मनि भोग जनयति । बलस्य शक्तिरूपेण तत. क्रियारूपेण परिणाम. । क्रियैव च धारावाहिनी गुणरूपतामाप्नोति । गुणैरेव चात्मा भोक्ता भवतीति भाव्यम् ।

[2] भोगजननकाले महान्—अहङ्काररूपेण परिणमति, अहङ्कारपूर्वक एव हि सर्वत्र भोग., 'अह जाने' अह सुखीत्याद्यनुभवात् । तदेवमक्षर त्रेधा व्याख्येयम्—अक्षर पुरुष, तदुत्पादिका शक्तिर्महानिति ख्यातापि अक्षरपदवाच्या, तज्जनितभोगरूपोऽहङ्कारोऽप्यक्षररूप एव अक्षर—शक्तित्वात्तदभेदं गतस्यास्याक्षरत्वम् । तत क्षराणि मात्रा. । सोऽय महदहङ्कारतन्मात्रारूपो बलत्रेधाभावस्य तृतीयः प्रकार. । अग्रे पद्यानि स्पष्टार्थानि ।

[3] पूर्वोक्तासु पञ्चावस्थासु सन्तानवृत्तिता व्याख्यायते ।

[4] सर्वेऽपीमे क्रियासन्तानरूपा एवेति सुनिपुण भाव्यम् ।

[5] शैलद्रुमादीनि पक्षिमृगमनुष्यादिशरीराणि च धारावाहिकर्मसन्तानरूपाण्येवेति पूर्वपद्य उक्तम् । कर्मणा परस्परं ग्रन्थिवशादेव विभिन्नानि स्थूलरूपाणि भवन्तीति बहुधा प्रतिपादितम् । कर्मणा परिवर्तनादेव सर्वेषा वस्तूना रूपाणि परिवर्तितानि भवन्ति, सच्चिदानन्दरूपो रसस्तु सदैकरस एवेत्यपि अनेकश उक्तम् । कर्मक्रमेण षड्विधा सत्ता जनयन्ति—माया, कला, गुणा, विकारा, आवरणम्, आसञ्जनम्—इति । पूर्वं स्वयं मितम्—परिच्छिन्नं कर्म अमितस्य मिति दर्शयति—सरङ्गा इव जलस्येति माया प्रथम रूपम् । मितिरेव मायेति प्रतिपादितपूर्वम् । सत्यां च मितौ नाना भेदा जायन्ते—इत्यवयवावयविभावो कला द्वितीयं रूपम् । सावयवतायां च संयोगविभागाद्या, तज्जन्या रूपादयश्च गुणा. प्रवर्तन्त इति तृतीयं रूपम् । गुणानां च परस्परं परिवर्तने विकारा भवन्ति, गुणपरिवर्तनमेवावस्था परिवर्तनम्, अवस्थापरिवर्तनमेव च विकार इति विकाराश्चतुर्थं रूपम् । विकारैर्मूलभूतं वस्तु

[१]स ग्रन्थिबन्धो भवतीह यावत् तावत् स सर्गं प्रतिपद्यतेऽर्थः ।
एकत्र तत्रात्मनि युज्यमानतत्कर्म सन्तानजं भोगमेति ॥८१॥

[२]तत्सचरेण प्रतिसचरेण प्रवर्तमानं च निवर्तमानम् ।
स्वयं लयं याति बलं रसेऽस्मिन् कृतार्थता साऽस्य निरात्मता च ॥८२॥

[३]सुप्तं बलं शान्तरसे प्रशान्तमेवास्ति तस्मिन्नमृतेऽमृतं तत् ।
तन्मृत्युना तेन वृते रसेऽस्मिन् न किञ्चिदग्रे जगतेतदासीत् ॥८३॥

[४]न किञ्चिदग्रे जगदेतदासीदिति प्रयासीदिह पुष्करेऽस्मिन् ।
एकैकं तत्पुष्करसृष्टिहेतुर्जागर्ति निद्राति बलं स्वतन्त्रम् ॥८४॥

आव्रियते—न प्रकाशते—यथा रञ्जिते पटे श्वैत्यं न प्रकाशते—इति आवरणं पञ्चमं रूपम्। ततं आवरकं स्वेनैव रूपेण आवृतं वस्तु दर्शयतीति आसञ्जनं षष्ठं रूपम्। स्वयं वस्तुनि आसज्य स्वस्वरूपेण वस्तुनः प्रकाशनमेवासञ्जनं नाम। तदिदमासञ्जनं बलस्यान्तिमावस्था। तदिदमासञ्जनं बलं एव बलान्तरस्य, रसस्तु तदालम्बनमात्रम्, परमालम्बनत्वादेव रसोऽप्यन्यान्यरूपेण भासते इत्यत्रोचनम्—अनञ्जने रसे यद् समासञ्जनरूपं कर्म, तस्य मूलोऽयं कर्मणो ग्रन्थिरित्यन्वयः।

[१] यावत् कर्मणा ग्रन्थिबन्धो भवति, तावदेव सर्गं अर्थरूपं, अर्थादर्थसृष्टिं प्रतिपद्यते। ग्रन्थिविमोके सोऽर्थोऽपि प्रलीयत इत्यर्थः। तावदेव च तस्मिन्नपि युज्यमानं तादृशं कर्मसन्तानजन्यं भोगं—पूर्वोक्तगुणविकारादिरूपं, एति—प्राप्नोति इत्यर्थः। ग्रन्थिपर्यन्तमेव भोगोऽपि जायत इति।

[२] एवं ग्रन्थीनामेव सञ्चरप्रतिसञ्चरश्च भवति। ग्रन्थिः, पुनर्गन्थिरिति सचरः, वैपरीत्येन प्रवृत्तो ग्रन्थिविमोकस्तु प्रतिसचरः। सचरः प्रवृत्तिः, प्रतिसचरस्तु निवृत्तिः। अन्ततः निवर्तमानं तत्कर्म रसे एव लयं याति—सुप्तम्—अप्रकटं भवति। सा बलस्य कृतार्थता, यदनेन कर्तव्यमासीत्—तत् कृतमित्यर्थः। इयमेव च निरात्मतारूपा पञ्चमी अवस्था पूर्वमुक्ता।

[३] बलस्य न किञ्चित् करणमेव स्वापः, अमृते शान्ते रसे सुप्तं तदपि शान्तरूपेण अमृतरूपेणैव च विज्ञायते। तादृशेन शान्तेन बलेनावृते रसे सति सैवावस्था "नैवेह किञ्चनाग्रे आसीत्" इत्यादि शब्दैः श्रुतिस्मृत्योर्व्याख्यायते। यदा नैव किञ्चिदासीदिति श्रुतिस्मृत्योरुच्यते, तदा प्रलयावस्थायामपि रसो बलं चेत्युभयमप्यस्ति, अनयोरभावो न कदापि भवति। बलं सुप्तमेव तदात्वेऽस्तीत्येव विज्ञेयम्। अतएव 'प्रसुप्तमिव सर्वतः' (म० स्मृ० १ अ०) इत्येव भगवता मनुना प्रयुक्तम्।

[४] अनन्तेषु ब्रह्माण्डेषु सर्वत्र प्रलयः स्यादिति न सभाव्यते, तेन भूम्नि—व्यापके रसे सर्वत्र बलसुप्तिर्न कदापि बोध्या। 'नैव किंचनाग्र आसीद्' इत्यादि श्रुतिस्मृत्योः अस्मिन् पुष्करे—ब्रह्माण्डे पुरा किञ्चिन्नासीदित्येवाभिप्रायोऽवगन्तव्यः। पुष्करपदमत्र ब्रह्माण्डबोधकम्। ब्रह्माण्डस्य कमलरूपेण निरूपणं पुराणादिषु दृश्यते, तत एव पुष्करपदं ब्रह्माण्डार्थकमुपात्तम्। एकैकब्रह्माण्डोत्पादकं बलं पृथक् पृथक् स्वतन्त्रं क्वचिज्जागर्ति, क्वचित् स्वपिति च।

[१]न सर्वथा भूम्नि रसे समन्ततः प्रसुप्तमेतत्सकलं बलं भवेत् ।
न नोदनाऽस्तीति तथा सति क्वचिद्बलं रसे सुप्तिकरं न जाग्रियात् ॥८५॥

सतीतरस्मिन्नथ पुष्करे तदा रसेन जाग्रद्बलशालिनाऽऽहृते ।
रसे प्रबुद्धं बलमत्र पुष्करे लोकत्रयं भावितमेतदीक्ष्यते ॥८६॥

(३०) बलस्वापप्रबोधाधिकरणम्

[२]बले बलान्यत्र बलान्तराणि पुनर्बलान्यत्र पुनर्बलानि ।
रसे प्रनृत्यन्ति बलानि नानाविधानि तद्विश्वमिदं विभाति ॥८७॥

अनादिकालादमृते रसे बलं सुप्तं क्वचिज्जागरितं च नृत्यति ।
सुप्तं च जागर्ति मुहुः प्रबोधितं पुनः स्वपित्येव पुनः प्रबोध्यते ॥८८॥

बलं हि शक्तिः प्रथते रसेऽमृते सुप्ता सदा शक्तिघनेऽवतिष्ठते ।
बलस्य सुप्तिर्द्विविधा रसे भवेदघातजा सा प्रतिघातजाऽथवा ॥८९॥

[३]यदैकदेशानुगतिर्न विद्यते सा सर्वदिक्काः बलसुप्तिरिष्यते ।
शक्तेः स्थिता शक्तिमतीह सर्वदा तस्मादियं सुप्तिरघातजा मता ॥९०॥

[४]अघातसुप्तिर्द्विविधा रसे स्यात् सुप्तिर्महासुप्तिरिति प्रभेदात् ।
स्वयं निवृत्तिक्रमजा तु साद्या मुमुक्षुतद्यत्नवशेन चान्या ॥९१॥

---

[१] यदि तु सर्वस्मिन्नपि भूम्नि बलमेकदा सुप्तं स्यात्, तर्हि नोदकस्य प्रेरकस्य कस्याप्यभावे बलस्य सुप्तस्य जागरणं कथं स्यात् । एकत्र ब्रह्माण्डे प्रसुप्तं तु बलं ब्रह्माण्डान्तरे जाग्रता बलेन नोदनात् पुनर्जागर्तीति इदमेवाग्रिमपद्ये स्पष्टीकृतम् ।

[२] बलोपरि बलानां चयनादेव जगदिदं विभातीति विस्तृत्य पद्येऽस्मिन् स्पष्टैरक्षरैरुक्तम् । यद्यपि बलस्य बलान्तराधारता न संभवति, स्वयं क्षणिकत्वेन बलान्तरधारणाय समयस्तेन नाप्यते इति । तथापि रसाधारेण बलं यदा धारावाहि भवति, तदा तत्र बलान्तराधारता संभवति आधेयभूतस्य बलस्यापि धारावाहितायां तत्रापि पुनर्बलान्तराधारता संभवतीति प्राग् व्याख्यातम् । एवं बलपरम्परारूपा चितिः संभवतीति । पद्यत्रयमत्र स्पष्टार्थम् ।

[३] बलस्य अघातजां सुप्तिमुदाहरन्ति—यदा बलस्य एकदिगभिमुखीभूता प्रवृत्तिर्न दृश्यते, तदा सर्वदिग्भवा सुप्तिः, सा च अघातजैव संभवतीति भावः । अभिघातेन तु कस्याञ्चिदेव दिशि सुप्तिः स्याद्, न तु सर्वासु दिक्षु ।

[४] अथ अघातजायाः सुप्तेरपि द्वैविध्यमाह—एका सुप्तिः, एका च महासुप्तिरिति । यत्र पुनर्जागरणं नैव संभवेत्, सा महासुप्तिः । तत्र बलस्वभावेन पूर्वोक्तक्रमेण निवृत्तिर्या जायते—सा सुप्तिः । कदाचित् कार्योत्पादनरूपं जागरणं कदाचिच्च कार्याकरणरूपः स्वापः इति बलस्य स्वभावः । तच्च स्वभावेन सुप्तं बलं पुनरपि जागर्ति—कार्ये प्रवर्तत इत्येषा सुप्तिः । यदा तु मुमुक्षोः—मोक्षमिच्छतः पुरुषस्य, तदनुगतप्रयत्नस्य च योगसमाध्यादिनिदिध्यासनादेर्वा बलेन सुप्तिर्जायते—सा महासुप्तिः । सुप्तं आत्मनि सुप्तं बलं सदा तावच्छेदेन न कदापि जागर्ति ।

[१]द्विधा प्रतीघातजसुप्तिरिष्टा सुप्तिर्महासुप्तिरिति प्रभेदात् ।
घातक्षयोत्थाप्य बला तु साद्या महाबलेऽल्पस्य लयस्तु सान्त्या ॥९२॥

[२]यत् सर्वदिश्यानि बलानि चाहितान्याघ्नन्ति घाऽघ्नन्ति परस्परेण सा ।
सुप्तिर्यथा[३] तुल्यबलाश्रितद्वयाकृष्टेर्विरोधान्न पटोऽनुकृष्यते ॥९३॥

[४]महाशिलां यः प्रतिहन्ति हस्ततः सा नोदना शैलबले विलीयते ।

तेन मुक्त आत्मा सर्वथा सर्वदा बलविमुक्तो भवतीति भाव । अतएव मुक्तेरनन्ततां घोषयन्ति श्रुतिस्मृतय । इय महासुप्तिर्योगसमाधिनिदिध्यासनादिभि शास्त्रविहितै पुरुषप्रयत्नै सपाद्यते । तेन प्रयत्नेन बलस्य लय एव भवति पुनर्जागरण न सभवतीति तस्य बलस्य महासुप्ति सा कथ्यते । बलस्यैव कुर्वद्रूपता—कार्यकरणाभिमुख्य शक्तिरिति आरम्भ एवोक्तम् । तस्माज्जाग्रद्बलवाचक शक्तिपदमपि प्रकरणेऽस्मिन् ग्रन्थकृता प्रयुक्तम् । इय चोभयविधापि सुप्तिरप्रतिघातजेत्युक्ता । अत्र बलस्य बलान्तरेण प्रतिघाताभावात् । यद्यपि महासुप्ति पुरुषप्रयत्नजेत्युक्तम्, तथापि सोऽय पुरुषप्रयत्नो जीवत्वसपादक बल साक्षान्नाहन्ति—अपि तु तज्जनितामावरणशक्तिमविद्यारूपा निवर्त्य आत्मस्वरूप प्रकाशयति, तेन स्वकार्यनिवर्तनेन शिथिलीभूत बल स्वत एव क्रमेण निवर्तते । तस्मात्पुरुषप्रयत्नसाध्यापि महासुप्तिरप्रतिघातजैव परिगणिता, बलस्य निवृत्ति स्वाभाविक्येव—पुनर्जागरणमेव पुरुषप्रयत्नसाध्यमिति फलति ।

[१] अथ बलान्तरप्रतिघाताज्जातामेकस्य बलस्य सुप्तिमुदाहरति—सापि सुप्ति, महासुप्तिरिति द्विधा भिद्यते, घातस्य—प्रतिहन्तुर्बलस्य क्षये यत्र प्रतिहतस्य बलस्य पुनरुत्थान जायते सा सुप्ति । घातक्षयेन उत्थाप्यम्—जगरणीय बल यत्र सा आद्या—सुप्ति —इत्यन्वय । यत्र तु महति बले अल्पस्य बलस्य लयो जायते, न पुनरुत्थानम्—सा अन्त्या महासुप्तिरित्यर्थ ।

[२] केय सुप्तिरिति व्याख्यायते—सर्वासु दिक्षु प्रेरणया सञ्चरन्ति बलानि परस्परम्, आघ्नन्ति—आघातम्—सघर्षम्, कुर्वन्ति । सघर्षे च प्रबल बल दुर्बलमश्नाति—स्वस्मिन् लीन करोतीति भाव । इयमेव लीनस्य बलस्य सुप्तिरुच्यते, प्रतिघातनिवृत्तौ पुनर्जागरणदर्शनाल्लयो नोच्यते ।

[३] तत्राद्या सुप्तिमुदाहरति—तुल्यबलौ द्वौ पुरुषौ यदा कञ्चित्पट विरुद्धदिशोराकर्षत, तदा द्वयोरपि बलयो परस्परप्रतिघातेन सुप्तिर्भवति, अत पट कस्यामपि दिशि न अनुकृष्यते—स्थिर एव तिष्ठति । तुल्यबलौ पुरुषौ आश्रित यद् बलद्वयम्—तज्जनिताया आकृष्टे परस्पर विरोधादिति पद्ययोजना । यदि चैक पुरुष पट परित्यजेत्—तर्हि स द्वितीयाकर्षकपुरुषदिशि तत्क्षणमेव प्रचलेदिति महासुप्तिर्लयो वा नात्राभिधातु शक्य । इद प्रथमाध्याये ससर्गाधिकरणेऽपि बलसामञ्जस्ये उदाहृतम् ।

[४] अथ प्रतिघातजा महासुप्तिमुदाहरति—य कश्चित् स्वहस्तत —स्वहस्त परिचाल्येति ल्यब्लोपे पञ्चम्यन्तात् तसि । स्वहस्तेन महती शिलामाहन्ति, तत्राल्पहस्तबल महति शिलाबले विलीयते, न च पुन कदापि जागर्तीति महासुप्तिरियं हस्तबलस्य शिलाबलप्रतिघातकृता ।

[1]कांस्यस्वनो नोदनयाप्रवर्तितोऽवसीदति स्पर्शवशादिहाङ्गुलेः ॥९४॥

[2]अथाशनायावशतस्तु नोदना विस्रस्तभागः प्रतिधीयते यदि ।
तदा न सुप्तिः प्रतिघातसम्भवेऽप्यस्यान्यथात्वं तु बलस्य संभवेत ॥९५॥

[3]बलप्रबोधोऽपि तथा द्विधा स्यादाघातजोघातवियोगजो वा ।
धीप्राणभूतेषु बलप्रबोधः सर्वत्र लोके द्विविधोऽपि दृष्टः ॥९६॥

[4]अग्निर्हि पृथ्व्यां दहनानुगं बलं सुप्तं सदा तिष्ठति तत्र तत् पुनः ।
प्रमथ्य सघर्षणतः प्रबोध्यते बलप्रबोधः स हि नोदनाकृतः ॥९७॥

[5]या नोदनोत्सीदति तत् क्रियात्मना तत्राशनाया पृथिवीबलेन यत् ।
विस्रस्तमंशं प्रतिधातुमीहते तेनाऽधरेऽग्नि स्वभियाति नोदना ॥९८॥

---

[1] *द्वितीयमुदाहरणम्—यदि कश्चित् स्वहस्तादिना यष्ट्यादिना वा कांस्यपात्रमाहन्ति,* तत्र तद्धस्तादिबलेन कांस्येऽनुरणनरूपः शब्दः प्रादुर्भवति। स तु अङ्गुल्या स्पृष्टे तस्मिन् पात्रे निवृत्तो भवतीत्यङ्गुलिस्पर्शेन पूर्वदत्तं बलं सुप्तमिति प्रतीयते। न चास्य पुनर्जागरणमिति महासुप्तिरियम्।

[2] क्वचिद्बलान्तराघातेऽपि बलस्य सुप्तिर्न भवतीत्युच्यते—नोदनया—अन्यबलप्रेरणया विस्रस्तो बलभागो यदि अशनायावशेन प्रतिधीयते—पूर्णीक्रियते, यथा मलरूपेण उदराद् बहिर्गतमन्नं पुनस्तत्राधीयते तथा। तदा प्रतिघातसम्भवेऽपि बलस्य सुप्तिर्न भवति, किन्तु बलस्य अन्यथात्वम्—अन्यरूपता जायते। अशनाया अग्रिमेऽधिकरणे व्याख्यास्यते। अत्रोदाहरणमिदं सम्भवति—यदा कश्चित्पुरुषः स्वहस्तोत्थापितेन तीव्रेण वेगेन कञ्चित् प्रस्तरं सम्मुखे क्षिपेत्—स चेत्कयाचिद् भित्त्या प्रतिहतः भवेत्—तदापि हस्तबलस्य सुप्तिर्न जायते—किन्तु अभिमुखगतिस्थाने परावर्तनगतिरूपेण तत्परिणमति। भित्त्या प्रतिहननरूपेण दत्तं तु बलमशनायाबलेन तत् प्राश्नाति। तथा अशनाययैव बलस्य विस्रस्तो भागः पुनराहित इति।

[3] अथ बलप्रबोधस्याप्येवमनेकविधता प्रदर्श्यते—धीप्राणभूतेषु इति उदाहरणानि। बुद्धिर्हि निद्रामूर्छादिना प्रतिहन्यते—निद्राद्यपगमे तु प्रबुध्यत इति आघातवियोगजः प्रबोधः। यदि तु मध्य एव केनचिच्छब्दस्पर्शाद्याघातेन जागरणम्—तदा आघातजः प्रबोधः। तथैव प्राणस्यापि मूर्छाद्यपगमे—मध्ये औषधादिना जागरणे च द्विविधत्वं भाव्यम्। भूतेषु तु अग्रे उदाह्रियते।

[4] पृथिव्या काष्ठप्रस्तरादिषु सर्वत्रैवाग्निर्व्याप्तः—'अग्निगर्भा पृथिवी' इति श्रुतिसिद्धान्तात्—ततः उत्पत्तिं दृष्ट्वा स्पष्टमनुभवाच्च। तत्र च काष्ठादिगते अग्नौ दहनशक्तिरप्यस्त्येव, शक्तिशक्तिमतोर्नित्यसम्बन्धात्। परं सा शक्तिः प्रसुप्तेति बलरूपैव। तद्बलं काष्ठादिमथनेन प्रस्तरादिसंघर्षणेन वा प्रबोध्यते, तदा प्रस्फुटोऽग्निः काष्ठादिकं प्रत्यक्षं दहति, सोऽयं प्रबोधो नोदनया—मथनसंघर्षणादिजनितबलप्रेरणया जातः।

[5] ननु मथनसंघर्षणादिना बलाघातः काष्ठप्रस्तरादिषु कृतः, तेनाघातेन अग्निगतस्य बलस्य कथं जागरणमिति शङ्कायां तदुपपत्तिमाह—सा मथनसंघर्षणादिना क्रियमाणा नोदना क्रियारूपेण परिणता, उत्सीदति—क्षयं गच्छति। बलजनितायाः शक्तेः क्रियारूपेण परिणतौ

[1]छदिस्यकीलस्थितलम्बलम्बितो ग्रावा पतन्नेव न संपतत्यणु ।
कीलाद्विभागे पतनानुगं बलं जार्गात साघातवियोगजागरा ॥१०२॥

[2]उत्क्षिप्तलोष्टं दिवमेति नोदनोद्भूवल्लघुत्वेन गुरुत्वसुप्तितः ।
घातक्षयेऽप्याप्य बल तु गौरवं प्रबुध्य लोष्टं पुनरत्र पातयेत् ॥१०३॥

[3]अयो यथोद्देशबल प्रसुप्त यत्कार्यकाल स बलप्रबोधः ।
बले प्रबुद्धेऽपि बलप्रसुप्ति बलप्रबोध पुनरित्यमाहु ॥१०४॥

नोदने बहुकालपर्यन्त तस्य प्रस्तरस्य गतिर्विलोक्यते, न चाल्पबलेन परिचालने गुरुभूतस्य गति सभवति, न चाल्पयैव नोदनया बहुकाल गति सभवति, तस्मात्पूर्वस्थित सुप्तमेव बलमल्पया नोदनयोद्बुद्धमित्येव मन्तव्य स्यात् । तदेतत् स्फुटयन्नाह—पृथिव्याकर्षणजन्यस्य बलस्य हस्तनोदनया जागरणे प्रस्तरोऽध पतेत्, पर कीलोत्था या विरुद्धा पतन निवारयन्ती नोदना, तद्वशेन पतनात् परावृत्य, स तावत् कालपर्यन्तमेजते—कम्पते—चलति, यावत् तया हस्तनोदनया सुप्तस्य कीलोत्थनिवारकबलस्य अशनात्—स्वान्तर्निगरणाद्, बलम्—पृथिव्याकर्षणजं दिश विभिन्नासु दिक्षु—तिर्यगिति यावत्, यियासितम्—गन्तु प्रवृत्त ह्रसेत्—क्रियामुत्पाद्य क्षीण भवेत् । हस्तनोदनया प्रबुद्ध पृथिव्याकर्षणबल कीलोत्थस्यापकबलमश्नाति, परं तदशनेन अस्य अन्यथात्व जायते । तेन नीचैर्गमनस्थाने तिर्यग् गमन प्रवर्तते, तच्च तिर्यग् गमन क्रमेण उद्बुद्धस्य बलस्य ह्रासपर्यन्त प्रवर्तते । उद्बुद्धबलनिवृत्तौ तु पुन कीलोत्थबलजागरणे—उभयोर्बलयो परस्पराघातात् सुप्तौ स्थिरता लभ्यत इत्यर्थ । तदिदं षष्ठ पद्यस्य प्रतिघातेऽपि बलप्रसुप्त्यभावस्याप्युदाहरण बोध्यम् ।

[1] उक्तोदाहरण एव आघातवियोगज प्रोद्बोधोऽप्युदाहार्य इत्याह । पूर्वोक्त छदिस्य कीलोस्थितलम्बलम्बितो ग्रावा पृथिव्याकर्षणवशात्पतन्नेव कीलोत्थनोदनया निरोधादणु—सूक्ष्ममपि न पतति । कीलाद्विभागे तु पतनप्रयोजक पृथिव्याकर्षणबल जागर्तीति झटित्येव पतति । सेयमाघातवियोगजन्या आकर्षणबलस्य जागरा—उद्बोध —उदाहार्य ।

[2] यदा केनचित् पुरुषेण लोष्टप्रस्तरादिकमूर्ध्वमुत्क्षिप्यते, तदा तत्र लोष्टप्रस्तरादौ हस्तनोदनया लघुत्व जागर्ति, तेन विरोधाद् गुरुत्वस्य सुप्तिरिति तल्लोष्टादिकं दिवमेति । गुरुत्वघातकं हस्तबल तु यदा समाप्तम्, तदा गुरुत्वमुद्बुध्य पृथिव्यामेव तल्लोष्टादिकं पातयति । सोऽयं घातवियोगजो गुरुत्वस्योद्बोध । गुरुत्वमिदं पृथिव्याकर्षणफलभूतम्, लाघव तु सूर्याकर्षणफलभूतमिति भाव्यम् । तेनात्रापि गुरुत्वलघुत्वसुप्तिप्रबोधप्रतिपादनमुखेन आकर्षणजनित बलस्यैव सुप्तिप्रबोधावुक्ताविति ध्येयम् ।

[3] अथ प्रबुद्धमपि बल स्वकार्यधारकपदार्थवियोगे सुप्तमिव प्रतीयते, तादृशपदार्थसन्निपाते तु तत् प्रबुद्धं प्रतीयते । तत्र प्रथमोक्तं यथोद्देशबलम्—द्वितीयं तु कार्यकालमिति धंपारकाणाना यथोद्देशकार्यकालपरिभाषाभ्य सगमिता । सेयं प्रबुद्धेऽपि बले सुप्ति, प्रबुद्धस्यैव च जागरणं बोद्धव्यम् । तत्रोदाहरणमग्रिमेण पद्यद्वयेन दत्तम् । अग्नो प्रबुद्धम्—केनचित्कर्मनिबद्धमपि दहनबलं यदि दाह्यस्य काष्ठादे सन्निपातं न कुर्यात्, तर्हि कार्याभावलोकनात्सुप्तमिव प्रतीयते । तदिदं यथोद्देशबलम्, प्रबोधेऽपि च सुप्तिरिव । दाह्यवस्तुषु

[१]अथ स्थितिस्थापकलक्षणं गुणं यदाहुरेतत् सकलं बलं किल ।
उद्बोध्यते घातवियोगतो यतो नोद्बुध्यते घातबले दृढीकृते ॥९९॥

[२]छदिस्थकीलस्थितलम्बलम्बितग्रावण: स्थितिर्नोदनयो: प्रसुप्तित: ।
तत्रैव हस्ताहितनोदनाबलाज्जागर्ति तिर्यग्गमनानुगं बलम् ॥१००॥

[३]ग्रावास कीलोत्थविरुद्धनोदना वशात्परावृत्य च तावदेजते ।
यावत्तया नोदनया क्रियासितं दिशोह्रसेन् सुप्तबलाशनाद् बलम् ॥१०१॥

शक्तिक्षय इति पूर्वं प्रतिपादितमेवेति । पृथिव्या काष्ठादौ स्थितेन बलेन तद्गता अशनायया-विलस्तम्—क्षीणता गत नोदनारूपं बल प्रतिधातुम्—प्रपूरयितुमीहते—चेष्टते । क्षीयमाण मथनादि नोदना बल काष्ठादिगतेन अशनायाबलेन प्रपूर्यत इत्यर्थ । तेन प्रपूर्यमाणा सा नोदना, अधरे—नीचै, काष्ठादिष्वन्त स्थितमग्निमभियाति, तत्रापि नोदना बल प्रविशति । तेन च अग्नौ स्थित दहनबल प्रबोध्यत इत्यभिप्राय । अशनाया अग्निमेऽधिकरणे विश्रियेते-त्युक्त प्राक् ।

[१] उदाहरणान्तरमाह—वृक्षशाखादिक पलाशपत्रादिक वा यदा वय हस्तेन मोटयाम, तदा तत् स्वस्थान जहाति, यदा तु हस्तमपसार्य परित्यज्यते तत्, तदा पुन स्वस्थाने स्वयमेव गच्छति । सेय हस्तोन्मुक्तस्य पुनर्गति केन हेतुना जातेति तदर्थं सर्वत्र पार्थिवादिपदार्थेषु स्थितिस्थापकसस्कार वैशेषिका मन्यन्ते, तेनैव सस्कारेण हस्तोन्मुक्ते शाखापत्रादौ गतिर्जायत इति तैर्निरूपितम् । वस्तुतस्तु तदपि घातवियोगज बलजागरणमेव । शाखादिषु पलाश-पत्रादिषु वा स्वस्थाने स्थितये बलमस्त्येव, तत एव शाखादिक स्वस्थाने तिष्ठति पृथिव्या-कर्षणेन नाधो याति । अस्माक हस्तगतबलेनाघातात् तत् स्थानस्थितिप्रयोजक बल प्रसुप्तम्—तेनान्यदेशगति शाखादेर्जाता, हस्तस्यापसारणे तु आघातस्य वियोगे तद्बल जागरणमवाप्य शाखादिक स्वस्थाने नयतीति । अतएवाघातबले दृढीकृते—अर्थाद्यदि चिर तच्छाखादिकं मोटितमेव स्थाप्येत, तदा तस्य बलस्य महासुप्तिर्भवतीति न तच्छाखादिकं पुन स्वस्थाने गच्छति । तत एव कस्यचिद् वृक्षस्य प्रलम्बतामिच्छन्तो मालाकाराद्या इतस्तत प्रसियमाणा शाखा केनचिद्यन्त्रेण निरुद्धयोर्ध्वमेव स्थापयन्ति, ततस्ता अवान्तरा शाखा ऊर्ध्वमेव गच्छन्ति, न तु तिर्यक् स्वस्थाने । सोऽयमाघातवियोगज उद्बोध ।

[२] आघातजस्य बलप्रबोधस्योदाहरणान्तरमाह—छदि—छादनम्—'छन' इति भाषाया प्रसिद्धम्, तत्र निखात यत्कीलम्—'कडा' इति भाषाया प्रसिद्धम्, तत्र स्थापित यल्लम्बम्—शिक्यम्—'छीका' इति भाषाया प्रसिद्धम्—तत्र यदि कश्चिद्गुरुभूतो ग्रावा—प्रस्तरो लम्बित स्यात्, स स्थिर एव तिष्ठति, तत्र द्वे नोदने अध स्थितपृथिव्याकर्षणजा नीचैर्नेतु समर्था एका छदिस्थ बलसपृक्तशिक्यबलसबन्धाज्जाता पतन निरुन्धन्ती तु अपरा, तयोर्द्वयोरपि परस्परा-घातात् प्रसुप्तो ग्रावा स्थिरस्तिष्ठति । यदा तु केनचित् पुरुषेण शनैरपि हस्तेन परि-चाल्यते, तदा हस्ताहितनोदनाबलाद् गतिप्रयोजक बलं जागर्ति, सं च ग्रावाणं शिक्येन सह तिर्यङ् नयति—इतस्ततो भ्रमयतीति आघातरूपया नोदनया बलजागरणस्योदाहरणम् ।

[३] ननु उक्तोदाहरणे प्रसुप्तस्य बलस्य जागरण किमिति मन्यते, हस्तदत्तया नोदन-यैव प्रस्तरस्य तिर्यग् गतिर्मन्यतामिति चेन्न, प्रस्तरापेक्षयात्यल्पबलेन बालादिहस्तेन कृतेऽपि

[1]छदिस्थकीलस्थितलम्बलम्बितो ग्रावा पतन्नेव न संपतत्यणु ।
कीलाद्विभागे पतनानुगं बलं जागर्ति साघातवियोगजागरा ॥१०२॥

[2]उत्क्षिप्तलोष्टं वियमेति नोदनोद्भूयल्लघुत्वेन गुरुत्वसुप्तितः ।
घातक्षयोत्थाप्य बलं तु गौरव प्रबुध्य लोष्टं पुनरत्र पातयेत् ॥१०३॥

[3]अथो यथोद्देशबलं प्रसुप्तं यत्कार्यकाले स बलप्रबोधः ।
बले प्रबुद्धेऽपि बलप्रसुप्तिं बलप्रबोधं पुनरित्यमाहु ॥१०४॥

नोदने बहुकालपर्यन्त तस्य प्रस्तरस्य गतिर्विलोक्यते, न चाल्पबलेन परिचालने गुरुभूतस्य गति सम्भवति, न चाल्पयैव नोदनया बहुकाल गति सम्भवति, तस्मात्पूर्वस्थित गुप्तमेव बलमल्पया नोदनयोद्बुद्धमित्येव मन्तव्य स्यात् । तदेतत् स्फुटयन्नाह—पृथिव्याकर्षणजन्यस्य बलस्य हस्तनोदनया जागरणे प्रस्तरोऽध पतेत्, पर कीलोत्था या विरुद्धा पतन निवारयन्ती नोदना, तद्वशेन पतनात् परावृत्य, स तावत् कालपर्यन्तमेजते—कम्पते—चलति, यावत् तया हस्तनोदनया गुप्तस्य कीलोत्थनिवारकबलस्य अशनात्—स्वान्तर्निगरणाद्, बलम्—पृथिव्याकर्षणजं दिश विभिन्नासु दिक्षु—तिर्यगिति यावत्, विचारितम्—गन्तु प्रवृत्त ह्रसेत्—क्रियामुत्पाद्य क्षीणं भवेत् । हस्तनोदनया प्रबुद्ध पृथिव्याकर्षणबलं कीलोत्थस्यापकर्षबलमश्नाति, परं तदशनेन अस्य अन्यथात्वं जायते । तेन नीचैर्गमनस्थाने तिर्यग् गमन प्रवर्तते, तच्च तिर्यग् गमनं क्रमेण उद्बुद्धस्य बलस्य ह्रासपर्यन्तं प्रवर्तते । उद्बुद्धबलनिवृत्तौ तु पुन कीलोत्थबलजागरणे—उभयोर्बलयो परस्पराघातात् गुप्तौ स्थिरता लभ्यत इत्यर्थ । तदिदं पष्ठ पद्यस्य प्रतिघातेऽपि बलप्रसुप्त्यभावस्याप्युदाहरण बोध्यम् ।

[1] उक्तनोदाहरण एव आघातवियोगज प्रोद्बोधोऽप्युदाहार्य इत्याह । पूर्वोक्त छदिस्थ कीलोस्थितलम्बलम्बितो ग्रावा पृथिव्याकर्षणवशात्पतन्नेव कीलोत्थनोदनया निरोधादणु—सूक्ष्ममपि न पतति । कीलाद्विभागे तु पतनप्रयोजक पृथिव्याकर्षणबल जागर्तीति झटित्येव पतति । सेयमाघातवियोगजन्या आकर्षणबलस्य जागरा—उद्बोध —उदाहार्य ।

[2] यदा केनचित् पुरुषेण लोष्टप्रस्तरादिकमूर्ध्वमुत्क्षिप्यते, तदा तत्र लोष्टप्रस्तरादौ हस्तनोदनया लघुत्वं जागर्ति, तेन विरोधाद् गुरुत्वस्य सुप्तिरिति तल्लोष्टादिक दियमेति । गुरुत्वघातक हस्तबलं तु यदा समाप्तम्, तदा गुरुत्वमुद्बुध्य पृथिव्यामेव तल्लोष्टादिकं पातयति । सोऽयं घातवियोगजो गुरुत्वस्योद्बोध । गुरुत्वमिदं पृथिव्याकर्षणफलभूतम्, लाघवं तु सूर्याकर्षणफलभूतमिति भाव्यम् । तेनात्रापि गुरुत्वलघुत्वसुप्तिप्रबोधप्रतिपादनमुखेन आकर्षणजनित बलस्यैव सुप्तिप्रबोधावुक्ताविति ध्येयम् ।

[3] अथ प्रबुद्धमपि बलं स्वकार्यधारकपदार्थवियोगे सुप्तमिव प्रतीयते, तादृग्पदार्थसंनिधाने तु तद् प्रबुद्धं प्रतीयते । तत्र प्रथमोक्तं यथोद्देशबलम्—द्वितीयं तु कार्यकालमिति धर्माचरणानां यथोद्देशकार्यकालपरिभाषात्र सङ्गमिता । सेयं प्रबुद्धेऽपि बले सुप्ति, प्रबुद्धस्यैव च जागरणं बोध्यम् । तत्रोदाहरणमग्रिमेण पद्यद्वयेन दत्तम् । अग्नौ प्रबुद्धम्—केनचिद्यत्निबद्धमपि दहनबलं यदि दाह्यस्य काष्ठादे संनिधानं न भवेत्, तर्हि कार्यानवलोकनात्सुप्तमिव प्रतीयते । तदिदं यथोद्देशबलम्, प्रबोधेऽपि च सुप्तिरिव । काष्ठसम्पुट

अग्नौ प्रबुद्धं दहनानुगं बलं शेते यथोद्देशतया सदा स्थितम् ।
तत्रोपसन्नेषु बाह्यवस्तुषु प्रबुध्यते तद्दहतीति गम्यते ॥१०५॥

मञ्चे स्थितानां पतनानुगं बलं प्रस्थाप्यते मञ्चबलेन येन तत् ।
स्यान्नित्यमुद्बुद्धमपि प्रसुप्तवन्मञ्चे विधार्याणि न सन्ति यावता ॥१०६॥

(३१) [1]अशनायाधिकरणम्

[2]अथात्मनीदं प्रथमं प्रबुद्धं महत् सदाऽऽत्मन्वि चिराय तिष्ठत् ।
अनेक रूपेण भवत् त्रिधा स्यादिच्छाविकाराऽऽवरणप्रभेदात् ॥१०७॥

इच्छाऽशनाया च तृषा च कामश्चैते समानार्थतया प्रदिष्टाः ।
[3]असार्थिनी वृत्तिरिहाशनायाप्राकर्षणं स्वात्मनि तत्परस्मात् ॥१०८॥

काष्ठवस्त्रादिषु सन्निहितेषु तु तद्बल प्रबुध्यते सन्निहित दहतीति तत्कार्यकालम् । तदिद प्रबुद्धस्यैव जागरणम्—आद्यमग्निदृष्टान्तोऽग्रिमेण प्रथमेन पद्येनोक्त । तथैव मञ्चे स्थिता पुरुषा नीचैर्न पतन्तीति पृथिव्याकर्षणज पुरुषाणा पतनप्रयोजक बल मञ्चेन प्रस्थापितमिति सिद्ध्यति । तेन च मञ्चे पतननिरोधक बलमस्तीति सिद्ध्यत्येव । तच्च प्रतिबन्धकाभावात् मञ्चे सदैव प्रबुद्धम् । पर यावता कालेन मञ्चे विधार्यं पुरुषादिकं किमपि न भवेत्, तावति काले तद्बल प्रसुप्तमिव यथोद्देशबलम्—प्रबोधेऽपि सुप्तिरिव । यदा तु धार्याणि सन्ति, पुरुषा उपविष्टा, लोष्टादिक वा मञ्चे धृतम्, तदा तद्विधारकं बल कार्यकालम्—प्रबोधेऽपि प्रबुद्ध चेति ।

[1] भगवता पाणिनिना "अशनायोदन्यधनाया बुभुक्षापिपासागर्धेषु" इति बुभुक्षार्थे अशनाया शब्दो व्युत्पादित । सा बुभुक्षा, अशनाया चेह वैज्ञानिकभाषाया कि रूपेणात्र निरुच्यते ।

[2] रसरूप आत्मपदवाच्ये मूलतत्त्वे प्रथममेव यत् महद्बल प्रबुद्धम्, यच्च तमेवात्मानमाश्रित्य आत्मन्वि, सदा यत् स्थितम्—पूर्वं सुप्तरूपेण, इदानीं च प्रबोधरूपेण, तद्बल चिराय-बहुकालम्, तिष्ठद्, अनेकरूपेण भवच्च त्रिधा–त्रिभि रूपैरत्र वैज्ञानिकभाषाया निरूप्यते, इच्छा, विकार, आवरणमिति । सेयमिच्छैव अशनाया, तृषा, कामशब्दैरुच्यते इत्युत्तरपद्य उक्तम् । तदेतद् बृहदारण्यकोपनिषदि आरम्भ एवोक्तम् "नैवेह किञ्चनाग्र आसीद्, मृत्युनैवेदमावृतमासीद् अशनायया, अशनाया हि मृत्यु, तन्मनोऽकुरुताऽऽत्मन्वी स्यामिति" (बृहदा १ अ० २ ब्रा० १ व) इत्यादि । अग्रे क्रमेण सृष्टिरुक्ता । अत्रश्रुतौ मृत्युपद बलस्य बोधकम्, अमृतमात्मा, मृत्युर्बलम्—मरणधर्मकत्वादित्यनेकशो व्याख्यातम् । तच्च बलं प्रथममशनायारूपमेवेत्यत्र स्फुटीभवति श्रुतौ ।

[3] न चात्र पाणिनिसूत्रविरोध शङ्कनीय, यतो हि पाणिनिना बुभुक्षायेऽशनाया शब्द उक्त, बुभुक्षा च अन्नग्रहणेच्छा, इहापि अन्नग्रहणेच्छैव आशनाया उच्यते इति । यत्परस्मात् स्वात्मनि आकृष्यते, तदेव स्वस्यान्न भवतीति ।

[1]याचाऽशनाया स हि काम उक्तो भूमा रसः कं सुखमुच्यते कम् ।
नान्नात्परं कं गतिरेव तस्मिन्नमस्तदन्नार्यगतिः स कामः ॥१०९॥

[2]इडन्नमुक्तं यदिषे प्रवर्तते सा वृत्तिरिच्छा परकर्षणं हि तत् ।
आकृष्य चाकृष्य परं तदात्मसात् कृत्वात्मरूपाय समर्पयत्यसौ ॥११०॥

[3]यत्पूर्णमासीदमृतं तदल्पवत् प्रजायतेऽल्पक्रमकर्मयोगतः ।
तामस्य चापूर्णदिशां निवर्तितुं तत्राशनाया भवतीति मन्महे ॥१११॥

[4]यच्चाश्नुते स्वं तदपूर्णदेशं तदन्नमस्याशनमप्यशो वा ।
अशां तदस्मिन्नयतेऽशनाया सा चाशनायाऽभ्ययते यदन्नम् ॥११२॥

---

[1] इह प्रसङ्गात् शब्दानेव व्युत्पादयति—अशनाया कामशब्देनाप्युच्यते । तत्र कस्य अमः कामः । कं नाम सुखम् । आनन्दरूपत्वादात्मैव 'क' शब्देनोच्यते, तस्य-कस्य, अमः—गतिः, सैव कामः । आत्मनश्च अन्नार्थमेव गतिर्भवति, यतो हि अन्नमपि कमित्युच्यते, अन्नादन्यत्र सुखं न लभ्यत इति ।

[2] इच्छा शब्दस्याप्ययमेवार्थ इत्याह—'इष्' पदमन्नवाचकम्, "इषेत्वा उर्जे त्वा" इति यजुर्वेदारम्भमन्त्रे इष् पदस्य तथैव भाष्यकृद्भिर्व्याख्यातत्वात् इष शब्दस्य निघण्टुषु अन्ननामसु पठितत्वाच्च । 'इष्' ग्रहणार्थं प्रवृत्तिरेव इच्छेत्युच्यते । एवमिच्छया अन्नमादाय, तदात्मसात्कृत्वा—आत्मनिप्रवेश्य आत्मरूपाय समर्पयति—आत्मरूपता नयतीति ।

[3] ननु सृष्टेरादावेकमेव मूलतत्त्वं रसपदाभिधेयमित्यादित एव व्याख्यानम्, तत्र कः परः ? कस्य वात्मनि प्रवेशः ? कथं वा विभोः परमात्मसात्कर्तुं गतिरिति किमपि नोपपद्यते—इति शङ्कां समाधातुमाह—यदमृतं रसपदाभिधेयं पूर्णमासीत्, तन्मायाबलेन परिछिन्नमल्पवत् प्रजायते—अल्पमिव भवति, यतो हि अल्पक्रमेण—अल्पमात्रेण आत्मना कर्मणा तस्य योगो जातः, तस्य कर्मण अल्पपरिमाणतया रसोऽपि परिच्छिन्नोऽल्पतां गत इव । स च स्वीयं पूर्णरूपमेव प्राप्तु सततमिच्छति, यो यस्यांशः स तं स्वमंशिनमेव प्राप्तुं चेष्टते—पृथिवीविकार इव पृथिवीमिति सार्वत्रिको नियमः । तथा च पूर्णतां प्राप्य-तामपूर्णतां दूरीकर्तुमिवाशनाया प्रवर्तते—इत्येव वयं मन्महे । निवर्तितुमित्यन्तर्भावितण्यर्थम् । व्यवहारदशायां तथैव व्याख्यानं शक्यते । वस्तुतस्तु न परिच्छेदो न वा पर इति भावः । अन्येऽपि येऽत्र मायाबलेन परिछिन्न कृताः, त एव परे, तान् अयमशनाया बलेनात्मसात्करोतुं यतते—इत्युपपत्तिः ।

[4] अथाशनाया शब्दं व्युत्पादयति—यदश्नम्, तदपि पूर्वोक्तरीत्या मायाबलेन अपूर्णदेशम् परिच्छिन्नमेव, तच्चास्याशितुः स्वम्—स्वसंबन्धि, एकस्मादेव पूर्णाद्रुत्पन्नत्वात्, तदस्याशितुरन्नं जातम् । अन्नमेव अशनमिति अशो वा ल्युट् प्रत्ययेन अच्प्रत्ययेन वा उच्यते । तम्—अशम्, अस्मिन्नशितरि नयतीत्यशनायाबुभुक्षात्मकमुच्यते इति । यद्वा अशनम्—अन्नम्—अयते—अभिमुखी गच्छतीत्यशनाया ।

[1]अन्नं समश्नाति च तेन यस्य कुक्ष्योदरान्तं मुहुरश्नुते तत् ।
आस्यायनेऽश्नाति यतेन तत्र प्रपूर्य कुम्भं भरते स्वमह्नम् ॥११३॥

[2]यदाऽन्नमस्तं प्रविशेच्छरीरं तदोच्यतेऽन्नैव न चैतदन्नम् ।
यदात्मना तत्परिपीयतेऽन्नं तदा तदात्मैव भवेदभेदात् ॥११४॥

[3]यदन्नमश्नाति निजात्मशक्तिं तदन्नदात्मानमकम्पनीयतः ।
हिनस्ति तद्भूय इहात्मने नु यत् तथा कनीयोऽन्नमकम्प्यतां न तत् ॥११५॥

[4]दार्ढ्यं यथा कर्षति वा स्वमन्नं तथा पराग् वा कुरुते स्व आन्नम् ।
इयं तदेकं नु निराक्रियाया आकृष्टिरूपान्तरता प्रतीतेः ॥११६॥

[5]तत्राभिबुद्धिस्त्वभिमानोऽथेच्छाऽथ कर्तव्यतया क्रिया च ।
इयं नु पञ्चावयवाऽशनाया ज्योतिरारभ्य धृतिं नु यावत् ॥११७॥

---

[1] भगवता पाणिनिना व्यवहारार्थम्—'अश भोजने' 'अशू व्याप्तौ' इति धातुद्वयं पठितम् । ययो 'अश्नाति' 'अश्नुते' इत्यादि रूपभेदः । परं वस्तुगत्या विचारे उभयत्राप्यनुगत एव एकार्थः । यतो हि अन्नं गृहीत्वा तेन स्वीयमुदरम्—रिक्तं भागम्—प्रपूरयति इत्येवान्नग्रहणस्य प्रयोजनम् । तथा च गृहीतमन्नं तं रिक्तमंशं अश्नुते—व्याप्नोति—इति भोजनमपि व्याप्तिरेव । एवम् 'अश्नुते' 'अश्नाति' इत्यनेन एकार्थं केवलं स्थूलदृष्ट्या व्यवहारो भिन्न इत्येतस्य पद्यस्यार्थः ।

[2] यदा अन्नम्—अत्तु—भोक्तु, अन्तः प्रविशेत् तदा अन्नैव आम्नायते, न स्वन्नम् । अन्नं स्वे नामरूपे परित्यजति, अन्नैव निष्पद्यते—इति श्रुत्यर्थानुवादः । पूर्वम्—अन्नम्—आत्मना परिपीयते, यस्त्रमिव स्वस्योपरिवेष्ट्यते, परमन्नन्तु आत्मनि प्रविष्टं तदात्मतद्रूपमेव भवति, भेदं जहातीति सर्वानुभवसिद्धोऽर्थः ।

[3] कनीयोऽन्नं भवतीति श्रुत्युक्तमर्थं व्याचष्टे—आत्मनि यावदन्नम्, तदनुरूपमेव यदन्नं गृह्यते, तदा तदन्नम्—अणीयन—सर्वमपि, आत्मानमवति—रक्षति, स्वात्मबलाधिकन्तु भुक्तं हिनस्ति, तस्मात्कनीय—स्वात्मबलापेक्षया अल्पमेवान्नं बलमवतीति श्रुत्या बोधितमित्यर्थः ।

[4] अधिकन्तु भुक्तमात्मना वमनादिरूपेण परित्यज्यते । तत्र अन्तर्नयनमाकर्षणम्, पराग्—विपरीतं नयनम्—अर्थात् परित्यागस्तु विकर्षणम्—तदाकर्षणं विकर्षणं चैकस्या एव क्रियायाः परिणाम इति द्वयमेकमेव ज्ञेयम् । आकृष्टे—आकर्षणस्यैव रूपान्तरम् निराक्रिया परित्याग—विकर्षणमिति प्रतीयते । तस्मादाकर्षणं विकर्षणं चोभयमप्यशनायाबलमेवोच्यत इति भावः ।

[5] अथाशनायायाः पञ्च अवयवा इति व्याख्यायते—ते पञ्चावयवाः—१ अशने अभिबुद्धि, २ अभिमान, ३ इच्छा, ४ कर्तव्यता, ५ कर्तव्यताप्रेरिता क्रिया चेति पञ्च अशनायाया अवयवाः । पूर्वं यज् ज्योति, प्रतिष्ठा, विधृतिरिति त्रय व्याख्यातम्, तत्र ज्योतिरारभ्य विधृतिपर्यन्तमिदमशनायाबलं प्रवर्तत इति ।

[1] विस्रस्य तु ज्योतिरिहात्मनश्चेदग्रेऽशनस्याभिमुख प्रयाति ।
सैषाऽभिवृद्धिस्तमश ततोऽभिव्याप्नोति तद्रूपतयाऽभिमानः ॥११८॥

तेनात्मविस्रस्त विभागपूर्त्यै या बुद्धिरिच्छा खलु साऽथ यत्नः[२] ।
कर्तव्यताऽऽत्मोदरसक्तिरस्य[३] क्रिया ततोऽन्नं भवतीदमात्मा[४] ॥११९॥

[५] द्विधाऽशनाया भवतीयमस्यात्मनोऽन्यभुक्तस्यतथाऽन्यभोक्तुः ।
[६] स क्षीण आत्मा तु दरिद्र उक्तो योऽन्येन भुक्तः कलया क्वचित् स्यात् ॥१२०॥

स चाशनाया वशत. स्वहीनां कलां भरत्येव न वृद्धिमेति ।
क्षीणोऽथ यावत् स ततोऽधिकान्नं गृह्णन् पुनर्वृद्धिमुपैति काले ॥१२१॥

अथान्न[७] भोक्ता क्रमशोऽशनायावशाद्विहान्न स्ववशे करोति ।
तेनाऽयमात्मा क्रमशोऽभिवृद्धः पुनर्महानेव पुनर्महान् स्यात् ॥१२२॥

रस.[८] समत्वं वियमत्वमस्मिन् बलं तदेतद् द्वयमत्र चिन्त्यम् ।
वैषम्यमायाति बलेन यद्यद् रसेन साम्यं पुनरेति तत्तत् ॥१२३॥

समत्वमात्मा[९] वियमत्ववृत्तेः साम्याय तस्माद् भवति प्रवृत्तिः ।
भरन् विरिक्त स्वतिरिक्तमंश समुद्धरंश्च समीक्रिया स्यात् ॥१२४॥

---

[१] तानि पञ्च क्रमेण व्याचष्टे—यदात्मभूत ज्योति, आत्मन स्वयनाद्, विस्रस्य पृथग् भूत्वा, अग्रे अशनस्य अन्नस्य अभिमुख याति, सा अभिवृद्धिरित्युच्यते । तदनन्तर तज् ज्योति, अन्न यदभिव्याप्नोति, सोऽभिमान इत्युच्यते, अन्नमभि मान—तस्य स्वरूपतया मननमिति व्युत्पत्ते । अग्रिम पद्य स्पष्टार्थम् ।

[२] अत्र कर्तव्यता यत्नपदेनोक्ता ।

[३] आत्मोदरे सक्ति अन्नस्यासञ्जनम् 'उदररूपतानयनमिति यावत् ।

[४] एवमन्नमात्मनो—भोक्तुरेव रूप भवतीति ।

[५] आश्रयभेदेन अशनाया द्विविधेत्युच्यते । अन्येन भुक्तो य आत्मा, तत्राशनाया प्रथमा, अन्यस्य भोक्तरि अपि अशनाया भवतीति द्वितीय प्रकार ।

[६] प्रथम प्रकारमाह, सार्द्ध पद्य स्पष्टार्थम् ।

[७] द्वितीय प्रकार उच्यते । पद्य स्पष्टार्थम् । अक्षीणोऽपि स्ववृद्धयर्थमन्न गृह्णाति, तत्राय प्रकार । अत्र सर्वत्रात्मशब्देन बलविशिष्टो रस एवोक्त ।

[८] रस सदा सर्वत्र सम इति रस एव समत्वमुच्यते । बल तु वैषम्यमिति बलमेव वैषम्यमुच्यते । इद द्वयं सदा विचार्यम् । बलस्य प्रवृत्त्या तेषु तेषु पदार्थेषु वैषम्यमुदेति, रसस्तत्र साम्यं करोति । उक्तेन अशनायाप्रकारेण यदन्नमन्यस्मिन् प्रविशति, तदपि रसबलोभयात्मकमेव स्यात् । तथा च तदन्नगतो रस एव क्षतातापूर्तिरूप साम्यं विदधातीति भाव ।

[९] पूर्वोक्तमेव स्पष्टयति । रसो य समत्वपदेनोक्त, स एवात्मा । तस्मादात्मप्रेरणया समत्वाय सर्वस्य प्रवृत्तिर्भवति । एष आत्मा विरिक्तम्—शून्यभूत भरन्, यत्र चातिरिक्तोऽश, समत्वरूपेण तत. समुद्धरन् समीक्रिया—समन्वायस्यापादको भवतीत्यर्थ ।

बलस्य[1] मृत्योर्मरणस्वभावाद् भवेत् परेणाहरणाच्च रिक्तम् ।
ऊने स्वभक्ते च समीक्रियार्थात्स्वांशप्रदानाच्च भवेद् विरिक्तम् ॥१२५॥

यावद्रसस्यावरणात्[2] कृतात्मता तावद्बलस्यायतनं नियम्यते ।
स्यात्तत्र चेदायतने विरिक्तता तदाशनाया समतामिहार्पयेत् ॥१२६॥

विरिक्ततायाः[3] अतिरिक्ततायाः अप्यस्ति सर्वायतनेषु सीमा ।
सीमानमुल्लङ्घ्य भवेद् विरेकाऽतिरेकयोरर्थविनाश एव ॥१२७॥

स्व रिक्तमंश[4] भरते यदन्यतो बलात् तदन्तर्यमनं समीक्रिया ।
स्वस्यातिरिक्ताच्च परस्य रिक्तकं भरत्युपांशु क्रमते समीक्रिया ॥१२८॥

---

[1] ननु रसस्य साम्यरूपत्वे रिक्ततैव कुतो भवतीति शङ्का समाधीयते । न्यून—बलत्वमेव रिक्तता, बलाधिक्यमेव च महत्ता । तत्र बलं मरणस्वभावं स्वभावादेव क्वचिद् विनश्यति, अत एव तन्मृत्युपदेनोच्यते, तेन बलनाशाद्रिक्तता क्वचिद् भवेत् । अन्येन यस्य बलमाहृतम्, तदापि च बलहानं भवति । किं च स्वभक्ते—स्वस्मिन्नाभक्ते स्वसबन्धिता गतेऽन्यस्मिन् ऊने अल्पबले सति, तस्य समीकरणार्थं स्वांशः—स्वनिष्ठं बलं केनचिदात्मना प्रदीयते तेनापि स्वस्मिन् बलन्यूनता जायते । इत्थं त्रिभिः प्रकारैर्भवति रिक्ततेति ।

[2] ननु रसो व्यापकः, तत्र रिक्तता तत्पूर्त्या महत्ता वा न सम्भवति, बलं त्वत्यल्पप्रदेशमणुमात्रमिति व्याख्यातम्—तत्रापि रिक्तता महत्ता वा कथं स्यात् । ततश्च कस्यैव रिक्तता व्याख्यायते—इति शङ्कां समाधातुमाह । बलविशिष्टो रस एवात्रात्मपदेनोक्तः, तस्यैव रिक्तता महत्ता वा । अणुमात्रमपि पुञ्जीभूतं बलं रसस्य यावन्तमंशमावृणुते, तावानेकस्यात्मनः प्रदेशो भवति । बलमेव यद्यपि प्रदेशवत्, रसे तु विभौ न स्वतः प्रदेशकल्पना, तथापि पुञ्जीभूतेन बलेन यावदावृतम्, स एव तस्यांश उच्यते । ततश्च बलविशिष्टस्य रसस्यैकैकमायतनम्—प्रदेशो नियतो भवति । तस्माद्विशिष्टस्यात्मनः प्रदेशवत्त्वम् । तत एव सर्वे मनुष्यपशुपक्ष्याद्याः प्राणिनः पर्वतसरिदाद्या अप्राणिनो वा नियतप्रदेशा दृश्यन्ते । नियतात् प्रदेशात् न्यूनतैव रिक्तता, तामेव रिक्ततां तद्गताशनाया अन्यतोऽन्नमादाय पूरयति । यत्र तु वृक्षादीनामिव मनुष्याश्वादीनामिव च वृद्ध्यर्थमेवाशनाया प्रवर्तते, तत्र तान् वर्द्धयति । अत्रैवाशनायया नीतेन रिक्तता पूर्तिर्वृद्धिश्च भवतीति ।

[3] पुञ्जीभूतेन बलेनैव रसांशावरणात् सीमा नियम्यते । सीमानमतिक्रम्य विरिक्तता अतिरिक्तता वा न भवति । सीमानमुल्लङ्घ्य जातया रिक्ततया अतिरिक्ततया वा तन्नाम रूपवतोऽर्थस्य विनाश, तन्नामरूपहानिरेव भवति, रूपान्तरमेव तदात्मकं वस्तु गच्छति । अत एव सर्वेषां वृक्षादीनां चलानां प्राणिनां वा सन्निवेशो नियत एव । नोच्छृङ्खला वृद्धि, न वाणुरूपता ।

[4] उक्तस्य प्रकारद्वयस्य नामभेदमाह—रिक्त आत्मा यदि स्वस्मिन् स्थितेन अशनायाबलेन स्वमंशं पूरयति तर्हि तत्पूरणमन्तर्यमनम्—अन्तर्यामो वा श्रुतिषु उच्यते । यदि तु महान् स्वयमेव रिक्ताय स्वबलेन स्वांशमर्पयति, तर्हि तदर्पणमुपांशुपदेनोच्यते इति ।

उपांशुरन्तर्यमनं[1] च सर्वदा प्रत्यर्थमस्त्यव्यभिचारतो द्वयम् ।
सर्वेऽपि तस्मात्परतोऽर्थमाहरन्त्यनुक्षणं चाधिकमुत्सृजन्त्यपि ॥१२९॥

[2]सूर्यः समन्तादप आहरत्यय प्राणं च सर्वस्य यथा हरत्ययम् ।
तथाऽखिलेभ्योऽप्यनिशं ददात्यपः प्राणं च सर्वेषु निवेशयत्सौ ॥१३०॥

[3]चराचरप्राणिशरीरवर्तिनो देवाश्च भूतानि च धीश्च सर्वतः ।
क्षरन्ति चामुत्र सरन्ति संततं प्रतिक्षणं चाददतेऽमुतः समम् ॥१३१॥

[4]उपांशुरन्तर्यमनं च यद्द्वयं प्रत्यात्मदोलायितमित्यमीक्ष्यते ।
तद्विष्टमस्मिन्नशनायया कृतं स्वस्मिन्परास्मिन्नपि यथप्रत्यशम् ॥१३२॥

[5]उपांशुरन्तर्यमनं च यद् द्वयं द्वयोर्विभेदेन तदर्थयोः क्वचित् ।
क्वचित्पुनः स्यादुभयं तदेककस्यार्थस्य वृत्तिद्वयसंभवादपि ॥१३३॥

द्विष्ठं यदेतद्द्वयमस्ति र्तार्ह प्राणस्तथाऽपान इति प्रसिद्धिः ।
एकस्थमेतद्द्वयमस्ति र्तार्ह प्राणस्तथोऽदान इति प्रसिद्धिः ॥१३४॥

---

[1] उपांशुरन्तर्यामश्च पूर्वपद्योक्ताशनायाबलस्यैव रूपे । ते च सर्वेष्वपि दृश्यमानेष्वदृश्यमानेषु च सर्वकालमव्यभिचरत —नियतरूपेण प्रवर्तेते । तेन परस्मात् किञ्चिदाहरणं स्वस्मिन् स्थितस्याधिकस्य धर्मस्य परत्र प्रदान चेति दानादाने सदा सर्वत्र व्याप्ते ।

[2] अत्र दृष्टान्ततया सर्वत. प्रथान सूर्यमेवाह "प्राण· प्रजानामुदयत्येप सूर्य" इति श्रुत्या सूर्यस्य प्राणरूपता समाम्नाता । बलविधारणे च प्राणशब्दौ व्याख्याते । त बलविधारणात्मक प्राण सूर्य सर्वत्रार्पयति, तत्र तत्र स्थित चाधिकं पुन स्वस्मिन्नावर्पति । अपा स्वाहरण प्रदान च सूर्यस्य सर्वत्रोद्घुष्टम्, सुप्रसिद्ध च । सूर्येण सर्वत्र प्राणानानिवेशनमेव "निवेशयन्नमृतं मर्त्यं च" इति श्रुत्या समाम्नातम् । तदेव स्पष्टैरक्षरैरत्र पद्ये निबद्धम् ।

[3] सर्वत्र चराचरयो. स्थावरजङ्गमयो. शरीरे स्थिता देवा—इन्द्रियाधिष्ठातार, भूतानि शरीरस्थानि, धी—बुद्धिश्च सूर्यस्याशरूपाणीति सर्वाणि क्षरन्ति—शरीराणि सरन्ति । अमुत्र सूर्ये सरन्ति—शरीराणि.भूतानि सूर्याकर्षणेन सूर्यमण्डले गच्छन्ति, प्रतिक्षण च नवनवानि अमुतः सूर्यादागत्य सर्वेष्वर्थेषु निविशन्ति, तदेवादनम् । इत्य प्रतिक्षण सर्वत्र परिवर्तन जायते । परं सर्वेषु रस एकरूपोऽन्वित इति परिणाम एवास्मच्छास्त्रेषु मन्यते, न बौद्धाऽभिमतो निरन्वयो विनाश इति स्मर्तव्यम् ।

[4] एवमुपांशु—परस्मै प्रदानम्, अन्तर्यमनमादान च पूर्वोक्तं द्वयमशनायाख्येन बलेन क्रियते । अशनाया स्वस्मिन्नपि परस्मिन्नपि च अन्नम्—अन्नम् योजयति ।

[5] पूर्वोदाहरणे सूर्येण अन्येनान्यत्र प्रदानम्, अन्यं सूर्येऽर्पणं चोक्तम्, क्वचित्तु एक एवादत्ते, अर्पयति च । यथाऽग्निविस्फुलिङ्गः क्वचिन्निर्हित स्वयमेवेन्धनमात्मसात्करोति, प्रकाशमन्यत्रार्पयति च । सृष्टयादौ स्वेकमेव तत्त्वमिति परस्परादानं परत्रार्पणं च मनागपि नोपपद्यते । तत्रैव एवार्थ. स्वात्मानमेवादत्ते, स्वात्मानमेवार्पयति च । तत एव पुरुषस्य स्वावयवैरेव यज्ञ· श्रुतिपुराणादिषु व्याख्यात. । तत्र प्राणापानोदानभेदाः भाष्टार्पणेनोत्तर—श्लोकेन विवृता. ।

[1]अन्यद्बलं प्राणनवृत्ति यत्स्यादन्यत्तथाऽपाननवृत्ति दृष्टम् ।
अपेक्षते तद्द्वयमत्र मात्रां व्यानस्य तद्ध्यायतनं तमो स्यात् ॥१३५॥

[2]व्यानस्य चाणुत्वमहत्त्वभेदाद् रिक्तातिरिक्तत्वविशेषतो वा ।
अश्नाति सर्वोऽल्पमनल्पमयं तदल्पताधिक्यमितिश्च सिद्धा ॥१३६॥

[3]उक्तं यदस्यायतनं तयोर्द्वयोर्न तत्रसस्यावरणं विना भवेत् ।
तस्मात्तमोमानधृतात्मनि ध्रुवं सदाशनाया भवतीति मन्महे ॥१३७॥

एकं बलं प्राणनवृत्ति यद्भवेत्तदेव लब्ध्वा प्रतिपश्यिनोदनाम् ।
पश्चादिहोदाननवृत्ति जायते गतिर्विरुद्धैकगता ततो भवेत् ॥१३८॥

व्यानस्य नभ्यस्य हृतात्मनः हृता सा नोदनैकस्य गतौ विरोधकृत् ।
तस्मात्तमोऽल्पधृतात्मनि ध्रुवं सदाशनाया भवतीति मन्महे ॥१३९॥

[4]यथा खलु प्राणिशरीरनिष्ठव्यानेऽल्पकालमत्यधिकालमके वा ।
सौरं बलं प्राणनवृत्ति यद्दृष्टं तद्वत्सदापाननवृत्ति भौमम् ॥१४०॥

सौरं बलं प्राणनवृत्ति यत्स्यात्तदेव तु व्यानमुपेत्य भूयः ।
उदाननवृत्त्या पुनरूर्ध्वगामि प्रजायते तद्द्वयमत्र दृष्टम् ॥१४१॥

कूर्मे पशौ पञ्चजनस्य यच्छिरो यात्यूर्ध्वतः प्राणकृतं तदिष्यते ।
न प्राणिनां वर्ष्म तु विप्रकृष्यते क्वचित्पृथिव्यास्तदपानकर्मणा ॥१४२॥

---

[1] प्राणनबलं स्वस्मिन्नादानम्, अपाननं तु परत्रार्पणमिति पूर्वपद्ये उक्तम् । तद् द्वयं भिन्नं भिन्नं बलम् । परं कियत्या मात्रया प्राणनम्, कियत्या चापाननमिति मात्रानियमो व्यानेन क्रियते । स हि व्यानः उभयोः प्राणापानयोरायतनम्—आश्रयः । तदुक्तं श्रुत्या—

न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ।
इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ ॥ इति । (कठोपनिषत् ५ वल्ली ५ म०)

[2] अयं च व्यानो देवरूपस्य वायोरंशो विज्ञेयः । यस्य व्यानो अणुः—अल्पबलः, स रिक्तः, यस्य च महान्—अतिबलः, सोऽतिरिक्तः । व्यानस्याणुत्वे अल्पमश्नाति, महत्त्वे च बहुतरमश्नाति । तदनुसारिण्येव च प्राणापानयोर्वृत्तिर्भवतीति ।

[3] आयतनं न केवलस्य बलस्य संभवति, तस्याणुत्वात् न वा रसस्य, विभुत्वात् । तस्माद्बलेनावृतस्य रसस्यायतनं बोद्धव्यम् । आवरकं च तम इत्युच्यते इत्यग्रे स्फुटं स्यादावरण-प्रकरणे । तस्मात्तमसा आवृते रसे अशनाया भवतीति सारो निष्पन्नः । अग्रे पद्यद्वयं पूर्वोक्तस्यैव स्पष्टीकरणार्थं विस्पष्टाक्षरं च । तत्र व्यानस्य नभ्यत्वम्—मध्यस्थत्वमुक्तम् । नाभिर्नाम मध्यं केन्द्रभूतमिति ।

[4] प्राणिनां शरीरे प्राणापानव्यानाद्याः कोशादौ व्याख्याताः । हृदि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिमण्डले उदानः कण्ठदेशे स्याद् व्यानः सर्वशरीरगः (इत्यमरकोशे) । सेयं प्राणवृत्तिः सूर्यबलेन, अपानवृत्तिस्तु भूमिबलेन । सूर्यादागच्छद् यद्बलं हृदये प्रतिष्ठितं स सप्राण

प्राणो न चेदत्र भवेत्तदा शिरो न प्राणिनां भूमित उत्थितं भवेत् ।
न चेदपानोऽत्र भवेत्तदा वपुः समुत्थितं सूर्यगतं तदा भवेत् ॥१४३॥

[1]पृथ्वी निजव्याननिबद्धविग्रहा संवत्सरेऽर्केण च सन्निकृष्यते ।
क्वचित्पुनस्तेन च विप्रकृष्यते तत्प्राणनापाननवृत्त्यपेक्षया ॥१४४॥

प्राणो न चेदत्र भवेत्तदा मही सूर्यादसंबन्ध [2]वशात्क्वचिद्व्रजेत् ।
न चेदपानोऽत्र भवेत्तदा मही क्षणेन सूर्ये[3] पतितालयं व्रजेत् ॥१४५॥

[4]सूर्योऽप्ययं व्याननिरुद्धविग्रहः प्राणे न सोम हरते समन्ततः ।
अपानतोऽग्निं वितरत्यनुक्षणं प्राणप्रपाविव तप्यते सदा ॥१४६॥

प्राणो न चेदत्र भवेत्तदा रविर्निर्वाणमेयात्र चिरादनिन्धनः ।
न चेदपानोऽत्र भवेत्तदा रविर्वृद्धोऽपि नाग्नि जनयेदधर्षण ॥१४७॥

उदान[5] वृत्तिः पुनरत्र सर्वतः साधारणी प्राणमपानमन्वनु ।
यदेति तत्प्राणनमाह स पुनः प्रेयात्परावृत्य तदित्युदानकम् ॥१४८॥

इत्युच्यते, भूमेरागच्छद् यद्बल गुदमायतनीकृत्य स्थित, सोऽपान इत्युच्यते । प्राण एव व्यान-मुपेत्य तत्संपर्कादूर्ध्वंगामी जायते स उदान । अपानश्चोदूर्ध्वमागच्छन् व्यानेन पराहत समानता प्रतिपद्य अध परावर्तते । बालाना मनुष्यपश्वादीना शिर पूर्वम् उत्थितम्—ऊर्ध्व-गाम्येव दृश्यते, स एव सौरबलप्रभाव । शिरस्येव सूर्याकर्षणप्रभावो विशेषोक्त इति । भूमिं विहाय सर्वं शरीरमूर्ध्वं न गच्छति, स भूमिबलाकर्षणप्रभाव । एतत्सर्वं बहुभि पद्यै स्पष्टा-क्षरैर्व्या- ख्यात स्वय बोद्धव्य विद्वद्भि ।

[1] यथा प्राणिशरीरे प्राणापानाद्या वृत्तयो व्याख्याता, तथा पृथिव्यादिष्वपि द्रष्टव्या इति व्याक्रियते—पृथ्व्या अपि मुख्य प्राणो व्यानस्तस्या सीमाबद्धदस्ति । तेन सा विधृता । सा संवत्सरात्मके काले कदाचित्सूर्यसमीपगता सौरप्राणान्—विशेषेणादत्ते, तेन बहुलजलौषध्यादिसपन्ना भवतीति तस्या प्राणनवृत्ति, कदाचित्तु दूरगता स्वमश परित्यज्या-ल्पजलौषधिका भवतीति तस्या अपाननवृत्ति । दूरसमीपगत्वमिह भूभ्रमणमभ्युपेत्य व्याख्यातम् प्राणापानौ च क्वचित्सर्वैरेवोपपाद्यौ । उत्तरपद्ये एतत्पद्यार्थ एव व्यतिरेकेण विवृत ।

[2] अनन्त आकाशे क्वचिदपि गच्छेत्—सूर्याकर्षणाभावादभिमते स्थाने न तिष्ठेदित्यर्थ ।

[3] अपाननबलाभावे सूर्याकृष्टा सूर्यपतिता नष्टैव स्यादित्यर्थ ।

[4] सूर्येऽपि द्वयं व्याचष्टे—सोममाहृत्य स्वीयरिक्तांशपूरणं सूर्यस्य प्राणनवृत्ति । तमेव सोममग्निरूपेण परिणमय्य तस्य सर्वत्र पदार्थेष्वर्पणं त्वपाननवृत्तिरिति । 'अग्नीषो-मात्मक जगद्' इत्युक्तमेव । तावग्नीषोमावप्येकस्यैव तत्त्वस्यावस्थाभेदेन द्वे रूपे । परिधे केन्द्राभिमुखमागच्छन् सकुचद्वृत्ति सोम स एव परिणम्य केन्द्राद्विकासमाप्य परिधिपर्यन्तं गच्छन्नग्निरिति प्राग् व्याख्यानम् । तदत्र परमेष्ठिमण्डलात् सोमोऽनवरतं सूर्यस्य केन्द्राभिमुख-मागच्छति, तमग्निरूपेण परिणमय्य सूर्य सर्वत्र प्रसारयतीति सूर्यस्य प्राणनापानने अत्र व्याख्याते । उत्तरे पद्ये व्यतिरेकरूपेण ते स्फुटीकृते ।

[5] प्रागुक्तमेवोदानसमानयो स्वरूपं पुनरत्र प्रकारभेदेन स्फुटीकृतम् ।

[1]अथ यद्बलं प्राणनवृत्ति यत्स्यादन्यत्तथाऽपानवृत्ति दृष्टम् ।
अपेक्षते तद्द्वयमत्र मात्रां व्यानस्य तद्व्यायतनं तयोः स्यात् ॥१३५॥

[2]व्यानस्य चाणुत्वमहत्त्वभेदाद् रिक्तातिरिक्तत्वविशेषतो वा ।
अश्नाति सर्वोऽल्पमनल्पमयं तदल्पताधिक्यमितिश्च सिद्धा ॥१३६॥

[3]उक्तं यदत्रायतनं तयोर्द्वयोर्न तद्रसस्यावरणं विना भवेत् ।
तस्मात्तमोमानधृतात्मनि ध्रुवं सदाशनाया भवतीति मन्महे ॥१३७॥

एवं बलं प्राणनवृत्ति यद्भवेत्तदेव लब्ध्वा प्रतिपन्थिनोदनाम् ।
पश्चादिहोदाननवृत्ति जायते गतिर्विरुद्धैकगता ततो भवेत् ॥१३८॥

व्यानस्य नभ्यस्य कृतात्मनः कृता सा नोदनैकस्य गती विरोधकृत् ।
तस्मात्तमोरूपधृतात्मनि ध्रुवं सदाशनाया भवतीति मन्महे ॥१३९॥

[4]यथा खलु प्राणिशरीरनिष्ठव्यानेऽल्पकात्मन्यधिकात्मके वा ।
सौरं बलं प्राणनवृत्ति यद्दृष्टं तद्रससदापाननवृत्ति भौमम् ॥१४०॥

सौरं बलं प्राणनवृत्ति यस्मात्तदेव तु व्यानमुपेत्य भूयः ।
उदानवृत्त्या पुनरूर्ध्वगामि प्रजायते तद्द्वयमत्र दृष्टम् ॥१४१॥

कूर्मे यथो पञ्चजनस्य अच्छिरो यात्यूर्ध्वतः प्राणकृत तदिष्यते ।
न प्राणिना यस्य तु विप्रकृष्यते क्वचित्पृथिव्यास्तदपानकर्मणा ॥१४२॥

---

[1] प्राणनबलं स्वस्मिन्नादानम्, अपाननं तु परत्रार्पणमिति पूर्वपद्ये उक्तम् । तद् द्वयं भिन्नं भिन्नं बलम् । परं कियत्या मात्रया प्राणनम्, कियत्या चापाननमिति मात्रानियमो व्यानेन क्रियते । स इह व्यानः उभयोः प्राणापानयोरायतनम्—आश्रयः । तदुक्तं श्रुत्या—

न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ।

इतरेण तु जीवन्ति यस्मिन्नेतावुपाश्रितौ ॥ इति । (कठोपनिषत् ५ वल्ली ५ म०)

[2] अयं च व्यानो देवरूपस्य वायोरंशो विज्ञेयः । यस्य व्यानो अणुः—अल्पबलः, स रिक्तः, यस्य च महान्—अतिबलः, सोऽतिरिक्तः । व्यानस्याणुत्वे अल्पमश्नाति, महत्त्वे च बहुतरमश्नाति । तदनुसारिण्येव च प्राणापानयोर्वृत्तिर्भवतीति ।

[3] आयतनं न केवलस्य बलस्य सम्भवति, तस्याणुत्वात् न वा रसस्य, विभुत्वात् । तस्माद्बलेनावृतस्य रसस्यायतनं बोद्धव्यम् । आवरकं च तम इत्युच्यते इत्यग्रे स्फुटं स्यादावरण-प्रकरणे । तस्मात्तमसा आवृते रसे अशनाया भवतीति सारो निष्पन्नः । अग्रे पद्यद्वयं पूर्वोक्तस्यैव स्पष्टीकरणार्थं विस्पष्टाक्षरं च । तत्र व्यानस्य नभ्यत्वम्—मध्यस्थत्वमुक्तम् । नाभिर्नाम मध्यं केन्द्रमूर्तमिति ।

[4] प्राणिनां शरीरे प्राणापानव्यानाद्याः कोशादौ व्याख्याताः । हृदि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिमण्डले उदानः कण्ठदेशे स्याद् व्यानः सर्वशरीरगः (इत्यमरकोशः) । सेयं प्राणवृत्तिः सूर्यबलेन, अपानवृत्तिस्तु भूमिबलेन । सूर्यादागच्छद् यद्बलं हृदये प्रतिष्ठितं स सप्राण

प्राणो न चेदत्र भवेत्तदा शिरो न प्राणिना भूमित उत्थितं भवेत् ।
न चेदपानोऽत्र भवेत्तदा वपु समुत्थितं सूर्यगत तदा भवेत् ॥१४३॥

[1]पृथ्वी निजव्याननिबद्धविग्रहा संवत्सरेऽर्केण च संनिकृष्यते ।
क्वचित्पुनस्तेन च विप्रकृष्यते तत्प्राणनापाननवृत्त्यपेक्षया ॥१४४॥

प्राणो न चेदत्र भवेत्तदा मही सूर्यादसंबन्ध [2]वशात्क्वचिद्व्रजेत् ।
न चेदपानोऽत्र भवेत्तदा मही क्षणेन सूर्ये[3] पतितालय व्रजेत् ॥१४५॥

[4]सूर्योऽप्ययं व्याननिरुद्धविग्रह प्राणे न सोम हरते समन्तत ।
अपानतोऽग्नि वितरत्यनुक्षण प्राणप्रयाणेव तप्यते सदा ॥१४६॥

प्राणो न चेदत्र भवेत्तदा रविर्निर्वाणमेयात्स चिरादनिन्धन ।
न चेदपानोऽत्र भवेत्तदा रविर्वृद्धोऽपि नाग्निं जनयेदघर्षण ॥१४७॥

उदान[5] वृत्ति पुनरत्र सर्वत साधारणी प्राणमपानमप्यनु ।
यदेति तत्प्राणनमाह त पुन प्रेयात्परावृत्य तदित्युदानकम् ॥१४८॥

इत्युच्यते, भूमेरागच्छद् यद्बल गुदमायतनीकृत्य स्थित, सोऽपान इत्युच्यते । प्राण एव व्यानमुपेत्य तत्संपर्कादूर्ध्वगामी जायते स उदान । अपानश्चोद्र्ध्वमागच्छन् व्यानेन पराहत समानता प्रतिपद्य अध परावर्तते । बालाना मनुष्यपश्वादीना शिर पूर्वम् उत्थितम्—ऊर्ध्वगाम्येव दृश्यते, स एव सौरबलप्रभाव । शिरस्येव सूर्याकर्षणप्रभावो विशेषोक्त इति । भूमिं विहाय सर्वं शरीरमूर्ध्वं न गच्छति, स भूमिबलाकर्षणप्रभाव । एतत्सर्वं बहुभि पद्यै स्पष्टाक्षरैर्व्याख्यात स्वय बोद्धव्य विद्वद्भि ।

[1] यथा प्राणिशरीरे प्राणापानाद्या वृत्तयो व्याख्याता, तथा पृथिव्यादिष्वपि द्रष्टव्या इति व्याक्रियते—पृथ्व्या अपि मुख्य प्राणो व्यानस्तस्या सीमाकृदस्ति । तेन सा विधृता । सा संवत्सरात्मके काले कदाचित्सूर्यसमीपगता सौरप्राणान्—विशेषेणादत्ते, तेन बहुलजलौषध्यादिसपन्ना भवतीति तस्या प्राणनवृत्ति, कदाचित्तु दूरगता स्वमदा परित्यज्याल्पजलौषधिका भवतीति तस्या अपाननवृत्ति । दूरसमीपगत्वमिह भूभ्रमणमभ्युपेत्य व्याख्यातम् प्राणापानौ तु कथचित्सर्वैरेवोपपाद्यौ । उत्तरपद्ये एतत्पद्यार्थ एव व्यतिरेकेण विवृत ।

[2] अनन्त आकाशे क्वचिदपि गच्छेत्—सूर्याकर्षणाभावाक्षियते स्थाने न तिष्ठेदित्यर्थ ।

[3] अपाननबलाभावे सूर्याकृष्टा सूर्यपतिता नष्टैव स्यादित्यर्थ ।

[4] सूर्येऽपि द्वय व्याचष्टे—सोममाहृत्य स्वीयरिक्तांशपूरण सूर्यस्य प्राणनवृत्ति । तमेव सोममग्निरूपेण परिणमय्य तस्य सर्वत्र पदार्थेष्वर्पण त्वपाननवृत्तिरिति । 'अग्नीषोमात्मक जगद्' इत्युक्तमेव । तावग्नीषोमावप्येकस्यैव तत्त्वस्यावस्थाभेदेन द्वे रूपे । परिधे केन्द्राभिमुखमागच्छन् संकुचद्वृत्ति सोम स एव परिणम्य केन्द्राद्विकासमाप्य परिधिपर्यन्तं गच्छन्नग्निरिति प्राग् व्याख्यातम् । तदत्र परमेष्ठिमण्डलात् सोमोऽनवरत सूर्यस्य केन्द्राभिमुखमागच्छति, तमग्निरूपेण परिणमय्य सूर्य सर्वत्र प्रसारयतीति सूर्यस्य प्राणनापानने अत्र व्याख्याते । उत्तरे पद्ये व्यतिरेकरूपेण ते स्फुटीकृते ।

[5] प्रागुक्तमेवोदानसमानयो स्वरूप पुनरत्र प्रकारभेदेन स्फुटीकृतम् ।

अपानवृत्तेर्यदुदाननं तत्समानशब्देन वदन्ति वृद्धाः ।
[1]तत्प्राणनं यत् तदपानशब्दं भिन्नोऽत्र शब्दः प्रतिपत्तिहेतुः ॥१४९॥

तदेवतः प्राण उदान एवं तदन्यतोऽपानसमानयुग्मम् ।
व्यानोऽन्तरतस्थः क्षमते तदित्थं बलानि सर्वत्र भवन्ति पञ्च ॥१५०॥

[2]उपांशुकान्तर्यमने ग्रहौ स्तो ग्रहे सदोपांशुसवे तृतीये ।
ग्रहत्रय सर्वगत यदिष्टं तेनेदमादाय ददाति सर्वम् ॥१५१॥

उपांशुरन्तर्यमनं यतः स्यात्सर्वत्र तस्माद्बलपञ्चकं स्यात् ।
ग्रहौ पुनस्तौ भवतोऽन्नपानायामेकामुपाश्रित्य तदेति चिन्त्य ॥१५२॥

तेनेदमाकर्षति सर्वमन्नं सर्वं परस्मा अशनं ददाति ।
[3]सर्वस्य पुष्टिः कृशता च दानादानाल्पताधिक्यविशेषतस्त ॥१५३॥

कृशस्य सेच्छायतनप्रपूर्त्यै पुष्टस्य सेच्छायतनप्रवृद्ध्यै ।
[4]इत्थं द्विधेच्छास्ति रस ग्रहीतुं तपःश्रमौ चान्यबलं ग्रहीतुम् ॥१५४॥

---

[1] इत्थमेकैव गतिर्व्यवहारसौकर्याय भिन्नैः शब्दैर्व्यवह्रियत इत्यत्र दर्शितम् । अग्रिम पद्यमपि स्पष्टार्थक पूर्वोक्तविवरणमात्रम् ।

[2] यावत्र वैज्ञानिकरीत्या उपांश्वन्तर्यामौ व्याख्यातौ, तदनुकरणरूपौ एतन्नामकौ ग्रहौ याज्ञिकप्रक्रियायां प्रसिद्धौ । ग्रहो नाम सोमपात्रम् । यत्र निधाय सोम आहूयते । ते ग्रहा विभिन्ननामानस्तेषु तेषु यज्ञेषु भवन्ति । एतन्नामकास्त्रयो ग्रहा अपि तत्र याज्ञिकप्रक्रियायामाम्नाता । वैज्ञानिकप्रक्रियायां तु इमे सर्वेषु पदार्थेषु व्याप्ता । तत एव दानादाने सर्वत्र प्रवर्तेते । इमे एव व्याकरणमहाभाष्ये लिङ्गतत्त्व बोधयितु स्त्रियामिति सूत्रे 'सत्स्यान प्रसवौ लिङ्गमास्थेयौ' इति सत्स्यानप्रसव शब्दाभ्या निरूपिते । सत्स्यानम्—परत प्राप्तस्य संग्रह, प्रसव—परत्रार्पणम् । तत्र येषु शब्देषु परत्रार्पणमेव विवक्ष्यते, ते पुल्लिङ्गशब्दा, येषु तु सत्स्यान विवक्ष्यते, ते स्त्रीलिङ्गशब्दा, यत्र तु नोभय विवक्ष्यते, अर्थस्य स्थितिरेव विवक्ष्यते—ते नपुंसकलिङ्गा शब्दा इत्येव संस्कृते शब्दाना लिङ्गव्यवस्था महाभाष्यकृता दर्शिता ।

[3] अनेन दानादानयोरनुमान प्रमाणमपि दर्शितम् । यदि दानादाने न स्याताम्, तर्हि सर्वे पदार्था जगति एकरूपा एव दृश्येरन् । क्रमेण कस्यचित् पुष्टि कालान्तरे च कृशता नोपलभ्येत उपलक्षणमेतत् । अस्चेतनसाधारण्येन नवत्व पुराणत्व च सर्वत्र कालक्रमेण प्रतीयते, तन्न प्रतीयेत । सर्वत्र तु प्रतीयते, तस्मात्परिवर्तन सर्वत्रानुमीयते । इदन्त्वन्यत्—क्वचित्पर्वतादावतिदीर्घेण कालेन प्रतीयते, क्वचिल्लतावृक्षादौ तु स्वल्पेन कालेन । पर प्रतीयते सर्वत्रैव । तत्परिवर्तन नैकस्मिन् वर्षे मासे दिने मुहूर्ते घटचा वा भवतीति प्रतिक्षणमेव मन्तव्य भवति । तत्रादानस्याधिक्ये दानस्याल्पतायां पुष्टि । आदानापेक्षया दानस्याधिक्ये तु कृशतेति प्राणापानकृतमेव भाव्य सर्वत्र ।

[4] पूर्वार्द्ध स्पष्टम् । उत्तरार्द्धे त्विदमुच्यते—शतपथादिब्राह्मणेषु यत्र यत्राभिनवपदार्थोत्पत्तिप्रसङ्ग, स्वस्य पुष्टिप्रसङ्गो वा, तत्र सर्वत्र "स ऐक्षत, स तपोऽतप्यत, सोऽश्राम्यत्" इत्याम्नातम् । तस्यायं भाव—आत्मा तावान्मनोमय, प्राणमयो वाङ्मय इति बहुधा प्रति-

[1]अथाशनाया द्विविधा परेषामाकर्षण वा चिरमेकवृत्तिः ।
बलं त्रिधापि क्षणिक चिरायानुवर्तते तत्तपसा श्रमेण ॥१५५॥
[2]यदिच्छति श्राम्यति तप्यते तपस्तत' क्रिया यज्ञ इति प्रवर्तते ।
यज्ञ. स भाति त्रिविधं यदक्षर न चाक्षरादन्यदिहास्ति किञ्चन ॥१५६॥
[3]प्रजा स यज्ञा खलु सृज्यतेऽखिला यत्सृज्यते यज्ञत एव सृज्यते ।
यथा स यज्ञोऽयमुदेति सर्वतस्तथाक्षरे कर्म विशिष्य दृश्यते ॥१५७॥

पादितम् । तत्र मनसो वृत्तिरिच्छा, प्राणप्रवृत्तिस्तप, वाच क्रिया तु श्रम इति पतिपाद्यते, लोकेऽपि मन आदिवृत्तीनामेभिरेव शब्दैर्व्यवहारो दृश्यत इति । तत्र पूर्वं मनसि इच्छावृत्तिर्भवति, तत्प्रेरणया प्राणे तप, तत्प्रेरणाया च वाचि श्रम प्रवर्तते । तत्रेच्छा रसग्रहणाय भवति, रसेनैव स्वस्यावस्थिति, पुष्टिर्वा सभवतीति । तप श्रमौ तु बल ग्रहीतु प्रवर्तेते । प्राणस्य वाचो वा साक्षाद्रूपेण रसे प्रवृत्तिर्न सभवतीति ते स्वव्यापारेण बलमेवोपाददाते, बलन्तु रसविनाकृत न भवतीति बलस्य परत आदाने तदवच्छिन्नो रसोऽप्यागच्छतीति तेनस्थिति पुष्टिर्वा सपद्यत इति ।

[1] पूर्वपद्यपूर्वार्द्धोक्तरीत्या क्षीणस्य स्वाशस्य पूर्त्यै या अशनाया—इच्छा, सा चिरमेकरूपता स्थितये भवति, यत्तु पूर्णस्यापि परेषामाकर्षण तत्पुष्ट्यर्थं भवतीति द्विविधेच्छा । मे इच्छातप श्रमा बलस्यैव रूपाणीति तपसा श्रमेण वा बलमेव क्रमेणानुवर्तते । सर्वंन बल क्षणिकम्, पर प्रवाहरूपेणानुवर्तत ति पुन स्मारितम् ।

[2] इमे इच्छातप श्रमा एवानुवर्तमाना दानादानहेतवो यज्ञपदेनोच्यन्ते । अय च यज्ञोऽक्षरपुरुषहेतुक इति प्रथमेऽधिकारे पुरुषनिरूपणे व्याख्यातम् । तिस्रो ह्यक्षरस्य हृद्या कला । तत्र विष्णुहेतुकमुपादानम्, इन्द्रहेतुक परत्रार्पणम्, ब्रह्महेतुका तु स्थितिरिति सर्वं व्याख्यातपूर्वम् । तस्मात्सर्वत्राक्षरमेव विजृम्भते, अक्षरादतिरिक्त किमपि नास्ति । तदुक्त भगवद्गीतासु—

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसभव ।
यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञ कर्मसमुद्भव ॥१४॥
कर्म ब्रह्मोद्भव विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।
तस्मात्सर्वगत ब्रह्म नित्य यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥१५॥
व प्रवर्तित चक्र नानुवर्तयतीह य ।
अघायुरिन्द्रियारामो मोघ पार्थ स जीवति ॥ १६ इति (३ अ०)

यज्ञ क्रियया जायते, क्रिया च ब्रह्मणा—क्षरपुरुषेण साक्षात् सपाद्यते, पर तद् ब्रह्म-क्षरम्—अक्षरात्समुद्भवतीति अक्षरस्य ब्रह्मणो व्यापकतोपसहृता । इद चक्रमेव यज्ञ, एतत्परिचालने योगदान च मनुष्यस्यावश्यकमिति स्पष्टीकृतमेषु गीतावाक्येषु । तदेवात्रापि सम्यग् व्याख्यातम् ।

[3] उदाहृतेभ्य पूर्वं पठित गीतापद्यमर्थतोऽनुवदति—

सहयज्ञा प्रजा सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापति ।
अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥ (भग गी ३ अ १०)

एतद्यज्ञपरिचालनायैव—क्षरे कर्मप्रवृत्तिरिति अन्तिमेन पादेनोपसहृतम् ।

[1]सदक्षरं तस्य यदस्ति सत्त्व तदेतदुक्तं विविधैः प्रकारैः ।
इच्छैव शक्तिर्मतमत्र सत्त्वं तयाभवत्सद्भुवतीह भूमा ॥१५८॥

(३२) विक्षेपाधिकरणम्

विक्षेप[2] एवोत्क्रमविक्रमाक्रमाः स्पन्दः क्षय कर्म च विक्रिया क्रिया ।
विस्रंसनोऽच्छित्ति विनाशनिर्गमा गतिः समानार्थतया मता इमे ॥१५९॥

विक्षेप[3]वृत्तिर्जडचेतनस्था तदुद्भवे प्राणमुखाः पुरोक्ताः ।
स्युर्वायव पञ्चसमं निमित्तं जडेषु भूतेष्वपि चेतनेषु ॥१६०॥

---

[1] 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्, इत्याद्यासु श्रुतिषु अक्षर ब्रह्मैव सत्पदेनोच्यते । तस्य सत्त्व च बलमेव, तदनेकैः प्रकारैर्व्याख्यातम् । बलेष्वपि प्रधानभूता इच्छैव मुख्य सत्त्वम् सैव शक्तिः । तया शक्त्या आभवत् समर्थो भवन्—बलविशिष्टो रसो भूमपदेन पूर्वमाख्यात सत्पदवाच्य इति । इह सदित्यस्य विशेषणत्व विवक्ष्य आभवदिति नपुंसकलिङ्गनिर्देशः ।

[2] विक्षेपाद्या गत्यन्ता सर्वे शब्दा समानार्था अत्रोक्ता । तेन क्रियासामान्य विक्षेपशब्देनात्र विवक्षणीयमिति सिद्धम् । इदमत्र ग्रन्थसङ्गतिबोधाय सावधानमालोच्यम्—यद् बल शक्तिः क्रिया चेत्येक एवार्थ इत्यादावेव निरूपित रसबलाधिकरणे । प्रसुप्तावस्था बलम्, कुर्वद्रूपनावस्था शक्तिः, परिणता स्थूला विनश्यदवस्था तु क्रियेति । तत्र बलस्य शक्तिरूपता कथ जायते—इत्यशनायाधिकरणे विवृतम्, अशनाया हि मुख्य बलम्, सा विभिन्नशक्तिरूपेण कथ कथ दृश्यते, कानि कानि च तस्याः कार्याणीति अशनायाधिकरणे विवृतम् । अथ शक्तिः क्रियारूपेण कथ परिणमतीति अस्मिन् विक्षेपाधिकरणे निरूप्यते । विक्षेपो नाम क्रियाणां पूर्वावस्था, तज्जनिता क्रियास्तत्र तत्रावलोक्यन्ते, तदेव क्रियोत्पादकस्य विक्षेपस्यात्र व्याख्यास्यते । किं च अस्य तृतीयाधिकारस्यारम्भे मूलबलाधिकरणे महत्पदवाच्याया शक्तेस्त्रयो गुणाः सत्त्वरजस्तमःपदवाच्या आख्याताः । तेषां च स्वरूपभिच्छाविक्षेपावरणानीति तत्राधिकरणे सप्तदशे पद्ये उक्तम् । तत्रेच्छा शक्तिः सत्त्वरूपाशनायापदेन पूर्वाधिकरणे निरूपिता । रजोरूपा विक्षेपशक्तिस्त्विह निरूप्यते । रजःपरिणतिरूपाः सर्वाः क्रिया इति साङ्ख्यदर्शनविदो विदन्त्येव । ताश्च क्रियाः, तदुत्पत्तिप्रकाराश्च वैशेषिकसूत्रेषु भगवता कणादेन विशिष्य विवृताः । त एते ग्रन्थकृतात्राधिकरणे स्वयुक्तिभिः परिष्कृत्योपनिषदुक्तिभिः समनुगमय्य च समुपनिबद्धाः । एतत्सर्वं मनस्यवधाय प्रकरणमिदं विद्वद्भिरालोच्यम् । अतिविरसमपीदं प्रकरणं जगदुत्पत्तिं करतलामलकीं करोतीति जगदुत्पत्तिक्रमं जिज्ञासमानानामत्युपादेयमिदं प्रकरणमिति ।

[3] सेयं विक्षेपशब्देनोच्यमाना क्रियायाः पूर्वावस्था न केवलं चेतनेषु, अपितु जडचेतनसाधारण्येन प्रवर्तते । क्रियाकारणानि च प्राणाद्याः पञ्च पूर्वोक्ता, तेऽपि जडचेतनसाधारणा एव ज्ञेयाः । पूर्वोक्ताः प्राणापानाद्याः पञ्च चेतनेष्विव जडेष्वपि व्याप्नुवन्तीति भावः ।

[1]तत्कर्मयोनि खलु पञ्चधा स्याद्विशेषतो जन्तुषु चेतनेषु ।
धृतिश्च श्रद्धा च सुखाशनाया ज्ञानाशनायायं चयाशनाया ॥१६१॥

[2]धृतिं विना नो लभते बलं क्वचिद् धृतिं विना नैव बलं प्रयोजयेत् ।
धृतिं विना वा न बलेन युज्यते धृतिर्हि विक्षेपणयोनिरिष्यते ॥१६२॥

[3]प्राणं ह्यपानं च निरुध्य मध्ये व्यानो यदा तिष्ठति निश्चलः सन् ।
तदा प्रसादेन परेण धृत्या जीवो लभेतात्मबलं यदिच्छेत् ॥१६३॥

[4]तत्रैव यत्र प्रणिधीयते बलं प्राज्ञेन तच्चेद्विधृतं भवेदलम् ।
तर्त्तर्हि विक्षेपबलेन युज्यते न चाधृते वस्तुनि कर्म कल्पते ॥१६४॥

[5]धात्वात्मनः स्याद्विधृतिर्धृतेऽर्थे तामेव निष्ठामिति नारदाय ।
ताण्ड्यश्रुतौ प्राह सनत्कुमारः श्रद्धा हि निस्तिष्ठत एव भाति ॥१६५॥

---

[1] चेतनेषु प्राणिषु तु क्रियाया करणानि अन्यान्यपि पञ्चविशेषतः सन्ति । ते नामतः पद्योत्तरार्द्धे निर्दिष्टाः, एकैकस्य विवरणं स्वग्रे क्रियते ।

[2] तत्र पूर्वं धृतिं निर्वक्ति—धृतिर्नाम बलस्य धारणम् । उक्तं पूर्वम्—क्षणिकम्, अल्पाणुप्रदेशव्यापि च बलं रसे धृतमेव प्रवाहरूपेण स्थिरं भवति, महान्तं प्रदेशं च व्याप्नोति । यदि रसे धृतं न स्यात्, तर्हि क्षणिकस्य बलस्य स्वरूपमेव न गृहीतं स्यात् । तदेवोच्यते—धृतिं विना बलं कश्चिदपि न लभते, धृत्यैव तज्ज्ञानं भवतीत्यर्थः । धृतिं विना तस्य प्रयोगोऽपि न सम्भवति परत्र । स्थिरतामापन्नमेव परत्र प्रयोक्तुं शक्यत इति । रसेन योगोऽपि धृतिं विना न स्यात्, योगस्य धृतिरूपत्वात् । धृतिरेव हि योगः । नान्या योगस्य कापि निरुक्तिः । तस्माद्विक्षेपस्य—कर्मणः, योनिः कारणं धृतिरेवेति मन्तव्यम् ।

[3] धृत्यैव बललाभ इत्यस्य स्थूलं निदर्शनमाह यदा मनुष्यो भारोत्थापनादि किञ्चिद् बलप्रयोज्यं कार्यं कर्तुमिच्छति, तदा प्राणवायोरुपरिगतिमधोगतिं च निरुद्ध्य व्यानेन तद्बलकार्यमनुतिष्ठति । धृत्या जनितो यः परः प्रसादः—स्वाभाविकं बलाधिक्यम्, तेनैव जन्तुः सर्वं बलकार्यं कर्तुं शक्नोति, व्यानश्चायं धृतिरूप एवेति धृत्यैव सर्वं कर्म कर्तुं शक्यत इति स्पष्टं धृतेः कर्मयोनित्वम् ।

[4] व्यानेन धृतिरूपेण यत्र वस्तुनि बलमाधीयते, तद्वस्तु यदा प्राज्ञेन–बुद्ध्यवच्छिन्न–चैतन्यरूपेण जीवेन अलम्—पूर्णतया गृहीतं स्यात्, तदैव विक्षेपबलेन तद्वस्तु युज्यते । अधृते–शरीरावच्छिन्नचैतन्येन असंयुक्ते वस्तुनि व्यानोत्थापिता क्रिया न प्रवर्तत एव, तस्मादपि धृतिर्विक्षेपयोनिरिति मन्तव्यं भवेत् ।

[5] ताण्डिश्रुतौ ताण्ड्यमहाब्राह्मणस्यान्तिमे भागे छान्दोग्योपनिषदि सप्तमे प्रपाठके नारदं प्रति सनत्कुमारस्योपदेशे सप्तदशं खण्डमारभ्य सत्यस्य कारणं विज्ञानम्, विज्ञानस्य मतिः, मतेः श्रद्धा, श्रद्धाया निष्ठा, निष्ठायाः कृतिः, कृतेः सुखम्, सुखस्य भूमाकारणमिति कार्यकारणपरम्परा समाम्नाता । तत्र निष्ठापदेनेयं धृतिरेवोक्ता—इति पद्यस्याशयः । निस्तिष्ठत—निष्ठावत एव श्रद्धा जायत इति तत्रोक्तम्—"यदा वै निस्तिष्ठति—अथ श्रद्दधाति, निष्ठात्वेव विजिज्ञासितव्या" इति (ख २०) तेन निष्ठापदवाच्या धृतिरेव श्रद्धाया कारणं श्रुत्या श्रावितम् । अतः परं पद्ये श्रद्धा विस्तरेण व्याख्यायते ।

[1]क्षेत्रज्ञनामा पुरुषोऽस्ति जीवः स षोडशी चान्द्रमसो निरुक्तः ।
प्रज्ञामयः प्राज्ञ इहास्ति चान्द्री प्रज्ञा ससत्यान्यगता हि श्रद्धा ॥१६६॥
[2]श्रद्धा परस्मिन्निहिता द्रवात्मा यतस्ततस्ता उदिता इहापः ।
तत्सत्यमन्तर्यमनाक्षरं यत् स एव विक्षेप बलस्य योनिः ॥१६७॥
[3]श्रद्धामयोऽयं पुरुषोऽस्ति यस्मिन् श्रद्धास्ति यस्यैव भवेत्तदात्मा ।
यत्सत्यमुक्तं निजसत्यमस्मिन् धत्तेऽर्थ सत्ये हितमात्मसत्यम् ॥१६८॥

---

[1] अथ पूर्वोक्तछान्दोग्योपनिषदुक्तसनत्कुमारसंवादगतं कार्यकारणभावं समर्थयमान एव विस्तरेण श्रद्धां निर्वक्ति । स खलु कार्यकारणभावो भूम्नि भगवता सनत्कुमारेण समापित इत्युक्तं प्राक् । स भूमा क्षेत्रज्ञ पुरुष एवेत्यपि तत्र तन्निरूपणदर्शनात् स्पष्टीभवति । स एव जीव इत्युच्यते । जीवब्रह्मणोरैक्यं प्रतिपादयितुमेव स भूमपदेनोक्तः । पूर्वमस्माभिर्व्याहृतेष्वष्टादशसु व्यावहारिकात्मसु सर्वोत्कृष्टो भूतात्मा यः प्राज्ञपदेनोक्त, स एव व्यावहारिको जीव । स प्रज्ञाप्रधानत्वादेव प्राज्ञ इत्युच्यते । तस्यां प्रज्ञायामेव चिदात्मनश्चैतन्यप्रतिबिम्बतीति स एव जीवोऽभ्युपेतव्य । तस्यैव प्रज्ञा च चान्द्री—चन्द्रमण्डलरसभूता । तस्मात्स प्राज्ञोऽपि चान्द्रमस इत्युच्यते । यथा च चन्द्रमा षोडशकल, तथायमपि जीव षोडशकल इति षोडशीत्युक्त । सर्वमिदं व्याख्यातपूर्वम् । तदिदं कौषीतक्युपनिषदि च आरम्भ एवोपदिष्टम् । सा प्रज्ञा यदि सत्येन सहिता अन्यगता भवति—अर्थादन्यविषयिणी भवति, तदा सा 'श्रद्धा' इत्युच्यते । पुरुषस्य स्वोत्कृष्टगुर्वादिगता आदररूपा प्रज्ञैव श्रद्धेत्युच्यते लोके ।

[2] छान्दोग्योपनिषदि पञ्चमे प्रपाठके चतुर्थे खण्डे पञ्चाग्निविद्या प्रकरणे—यदा सूक्ष्मशरीरावच्छिन्नो जीव स्थूलशरीरान्निष्क्राम्यति, तदा चन्द्रमण्डल गच्छतीति निरूपणे "असौ वाव लोको गौतमाग्निः । तस्यादित्य एव समित् । रश्मयो धूम । अहरर्चि । चन्द्रमा अङ्गारा । नक्षत्राणि विस्फुलिङ्गा । तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा श्रद्धां जुह्वति । तस्या आहुते सोमो राजा सम्भवति" इत्याम्नातम् । तत्र श्रद्धापदेन कर्मसमवायिन्य आप उच्यन्ते—इति भाष्यकृद्भिर्व्याख्यातम्, तदप्यत्र न विरुद्धमित्युच्यते—यत श्रद्धा चन्द्ररसत्वाद् द्रवात्मा—द्रवरूपा अस्माभिरुक्ता, तत एव सा अब् रूपा उपनिषद्भाष्यकारैरुक्ता न विरुद्धेति भाव. । सा सत्यसहिता परगामिनी इति पूर्वपद्य उक्तम्, तत्र सत्यं किमित्यत्रपद्ये—अन्तर्यमनम्—अन्तर्यामिरूप यदक्षरम्—अक्षरपुरुषकलारूपं तत्सत्यमुच्यते । तदिदं द्वय श्रद्धासहितमक्षरं विक्षेपस्य कर्मणो योनि —कारण भवति ।

[3] "श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्ध स एव स" इति भगवद्गीतासूक्तम्—तस्याशयमाह—यस्य पुरुषस्य, यस्मिन्—स्वोत्कृष्टे श्रद्धास्ति, स पुरुष, तदात्मा—श्रद्धाविषयीभूतपुरुषरूप एव भवति, द्रवरूपया श्रद्धया सन्धिल्प्योभयोरेकरूपतासम्पादनात् । तत एव श्रद्धामयोऽयं पुरुष इत्यादि पूर्वोक्त वाक्यमुपपद्यते । एकीभावादेव श्रद्धाविषयीभूतस्य महापुरुषस्य दोषा श्रद्धधानेन न दृश्यन्ते—इति 'दोषदर्शनानुकूलवृत्तिप्रतिबन्धकवृत्ति श्रद्धा' इति विद्वद्भिर्निरुच्यते । अथ श्रद्धा शब्द निरुक्तोत्तरार्द्धेन निर्वक्ति—श्रदित्यव्ययं सत्यार्थकम्—सत्यं च पूर्वोक्तमन्तर्यामिरूपम्, त स्वस्यान्तर्यामिणं परत्र गुर्वादावपि दधाति श्रद्धालु पुरुष । तदेव स्वसत्यस्य परत्र निधानम्, तत्स्वभूतं परत्र हितम्—निहितम्—आत्मसत्यमेव सा श्रद्धापदेनोच्यत इति ध्येय ।

[१]सत्यद्वयं चेदिदमेकभूतं श्रद्धावशात्तर्हि मतं तदस्य ।
[२]मत्वा विजानाति ततोऽस्य सत्यं धत्ते ॥ विज्ञानरसः प्रसादः ॥१६९॥

[३]धृतिः परं स्यात्तदतोऽक्षर स्वं श्रद्धात्मन्तर्यमनाभिधानम् ।
प्रज्ञामतिः सार्थगता निजास्यामर्थस्य विज्ञानमुपैति सत्यम् ॥१७०॥

[४]यत्रैतदन्तर्यमने निजान्तर्यामी धृतिं याति ततोऽवधाय ।
अर्थस्य च स्वस्य च सूत्रतारतम्यं प्रतीयात्कृति साध्यतां च ॥१७१॥

[५]यत्रैतदन्तर्यमने निजान्तर्यामी धृतिं नैति स नैक्यमेति ।
न तत्र विक्षेपबलेन किञ्चित् कर्तुं समर्थोभवतीह कश्चित् ॥१७२॥

[६]यादृक् स्वमन्तर्यमनं ततोऽन्तर्यामी विशिष्टोऽस्ति परस्य यस्य ।
तस्मिन्निजान्तर्यमनप्रयोगः श्रद्धा परा सा च बलोदयाय ॥१७३॥

---

१ निधातु निधानाश्रयस्य च सत्यद्वयं यदि श्रद्धासश्लेषवशादेकीभवति तदा तन्मत-मित्युच्यते । अत एव पूर्वोक्ते सनत्कुमारोपदेशे श्रद्धायामतिकारणत्वमुक्तम् । अत्र मत-पदेनोभयमपि ग्राह्यम्—यदि गुर्वादौ पुरुषविशेषे श्रद्धा, तर्हि स पुरुषो मतो—माननीयो भवति । यदि तु कस्मिश्चिद् गुर्वादि वाक्ये श्रद्धा, तर्हि तस्य वाक्यस्यार्थो मतो भवति—स्वाभिमतो भवतीत्यर्थ ।

२ अथ मतिविज्ञानसत्याना कारणकार्यभाव सनत्कुमारोक्त उपपाद्यते—मत्वा पूर्वोक्तमतरूपया विजानाति—विशेषेण स्वरूपज्ञान धत्ते । स्वस्य श्रद्धाविषयस्य च सम्यक् चित्ते आधान भवतीत्यर्थ । श्रद्धावशाद्बुद्धिस्तदनुगा जाता, बुद्धौ तस्यार्थस्य प्रवेशश्च विज्ञानम्—विजानाति पदेनोच्यते । ततश्च सत्ये पूर्वोक्तेऽन्तर्यामिभूतसत्येऽपि प्रतिबिम्बरूपेण तस्य विज्ञानस्य प्रवेश इति सत्य धत्ते—इत्युक्तम् । तदिद सत्य विज्ञानरस—विज्ञानस्यापि सार, य प्रसादनाम्ना शक्यते निरूपयितुम् ।

३ श्रद्धाया अपि कारण निष्ठापदवाच्या धृतिरिति पूर्वोक्त पुन स्मारयति—अक्षरे—पुरुषे बलस्य धृत्या–धारणेन स्व श्रद्धान प्रवर्तते–यदन्तर्यमनरूप पूर्वं व्याख्यातम्, श्रद्धया अर्थगता मति—प्रज्ञारूपा, निजा-स्वीया, तस्यामर्थप्रवेशो विज्ञानम्—तच्च सत्यमुपैति सत्ये अन्तर्यामिणि प्रतिबिम्बतीत्यन्वय । आशय पूर्वमुक्त । अस्मादेव 'श्रद्धया सत्यमाप्यते' इति श्रूयते ।

४ अथ पूर्वोक्ते सनत्कुमारोपदेशे धृतेरपि कारण कृतिरुक्ता, तद् व्याचष्टे—अत्र कृतिपदेन धारणप्रयत्नो बोद्धव्य । पूर्वोक्तरीत्या परस्यान्तर्यामिणि निजान्तर्यामी यदा धृतिं याति, स्वीयया कृत्या–स्वान्तर्यामिगतेन यत्नेन परान्तर्यामिणि सबध्यते, तत सबद्धस्यार्थस्य स्वस्य च सूत्रतारतम्यम्—प्राबल्यदौर्बल्ये अवधारयति, तेनैव इद मत्कृतिसाध्य न वेति निश्चिनोति । प्रवृत्तौ हि इष्टसाधनताज्ञान कृतिसाध्यत्वज्ञान च कारणमिति नैयायिका वदन्ति । तच्च ज्ञानद्वय कृतिजन्यया धृत्या जायते—इत्याशय ।

५ यत्र तु अर्थस्यान्तर्यामिणा निजान्तर्यामिणो धृतिरूप सबन्धो न जायते, तत्र विक्षेपबल न प्रवर्तते, किमपि च कर्तुं प्रवृत्तिर्न जायते ।

६ यत्र तु तारतम्यज्ञाने धृत्या जातं स्वापेक्षया परस्योत्कर्षमन्तर्यामी जानाति, तदा श्रद्धा जायत इत्यर्थ । तत एव विक्षेपबलोदय, ततश्च क्रियेत्यादि क्रमोऽनुवर्तते ।

[1]सुखाशनायैव तु कर्मयोनिः सुखानुबन्धादिह चेतनोऽयम् ।
प्रवर्तते कर्मसु सर्वलोकः सुखं न पश्येन्न कदापि कुर्यात् ॥१७४॥

यत्कर्म कृत्वा सुखमाप्तुमीष्टे यत्कुर्वतो वास्ति सुखानुभूतिः ।
या या क्रिया या च धृतिः सुखा स्याच्छ्रद्धा सुखा चेत् चलमेति कर्तुम् ॥१७५॥

[2]तज्ज्ञानसिद्धयै क्वचिदर्थसिद्धयै कर्म द्विधैवोभयथाऽपि तत्र ।
सुखोपलब्धिः परमार्थसिद्धिस्तदर्थताज्ञानधनादिषु स्यात् ॥१७६॥

धृत्या[3]द्ययश्चेतनमात्रनिष्ठा इतीह साध्वी न धृतिः परेषाम् ।
जडेष्वपीमे समवद्भवन्तीन्द्रियात्मभावात्तु न तत्प्रतीतिः ॥१७७॥

सर्वत्र[4] सत्त्वं समवत्प्रपद्ये श्रद्धाधृती सत्यकृते भवेताम् ।
मिथोऽनुसारापसारतो वा सप्रीतिविद्वेषणयोः प्रसिद्धिः ॥१७८॥

---

[1] अथ कृतेरपि कारणं सुखं सनत्कुमारेणोक्तम्—तदाशयं विवृणोति—सर्वस्यापि कर्मणो योनिः कारणं सुखस्याशनाया—सुखप्राप्तेरिच्छेत्यर्थः । तदेतत्स्पष्टैरक्षरैः पद्येऽस्मिन् व्याख्यातम् । अग्रिमेणापि च पद्येन स्पष्टाक्षरेण तदेव स्पष्टीकृतम् ।

[2] स्वीयेन कर्मणा साक्षात् सुखं नाप्यते, अपि तु कर्मणा क्वचिज् ज्ञानसिद्धिः—ज्ञानप्राप्तिः, क्वचिच्चार्थप्राप्तिर्भवति । ज्ञानं चार्थश्चेति प्राणिनो द्वयमपीष्टम् । अज्ञातं ज्ञातुं जीवस्य सदा प्रवृत्तिर्भवति, अलब्धं चार्थं लब्धुं सदा प्रवृत्तिः । उभयथापि इष्टप्राप्त्या सुखं जायते—इति सुखमेव सर्वत्र कृतौ नियोजकम्, सुखार्थतया तु ज्ञानधनादिलाभार्थमपि प्रवृत्तिर्मन्यते । ततो वित्तैषणा, पुत्रैषणा, लोकैषणेति एषणा त्रयं यद् व्यवहरन्ति; तदर्थत्वान्तर्गतं द्रष्टव्यम् । ता सर्वा अपि सुखार्था एवेति सुखाशनायापर्यायायां सुखैषणाया-मन्तर्भूता इति ।

[3] आरम्भे धृत्यादीनि विशेषेण चेतनक्रियाकारणानीत्युक्तम्—तस्यायमेव भावो यच्चेतने धृतिश्रद्धादीनां स्फुटं प्रतीतिर्भवति । वस्तुतस्तु इमे धृत्याद्याः सर्वेऽपि भावाश्चेतना-चेतनसाधारणा इत्याह—चेतनमात्रनिष्ठा—इति परेषां धृतिः—निष्ठा न साध्वी । एते भावा जडचेतनसाधारणा एवेति वैदिकः सिद्धान्तः । तर्हि जडेषु प्रतीतिः कुतो न जायते ? उच्यते— इन्द्रियाभावात्—जडेषु इन्द्रियाणामविकसितत्वात् प्रतीतिर्न जायत इति । इन्द्रियाण्येव 'प्रत्यायकानि'। यत्रेन्द्रियाणि न विकसितानि, तत्र प्रतीतिसाधनाभावादप्रतीतिरिति । सेन्द्रियं चेतनद्रव्यं निरिन्द्रियमचेतनम्—इति चरकोक्तिः पूर्वमुक्तात्रापि स्मर्तव्येति ।

[4] धृत्यादीनां जडचेतनसाधारणत्वमेवोपपादयति—अन्तर्यामिरूपं सत्यं यदाख्यातम्—तस्य सर्वत्र व्यापकत्वे न कस्यापि विवादः, अन्तर्यामिरूपेण चैतन्यं सर्वत्र व्याप्तमिति सर्वेऽपि वैदिका मन्यन्त एव । एष एव भूमपदेन पूर्वोक्ते नारदसनत्कुमारसंवादे उपगृहीतः । तेन च कृत्यादिक्रमेणोत्पादिता निष्ठापरपर्याया धृतिः । तज्जनिता च श्रद्धाऽपि तत्सत्त्वात्सर्वत्र सिद्धैव । कारणसत्त्वेन कार्यस्यापि तत्रोत्पत्तेर्दुर्निवारत्वात् । एवं ययोः परस्परानुसरणरूपः सम्बन्धः, तत्र प्रीतिर्व्यवह्रियते, ययोस्तु न सम्बन्धो भवति, तयोर्विद्वेषो व्यवह्रियत इति प्रीतिद्वेषावपि जडचेतनसाधारणौ ।

[1]चिदन्वयाज्ज्ञानमयाप्रभोगादर्थाभिसन्धिश्च समं समेषु ।
प्रज्ञान कर्म व्यतिरिच्य सर्वं कर्मैव सर्वत्र समं प्रपद्ये ॥१७९॥

[2]अथ प्रणोदो गति वेग वृत्तयो भावश्च विक्षेपबलानि पञ्चधा ।
महद् गतानि क्षणिकान्यमूनि तैः कृत स्वरूपा बहुधोदिता क्रियाः ॥१८०॥

[3]स्यात्प्रोदनाऽन्यत्र बलोपधानं सस्कार एषोऽस्ति स पञ्चरूपः ।
घातादनाघातयुतेरदृष्टात् प्राक्कर्मतोऽर्थान्तिरपर्य्ययाच्च ॥१८१॥

[4]साघातजा यत्र बलं बलप्रदाद् व्युत्तिष्ठतेऽन्या तु बले समीकृते ।
अदृष्टजा दैवकृताऽथ कर्मण. क्षयोपलब्धावसरा तु कर्मजा ॥१८२॥

[5]सयोग एषोऽस्ति बलाऽभिसक्रमे हेतुः सहेतुर्यदि शब्दसंभवे ।
सयोगजं कर्म विभागकारणं संयोगिनोश्चेदभिघात उच्यते ॥१८३॥

---

[1] चिरसर्वत्र व्याप्तेति ज्ञानमपि सर्वत्रानुस्यूतमिति स्वीकार्यमेव, चिच्छब्दस्य ज्ञान-पर्यायत्वात् । सर्वं च परत किञ्चिद् गृह्णातीति अन्नभोगोऽपि जडचेतनसाधारण । परस्पर—सबन्धरूपा अभिसन्धिरपि सर्वत्रैवास्ति । तदित्थं प्रज्ञानात्मा मन प्रधानो यो व्याख्यात, तस्य कर्माणि जडेषु न सन्ति, मनसस्तेषु उद्बुद्धत्वाभावात्, मन सहकृतेन्द्रियकर्मातिरिक्तानि तु सर्वाण्येव कार्याणि जडचेतनसाधारणान्येवेति । जडेष्वभिव्याप्तस्य सोमस्य मनोरूपेण परिणतौ तु काष्ठादयो जडा एव चेतनघुणादिरूपता गच्छन्तीति वेदान्तसूत्रेषु विलक्षणत्वाधिकरणे स्पष्ट निरूपितम् ।

[2] अथ विक्षेपबलस्य पञ्चविधत्व व्याचष्टे—प्रणोद, गति, वेग, वृत्ति, भावश्चेति पञ्चविधानि विक्षेपाख्यानि बलानि । महद् यद् व्याख्यातपूर्वं बलप्रधान प्रथम रूपम्—तदाश्रितानि क्षणिकानि सर्वाणि बलानि । तै शक्तिरूपता गतैरुत्पादिता क्रियाश्च जगति बहुधा दृश्यन्ते ।

[3] अथ प्रणोदो नाम य प्रथमो विक्षेपबलस्य भेद उक्त, स नोदनापदेनाप्युच्यते । स्वसबन्धेन बलस्यान्यत्र उपधानम्—समर्पणमेव नोदना । स सस्कारपदेनापि व्यवह्रियते । सस्काररूपतानुपद मूल एव व्याख्यास्यते । तस्या अपि च कारणभेदात् पञ्च भेदा सन्ति । घाताद्, अनाघातयुते, अदृष्टात्, प्राक्कर्मत, अर्थान्तिरपर्ययाच्च नोदना जायत इति कारण-भेदात्सा पञ्चविधेति ।

[4] यत्र सयोगे योगेन एकस्य वस्तुनो बलमन्यत्र सक्राम्यति, पूर्वस्मिन्नाधारे तु बलाभावो भवति, सा आघातजा नोदना । यत्र तु अन्यसघर्षेण बलमन्यत्रापि गच्छति, पूर्वाधारेऽपि च तिष्ठति, सा अनाघातयुतिजा नोदना । यस्यास्तु नोदनाया प्रत्यक्ष कारण न गृह्यते, सा दैवकृता, अदृष्टजा वा उच्यते । एकत्र कर्मण क्षये सति यया अवसरो लभ्यते, सा चतुर्थी कर्मजा उच्यते ।

[5] अथैतान् भेदान् विवृणोति—य सयोगो बलस्य अन्यत्र सक्रमणे हेतु, स एव सयोगो यदि शब्दस्योत्पादनेऽपि हेतुर्भवेत्, अथ च सयोगज कर्म सयुक्तयोर्विभागस्यापि कारण भवेत् तदा सोऽअभिघात पदेन उच्यते । यथा काष्ठे कुठारसयोग, तेन हि शब्दोऽपि जायते—काष्ठ-

[1]यदन्यदाहन्यत एतदाहिताघात परस्मिन् परत. समागतः ।
संस्कारधर्म. स विलीयते न चेद् भोगात् क्षयं यात्यभिघातनोदना ॥१८४॥

[2]अथाऽनभीघातज नोदना हि सा संयोगतो यत्र बलं समर्प्यते ।
व्यासज्य वृत्त्या तु बलप्रदायिना बली बलोदर्कमिहाश्नुते स्ववत् ॥१८५॥

संयोग एषोऽस्ति बलाभिसङ्क्रमे हेतुर्न हेतुर्यदि शब्दसम्भवे ।
संयोगजं कर्म विभाग कारण न स्यात् तदाऽसौ सहयोग नोदना ॥१८६॥

[3]कुर्वद्रूप कुत्रचिदन्ययोगतो विलुप्यतेऽन्यत्र बलं विलीयते ।
संस्कारनाशात् पतन गुरुत्वत क्वचित्तु योगाद् बलिनो फलान्तरम् ॥१८७॥

[4]अदृष्टमुक्त यदलौकिक भवेद्यदा मनुष्यैरनुपाख्यमस्ति यत् ।
तद्दैवसंयोगकृत क्वचित् क्वचित् सत्य क्वचित् कर्मजवासनामयम् ॥१८८॥

स्यावयवाना संयुक्तानां विभागोऽपि । तदिद कुठारबल कुठारसंयोगात् काष्ठउपसङ्क्रान्तम-भिघातजा नोदना ।

[1] तेनैव संयोगेन परम्परया यद्यन्योऽपि कश्चित्पदार्थं आहन्यते, तर्हि स आहिताघात, स च संस्काररूपो धर्मे यदि अन्य स्पर्शादिना न विलीयते, तदा भोगादेव क्षय याति, यावद्बल-प्रभाव तत्र क्रिया भवतीत्यर्थ, यत्र तु अन्य स्पर्शादिना विलीयते—यथा कांस्यादिषु अनुरणन हस्तस्पर्शेन विलीयते, तदा मध्ये एव विलय इति ।

[2] अथ द्वितीयामनाघातनोदनामनभीघातनोदनानाम्ना विवृणोति—आघाताभिघात शब्दौ पर्यायौ । अभिघात शब्दे 'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम्' इति दीर्घ । यथा संयोगवशा-दन्यत्र बल समर्प्यते, पर बलप्रदे समर्पितबले चोभयत्रापि तद्बल व्यासज्यवृत्त्या दृश्येत पूर्वं यो बलवानासीत्, सोऽपि बलस्य उदर्कम्—फलम्—यदि स्ववत्—स्वकीयबलरूपेणैव अश्नुते—प्राप्नोति—तदा सा अनभीघातयुतिनोदना उच्यत इति व्यासज्यवृत्त्या—इति नवीनन्यायग्रन्थेषु प्रसिद्ध शब्द । यदेकमेव वस्तुद्वयमाश्रयति । एकत्र च पूर्णतया न भवति, तद् व्यासज्यवृत्त्या—इत्युच्यते । यथा द्वित्वादिसंख्या द्रव्येषु । अन्यदपि उत्तरपद्ये विवृणोति—एतन्नोदनाजन्यं कर्म शब्दकारण न भवति, विभागकारणमपि च न भवतीति उदाहरणान्यत्र समन्वेतव्यानि ।

[3] नोदनाजन्य कुर्वद्रूपम्—शक्तिरूपतामासाद्य क्रियाजननोन्मुखम्, बल कुत्रचिदन्य-वस्तुसंयोगाद् विलुप्यते—यथा केनचित् प्रक्षिप्यमाणोऽपि प्रस्तरादि. कुड्यादि संस्पर्शेन, अन्यदीयहस्तकृतनिरोधेन वा न प्रचलति, तद्बलमन्यत्र कुड्यादौ हस्तादौ वा विलीयते । प्रक्षिप्तस्य प्रस्तरादेस्तु संस्कारनाशाद् स्वनिष्ठगुरुत्वहेतुक पतन भवति । द्वयोर्बलवतोर्योगाच्च क्वचित्फलान्तर भवति, यथा धावतोर्द्वयोर्मेषयो परस्परसन्निपातेन एकस्य द्वयोरपि वा भ्रम पतन चेत्यादि ।

[4] अत्रादृष्टजाया नोदनाया स्पष्टैरक्षरैर्विवरणम् । अन्तिमे पादे त्विदमुक्तम्—इद-मदृष्टहेतुकनोदनाजन्यं कर्म क्वचिदेव भवति, तत्रापि क्वचित् सत्य भवति, क्वचित्तु प्राणिनां पूर्वोपार्जितकर्मजन्यया वासनया असदपि प्रतीयते—यथा स्वप्नादाविति । एतत्पद्योक्त-सत्यवासनामययोरेव विवरणमुत्तरपद्ये स्पष्टमेव ।

उत्पत्तिशिष्टं प्रतिवस्तु धर्मकं सत्यं तथा स्वेन परेण वा कृता ।
स्यात्कृत्रिमा संस्कृतिरेव वासनाऽथागन्तुको दैवतयोग इष्यते ॥१८९॥
[1]या नोदना क्वापि कृता तदादौ प्रदृश्यते यः पुरुषप्रयत्नः ।
तमन्तरेणैव यदुत्तरं स्यात् सान्तानिकं कर्म च कर्मजं तत् ॥१९०॥
[2]संस्कार एव प्रथमेन कर्मणा भवत्यतस्तूत्तरमुत्तरं क्रमात् ।
संस्कारजं कर्म भवत्यतो विदुर्न कर्मसाध्यं किल कर्म विद्यते ॥१९१॥
[3]अथात्मसंयोगगुरुत्वयत्नतो हस्ते ह्युलूत्क्षेपणकर्म जायते ।
तद्धस्तसंयोगवशात् तथा पुनर्हस्ताहिते स्यान्मुसलेऽपि कर्म तत् ॥१९२॥
[4]यज्ञोऽशनायासहितस्त्विहात्मा तन्नोदित. प्राण इह प्रयत्नः ।
पृथ्वीबलं वस्तुगतं गुरुत्व वेगः सजातीयबलोच्चय. स्यात् ॥१९३॥

---

[1] अथ पूर्वोक्ता चतुर्थी कर्मजा नोदना विवृणोति । पुरुषप्रयत्नेन क्वचिन्नोदनाकृता, अनन्तर तु पुरुष प्रयत्न विनैव यत्सन्तानरूपेण उत्तर कर्म प्रवर्तते—तत्कर्मज बोध्यम् । अस्योदाहरण मूसलाघातादि अग्रे ग्रन्थ एव विव्रियेत ।

[2] वैशेषिकसूत्रे "कर्म कर्मसाध्य न विद्यते" वै सू १।१।११ इत्युक्तम्, तेनात्र न विरोध इति व्याचष्टे—पुरुषप्रयत्नादिजनितेन प्रथमेन कर्मणा सस्कारो जन्यते, तेन सस्कारेण तु उत्तरोत्तर कर्म जन्यते, इति कर्मणा साक्षात् कर्मान्तर न जन्यते, इति सूत्राशय । सस्कार-द्वारकपरम्परया तु जन्यत एवेति । सस्कारश्चाय वेगाख्योबलाना समुच्चयरूप एवेति वक्ष्यते । ततश्च कर्मण पूर्वावस्थैव सस्कार । तेनेद फलितम्—स्थूलेन कर्मणा सूक्ष्मावस्थारूप बलमन्यत्राधीयते, तेन तत्र पुन सजातीया क्रिया प्रवर्तते । स्थूलरूपाया क्रियापदवाच्याया एव कर्मजन्यत्व कणादेन प्रतिसिद्धमिति ।

[3] वैशेषिकसूत्रोक्तमेव मुसलकर्म दृष्टान्ततयोदाहरति । यदा काचिद् योषिन्मुसलेन धान्यादिक विशोधयितु प्रवर्तते—तदा पूर्वं तस्या हस्ते मुसलमुत्क्षेप्तु क्रियापरपर्याय कर्म जायते, तस्य कर्मणो हेतव —आत्मनो हस्तेन सयोग , हस्तगत गुरुत्वम्, आत्ममन सयोगजनित आत्म-निष्ठ प्रयत्नश्च । तादृशहस्तसयोगेन नोदनारूपेण मुसले क्रिया जाता । अत्रापि हस्तक्रियया मुसलसयोग , सयोगजाता च मुसले क्रियेति कर्मण साक्षात्कर्मजन्यत्व नेति भाव्यम् । तदुक्त भगवता कणादेन "आत्मसयोगप्रयत्नाभ्या हस्ते कर्म (१) तथा हस्तसयोगाच्च मुसल कर्म" (२) इति (वै सू ५ अ १ आ)

[4] पूर्वपद्योक्तानात्मादिशब्दान् विवृणोति—अत्र अशनायया च्छया सहितो यज्ञरूपो भूतात्मैव आत्मपदेनोच्यते, एतदर्थं पूर्वत्रकृतमात्मना व्यावहारिकाणा विवरणं द्रष्टव्यम् । भूतात्मा यज्ञजनितत्वाद्यज्ञपदेनैवेहोक्त । तेन भूतात्मना या प्राणे प्रेरणा, सैव यत्नपदेनोच्यते, प्रेरित प्राण एव वा प्रयत्न , प्रेरणाया अपि क्रियामूलाया प्राण एवान्तर्भावात् । गुरुत्वना-म्नापि न नैयायिकवद् गुणान्तर कल्पनीयम्—अपि तु पृथिव्या आकर्षणरूप यद्बल वस्तुषु निहितम्—तदेव गुरुत्वमुच्यते । एतच्च पृथिव्या आकर्षणम् "श्रुतिष्वनेकशाम्नातम् । "आकृष्टिशक्तिश्च मही" इत्यादिना सिद्धान्तशिरोमणौ भास्कराचार्येणापि विवृतम् । तेन

[१] अथाऽभिघाताज्जनिते तु कर्मणि स्यान्मौसलेऽप्युत्पतने न कारणम् ।
स हस्तयोगो व्यतिरेकदर्शनात् तथात्मयोगोऽपि न हस्तकर्मणि ॥१९४॥

[२] तत्राभिघातान्मुसलानुयोगाद्धस्तेऽस्ति कर्माथ तथात्मकर्म ।
तद्धस्तयोगाच्च तदात्मकर्मसंयोगनाशे पतनं गुरुत्वात् ॥१९५॥

वैशेषिकेण न्यूटननाम्नैवेदमाविष्कृतमिति प्रजल्पनमज्ञानविजृम्भितमेव । इदं पृथिव्याकर्षण-बलम् अस्मदादिशरीरेष्वपि प्रसर्पतीति हस्तादावपि शरीरावयवे गुरुत्वं व्यवह्रियते । ईदृशा-कर्षणविशिष्टेष्वेवावयवेषु क्रिया जायते न तु सूक्ष्मनाडयादीनां रोमादीनां चोत्क्षेपणं कर्तुं शक्यत इति हस्तोत्क्षेपणे गुरुत्वमपि कारणतया ग्रन्थकृता निवेदितम् ।

वेगाख्यः संस्कारो य उत्तरत्र वक्ष्यते—सोऽपि न गुणान्तरम्—अपि तु सजातीयानां बलानां समुदायरूप एव वेग इति । बलमेव रसाधारेण धारावाहिकतां गतं तत्तद्गुणनाम्ना व्यवह्रियते । द्रव्यगुणकर्मपरिभाषा तु नैयायिकानामल्पबुद्धिबालप्रबोधनार्थैवेति सारः । तस्मात् सुष्ठूक्तम्—सजातीयानां बलानामभ्युच्चय एव वेगाख्यः संस्कार इति ।

[१] एवं पूर्वोक्तरीत्योत्पादिते मुसलकर्मणि मुसलं यदोलूखले पुनः पुनराहन्यते, तदा तेनाघातेन मुसले वेगाख्यः संस्कारो जायते, हस्तजनितस्य बलस्य उलूखलाघातजस्य च समुच्चयो जायत इति यावत् । तादृशेन वेगेनैव मुसले उत्तरं कर्म प्रवर्तते । इदानीमुत्तरोत्तरं जायमाने कर्मणि मुसलस्योत्पतनरूपे केवलं हस्तकर्म कारणं न भवति । तत्र हेतुमाह—'व्यतिरेकदर्शनात्' इति । आरम्भिकं हस्तक्रियाजनितमुसलकर्मापेक्षया इदानीं मुसलकर्मणि व्यतिरेकः—विशेषो दृश्यते इति । पूर्वं हस्तजनितं कर्म शैथिल्येन प्रवृत्तमासीत्, इदानीं तु वेगानन्तरं तीव्रं मुसलकर्म दृश्यत इति व्यतिरेकः । योधिता शैथिल्यनापि हस्ते व्यापारिते प्रबलमुत्पतनं दृश्यत इत्यपि व्यतिरेको व्याख्येयः तदुक्तं भगवता कणादेन—"अभिघातजे मुसलादौ कर्मणि व्यतिरेकदर्शनादकारणं हस्तसंयोगः" (वै सू ५।१।३) इति । सूत्रव्याख्या—कृतस्तु केचन हस्तव्यापारउपरतेऽपि मुसलस्योत्पतनं क्षणं दृश्यत इति व्यतिरेकमाचक्षते । एव-मिदानीं हस्तोत्थापनायापि आत्मनः प्रयत्नो नापेक्ष्यते वेगवन्मुसलसंयोगादेव हस्तोऽप्युत्पततीति । इदं पूर्वोक्तस्य कर्मजकर्मण उदाहरणं भाव्यम् ।

[२] पूर्वोक्तमेव स्पष्टयति—मुसले प्राप्तो य आघातः, तेन तत्संयुक्ते हस्तेऽपि कर्म जायते । तस्य हस्तस्य योगाच्च पूर्वोक्ते भूतात्मापरपर्याये महात्मन्यपि कर्म कम्पनरूपं प्रतीयते । हस्तमुसलसंयोगस्तु पूर्वमेवात्मप्रयत्नेनैवोत्पादित इत्युक्तं प्राक् । तस्यात्मप्रयत्नजस्य हस्तसंयोगस्यात्मप्रयत्नजनितहस्तविभागेन नाशे मुसलस्य गुरुत्वात्पतनं भवति । तदाभिघातजो वेगाख्यः संस्कारोऽपि नश्यतीति भावः । विना नोदनाविशेषं मुसले ऊर्ध्वगमनं तिर्यग्गमनं वा न जायत इत्युत्तरपद्येन सरलेन स्पष्टीकृतम् । एतदपि सर्वं कणादेन सूत्रितम्—"अभिघाता-न्मुसलसंयोगाद्धस्ते कर्म आत्मकर्म हस्तसंयोगाच्च । संयोगाभावे गुरुत्वात्पतनम् । नोदनाविशेषा-भावान्नोर्ध्वं न तिर्यग्गमनम् । प्रयत्नविशेषान्नोदनाविशेषः । नोदनाविशेषादुदसनविशेषः" (वै० सू० ५-१-५-१०) वैशेषिकपरिभाषायामात्मनि विभौ कर्म न सम्भवतीति आत्मशब्देन लक्षणया आत्मशब्दस्यानेकार्थतया वा शरीरमेव व्याख्यातारो गृह्णन्ति । अर्थान्तरमेव वा सूत्रस्य व्याचक्षते । अस्मन्मते तु व्यावहारिक आत्मा भूतात्मा परिच्छिन्न एवेति तत्रापि कर्म

नोद्ध्वं न तिर्यग् गमन च नोदनाविशेषहोने मुसलेऽभिजायते ।
प्रयत्नभेदात्तु भवन्ति नोदनाभेदास्ततस्तुदसने विशेषता ॥१९६॥
[1]तुल्य शिशो कर्म च हस्तकर्मणा विस्फोटने कर्म च दग्धवस्तुन ।
अथा प्रयत्न चलन च निद्रितस्यैव तृणे कर्म च वायुयोगत ॥१९७॥
[2]मणेस्तु यत् स्याद् गमन च सूचिकाऽभिसर्पण चैतददृष्टकारणम् ।

सत्येवेति । एव सूत्रान्तराण्यपि प्रसङ्गान्तरे व्याख्यातृभिर्योजितानि । ग्रन्थकृता तु एकत्रैव योजनसभवे करणान्तरात्तु धावन व्यर्थं मत्वात्रैव सर्वाणि योजितानीति ।

[1] *उक्त नोदनाजनित कर्म सादृश्यमन्यत्रापि बोधयति—यथा आत्मप्रेरणया प्रयत्नेन* हस्तकर्म जायते, तथैव बालस्याप्यात्मप्रयत्नेन हस्तपादादिविक्षेपण जायते । अथवा यदा बालमङ्के निधाय माता धात्री वा स्वप्रयत्नेन त परिचालयति, तदा मात्रादेर्नोदनया तच्छरीरे कर्म जायते—इत्यपि व्याख्यानमत्र सभवति । एव दग्धे वस्तुनि यद्विस्फोटन भवति, तदपि वह्निनोदनया । निद्रितस्य पुरुषस्य विना प्रयत्न च यद्धस्तपदादिविक्षेपणरूप चलनम्—तत्प्राणकृतया नोदनया जायते । एव वायुयोगात् तृणादेश्चलन जायते । एतानि सर्वाणि अप्रतिघातनोदनाजनित कर्मणामुदाहरणानि । एतदपि कणादसूत्रानुसारि, "हस्तकर्मणा दारककर्म व्याख्यातम् । तथा दग्धस्य विस्फोटने । यत्नाभावे प्रसुप्तस्य चलनम् । तृणे कर्म वायुसयोगात् । (वै सू ५ १ ११-१४) इति । अत्र सूत्रव्याख्याकृतो दारककर्मणि *हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थकस्वाभाव पुण्यपापाजनकत्व च मुसलकर्मसादृश्य वदन्ति । दग्ध-विस्फोटने तु दग्धस्य पुरुषस्य प्रत्याघाते पुण्यपाप—जनकत्व नास्तीति तथाविधायामेव सादृश्य कल्पनायामुपस्कारकृतो वृथा प्रयास, सूत्राक्षराणामन्यथानयन चेति विद्वद्भिर्भाव्यम् ।*

[2] अथ पूर्वोक्तमदृष्टज कर्मोदाहरति—मणिविशेषस्य यत्स्वत एव स्थानान्तरपरि-सर्पणम्, यद्वा सूच्यादीना लोहजवस्तूना चुम्बकपदवोध्यायस्कान्तमण्याद्युपसर्पणम्—तदेतददृष्टकारणमस्ति । अदृष्टकारणशब्दस्य द्वेधापि व्याख्या सभवति, न दृष्ट कारण यस्येत्येका, अर्थादस्य कर्मण कारणमद्यावधि केनापि न ज्ञातामिति ऋजु व्याख्या । अथवा अदृष्टम्—भोक्तृ पुरुषगत धर्माधर्मपदाभिधेय कारण यस्येति कल्पनाप्रधाना विदुपा व्याख्या । तेनाभिसर्पणेन यस्य कस्यचित्पुरुषस्य लाभहानिद्वारेण सुख दुख वा जायते, तादृश *सुखदुखजनकेनादृष्टेनैव सा क्रियाप्युत्पाद्यत इति । एतदपि सूत्रानुसारि* "मणिगमन सूच्यभिसर्पणमदृष्टकारणकम्" अत्रोपस्कारकृन्म त्रादिना तस्कराद्यभिमुख प्ररि-शस्य मणिकास्यादेस्तस्करसमीपे गमन मणिगमनशब्देन गृहीतमिति व्याचष्टे । चन्द्रकान्त सर्कालङ्कारस्तु तृणादीना तृणकान्तमणिसमीपे गमनमितिव्याख्यातिस्म (वै सू ५।१।१५) इति । ननु तत्रापि कश्चित्सयोगविभागादिरेव कर्महेतुत्वेन कल्प्यताम्—अदृष्टकारणत्वा-भिधान कुत क्रियते मणिविशेषे अभिसर्पणहेतुभूत बलमस्ति, तच्च कदाचिज्जागर्ति, तदैव स स्थानान्तरमुपसर्पति अयस्कान्तमणौ चाकर्षणमस्ति, तेन सूच्यादिक तदभिमुखमुपसर्पतीत्यादि सभवतीति । तत्रेद प्रतिवक्तव्य स्यात्—यदि मणौ गतिप्रयोजक बलमस्ति, तर्हि सर्वदैव गति कुतो न जायते । कदाचिदेवतस्य बलस्य जागरणेऽभ्युपगते तु जागरणस्य हेतुरदृष्ट कल्पित इति गतिरेवादृष्टहेतुका कुतो न मन्यते । किं च हस्तादिनोदनयापि तादृशे मणौ कर्मान्तर

[1]तथाद्य कर्मैतदिषोः प्रणोदनात् संस्कारतोऽन्यानि तु कर्म कारितात् ॥१९८॥

[2]कर्मान्यतैषां प्रतिपद्यते यतः संयोगभेदा युगपन्नसन्ति हि ।
संस्कारनाशे पतनं गुरुत्वतो मध्ये विकारः क्व च नोदनान्तरात् ॥१९९॥

[3]कर्मोदियान्नोदनतोऽभिघाततः संयुक्तसंयोगवशाच्च पार्थिवे ।
तेषामभावे तददृष्टकारितं ततोऽन्यथा कर्म न पार्थिवे क्वचित् ॥२००॥

[4]रज्जौ प्रणोदाद्रथकर्म वर्त्मना सूच्चावचेन प्रहतस्य शब्दवत् ।
भकम्पनाद्येतददृष्टकारितं तदित्यमन्यत्र पृथक् विभावयेत् ॥२०१॥

सम्भवत्येव। यदि मणावपि बल स्वतन्त्र मन्येत, तर्हि हस्तनोदनया तस्य मणौ स्थितस्य स्वतन्त्र-बलस्य सघर्षे द्वयोर्योगेन विचित्रा गतिरुदियात्, सा न दृश्यते। चुम्बकादिमणौ च यदाकर्षण मन्यते—तर्हि प्रस्तरादेरप्याकर्षण कुतस्तेन न क्रियते। सूच्यादावेव तस्याकर्षणस्य प्रभाव इति चेत्तादृशे नियमेऽपि अदृष्ट एव हेतु कल्पनीय. स्यात्। तस्माद् दृष्टहेतुभिर्न निर्वाह इति।

[1] अथ नोदनादाद्यमिषो कर्म, तत्कर्मकारिताच्च संस्कारादुत्तर तथोत्तरमुत्तर च।१७। संस्काराभावे गुरुत्वात्पतनम्।१८। (वै० सू० ५।१) इति सूत्राण्यनुसरन् प्रक्षिप्तस्य बाणस्य क्रिया विवृणोति—इषो—बाणस्य आद्य कर्म प्रणोदात्—नोदनाजन्यम्। आत्मनो यत्नेन हस्ते कर्म, तत्संयोगाद्धनुषि तत्संयोगाच्च बाणे प्रथम कर्म। अग्रे तु उत्तरोत्तर कर्म वेगा-भिधेन संस्कारेण। हस्तजनित कर्म वेगमुत्पादयति, तेन चोत्तर कर्मेति कर्मण साक्षात्कर्म-जनकता नायाति।

[2] दूराद्दूरतर विभिन्नदेशसंयोगा एकेन कर्मणा तु न संभवन्तीति बहूनि कर्माणि तत्रावश्यमभ्युपगन्तव्यानि तदाह—इषाम् इष्वादीना कर्मान्यता—विभिन्नकर्माश्रयत्व प्रति-पद्यते—ज्ञायते, यतो हि भिन्नभिन्नदेशसंयोगा युगपन्न सन्ति। इषु क्रमेणैव तास्तानाकाशप्र-देशान् गच्छति न युगपत्। एक प्रदेशमुल्लङ्घ्य अग्रिमे गत्यसम्भवात्। यदा चैकेन प्रदेशेन न संयोग उत्पादित तदा पूर्वकर्म नष्टमिति कर्मान्तरमेवोत्पन्न मन्तव्यम्, कर्मणा चतुर्थे क्षणे नाशाभ्युपगमात्। प्रथम कर्मण उत्पत्तिक्षण, द्वितीये विभागोत्पत्ति, तृतीये पूर्वसंयोगनाश, चतुर्थे उत्तरदेशसंयोग.। तमुत्पाद्यैव च कर्म विनश्यतीति वैशेषिकप्रक्रिया तदुक्तवैशेषिकसूत्रे "इषावयुगपत्संयोगा कर्मान्यत्वे हेतु" (वै सू ५।१।१६) इति। वेगाख्य संस्कारनाशे गुरु-त्वाद्भूमौ पतन भवति, क्वचित्तु अन्यया प्रेरणया मध्ये एव वेगनाश—इति सर्वं स्पष्टार्थम्।

[3] उक्त संक्षिप्योपसंहरति। उक्तेन प्रकारेण पार्थिवेषु लोष्टप्रस्तरादिषु त्रिधैव कर्म सम्भवति, नान्येन प्रकारेणेति। एतदपि कणादेन सूचितम्। "नोदनाभिघातात् संयुक्त-संयोगाच्च पृथिव्या कर्म" "तद्विशेषेणादृष्टकारितम्" इति। (वै सू ५।२।१-२

[4] उक्त संयुक्तसंयोगमुदाहरति—अश्वाना प्रयत्नेन तच्छरीरे कर्म, तत्संयोगाद्बन्धन-रज्जौ कर्म, तन्नोदनया च रथे कर्म। उच्चावचवर्त्मनि गच्छतस्तु रथस्य प्रस्तरादिना प्रहतस्य शब्दसहितमपि कर्म जायते—इति तत्र नोदनाभिघातयो समुच्चय। कदाचिद्भूकम्पे उदिते तेनापि रथे कम्पनक्रिया जायते, सा अदृष्टजा।

[1]संयोगनाशे पतनं गुरुत्वादपां तथा प्रस्रवणं द्रवत्वात् ।
अपां च संयोगवशाद् विभागात् तडित्वतः स्फूर्जथु संभवः स्यात् ॥२०२॥
[2]संघात एवं विलयश्च तेजो विशेषसंयोगवशादपां स्यात् ।
विस्फूर्जथुः स्पष्टमिहास्ति लिङ्गं महर्षयश्चापि तथा वदन्ति ॥२०३॥

---

[1] अथ जले कर्म निरूपयति—वायुसंयोगेन जलानि मेघावस्थायामन्तरिक्षे ध्रियन्ते। स एव पतननिवारको वायुविशेषो वृत्रपदेन वैदिक पौराणिकपरिभाषायामुच्यते। अन्तरिक्षस्य वायुविशेष इन्द्र एव तं संयोगं विघटयतीति स वृत्रहन्ता उच्यते। तथाविधं वायुसंयोगनाशे तु गुरुत्वादपां भूमौ पतनम्। गुरुत्वं च भूम्याकर्षणमेवेति प्राग् व्याख्यातम्। द्रवत्वात्तु जलानां भूमौ प्रसरणमिति। द्रवत्वमपि वह्निसंयोगनोदनयैवेत्यग्रिमे पद्ये निरूप्येत। अन्तरिक्षे निरुद्धानां घनीभूतानामपां परस्परसंयोगाद् निविडसंयोगमाप्तानां विभागाद्वा स्फूर्जथोः—विद्युतः तज्जनितवज्रनिर्घोषरूपस्य मेघगर्जनस्योत्पत्तिः संभवेत्।

[2] अत्र नवीन नैयायिका जले सांसिद्धिकम्—अर्थात्स्वतः सिद्धम्—स्वाभाविकं द्रवत्वं वदन्ति, करकादौ काठिन्यप्रतीतिं तु भ्रान्तिमाचक्षते, सा तेषां मतिरुपपत्तिविरोधात् सूत्रविरोधाच्च स्वयं भ्रान्तरूपेति व्याचष्टे। अन्यरूपेण तेजःसंयोगविशेषेण संघातो भवति, अन्यादृशविलक्षणतेजःसंयोगविशेषेण तु विलयनम्—द्रवणं भवति—इति। यदि तु स्वाभाविकं द्रवत्वम्, करकादिषु काठिन्यप्रतीतिश्च भ्रान्तिरूपा मन्येत, तर्हि स्फूर्जथुः विद्युदादि नर्गजितं च कथं भवेत्। द्रवतामपां परस्परसंपाते तादृशोत्कटशब्दस्यासंभवात्। लोके प्रवहतां जलानां यः शब्दः श्रूयते, सोऽपि घनीभूतपार्थिवपदार्थसंघर्षजः। अन्तरिक्षे सोऽपि न संभवति। तत्र घनीभूतपदार्थान्तराभावात्। तस्माद् घनीभूतानामेव संपाते विद्युत्पत्तिः तादृशः शब्दश्च संभवतीति स्फूर्जथुरपां कठिनताया लिङ्गम्। उपलक्षणं चैतत् घनत्वेन हिमशिलारूपतां गतानामपां यदि शिरसि विस्फोटः क्रियेत, तदा रुधिरपातेन भ्रान्तिं वदतामिव शिरोभ्रान्तिः स्फुटा स्यादिति। सर्वमिदं कणादेन भगवता सूत्रितम्—(वै० सू० अ० ५ आ० २) अपां संयोगाभावे गुरुत्वात् पतनम्।३। द्रवत्वात् स्यन्दनम्।४। नाड्यो वायुसंयोगादारोहणम्।५। नोदनापीडनात् संयुक्तसंयोगाच्च।६। वृक्षाभिसर्पणमित्यदृष्टकारितम्।७। अपां संघातो विलयनं च तेजःसंयोगात्।८। तत्र विस्फूर्जथुर्लिङ्गम्।९। वैदिकं च।१०। अपां संयोगाद् विभागाच्च स्तनयित्नोः।११। इति। अत्र तेजःसंयोगादेव जलानां विलयनमित्यस्य वेदोक्तत्वमपि दशमेन सूत्रेण भगवता कणादेन दर्शितम्। तदेव मूले उक्तम् "महर्षयश्चापि तथा वदन्तीति" "अप्सु मे सोमो अब्रवीदन्तर्विश्वानि भेषजा। अग्निं च विश्वशंभुवम्" (ऋ० सं० १।२।११) "या अग्निं गर्भं दधिरे" इत्याद्या अप्सु अग्निस्थितिबोधका मन्त्रा अत्रोदाहार्याः। आधुनिका वैज्ञानिका अपि (आक्सिजन्) नाम्ना अग्नेः स्थितिं जले मन्यन्त एव। तदेतत्सर्वविरुद्धं जले सांसिद्धिकं द्रवत्वकल्पनं सर्वथाप्यश्रद्धेयमेव। एषु सूत्रेषु ५, ६, ७ संख्यावन्ति सूत्राण्यग्रे मूले विव्रियन्ते। यत्तु एतानि सूत्राणि व्याचक्षाणेन सूत्रोपस्कारकृता तृतीयसूत्रव्याख्यायां मेघसंयोगस्याभावे सति वर्षणरूपं पतनं भवतीति व्याख्यातम्, तदुपहासास्पदमेव, जलातिरिक्तः को नाम मेघो येन अपां संयोगो मन्येत। मेघो नाम कश्चित् पात्रविशेषः, तत्र जलानि स्थितानि क्रमेण पतन्तीति ग्रामीणानां विश्वासो-

[1]आरोहणं स्यादिह नाड्यवायुसंयोगतो नोदनपीडनाच्च ।
संयुक्तसंयोगवशाच्च वृक्षेऽभिसर्पणं त्वेतदवृष्टमूलम् ॥२०४॥
[2]पृथ्वीवदाभाति हि कर्म तेजसो ऽप्यग्नेस्तथोर्ध्वज्वलनं त्वदृष्टतः ।
द्रव्यान्तरेणावरणात् तेजसोऽभावस्तम स त्रिक्तो विधर्मि यत् ॥२०५॥

ऽत्रानूदित । तस्य समयस्य विज्ञानशून्यनैवात्रापराध्यतीति कृत्त महत्सु कटाक्षनिक्षेपेण । यदपि च "अपां संघाते इत्याद्यष्टम सूत्र व्यचक्षाणेन तेन महानुभावेन जले सांसिद्धिक द्रव—त्वाभिमान रक्षता व्याख्यातम् "दिव्येन तेजसा प्रतिबन्धादाप्या परमाणवो द्वयणुकमारभमाणा द्वयणुकेषु द्रवत्व नारभन्ते, ततो द्रवत्वशून्यैरवयवैर्द्वयणुकादिक्रमेण द्रवत्वशून्या हिमकरकादय आरभ्यन्ते, तेन तेषां काठिन्यमुपलभ्यते, तेज संयोगेन बलवता हिमकरकारम्भकपरमाणूनां क्रियातो विभागस्तत आरम्भकसंयोगनाशपरम्परया हिमकरकादि महावयविनाशस्तत्र द्रवत्व—प्रतिबन्धक तेज संयोगविभागात् त एव परमाणवो द्वयणुकेषु द्रवत्वमारभन्ते, ततो द्रवत्ववता हिमकरकादीनां विलयनमिति ' तदेतत्सर्वं स्वकल्पना विजृम्भणमात्रम्, परमाणुषु द्रवत्वाभ्युपगमे प्रमाणाभावात्, परमाणुगता धर्मा प्रतिबन्धादवयविनि धर्मान्नारभन्ते, इत्यत्र दृष्टान्ताभावाच्च, अवयविनि जले द्रवत्व तु तेज संयोगाज्जातमिति सुवर्णादिवन्नैमित्तिकमेव मन्तु योग्यम्—यथा सूत्रकृता विलयन तेज संयोगादिति स्पष्टमुक्तम् । द्रव्यनिरूपणेऽपि "आपो द्रवा स्निग्धाः' इत्येव सूत्रकृतोक्तम्, तच्च नैमित्तिकद्रवत्वेऽभ्युपगतेऽप्युपपद्यत एव । न तु सांसिद्धिकं द्रवत्व विशिष्योक्तम्, प्रत्यक्षेण च हिमकरकादीना विलयन स्पष्ट दृश्यत इति परमाणुपर्यन्त विभक्तानां पुनर्द्रुतजलारम्भ इति प्रत्यक्षविरुद्धा कल्पना, यदि हि परमाणुपर्यन्त हिमकरकादीना विभाग स्यात्तर्हि परमाणूनां द्वयणुकानाञ्चादृश्यत्वात् दर्शके केषुचित् क्षणेषु किमपि समुखेनोपलभ्येत न तु तथा भवति । तस्माद् यथोक्तमेव न्याय्यमिति ।

[1] अपामेवान्या क्रिया विवृणोति । समुद्रादिगतानामपां नाडीसवर्णिन वायो संयोगात् अन्तरिक्षे आरोहणं भवति । अन्तरिक्षे विकीर्णं जलमेव शरीरस्थनाडीसादृश्याज्जलनाडीति परिभाष्यते ज्योतिषग्रन्थेषु । तत्र जल नयन् वायुरेवेह नाड्यवायुरित्युक्त. । सूत्रव्याख्यातृभिस्तु सूर्यरश्मय एव नाडीपदेन गृहीता 'नाड्योवायुरिति पाठे नाड्य इति प्रथमान्त मत्वा जलस्यारोहणकुर्वन्तीति क्रियापदमध्याहृतम् । क्वचित्तु पुरुषप्रयत्नकृतादुत्क्षेपणादपि आरोहणम्—उपरि गमन भवति । एव क्वचित् पीडनाद्—अर्थादग्न्यादिना कृतादवयवविभागादपि सूक्ष्मताभापन्नस्य जलस्योर्ध्वगमन जायते, यन्त्रादिना यत्र जलमूर्ध्वं नीयते, तत्र तु संयुक्तसंयोगवशात् । अग्न्यादिनोदनया तत् संयुक्ते यन्त्रे कर्म जायते, तेन संयोगात्तु जले इति । वृक्षादौ सिक्तस्य जलस्य यद् वृक्षावयवेषु सर्पणम्—व्यापनम्, तददृष्टहेतुकम् । अदृष्टहेतुकपदस्य द्विविधा व्याख्या पूर्वोक्ता स्मर्तव्या ।

[2] तेजस्यपि अग्न्यादौ कर्म पृथ्वीवदेव पुरुषप्रयत्नजन्यवाय्वादिजन्य नोदनादि हेतुकं बोद्धव्यं । अग्नेरूर्ध्वज्वलनमेवेति तु अदृष्टहेतुकम् । तदुक्तं वैशेषिकसूत्रे "पृथिवी कर्मणा तेज - कर्म वायुकर्म च व्याख्यातम् ।१२। अग्नेरूर्ध्वज्वलन वायोस्तिर्यग्गमनमणूनां मनसश्चाद्य कर्मादृष्टकारितम् ।१४।" (वै सू ५।२) इति । यदा तेजो द्रव्यान्तरेणाव्रियते, तदा तदभाव तमो रूपेण प्रतीयते । न तु तमो नाम द्रव्यान्तरम् । त्रिक्त —द्रव्यगुणकर्मभ्यो वैलक्षण्यदर्शनात्

[1]पृथ्वीवदाभाति हि कर्म वायोरमुष्य तिर्यक् पवन स्त्वदृष्टात् ।
अदृष्टज कर्म भवेदणूनामाद्य हि सस्कारजमुत्तर स्यात् ॥२०६॥
[2]व्योमाऽय कालोऽय दिशोऽयवा गुणा' कर्माणि चैतानि तु निष्क्रियाणि हि ।
तुल्यं मन कर्म तु हस्तकर्मणा तस्यापि कर्माद्यमदृष्टकारितम् ॥२०७॥

तमसि । द्रव्य हि अणोर्महज्जायते । नेम प्रक्रिया तमसि दृश्यते, तत्रावयवावयविभावा-प्रतीते । युगपदेव च तमो विशाल प्राङ्गणव्याप्नोति, न तु अणुमहत्तारतम्येन तदुत्पत्तिर्दृश्यते । रूपवद् द्रव्य च स्पर्शवदपि भवतीति प्रायेण लभ्यते । तमसि कृष्णरूप तु दृश्यते, न तु स्पर्श कोऽप्यनुभूयते—इति द्रव्यवैलक्षण्यम् । यद्यपि प्रभायामपि युगपद् व्यापन स्पर्शाभावश्च प्रतीयते, सा च द्रव्यरूपैव काणादैर्मन्यते, तथापि तत्र शुक्लमेव रूपमिति तेजसि तस्या सन्निवेश । तमसि तु नील रूप प्रतीयते, नील रूप च पृथिव्यामेव दृश्यते । पार्थिवेषु पदार्थेषु च रूपस्पर्शयो सामानाधिकरण्यमेवेत्यादि वैलक्षण्यमूहनीयम् । गुणा' कर्माणि च द्रव्याश्रितान्येव भवन्ति, न तु तमस आश्रयभूत किमपि द्रव्यान्तर प्रतीयते इति गुणकर्मवैलक्षण्यम् । तदुक्त वैशेषिकदर्शने—"द्रव्यगुणकर्मनिष्पत्तिवैधर्म्यादभावस्तम । तेजसो द्रव्यान्तरेणावरणाच्च ।" (वै सू ५।२।१९-२०) यद्यपि अन्यत्र जगद्गुरुवैभवादिषु विद्यावाचस्पति महाभागैर्ग्रन्थकृद्भि 'कृष्णाया पृथिव्या रश्मय एव तमो रूपेण दृश्यन्ते'—इति निरूपितम् । परमिह वैशेषिकप्रक्रियानुसरणादभावरूपतैव प्रतिपादिता । तत्रापि च 'तेजसोऽभावे सत्येव पृथिवी किरणाना प्रत्यक्षम्, तेजसाभिभूताना तु न प्रत्यक्षमिति प्रतिपादितमेव । तस्मान्नातीव वैषम्यमिति विभाव्य सुधिभि ।

[1] उक्तवैशेषिकसूत्रवदेव पृथिवीवन्नोदनादिजन्य वायुकर्मानोक्तम् । एकस्य वायोर्नोदनया अपरस्मिन् वायौ कर्म जायते, तन्नोदनाच्च तत परस्मिन्निति परम्परास्थैया, वैशेषिका हि परमाणुभ्य एव जगदुत्पत्ति मन्यन्ते । प्रलये परमाणव पृथक् पृथक् तिष्ठन्ति, सर्गकाले तु तेषु क्रिया जायते, तया परस्पर सयोगे द्व्यणुकादिक्रमेण जगदारभ्यत इति तेषा प्रक्रिया । तत्र परमाणुषु आद्य कर्म कुतो जायत इति प्रश्ने 'भोक्तृणा जीवाना धर्माधर्मरूपमदृष्टमिदानीमुद्बुद्धम् फलप्रदानोन्मुख जातम्, तस्य फलप्रदत्व च स्थूलजगदुत्पत्ति विना न सभवतीति सर्वं जीवाना सहृत तददृष्टमेव जगदुत्पत्तये अणुषु कर्म जनयतीति' तेषामुत्तरं भवति । तेन परमाणूनामादिक्रियायाम् उद्बुद्धादृष्टपदात्मसयोगो असमवायिकारणमिति वैशेषिक—प्रक्रिया । सैवात्राप्युक्ता । सूत्रमनुपदमुदाहृतमेव । यद्यप्यय परमाणुवादो ग्रन्थकृतो नाभिमत, अत्र रसबलयोरेव जगन्मूलत्वनिरूपणात् । तथापि वैशेषिकप्रक्रियाया अनुवादे प्रसङ्गादिदमपि व्याख्यातम् । अथवा अग्रे क्षरात्मनो जगदुत्पत्तिप्रक्रियाया निरूप्यमाणाया स्थूलपदार्थेभ्य पूर्वं सूक्ष्माणामणूनामुत्पत्तिरत्राप्यभ्युपगन्तव्या भवत्येवेति तन्मनसि निधायैवाणुकर्मणोऽप्यत्र चर्चा कृता । धर्माधर्मरूपमदृष्ट च सर्वैरेवास्तिकैर्जगदुत्पत्तौ कारणतयाभ्युपगम्यत एवेति न कोऽपि प्रबलो विरोध । अस्या ग्रन्थोक्तप्रक्रियाया च प्रलये सुप्तस्य बलस्य जागरणे अदृष्टस्य हेतुता बोद्धव्येत्यपि सकेतितम् । अग्रे तु वेगादिभि सस्कारैरणुषु कर्मपरम्परा प्रवर्तत एवेति ।

[2] वैशेषिकाभ्युपगतेषु नवसु द्रव्येषु पृथिवीजलतेजोवायुमन सु मूर्तेष्वेव कर्म जायते । आकाशकालदिगात्मसु विभुषु तु कर्म न जायते । द्रव्यातिरिक्तेषु गुणेषु कर्मस्वपि च कर्म न

[1]आत्मेन्द्रियाणां मनसोऽर्थयोगात् सुखं च दुःखं च कृतिश्च बुद्धिः ।
तेषामनारम्भ इहात्मसंस्थे मनस्यलं दैहिकदुःखनाशः ॥२०८॥

[2]सहात्मनो यन्मनसोऽपसर्पणं देहाच्च देहे च तथोपसर्पणम् ।
तत् स्याददृष्टादशितप्रपीतयोः कार्यान्तराणामपि तत्र संभवः ॥२०९॥

[3]अदृष्टनाशादुपसर्पणादिसंयोगनाशोऽनुदयश्च मोक्षः ।
इत्थं परीक्ष्याणि समस्तकर्मस्थानानि सर्वत्र भवेत् प्रणोदः ॥२१०॥

जलं न सुप्तं प्रतिबुध्यते क्वचिद् बलान्तरस्योर्ध्वविक्षेपकं विना ।
कुण्डलं विक्रियते च न क्वचिद् बलान्तरस्योर्ध्वविक्षेपकं विना ॥२११॥

स्यात्स्फूर्ति कम्पनमेव सा गतिः संपद्यते नोदनया ऽथवा क्वचित् ।
यत्कम्पते तेन गतिर्भवेत् तथा स्यान्नोदनाऽप्यत्र यदाहितं बलम् ॥२१२॥

गतिस्तु देशान्तरयोगलक्षणा द्विधांशतो वा समुदायगाऽपि वा ।
रथस्य चक्रं शिरसा धृतं यदि प्रणीयते सा समुदायगा गतिः ॥२१३॥

जायते—इति सूत्रानुसारि तदप्यत्रोक्तम् । उत्तरार्धे मनःक्रियाया विवरणम्—मनःकर्म हस्तकर्मणा तुल्यम् । यथा आत्मप्रयत्नेन हस्तकर्म उक्तम्, तथैवात्मप्रयत्नेनैव मनस्यपि क्रिया जायते । ननु प्रयत्नोऽपि त्वात्मनि मनःसंयोगेनैव जायते । आत्मनःसंयोगश्च मनःक्रिययैव वाच्यः, विभौ आत्मनि क्रियाभावात् । ततश्च मनसि क्रियाभावे आत्ममनःसंयोग एव न स्यादिति प्रयत्नोऽपि कथमुत्पद्येत, तत्राह, तस्यापि मनसोऽपि आद्यं कर्म अदृष्टकारितमिति । सद्य उत्पन्नस्य बालस्य, सुप्तोत्थितस्य पुरुषस्य, मूर्छात उत्थितस्य च मनसि प्रथमं कर्म अदृष्टहेतुकमेव । ततः आत्मसंयोगेन प्रयत्नाद्युत्पत्ताविच्छया प्रयत्नेन चात्मा मनः प्रेरयतीति भावः । तदुक्तं श्रीमता कणादेन—"हस्तकर्मणा मनःकर्म व्याख्यातम्" (५।२।१४) अणूनां मनसश्चाद्यं कर्मादृष्टकारितम् (५।२।१३) इति ।

[1] आत्मगुणा ये वैशेषिकैरुक्ताः, स्वमतेऽपि च व्यावहारिकस्यात्मनो भूतात्मनो ये धर्माः, तेषामुत्पत्तिप्रकारं वैशेषिकसूत्रे अस्मिन्नेव प्रकरणे उक्तमाह—आत्मनो मनस इन्द्रियाणां बाह्यार्थानां च संयोगे मनसि सुखदुःखे, बुद्धिः—ज्ञानम्, कृतिः—प्रयत्नः, चकारादिच्छा द्वेषौ च जायन्ते । यदा तु मनः—सुषुप्तौ योगसमाधौ वा आत्मन्येव स्थिरम्, अर्थादक्रियम्—तदा सुखदुःखादीनि नोत्पद्यन्ते । अस्या अवस्थाया स्थिरत्वसंपादने च देहजन्यस्य दुःखस्य नाश एव भवतीति ।

[2] मरणे जन्मान्तरग्रहणेऽपि च मन एव शरीराच्छरीरान्तरं गच्छति । मनसो गमनादेव तदवच्छिन्नस्य विभोरात्मनोऽपि गमनमुपचर्यते—घटचलने घटावच्छिन्नस्याकाशस्य चलनमिव । तदेतन्मनसः शरीरादपसर्पणं शरीरान्तरं उपसर्पणं च अदृष्टेनैव जायते । एवं तत्र तत्र अन्नपानादिलाभोऽप्यदृष्टेनैव ।

[3] अदृष्टस्य धर्माधर्मादिभोगेन नाशे पुनरनुदये, तत्त्वज्ञानेन वा नाशे संमेलनं जायते इति मोक्षो भवति । अयमपि सर्वो वैशेषिकसूत्राणां तत्प्रकरणस्थानामनुवादः । तदित्थं वैशेषिकदर्शनस्य पञ्चमोऽध्यायः सर्वोऽप्यत्रानूदितः । अग्रे पद्यानि स्पष्टार्थानि । तत्रावयवगता समुदायगता चेति द्विविधा गतिर्विवृता ।

रथस्य चक्रं धुरि चेत् स्थिरायामावर्त्यते सा गतिरांशिकी स्यात् ।
रथस्य चक्रं रथसन्नियुक्तं सचाल्यतेऽश्वेन तदोभयी सा ॥२१४॥

[1]प्रसारणाऽऽकुञ्चनयोर्द्वयं तथापक्षेपणोत्क्षेपणयोर्द्वयं पुनः ।
इत्थं चतुर्धा गतिरांशिकी मता नाना विधाऽन्या समुदायगा गतिः ॥२१५॥

[2]प्रसारणाकुञ्चनके तु वाससोऽवक्षेपणं चक्रगतं परं तरौ ।
यत्कम्पनं यच्च नतोन्नतक्रम उत्क्षेपणं त्वेव तयोर्मयोऽपि च ॥२१६॥

[3]अथान्यथा स्यादिह सामुदायिकी सा स्यन्दनस्पन्दनरेचनभ्रमैः ।
ऋज्वी च वक्रान्यविधा च लक्ष्यते योगाद्बलानामिह जायते गतिः ॥२१७॥

---

[1] वैशेषिके—उत्क्षेपणमपक्षेपणमाकुञ्चनं प्रसारणं गमनमिति कर्मणः पञ्च भेदा उक्ताः, तत्राद्याश्चत्वारोऽवयवगतिरूपाः, पञ्चमं गमनं तु समुदायगतिरूपमिति ग्रन्थकृद् विवृणोति । उदाहरणमग्रिमे पद्ये ।

[2] वैशेषिकसूत्रेषु उत्क्षेपणम्, अपक्षेपणम्, आकुञ्चनम्, प्रसारणम्, गमनमिति पञ्च कर्माण्युक्तानि । तत्र व्याख्यातृभिर्निबन्धकृद्भिश्च भ्रमणम्, रेचनम्, स्यन्दनम्, ऊर्ध्वज्वलनम्, तिर्यग्गमनमित्येतान्यपि पञ्च कुतो न गणितानीति शङ्कित्वा तेषां गमन एवान्तर्भावं निरूप्य च उत्क्षेपणादीनामपि तर्हि कुतो गमन एव नान्तर्भाव इति शङ्कायां कैश्चित् क्लिष्टकल्पनया समाहितम्, कैश्चित्तु मुनेः स्वतन्त्रेच्छतैव शरणीकृता । तत्र ग्रन्थकृद्विलक्षणया रीत्या कणादस्याभिप्रायमाह । गतिर्द्विविधा भवति—समुदायगता अवयवगता च । यत्र समुदायस्य तत्केन्द्रबिन्दोर्वा न देशत्यागः, तत्र केवलावयवगतिरेव मन्यते, यत्र तु केन्द्रबिन्दोः समुदायस्य चापि देशत्यागः तत्र समुदायगतिर्बोद्धव्या । तत्र केवलावयवगतेरुत्क्षेपणादयश्चत्वारो भेदा उक्ताः, समुदायगतिस्तु गमनशब्देनैवोच्यत इति पूर्वपद्य उक्तम् । अवयवगतौ चतुरो भेदानिदानीं सगमयति । वस्त्रादेः प्रसारणम्, आकुञ्चनं च यद् दृश्यते—तत्र स्पष्टैव केवलावयवगतिः, समुदायस्य तत्केन्द्रबिन्दोर्वा देशत्यागाभावात् । चक्रं करे गृहीत्वा स्वस्थान एवाङ्गुल्या कश्चिदूर्ध्वमधो वा भ्रमयति, तत्र उत्क्षेपणमपक्षेपणं च । तत्रापि समुदाये केन्द्रे वा गत्यभावान्न गमनम्, केवलमवयवगतिरेव । तरौ-वृक्षे च वायुसंयोगेन कम्पने, या नतिरुन्नतिर्वा शाखापत्रादीनां भवति, साप्युत्क्षेपणमपक्षेपणं च केवलावयवगतिरूपत्वाल्लक्ष्येत कम्पनम् । जलस्योर्मिषु—तरङ्गेषु च या जलावयवानाम् ऊर्ध्वगतिरधोगतिश्च साप्यत्रोदाहार्या, तत्रापि समुदायगत्यभावादिति ।

[3] समुदायगा गतिस्तु गमनशब्देनोच्यते । तत्र च न केवलं भ्रमणाद्या एव भेदाः, अपि तु जलादेः स्यन्दनम्, भूमिकम्पादौ च शयनासनादीनां स्पन्दनम्—चलनम्, रेचनम्—मलादेरधःपतनम्, भ्रमणम्—नृत्यादावेकस्मिन्नेव स्थाने परिवर्तनम्, तत्रापि केन्द्रगतिसत्त्वाद्गतावेव तदन्तर्भाव्यम् । सरला गतिर्हंसादीनाम्, वक्रा गतिः सर्पादीनाम्, अन्यविधा च तिर्यगादिगतिरित्यनेके प्रकारास्तत्र सम्भवन्ति । ते न गण्यन्ते शक्यन्ते । तस्मात्सामान्येन गमनशब्देनैव समुदायगतिः सूत्रकृताभिहितेति । सर्वे चेमे भेदा विभिन्नानां बलानां योगेन जायन्ते ।

[1]आकर्षणं सिध्यति चाशनायया विक्षेपतः स्यात्तु विकर्षणं पृथक् ।
तयोस्तु योगादिह जायते गतिः स्तम्भस्तथा चक्रगतिश्च वक्रता ॥२१८॥

[2]बलं हि मात्राकृतरूपमिष्यते तदुद्भवेत् खण्डसमुच्चयात्मना ।
कम्पे प्रसारेऽथ गतो तथा पृथग् भूत्वा तदेकैकमिवाथ लुप्यते ॥२१९॥

[3]कम्पो गतिस्तेन कृतस्वरूपं बलं रसे भूम्नि कृतावतारम् ।
विकासयोगात् पृथगेकमेकमात्राणु भूत्वेव लयं प्रयाति ॥२२०॥

[4]कम्पस्य धारा यदि नाभिमेकं संश्रित्य तस्माच्च बहिर्मुखी स्यात् ।
सा मण्डलीभूय बहिश्चरन्ती काष्ठासु गत्वा विलयं प्रयाति ॥२२१॥

कम्पस्य धारा यदि नाभिमेकं संश्रित्य चान्तर्मुखतामुपेयात् ।
सा मण्डलीभूय तदन्तरन्तर्गत्वैव नाभौ विलयं प्रयाति ॥२२२॥

[5]कम्पस्य धारा बलयप्रबुद्धा परस्परेण प्रतिहन्यते चेत् ।
नोच्छिद्यते चेदितरेतरेण भुक्तं भवेदावरणं सविस्फम् ॥२२३॥

---

[1] पूर्वोक्तमेव स्फुटयति—अशनायाबलेन व्याख्यातपूर्वेण आकर्षणं भवति, तादृशबलवतोऽभिमुखं वस्त्वन्तरमागच्छति । विक्षेपबला विकर्षणम्—तादृश बलवत पराग्दिशि वस्तुना गमन भवति । तयोर्विपरीतादनुकूलाद्वा योगाद् गतिस्तम्भ, चक्रगति, वक्रता चेत्याद्या विशेषा जायन्ते । तत्सर्वं सावधान विद्वद्भि परीक्ष्यम् । सर्वेषामुदाहरणानि ग्रन्थविस्तरभयान्नोपात्तानि ।

[2] इदानी पुन स्फुटीकर्तुं बलस्य स्वभावान् विविधानाह—बल परिच्छिन्नमत्यल्पप्रदेश भवति । रसाधारतया धारावाहित्वमापद्य तस्य समुच्चयोऽपि भवतीत्यसकृन्निरूपितम् । क्वचित् खण्डरूपेण क्वचित्समुदायरूपेण च तस्याविर्भाव । तच्च कम्प प्रसार गति वोत्पाद्य समुदायाद्विभक्त पृथक् पृथग् भूत्वा एकैक खण्डश एव लुप्यते ।

[3] पूर्वोक्तस्यैव स्पष्टीकरणम् । कम्प एव गतिरित्युच्यते । तेनैव बलस्वरूप कुर्वद्रूपतया अनुमीयते । तद् भूम्नि-व्यापके—अपरिच्छिन्ने रसे, अवतार—स्वरूपप्रवेश कृत्वा परस्परयोगाद् विकासं गच्छति, एकैक पृथग् भूत्वा तु छिन्नाभ्रमिव लय प्रयाति ।

[4] *बलोत्पादितस्य कम्पस्य धारा नाभिम्—केन्द्रम्, एक संश्रित्य तत्रैव प्रथम प्रादुर्भूय,* तस्मात् केन्द्रस्थानाद् यदि बहिर्मुखी भवति, तदा मण्डलीभूय चक्ररूपेण प्रसरन्ती विभिन्नासु दिक्षु गत्वा लय याति । यथा जले केनचित्पाषाणादौ प्रक्षिप्ते केन्द्रात्कम्प उत्तिष्ठते, तस्य च बहिर्मुखो बहुप्रदेश यावन्मण्डलाकार एव प्रसारो दृश्यते, यावद्दल तु गत्वाग्रे लय । यदि तु कम्पधारा अन्तर्मुखी भवति, सा अप्रकाशमेवान्तश्चरन्ती केन्द्रमेवागत्या *लीना* भवतीत्युत्तरपद्येनोक्तम् ।

[5] बलस्य प्रबोधमनुसृत्य यदि तज्जन्यस्य कम्पस्यापि परस्परविरुद्धा धारा परस्परमुपहता स्यात्, संघर्षेण परस्परमुपभुक्ता उच्छिन्ना च न स्यात्, तदा आवरणरूपेण परिणमति, यदावरणमग्रे व्याख्यास्यते ।

[1]एष स्वभावो विदितः परन्तु प्रवेशतोऽन्यस्य बलस्य मध्ये ।
स्थिताशनायां लभतेऽशनं चेत् प्रतिक्षणोच्छिन्नमपि स्थिरं स्यात् ॥२२४॥

[2]कम्पात्मनोत्पन्नमपि क्षणेनोत्सन्न निरन्नं बलमत्र वीक्षे ।
क्वचित् पुनः सान्नमिदं चिरायानुवर्तमानं विकृतं तदीक्षे ॥२२५॥

तत्रोपपत्त्यर्थममुष्य भेदस्यास्मिन् बले द्वैतमिदं प्रकल्प्यम् ।
येयं गतिस्तत्बलमन्यथा स्याद् या चाशनाया बलमन्यथा तत् ॥२२६॥

यत्पाप्मनोविक्रमणं गतिः सात्मन्यीह पाप्मा चरति स्वतोऽर्चन् ।
तत्रार्चता विक्रमणे घनत्वं वेगोऽतिशेते म्रियते च काले ॥२२७॥

[3]यथायथा तत्र बलप्रयोक्तुः स्याद्विप्रकर्षोऽस्य तथा तथा स्यात् ।
वेगाल्पता तत्र घनत्वहान्या वेगोऽधिकत्वेन तु सन्निकर्षात् ॥२२८॥

[4]अत्युच्चतः पातित वस्तुनि स्यात्क्रमेण वेगाधिकता ह्यनुग्रे ।
उत्क्षिप्यते लोष्टमिदं यदा खे तदास्य वेगो ह्रसति क्रमेण ॥२२९॥

---

[1] पूर्वोक्तरूपेण धारारूपता गत्वा विच्छिन्नस्य बलस्य लय इति स्वभावो ज्ञात.। पर तद्बल अन्यस्य बलस्य मध्ये प्रविष्ट स्यात्, तत्र च तद्गताशनाया अशनम्—अन्नम्—बलान्तररूपम् यदि लभेत, तर्हि उच्छिद्यमानस्यापि बलस्य स्थिरता भवति ।

[2] इत्थ च द्वेधा बलस्वभावोऽवलोक्यते, क्वचित्कम्पात्मकक्रियारूपेण प्रकटीभूतमपि निरन्न क्षणमात्रेण नष्ट भवति, क्वचिच्च अन्न भुञ्जान बहुकालपर्यन्तमनुवर्तमान भवति, अनेकान् विकाराश्च जनयति । अस्य भेदस्य उपपादनार्थं बले जातिद्वय कल्प्यते । एक बल गतिरूपम्, अपर च अशनायारूपमिति । पाप्मन बलस्य यद् विक्रमणम्—बलान्तराश्रयणम्, विलयन वा सा गति । यत्तु बलमात्मन्वि आत्मान रसमाश्रित्य स्थितम्, तदर्चन् चरति—ऊर्ध्वाधोभागक्रमेण प्रसरति । 'एतदेव अर्चन् श्राम्यन् चरति' इति बृहदारण्यकोपनिषदुक्तम्, तच्च पूर्वं व्याख्यातम् । अर्चनरूपेण विक्रमणे बलस्य घनता निविडत्व स्थिरत्व च भवति, वेगश्चातिशयेन भवति, तच्चिर स्थित्वा काले म्रियते—नश्यतीति पद्यत्रयस्य व्याख्या ।

[3] बलप्रयोक्तु. यथा यथा विप्रकर्षो-दूरत्व भवति, अर्थात् येन बलप्रयोग कृत, तदपेक्षया दूर बलवद्वस्तु यदा गच्छति, तदा बलस्य घनत्व हीयते, शैथिल्य जायत इत्यर्थ । तथा तथैव च वेगोऽप्यल्पो भवति । बलप्रयोक्तु सन्निकर्षे सामीप्ये तु अधिकतया वेगो दृश्यते । उदाहरणमग्रिमे पद्ये ।

[4] पूर्वोक्तवैपरीत्यमपि स्थलविशेषे दृश्यते । यथा उच्चस्थानात् पर्वतादे प्रक्षिप्ते लोष्टादौ क्रमेण वेगाधिकता भवति, यावद्दूर पतति, तावदेवाधिकवेगो भवतीति दृश्यते अनुग्रे—प्रेरणान्तरमप्राप्तेऽपीत्यर्थ । नीचै स्थानादुपरि प्रक्षिप्ते तु लोष्टादौ प्रथम प्रबलो वेग, अग्रे तु क्रमेण ह्रसतीति ।

[1]गतौ बले वेगबलं हृतं स्याद्बलप्रयोक्तारवधार्यतेऽत्र ।
वेगे प्रकर्षाभिमुखेऽथ वेगापकर्षतस्तु वैमुख्यदिशि प्रतीत ॥२३०॥

उत्पद्यते यत्र बलं पुन पुन पूर्वानुवृत्त न निवर्तते चलम् ।
तत्रास्य वेग परिवर्धते क्रमात् निम्नं यतो कन्दुकपातयो यथा ॥२३१॥

[2]बलस्य वृत्तिर्द्विविधा प्रसिद्धा स्यात्संचर स्यात्प्रतिसचरो वा ।
प्रवर्तनं संचरमाहुरार्या निवर्तनं तु प्रतिसचर स्यात् ॥२३२॥

[3]द्वयोस्तु योगात्परिवर्तनं स्यात्प्रवृत्तमन्यच्च निवृत्तमन्यत् ।
रूप निवृत्त कटकं ततोऽन्यद् रूप प्रवृत्तं रुचकं सुवर्णे ॥२३३॥

[4]उक्थात्सुदुद्गीथमनुप्रवृत्तिस्तु यानमेतद्बलसंचर स्यात् ।
उद्गीथतोऽयत्र परायणं तु गतिनिवृत्ति पतन तदन्यत् ॥२३४॥

[5]सत्तारसानुप्रहणं बलस्य यत् ता भावना भावपदेन चक्षते ।
भावस्त्रिधोत्पत्तिरिह स्थिति क्षय सत्ता ग्रहो जन्म ततोऽन्यथा क्षय ॥२३५॥

---

[1] एव भेदे कारणमाह—नीचैर्गतिरुपरि स्थितानां पार्थिवानां जलादीनां च स्वाभाविकी, पृथिव्याकर्षणात् । तेन उच्च स्थानात् पातिते लोष्टादौ स्वाभाविके नीचैर्गतिप्रयोगके बले पुरुषप्रयत्नेन बलान्तरं हितम्—स्थापितम्, तेनोभयसमुच्चयाद् वेगो जात । स वेग एव वेगप्रकर्षाभिमुखे बले बलप्रयोक्त्रा—कन्दुकेन, अवधार्यते । वैमुख्यदिशि—उच्चैर्गतौ तु आकर्षणाभावात्स्वाभाविक बल नास्ति, तत्र हस्तनोदनाजन्य बल क्रमेण ह्रसयेदिति । एतदेवाग्रिमेण पद्येन स्पष्टीकृतम् ।

[2] नोदना, गति, वेग वृत्ति, भाव—इति पूर्वोक्तासु पञ्चसु विशेषविधासु तिस्रो व्याख्याता इदानीं चतुर्थी वृत्तिर्व्याख्यायते । पद्य स्पष्टार्थम् ।

[3] सचरप्रतिसचरयोर्योगात् परिवर्तन भवति । उदाहरणमुत्तरार्द्धे । यथा कटकस्या भरणस्य परिवर्तनेन रुचक केनचित् कारितम् । तत्र सुवर्णे रुचकस्य रूपस्य सचर, कटकस्य रूपस्य तु प्रतिसचर इति द्वयोर्योगाद्रूपपरिवर्तन जातम् । इद सर्वं वल्कृतमेव ।

[4] इद सुवर्णोदाहरण तु ससारदशायाम् । आरम्भदशाया कथ सगमयितव्यमिति सामान्यरूपेणाह । यस्मादुत्पाद्यते, तन्मूलस्तत्रमुक्थमित्याम्नायत इत्युक्तपूर्वम् । यत्र तूत्पत्तिक्रमस्य समाप्ति, स उद्गीथ । तदुक्त छान्दोग्योपनिषदि "स एष रसाना रसतम परम परार्द्ध्योऽष्टमो यदुद्गीथ" इति (छा० उ० १।१।३) । तत्र उक्थादुद्गीथपर्यन्त प्रवृत्तिबलस्योत्थानम्—स सञ्चर । उद्गीथत परावृत्य परस्मिन् कारणे, अयनम्—प्रवेशस्तु निवृत्तिरूप पतन प्रतिसचर इति । बलस्य प्रचये नव नवानि रूपाणि प्रादुर्भवन्ति । उत्पादकाना बलाना लये तु तानि विलीयन्त इति भाव । यद्वा—प्रणवस्य गानमुद्गीथ उच्यते । गान तु तनन विस्तारणमेव । उक्थ प्रणव, तत उद्गीथपर्यन्तम्—तननपर्यन्त या प्रवृत्ति, स सचर, तस्य पुन परायणम्—उपसहारस्तु प्रतिसचर इत्येव व्याख्येयम् ।

[5] अथ पञ्चम विशेषस्य रूप भाव विवृणोति—रस सत्पदेनोच्यते, स च स्वरूपेणैव सन्, न तु धर्मयोगादिति सत्तापदेनापि स एव वक्तु शक्यते । तेन सत्तारूपेण रसेन,

[१]रसेऽनुवृत्तिः स्थितिरुच्यते सा स्यात्संभवः संतननं प्रवाहः ।
इति द्विधा संभवनं बलस्य बलान्तरे संस्रवणं विकारः ॥२३६॥

[२]बलद्वयं क्वापि बलत्रयं वा ततोऽधिकं वापि समन्वितं सत् ।
भावः क्वचिद्भाति समन्वयोऽयं स्यात्संभवोऽसौ बहुधाऽत्र दृष्टः ॥२३७॥

[३]कुलालचक्रभ्रमणाच्च मृत्सा स्थितेश्च हस्तस्य च नोदनायाः ।
इच्छा हिताया इह मृत्तिकायां घटादिकं रूपमुदेति भावः ॥२३८॥

(३३) आवरणाधिकरणम्

[४]क्षणेन कम्पस्य गतिर्विलीयते न स्थीयते तेन न सर्ग उद्भवेत् ।
सर्गस्य तस्मादुपपत्तये रसे बलं वदन्त्यावरणाभिधं पृथक् ॥२३९॥

[५]बलं हि विस्रंसनलक्षणं स्यात् स्थेमा तु विस्रसनभावनाशः ।
विक्षेपवृत्तिः परिवर्तते चेत् स्थेम्ना तदेवावरणं निरुक्तम् ॥२४०॥

[६]परिश्रितानि प्रतिपद्यते चेत् स्थेमा स तत्तत्र तयोपनद्धम् ।
परिश्रितान्यत्र भवन्ति यस्माद् बल तदेवावरण निरुक्तम् ॥२४१॥

यद्बलस्यानुग्रहणम् बलस्य स्वस्मिन् स्थापनम्—तदेव भावनापदेन भावपदेन चोच्यते । सत्ता भाव इत्युक्त न्याये । सा तु सत्ता न तत्त्वान्तरम्, अपि तु बलस्य रसानुग्रहणमेवेति भाव । स च भावस्त्रिधा, उत्पत्ति, स्थिति, क्षयश्च । सत्ताग्रहणमुत्पत्तिरिति लोकदृष्ट्या । सत्तया रसेन बलस्य ग्रहण जन्मेति तु वैज्ञानिकदृष्ट्या । सत्तात्याग एव क्षय ।

[१] रसे बलस्य अनुवृत्तिस्तु स्थिति । सैव सभवनमुच्यते । तच्च द्विधा सभवति—सन्तननरूपेण, प्रवाहरूपेण च । सन्तनने अधिकाधिकदेशावगाह, प्रवाहेण च तत्रैव चिर स्थिति । बलस्य बलान्तरे सस्रवण तु विकार उच्यते ।

[२] सभवनस्य तृतीयमपि प्रकारमाह—पद्य स्पष्टार्थम् ।

[३] *अनेकबलाना योगोऽत्र स्पष्टार्थेन पद्येन निरूपित । एभिर्बलैर्घटशरावादिको* भाव उदेति । रसेनानुगृहीतमनेकरूप बलमेव घटशरावादिरूपतामापन्नमित्यर्थ । भावजनितत्वाद् घटादयोऽपि भावा उच्यन्त इत्यपि भाव्यम् ।

[४] एवमशनाया विक्षेप चेति बलस्य द्वौ भेदौ सपरिकर निरूप्य तृतीयमावरण निरूपयितुमारभते । इदमावरणमेव जगत उत्पादकमित्याह । यतो हि पूर्वोक्तस्य कम्पस्य तु गति क्षणेनैव विलीयते, तत्र स्थितिर्नास्ति । ततश्च सर्ग नवनवपदार्थोत्पत्ति कथ सभवेत् । तस्मात् सृष्टेरुपपत्तये आवरणरूप बल तृतीय स्वीकर्तुमावश्यकम् ।

[५] पूर्वोक्त बल विस्रसनलक्षणम्–उत्पत्तिक्षण एव विस्रसते–विनश्यति । तद्विरुद्धस्तु स्थेमा–स्थिरतेत्यर्थ । स्थिरतया विस्रसनभावस्य नाशो भवति । सेय बलस्य विक्षेपरूपा वृत्ति–स्वभाव, यदि स्थिरतारूपेण परिवर्तित स्यात्, तर्हि तदेवावरण भवति ।

[६] स्थेमा कथ सभवति बले इति तत्प्रकारमाह । परिश्रितानि वक्ष्यमाणान् ससर्जनभेदान् । इह परिश्रितपदेन यदुक्तम्, तदेवाग्रे ससर्जनपदेन वक्ष्यते । उपसर्गाणा नाना-

[1]रूपं यतोऽस्मिन् प्रभवत्यकस्माद् द्रष्टुं तदक्ष्णा घटते यतो वा ।
तदन्यदत्रावरणं बलं स्यात् प्राणास्तदा रूपसमावृताः स्युः ॥२४२॥

[2]स्थेमानमायाति यथा यथा तद्घनत्वमुक्तं तत एव तस्मिन् ।
विलक्षणा शक्तिरुदेत्यपूर्वा तेजोऽग्निरस्मिन् समुदेत्यकस्मात् ॥२४३॥

विधार्थप्रकाशने कामधेनुरूपत्वात् । तानि रूपाणि यदि प्रतिपद्यते बलम्, तदैव स्थेमा भवेत् । तथा च तद्बलं तत्रैवत्र उपनद्धम्—बद्धं तदावरणरूपतां गच्छतीति अनेन वाक्येनोक्तम् । ससर्जनानि यतो जायन्ते, तदपि बलमावरणपदेनोच्यते, ससर्जनान्यपि चावरणपदेनैव व्यवह्रियन्ते ।

[1] अथावरणस्य तृतीयं प्रकारमाह—अस्माद् बलादेव यत् कारणाद्, अकस्मात् पूर्वमदृष्टमेव रूप प्रादुर्भवति, यत कारणाद् अक्ष्णा द्रष्टुं घटते—दर्शनयोग्यतां गच्छतीत्यर्थः । यत् हि दर्शनयोग्य न भवति, आवरणरूपता गत तु दर्शनयोग्य भवति, तदेव रूपमुच्यते । रूपप्रादुर्भावे कारणमप्यत्रैव ध्वनितम् । अक्ष्णा—नेत्रेण सह संयोगविशेषे रूप प्रादुर्भवतीति । सर्वेषु वस्तुषु प्रचरणशील प्राणरूप बलम्, सूर्याच्च रश्मिरूपेण बलमेव सर्वत्र प्रसरति, अस्माकमक्ष्यादीनीन्द्रियाण्यपि बलरूपाण्येव । तत्सूर्यस्यान्यस्य प्रकाशस्य वा रश्मयो वस्तुभि संयुज्य तत्प्राणसहकृता चक्षुषि आयान्ति प्रत्यायान्ति च । एवं प्रवाहरूपतया स्थिरतामासाद्य परस्परसंयुक्तानि तानि बलानि रूप प्रादुर्भावयन्ति । आधुनिका वैज्ञानिका अप्येवं विधामेव रूपोत्पत्तिप्रक्रियां व्याचक्षते किञ्चिद् भेदेन । बलान्तरे संयोगे च यो रूपान्तरत्वेन परिणामो भवति, सोऽपि रूपस्य बलजन्यताया प्रमाणम् । तथाहि—अन्यादृशप्रकाशसंयोगतारतम्ये रूप विलक्षणमेव प्रतीयते । हरिद्राचूर्णे श्वेतचूर्णसंयोगे च रक्त रूप जायते । सर्वेषां रूपाणामुपमृद्य सम्मिश्रणे च कृष्णमेव रूप प्रादुर्भवति । मेंहदीति ख्यातस्य हरितपत्रस्य जल संयोज्य स्त्रीणां हस्तपादादिलेपने रक्त रूप तत्र प्रतिभासते । एवमेव नेत्रोपमफलादे बादाम इति प्रसिद्धस्य । कुट्टने क्रमेण विभिन्नानि रूपाणि दृश्यन्ते । सर्वं वर्णानि पत्राणि संयोज्य तेषामतितीव्रभ्रमणे यत्नेन कृते च श्वेतरूपाणि सर्वाणि प्रतीयन्ते—इत्याद्युदाहार्यम् । तदिदं रूपस्य बलजन्यत्वमवसाययितुमलम् । एवं स्पर्शादेरपि बलसंयोगजन्यत्वमेवेत्याद्यूह्यम् । तदुक्तं भगवद्गीतायाम्—

'मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्ण सुखदुःखदा' इति । (२ अ० १४ श्लो०)

अत्र मात्रापदेनेन्द्रियाण्येव व्याख्यातृभिर्गृहीतानि । शीतोष्णपद चोपलक्षणम् । सर्वेषामेव गुणानामिन्द्रियसंयोगजन्यत्वमेवात्रोक्तम् । तस्माद्रूपमपि बलविशेष एवेति सुष्ठूक्तमत्र । इद च रूप प्रादुर्भूय प्राणान् आवृणोति । रूपवति वस्तुनि रूपमेव सर्वं प्राधान्येन विज्ञायते, अन्ये प्राणा निगूढा इव भवन्ति । तस्मादावरणबलमेतद्रूपम् । यद्वा सामान्येन वस्तुन आकार एवात्र रूपपदेन व्याख्येय । आकारो नाम परिच्छेद । स च विभिन्न दिक् सम्बन्धरूप इति बलमेव । तदेव वस्तुस्वरूपतया चक्षुषा गृह्यत इति ।

[2] यथा यथा च बले स्थेमा नाम स्थिरता भवति, तथा तथा बल घनताम्—निविडत्व लभते । कस्यापि वस्तुन स्थिरताया निविडत्वमिति जलघटपटले प्रकाशादौ च स्फुटमनुभूयत एव । घनत्वे च तस्मिन् बले विलक्षण सामर्थ्यमुदेति, येन तत् तेजो रूपेण प्रादुर्भवति ।

[1]पराक्रमारम्भफलं बलं चापूर्वं भवेदावरणं तदुक्तम् ।
तदित्थमत्रावरणं निरुक्तं पोढा सहैतानि समाविशन्ति ॥२४४॥
स्थेमाऽन्यदेवावरणं बलं स्यात् परिश्रित त्वावरणं ततोऽन्यत् ।
रूपं च तत्कर्म च तद्बलं च तेजश्च भिन्नानि बलान्यमूनि ॥२४५॥
[2]चतुर्विधं त्वावरणं हि माया भावोऽप्यभावोऽपि च सर्जनं च ।
मात्रा च सस्थेति पृथग्द्विधासौ माया पुरोक्ता पुरुरूपरूप्या ॥२४६॥
[3]रसान्वितैरन्यबलैस्तु शून्यं, सहान्वितं यत्र बलं स भावः ।
भावश्चतुर्धा प्रमितोऽन्तरायः सकोचमोहौ च तथा विक्षेपः ॥२४७॥

तेज एवाग्निरित्यप्युच्यते—इति द्वयो शब्दयोरत्र सनिवेश कृत । बलस्य निविडत्वे सति अग्निरू ' तेज उदेतीति सूर्यरश्मीना सूर्यकान्तमणे (आतशी शीशेति ख्यातस्य) सपर्के स्फुटमेवानुभूयते । अरणिमन्थनेनाग्निप्रादुर्भावे च, सूर्यरश्मयो बलरूपा एवेत्यत्र तु न विचारकाणा विवाद स्यात् । उष्णतारूपस्य तेजस उत्पत्तिस्तु शरीरावयवाना परस्परसघर्षणेऽप्यनुभूयत एव । तेजसश्च जलस्य, जलाच्च पृथिव्या उत्पत्ति प्रस्वेदादौ स्वेदजनित मलादौ च स्वशरीर एव स्फुटमनुभूयत इति तेज प्रादुर्भावपदेन भूतानामुत्पत्तिक्रमोऽनोपलक्षित । छान्दोग्योपनिषदादिषु च तेजोवन्नानि त्रीण्येव जगति तत्त्वान्याख्यायन्ते । तत्र तेजस एव प्राथम्यात् तैजस एव प्रादुर्भावोऽत्रोक्त । आकाशो वायुश्च तेज पदेनैव तत्र सगृह्येते । इमानि च भूतानि रसबलादिक स्वोत्पादक प्राणादिक च सर्वमावृण्वन्ति । भूतान्येवेदानी सर्वैर्गृह्यन्ते, तदुत्पादिका शक्तयस्तु निगूढा इति भूतान्यावरणबलरूपाण्येव ।

[1] अस्य पराक्रमारम्भस्य—क्रियाप्रवृत्ते फलरूप यद्बल तदपूर्वनाम्ना व्यवह्रियते । तदेतदग्रेऽनुपद विस्तरेण व्याख्यास्यते । त्थमावरण षोढायड्भी रूपैर्निरुक्तम् । एतानि च रूपाणि समाविशन्ति—परस्पर समिश्रितानि भवन्ति । एतानि बोधसौकर्याय पृथक् पृथग् दर्शितानि प्रकारभेदेन, न तु सर्वथा पार्थक्यमेषा षण्णा बोध्यम् । अतएव घनत्वमपूर्वं च ससर्जनरूपेष्वेवाग्रेऽन्तर्भावितम् । षण्णा नामान्युत्तरपद्य उक्तानि । तत्र कर्मपदेन कर्मफलमपूर्वं सगृहीतम् । अन्यत् स्फुटम् ।

[2] अथ प्रकारान्तरेण आवरणबलस्य चतुर्विधत्वमाह—माया, भाव, अभाव, सर्जन चेति चतुर्विधमावरणम् । तत्र माया मात्रासस्था भेदेन द्विविधा पुरा बलनिरूपणारम्भे भूमिकाधिकार उक्ता । मात्रा नाम परिच्छेद, सस्था च तत्तद्वस्तुन सघटित रूपमिति । इय च पुरुरूपरूप्या—*अनेकै रूपैर्निरूपणीया भवति ।*

[3] अथ द्वितीय भाव निर्वक्ति—यत्र बहुधा भिन्न बल सहान्वितम्—अनेकानि बलानि एकत्र रसे समन्वितानीति यावत् । स एव भाव उच्यते । भावनिर्वचन पूर्वप्रकरणान्तेऽपि कृतम् । विक्षेपबलमेवावरणता गच्छतीत्यपि तत्रोक्तम् । तेनास्यैकवाक्यता भावनीया । पर भावा पृथक् पृथग् भवन्ति—इति पार्थक्याय विशेषेण निरुच्यते—रसान्विते, अन्यैर्बलै शून्यम्—विरहितम्—पृथग्भूतमिति यावत्, तद्बलम् एको भाव. । तानि अन्यानि रसान्वितानि बलानि पृथक् पृथग् भावा इत्यनेनैव बोधितम् । भावस्यापि चतुर्विधत्वमुत्तरार्द्धे विवृणोति । नामानि स्पष्टानि ।

[1]देशाधिक्यं प्रयनं विकासः सकोच उक्तोऽस्य विपर्ययात्मा ।
प्रज्ञासु चैतन्यसमन्वयः स्यादज्ञानं हि मोहोऽस्य विपर्ययात्मा ॥२४८॥
[2]प्रत्ययंभेवाभिमता विशेषा व्यक्तिस्ततोऽन्योन्यमभावसिद्धिः ।
अथान्तराय प्रतिबन्धहेतुः प्रज्ञासु रूपेषु च योगसिद्धेः ॥२४९॥
[3]यत्केवलं शून्यबलं हि सत्ताज्योतिः पृथक्स्थं स भवेदभावः ।
सत्तापृथक्त्वादिह नास्तिबुद्धिर्ज्योतिः पृथक्त्वाच्च न भाति बुद्धिः ॥२५०॥
सत्तामनासज्य[4] भवेदभावोऽभावे तु सत्ता विभयेद्विभुत्वात् ।
स च द्विधा स्यात् प्रभवस्थसत्ता सम्बन्धसत्ता प्रतिबन्धभेदात् ॥२५१॥

---

[1] अथ सूचीकटाहन्यायेन क्रम परित्यज्य सङ्कोचमोहौ पूर्वं व्याचष्टे । पद्य स्पष्टार्थम् । अल्पदेशावगाह सकोच, अज्ञान च मोह इति तेन फलति । अज्ञान च प्रज्ञासु चैतन्यस्य आवृतोऽल्प समन्वय इति ।

[2] तृतीय भावभेद विशेषमाचष्टे व्यक्तिरेव विशेष । स च प्रत्ययं भिन्न । अनेन विशेषेणैव सर्वासु व्यक्तिषु पृथक्त्व प्रतीयते । अनेनैव च अन्योन्याभावो भेदापरपर्याय सिद्ध्यति । अथ चावरणजनित कश्चिद्धर्मविशेष, यत्र तु विशेषको धर्मं कश्चिन्न लभ्यते, तत्र तद्देश–तत्कालसबन्ध एव । सोऽपि परिच्छेदरूप आवरणजनित एवेति प्रागुक्तम् । अथ प्रथम भावभेदमन्तराय विवृणोति—प्रज्ञासु रूपेषु च योगसिद्धे —सयोगस्य सयोगभानस्य वा प्रतिबन्धो अभाव, तस्य हेतुरन्तराय उच्यते । अयमन्तरायो भावरूप । अभावस्य हेतुरिति अभावप्रकरण एवैतस्योदाहरणानि अनुपद कथ्यन्ते ।

[3] अभावप्रकरणस्य तृतीयो भेदो अभावनामा व्याख्यायते । यत् केवल शून्यरूप बल भवेत्, सत्तया ज्योतिषा वा यस्य सबन्धो न भवेत्, ताभ्या पृथगेव यद्बल स्यात्, सोऽयमभावपदेनोच्यते । सत्ता ज्योतिषी रसाधिकारे विस्तरेण निरूपिते, तत्सत्तासबन्ध बलमभाव । सत्तासबन्धाभावादेव अभावो 'नास्ति' पदेनोच्यते । अभावविषयिणी बुद्धिश्चापि 'नास्ति' इति रूपेण सत्ताभावमेव प्रत्याययति । ज्योतिष सबन्धाभावादेव च 'न भाति' इति बुद्धिशब्दव्यवहारश्चापि तत्र प्रवर्तते इति । अयमाशय —रसबलयो सबन्धे सत्येव सत्त्व वा भावो वा प्रतीयते । रसप्रधानानि त्रीणि रूपाणि रसाधिकारे व्याख्यातानि, बलप्रधानानि च त्रीणि रूपाण्यत्र व्याख्यायन्ते । एषा परस्पर सबन्ध एव 'अस्ति' 'भाति' इति बुद्धिव्यवहारयो प्रयोजक, स सबन्धो यत्र अन्तरायेण न भवेत्, तत्र 'नास्ति' 'न भाति' इति बुद्धिव्यवहारौ प्रवर्तेते । एतद्बुद्धिविषय एव चाभावपदेन व्यवह्रियते । सोऽयमभावोऽपि आवरण रूपो बलस्यैव भेद, न तु आधुनिकनैयायिकाभिमत किञ्चिदतिरिक्त तत्त्वम् । तदेतदग्रे स्फुटीक्रियते ।

[4] ननु 'नास्ति' इति बुद्धिव्यवहारयोरपि नञा सह 'अस्ति' इति सत्तासबन्ध श्रूयते, तर्हि सत्तासबन्धाभाव कथमुच्यत इति प्रश्न समाधत्ते । बल सत्तया नासज्जते—न सबध्नाति । सत्ता तु व्यापकत्वादनेनापि बलेन विभूतिसबन्ध करोत्येव । सत्ता हि रसस्वरूपमिति विवृत प्राक् । रसस्तु विभुरिति कुत्रापि भावे अभावे वा तस्य असबन्धो वक्तु न शक्यत एव । तस्मादेव न पदेन बोधिते अभावेऽपि सत्ता सम्बन्धोऽस्तिपदेन सवेद्यते इति । अथाभावस्यापि भेदान् विवृणोति—प्रथममभावो द्विविधो ज्ञेय —प्रभवस्थसत्ता प्रतिबन्ध, सबन्धसत्ताप्रतिबन्धश्चेति ।

यत्[1] प्रागसद्प्रध्वसनमेव वा यद् यदश्वश्रृङ्गादिवदस्त्यसत्यम् ।
तेषु त्रिषु स्यात् प्रभवस्यसत्तासंसर्गशून्यस्य बलस्य बोधः ॥२५२॥

अयेह[2] नाश्वो न घटस्तदानीं न तस्य रिक्थं न हि ते विरोधः ।
इत्येवमादिप्रतिपत्तिहेतुः सम्बन्ध-सत्ता-प्रतिबन्ध इष्टः ॥२५३॥

[3]*सूर्यादितेजःप्रतिबन्धरूपं तमोऽप्यभावोऽत्र मतस्तृतीयः ।*
स रूपसत्ताप्रतिबन्धहेतुः रूपस्य नाशात् सतोऽप्यबोधः ॥२५४॥

संसर्जनं[4] स्यावरणं चतुर्विधं क्रियात्मना तत्फलसत्क्रियात्मना ।
ग्रन्थ्यात्मनाथो घनतात्मनाऽपि वा तेभ्यः पुनः स्यात् क्वचिदन्यथापि हि ॥२५५॥

---

[1] उत्पत्ते प्राग् योऽस्य घटपटादे कार्यद्रव्यस्य प्रागभावो व्यवह्रियते, विनाशानन्तरं च य प्रध्वसाभाव आख्यायते, यस्य च अत्यन्तासतो अश्वश्रृङ्गादे, अत्यन्ताभाव उच्यते—एषु त्रिषु स्थलेषु प्रभवस्यसत्ता प्रतिबन्धो बोध्य । अनुत्पत्तौ प्रभवे कारणे स्थिता—सत्ता बलेन न गृहीता, सामग्रीसघटनादि प्रतिबन्धादिति प्रभवस्य सत्ता प्रतिबन्धरूपोऽभाव । तत्रानुद्भूतमेव बलमसत् पदेनोच्यते । प्रध्वसे तु घटपटादिकार्यरूपेण बलेन कारणस्था सत्ता या गृहीता आसीत्, सा विनाशकदण्डप्रहारादिप्रतिबन्धकेन प्रच्याविलेत्यत्रापि प्रभवस्य सत्ता प्रतिबन्ध एव । कारणसत्तैवास्मद्दर्शने कार्येण गृह्यते, न तु कार्यस्य पृथक् सत्ता भवति, तथैव च बलमपि रसेनैव सत्तावत्, न तु स्वतन्त्रसत्, बलमेव च रसाश्रित तत्तद्रूपेण परिणमतीत्युक्तमेव । तत्सर्वं स्मृत्वैवेद बोद्धु प्रयतनीयम् । अथ यदत्यन्तमसद् अश्वश्रृगादि, तत्रापि तादृशेन श्रृङ्गोत्पादकेन बलेन क्वचिदपि सत्ता न गृहीतेति सोऽपि प्रभवस्य सत्ता प्रतिबन्ध एवेति ।

[2] अथ सबन्धसत्ता प्रतिबन्ध द्वितीयमभावमुदाहरति । 'इह अश्वो नास्ति' 'तदानी घटो नासीत्' 'अस्मिन् धने तस्य रिक्थम्—भागो नास्ति' 'मम तै सह विरोधो नास्ति' इत्यादि प्रतीतिषु सर्वत्र सबन्धसत्ता प्रतिबन्ध । क्वचित्सत एवाश्वस्य घटस्य वा केनचिद् देशेन केनचित् कालेन वा सबन्धस्य सत्ताया अभावोऽत्र बोध्यते । बलविशिष्टरसरूपमेव देश कालो वा, तत्सबन्धिनी सत्तात्राश्वादिषु प्रतिबद्धा—इत्येवात्र प्रतिभासते । इत्येवमुदाहरणान्तरयोरप्यूह्यम् ।

[3] अथान्यमप्यभावमाह—तमोऽप्यभावरूपमिति प्राग् वैशेषिकप्रक्रियायामुक्तम् । सोऽय सूर्यादिप्रकाशस्य प्रतिबन्धरूपोऽभाव । अयमपि केनचिद् देशेन सह प्रकाशस्य सबन्धसत्ता प्रतिबन्धरूप एवेति कुतस्तृतीयो गण्यते, इति चेत् तत्र कारणमाह । अयमभावो रूपसत्ताया एवाभावे हेतुर्भवति । सूर्यादिप्रकाशसबन्धेनैव रूपाख्यमावरणमुदेतीति प्राक् निरूपित स्फुटमस्माभि । तथा च तेज सबन्धाभावे रूपाख्यमावरण नोत्पद्यते । ततश्च स्वयमावरणबलस्वरूपोऽय तेजसोऽभाव आवरणबलस्य रूपस्य सत्ताया प्रतिबन्धक इति विशेष दर्शयितुमय पृथग् गण्यते । यदा च रूपमेव नष्टम्—प्रतिबन्धात्पूर्वसिद्धमपि निलीनम्, तदा तत्तत्पदार्थबोधो न जायत इति ।

[4] तृतीयस्य मायाबलस्य ससर्जनस्य भेदानाह । पूर्वं निरूपितेषु षट्सु भेदेषु—इदमेव परिश्रितपदेनोक्तमिति प्रतिभाति । पद्यन्तु स्पष्टार्थम् ।

क्वचिद्रसेनाव्रियते[1] बलं ततो निर्लक्षणत्वान्न[5] रसोऽपि लक्ष्यते ।
क्वचिद्रसं चावृणुते बलं ततो बलेन रूपेण रसः स लक्ष्यते ॥२५६॥

या कर्मणः क्वापि रसे स्थितिर्भवेत् रसं स्वदेह[2]प्रमितं न संत्यजेत् ।
रसस्य रूपं बलमेव जायते तदेव तत्रावरणं निरुच्यते ॥२५७॥

बलं[3] रसे क्वापि यदा प्रयुज्यते तदा बलं तत्र रसेऽनुयोगिनि ।
अपूर्वमुत्पाद्य विनश्यति स्वयं सोऽपूर्वसंस्कार इहानुबध्यते ॥२५८॥

[4]यथा हि तोयाहितपेशलत्वमन्मृत्स्नासु रूपं कृतमिष्टकादिकम् ।
अपि व्यपाये जलपेशलत्वयोः कृतेर्व्यपायेऽपि च न व्ययेति तत् ॥२५९॥

हस्तोत्थया[5] नोदनया हितं तृणप्राणे ततस्तेन कृतं च तत्तृणे ।
वक्रानुवक्रत्वमिह न हीयते तन्नोदनाप्राणबलव्यपायतः ॥२६०॥

---

[1] प्रथमोक्ता क्रिया निरूपयति । रसस्य लक्षणमर्थात्प्रकाशकं बलमेव भवति । बले आवृते रसो न लक्ष्यते । बलेन रसे आवृते तु रसो न प्रतीयत इति बलमेव बलजनिता क्रियामेव रसरूपतया जानन्ति द्रष्टारः । तदिदं क्रियारूपमावरणम् ।

[2] स्वदेहप्रमितम्—बलस्य मानानाकारं, तत्परिमित एव रसस्तेनाव्रियते तावन्तं रसं तद्बलं न परित्यजति । रसस्य परिमितिरपि बलेनैव क्रियते—इत्यसद्दुक्तम् । अन्यत्सर्वं स्पष्टार्थम् । इदं क्रियारूपावरणस्यैव विवरणम् ।

[3] अथ सत्क्रिया संस्कारापरपर्याया द्वितीयभेदरूपा निर्वक्ति । आहितं बलं स्वयं तु नश्यति, किन्तु किञ्चित्स्वफलरूपेण नवीनं बलमुत्पाद्य नश्यति । स उत्पादितः संस्कार इत्युच्यते । मीमांसका एनमपूर्वनाम्ना बहुतरं विवृण्वन्ति । यज्ञादिभिरुत्पादितः संस्कार एव स्वर्गादि फलं ददातीति ।

[4] संस्कारस्य लौकिकान्युदाहरणान्याह—तोयेन-जलेन, आहितं यत्पेशलत्वम्-चिक्कणत्वम्, तद्वत्या मृत्तिकाया मनुष्यप्रयत्नाहितेन बलेन इष्टका जायते । अनन्तरं जलमपि शुष्कम् तदाहितं चिक्कणत्वमपि खररूपे परिणतम्, प्रयत्नोऽपि इदानीं नास्ति, परमिष्टका या निर्मिता सा तिष्ठति । स एव बलकृत स्थायी संस्कारः । बलमेव प्रवाहरूपतामासाद्य संस्काररूपतां गतमित्यर्थः । अन्यत्र ग्रन्थकृता जले पावकेऽग्नौ वा निर्गतेऽपि सूक्ष्मात्मकायुस्तन्निर्मूर्तितस्तत्पेक इष्टकादिक रक्षतीत्युक्तम् । तत्राय भावः, जलाग्न्यादि स्थाने तु सूक्ष्मात्मवायुः प्रविशति, परमिष्टकादिसंनिवेशस्तु पुरुषप्रयत्नोत्पादितस्तथैव दृश्यते—इति इष्टकादिसंनिवेशो बलजनितसंस्कार एवेति ।

[5] द्वितीयमुदाहरणमाह—यदा किञ्चित् तृणं हस्तेन वक्रं क्रियते, तदा परित्यागे तद्वक्रता परित्यज्य स्वं स्वरूपं गच्छति । परं यदा तु तत् त्रोट्यते, तदा तृणप्राणे हस्तनोदनानिहितेति तत्कृतं वक्रत्वं न दूरी भवति, तत्तृणादि वक्रमेव चिरं तिष्ठति । सोऽयं बलकृत संस्कार एव चिरस्थायी । पूर्वोदाहरणे बलमेव प्रवाहरूपेण स्थिरं जातम् । इह तु नोदनाबलेन वक्रत्वरूपमभिनवं बलमुत्पादितं स्थिरं भवतीति विशेषः । केचित्तु पूर्वमिष्टकादिष्वपि अपूर्वमेव संनिवेशरूपं बलं संस्कारतया मन्यन्ते ।

[१]अप्यर्थसङ्गोऽनुभवस्तदाहितं प्रज्ञासु रूपं ध्रियते तदर्थवत् ।
ततः स्मरत्येव न च व्यपैति तत् तदर्थसङ्गव्यवसायनाशतः ॥२६१॥

इत्थं यदा यत्र बलं प्रयुज्यते ध्रुवं तु संस्कार इहोपजायते ।
तयोर्व्यपाये हि बलप्रयोगयोर्निपिंति संस्कार इतो रसं गतः ॥२६२॥

प्रतिक्षणोच्छित्ति[२] र्मतोऽस्य कर्मणो यदेकदेशादुदयक्षयक्रमः ।
यतो नवप्रौढविजीर्णताक्रमादेकस्य वैरूप्यमिदं हि संस्कृतिः ॥२६३॥

रसे [३]यदेकत्र बलं स्थितं भवेत् स ग्रन्थिरेतस्य ततोऽस्ति बन्धनम् ।
बलस्य येनास्ति रसेन बन्धनं तेनात्मनात्मन्वि बलं निरुच्यते ॥२६४॥

[४]मात्रा घनस्यास्य पुनस्तदन्तः संकोचवृत्तौ तु परस्परस्मिन् ।
प्रविश्यमानैरकृतावसादैः स ग्रन्थिबन्धोभवतीह खण्डैः ॥२६५॥

[५]अन्तर्मुखत्वाल्पतरसे बहूनां भवेद् बलानामवगाहनेन ।
परस्पराघातवशात् प्रगाढोघनत्वमन्तःस्थिरप्रसादः ॥२६६॥

---

[१] अथाध्यात्ममुदाहरणमाह—यदा चक्षुरादिभिरिन्द्रियैः किञ्चिद् द्रव्यादि दृश्यते, तदा अनुभवेन तादृशमेव रूपं प्रज्ञायामाधीयते । अर्थसङ्गे व्यपगतेऽपि प्रज्ञायामाहितं तद्रूपं चिरं तिष्ठति । तेन भूयोभूयः स्मरणेऽपि तद्रूपं भासते । स एव प्रज्ञाया निहितः संस्कारः । अनन्तरेण पद्येन स्पष्टार्थेन उक्तस्यैवोपसंहारः । तत् संस्काररूपं बलं रसे आहितं भवति । रसमात्मतया गृह्णातीति स्थिरं भवति । अयमर्थश्चतुर्थे पादे व्यक्तीकृतः । एवमेव यज्ञादि—कर्मजनितोऽपि संस्कारो भूतात्मनि तिष्ठति, कालान्तरे इह लोकान्तरे वा सुखदुःखरूपं फलमुत्पाद्य विनश्यति । यं नैयायिका धर्माधर्मपदेन मीमांसकाश्चापूर्वपदेन व्यवहरन्ति इति भाव्यम् ।

[२] एकस्मिन् वस्तुनि नाना बलान्युद्भवन्ति विलीयन्ते च । कालक्रमेण तु तस्य गृहवस्त्रादेर्वस्तुनः नवत्वम्, वृक्षमनुष्यादेः प्रौढत्वम्, क्रमेण जीर्णत्वं च यत्प्रतीयन्ते सोऽपि बलकृतः संस्कार एव । बलमेव नवे वस्तुनि तादृशं संस्कारमादधाति, येन तत्र पुराणत्वं प्रतीयते । यावन्ति च बलानि यत्र क्रमेण आयातानि निर्गतानि च, तावदेव पुराणत्वं तत्र भासते । पूर्वं निर्गमनप्रवेशनकृतं नवपुराणत्वं निरूपितम् । तन्निर्गमनप्रवेशनाद्यपि बलस्यैवेति बलकृतसंस्काररूपतात्रोक्ता । तदुपोद्बलकमिदं न ततो विरुद्धम् ।

[३] ग्रन्थिरूपं सर्जनस्य तृतीयं भेदमाह—रसे बलस्य स्थिरतया ग्रन्थिर्भवति, बहूनां बलानां स्थिराणां परस्परानुप्रवेश एव ग्रन्थिः । यः (उलझन) इति भाषायामुच्यते । ग्रन्थिना तु बन्धनं भवति । येन बलस्य बन्धनम्, स रस आत्मा, तद्बलं चात्मन्वि—इत्युच्यते ।

[४] एवं ग्रन्थिना यदेकं घनरूपं जातम्, तत्र संकोचवृत्त्या प्रविष्टैर्बलैरनेकखण्डरूपतापि घनस्य जायते ।

[५] अल्पप्रदेशावगाहिनि रसे अन्तर्मुखानि यदि तानि संकोचवृत्त्या प्रविष्टानि रसाभिमुखानि बलानि भ्रष्टानि न स्युः । रसे प्रविशतां बलानामवगाहनेन प्रवेशेन, परस्पराघातवशाद्

तदित्यमेता इह शक्तयो मता इच्छाक्रियायाऽऽवरणं च पूरयेे ।
शक्तित्रयी भोगविशेष एष तु प्रवृध्यते यज्जगदेतदस्ति हि ॥२६७॥

॥ इति परविद्यायां बलप्रतिपत्तिविभागः ॥

घनत्वं जायते—इति चतुर्थं घनत्वं निरुक्तम् । परस्पराधानवशात्त्रिविध्त्वमनुभवसिद्धमिति प्राक्रूपरूपकाम । अनेनात्मन प्रसाद आश्रियत इति विमनस्कता भवति ।

¹ प्रकरणोपसहार । इहाशनाया इच्छापदेनोक्ता । एतानीच्छाविक्षेपावरणान्येव शक्ते रूपाणि । इयं शक्तित्रयीत्युच्यते । अनयैवात्मनो भोग साध्यते । सर्वं जगच्चै—तद्रूपमेवेति । आगमशास्त्रे तु शक्तेरिच्छाज्ञानक्रियाख्यास्त्रय परिणामा उच्यन्ते । इहोक्ताशनाया इच्छारूपा, विक्षेपस्तु क्रियारूप इति व्याख्यानमेव । ज्ञानमिह अहकारगतेषु गुणभेदेषु परिगणितम् । क्रियापि अहकारगतेषु गुणेषु परिगणिता । तत्र विशेषोऽत्रोक्त कारणरूप, अहकारगुणेषु प्रतिपाद्या क्रिया तु कर्मरूपा । तत्रोक्तं ज्ञानमपि वृत्त्यात्मक कार्यरूपमेव । मुख्य ज्ञान तु कारणरूप पुरुषरूपमेवेति नात्र पृथक् परिगणितमिति । सोऽयं बलप्रतिपत्तिभागोऽत्र पूर्णता गत ।

अथ [1]सांख्याभासाः

(३४) सत्त्वप्राधान्याधिकरणम्

[2]केचित् पुनस्त्रीणि बलानि तानि सचक्षते सत्त्वरजस्तमांसि ।
तत्र प्रभूतानि विदां मतानि प्रचक्ष्महे तानि यथावगाहम् ॥१॥

[3]सत्त्वं हि शक्तिः पुरुषस्य नित्या सत्त्वस्य दोषौ [illegible] रजस्तमश्च ।
विशुद्धचारित्र्यवशात् प्रसीदेत् सत्त्वं तदेषा चरकस्य दृष्टिः ॥२॥

शान्तं स्वरूपं पुरुषस्य सत्त्वं तदव्ययं सर्वविकारशून्यम् ।
नित्यं हि तद्रूपममुष्य मुख्यं तस्यैव दोषात् क्रमते विकारः ॥३॥

---

[1] रसप्राधान्ये ब्रह्म, बलप्राधान्ये तु शक्तिः । तत्र ब्रह्मप्रतिपादकं शास्त्रं वेदान्तनाम्ना, शक्तिप्रतिपादकन्तु सांख्यनाम्ना व्यवह्रियत इति प्रागुक्तम् । बलप्राधान्ये च सत्त्वरजस्तमांसि त्रीणि रूपाणि भवन्ति, तानि प्रकृतावव्यक्तानि, महति च अशनायाविक्षेपावरणनामभिः ख्यातानीति निरूप्य अशनायादीनां स्वरूपविवरणं विस्तरेण पूर्वस्मिन्नधिकारे कृतम् । सोऽयं वैदिकः सिद्धान्तः प्रदर्शितः । कापिलादिमतं च संक्षेपेण मतभेदाधिकरणे प्रदर्शितम् । इदानीं सत्त्वरजस्तमसां स्वरूपविषये प्राधान्याप्राधान्यविषये च ये विभिन्नानामाचार्याणां मतभेदाः, त इह निरूप्यन्ते । वैदिकीं सिद्धान्तप्रक्रियां पूर्णतया नानुगच्छन्तीत्यतस्ते सांख्याभासपदेन ग्रन्थकृता व्यवहृताः । एतेऽपि कश्चिच्छ्रुतीनामिवांशमुपादाय तस्यैव प्राधान्यमभिमत्य प्रवर्तन्त इति तेषां मतोपन्यासोऽपि क्रियते । श्रुतीनां पौर्वापर्यं मीमांसाप्रक्रियया निध्याय यः सिद्धान्तः तस्य निष्कर्षस्तु प्राक् प्रदर्शित एवेति ।

[2] सत्त्वरजस्तमांसि यानि रसबलसवलितानि बलप्रधानानि रूपाणि, तद्विषये ये मतभेदाः ते निरूप्यन्त इत्याशयः ।

[3] तत्र केचिन्मुख्यां शक्तिं सत्त्वमेव वदन्ति, रजस्तमसी तु सत्त्वस्य दोषरूपे । मनुष्यस्य विशुद्धेन चरित्रेण दोषयोरपगमे सत्त्वं प्रसीदतीति चरकाचार्यो मन्यते । श्रीभागवते दशमस्कन्धे गर्भस्तुतौ "सत्त्वं न चेद् धातरिदं निजं भवेत्" इति पद्ये प्रकृत्यर्थक एव सत्त्वशब्दः प्रयुक्तः । आगमिकाश्च कृतेर्मायातश्चापि परां महामायां सत्त्वशब्देनाभिदधति । "सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ?" (भ० गी० १७ अ० ३ श्लो०) इति भगवद्गीतायामपि प्रकृत्यर्थक एव सत्त्वशब्दः प्रयुक्तः । सत्त्वस्य प्रधानत्वविवक्षयैव सर्वमिदं निर्वोढुं शक्यमिति ।

[4] अथ मतान्तरमाह—सत्त्वं पुरुषस्य आत्मनः स्वरूपमेव । तच्च शान्तम्—सर्वोपद्रवशून्यम् । तदेव अव्ययमुच्यते । इदं नित्यं मुख्यमात्मनो रूपम् । दोषात्तु तत्र विकारः प्रवर्तत इति । अत्र मते सत्त्वपदेन पुरुष एवोच्यते, तथाहि विशेषणाच्च (१।२।१२) इति ब्रह्मसूत्रव्याख्यायां श्रीशङ्कराचार्यपादैः पैङ्गिरहस्यब्राह्मणमुद्धृतम् । तद्धि "द्वा सुपर्णा सयुजः सखाया" इत्यादि मन्त्रव्याख्यापरम्, तत्र "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्तीति सत्त्वम्, अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीतीति अनश्नन्नन्योऽभिपश्यति ज्ञः तावेतौ सत्त्वक्षेत्रज्ञौ" इति । सत्त्व-

[१]सत्त्वं हि खण्डात्मकमस्ति तस्मादल्पं तदिच्छाविभवाय तु स्यात् ।
तदर्थमीहैव रजः क्रिया सा फलं क्रिया या उदियात् तमस्तत् ॥४॥

[२]तमो हि यत्नात् क्रमतो रजः स्याद्रजोऽपि यत्नाद्भवतीह सत्त्वम् ।
विशुद्धसत्त्वस्य मतोऽपवर्गः सतो विवेकान्मतमेतदेवम् ॥५॥

(३५) अपरं सत्त्वप्राधान्याधिकरणम्

[३]ज्योतिर्मयः पूर्णरसोऽस्ति तस्य तज्ज्योतिर्हि विज्ञानमिदं प्रतीयते ।
पूर्णत्वमानन्द इतीह कथ्यते यदस्ति सत्त्वेव ततो निरुच्यते ॥६॥

शब्दो जीव, क्षेत्रज्ञशब्द परमात्मेति च श्रुतेराशय आचार्यपादै स्पष्टीकृत । अग्रे तन्मत खण्डनमित्यन्यदेतत् । सत्त्वशब्दस्य पुरुषवाचकत्वमपि केचिदिच्छन्तीत्येतावन्मात्रमस्माकं प्रतिपाद्यम् । तस्य पुरुषस्य पूर्णप्रतिबिम्बग्रहीतृत्वान्मुख्यता शक्तिरपि सत्त्वपदेनोच्यत इति भाव । सर्गस्य विचारो दोषजन्य इति । पुरुषरूपत्वात्सत्त्वस्य मुख्यत्व सिद्धम् ।

[१] अथ मतान्तरमुच्यते—सत्त्व शक्तिरूप खण्डात्मकम्—सावयवमित्यर्थः । सावयवे तु अल्पता महत्ता वा भवत्येव । तत्र यदल्प खण्डम्, तत्र विभवाय महत्त्वप्राप्तये इच्छा स्यादिति स्वाभाविकम् । इच्छानुसारिणी च या ईहा—चेष्टा, सा रज इत्युच्यते । तस्मात्सत्त्वमिच्छाप्रवृत्तिकम्, रजस्तु क्रियाप्रवृत्तिकम् । तया क्रियया यत्फलं प्राप्यते, तत् तम इत्युच्यते । प्राप्त हि फलमर्थरूपमेव भवति, अर्थ एव चावरकत्वात् तम इति ।

[२] पूर्वश्लोकरीत्या यत्नपूर्वक प्रचलतो रजस तमो जायते । व्यापाररूप रजस्तु इच्छारूपात् सत्त्वाज्जायत इति सत्त्वमेव मुख्यमनादि मते । यदा तु सत्त्व महत् पूर्णं भवति, तदा इच्छा न जायते । ततश्च सत—सत्त्वस्य विवेक—रजस्तमोभ्या पार्थक्य भवति । स एवापवर्गो मुक्तिरित्युच्यते ।

[३] अथ प्रकारान्तरेण सत्त्वप्राधान्य मतान्तरेणाह—'ज्योतिर्मय पूर्णरस अस्ति' इति शास्त्रसारभूत वाक्यम् । अत्र ज्योतिरिति ज्ञानमुच्यते, पूर्णत्वमानन्द "यो वै भूमा तत्सुखम्" (छान्दोग्यो) इति श्रुत्युक्ते । अत एव स मूले रसपदेनानन्दपर्यायेणोक्त । अस्ति इति तु सत्ता । तदित्थ सत्ताविज्ञानानन्दा पूर्वोक्तवाक्ये निर्दिष्टा । सत्ता च सत्त्व चेत्यभिन्नार्थौ शब्दौ । अनयोश्चार्थ सतो भाव—सत शक्तिरिति यावत् । सत्पदेन रस उच्यते 'सदेव सोम्येदमग्र आसीद्' इत्यादि श्रुतिषु तेन रसस्य शक्ति सत्ता, सत्त्व चेति शब्दद्वयार्थता सिद्ध्यति । शक्तिश्च शक्तिमतो न भिद्यत इति सत्त्वस्य रसरूपतैवायाति । किं च शक्ति प्रकृतिरित्युच्यते । प्रकृतिश्च स्वभाव । स्वस्य भाव स्वभाव । भावश्च सत्ता । तेनापि स्वसत्तैव सत्त्वमिति सिद्ध्यति । तदित्थं सत्त्व विना रसस्य स्वरूपमेव न सिद्ध्येत् । पूर्वं सत्ता, तत एव तत्रान्यत् किञ्चिद्भवति । सिद्धे रसस्वरूप एव तत्र चलसम्बन्धोऽपि भवेत् । बलेनैव चास्य भोगोऽपि सिद्ध्यति । स्वसत्तैव यदि न भवेत्, तर्हि कथ परेण सबन्ध कथ वा भोग । विना भोग कथमानन्द इत्यानन्देऽपि सत्त्वमेव हेतु । विना सत्त्व च ज्ञानमपि कथमिति मात्र ज्योति पदेनोक्त विज्ञानमपि सत्त्वायत्तमेव । इत्थ सत्त्वस्य रसेनाभिन्नतैव सिद्ध्यति इति पद्यत्रयस्याशय ।

सतो हि सत्त्व तदिद त्रयं मत सत्ता च विज्ञानमथो सुख च यत् ।
शक्तिर्मता शक्तिमतो रसस्यसेतीत्य तत सत्त्वमभिन्नवद्रसे ॥७॥

सत्त्व हि तस्य प्रकृति सतो मता सत्त्वोपनीता हिसतोऽस्य भक्तय ।
सत स्वभावोऽस्य विनाऽमुना रस किं स्यात्किमुच्येत न भात्यलक्षण ॥८॥

[1]अयाशनाया तु ततोऽतिरिच्यते तदन्वयेन व्यतिरेकतोऽपि वा ।
रसे तु भावोऽस्ति विपर्यय क्वचित् ततोऽन्यदन्यत्वमनित्यमुद्भवेत् ॥९॥

[2]तदित्यमुक्य त्रयमेतदुक्त ब्रह्मास्य शक्तिश्च गुणोऽशनाया ।
शक्तिस्तु नित्यैव गुणस्तु दोषोऽऽगन्तुको न्यायतयास्ति नास्ति ॥१०॥

[3]तद् ब्रह्म निर्भागमखण्डमक्रिय निर्विक्रिय व्यापकमेकमिष्यते ।
सत्त्व सभाग त्रिविध च सक्रिय विकुर्वदङ्गप्रतिम बहुक्रमम् ॥११॥

---

[1] पूर्वोक्तरीत्या शक्तिशक्तिमतोरभेद सिद्ध । अशनाया पदोक्तेच्छाद्यास्तु गुणा । गुणास्तु गुणिनो भिन्ना इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्या सिद्धयति । गुणिनि कदाचिदिच्छादिगुण-प्रादुर्भावोऽन्वय , सत्यपि गुणिन्यात्मनि कदाचिदिच्छादिगुणाभावश्च व्यतिरेक । यदि गुणा अप्यभिन्ना स्यु , तर्हि गुणिनि सत्यपि गुणाभाव कथ घटत । तस्माद् गुणिनो नित्यत्वेऽपि अशनायादीनामनित्यत्व भेदसाधकमित्याशय ।

[2] ततश्च उक्तम्-जगन्मूल त्रय सिद्धम्—रस , शक्ति , अशनाया चेति । तत्र शक्तिर-भिन्नरूपा नित्या । अशनाया तु कदाचिदुद्भवतीति अनित्यत्वेन ततो भिन्ना आगन्तुकरूपा । भिन्नत्वेनैव तस्या आगन्तुकत्वम् । सा अस्तिनास्तिरूपा । कदाचिद्भवति, कदाचिन्न भवतीति ।

[3] इत्य शक्तेरभिन्नत्व प्रतिपादितम् । अधुना तु तस्या अपि भिन्नत्वमुच्यते । पूर्वार्द्धेन पूर्वमनकश उक्तानि रसरूपस्य ब्रह्मण तटस्थलक्षणानि अनूदितानि । एव विधे ब्रह्मणि आगन्तुका गुणा कथ सभवेयु । निर्भाग अक्रमणि अक्रिये अविक्रिय च गुणाभ्युपगमानुपपत्त । गुण कदाचिद्भवति, कदाचिन्न भवतीति सोऽयमागन्तुकरूपो विकार अविक्रिये कथ भवेत् । कदाचिद्भवत एव विकारसज्ञत्वात् । क्रिया नाम व्यापार विना च कथमागन्तुकस्यात्पत्तिरिति अक्रियत्वमपि विरुद्ध स्यात् । निर्भाग चापि आगन्तुकपदार्थोत्पत्तिरसभाव्यैव, तत्रान्यस्य प्रवेशासभवात । तस्माद् गुण शक्त्याश्रया एव मन्तव्या । शक्तिरपि यदि ब्रह्मवदक्रिया निर्विकारा विभ्वी च भवेत्, तर्हि तत्रापि ब्रह्मवदव न गुणप्रादुर्भावसभव । तस्माच्छक्तिस्तद्विपरीत धर्मिका मन्तव्या । ननु तर्हि विपरीतधर्मणारैक्य कथमिति चेद् भेदाभेदावेव मन्तव्यौ शक्तिशक्तिमतो । अविभागादभेद, विरुद्धधर्मकत्वात्तु भेद इति । सास्या एव भेदाभेदावेवापगच्छन्ति, वेदान्तप्रक्रियाया तु भेदाभेदयोरकत्रासभवादनिर्वचनीयता-स्यायत । यथाकथचिदप्यस्तु विरुद्धधर्मकत्व तु मन्तव्यमेव, अन्यथा शक्तिकल्पनैव निष्प्रयोजना स्यात् । शक्तेस्त विरुद्धा धर्मा पद्यस्योत्तरार्द्धे विवृता । त्रिभागम् सत्त्वरजस्तमोभि र्व्यवयवम् । एतेन अखण्डताया विरोध उक्त । विकुर्वदङ्गप्रतिमम्—विकुर्वन्ति अङ्गानि प्रतिमा—स्वरूप यस्यत्यर्थ । शक्तेरवयवभूता गुणा प्रत्यकमपि विकुर्वाणा —परिणमनशीला इति भाव । एतेन अविक्रियताया विरोध उक्त ।

[1]अयदशनाया क्षणिकी स्वलक्षणा दुःखं च शून्यं च निरुच्यते क्रिया ।
क्रिया तु सत्त्वे तद्गु सत्त्वमस्मिन् ब्रह्मण्यमीभिः सकलं जगद्भवेत् ॥१२॥

ब्रह्मैव सर्वस्य मता प्रतिष्ठा शक्तिर्हि यत्र प्रतितिष्ठतीयम् ।
स्याच्छक्तितरस्य प्रकृतिश्च नानाभावैर्विपर्येत्यशनायया सा ॥१३॥

[2]ब्रह्मातिरेकेण न शक्तिरेषोदियाद्विलीयेत समानरूपा ।
आकस्मिकी चेदसती कथं सा शक्येत चोत्पादयितुं प्रयत्नात् ॥१४॥

खे[3] वायुवद्व्यक्तिमसावुपेयादव्यक्तभूताऽपि रसे सतीयम् ।
प्रतिक्षणान्यासु न चैकता स्यान्न चेद् ध्रुव ब्रह्म तदाश्रय. स्यात् ॥१५॥

[4]सत्त्वातिरेकेण च निष्क्रियत्वात् क्रियाशनाया न रसे कमेत् ।
निश्चाचले तत्र विकुण्ठिताया न स्यात्क्रियाया प्रसरो विसृष्टौ ॥१६॥

---

[1] तृतीयाया गुणरूपाया अशनायाया स्वरूपभूता धर्मा उच्यन्ते—स्वलक्षणा—स्वमेव लक्षण यस्या तादृशी। अन्यत्र तल्लक्षण नोपलभ्यते। विभिन्नानामिच्छाना परस्पर सादृश्यमपि नास्तीत्यर्थः । सैव इच्छारूपाशनाया क्रियाप्युच्यते। सा मानसी क्रिया, तया च शरीरे चेष्टारूपा क्रिया जन्यत इति। सा क्रिया रूपाशनाया सत्त्वे—शक्तौ तिष्ठति, तदाश्रयेत्यर्थः । शक्तिस्तु ब्रह्माश्रिता। एभिस्त्रिभिर्मूलतत्त्वैर्जगदुत्पद्यत इत्यर्थः । अनया अशनायया एव शक्तिर्विपर्येति परिणमति। इच्छया शक्तौ परिणाम उत्पाद्यत इत्युत्तर-पद्येनोक्तम् ।

[2] त्रयमपि स्वीकर्तुमावश्यकमिति प्रतिपादयति। आश्रयभूत ब्रह्म यदि न स्यात्, तर्हि शक्ति कुत्र प्रादुर्भवेत्, कुत्र च तिष्ठेत्। कुत्र वा लय गच्छेत्। समानरूपा च पुन कुत्र प्रादुर्भवेत्। यदि इयमपि अशनायावदाकस्मिकी आगन्तुकरूपेण उत्पन्ना मन्येत, तर्हि पूर्वमसती, प्रयत्नेन विना कथमुत्पादयितु शक्यते। नहि अनित्यस्योत्पत्तिर्विना चेतनप्रयत्न दृश्यते, अविक्रिये निर्गुणे च ब्रह्मणि न प्रयत्न सम्भवति।

[3] पूर्वोक्तानुपपत्त्या इदमेव मन्तव्य भवति, यथा आकाशे वायु सदा तिष्ठति, कदाचिदव्यक्त, कदाचिच्च व्यक्तिमुपैति। तथैव रसे शक्ति कदाचिदव्यक्ता सुप्ता तिष्ठति, कदाचिद् व्यक्तीभूय जगदुत्पादनादिकार्यं करोति। ततश्च यत्र सुप्ता, यत्र च जागर्ति, स तस्या आश्रयो ब्रह्मपदाभिधेयोऽवश्य मन्तव्य इति। यदि कश्चिद्वदेत् शक्तिरेवैकरूपा सर्वोत्पादिका मन्यताम्—किं ब्रह्मणेति, तस्योत्तरमाह। शक्तिर्या प्रतिक्षणमन्यादृशी स्फुटं दृश्यते—कदाचिदुत्पादिका, कदाचिद्विनाशिका। कदाचिन्मेघाद्या उद्भवन्ति, कदाचि-द्विलीयन्ते। तत्र कदाचिन्मेघोत्पादिका शक्तिर्जागर्ति, यदा तु नोद्भवन्ति, तदा सा सुप्ता। कदाचिच्च विलयनकारिणी शक्तिर्जागर्ति, एव विरुद्धा धर्मा एकस्या कथ भवेयु। प्रतिक्षण-परिवर्तनशीला च स्थिरा कथ स्यात्, यदि ध्रुव तस्या आश्रयो न मन्यत। तस्माच्छक्त्या-श्रयो ब्रह्म ध्रुवेऽवश्य स्वीकार्यं ।

[4] यदि शक्तिर्न स्वीक्रियते, तर्हि निष्क्रिये नित्ये अचले ब्रह्मणि इच्छाया गुणा कथ प्रादुर्भवेयु। विस्तरेण व्याख्यातमिदमस्माभिरनुपद पूर्वम् ।

[१]शक्त्या कदाचित्क्रियते विसृष्टि: कदाचिदेषा भवतीह सुप्ता ।
सोऽयं विशेषो न भवेत्प्रतीतः क्रिया तृतीया यदि नात्र हेतुः ॥१७॥

[२]तस्मादवश्यं त्रितयं तदुक्थं पृथक् प्रतीयादिति केचिदाहुः ।
ब्रह्मेदमन्यत् किल शक्तिरन्या दोषस्ततोऽन्यो विकृतस्वरूपः ॥१८॥

ब्रह्मास्ति नित्यं ध्रुवमत्र सत्त्वं नित्यं क्रिया त्वत्र भवेदनित्या ।
आगन्तुकी तेन मतः स दोषः स एव [३]सत्त्वावरणात्तमः स्यात् ॥१९॥

ब्रह्मैतदस्त्यायतनं च शक्तिर्बीजं क्रिया त्वत्र निमित्तमात्रम् ।
[४]स्थानावगाही परिणाम उक्तशक्त्या क्रियासंघनियोजितायाः ॥२०॥

द्वे ब्रह्मशक्ती भवतस्तु विद्ये क्रिया त्वविद्या प्रथिताशनाया ।
द्वे कर्मणी शक्तिरथाशनाया ब्रह्मत्वकर्मेति[५] सधर्मतोक्ता ॥२१॥

---

[१] अथ तृतीया अशनायापदवाच्या क्रिया किमर्थं स्वीक्रियते इति चेत् तत्रोच्यते। शक्तेः कार्यं तत्तत्पदार्थोत्पत्त्यादि कृत्स्नं जगदुत्पत्त्यादि वा कदाचिद्भवति, कदाचिन्न भवति। तेन शक्तिः कदाचित्सुप्ता, कदाचित्प्रबुद्धा—इति मन्तव्यं स्यात्। ताविमौ स्वापप्रबोधौ आगन्तुकक्रियया विना कथं संभवेताम्। क्रियैव स्वापः प्रबोधश्च। तस्मात् तृतीया क्रियापि मन्तव्यैव।

[२] पद्यद्वयं स्पष्टार्थं पूर्वोक्तस्यैवोपसंहारः।

[३] अनेनेदमुच्यते—उक्ते नये ब्रह्माश्रिता शक्तिः सत्त्वपदेनोच्यते, क्रिया तु रजःपदेन। सैव क्रिया यदा सत्त्वरूपां शक्तिमावृणोति, तदा तम इत्यपि सैवोच्यते। तस्माद्रजस्तमसी एकस्या एव क्रियायाः कार्यभेदेन द्वे रूपे। एकं कार्यजननं शक्तिसहकारि, अपरं च शक्तेरावरकमिति।

[४] इतः पूर्वं पद्यार्द्धं स्पष्टार्थम्। अनेन तु अर्द्धेन इदमुच्यते। योऽयं जलपृथिव्यादिरूपः प्रपञ्चः स्थानावगाही—स्थानावरोधको रूपस्पर्शादिमान् प्रतीयते, स क्रियासमुदायेन नियोजितायाः शक्तेरेव परिणामः। क्रिया रजोरूपा खण्डखण्डात्मिका अनन्ता, ताभिः शक्तिर्नियोज्यते, परिणता क्रियते, तदैव शक्तिर्भूतभौतिकप्रपञ्चरूपेण परिणमतीति।

[५] द्वयोर्द्वयोः सधर्मता एकधर्माश्रयत्वरूपं सादृश्यं पूर्ववाक्यैरुक्तम्। ब्रह्मणः शक्तेश्च विद्यास्वरूपेण सादृश्यम्, क्रिया तु अविद्या—इति ततोऽत्र द्वये वैधर्म्यम्। शक्तौ क्रियायाश्च कर्मत्वं सादृश्यम्। शक्तिरपि परिणामित्वात्कर्मरूपैव—अर्थाद्बलरूपैव। क्रियापि च बलं जनयति कारणरूपं नातिक्राम्यति। ब्रह्मत्वकर्मं क्रियाविरुद्धमिति तदपेक्षया द्वयेऽत्र वैधर्म्यम्। शक्तौ विद्यात्वेन ब्रह्मसादृश्यम् परिणामित्वेन तु क्रियासादृश्यमित्यर्थः। आगमशास्त्रे द्वैतप्रक्रियायां शिवः, शक्तिः, बिन्दुरिति पदार्थत्रयं मन्यते। तत्र शिवः शक्तिश्च चिद्रूपे, बिन्दुस्त्वचिद्रूप इति तदीत्यैवात्र शक्तेरपि विद्यात्वमुक्तम्। तदनुसार्येवाधिकरणमिदम्। इत्थं शक्तिरूपत्वात्सत्त्वस्य प्राधान्यं सिद्धम्। रजस्तमसी तु आगन्तुके दोषरूपे इति गौणे। ग्रन्थोक्ते सिद्धान्ते तु उक्तानि श्रुतिस्मृतिप्रमाणानि अशनाया विशिष्टस्य रजस एव बोधकानि युक्तयश्चापि अशनायायामेवोपपद्यन्ते इत्येतेषां सत्याभासत्वमुक्तम्, वैदिकप्रक्रियाविरोधादिति।

(३६) रजः प्राधान्याधिकरणम्

अथो [1]रज शक्तिरमुष्य नित्या सत्त्वं तमश्चेति रजोविवर्तौ ।
घोरस्वरूपाद्रजसो विवेको विमोक इत्यस्ति मत परेषाम् ॥२२॥

[2]प्र सचरो वा प्रतिसंचरो वा सकोचरूपोऽथ विकासरूप ।
प्रवृत्तिकर्माथ निवृत्तिकर्म प्रवाह एव द्विविध स घोर ॥२३॥

[3]प्रवाहयोरस्ति तयोस्तु या या काष्ठा परा तत्र गतेर्विराम ।
तत्रैव सकोचविकासयो स्यादात्यन्तिकत्वेन तमश्च सत्त्वम् ॥२४॥

प्रवृत्तिधारा चरमस्थितौ स्यात् क्षोभे रजस्यावरण प्रकर्षात् ।
निवृत्तिधाराचरमस्थितौ स्यादच्छमप्रकर्षादियते विकास ॥२५॥

सत्त्वं यथा कर्मनिवृत्तिकाष्ठा प्रवृत्तिकाष्ठा च तथा तम स्यात् ।
या[4] काष्ठयोरन्तरतस्तु वृत्ति स्यात्तद्रजश्चेति मतं तृतीयम् ॥२६॥

(३७) अपरं रजःप्राधान्याधिकरणम्—

[5]अथो रज शक्तिरमुष्य पूर्वा सत्त्व तमश्चेति रजोविवर्तौ ।
रज क्रिया सा जनयत्यपूर्वं किट्टं प्रसादं च ततो व्यपैति ॥२७॥

---

[1] अथ रज प्राधान्यवादिना मतमाह—क्रियारूप रज एव मुख्या शक्ति, शक्ते क्रियारूपताया अत्र ग्रन्थे बहुतर व्याख्यातत्वात् । सत्त्व तमश्च रजस एव विवर्तौ अन्यरूपेण दृश्यौ । रज एव सत्त्वरूपेण तमोरूपेण च प्रतीयत इत्यर्थं । तदिद रजो घोरस्वरूपम्—अनर्थोत्पादकम् । अस्माद विवेकेनात्मन पृथक्करणमेव विमोक—मोक्ष इति ।

[2] पूर्वोक्तमेवोपपादयति—रजोनाम क्रिया, सा च द्विविधा, सचर, प्रतिसचरश्चेति । इमावेव सकोचविकासशब्दाभ्यामुच्येते । इमामेव च प्रवृत्तिकर्म, निवृत्तिकर्मेति च कथ्येते । सकोचविकासशब्दावत्रात्मापेक्षया प्रयुज्येते । प्रवृत्तिकर्मणा आत्मनो ज्ञानरूपस्य सकोच—अर्थाद अल्पत्वाभिमानो जायते, निवृत्तिकर्मणा तु विकास—स्वस्वरूपाभिमुख्यम् । वस्तुतस्तु द्विविधमपीद कर्म घोररूपम् आत्मावरकमेव । स्वच्छोऽपि काच प्रकाशस्वरूप किञ्चिदावृणोत्येव । तस्मादस्मादपि विवेक आवश्यक इति ।

[3] अथ सत्त्वतमोद्वयरूपता रजस कथ जायत इति विवृणोति—प्रवृत्तिनिवृत्ति—कर्मणोरुभयोरपि या पराकाष्ठा तत्र गतेर्विरामो दृष्टिपथमायाति । विद्युद्व्यजनादेरत्यन्त भ्रमणे तत्र द्रष्ट्रा स्थिरतैव प्रतीयत इति प्रवृत्ते पराकाष्ठापि गतिविरामरूपा । प्रवृत्तिनिवृत्त्योरात्यन्तिकत्वे च सकोचविकासयोरप्यात्यान्तिकत्व जायते । प्रवृत्ते परस्या काष्ठाया सकोच स्यात्यन्तिकत्वम्—अर्थात् सर्वरूपेणात्मन आवरणम् । निवृत्ते परस्या काष्ठायान्तु विकासस्यात्यन्तिकत्वम्—सर्वथावरणाभाव इत्यर्थं । तत्र प्रवृत्ते पराकाष्ठा तम, निवृत्तेस्तु पराकाष्ठा सत्त्वमिति । उत्तरेण सार्द्धेन पद्येनैतदेव स्पष्टीकृतम् ।

[4] यस्य काष्ठा रूपे सत्त्वतमसी, तद्रजो मुख्यमिति रजसो मुख्यत्व स्थापितम् ।

[5] अथ प्रकारान्तरेण रजस प्राधान्यमाह—रज शक्तिरूपम् क्रियात्वादिति पूर्वमुक्तमेव ।

मलं हि किट्टं [1]सरसः प्रसादः स्थूलं मलं सूक्ष्मगतिः प्रसादः ।
मलेन तत्राव्रियते रसोऽसौ स्वं रूपमायाति रसः प्रसादात् ॥२८॥

[2]यतो रसे किंचिदपूर्वरूपं रसाद्विरुद्धं ध्रियते मले तत् ।
मलस्य तस्यैव यथा यथा स्यादस्मिन्समुच्छित्तिरसौ प्रसादः ॥२९॥

[3]मलं हि तत्रावरकं तमः स्यात् सतः प्रसादं कथयन्ति सत्त्वम् ।
भवत्युदर्कद्वयमत्र कुर्वद्रूपात् तृतीयात् तदिदं रजः स्यात् ॥३०॥

[4]सर्वं हि सत्यं तदु सच्च यच्च स्थितं हि सत् स्याद् गतिमत्तु यत् स्यात् ।
यस्त्वेकरूपं गतिमत् तदुक्तं सदन्यदात्मेति मतं तुरीयम् ॥३१॥

(३८) तमः प्राधान्याधिकरणम्

[5]अथो तमः शक्तिरमुष्य नित्या सत्त्व रजश्चेति तमोविवर्तौ ।
सर्वं यदव्यक्तमिदं तदादावव्यक्तमव्यक्तमथान्ततः स्यात् ॥३२॥

तदेव सत्त्वरूपेण तमोरूपेण च प्रतीयत इति ते तस्य विवर्तरूपे । अपरिणमदेव यदन्यथा दृश्यते, तद् विवर्तसञ्ज्ञमिति प्रागुक्तम् । कथ तद्रूपताप्रतीतिरित्याह । रजो हि क्रिया, क्रिया च अपूर्वं नवम्, किट्ट प्रसाद च जनयति, तत स्वय व्यपैति विलीयते । यथा चिरस्थिते लोहादौ स्थितिक्रियैव किट्ट जनयति, घर्षणक्रिया तु प्रसाद जनयतीत्याद्यूह्यम् ।

[1] प्रसाद सरस रसेन सह वर्तते, अर्थादन्त स्थित रस प्रकाशयति, स्वच्छो दर्पण इवान्त स्थित दीपप्रकाशमिति स्पष्टार्थमन्यत् ।

[2] मलप्रसादयो स्वरूपप्रदर्शनम् । शुद्धे रसे यत्किञ्चिदपूर्वं ध्रियते, तन्मलमुच्यते । तस्य मलस्य निराकरणमेव च प्रसाद इति ।

[3] आवरणात् तमो मलमुच्यते । सत्त्व तु प्रसाद, तमोरूप मलनिवारकत्वात् सतो रसस्य प्रकाशकत्वादेव च तत् सत्त्वमुच्यते । प्रकाश्य तद्रूपतामेवानुभवतीति सतो धर्मतया सत्त्वम् । इद द्वयमपि फल यज्जनयति, तत् तृतीय रज एव मुख्यम् जनकत्वादिति ।

[4] सर्वमपि पदार्थजात सत्यमित्युच्यते । सत्यशब्दे द्वौ विभागौ—सत्-य इति । तत्र सत्पदेन सत्तावोधकेन स्थितिरुच्यते, य पदेन तु या धातोर्निष्पन्नेन गतिर्बोध्यते । तत् सत्य-पदेन सर्वत्र प्रयुज्यमानेन सर्वे पदार्था गतिस्थितिशीला इति ज्ञायते । गतिस्थितिशीलता च सर्वनासकृदुपपादिता, परिवर्तनशीलत्वाद्गतिमत् सर्वं दृश्यम्, तदेवेदमिति प्रत्यभिज्ञानाच्च स्थितिमदिति । अपरिवर्तनशील आत्मा तु 'सत्' इत्येवोच्यते, तत्र गतिविरहात् । स हि गति-स्थितिभ्यामुभाभ्यामप्यतिरिक्त इति गुणेभ्य पृथगुच्यते । सत्या गतौ तन्निवृत्त्या स्थिति-रित्युच्यते, यत्र तु कदाचिदपि गते सभव एव न, स स्थितशीलादपि विलक्षण एवेति । अनेन गते सर्वत्र व्यापकत्वात् तत्कारणभूतस्य रजस प्राधान्य प्रकारान्तरेणापि सूचितम् । अस्मिन् ग्रन्थे तु इद वलरूपेणैव व्याख्यातमिति प्रक्रियाभेदादस्यापि मतस्य सास्यभासेषु गणनम् ।

[5] अथ तम प्राधान्यवादिना मतमाह—तम एव मुख्या शक्ति, रज सत्त्व च तद्विवर्त-

अव्यक्तरेवास्य तमस्तदेषां परायणं तत् प्रभवो यतश्च ।
तस्मात्तमो मूलममुष्य शक्तिस्ततो रजः स्यात् तत एव सत्त्वम् ॥३३॥

[1]नासदासीन्नोसदासीत्तदानीं न मृत्युरासीदमृतं न तर्हि ।
तम आसीत् तमसागूढमग्रे प्रजापतिः परमेष्ठीदमाह ॥३४॥

मनुस्तथैवाह भृगुस्तथाह शाकायनि प्राह तथैव मैत्र्याम् ।
द्वैपायनोऽप्याह तथैव तस्मात् सिद्ध यदासीत् प्रथम तमस्तत् ॥३५॥

भूते । तत्रोपपत्तिमाह—सर्वं जगदादावव्यक्त भवति, मध्ये व्यक्तम्, अन्ततश्च अव्यक्तमेव भवति । तदुक्त भगवद्गीतायाम्—

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना । इति (अ० २)

अव्यक्त च तम एव । रजस क्रियारूपेण सत्त्वस्य च प्रकाशरूपेण व्यक्तत्वात् । ततश्च तम एवादौ तम एव चान्ते इति तदेव मुख्य सिद्धम् । साख्या अपि तम शब्देन प्रकृतिमाचक्षते तदुक्त 'तम आसीत् तमसा गूढमग्रे' इति मन्त्र व्याचक्षाणेन निरुक्तटीकाकृता दुर्गाचार्येण—"साख्यास्तु तम शब्देन प्रधानसाम्यापन्न गुणत्रयमुच्यमानमिच्छन्ति, ते हि पारमर्षं सूत्रमधीयते तम एव खल्विदमग्रे आसीत्, तस्मिंस्तमसि क्षेत्रज्ञ एव प्रथमोऽध्यवर्तत" इति प्रकृतिरेव च शक्तिरुच्यते, तस्मात्तम शब्देनाभिधानात्तमस एव शक्तित्व सिद्धम्, रज सत्त्व च तत एवोत्पद्येते इति पद्यद्वयव्याख्या ।

[1] उक्तेऽर्थे प्रमाणान्याह—नासदीयसूक्ते सृष्टिप्रतिपादके 'तम आसीत्तमसा गूढमग्रे' इति तमस एवादौ स्थिति स्पष्टमुक्ता । तम एव मुख्यम्, तस्यावरकमपि तम एवासीदिति तस्या श्रुतेरक्षरार्थं । अन्येषा सदादीनामारम्भे निषेध इति । अस्य च सूक्तस्य ऋषि परमेष्ठी प्रजापतिरिति तस्यैव वचनमेतदिति किमत पर प्रमाण स्यात् । भगवता मनुनापि प्रथमाध्यायारम्भे सृष्टिमुपक्रामता

"आसीदिद तमो भूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ।
अप्रतर्क्यमनिर्देश्य प्रसुप्तमिव सर्वत"

इति तमस एव स्वशब्देन सर्वत प्रथमत्वमुक्तम् 'प्रसुप्तमिव' इति तमो लक्षण स्वापश्चाप्यन्ते निर्दिष्ट । मनुस्मृतिर्मनोराज्ञया तच्छिष्येण भृगुणा ऋषिभ्य श्राविततेति तस्यापीयमुक्ति स्पष्टैव । मैत्रायणीये ब्राह्मणे च श्रूपे शाकायनेरियमुक्ति —"तम एवेदमग्रे आसीत्, तत्परे स्यात्, परेणेरित विषमत्व प्रत्ययात् । तद्वै रजसो रूपम् । तद्रज खल्वीरित विषमत्व प्रत्ययात् । तद्वै सत्त्वस्य रूपम्" इति । अय श्रुते पाठो ग्रन्थकृतैव टिप्पणे निवेशित । अत्र तमस प्राथम्य स्पष्टम् । परेणेरितमित्याद्युत्तरत्र व्याख्यायते ग्रन्थ एव । द्वैपायनो व्यासोऽपि पुराणेषु तथैवाह—तथाहि वायुपुराण आम्नाख्याते ब्रह्माण्डपुराणे—

'गुणसाम्ये तदा तस्मिन्न विभाग तमोमयम्' इत्यादि ।

एवमन्यत्रापि । तथा च तमस पूर्वत्वे मन्त्रब्राह्मणस्मृतिपुराणानामैकमत्य प्रतीयते । यच्च सर्वादिभूतम्, तत एव सर्वं जायत इति तमसो मुख्यत्व सुस्पष्ट सिद्ध्यतीति ।

(३६) अपरं तमःप्राधान्याधिकरणम्

[1]तमस्तदासीत् परगं परेणेरितं रजोऽभूद् विषमत्वमेत्य ।
रजोऽपि सत्त्वं ह्यभवत् परेणेरितं ततोऽस्मिन् ॥ रसोऽवभाति ॥३६॥

[2]ज्योतिष्मतस्तस्य रसस्य बन्धतो विभूतितो योगविशेषतोऽपि वा ।
अङ्गारवच्चन्द्रवदभ्रवत् तमस्त्रैभाव्यमुद्भाव्य विवर्ततेतराम् ॥३७॥

कृष्णोऽयमङ्गार इहाग्नितेजसा संभूय रक्त प्रथमं प्रजायते ।
अत्यग्निदग्धः पुनरेव शुक्लतामापद्यते तद्वदिद तमस्त्रिधा ॥३८॥

कृष्णं तमस्तेन परेण तेजसा सम्भूय रक्तं भयदुच्यते रजः ।
ततोऽतिसंबन्धवशात् तदुच्यते शुक्लं भवत् सत्त्वमिति त्रिरूपता ॥३९॥

कृष्णोऽपि चन्द्रः स विवस्वदंशुभिः स्वार्धेऽपि सपद्य विभाति भास्वरः ।
सान्ध्ये तमस्यन्तरितस्तु भास्वतो रक्तोऽशुराभाति तथा तमस्त्रिधा ॥४०॥

तमोऽप्रकाशं परतेजसाऽभितः सपद्य सत्त्वं भवतीह भास्वरम् ।
अल्पे तमस्यन्तरितं तु तत्परज्योती रजो रक्तमिवोपजायते ॥४१॥

---

[1] अथ प्रकारान्तरेण तमस प्राधान्यवादिना मतमाह् । पूर्वपद्यव्याख्यायामुद्धृता मैत्रेयश्रुतिं व्याचष्टे—परगम्—परे—रसे स्थितम्, तम परेण—रसेनैव ईरितम—प्रेरितम्, विषमता प्राप्य रजोरूपमभवत् । एवं रजोऽपि परेण प्रेरित सत्त्वमभवत् । सत्त्वे च रस—अवभाति—प्रकाशते ।

[2] उक्ताया. श्रुतेरभिप्राय स्फोटयति—रसो हि ज्योति—प्रकाशरूपम्, तेन पूर्वं व्याख्यातेपु बन्धयोगविभूतिसवन्धेपु एकतम सवन्धमेत्य तत्सवन्धादेव तमोरूपान्तरमापद्यते । तत्र दृष्टान्तत्रयमाह् । तमो हि कृष्णवर्णमुच्यते साख्यादिपु, रजो रक्तवर्णम्, सत्त्व च शुक्लवर्णम् । ततश्च यथा कृष्णवर्णोऽङ्गारोऽग्निना ज्योतिपा सवन्धमेत्य पूर्वं रक्तवर्णं, अनन्तर श्वेतवर्णश्च जायते, तथा तमोगुणोऽपि रजोरूपता सत्त्वरूपता च रसरबन्धात्प्रतिपद्यते । यथा च चन्द्र. स्वय कृष्णवर्णं सूर्यकिरणसबन्धात्सूर्यसमुखे भागे शुक्ल सपद्य—शुक्लता प्राप्य प्रकाशते । सूर्यात्पराङ्मुखोभागस्तु तस्य कृष्ण एव । अत एवामाया पृथिवीनिवासिना दृष्टिगोचरो भाग. सूर्यात् पराङ्मुख इति कृष्ण एव भवतीति अप्रकाशत्वान्न दृश्यते । अनयो शुक्लकृष्णयो. सन्धिगतो भागस्तु रक्तवर्णं स्यादित्यनुमीयते । यथा सन्ध्याकाले सूर्यस्य प्रकाशाल्पताया तमोमिश्रा सूर्यकिरणा रक्ता प्रतीयन्ते, तथैव चन्द्रस्यापि मध्यगत-भागो रक्त. स्यादेवेति । सा रक्तरूपता शुक्लस्य प्रकाशस्यैव तम सबन्धाज्जायते, इति सबद्ध तमोऽपि रक्तरूपत्वेन रजस्तया व्यपदिश्यते । एव तृतीये दृष्टान्ते अभ्रे मेघेऽपि स्फुट दृश्यते । यदा अत्यन्त श्यामवर्णो मेघ सूर्यस्यास्मद् दृष्टेश्च मध्भागे आयाति, तदा तस्य प्रान्तभागा सूर्यांशुसपृक्ता. श्वेता प्रतीयन्ते । मध्ये स्थिताश्च रक्ता प्रतीयन्ते । सर्वरूपेणावरकास्तु कृष्णा एवेति तद्वदेव तमसि त्रैगुण्य भवतीति सप्ताना पद्यानामादाय. सक्षिप्य सहैव व्याख्यात ।

आत्यन्तिकस्यापगमनस्य स्रष्टो भावस्तमावृत्य यदा स्थितः स्यात् ।
तत्प्रान्तभागा रविरश्मिशुभ्रा रचना उपान्त्या निबिडास्तु कृष्णाः ॥४२॥

एवं परंज्योतिरिदं यदीयावृत्या स्थितस्यापि समीपगस्य ।
शुक्ला विभागाः परसन्निकृष्टाः अनन्तरास्तत्र भवन्ति रक्ताः ॥४३॥

[1]न भाति तस्मिन्न विभाति तस्मिन् रतिर्न तस्मिन्निति कृष्णमुक्तम् ।
विरुद्धधर्मद्वययोगतस्तद्रक्तं च शुक्लं तु रसप्रकाशात् ॥४४॥

(४०) औत्पत्तिकत्रैगुण्यम्

[2]अथासुरेः पञ्चशिखस्य वा मते त्रयोऽप्यमी सत्त्वरजस्तमोगुणाः ।
पृथक् विभिन्नाश्च परस्पराश्रया न चान्यतोऽन्यस्य समुद्भवोऽभवत् ॥४५॥

---

[1] तमः कृष्णवर्णं कस्मादुच्यते—इति स्पष्टीकरोति । कृष्णे रूपे हि सर्वं लीयते, रूपान्तरं तत्र न प्रतीयते । यदा हि सर्वाणि रूपाणि एकीकृत्य निक्षिप्यन्ते, तदा तत्र कृष्णं रूपमेव भवतीति प्रागप्युक्तम् । तेन सर्वेषां रूपाणां मूर्छितानां कृष्णे वर्णे लयो भवति, मूर्छितसर्वरूपसमष्टिरेव वा कृष्णवर्णतया प्रतीयत इति स्पष्टीभवति । अनया रीत्या कृष्णवर्णस्यावरकत्वं सिद्धम् । तम इति ख्यातेऽन्धकारेऽपि किमपि न प्रतीयत इत्यावरकत्वं तस्य सिद्धमेव । तथैव या शक्तिः सर्वात्मना रसमावृणोति, अर्थात् यत्सम्बन्धेन रसप्रकाशो न जायते, सा शक्तिः कृष्णवर्णा तमोरूपा चोच्यते । त्रिधा हि रसो जगति सर्वपदार्थेषु भासते, सत्तारूपेण, ज्ञानरूपेण, आनन्दरूपेण च । अस्ति, भाति, प्रियम्—इति त्रिधा सर्वत्र प्रतीतिरिति सर्वमिदं व्याख्यातपूर्वम् । यत्र तु नास्ति, न भाति इति सत्ताभानयोरप्रतीतिः, न चाहृदये रतिः—प्रीतिरपि सम्भवति । तेन सर्वात्मना रस आवृत इति तस्य तमसः कृष्णवर्णत्वं चोपचारिकमुच्यते । यत्र तु अस्तीति, भाति, अप्रियत्वं न भातीति विरुद्धधर्मद्वययोगः, तद्रजो रक्तमुच्यते । तत्र प्रियत्वं तिरोहितं भवति, सत्ताभाने तु न तिरोहिते । त्रिधापि रसप्रकाशः तु सत्त्वमुच्यते शुक्लवर्णमिति । अत एव सर्वाणि जगतां रूपाणि यत्र तिरोहितानि स भगवान् विष्णुः, आद्या शक्तिश्च कृष्णरूपतयैवोपास्यते । यत्र तु सर्वाणि रूपाणि उद्रिक्तानि, स सर्वजगत्समष्टिरूपः शङ्करः षोडशी शक्तिश्च शुक्लवर्णतयोपास्यत इत्याद्यपि भाव्यम् । एवं तमःप्राधान्यवादिनां मतं द्वेधा व्याख्यातम् । एकमेव मतं प्रकारद्वयेन निरूपितमिति यावत् । एतद्ग्रन्थोक्तसिद्धान्तरीत्या तु उक्तासु श्रुतिस्मृतिषु तमःपदमावरणस्यैव बोधकम् । 'तम आसीत्' सर्वमावृतं तिरोहितमासीदित्यर्थः । तत एव श्रौतप्रक्रियातो भिन्नप्रक्रियाश्रयणादेवैते साङ्ख्याभासपदेन ग्रन्थकृतोक्ताः ।

[2] इत्यमनेकगुणप्राधान्यवादिनां मतान्युक्तानि । प्रसिद्धे साङ्ख्यदर्शने तु त्रयोऽपि गुणाः । सहचराः सममेव प्रवर्तन्ते, न त्वेकस्मादन्यज्जायते । न वा नियतं कस्यचिद् गुणस्य प्राधान्यम् । परस्परं सङ्घर्षात् कदाचित्कस्यचिदेकस्य प्राधान्यं भवति, कदाचिदपरस्य । इदं हि साङ्ख्यं कपिलेन भगवता प्रादुर्भावितम्, तच्छिष्येण आसुरिणा प्रचारितम्, तच्छिष्येण पञ्चशिखेन तु विस्तृतग्रन्थरचना कृतेति तत्परम्परा प्रथमे पादेन निर्दिष्टा । अग्रे तु तन्मतसारो विवृतः । सर्वेऽपि गुणा आदित एव विभिन्नाः, सर्वे च सहैव तिष्ठन्ति, एकं विनापरं क्वचिदपि न लभ्यते, तेन परस्पराश्रया एवैत उच्यन्ते ।

[१]व्यक्तं यदेतत् किमपीह दृश्यते सर्वस्य शक्तिः पृथगिष्यते गुणाः ।
ययात्मनि ब्रह्म रसोदयो भवेत् सर्वापि सा सत्त्वमितीह कथ्यते ॥४६॥

[२]आनन्दविज्ञानशमप्रपूर्णता यतो यतो ब्रह्म रसा इहात्मनि ।
तां तामिहाव्यक्तदशां प्रचक्षते सत्वं ततोऽन्यौ तु रजस्तमो गुणौ ॥४७॥

[३]यया यया कर्मबलोदयो भवेत् सर्वापि सा सा रज इष्यते गुणः ।
क्षोभेऽल्पता दुःखमुदेति वा यतो रजस्तदव्यक्तदशा प्रचक्षते ॥४८॥

[४]यया तयोरावरणं प्रजायते न भाति विज्ञानमुदेति नो सुखम् ।
क्रियाप्रवृत्तिर्न निवृत्तिरीहते सर्वाऽपि सा सा तम इष्यते गुणः ॥४९॥

[५]मोहोऽप्रकाशो यत एव शून्यता तमस्तदव्यक्तदशां प्रचक्षते ।
इत्थं त्रिधा धर्मविभक्तिशक्ति ये भवन्ति चाव्यक्तदशाहिते गुणाः ॥५०॥

न[६] तत्र सत्वं रससङ्गसिद्धं तमश्च नैतद् व्यतिरेकसिद्धम् ।
रजो न साध्यं सकलाः स्वतन्त्राः आद्यौ समावस्थतया प्रतीताः ॥५१॥

[*]परस्परेण प्रतिषिद्धवृत्तयस्त्रयोऽप्यमी सन्ति परस्पराश्रयाः ।
आवृण्वते वा गमयन्ति वा त्रयः प्रसादयन्तीति परस्पराहिताः ॥५२॥

---

[१] यद् जगति स्फुट प्रतीयते, तत्र सर्वत्र काचित् शक्तिरस्ति । सा शक्तिरेव गुणत्रयनाम्नाख्यायते । ब्रह्मपदेनात्र पुरुष उच्यते । यया शक्त्या आत्मनि स्वस्मिन् ब्रह्मरसस्य—आनन्दस्य उदयो भवेत्, सा शक्ति सत्त्वगुणनाम्ना व्यवह्रियते ।

[२] आनन्दसहचरा अन्येऽपि धर्मा सत्त्विका सन्ति—विज्ञानम्, शम —शान्ति, प्रपूर्णता—परितोष —तृष्णाया अभाव एते धर्मा अव्यक्तपदाभिधेयाया प्रकृतेर्यया परिणत्या उदयन्ते—सा सत्त्वगुणप्रधानावस्था, तद्विपरीतौ तु रजस्तमोगुणाविति ।

[३] कर्मण. तज्जनकस्य बलस्य वा उदयो यया शक्त्या, सा रज इत्युच्यते । कर्मणा क्षोभे सति अल्पता भवति, अल्पताया च दुःखमपि भवति, तस्माद् दुःखमपि रजसो रूपमुच्यते । सापीयमव्यक्तस्य प्रकृतेर्दशा ।

[४] तमोगुणस्वरूपबोधक स्पष्टार्थं पद्यम् । निवृत्तिरपि क्रिया, प्रवृत्तिप्रतिबन्धरूपा, सापि तमसि न जायते । केवलमालस्यमेव विजृम्भते । तमो लीन स्वस्मिन्नापदमपि न प्रतिकरोति ।

[५] पूर्वार्द्धेन तम एव विवृतम् । उत्तरार्द्धेनोपसहार । त्रिधा—त्रिप्रकारा ये वर्गा —आनन्दविज्ञानशमादिसमूह, क्रिया दुःख चापल्यादि, मोहालस्यादिश्च, तस्योत्पादिका विभक्ता-विभिन्ना या शक्ति तद्रूपास्ते गुणा अव्यक्तस्य प्रकृतेर्दशारूपा अवयवभूता इति यावत् ।

[६] यत्पूर्वेषु मतेपूक्तम्—सत्त्व रसेन सहैव सततसिद्धमस्ति, तम एव वा सर्वत पूर्वमस्ति, रजस्तु सन्धिगतमिति तत्सर्वं न युक्तम् । सर्वेऽपि स्वतन्त्रा सन्ति । एषा साम्यावस्थापि भवति, सैव प्रकृतिशब्देनाख्यायते ।

[*] एषा परस्पराश्रयत्वमपि, परस्परोपमर्देन विरुद्धत्वमपि । एको यदोदयते, तदा पर प्रतिबन्धातीति विरुद्धता । आवरणम्, गति., प्रसादश्चैषा कार्याणि । कार्याण्यपि क्वचित् परस्परसहचराणि भवन्तीत्यग्रे व्याख्यास्यते ।

[1]यथा हि संलग्नलवर्तिकात्मकैस्त्रिभिः स्वतन्त्रैः पृथगेव कर्तृभिः ।
परस्पराऽन्वाहितमिश्रवृत्तिभिर्द्रव्यं प्रकाशः क्रियते तथा गुणैः ॥५३॥

(४१) त्रैगुण्यपङ्क्तिकाधिकरणम्

[2]निगूढमारूढमुदूढमोतप्रोतं तथान्तर्निहितं च भूत्वा ।
त्रैगुण्यमेतद्धि परस्परेणोपयुज्य सम्भुज्य जगत्करोति ॥५४॥

[3]त्वचा पिनद्धोऽस्ति रसो रसेनाप्यस्थि पिनद्धं द्विफलास्थि यद्वत् ।
तथा गुणोऽन्येन गुणेन यत्रान्तर्धीयते गूढगुणक्रमः सः ॥५५॥

[4]सत्त्वं हि यत्राधिरजो रजोऽपि वा तमोऽप्युदारूढमिवानुलक्ष्यते ।
तमः स्फुटं तत्र रजोन्तरा हि तत् सत्त्वं रजस्यन्तरितं निगूहितम् ॥५६॥

[5]रजश्च सत्त्वं च तथा स्फुटं स्यात् तमः प्रबुद्धं प्रलयः स कालः ।
रजः प्रबुद्धं स हि सृष्टिकालः सत्त्वं प्रबुद्धं स हि मोक्षकालः ॥५७॥

तमः प्रबुद्धं [illegible] सुषुप्तिकालः स्वप्नान्तिकं स्यात् रजः प्रबुद्धम् ।
सत्त्वं प्रबुद्धं यदि जागरा सा प्रत्ययमित्थं भवति त्रिकालम् ॥५८॥

तमः प्रबुद्धं तदचेतनं स्याद्रजः प्रबुद्धं द्रुमजातयः स्युः ।
सत्त्वं प्रबुद्धं यदि चेतनं तत् त्रिभिर्गुणैः स्यात्त्रिविधो विसर्गः ॥५९॥

[6]तेजस्तथापोऽन्नमिति त्रयं सत् तदन्यथाऽप्येऽप्सु तदन्यथा स्यात् ।
तदन्यथा तेजसि भूमिभेदादेव गुणास्ते पृथगाश्रिताः स्युः ॥६०॥

---

[1] विरुद्धा अपि त्रयः कथं कार्यं साधयन्तीति दीपदृष्टान्तेनोच्यते । सर्वमिदं सांख्यतत्त्वकौमुद्यादौ स्पष्टम् ।

[2] गुणानां परस्परं सम्बन्धे पञ्च प्रकारा उच्यन्ते ।

[3] प्रथमस्य निगूढस्य विवरणम् । यथा त्वचा चर्मणा शरीरस्थो रसो द्रवभागः पिनद्ध—बद्धोऽस्ति रसेन च द्विधा मध्ये विछिन्ना यस्थीनि निबद्धानि—आवृतानि न दृश्यन्ते, तथा यत्रैकेन गुणेनापरः आवृतः । स आवृतो निगूढ उच्यते ।

[4] सत्त्वं यत्र रजस उपरि—सदाक्रम्य तिष्ठति, रजो वा तम आक्रम्य, तत्रोपरिस्थितमारूढमुच्यते, आक्रान्तं तु निगूढमिति ।

[5] एकैकस्यारूढस्योदाहरणानि गुणेषु, चेतनगतावस्थासु, जगतः पदार्थेषु च स्फुटं पद्यत्रयेण व्याख्यातानि ।

[6] कथमयं गुणप्रधानभावः तत्रोपपत्तिमाह—लोके तेजः, जलम्, पृथिवीति त्रीणि तत्त्वानि सत्पदेनोच्यन्ते । त्रिष्वपि च त्रीण्यपि अन्तर्गतानि, अत एव तानि त्रिवृत्कृतानीत्यप्युच्यन्ते । परं परस्परसंमिश्रणेऽपि तेषां स्वरूपं कार्यं चायथैव दृश्यते, गुणप्रधानभावात् । तद्वदेव सत्त्वादिगुणानामपि, गुणप्रधानभावेन विभिन्नकार्यकारित्वं द्रष्टव्यमित्यर्थः ।

[१]सर्गे यर्वकत्र गुणास्त्रयः स्युर्गुण. स एकोऽत्र भवेत्प्रधानः ।
स भूमिकारूढगुणक्रमः स्यात्ततो भवन्ति त्रिविधा विसर्गा. ॥६१॥

[२]अष्टोर्ध्वत. सत्त्वविशालसर्गा रजो विशालः किल मध्यसर्गः ।
तमोविशाला इह मूलसर्गाः पञ्चेति सर्गत्रयमाहुरेतत् ॥६२॥

[३]*एकैकसर्गोऽपि पुनस्त्रिधा भवेत् स सात्त्विको राजस एव तामसः ।*
तेषां त्रयाणामपि जीवने पुनस्तावृत्तय. स्युस्त्रिविधा गुणक्रमात् ॥६३॥

[४]*अयो यथा चक्षुषि शुक्लमण्डले निविष्टमासीदतिकृष्णमण्डलम् ।*
नाभौ पुनस्तस्य च कृष्णतारकाभिधीयते तद्वदिमे गुणा. क्वचित् ॥६४॥

[५]पश्याम्यहं देवमिति प्रतीतिर्दृगात्मदेवैस्त्रिभिरेकमूर्तिः ।
तत्रैकतोऽन्त.करणं स देवोऽन्यतोऽन्तरे दर्शनवृत्तिरेति ॥६५॥

---

[१] आरूढस्यैवोदाहरणमन्यदप्युच्यते—एकत्र सर्गे-सृष्टौ त्रयोऽपि गुणा स्यु, परमेकस्तत्र प्रधानो भवेत् । *स प्रधान एव भूमिकाम् आरूढ इत्युच्यते ।* भूमिकायास्तत्तत्सर्गरूपसपत्ते सपादक इति यावत् । *अनेन क्रमेण* त्रिविधा विसर्गा —प्राणिना सृष्टयो भवन्ति । केचित्सत्त्व-प्रधाना प्राणिन, केचिद्रज प्रधाना, केचित्तम प्रधाना इति ।

[२] *मनुष्यादूर्ध्वम्—मनुष्यादधिकशक्तिशालिनो अष्टविधा प्राणिनो भवन्ति—ते ब्रह्मा,* प्रजापति, इन्द्र इति तिस्रो देवविधा, पितर, गन्धर्वा, यक्षा, राक्षसा, पिशाचा इति पञ्च उपदेवा साख्ये परिगणिता । एते सत्त्वविशाला—सत्त्वगुणप्रधाना । मध्ये मनुष्यो रजोगुणप्रधाना । अतएव विविधा क्रियाशीला । मूलसर्गा—प्रथमोत्पन्ना मनुष्याद-वरकक्ष्या पञ्च तिर्यग् योनय, स्थावरा, सरीसृपा, पक्षिण, मृगा, पशव इति । आरण्यका *मृगा उच्यन्ते, ग्राम्यास्तु पशव इत्यनयोर्भेद । एते पञ्च तम प्रधाना इति त्रिविध सर्ग* साख्ये व्याख्यात ।

[३] सत्त्वप्रधानेष्वपि पुनस्त्रयो भेदा, क्वचिद्रजसोऽधिकोऽनुवेध, ते सात्त्विकराजसा, क्वचित्तमसोऽधिकेऽनुवेधे *सात्त्विकतामसा, क्वचित्तु अनुवेधोऽल्प, सत्त्वमेव प्रधानम्—ते* सात्त्विकसात्त्विका । एव रज—प्रधानेषु मनुष्येष्वपि अनुवेधतारतम्येन राजससात्त्विका, राजराजसा, राजसतामसा इति भेदा, तम प्रधानेषु तिर्यक्ष्वपि सत्त्वरजसोऽनुवेधतारतम्येनैव भेदा ऊह्या—तामससात्त्विका इत्याद्या । तेषामपि च वृत्तिषु कदाचित्सत्त्वादीना प्राधान्य भवतीति पुनरपि गुणत्रयानुवेधस्तत्र विकल्पनीय । शुद्ध एकैकगुण कदापि न भवति । अनुवेध सदा तिष्ठत्येव, *तस्य तारतम्येन* चानन्तभेदा *प्रकृतयो भवन्तीत्याशय ।*

[४] एकस्मिन् पर कथमारूढ इति स्पष्ट बोधनाय दृष्टान्तमाह—एकत्रैव चक्षुषि यथा शुक्लकृष्णकेन्द्रस्थकनीनिकागत निविडकृष्णरूपाणि एकस्मिन् रूपे परस्यारूढता केन्द्रगते केषाचित्तु तारके पीतरूपता, रक्तरूपतापि वा भवति, त्रयस्यापि यथा परस्परारूढता दृश्यते, तथैव सत्त्वादिगुणा अपि परस्परमारूढा भवन्ति ।

[५] गुणाना परस्पराहोरणस्योदाहरणमाह, यदा कश्चिन्मनुष्यो देवप्रतिमा वा, देवनामक कचन मनुष्य वा पश्यति, तदा 'अह देव पश्यामि' इति या प्रतीतिर्भवति, तत्र प्रतीतौ अह

तत्रायमन्तःकरणस्य देवमनुप्रसादः स परो विकाशः ।
तत्राहिता येन्द्रियवृत्तिरेषा क्रिया तदन्तर्निहितः स देवः ॥६६॥
योऽयं विकाशस्तदुदेति सत्त्वं रजस्तु तत्रेन्द्रियवृत्तिरेषा ।
तत्राहितो यो विषयस्तमस्तत्त्रैगुण्यमित्यं प्रभवत्युदूढम् ॥६७॥
[1]सुप्तः क्वचिद्वल्गति पूरुषोऽयं तत्रास्य निद्रा बलवत्तमोऽभूत् ।
वाग्वृत्तिरस्मिन्नुदिता रजस्तत् सत्त्वं तु तत्रान्तरितात्पसंज्ञा ॥६८॥
[2]त्रिरूप बिन्दुत्रयवत्त्रिकोणैस्त्रिभिस्त्रिकोणं क्रियतां पुनस्तैः ।
त्रिभिस्त्रिकोणं क्रियतां तयेह त्रैगुण्यवति त्रिगुणे गुणाः स्युः ॥६९॥
[3]ओतं पुनः प्रोतमिदं गुणत्रयं परस्परस्मिन्नतिसंकुलं तथा ।
सपद्यते येन विशिष्य शक्यते न मुख्यता वेत्तुमथो न गौणता ॥७०॥

पदवाच्यो द्रष्टा आत्मा, देव पदवाच्यो ज्ञानविषय , पश्यामि पदवाच्या दृष्टिश्चेति त्रयोऽपि प्रतीयन्ते । शुद्ध आत्मनि क्रियाविरहादन्त करणमेव वस्तुतो द्रष्टृ भवतीति मूले द्रष्टु स्थाने अन्त करणमेवोपात्तम् । तत्र दृष्टेर्मध्ये, तस्या एकस्या दिशि आत्मना सबन्ध अपरस्यां दिशि तु विषयेण देवपदवाच्येन । आत्मा प्रत्यक्, विषयस्तु पराक् । स देवनामकं कञ्चिद् विषयमालोक्यान्त करणे प्रसाद —प्रीतिर्जायते, अन्त करण प्रसादमय प्रीतिमय वा भवति, तत्सत्त्वस्य गुणस्य रूपम् । अन्त करणमवच्छित्यात्, तत्रान्त करणे स्थिता वृत्तिरूपा दृष्टिस्तु क्रियारूपतया रजसो रूपम् । विषयस्तु अन्त करणस्य अन्या वृत्तीरावृणोति, यदेको विषयो भासते, तदान्ये न भासन्ते—इत्यावरकत्वाद्विषयस्तमसो रूपम् । तत्र सत्त्वभूयता गतेऽन्त - करणे दृष्टिरूप रज आरूढम्, रजसि तु तमो रूपो विषय आरूढ इति स्पष्ट परस्परमुद्रूढभाव — इति पद्यत्रयस्य व्याख्या ।

[1] अथोदाहरणान्तरमाह—यदा सुप्त पुरुष तस्यामेव दशायां वल्गति यत् किञ्चिद् जल्पते । बहूनामेव शिशूनां प्रकृतिर्भवति, यत् सुप्ता बहु भाषन्ते । कदाचित्तु सर्वं एव किञ्चिज्जल्पते यदस्पष्टमन्ये शृण्वन्ति । अत्र निद्रा तमोगुणवृत्ति , सा प्रबला । या तदानो वाग्— वृत्तिरुदिता, सा रजसो रूपम् । विना च ज्ञान वाग्वृत्तिर्नोदितीति अन्तर्निहित स्वल्पं निगूढं ज्ञानमपि तत्रानुमीयते, तत् सत्त्वरूपम् । एव तमसि रज आरूढम्, रजसि च सत्त्वमिति स्फुट उद्रूढभाव ।

[2] तन्त्रमार्गोपासका यथा पूर्वं बिन्दुत्रिकोणं लिखन्ति—त्रीन् बिन्दूनेव विभिन्नदिक्षु विलिख्य त्रिकोणरूपता नयन्ति, पुनश्च त्रिभिस्त्रिकोणैरेक त्रिकोण सपादयन्ति, पुनरपि तथा- विधैस्त्रिभिस्त्रिकोणैरेकं मन्त्र संपाद्यते । तत्र यथा एकैकस्मिन् त्रिकोणे त्रिकोणान्तराणि आरूढानि भवन्ति, तथैव गुणाना परस्परमारोह्यारोहकभावः प्रत्येतव्य इत्यर्थं ।

[3] उक्ते उद्रूढभावे इयानयोऽस्य गुणस्य, इयाश्चास्येति, अशपार्थक्य स्फुट प्रतीयते । यत्र तु पृथक् पृथगशपार्थक्यमपि न प्रत्येतु शक्यते, परस्पर सवलिता एव गुणाना वृत्तयो भवेयु, स ओतप्रोतभावो नाम चतुर्थं प्रकार । अत्र को गुणो मुख्य , कश्च तत्राप्रधानता गत इति वेत्तु न शक्यते । यत्र गुणत्रयम्, परस्पर सकुल सपद्यते, येन मुख्यता, गौणता वा

[१]नवप्रसङ्गे पुरुषेण योषितो हर्षस्त्रपामोहनवेदनाः पृथक् ।
यत्र स्त्रियः स्यात् प्रसवस्य वेदना सत्त्वे रजस्तत्र रजोगतं तमः ॥७१॥

[२]नियुध्यतां मोहघनोपलब्धि यः सत्त्व रजस्थं च रजस्तमोगतम् ।
महोत्सवे यत्र सुखश्रमार्तयो व्यामोहनं वा तदिदं रजः परम् ॥७२॥

[३]बन्दीकृतस्याथ नरस्य पक्षिणः पशोर्बुभुक्षां गमितस्य भूयसा ।
यदन्नदानादिविशिष्टचर्ययोपचर्यते सत्त्वमिदं रजोगतम् ॥७३॥

[४]इत्थं सुखं दुःखमथैव मोहो ज्ञान क्रियाऽऽलस्यमिति त्रयो वा ।
धर्मा गुणानामितरेतरस्या परस्परेणेह भवन्ति विद्धाः ॥७४॥

[५]क्वचित्तु सकोचविकाशयोगतो बहिः प्रसृप्यान्तरुपैति पर्ययात् ।
सत्त्वे समुद्रे प्रणिधीयते तमो हानौ तु सत्त्वस्य तमोऽनुवर्धते ॥७५॥

न वेत्तु शक्यते, तद् ओत प्रोतमित्यन्वय । एकदा ओतम्, पुन तत्रैव प्रोतमिति पुन पद—निर्देश । यल्लोके 'ताना, बाना' इति भाषायामुच्यते । यथा पटे ओतप्रोतभावेन स्थितास्तन्तव पृथक् पृथग् विवक्तु न शक्यन्ते, तथा गुणत्रयमपि क्वचिद्भवतीत्यर्थ ।

[१] ओतप्रोतगुणानामुदाहरणान्याह—स्त्रिया पुरुषेण सह नवे रतिप्रसङ्गे हर्ष , लज्जा, मोहनम्, लज्जादिना स्तम्भ , वेदना पीडा च युगपद्भवन्ति । तत्र हर्ष सत्त्वकार्यम्, त्रपाजनित मोहनम्—तम कार्यम्, वेदना तु रज कार्यम् । एषा प्रविभागस्तदात्वे कर्तुं न शक्यते, इयदशे सत्त्वम्, इयदशे रज इत्यादि । तथैव यत्र स्त्रिया प्रसवो भवति, तत्रापि वेदना, तज्जनितो मोह , सन्तानप्राप्तिहर्षश्च युगपदेव भवन्ति । तत्र पुत्रप्राप्तिहर्षे वेदनाजनक रजोऽपि प्रोतम्, तत्रैव च मोहनरूप तमोऽपि प्रोतम् ।

[२] उदाहरणान्तरम्—युध्यमाना एव केचित्पुरुषा 'जयोऽस्माभिर्लब्ध , तेन राज्य सपद वा प्राप्स्यामहे' इति निश्चिन्वन्ति तस्मिन्नेव क्षणे च केषाचित्प्रहारजनिता मूर्छापि भवति, तत्र युद्धक्रिया—रज , धनप्राप्तिहर्ष सत्त्वम्, मूर्छा च तम —इति युद्धे रजसि सत्त्व प्रोतम्, तदुभय च तमसि मोहे प्रोतम्, तथैव यदा कस्यचिद् गृहे विवाहादिर्महोत्सव प्रवर्तते, तदा सुखम्, श्रमजन्या वेदना, उभयजन्यो निद्रादिरूप स्तम्भश्च युगपदेव जायन्ते । तत्र मुख्ये रजसि सत्त्व तमश्चापि प्रोतम् ।

[३] अन्यदुदाहरणम्—कश्चित्पुरुष कञ्चित् पक्षिण निरुध्य बन्दीकरोति । स च तदैव बुभुक्षित दृष्ट्वा अन्नपानादिविशिष्टचर्यया तमुपचरत्यपि । तत्र बन्धन रज कार्यम्, तत्सहचरी तत्परिचर्या तु सत्त्वकार्यम्—इति रजसि सत्त्व प्रोतम् ।

[४] एव सत्त्वादिकार्याणा सुखदु खमोहाना ज्ञानक्रियालस्याना च यत्र साहचर्यं दृश्यते, तत्र तज्जनकाना सत्त्वादिगुणानामोतप्रोतभावापरपर्याय परस्परानुवेधो विज्ञातव्य इति ।

[५] अथ पञ्चम भेदमुदाहरति—क्वचित् कश्चिद् गुण सकोचविकासाभ्या धर्माभ्या युज्यमानो विकासेन बहि प्रसरण प्राप्य सकोचेन विपर्ययम्—वैपरीत्यम् अन्तर्गामित्व प्राप्नोति, सोऽय पञ्चम. प्रकारो अन्तर्निहितनामा । यथा सत्त्वे समुद्रे—समुद्रत्वेन कल्पिते सत्त्वे,

[1]विज्ञानमन्तःकरणे हि कारणे सूक्ष्मे ततः स्थूलतनौ प्रवर्तते ।
सङ्कुच्य सूक्ष्मेऽथ च कारणेऽथवा विश्राम्यतीत्यस्य दशात्रयी भवेत् ॥७६॥

[2]चर्मान्तविश्रान्तमिदं हि जागरः स्वप्नान्तिकं स्याद्यदि भौतिकं त्यजत् ।
सूक्ष्मान्तविश्रान्तमिदं भवेद्यदि सुप्तिर्भवेत् कारणमात्रग यदि ॥७७॥

[3]इत्थं गुणास्ते पृथगुल्वणास्त्रयः परस्परेणानुचरन्ति पञ्चधा ।
परस्परासक्तविमुक्तरूपिणस्ते पूरुषे भोक्तरि भान्ति सर्वदा ॥७८॥

[4]यथा समुद्रप्रकृतिः पयोमरुत् पांसुप्लवाद्यैर्विततैः समन्ततः ।
परस्परेण प्रहतैर्वियोजितैरायोजितैरूर्मिमती प्रदृश्यते ॥७९॥

सा पूरुषस्य प्रकृतिस्तथामितो रूपैस्त्रिभिः सत्त्वरजस्तमोमयी ।
परस्परेण प्रहतैर्वियोजितैरायोजितैरूर्मिमती प्रवर्तते ॥८०॥

इत्थं तरङ्गायितरूपशालिनामेषां गुणानां हि परस्परेण ये ।
भङ्गाः स्युरासङ्गवशादनेकधा तानेव पश्यामि जगद्यदीक्ष्यते ॥८१॥

तमो गुणो निलीयते, सत्त्वस्य हानौ तु तमः पुनरनुवर्तते—विकसतीत्यर्थः । इमौ सङ्कोच-विकासावेवास्य प्रथमभेदात्रिगूढनाम्ना निरूपिताद् भेदकौ ।

[1] पूर्वोक्तौ सङ्कोचविकासावुदाहरति—प्राणिषु वृत्तिरूपेणोदितं विज्ञानं पूर्वमन्तःकरणे तत्रापि प्रथमं कारणशरीरे, पश्चात् सूक्ष्मशरीरे, अन्ते तु स्थूलशरीरेऽपि व्याप्नोति, येन वयं स्थूलशरीरेऽपि शीतोष्णाद्यनुभवाम, पिपीलिकास्पर्शादि च परिचिनुम । सोऽयं विज्ञानस्य सत्त्वगुणकार्यस्य विकासः । कदाचित्तु स्थूलाच्छरीरात्सूक्ष्मशरीरे, ततोऽपि च कारणशरीरे निलीयते, सोऽयं सङ्कोचः ।

[2] आभ्यामेव सङ्कोचविकासाभ्यामवस्थात्रयं जायते इत्याह—यदा विकसद् विज्ञानं चर्मपर्यन्तं विश्रान्तं भवति, तदा जाग्रदवस्थोच्यते । यदा तु सङ्कुचद् भौतिकम्—पञ्चभूतमयं स्थूलशरीरं त्यजत् सूक्ष्मान्ते—सूक्ष्मशरीरे विश्रान्तं भवेत् तदा स्वप्नान्तिकम्—स्वप्नावस्थे-त्युच्यते । यदा तु पुनरपि सङ्कुच्य कारणशरीरमात्रं आयाति तदा सुषुप्तिरवस्थेति । अत्र जाग्रदवस्थायां त्रिषु शरीरेषु व्यापके सत्त्वे समुद्भूते तमो निलीनम् । सत्त्वे सङ्कुचति तु स्थूलशरीरे सूक्ष्मशरीरे च क्रमेण पुनस्तमोऽज्ञानरूपेण प्रवृत्तमित्याशयः ।

[3] प्रकरणमुपसंहरति—पूर्वार्द्धं स्पष्टार्थम् । उल्वणः—उद्बुद्धाः—व्यक्ता इति यावत् । एषां रूपाणि परस्परमाबद्धानि—संवलितानि कदाचिद् भवन्ति कदाचित्तु विमुक्तानि । विमुक्तपदेनापि सर्वथेतरवियोगो न प्रतिपाद्यते, अपि तु एकस्य प्राबल्ये अपरस्याभिभूतत्वमेवेति ।

[4] स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थं दृष्टान्तमाह—पयः-जलम् मरुद्-वायुः, पांसुः-उड्डीयमाना धूलिः, प्लवा—उडुपाद्याः । समन्ततो विततैरेतैः, परस्परमाहतैः, कदाचित्संयुक्तैः, कदाचिद्वि-युक्तैश्च यथा समुद्रस्य प्रकृतिः—अवस्था ऊर्मिमती—लहरीभिराक्रान्ता दृश्यते । तथैव सत्त्वादिगुणैः सम्मिलितैर्वियोजितैश्च पुरुषस्य प्रकृतिः—दशापि ऊर्मिमती अनुभूयते । वस्तुतस्तु गुणानामवस्थाविशेषैः पुरुषस्य न कोऽपि विकार इत्याशयः । इत्थं गुणानां परस्परमाघात-प्रत्याघाताद्या एव पूर्वं प्रतिपादिता दृश्यजगद्रूपमित्यन्तिमेन पद्येनोक्तम् ।

(४२) [1]उत्पन्नशिष्टत्रैगुण्याधिकरणम्

केचित्पुन प्राहुरिमे त्रयो गुणा एको गुणो नैतदिद पृथक् त्रयम् ।
अव्यक्तमेतत्प्रथम तदेकवत् त्रिधा भवेद्व्यक्तिदशामुपेत्य तत् ॥८२॥

[2]शक्तौ रसे कर्म तदस्तिनास्ति मत् तदेकमेवोत्तरतस्त्रिधा भवेत् ।
प्रवर्तना चापि निवर्तना रजस्तदन्तरे सत्त्वमथो तमो भवेत् ॥८३॥

[3]प्रवर्तनान्ते च निवर्तनादित स्तम्भ स्थिति स्यात्तम उच्यते हि तत् ।
प्रवर्तनादौ च निवर्तनान्तत स्थितिर्मत सत्त्व मिति क्वचिन्मतम् ॥८४॥

[4]निवर्तन सत्त्वमथ प्रवर्तन रजस्तम स्तम्भ इति क्रियात्रयम् ।
यथा यथा कर्म निवर्तते क्रमात् तथा तथा सत्त्वगुण प्रसीदति ॥८५॥

---

[1]अथापरमपि मतमुच्यते । अत्र मते सत्त्वादिगुणा न तत्तद्वस्तूत्पादका , यथा साख्यनये प्रोक्ता । अपि तु उत्पन्नेषु पदार्थेषु विशेषाधायका इमे भवन्ति । तत एवेद त्रैगुण्यमुत्पन्नेषु पदार्थेषु शिष्ट व्यवह्रियते, यद्वा उत्पन्नाना विशेषणमिद भवतीत्यधिकरणार्थ । गुणानामेक—मव्यक्त तु रूप ब्रह्मण पुरुषस्य वा शक्ति सैव सर्वोत्पादिका न तु पृथग् गुणा उत्पादका इति प्रथमेन पद्येनोक्तम् ।

[2] रसे या शक्तिरत्र ग्रन्थे विस्तरेणोक्ता, या च अस्तिनास्तिरूपा अर्थादुत्पन्नप्रध्वसिनी प्रतिक्षणम्, कर्मपदवाच्या च । सैव मुख्या अव्यक्तपदवाच्या । सैव त्रिभि शब्दैरुच्यते । प्रवर्तना, निवर्तना च कर्मण स्वरूपम्, तदेव रज । एतयोरन्तरे मध्ये तु सत्त्व तमश्च व्यवह्रियेते ।

[3] द्विधा हि गुणाना रूप साख्यमतेन पूर्वस्मिन्नधिकरण उक्तम्, स्थितिगतिभेदेन, सुखदु खमोहभेदेन च तदुत्पादका गुणा अनुमीयन्त इति । तत्र स्थितिगती रसापेक्षे एव व्यवह्रियेते इत्याह । गतिस्थिती न वस्तुतो भिन्ने, अपि त्वेकस्यैव कर्मणोऽवस्थाविशेषौ । गतेरारम्भे अन्ते चावश्य स्थितिर्दृश्यते, अन्यथा स्थिति विना गतिव्यवहार एव न स्यात् । स्थित कश्चिद् गन्तु प्रवर्तते, अन्ते च पुन स्थितो भवति, तदेव गतिरुच्यते । स्थितिर्यदि न स्याद्, गतिव्यवहार एव तर्हि किमाधार स्यात् । तत्र प्रवृत्तेरन्ते, निवृत्तेश्चादौ या स्तम्भरूपा स्थिति , सा तम उच्यते । निवृत्तिरेव सत्त्वजनिकेति केचिद्वदन्ति ।

[4] अपरे त्वेव निर्ब्रुवन्ति—निवृत्तिरेव सत्त्वम्, प्रवृत्तिस्तु रज , प्रवृत्तिव्याघातस्तु तम ति । तस्मादेकैव क्रिया त्रिरूपा । वस्तुतस्तु रसापेक्ष एवाय व्यवहार इति व्युत्पादयति क्रियारूप रजो यथा यथा निवर्तते, तथा तथा सत्त्वगुण प्रसीदति—आविर्भवतीत्यर्थ । स्वयमाविर्भवच्च रसमपि प्रसादयति—प्रकटयतीत्यर्थ । तस्मादेव कारणादिद सत्त्वमुच्यते । सदिति रसस्य नामेत्यसकृदुक्तम् । तस्य सतोऽय भाव—तदभिव्यञ्जक इति तत एव तत्र सत्त्वशब्दप्रयोग । तम शब्दप्रयोगोऽपि रसस्यावरणादेवेति पूर्वाधिकरण एव व्याख्यातम् । तस्मादेकस्या एव क्रियाया रसप्रसादनात् सत्त्वनाम, आवरणात्तु तमो नामेति रसमपेक्ष्यैवाय व्यवहार । यदि रसेन सबन्धो न स्यात् , तर्हि क्रिया क्रियापदेन रज पदेनैव वा उच्येत,

प्रसादयत्येष रसं यतस्ततः सत्वं यतस्तं वृणुते तमस्ततः ।
स्थिरं रसं यत्र भवेत्तमो रजस्तदेक एवाप्ययमनेकवद्भवेत् ॥८६॥

[1]एको हि रामः विभिद्यते यथा भ्राता च पुत्रश्च पिता च कस्यचित् ।
पितारय पुत्री तनयः स्वमातरं पतिः स्वपत्नीं च निरीक्षतेऽन्यथा ॥८७॥

यदा हितायाचरतीति मिन्नतामयाहितायाचरतीति शत्रुताम् ।
तटस्थता नोभययापि वा चरन्नुपैति एकोऽपि गुणस्तथा त्रिधा ॥८८॥

स्त्रियः स्तनग्राहिणि पुत्रयोऽन्यथा भवन्ति पत्यौ तनये विचित्सके ।
रिपौ च मित्रे च समेऽन्यथा पुनः परासु पत्नीजननीषु चान्यथा ॥८९॥

एकां स्त्रियं पश्यति चान्यथाऽन्यथो भ्राता पिता पुत्रपती यतिः परः ।
ततस्तथा वृत्युदये प्रयोजकः संस्कारभेदः प्रकृतेः प्रतीयते ॥९०॥

[2]इत्थं गुणाः सत्वरजस्तमांसि क्षेत्रज्ञनिष्ठाः पुरुषस्य धर्माः ।
[3]साङ्ख्येषु योक्ताः पृथगात्मदृष्ट्याः स्वल्पस्तदाभास इहेरितोऽयम् ॥९१॥

इति सांख्याभासाः ।

इति ब्रह्मविज्ञाने परविद्यायामुत्तरार्धे ब्रह्मप्रतिपत्तिविभागे गुणाधिकारः पूर्णः ॥

न तु त्रित्वं तत्र व्यवहृतं स्यात् । तस्मादसम्बन्धापेक्षमेव त्रित्वम् । एकैव क्रिया त्रिधा व्यवह्रियत इत्यर्थः ।

[1] यत्चापि सुखदुःखमोहभेद उक्तः, सोऽपि भोक्तृपुरुषापेक्ष एव । नहि पदार्थेषु सुखदुःखादनुस्यूतम् । यद्येव स्यात्, तर्हि यः पदार्थः सुखकरः, स सर्वेषां सुखकर एव स्यात् । दृश्यते त्वन्यथा, अस्माकमत्यन्तदुःखदमपि कण्टकमुष्ट्रस्यात्यन्तसुखदमिति । अस्माकं सुखदमपि च घृतं मधु मक्षिकादीनां घातकमिति । मनुष्येष्वपि काचित् स्त्री स्वामिनं सुखदा, सपत्नीनां सैव दुःखदेति । एकस्यैव त्रिरूपत्वात् कश्चिदयं कस्यचित्सुखरूपसमुद्भव, कञ्चित्प्रति च दुःखरूप इति साङ्ख्यप्रक्रिया न बुद्धिप्रसादिनी । कुत्र कञ्चित्प्रति सुखरूपमेव, अपरं प्रति च दुःखरूपमेवेति अत्र उपपत्तिविरहात् । तस्माद्यथैकस्मिन्नेव पुरुषे विभिन्नाना पुत्रभ्रात्रादीनाम् 'मम पितायम्' 'मम भ्रातायम्' 'मम पुत्रोऽयम्' इति वृत्तिभेदाः, व्यवहारभेदाश्च, तथैव भोक्तुरन्तःकरणापेक्षा एव सुखदुःखमोहभेदा अपीत्येव बुद्धौ सम्यग् भासते । एते वृत्तिभेदा व्यवहारभेदा एव च मन्त्रभिः पद्यैः सरलैर्विवृता । न तत्र व्याख्यापेक्षा । ततश्च तत्तदन्तःकरणस्थितः संस्कारविशेष एवैव विविधवृत्तिप्रयोजकः, न तु तत्तत्पदार्थगताः सत्त्वादिगुणा इत्युपसंहृतम् ।

[2] अस्य प्रकरणस्योपसंहारः—इमे सुखदुःखमोहरूपाः सत्त्वादिगुणाः क्षेत्रज्ञे भोक्तरि पुरुष एव संस्काररूपेण स्थिताः, न तु तत्तदर्थनिष्ठा इति ।

[3] सर्वप्रकरणोपसंहारः—इत्थं विभिन्नसांख्योक्तानि वैदिकप्रक्रियातो भिन्नानि मतान्यत्र संक्षेपेण दर्शितानीति ।

(४३) कर्मरूपाधिकरणम् ।

[1]व्याचक्ष्महे ब्रह्मणि कर्मरूपाण्येकस्य पश्यन्ति यतोऽन्यथात्वम् ।
यस्योदयश्च प्रलयश्च रूपं तत् कर्म तद्यच्चास्त्यमृतेन पूर्णम् ॥१॥

[2]अव्यक्तसुप्तं किल शून्यसंज्ञं तन्मृत्यु सुप्त तु निरात्मसुप्तम् ।
यद्व्यक्तमात्मन्वि बलानुसृष्टं पूर्णं बलं कर्मपदे तदाहुः ॥२॥

तच्चोदयानुप्रलयप्रभेदात् प्रतीयते कर्म पुनस्त्रिधेदम् ।
भिन्नोदयानुप्रलयोऽस्ति यावास्तावान् स वेदो भवतीह भिन्नः ॥३॥

[3]यः कर्मवेदः क्षणिकः स एकः सान्तानिकोऽन्य. क्रमिको द्वितीयः ।
प्रावाहिको यः स परस्तृतीयस्तस्मिन् द्वितीयः प्रथमो द्वितीये ॥४॥

यदस्ति मुख्यं क्षणिक स्वरूपं क्षणेन तत्र प्रलयोदयौ स्तः ।
तैरप्यसख्यैः क्षणिकैः सुदृब्ध सान्तानिकं तस्य परं स्वरूपम् ॥५॥

---

[1] बलम्, शक्ति, कर्मेत्येक एवार्थं । प्रसुप्तावस्था बलम्, कुर्वद्रूपावस्था शक्ति, प्रकटितावस्था तु कर्म, क्रिया चेत्यादावेव निर्दिष्टम् । तत्र बलस्य शक्तेश्च विवरण कृतम्, इदानी कर्म क्रियापरपर्याय विव्रियते । इद च नित्यमपि ब्रह्मापरपर्यायस्य रसस्यैवाश्रयेण तिष्ठतीत्यप्यसकृन्निरूपितम् । तदेवारम्भे स्मरणार्थमुच्यते । ब्रह्मणि कर्मणो रूपाणि व्यचक्ष्महे, यै रूपै एकस्यापि ब्रह्मणो अन्यथात्वम्—नानारूपता पश्यन्ति जना इत्यन्वय । तस्य कर्मण उदयश्च प्रलयश्चेत्येव स्वरूपम्, कर्म उत्पन्नप्रध्वसिभवतीत्यर्थं । एवविधस्य प्रतीतिरेव कथ स्यादित्यपेक्षायामाह—तद्बलम् अमृतेन पूर्णमस्तीति । अमृत रसमाश्रित्यैव तस्य प्रतीतिर्भवति, न तु निराधार कदापि प्रतीयते । तदुक्त व्याकरणमहाभाष्यकृता "क्रिया नामेयमत्यन्ता परिदृष्टा, न शक्या पिण्डीभूता प्रदर्शयितुम्" इति ।

[2] बलस्य तिस्रोऽवस्था पुन स्मारयति—यत् सुप्तमव्यक्तरूप मृत्यु—बलम्, तत् शून्यमुच्यते । यदि व्यक्ति गतमपि कार्याक्षमम्—तर्हि तत् निरात्मसुप्तमित्युच्यते । यदा तु बलेनोत्पादित कर्म आत्मन्वि भवति—रसमात्मतया गृह्णाति, तदा तत् पूर्णमुच्यते । कर्मापि अत्र पूर्णमुच्यते, बलमपि च कर्मोत्पाद्यैव पूर्णं भवति ।

[3] कर्मण त्रिधा वेदमाह, वेदो नाम ज्ञानम् । कर्म त्रिधा विज्ञायते, अर्थात् तस्य त्रीणि रूपाणि भवन्ति । मुख्यं रूपमस्य क्षणिकम्, यस्मिन् क्षणे उत्पद्यते, तदैव विलीयत इति । यदा तु तस्य क्रमेण सन्तानो भवति आत्मान रसमालम्ब्य, तत् क्रमरूपेण स्थापितामापद्यते, तत्तस्य सान्तानिक द्वितीय रूपम् । अथ सन्तानोऽपि यदा प्रवाहरूपेण स्थायी भवति, तत् तृतीय प्रावाहिक रूपम् । एषु च प्रावाहिके सान्तानिकमन्तर्भूतम्, सान्तानिके च क्षणिकमन्तर्भूतम् । क्षणिकमेव सन्तानरूप जायते, सन्तान एव च प्रवाही भवतीत्यर्थं । अग्रिमे पद्ये एतदेव स्पष्ट विवृतम् । असख्यैरित्यस्यायमर्थो यत्कतिभि क्षणिकै सान्तानिक रूप निष्पद्यत इति सख्यानियमो नास्ति । किञ्चित् सान्तानिक रूप दशभि क्षणिकै, किञ्चित्तु शताधिकै सपद्यत इत्यर्थं । एतदग्रे स्फुट स्यात् ।

[१]सान्तानिके तु प्रलयोदयौ स्तो विभिन्नकालान्तरितौ पुनस्तौ ।
यान्यत्र कर्माणि वदन्ति लोके सान्तानिकान्येव भवन्ति तानि ॥६॥

[२]तैरप्यसंख्यैः क्रमिकैः सुदृब्धं प्रावाहिकं तस्य परं स्वरूपम् ।
प्रावाहिकान्नास्ति परं स्वरूपं तदेव रूपं जगदेतदाहुः ॥७॥

---

[१] सान्तानिके रूपे उदयप्रलययोः कालनियमोऽपि नास्ति । किञ्चित्सान्तानिकं रूपमल्पकालं भवति, किञ्चित्तु बहुकालव्यापीत्यर्थः । लोके च यानि कर्मपदेन क्रियापदेन वा उच्यन्ते, तानि सान्तानिकान्येव रूपाणि । तथाहि देवदत्तः पचतीति पचि क्रिया एकेन पच् धातुनोच्यते । सा च पचि क्रिया अपरिगणनीयानां क्रियाणां समष्टिः । चुल्हीप्रज्वालनमारभ्य परिपक्वतण्डुलाना स्थाली यदा चुल्ह्या उत्तार्यते, तावत्पर्यन्तं पचतीति वर्तमानकालो व्यवह्रियते । तेन चुल्हीप्रज्वालनादिः स्थाल्यवश्रयणान्ता पचिक्रिया व्यवहारे सिद्ध्यति । तत्र इन्धनानां संयोजनम्, फूत्कारः, स्थालीमुत्थाप्य तस्या उपरि स्थापनम्, तत्र तण्डुलादिनिक्षेप—इत्याद्या अनन्ताः क्रिया अन्तर्भवन्ति । अवान्तरभूतास्वपि चैकैकक्रियासु प्रत्येकं क्रियासमष्टिः । पाकपात्रं स्थाली एकस्मात् स्थानादुत्थाप्यते—तत्रापि स्थानभेदाद् बह्व्यः क्रिया । एवमुपरि स्थापनेऽपि बह्व्य क्रिया इत्यादि स्वयमूह्यम् । इयं विजातीयक्रियासमष्टिः । देवदत्तो यज्ञदत्तगृहं गच्छतीत्यादौ गमि क्रिया तु सजातीयक्रियासमष्टिः । पादोत्थापनम्, पादन्यसनं चेत्येकविधैव क्रिया । तत्र पुनः पुनरावर्त्यते । स्वगृहादुत्थाय मित्रगृहप्राप्तिपर्यन्तं च शतशः सहस्रशो वा पादोत्थापनन्यसनानि जायन्ते । एकस्मिन् पादोत्थापनेऽपि च भिन्नभिन्नाकाशप्रदेशसम्बन्धभेदाद् बह्व्यः क्रिया भवन्ति । इत्थं लोके क्रियापदेन व्यवह्रियमाणा सर्वाऽपि क्रिया समष्टिरूपैवेति सम्यग् विचार्यम् । अध्ययनं नाम विभिन्नानामक्षराणामुच्चारणम् । तत्र चैकैकस्याक्षरस्योच्चारणे जिह्वाया एकस्मात् स्थानाद्विभागः, आकाशप्रदेशं मध्यगतमतिक्रम्य स्थानान्तरे योजनमिति बह्व्यः क्रियाः, एवमेकेन क्षणेनोच्चारितेष्वनेकेषु पदेषु कियत्यः क्रिया अन्तर्भवन्तीत्यवधातव्यम् । क्षणस्यातिसूक्ष्मतमेनांशेन सूचीं प्रक्षिप्य ऊर्ध्वाध स्थितानि उत्पलादि पत्राणि युगपदिव भेद्यन्ते, परं विचार्यमाणे एकस्य पत्रस्योपरितनस्य यावन्न भेदः, तावद् द्वितीयेन पत्रेण सूचीसम्बन्ध एव नास्तीति कथं सूच्या तद् भेदनाम् । तस्मात्तत्र भेदक्रमोऽवश्यं मन्तव्यः स्यात् । ततश्चैकैकेन पत्रेण विभागः, परेण परेण सम्बन्ध इति क्षणस्य सूक्ष्मभाग एव शतशः क्रिया अभ्युपेतव्या भवेयुः । स चात्यल्पः क्षणस्तत्कालभवा क्रिया च न कथमपि बुद्ध्या परिच्छेत्तुं शक्यत इत्येव क्षणिकस्य कर्मणोऽविचार्यत्वम्, सन्तानस्यैव च व्यावहारिकत्वमुच्यते इति सुसूक्ष्मं विचार्यम् ।

[२] बहुभिः सान्तानिकैः कर्मभिश्चैकं प्रावाहिकं रूपं जायते । नदीप्रवाह इवैकैकस्मिन् प्रावाहिके बहूनि सान्तानिकान्यन्तर्भवन्तीति तत् प्रावाहिकमुच्यते । यथा क्षेत्रे शाल्याद्यङ्कुरोद्गम एकं सान्तानिकं रूपम् । तैश्चासंख्यैश्चरमवृद्धिपर्यन्तमेकैकं प्रावाहिकं रूपमिति । एतैश्च बहुभिः प्रावाहिकैः रूपैः कृत्स्नरूपं महाप्रावाहिकमपि प्रावाहिकमेव । तच्च जगद्रूपमिति । इतः परं किमपि रूपं कर्मणो न व्याख्यातुं शक्यते । प्रवाहपदेनैव सर्वासां परम्पराणां सङ्गृहीतत्वात् । तदेतत् प्रावाहिकं रूपमेव कर्मणो जगदित्युच्यते ।

[१]प्रावाहिकं तन्न निरात्मक स्यान्नात्मन्वितेषु क्षणिकं क्वचित्स्यात् ।
उत्पन्ननष्टक्षणवत् तदात्मग्रहक्षणं न क्षमतेऽनुगन्तुम् ॥८॥

[२]अथाहुरेके क्षणिक न चेत्स्यादात्मन्वि तर्त्तहि न तत्प्रतीयुः ।
उत्पत्तिरस्य स्थितिरस्य नाशस्तत् त्रिक्षणं कर्म वदामि तस्मात् ॥९॥

स्थितिक्षणेन क्षणिकत्वमन्ये प्राहुः स्थितावेव परस्य नाशः ।
परस्य चोत्पत्तिरिति क्रमेण धारा द्विधाऽस्त्यन्तवती निरन्ता ॥१०॥

प्रवाहकर्मास्ति निरन्तधारं सान्तानिकं कर्म तु सान्तधारम् ।
अधारकर्म क्षणिकं त्वधारं त्रीण्यप्यमून्यात्मगतानि वीक्षे ॥११॥

(४४) प्रवाहाधिकरणम्

[३]प्रवाहरूपेण बलेन लक्षितं यद् ब्रह्म यत्सर्वमिदं बिभर्ति हि ।
तद्भक्तयः स्युस्तदुपासना कृता यथार्थतज्ज्ञानकृते समर्थते ॥१२॥

---

[१] प्रावाहिक रूप निरात्मक न सभवति, रसेन गृहीतस्यैव कर्मण सन्तानो वा प्रवाहो वा संभवति, अन्यथा क्षणिकस्य विलीनस्य कथ सन्तान प्रवाहो वा भवेत् । रस एव धारमेति प्रावाहिक रूप सात्मकमेव भवति । क्षणिक तु सात्मक न सभवति । उत्पन्न—प्रध्वस्तस्य आत्मना रसेन सह सबन्धकालोऽपि कथं सभाव्य स्यादिति । तस्मात् सन्तान-रूपमासाद्यैव *आत्मना रसेन सबन्ध सभवतीति एक मतम् ।* परे पूर्वोक्त मत नाद्रियन्ते । सति रससबन्धे सन्तान, सति च सन्ताने रससबन्ध इत्यन्योन्याश्रयापत्ते । यदि क्षणिकस्य आत्मना सह न सबन्ध, तर्हि सन्तान एव कथ भवेत् । तस्मात् स्वरूपेणैव कर्म त्रिक्षणवृत्ति मन्तव्यम्, एक उत्पत्तिक्षण, द्वितीयः स्थितिक्षण, तृतीयस्तु विनाशक्षण इति । स्थितिक्षणे आत्मना सबन्ध, ततश्च सतान इत्युपपद्यते ।

[२] परे तु स्थितिक्षण विनाशक्षण चैकमेव मन्वाना क्षणद्वयमेव मन्यन्ते । एकस्य स्थितिक्षण एव तेनोत्पादितस्य परस्योत्पत्ति, स्वस्य च तदैव विनाश इति सन्तानोपपत्ति । *स्थिते क्षणिकत्वात् कर्म क्षणिकमुच्यते । सन्तान एव च धारापदेनोच्यते ।* सा धारा द्विविधा—अन्तवती च अनन्ता चेति । अन्तवती धारा सन्तान उक्त, अनन्तातु प्रवाह इति । *मुख्ये क्षणिके कर्मणि तु धारा नास्तीति तद् अधारमेवेति । त्रीण्यप्यात्मान रसमाश्रयन्त इति* आत्मगतान्येव पश्यामि । न तु निरात्मक किञ्चिदपीत्यर्थ ।

[३] अनन्तकर्मप्रवाहोपलक्षितम्—अर्थात् तादृश प्रवाहो यदाधारेण प्रवर्तते, तादृशो रस एव ब्रह्मपदेनोच्यते । इदं 'मायाशबलितब्रह्म' इति 'विशिष्टब्रह्म इति वा वेदान्तशास्त्रे कथ्यते । इद सर्वजगद्विधारकत्वादेव ब्रह्म कथ्यते । मर्म शब्दस्य वर्णविपर्यासेन ब्रह्म-शब्दता प्रथमप्रकरणोक्ता स्मर्तव्या । इदं पूर्णतया केनापि मनसि कर्तुं वक्तुं वा न शक्यते, अनन्तत्वादेव । अत. तस्य भक्तय —भागा —अंशा एव जगति दृश्यन्ते । तेषा-मशानामुपासना यदि क्रियेत, तर्हि तया पूर्णज्ञान प्राप्येत ।

[2]परात्मनि स्वात्मसमर्पणं मनोद्वारा कृतं योग उपासना च सा ।
उपासनार्चा भवतीह सा द्विधा प्रतीकतो वाप्यनुरूपचित्रत ॥१३॥
[3]तदेकदेशेन समग्रतद्ग्रहः प्रतीकशब्देन निरुच्यते बुधैः ।
करे धृतोऽसौ ध्रियते हि पुरुषः स सेवितः स्यादिह पादसेवया ॥१४॥
[4]कर्मप्रवाहोऽप्यनाद्यनन्तो जगन्मयो यः स मतः परात्मा ।
न तत्र सर्वात्मनि युज्यतेऽल्पं मनः प्रतीके क्रियते स योगः ॥१५॥
[5]जगत्प्रवाहे बहुरूपभिन्ने यदेकरूपं भवतीह गङ्गा ।
धृत्वा प्रतीकेन तदर्प्यते यच्चित्तं परात्मन्युचितः स योगः ॥१६॥

---

[2] उपासनाशब्दार्थमाह—परात्मनि—पूर्वपद्योक्ते परब्रह्मणि आत्मनः स्वस्य मनोद्वारेण समर्पणम्—मनसा एकाग्रेण सान्निध्यलनमेवोपासनशब्देन, योग शब्देन च कथ्यते। उपेत्यु-पसर्गः सामीप्यबोधकः, उपास्यसमीपे आसना—स्थितिरेवोपासना स्थितिश्च मनोद्वारेणैवेति। तेन मनसस्तस्मिन् समर्पणं फलितम्। योगशब्दार्थश्च सबन्ध प्रसिद्ध एवेति। सैवोपासना अर्चा पूजादिशब्दैरपि व्यवह्रियते। यद्यपि चेतस एकाग्रतया उपास्ये स्थापनमेव उपासना, परं चन्दनमाल्यादिसमर्पणरूपया पूजया चित्तैकाग्र्ये साहाय्यं भवतीत्युपासनासाधनत्वात् पूजाप्युपासनाशब्देनोच्यते। सा चोपासना द्विविधा भवति—प्रतीकोपासना, अनुरूप चित्रोपासना चेति।

[3] प्रतीकोपासनां विवृणोति—प्रतीकशब्दार्थः खण्डम्। एकस्मिन् खण्डे—अवयवे सम्पूर्णवस्तु बुद्धिः प्रतीकोपासना। यथा नदीपर्वताद्या उक्तस्य परब्रह्मण एवाशाः, तेषां परब्रह्मरूपेण भावना प्रतीकोपासना। तच्चैतद् व्यवहारेऽपि भवतीति तस्या उपासनाया स्वाभाविकत्वमाह—कंचिं मनुष्यं करे गृहीत्वा पुरुषोऽयं मया धृत इति सर्वोऽपि जनो व्यवहरति। वस्तुतो मनुष्यस्य कस्यचित् कररूप एकोऽंश एव धृत, परं तावतैव मनुष्यो धृत इति व्यवहारो जायत एव। न च सा मिथ्याबुद्धि, कदापि तद्बाधाननुभवात्। बाधिता हि बुद्धिर्मिथ्या बुद्धिरुच्यते। न चास्या बुद्धे कदाचिदपि बाधोऽनुभूयते। एवं पादं सेवित्वैव गुरु पिता वा सेवित इत्यपि स्वभाविकी बुद्धि सर्वेषामुदेति।

[4] पूर्वोक्तस्यैव स्पष्टीकरणम्। नानाद्यनन्तो जगत्प्रवाहस्तुच्छेन मनुष्यमनसा ग्रहीतु शक्यत इति तस्यैकस्मिन् क्वचिदंश एव मनः समर्प्यते। तस्मात्प्रतीकस्यैवोपासना सम्भवति न तु सर्वस्येति।

[5] उक्तेऽर्थे दृष्टान्तमाह—बहुरूपभिन्ने जगत्प्रवाहे एको गङ्गाप्रवाहोऽप्यस्ति। तत्र गङ्गाप्रवाहे प्रतीकभूते यदि मनः समर्प्यते तर्हि परात्मन्येव योग कृतः, करग्रहणेन पुरुषग्रहण-वदिति। ननु तर्हि गङ्गायामेव चेतोऽर्पणं कुतः, क्वचिदपवित्रे स्थानेऽपि चेतोऽर्पणं ब्रह्मण्येव स्यादिति चेन्नैवम्। यद्यपि पवित्रमपवित्रं च सर्वमेव परब्रह्मणोऽंशः, परं पवित्रे स्थानेऽर्पितं मनः प्रसादमेतीति तत्र रमते। अपवित्रे तु वस्तुनि उद्विग्नतया न चेतोऽवतिष्ठत इति न तत्रोपासना सम्भवति। लोका अपि गुरुं मातरं पितरं वा पूजयन्तस्तच्छिरआदिषु पवित्रष्वेवाङ्गेषु तिलकादर्पयन्तीति स्वाभाविकमेतत्।

[१]गङ्गाप्रवाहेण मनोऽवगाह्य जगत्प्रवाहे यदि कोऽपि कुर्यात् ।
स प्रत्ययः स्यादनुरूपचित्रप्रदर्शनाच्चित्रवतः स्वरूपे ॥१७॥

[२]गङ्गाप्रवाहोऽस्ति जलप्रवाहो जलं तदस्ति त्रिपथानुगामि ।
अधः पृथिव्यामिह तिर्यगूर्ध्वं वायौ च तस्मात् त्रिपथा हि गङ्गा ॥१८॥

---

[१] अत्रैव अनुरूपचित्रोपासनामपि समनुगमयति—यथा गङ्गाप्रवाह, तथैव ब्रह्माणि जगत्प्रवाह—इति द्वयो सादृश्य भावयन् गङ्गाप्रवाहे चेतोऽर्पयति चेत्, तदा सैव अनुरूपचित्रोपासना कथ्यते । यथा चित्र दृष्ट्वा चित्रितस्य मनुष्यस्य अश्वगजादेर्वा बुद्धया ग्रहण जायते, तथैवात्रापि सादृश्येन मुख्ये परात्मनि बुद्धिरर्प्यते—इति अनुरूपचित्रोपासनेयमुक्ता । न चेयमपि मिथ्याबुद्धि बाधस्यानुदयात् । तथा च काव्यप्रकाशे रसप्रकरणे चित्रतुरगबुद्धे सम्यङमिथ्यासशयसादृश्यबुद्धिभ्यो विलक्षणत्व समर्थितम् । अनयैव रीत्या शालग्रामशिलादिषु विष्णुरुपास्यते शिष्टै । शालग्रामशिलाया हि मध्ये स्वर्ण भवति, अभितश्च कृष्णवर्ण प्रस्तर । तथैव ब्रह्माण्डेऽपि मध्ये स्वर्णवदवभासमान सूर्य, तमभितश्चानन्त आकाशे कृष्णवर्ण तम इति ब्रह्माण्डसादृश्येन ब्रह्माण्डमयस्तदधिष्ठाता भगवान विष्णुरुपास्यते । वृत्ताकारा भवन्ति पूजार्हा शालग्रामा, वृत्तमेव च ब्रह्माण्डरूपमिति । अथ सूर्योऽपि नैकत्रावस्थायी, किन्तु स्वस्मात् स्थानाच्चलति । येऽपि भूभ्रमणवादिन, तेषा मतेऽपि अस्मद्भूम्यपेक्षया सूर्यस्य स्थिरत्व भवतु नाम, किन्तु वस्तुतस्तु किमपि सासारिक वस्तु स्थिर नास्तीति सूर्योऽपि भ्रमत्येव । वैदिके तु सिद्धान्ते सूर्यस्य परमेष्ठिमण्डलमभित परिक्रमण स्वीक्रियत एव । सूर्ये च चलति ब्रह्माण्डमपि चलेत् । सूर्यस्य किरणजातेन यावान् प्रदेश आक्रम्यते, तदेव ब्रह्माण्डमुच्यते । विभिन्नस्थानस्थिते च सूर्ये किरणव्याप्तिप्रदेशोऽपि विभिन्न एव भवेत्, चलतो दीपस्येव किरणाक्रमणप्रदेश । तथा च विभिन्नाना प्रदेशानामेकीकृत्य भावनया अनेकवृत्तगर्भित प्रलम्ब आकारस्तस्य स्यादिति तादृश एव नर्मदेश्वर शिवरूपेण शिष्टै रुपास्यते । तथैव शिवविष्ण्वादीनामाद्या षोडश्यादि शक्तीना च य आकारा उपास्यन्ते, तेष्वपि तत्तद्रूपाणा तत्तदायुधादिचिह्नाना च ब्रह्माण्डस्थित तत्तद्वस्तुभि सादृश्यादिक विष्णुशिवपुराणादिषु तन्त्रेषु च वर्णितम् । तेन सापि अनुरूपचित्रोपासना एव । एता उपासना सर्वा आर्यसस्कृतौ प्रसिद्धा सन्ति । सर्वाश्च मूर्तय परब्रह्मण एवाशा इति बुद्धया प्रतीकोपासना अपि सर्वा कथयितु शक्यन्त इति । यदशबुद्धया भावना क्रियते, र्तांह सर्वापि प्रतीकोपासना । यदि सादृश्यबुद्धिर्भाव्यते, र्तांह अनुरूपचित्रोपासनेति । उदाहरणान्तराण्यप्यनुपदमुपासनाधिकरणे विवरीष्यन्ते ।

[२] गङ्गाप्रवाहस्य जगत्प्रवाहस्य च सादृश्य बुद्धावुपस्थापयितु विवृणोति—जलप्रवाह एव गङ्गाप्रवाह इत्युच्यते । जल च त्रिधा विभज्य गच्छति, कश्चिदशो जलस्य भूम्यामध प्रविशति, तत एव नीचैर्भूमिभागे आर्द्रत्वमनुभूयते । कश्चिदश सूर्यकिरणाकृष्ट ऊर्ध्वं गच्छति, तत एव मेघाद्युद्भवन्ति । कश्चिच्च तिर्यग् वायौ प्रसरति । तेनैव जलसंनिहिते वायौ शैत्यमनुभूयते । एव जलस्य त्रिपथानुगत्वाद् गङ्गापि त्रिपथगा इति व्यह्रियते । पुराणेषु तु सुमेरुप्रान्तात्प्रवहन्त्या गङ्गायास्तिसृषु दिक्षु गमनात् त्रिपथगात्व व्याख्यातम् । तदप्यस्तु । जलस्यापि त्रिपथगत्व स्फुटमनुभूयत एवेति ।

[1]जगत्प्रवाहोऽपि जलप्रवाहो यथा तदस्ति त्रिपथानुगामि ।
तमो रज सत्वमिति क्रमेण पृथक् त्रिधारा प्रकृतिस्तथैषा ॥१९॥
[2]त्रिधापि दृश्येत जलं जलाशये क्वचित् प्रवाहि प्रतरां न चोर्मिवत् ।
महोर्मि तु क्वापि न च प्रवाहि तत् क्वचित् प्रवाहि प्रतरां महोर्मि च ॥२०॥
[3]इदं तु पश्यामि जलं जलाशये सदा प्रवाहि प्रतरां महोर्म्यपि ।
न च प्रवाहप्रभव प्रतीयते परायणोऽप्यस्य न चावसीयते ॥२१॥
[4]गङ्गाप्रवाहे क्वचिदास्थित पुर पश्यामि गम्भीरगतिक्रमं समम् ।
क्षणे क्षणे क्षीण[5]विलक्षणक्रमं क्रमागतं भिन्नमभिन्नवज्जलम् ॥२२॥
जगत्प्रवाहेऽपि तथा स्थित पुर पश्यामि गम्भीरगतिक्रमं समम् ।
क्षणे क्षणे क्षीण[6]विलक्षणं क्रम क्रमागतं भिन्नम[7]भिन्नवज्जलम् ॥२३॥

---

[1] तथैव जगत्प्रवाहेऽपि त्रिपथगत्व योजयति । जगत्प्रवाहो नाम जलप्रवाह एवेति विस्तरेण निरूपित ग्रन्थे, तत्र च सत्वरजस्तमोरूपेण त्रिरूपतामाख्यातमिति जलस्यापि त्रिपथगत्व स्फुटी भवतीति । जलरूपा प्रकृति सत्वादिभिस्त्रिधारा विज्ञेया ।

[2] अन्यदपि साधर्म्यं किञ्चिद् वैधर्म्यं चाह—जले प्रवाह, ऊर्मय, क्वचिदुभयं च प्रतीयत इति त्रिविध जलम् । क्वचित्केवल प्रवाहवत्, क्वचित्केवलोर्मिमत्, क्वचिदुभय-विशिष्टमिति । प्रतरामित्यत्यन्तप्रवाहि, अत्यन्तप्रवाहे चोर्मयो न भवन्ति । क्वचिन्महत्य ऊर्मय । तत्र प्रवाहो न भासते । क्वचित्तूभयमपि विशिष्टमनुभूयते ।

[3] तथैव जलेऽपि प्रवाह, ऊर्मयश्च परिमाप्यन्ते—अविच्छेदेन सतत प्रचलनात् प्रवाह । जलोपरि जलान्तरारोहणादूर्मयो ग्रन्थयश्च व्यपदिश्यन्ते । सर्वत्रैवोभय प्रतीयत इति विशेष । अथ चापरो विशेष —यज्जलप्रवाहस्य उद्गमस्थानम्, यत्र गत्वा प्रवाहविलय, तत्परायण च सर्वत्रैव प्रायेण प्रतीयते । अस्य जलप्रवाहस्य तु कुत उद्गम, कुत्र वा परि-समाप्तिरिति कदापि केनापि न प्रतीयते । अत एवानाद्यनन्त एवाय प्रवाह आख्यायते श्रुतिस्मृतिषु । एवविध वैलक्षण्येऽपि पूर्वोक्त साम्यमाश्रित्य बुद्धि परस्मिन् प्रवाहे समर्पयितु घटत एवेति गङ्गामाधारीकृत्य अनुरूपात्रोपासना कर्मप्रवाहविशिष्टस्य ब्रह्मण सभवतीति ।

[4] अन्यदपि सादृश्य स्पष्टार्थेन पद्यद्वयेनाह ।

[5] प्रवाहक्रम क्षण क्षणे भिन्न, कदाचित् क्षीण कदाचिच्च पूर्वस्माद् विलक्षण प्रतीयत इत्यर्थ ।

[6] जगति जलप्रवाहोऽपि क्वचित् क्षीण, क्वचिद्विलक्षणश्च प्रतीयते । कदाचिन्नदी-प्रवेनाद्या महान्तोऽपि पृथिव्यामन्तर्निलीना भवन्ति, कदाचिदरण्यान्यपि न गण्यन्ते—इत्यादि । यथोत्तररामचरिते महाकविना भवभूतिना रामवाक्यमुपनिबद्धम्—

पुरा यत्र स्रोत पुलिनमधुना तत्र सरिता
विपर्यासयातो घनविरलभाव क्षितिरुहाम् ।
बहोर्दृष्ट कालादपरमिव मन्ये वनमिद
निवेश शैलाना तदिदमिति बुद्धि द्रढयति ॥ इति ।

[7] जल क्षणिकत्वात् प्रतिक्षणविलक्षण भवति, तथापि स्थिररसाश्रयेण अभिन्नवत्

[१]इयान् विशेष पुनरत्र दृश्यते सरित्प्रवाहोऽस्ति विशेषदिग्गत ।
जगत्प्रवाहे पुनरागमो गमो दिश विनैवानुपल प्रवर्तते ॥२४॥
[२]यावत्तु पश्यामि बल पुर स्थित कुतस्तदायातमिद नव नवम् ।
क्व तद्गत तन्न विदु परस्थल यत्र स्थित स प्रभव परायणम् ॥२५॥

प्रतीयते, गङ्गादौ पुर स्थितजलमिव । तत एव तदेवेदमिति प्रत्याभिज्ञाप्युदेति । गङ्गादि-जले स्थानैक्य प्रत्याभिज्ञाहेतु । बले तु आश्रयैक्य हेतुरिति विवेच्यम् ।

[१] अथोभयो प्रवाहयोर्विशेषमुपपादयति—जलप्रवाह एकदिग्गामी दृश्यते पूर्वस्या पश्चिमायाम्, उत्तरस्या दक्षिणस्या वा प्रवाहगति स्पष्टमालोक्यते । जगत्प्रवाहे तु काचि-दपि दिङ्नियता नास्ति । सर्वदिक्कोऽय व्यापक प्रवाह इति भाव । नव नवानि नामरूप-कर्माणि प्रतिक्षण सर्वत्राविर्भवन्ति, पुरातनानि च लीयन्ते—इत्यागमगमशब्दाभ्यामुक्तम् । तत्र कश्चिदपि दिङ्नियमस्तु नास्तीति ।

[२] अपरमपि विशेषमाह—नामरूपकर्मात्मको जगत्प्रवाहोऽय कुत प्रादुर्भवति, विलीय-मान च कुत्र गच्छति इति परतम स्थलमपि केनापि न ज्ञायते । यत प्रादुर्भाव, स प्रभव उच्यते । यत्र तु लय स परायणपदेनाख्यायते । बलप्रवाहस्य प्रभव परायण चोभयमपि न विज्ञायत इति । अत एवानाद्यनन्त प्रवाहोऽय शास्त्रैराख्यायते । यद्यपि सृष्टिप्रलयव्यवस्था पुराणेषु गीयते, पर सृष्टिप्रलयावपि प्रवाहान्त पातिनौ । द्वावपि अवस्थाविशेषौ । एकत्र स्थूलतया परत्र च सूक्ष्मतया अन्तर्हिततया वावस्थितिरिति । सृष्टिरपि प्रलयपूर्विका, प्रलयोऽपि च सृष्टिपूर्वक इति प्रवाहस्यारम्भ कुत्रापि नोच्यते । इत पूर्वं सृष्टिर्नासीदिति प्रथमारम्भ केनापि कुत्रापि निर्णेतु न शक्यते । नास्त्येव स इति कुतो निर्णीयत । रसबले अप्यनादिनी, कालचक्रमप्यनादीति इत पूर्वं नासीत् सृष्टिरिति कथ निर्णीयताम् । आधार-भूतस्य रसस्य सच्छक्तेश्च नित्यतया जगत्प्रवाह कदाचिन्नासीदेवेति कथ निर्णीयाताम् ? बल रसजन्यमिति रसादेव प्रवाह प्रवृत्त इत्यपि न वक्तु शक्यते अविकुर्वतो रसाद्विकुर्वद्बलोत्पत्ते-रूपपत्तिविरुद्धत्वात् । तस्मादुभयोरपि रसबलयोरन्तरित्यमेव व्याख्यातम् । एकस्य सर्वैक-रुपता, अपरस्य तु स्वापप्रबोधावित्येव विशेष इति बहुधा निरूपितम् । अग्रे पद्यानि स्पष्टार्थानि । अस्मिन् प्रकरण एतदुक्तम्—अनाद्यनन्तो बलप्रवाहोऽपि मनसि न प्रवेशयितु शक्य, मनस परिच्छिन्नपदार्थग्रहणस्वभावत्वात् । तदाधारो रसोऽपि च न मनोगम्य निर्धर्म-कत्वादतिसूक्ष्मत्वाच्च । तस्मान्मनोवागतीततारूपेण सर्वधर्मोपपन्नतया चेत्युभयथापि मनोनि-वेशरूपोपासना न सभवति । ततश्च प्रतीकरूपेण सादृश्येन वा जगद्विशिष्टस्य ब्रह्मण कश्चिद् भाग एवोपास्य, भागश्च भक्तिरिति भक्त्युपासनाशब्द एक एवादौ प्रवृत्त । क्रमेण तु पदैकदेशा अपि पदार्थबोधका भवन्तीति सत्या भामेत्यादिवद्भक्तिशब्द उपासनाशब्दश्च पृथक् पृथगपि प्रवृत्तौ । उपास्ये मनोनिवेशेन वस्तुतो जीवपरयोरभिन्नत्वादुपासकोऽपि उपास्य-भागता गत इति भक्तशब्दोऽप्येतमेवार्थमादाय प्रवृत्त । मनो निवेश च प्रमप्रधाने कारण भवतीति क्रमेण प्रेम्णि प्रेमकर्तरि चापि भक्तिभक्तशब्दयो प्रवृत्ति । स्नेहशब्दोऽपि चिक्कणता-भिधायी सश्लेषहेतोरेव वाचक इति सोऽपि भक्तिपर्यायतया प्रयुज्यते । एकाग्रतासाधने स्मर-णकीर्तनार्चनादावपि साध्यसाधनयोरैक्यादेषा शब्दाना प्रवृत्तिरिति सुसूक्ष्म विभाव्य सुधीभि ।

अयं प्रवाह प्रथमं कदा पुरा प्रावर्ततान्तोऽस्य कदेति के विदु ।
अनाद्यनन्त सतत सनातनो जलप्रवाहो वहते स एकवत् ॥२६॥

या कर्मधारेह रसे प्रवाहिता सानाद्यनन्ता न विरम्यते यत ।
तस्मादविश्रान्तनिरन्तरक्रमादनाद्यनन्त जगदेतदिष्यते ॥२७॥

(४५) [1]उपासनाधिकरणम्

[2]प्रतीकतो वा प्रतिरूपतो वा दृष्टान्ततो वा यदि तत्र तत्त्वम् ।
आरोप्यते नाम च रूपकर्मोपचर्य्यते तुल्यमुपासना सा ॥२८॥

अन्यत्र चान्यस्य च धर्मसाम्याद् यद्रूपताकर्म्ममुदेति बुद्धौ ।
सोपासना भक्तिवशात्[3] तयो स्यु कर्म्माणि शब्दाश्च विपर्ययेण ॥२९॥

यद्दर्पणे पश्यति रूपमेवोऽहमेवमस्मीति करोति बुद्धिम् ।
अन्य[4] प्रपश्यन् प्रतिपद्यतेऽन्यं भवत्येव तन्नार्थमुपैति सत्यम् ॥३०॥

---

[1] अथ प्रसङ्गागतमुपासनातत्त्वमत्राधिकरणे विशदी क्रियते ।

[2] पूर्वस्मिन्नधिकरणे प्रतीके सर्वबुद्ध्या अनुरूपचित्रे चित्रितपदार्थबुद्ध्या चेति द्विविधोपासना विवृता । इह तु अनुरूपचित्रे दृष्टान्तशब्दोऽधिको योजित । चित्रचित्रितयो—बिम्बप्रतिबिम्बभावो भवतीति दृष्टान्तशब्दोऽपि तत्रोपादीयते । शब्दभेदमात्रमिदम्, उपासना तु द्विप्रकारैवात्रे विविच्यते । प्रतीके खण्डे, पूर्णरूपत्वमारोप्य, दृष्टान्तभूते चित्रे वा अश्वगजादि तत्तत्पदार्थत्वमारोप्य तत्तन्नामरूपकर्मभावना या क्रियते, सैव भावनारूपान्त करण वृत्तिरुपासनेत्युच्यते । एकदेशे सर्वस्य नामरूपकर्मबुद्धि, चित्रे चित्रितवस्तुबुद्धिर्वा उपचाररूपा । उपचार आरोप । भेदज्ञाने सत्यपि अभेदभावनामारोप उपचारो वोच्यते । इयं भावना सम्यङ्मिथ्यासंशयसादृश्यबुद्धिभ्यो विलक्षणेति व्याख्यातपूर्वमस्माभि । शब्दप्रयोगस्त्वात्र लक्षणावृत्त्या भवति, सोऽप्युपचारकृत एवोच्यते ।

[3] पूर्वत्र भक्तिशब्दो भागार्थको व्याख्यात । इह तूपचारोऽपि भक्तिरित्युच्यते । लक्षणामपि भक्तिशब्देन व्यवहरन्ति । दर्पणादौ यत्स्वीयमुखमालोक्यते, तदपि वस्तुत स्वस्यैव भाग । स्वीया एव प्राणा किरणरूपेण तत्र समवेता दृश्यन्ते—इत्येव प्रतिबिम्बतत्त्वम् । तथैव चित्रादिष्वपि चित्रलेखक स्वबुद्धौ चित्रितस्य प्रतिष्ठाप्य बौद्ध तत्पदार्थभागमेव तत्र लिखतीति भागार्थक एव भक्तिशब्दस्तत्रापि प्रयुज्यते । एवमेव च सर्वत्र सादृश्यमूलिकाया बुद्धौ भक्तिशब्दप्रवृत्तिर्बोध्या । एवंविधे चोपचारस्थले नाम, रूपम्, तद्विषयिणी बुद्धिश्चैकरूपा एव भवन्ति लोकदृष्ट्येति अस्मिन् पद्ये उक्तम् ।

[4] पूर्वार्द्धं स्पष्टम् । अन्यं कञ्चन सुहृदादिकं पश्यन् तद्बुद्धिं करोतीति सर्वमेतद्भ्रान्त्यपरपर्यायोपचारकृतमेवेत्यर्थ । चित्रे कस्यचित्स्वरूपं दृष्ट्वा तेनैव सत्य स पुरुष परिचितोऽनीत्येतदपि दृश्यते । तस्मान्नेयं मिथ्याबुद्धिरित्यर्थं । एतदेवाग्रिमेण पद्येन स्फुटाक्षरेण स्पष्टीकृतम् ।

अयं गजोऽयं महिषोऽयमश्वोऽयं गौरितीत्यं प्रतिरूपकेषु ।
व्युत्पादितो दृष्टिमुपेत्य तेषु प्रपद्यते तान् परमार्थभूतान् ॥३१॥

दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः समत्वाद् दार्ष्टान्तिकाभिन्नतयाऽत्र दृष्टिः ।
[1]दृष्टान्तशब्दस्य तथा प्रयुक्तिर्दार्ष्टान्तिके भक्तिरुपासना सा ॥३२॥

[2]वाग्रूपभेदेऽक्षरभावना या शाश्वत्यबुद्धिः किल कर्मवृक्षे ।
यत्पुण्डरीकं गिरयः समुद्रा भवन्त्यंव तत्सर्वमिहोपक्लृप्तम् ॥३३॥

[3]वाग्रूपभेदेऽक्षरशब्दक्लृप्तिर्ब्रह्माक्षरस्थाननिवेशदृष्टयै ।
अन्येषु भेदेष्वपि तेन वाचा तैर्ब्रह्मभेदैः समता समीक्ष्या ॥३४॥

[4]यथा हि तद्ब्रह्म तथैव शब्दः सर्वे विशेषा उभयोः समानाः ।
तेनात्र शब्दे निपुणं निविष्टो ब्रह्मापि तच्छब्ददृशाधिगच्छेत् ॥३५॥

---

[1] दृष्टान्तेन चित्रादिना मुख्ये या बुद्धि सैवोपासना विज्ञेया । इदानीं सीताराम—राधाकृष्णादिमूर्तिषु यावतारोपासना भारते सर्वत्र प्रचलति, तत्रापि पुराणादिनिरूपित तादृश स्वरूप निर्माय तदाधारेण मुख्येषु रामकृष्णादिषु बुद्धि स्थाप्यत इति एवंविधैव साप्युपासना । इयमेवोपचाराद्भक्ति, चित्तस्य तत्रार्पणाच्च उपासनेत्युच्यते, इति विवृत प्राग् ।

[2] अन्यान्यपि लोकसिद्धान्युदाहरणान्याह । अकारककारादीना या लिपय पत्रेषु सन्निवेश्यन्ते, ते वाच एव कल्पिता रूपभेदा, तेषु लिपीकृतेषु अक्षरपद सर्वैः प्रयुज्यते, सुन्दराण्यक्षराणि निकृष्टान्यक्षराणीत्यादि, ताभिश्च लिपिभिर्वागवयवेषु अक्षरेषु बुद्धिर्गच्छति । 'ऊर्ध्वमूलमधःशाखमश्वत्थं प्राहुरव्ययम्' (भग० १५ अ०) इत्यादिषु कर्ममय जगत् वृक्षरूपेण कल्पितम्, तत्र शाश्वत्यबुद्धिनिवेशिता । भूविद्याशिक्षार्थमादर्शचित्रे ये गिरिसमुद्राद्या लिख्यन्ते पुण्डरीकम्—कमलादि च यच्चित्रे निवेश्यते तेषु च तत्तन्नामैव सर्वै प्रयुज्यते, तदेतत्सर्वं भक्तिरूपमेव बोध्यम् ।

[3] वस्तुनोऽक्षरमिति ब्रह्मण पुरुषस्य निर्देश इति पुरुषाधिकरणे विस्तरेण स्थापितम् । सोऽयमक्षरशब्दो भाष्यमाणाया वाचो वाक्यपदावयवेष्वपि लोके प्रयुज्यते 'देवदत्त शब्दे चत्वार्यक्षराणीत्यादि' सोऽय प्रयोग साम्यरूपया भक्त्या ज्ञेय । अक्षरपुरुषस्यात्र वागवयवेष्वक्षरेषु साम्यमस्ति । तदेव बोधयितुमक्षरशब्दोऽत्र प्रयुक्तोऽभियुक्तै प्राक्तनै । एतत्साम्य विज्ञाय एतदक्षरपरा दृष्टिर्ब्रह्मरूपेऽक्षरपुरुषेऽपि गच्छत्विति हि तेषामाशय । ब्रह्मरूपेऽक्षरे मुख्ये स्थाने बुद्धिनिवेशो भवेदिति तद्दृष्टयै—तद्दर्शनायाक्षरशब्दस्य प्रयोगोऽत्रेत्यन्वय । एव वक्ष्यमाणेषु वागक्षरभेदेष्वपि वाग्भेदैर्ब्रह्माक्षरे दृष्टिरुपासनाख्या विधेयेत्याशय ।

[4] द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म पर च यत् ।
शब्दे ब्रह्मणि निष्णात पर ब्रह्माधिगच्छति ।

इति चिरन्तनोक्तिरिहार्थतोऽस्मिन् पद्येऽनूदिता । शब्दब्रह्मणि परब्रह्मणि चानेकप्रकारं सादृश्यं वर्तते । तेन शब्दब्रह्म सम्यग् विज्ञाय परब्रह्मण्यपि दृष्टिनिवेशयितुं शक्यत इत्ययमर्थः ।

[1]स्वरः परः सोऽक्षरमेतदाहुस्त्रिधाऽत्र वर्णः क्षर उच्यते त्रिधा ।
स्वरो ह्युदात्तस्वरितानुदात्तप्रभेदतोऽयं त्रिविधो निरुक्तः ॥३६॥

तदक्रियं स्यादुपसर्जनक्रियं तार्तीयिकं तूपजनक्रियं भवेत् ।
स्पृष्टास्तथान्ये विवृतास्तथापरेऽन्तस्थाश्च वर्णास्त्रिविधा अमी स्युः ॥३७॥

[2]स्वरेऽक्षरं तत्र च वर्ण इत्थ परेऽक्षरं तत्र पुनः क्षरं स्यात् ।
ज्योतिर्ह्युदात्तः स्वरितो धृतिः स्यात् समा प्रतिष्ठा निहतस्वरेण ॥३८॥

[3]विधर्तुमीष्टेऽक्षरमष्टवर्णानर्द्धार्द्धमात्रान् पुरतश्च पृष्ठे ।
पृष्ठस्थितान् पञ्च पुरःस्थितांस्त्रीन् विधर्तुमीष्टे स्वविकासयोगात् ॥३९॥

---

[1] सार्द्धद्वयमेवाधुनाधिकरणसमाप्तिपर्यन्तं विवृणोति । अस्माकं वर्णविभागे स्वर, व्यञ्जनमिति द्विविधत्वं प्रसिद्धम् । तत्र केवला अकारादयः स्वरा इत्युच्यन्ते । व्यञ्जनास्पर्शत्वेन प्रयुक्ता व्यञ्जनविशिष्टा स्वरास्तु अक्षरपदेनोच्यन्ते । 'वागित्येकमक्षरम्' 'हृदयमिति त्र्यक्षरम्' इत्याद्यासु-श्रुतिषु व्यञ्जनसहितस्य स्वरस्यैवाक्षरत्वमाश्रित्य 'एकम्' 'त्रि' इति संख्या निर्दिष्टा । वर्णास्तु वागित्यत्र वकाराकारगकारास्त्रय, हृदयमित्यत्र च सप्त सन्तीति । स स्वर त्रेधा-त्रिप्रकार उक्त —उदात्त, अनुदात्त, स्वरितश्चेति । तत्रापि पुनस्त्रैविध्यं प्रत्येकम्—अक्रियम्, उपसर्जनक्रियम्, उपजनक्रियं चेति । एषामुदाहरणान्यग्रे वक्ष्यन्ते । अथ अक्षरे अन्तर्भूता ये वर्णा, तेऽपि त्रिविधा —स्पृष्टा, विवृता, अन्तस्थाश्चेति । इति पद्यद्वयस्य व्याख्या ।

[2] अथ ब्रह्मणा साम्यमुदाहरति—यथात्र एकस्मिन् असंबद्धे स्वरे आश्रित्य व्यञ्जनसहितं स्वरूपमक्षरम्, तत्राश्रिताश्च विविधा वर्णा, तथा अव्यये पुरुषे असङ्गे अक्षरपुरुष आश्रित, तत्र च विविधभेदभिन्ना क्षरपुरुषा —इत्येकं साम्यम् । यथा च स्वरस्य उदात्तादि त्रिरूपता उक्ता, तथा मुख्यस्याव्ययपुरुषस्यापि मन प्राणवाङ्मयस्य सर्ववस्तुषु प्रतिष्ठिता ज्योति, विधृति, प्रतिष्ठा इति त्रिधा रूपैरत्र ग्रन्थे रसाधिकारे प्रतिपादिता । तत्र साम्यात् ज्योतिरुदात्त रूपम्, विधृति स्वरितम्, प्रतिष्ठा तु निहितेन अनुदात्तेन समा । एतत्साम्य ज्योतिरादिनिरूपेण पूर्वोक्तेन समर्थयितव्यम् ।

[3] यथा च ब्रह्मपरिस्थितावक्षर बहूनि क्षराणि धत्ते, तथा वाक्परिस्थितावपि स्वरोऽक्षररूपे अष्टौ वर्णान् अर्धमात्रामितकालान् व्यञ्जनरूपान् विधर्तुं समर्थ । तत्र पृष्ठस्थितान् पञ्चवर्णानग्रे स्थित स्वरो धारयितु समर्थ । यथा 'कात्स्न्यम्' इत्यत्र र, त, स, न, य इति पञ्चव्यञ्जनानि अग्रे स्थितो अमित्यकारो धत्ते । पञ्चपर्यन्तानि व्यञ्जनानि अग्रे स्थितस्य स्वरस्याधारेण स्थातु प्रभवन्तीति भाव । इतोऽधिकानि तु पृष्ठस्थानि न धर्तुं समर्थ स्वर । अग्रे स्थितानि तु त्रीण्येव व्यञ्जनानि धर्तुं समर्थ । यथा ऊर्ग्भिरित्यादौ रेफगकारभकारानग्रे स्थितानूकारो धत्ते । अत्र अग्रे स्थितेन इकारेण ते धृता इति वक्तु शक्य स्यात्, पर 'आर्ट्र्म्' 'एन्ट्र्स्' इत्यादौ तु त्रीणि व्यञ्जनानि पूर्वस्थितेन स्वरेणैव धार्यन्त इत्यत्र न कोऽपि संशय । इतोऽधिकान् वर्णान् न विधर्तुं शक्त । तदित्थ पञ्चपृष्ठस्थान्, त्रींश्च पुरःस्थानिति समुच्चय अष्टौ वर्णान् धर्तुं स्वरेऽक्षरे सामर्थ्यम् । 'दृस्न्यंर्ट्स्' इति पदैक-

[1]पृष्ठस्थितानस्त्र विधारयत्तानेकं बहून् द्वावपि तल्लघु स्यात् ।
विधारयेच्चेत् पुरतस्तु वर्णं कथंचिदप्येकमिदं गुरु स्यात् ॥४०॥

[2]न पृष्ठतो वा पुरतो विधारयेत् तदक्रियं स्याल्लघु चैतदक्षरम् ।
चेत् पृष्ठतो धारयते न चाग्रतो लघ्वेव तत् स्यादुपसर्जनक्रियम् ॥४१॥

[3]यस्त्वग्रतो धारयतेऽय वर्णान् गुरुः स एवोपजनक्रियत्वम् ।
द्विधैव तेनैतदथाक्षरं विदु. स्याद्वा लघु स्याद् गुरु नाधिकं ततः ॥४२॥

[4]प्रज्ञाः क्षराः स्युर्विवृतास्तया मताः प्रकाशते तत्र तदक्षरं स्फुटम् ।
आभासते ज्योतिरपीह तत्पर प्रज्ञा ततो ज्योतिरिति प्रचक्षते ॥४३॥

देशोच्चारणे एकेनैवाकारेण अष्टौ व्यञ्जनानि धृतानिति द्रष्टव्यम् । इद विधारण स्वरस्य विकास । अत्र सख्यानियमसादृश्य ब्रह्मरूपेऽक्षरे नास्ति, तत्तु अनन्तानि क्षराणि धत्ते । केवल वाग्रूपस्य स्वरस्य सामर्थ्यबोधनाय कौतुकार्थमिदमुपात्त ग्रन्थकृता । अत्र वर्णविधारकत्वम्, तत्र च क्षरविधारकत्वमिति तु सादृश्य स्पष्टमेव । ब्रह्माक्षरमपि पञ्चभूतानि त्रीणि च सत्त्वरजस्तमासि धत्ते इति वा सादृश्यमूह्यम् ।

[1] अत्रापर विशेषमाह—पृष्ठस्थितानानेकानपि वर्णान् विधारयन् स्वरो लघुरेव गण्यते, न गुरुत्व याति । पुर स्थित तु एकमपि वर्णं विधारयन् गुरुत्व प्रतिपद्यते । युक्ताक्षरे परे पूर्वस्य गुरुत्व मन्यत इति छन्द शास्त्रनियमोऽत्रानुसन्धेय ।

[2] पूर्वोक्ते हेतु वदन् अक्रियत्वादीन् सप्तविशपद्योक्तान् त्रीन् धर्मानप्युदाहरति—य स्वर पूर्वस्थितमग्रे स्थित वा कमपि वर्णं न धारयति—यथा शुद्ध 'अ' इति 'इ' इत्यादि वा, तदक्रियमुच्यते । विधारणक्रिया तत्र नास्तीति । अक्रियत्वाच्च स लघुरेव मन्यते । यदि च पृष्ठस्थानेव वर्णान् धारयति, न त्वग्रे स्थितान्, तदा तदुपसर्जनक्रिय मन्यते । अस्ति तत्र विधारणा क्रिया, पर सा उपसर्जनीभूता, न तु प्राधान्य प्राप्ता । ततश्च सोऽपि स्वरो लघुरेव गण्यते । न हि तत्र स्वरे बलविशेषोऽनुभूयत इत्यनुभवेन प्रत्येतव्यम् ।

[3] यस्तु स्वरोऽग्रस्थितान् व्यञ्जनरूपान् वर्णान् धारयति, स उपजनक्रिय । तत्र उपजनरूपेण आगन्तुकरूपेण क्रिया आधीयते । अग्रस्थानि व्यञ्जनानि धर्तुं बलविशेपस्तत्राधातव्यो भवतीत्यप्यनुभवेन प्रत्येतव्यम् । तादृश क्रियाया आधानादेव तदक्षर गुरुव्यञ्जनविशिष्टस्वररूप गुरु भवति । भार इव तत्र प्रतीयते । भारसहस्य च गुरुत्व प्रसिद्धमेवेति । ये चापि 'आ' 'ई' 'ऊ' इत्याद्या दीर्घा स्वरा उच्यन्ते, तेऽपि लघुद्वययोगेन जाता इति पर स्वर पूर्वेण स्वरेण विधृत, गत एव तत्र गुरुत्वम् । प्लुते एकेन लघुनाऽग्रस्थितसजातीय—द्विवर्णधारणमिति तदपि गुर्वक्षरमेवोच्यते । एव वर्णान्तरविशिष्टवर्णरूपमक्षर लघु, गुरु, इति द्विधैव मन्यते ह्रस्वदीर्घप्लुतवदत्र तृतीयो विभागो न गण्यत इत्यर्थ । तथैव ब्रह्माक्षरमपि द्विधा नभ्यम्, पृष्ठ्य चेति । ब्रह्मा, विष्णुरिन्द्रश्चेति त्रिकल नभ्यम्, अग्नीषोमात्मक द्विकल तु पृष्ठ्यमिति व्याख्यातपूर्वं गद्यमये पुरुषप्रपञ्चाधिकरणे । तत्र नभ्य लघु मन्यते, पृष्ठ्य तु पुर उत्पन्नक्षरविधारकत्वाद्गुरु—इति सादृश्यमनुसन्धेयम् ।

[4] अथ वर्णाना यत् त्रिविधत्वमुक्तम्, तस्यापि सादृश्य विविच्यते । वर्णा अक्षरेषु विधृता क्षरपुरुषस्थानीया इति प्रागुक्तम् । ते वर्णास्त्रिविधा उक्ता—विवृता, स्पृष्टा,

[1]वर्णास्तदा ये विवृतास्त एव तल्लघ्वक्षरत्वं गुरुतां च गृह्णते ।
प्रकाशते तत्र परः स्वरो यतस्ततो विदुस्तान् विवृतान् स्वरानिति ॥४४॥

[2]स्पृष्टेन भूतं विवृतेन प्रज्ञान्तःस्थेन च प्राण इहानुलक्ष्यः ।
पदक्रियं तत्तदथोपसर्गक्रियं तथैवोपजनक्रियं स्यात् ॥४५॥

[3]अन्तःस्थतां ते विवृतेषु नामिनः स्वरा यथा यान्ति तथा धियोऽप्यमूः ।
प्राणत्वमायान्ति पुनः प्रसारणे प्राणास्तु चान्तःस्थपदीशते क्वचित् ॥४६॥

अन्तःस्थाश्चेति । अन्तःस्था एव ईषत्स्पृष्टा इत्युच्यन्ते । तपसहाभीनद्विवृत्व तु व्याकरण-प्रक्रियायामिकारवकारादीनां सवर्णसंज्ञावारयितुं महाभाष्यकृता नाज्झलाविति पाणिनीयसूत्रं विनैव लाघवेन प्रक्रियानिर्वाहायाश्रितम्, तथैवाकारस्य संवृतत्वमपि व्याकरणप्रक्रियोपयोगीति वस्तुतस्त्रय एवाभ्यन्तरप्रयत्नभेदकृता वर्णभेदाः । प्रज्ञापरिस्थितौ अक्षरघनस्य क्षरस्यापि प्रज्ञा-प्राण भूतैस्त्रिरूपता । तत्र प्रज्ञाया विवृतसादृश्यम् । वर्णेषु विवृतत्वं जिह्वास्पर्शा-भावकृतं व्यवह्रियते शिक्षासु, प्रज्ञायान्तु विवृतत्वं प्रकाशकत्वम् । प्रज्ञायामक्षरं स्फुटं प्रकाशते, प्रज्ञयैवाक्षरज्ञानं जायत इत्यर्थः । नैतावदेव, किन्तु परं ज्योतिः—परज्ञानमपि प्रज्ञायामेव प्रकाशते । प्रज्ञारूपेण वृत्त्यात्मकज्ञानेनैव वयं मुख्यं ज्ञानमपि परिचिनुम इत्यर्थः । परस्य ज्योतिषोऽत्र प्रकाशनात् प्रज्ञापि ज्योतिरुच्यते ।

[1] वस्तुतो वर्णेष्वपि विवृतत्वं प्रकाशकत्वमेवेति साम्यपूर्त्यै आह । वर्णेषु स्वरा एव विवृता उच्यन्ते । तत्रैव च लघुत्वं गुरुत्वं चापि भवतीत्यवोचाम । व्यञ्जनधारकत्वेन लघुत्वं गुरुत्वं च व्याख्यातम् । तदेतल्लघुत्वगुरुत्वादि अक्षरनिष्ठं स व्यञ्जनेषु स्थितत्वात् मुख्यं शुद्धं स्वरस्तत्राक्षरे प्रकाशते । तस्मात् प्रकाशरूपत्वादेव स्वरा विवृता इति ।

[2] इत्थं प्रज्ञाविवृतयोः साम्यमुक्त्वा, अन्ययोरपि क्षर-वर्णभेदयोः साम्यमाह—स्पृष्ट-वर्णसमूहेन भूतवर्गस्य साम्यम्, स्थूलत्वात् । यथा च स्पृष्टेषु जिह्वास्पर्शः । तथा भूतान्यपि चत्वारि स्पर्शवन्तीति च । शुद्धे आकाशे यद्यपि न स्पर्शः, तथापि पञ्चीकृते तु अल्पः स्पर्शो मन्यत एव । अत एव च शब्देनापि तीव्रतरेण लघुकायायासमुत्पद्यन्ते । प्रज्ञाविवृतयोः साम्यं तूपपादितमेव पूर्वपद्ये । अन्तःस्थेन च वर्णसमूहेन प्राणवर्गस्य सादृश्यम् । प्राणस्यापि प्रज्ञाभूतयोर्मध्ये स्थितत्वात् । प्रज्ञापेक्षया स्थूलत्वाद्भूतापेक्षया लघुत्वाच्च । अपरमपि सादृश्यमग्रिमे पद्ये कथ्यते । किं च अक्रियत्वादिकं भूतप्रज्ञयोरक्षरत्वोपपादितम्, तदपोहा-स्तीत्याह—प्रज्ञा सर्वथा क्रिया रहिता । भूतानि तु उपसर्जनक्रियाणि, तत्र क्रियाया निगूढ-त्वात्, परसंसर्गेणैवोदयात् । प्राणस्तु उपजनक्रियः—स्वयं क्रियाशीलोऽन्यत्रापि स्वक्रियामर्पयतीति । सामान्ये नपुंसकमिति नपुंसकनिर्देशः ।

[3] अन्यदपि अन्तःस्थानां प्राणसादृश्यमुपपाद्यते—नामिनः स्वरा इकारोकाराद्या विवृता यथा क्वचिदन्तःस्थताम्—यकारवकारादिरूपतां सुद्ध्युपास्य मध्वरिरित्यादिषु गच्छन्ति । पुनश्च सम्प्रसारणेन इज्यते इत्यादौ अन्तःस्थतां परित्यज्य विवृतत्वं गच्छन्ति । तथा प्रज्ञा अपि क्वचित्प्राणत्वमायान्ति, पुनश्च प्राणरूपतां विहाय प्रज्ञारूपतां गच्छन्तीति महत्सा-दृश्यम् । 'यो वै प्राणः, सा प्रज्ञा" इत्याद्यासु श्रुतिष्वत एव प्रज्ञाप्राणयोरेकत्वमेव श्रावितम् ।

[१]तदित्थमन्येऽपि तथैव भावा शब्देषु ते तद्वदिहापि वेद्या ।
शब्दे खलु ब्रह्मणि य. प्रविष्ट सम्यक् पर ब्रह्म च सोऽधिगच्छेत् ॥४७॥

(४६) संतानाधिकरणम्[२]

[३]अथ प्रवाते पुनरूर्मयो या उत्थानमासा पतन च रूपम् ।
रसेऽमृते ब्रह्मणि ता अनन्ता उत्थाय चोत्थाय पतन्ति तस्मिन् ॥४८॥

[४]उत्तिष्ठते ब्रह्मणि सृज्यतेऽसौ पतत्यथो तत्र विलीयतेऽसौ ।
उत्थाय यावत् पततीह तावत् कर्मैतदेक प्रथित रसेऽस्मिन् ॥४९॥

[५]एकैककर्मण्यपि कर्मभिन्न तत्रापि भिन्न पुनरत्र भिन्नम् ।
ऊर्म्यां परोर्मि पुनरत्र चोर्मि तत्रापि चोर्मि पुनरन्तरन्त ॥५०॥

[६]सोर्मिर्हि सान्तानिककर्मदिष्ट क्षुद्र बृहच्चैतदनन्तभेदम् ।
क्षुद्र बृहत्यन्तरित मत वा क्षुद्र बृहच्चेति पृथक् स्थित वा ॥५१॥

---

[१] उपसहार—अन्यदपि सादृश्यमेव ब्रह्मण शब्दब्रह्मणश्चान्वेष्यम् । तत एव च शाब्दे ब्रह्मणि निष्णात इत्याद्या पूर्वोदाहृता महतामुक्ति प्रवृत्तेति । तथा चानेनैव हेतुना क्षरसमूहरूपैर्मन्त्रादिभि परब्रह्मोपास्यत इति उपासनाप्रकरणमुपसहर्तव्यमिति ।

[२] प्रसङ्गागतमुपासनातत्त्व निरूप्य पुन प्रकृतमनुसरति—क्षणिकम्, सान्तानिकम्, प्रावाहिकमिति निरूप्य कर्मोक्तम् । तत्र प्रावाहिक विवृतम्, सान्तानिकमिदानी विवृणोति ।

[३] वायुना जले तरङ्गमालावद् ब्रह्मणि कर्मणा सन्तान सदा प्रचलतीति स्पष्टोऽयमर्थ ।

[४] कर्मण उत्थानमेव कर्मसृष्टिरुच्यते, पतनमेव च तद्विलय । उत्थानपतन एव वलङ्गते रसाधारेण भवन न तु अभिनवस्य बलस्योत्पत्ति, तस्यापि प्रवाहनित्यत्वात् । उत्थानात् पतनपर्यन्तमेकमेव कर्मोच्यते, तत् सान्तानिकमित्यर्थ । वस्तुतस्तु उत्थानपतन-पर्यन्त क्षणिकानि शतश कर्माणि जायन्ते, पर तानि सन्तानरूपेणैकीकृत्य एकमेव कर्म तत्र व्यवह्रियत इति भाव ।

[५] उक्ते सन्तानरूपे एकैकस्मिन् कर्मणि विभिन्नानि बहूनि कर्माणि भवन्ति । यथा लोके एकस्या पचि क्रियाया चुल्लीप्रज्वालनस्थाल्यधिश्रयणादीनि विभिन्नानि कर्माणि, तत्रापि चावान्तराणि कर्माणीति प्राक् कर्मरूपनिरूपणे विवृतमस्माभि । जलेऽप्येवमेव महत्सु तरङ्गेषु अवान्तरा, तत्रापि चावान्तरास्तरङ्गा भवन्तीति दृष्टान्तेनैव कर्मतरङ्गेष्वपि बुद्धि सचारणीया ।

[६] ऊर्मिगर्भिता एकैका महत्यूर्मि सन्तानकर्मनाम्ना निर्दिश्यते । तत्र कश्चित्सन्तान श्चिरकालव्यापी बहुप्रदेशव्यापी वा महान् भवति, कश्चित्तु अल्पकालेऽल्पप्रदेशश्च क्षुद्रो भवति । तत्रापि क्वचित् क्षुद्रो महत्यन्तर्भवति, कश्चित्तु क्षुद्रो महाश्च पृथक् पृथगेवाव तिष्ठेते । यथा जगति महान्त पर्वता, अनेके च तद्गर्भे क्षुद्रा पर्वता, क्वचित्तु क्षुद्रा पर्वता महत पर्वताद्भिन्ना एवेत्यादि रीत्योह्यम् ।

[1]महान् य उत्थाननिपातभङ्गो ब्रह्माण्डसर्गः प्रथितः स एकः ।
ब्रह्माण्डसर्गाः प्रभवन्त्यसंख्या भिन्नास्तदुत्थाननिपातभङ्गाः ॥५२॥
[2]धीप्राणवाङ्मारुतसूर्यचन्द्रपृथ्वीति सप्ताऽवयवोत्थितिः स्यात् ।
पृथ्वी पुनर्धीत्वमुपेत्य लीना रसे भवेत् तत्पतनं महोर्म्याः ॥५३॥
[3]सूर्योद्भवोऽन्या पुनरुत्थितिर्मता सूर्यस्य नाशः पतनं तदन्तरे ।
तत्रापि पृथ्वी यदभूत् तदुत्थितेः पृथ्वीविनाशः पतनं तदन्तरे ॥५४॥
[4]स एष रामः समभूत् तदुत्थितिर्मृतः स रामः पतनं तदुच्यते ।
[5]इत्थ पृथक्त्वेन विभिन्नकर्मणामुत्थानपातान्व्यवहारयन्ति हि ॥५५॥

---

[1] एव रीत्या सर्वतो महान् य उत्थानपतनरूपस्तरङ्गः, स एष ब्रह्माण्डसर्ग इति विज्ञेय । एव विधा ब्रह्माण्डसर्गा अप्यनन्ता, तस्मादेवविधा महान्तस्तरङ्गा अप्यनन्ता विज्ञेया स्यु । सर्वेषा समष्टिश्च प्रवाह इति प्राक्प्रतिपादितमेव ।

[2] महान् य उत्थानादिपतनान्त सन्तान स ब्राह्माण्डसर्गरूप इति प्राक्तने पद्ये उक्तम् । तत्र ब्रह्माण्डोत्पादकमहात्तरङ्गे कियन्तोऽवान्तरास्तरङ्गा इत्याह । रसस्य बलजन्येन कर्मणा सम्बन्धे प्रथम धीर्नाम मन उदेति, तदनु प्राण, तदनु वाक् । इमा अव्ययपुरुषस्य कला इति प्राक् पुरुषाधिकरणे व्याख्याता । एता सर्वसृष्टिसाधारण्य । क्वचिदपि सृष्टिरेताभिर्विना नोदेतीति सर्वत्र प्रथममासा गणनमावश्यकम् । तदनु मारुतो वायु । वायुपदेनाक्षरपुरुषकलारूप सृष्ट्युपादान सोम लक्षयति । अयमपि सर्वसृष्टिसाधारण । अग्रे सूर्य, चन्द्र, पृथ्वीति त्रय पिण्डा प्रत्येक ब्रह्माण्डे भिन्ना भिन्ना उत्पद्यन्ते । एषा सप्तानामवयवानामुत्थानेन प्रत्येक ब्रह्माण्डसृष्टे पूर्णता भवति । एतत्सप्तावयवक ब्रह्माण्डोत्पादक एकैको बलस्य महानूर्मि, पृथिव्युत्पादनपर्यन्तमूर्म्या उत्थानम् । अथ पतने तु पृथ्वीचन्द्रौ सूर्ये स मारुतात्मक सोममण्डले, स च वाक्प्राणमन सु क्रमेण लीयते—इति उत्थानस्यान्तिमा सीमा भूमि क्रमेण वृद्धिरूपता यावद्यायात्, अर्थात् क्रमेण मनसि प्रलीना भवेत्, तावत्पतनरूपो महास्तरङ्ग ।

[3] अथ तत्र महति तरङ्गेऽवान्तरास्तरङ्गानाह । प्रत्येक ब्रह्माण्डे प्रधानभूतसूर्यजनकं द्वितीयस्य अवान्तरतरङ्गस्य उत्थानम् । एकैकसूर्यसंबद्धमेकैक ब्रह्माण्ड भवतीति । सूर्यस्य लयश्च तस्य तरङ्गस्य पतनम् । तत्र च पृथिव्या उत्पत्तिस्तदवान्तरस्तरङ्गोत्थिति, पृथिवीनाशश्च तस्य तरङ्गस्य पतनावधि ।

[4] अथ पृथिव्या ये प्राणिनो मनुष्याद्या उत्पद्यन्ते, ते अवान्तराणामप्यवान्तरास्तरङ्गा । यथा कश्चिद्रामनामको मनुष्य प्राणी, तस्योत्पत्ति पृथिव्यवान्तरतरङ्गस्योत्थानम् । तन्मरण च तस्य तरङ्गस्य पतनमिति । इत्थ प्रत्येकस्य जडचेतनात्मकस्योत्पत्तिविनाशरूपा पृथिव्युत्पादकतरङ्गान्तर्गता एव बोध्या ।

[5] अथ मनुष्यादि प्राणिनां पृथक् पृथक् क्रिया एकैकमनुष्योत्पादककर्मतरङ्गस्याप्यवान्तरास्तरङ्गा । ता विभिन्ना त्रिधा पूर्वार्द्धेनोदाहरणरूपेणोक्ता । आसा क्रियाणामुत्थान पतन च भिन्न भिन्नमिति विभिन्नानि तानि कर्माणि । एकैकक्रियाऽप्यनेकक्रियासमष्टिरूपा,

ब्रूते पचत्येति शृणोति भुङ्क्ते निद्रातितिष्ठत्यवलोकते वा ।
एतानि सर्वाणि बलानि भिन्नस्वोत्थानपातानि भवन्ति लोके ॥५६॥

पाकक्रियोत्थाननिपातभङ्गे नानाक्रियोत्थाननिपातभङ्गा ।
तदन्तरन्त क्रमतस्तदन्ते तूत्थानपाता. क्षणिके पृथक् स्यु ॥५७॥

(४७) क्षणिकाधिकरणम्

[१]उच्चावचानेकविधेषु तेषु सान्तानिकेषु क्षणिकानि सन्ति ।
सुशृङ्खलाबद्धनिजक्रियाणि बहुक्षणावृत्तिरतोऽस्ति तेषाम् ॥५८॥

[२]सान्तानिकान्यप्यखिलानि धारावाहीनि कर्माणि भवन्ति किन्तु ।
सादीनि सान्तानि ततस्तृतीयात् प्रावाहिकाद्भिन्नतराणि तानि ॥५९॥

[३]अथाखिलानि क्षणिकानि तानि सोत्थानपातानि भवन्ति किन्तु ।
धाराप्रवाहोणि न सन्ति तस्मात् सान्तानिकाद् भिन्नतराणि तानि ॥६०॥

[४]बल तु सान्तानिकमत्र भिद्यते तथापि नेह क्षणिकैर्विना कृतम् ।
प्रावाहिक चापि बल प्रभिद्यते विना तु सान्तानिककर्मभिर्न सत् ॥६१॥

तनान्तर्भूताना क्रियाणामभ्युत्थानपतने भिन्ने भिन्ने इति पूर्वं व्याख्यातमेव पुन क्रमस्पष्टीकरणायोक्तमग्रिमे पद्येऽपि । अस्याश्च परम्पराया अन्तिमोऽवधि क्षणिक कर्मैवेत्युपसहृतम् ।

[१] अथ सन्तानगतानि क्षणिकानि कर्माणि सन्तीति पूर्वोक्तमेव प्रक्रमागत पुनरावर्त्यते । क्षणिकाना सन्तान कथमिति समाहितपूर्वमपि उत्तरार्द्धेन पुन स्मार्यते । क्षणिकाना व्यापारापरपर्यायक्रियारूप निज स्वरूप रसमाधारीकृत्य शृङ्खलाबद्धम् अव्यवहितक्रमरूपेण प्रचलद् भवतीत्यत क्षणिकानामपि बहुक्षणवृत्तितारूप सन्तान प्रतीयते । यथा अव्यवधानेन पुन पुन पादोत्थापनमग्रे पादन्यसन चेति क्षणिकानि कर्माणि पादाश्रयाणि क्रमबद्धानि प्राप्यस्थानपर्यन्त गतिरूप सन्तानमुत्पादयन्तीत्यादि विवृतपूर्वम् ।

[२] अथ कर्मणा तिस्रो विधा किमर्थं स्वीक्रियन्ते—इति प्रश्नसमाधानाय तिसृषु विधासु परस्पर साम्य वैधर्म्यं च विव्रियते । सान्तानिक कर्मापि धारावाहि, प्रावाहिकमपि धारावाहि इत्युभयो साम्यम् । किन्तु सान्तानिक सादि सान्त च । प्रावाहिक तु अनाद्यन तमित्यनयोर्भेद । एकैक कर्मसन्तान पाकगमनादिरूप समयविशेष एव प्रारभ्यते, स्व स्व फल पाक प्राप्य स्थानसयोग वोत्पाद्य विरमति । एव महासन्तानानामपि पृथिव्याद्युत्पादकानामारम्भ पृथिवीनाशे समाप्तिश्च पूर्वाधिकरणे व्याख्याता । कर्मप्रवाहस्तु कदापि न निवर्तते, सृष्टिप्रलयावनवरतमुत्पादयतीति प्रवाहाधिकरणे विवृतम् । अस्मादेव भेदात् सान्तानिक प्रावाहिक च पृथक् पृथक् परिगण्यते ।

[३] क्षणिकाना कर्मणामुत्थानपतञ्च, तथैव सान्तानिकानामुत्थानपतने—इति द्वयो साम्यम् । किन्तु सान्तानिकेषु धारा अर्थात् क्रमबद्धा परम्परा दृश्यते । क्षणिकानि त्वेकैकव्यक्तिरूपाण्येवेति न तत्र धारा—इति सान्तानिकस्य क्षणिकस्य च वैषम्यम् । तेन द्वे पृथक् पृथगुक्ते ।

[1]नित्यानुगतशक्तित्वात् दृश्यते हेतुतैव नुत्पादकत्वात्तथा पृथक् ।
प्रावर्त्तिकत्वादपि पृथक्त्व दृश्यते हेतु प्रवाहे भगवानुवर्त्तिनि ॥६२॥
नान्तविकारतामुखदं तदित्युक्ते नोत्पत्तिं यत् तदविकार्यमित्युच्यते ।
[2]यत् साधकं साधकमन्यमुख्य तद् कर्म कल्पतेति विविच्यतेऽदः ॥६३॥
[3]रसाधिपंऽसो भूतस्य प्रतिष्ठित न तोत्कर्ष स्वावस्थानाचला इव ।
तथाऽऽत्मनोऽप्युत्क्रमणं समस्तयं सर्वत्र तत्रैव स्थित एव कथ्यते ॥६४॥
[4]वायुर्यथाकाशगत समन्तात् परिभ्रमन्नप्यचलो न दृश्यते ।
एवं पुरस्थेऽप्यात्मा स उत्क्रमं गतोऽपि नैव स्तोक दृश्यते ॥६५॥

---

[1] अत्र धर्मस्वरूपं कर्मपरं कर्मणोऽपि धर्मत्वम् प्रवृत्तम् । एवं यथात्मा भेदेऽपि शक्तिर्नित्या कार्यात्मा न संभवति कार्यत्वात् नित्य च प्रवाहे न संभवतीति कलत्वाद्भवत् पूर्वपूर्वविनाशादुत्तरसमुत्पत्त इति भाव । शक्तिरेव धर्म स्वाधारे कुत्रापि कार्याणामुत्पत्त्य हेतुः भवति । ननु शक्तिमत्त्वात्त्वं कथं कार्यानुगतत्वमुच्यते, अङ्कुरादिषु च प्रवृत्त— कथं कार्यानुगतत्वं हेतोरीक्षितमिति हेतु सर्वत्र दृष्ट एवेति चेन्मन्यसे । तत्रोच्यते—एवं सत्य प्राणस्य वा कर्मैव सम्पूर्णा भवति । तथाऽपि भेदेऽप्यादि कारण कार्य, नतु तत्र तदपि ? शक्तिरिति चेत्, कार्यत्वं भाव पदार्थानित्यता भवति, कार्यत्वेऽपि भवति नाम कार्यस्य हेतुतया निर्णेतुं न शक्यते । तदित्थं तत्कार्यविचारे कार्यस्य कर्मणा हेतु सर्वत्र न दृश्यते स्वतः । पुष्पादौ तु कार्यत्वं कर्म पुरा प्रवृत्तमिति नैव निर्णेतुं शक्यम् । प्राक्सूक्ष्मरूपादि-स्थिति कार्यस्याविर्भूतिस्वरूप । अङ्कुरस्य शाखापुष्पादिक्रमेण प्रकाश्यमानत्वात् । निमित्तकारणतावशात् प्राक्सूक्ष्मम् । उपादानकारणं तु नैव स्वतः विवेचयितुम् निर्विकारस्य स्वरूपादनन्यत्वात् । अत्रत्य च कार्यादि तदात्मैव अनन्यत्वादिति दृष्टान्तमत्र पुनरुक्तम् । तथैव प्रवाह सम्यगनुवर्त्त नि प्रतिवादिनामपृथक्त्वम्, हेतुमत् पदार्थवत्प्रत्यक्षप्रमाणात् । तत्रैव तदन्तःकरणस्योत्पत्त क्षणिकत्वादिहेतुना साधनम् । तदात्-मिथस्य तु उत्पत्तिलक्षण यदुक्त । क्षणिकानां शब्दानां तदुत्पन्न हेतु, पश्चाद्विभाव यतते हेतुरिति तेन सहोत्पत्त्यर्थमभिप्रेतस्यैव उच्यते ।

[2] कर्मणाऽन्यकर्मापि कर्ममाह—एवं कर्म कर्मणि कर्मान्तरस्य साधक भवति, यथा काष्ठानां प्रयोजन प्रज्वलन साधकम् । विभिन्नम् कर्मान्तरस्य बाधकं भवति, यथा काष्ठादिदहनेन महत्सं पतनसाधकम्, काष्ठानां पृथक्करणे च प्रज्वलने बाधकमित्यादि । इदं विचित्रमपि कर्मणि दृश्यते । अत्र प्रकरणे कल्पनितकर्मण एव स्वरूपमित्युक्तमेव पूर्वम् ।

[3] कर्मणा सन्ताने प्रवाहे चापि रसो निर्विकार इति प्रथमेऽधिकारे निर्विकाराधिकरणे विस्तृत्य प्रतिपादितमिह पुनः स्मार्यते—भूतभूमा रसो ज्योतिर्मय —ज्ञानस्वरूप, प्रतिष्ठित— सनातनमेवास्ति । यदप्यज्ञानावधात्तस्य उत्क्रमणं प्रतीयते, तदुत्क्रमणमप्यज्ञानावस्था एव । यथाऽप्युत्क्रम्यज्ञानावस्था गच्छेत्, तत्रैव रसस्तु स्थित एव विभुत्वादिति तस्योत्क्रमणं न शक्यते कल्पयितुम् ।

[4] उक्तार्थं दृष्टान्तमाह—यथा वायुराकाशे प्रचलति, आकाशो वायोराधार । पर वायुरेव प्रचलति, स यत्र गच्छेत्, आकाशस्तत्रापि स्थित एवेति आकाशचलनं न कल्पनीय

(४८) कर्मबन्धाधिकरणम्

[1]स्वल्पाशनाया रसगाप्यपूर्णा नित्यं रसायोत्क्रमते परस्मै।
तावद्रसं प्राप्य निवर्तमाना पुना रसायोत्क्रमते परस्मै ॥६६॥
संप्राप्य संप्राप्य रसं निवर्तते तस्या निवृत्तौ स रसोऽवशिष्यते।
आत्मन्वितामेति न यावदुत्क्रमे तावद्वृथैवोत्क्रमते निवर्तते ॥६७॥
[2]यथा तरङ्गा उदके भवन्तो वृथैव नाश परियन्ति भूय।
वाय्वम्बुबन्धेन तु फेनभूता आत्मन्विन पोषकृत प्लवन्ते ॥६८॥
[3]सग्रन्थिबन्धेन तथा कृतात्मतां गताः स्वनुद्धवं प्रभवन्ति ते पुन।
मृत्यूत्क्रमाः प्राप्य रसं मुहुः क्रमादपूर्णमात्मानमिवाभरन्ति हि ॥६९॥
[4]पूर्णं पुरा बन्धगतं च पूर्णं पूर्णात्पुन. पूर्णमुदच्यते तत्।
पूर्णस्य पूर्णं परिगृह्यते चेदन्तेऽवशिष्येत तदेव पूर्णम् ॥७०॥

भवति। अम्बरत—आनन्दात् स न हीयते, यत्र कुत्रापि गत आकाशाश्रित एव तिष्ठतीत्यर्थः। तथैव अमृते रसे प्रचलन्नपि मृत्यु—कर्म, रसेन कुत्रापि न हीयते—रसमाश्रयभूत क्वापि न त्यजतीत्यर्थः। रसस्य विभुत्वात् तत्परित्यागासम्भवादिति।

[1] अथ कर्मणा बन्ध कथ भवतीति युक्तिदृष्टान्तैरुपपादयति। अशनाया नाम्ना या इच्छा शक्तिप्रकरणे विस्तरेण निरूपिता, सा स्वय परिछिन्नेत्यपूर्णा स्वस्या अपूर्णत्वाद्रसमपि परिच्छेदवद्ध दर्शयतीत्याद्युपपादितम्। सा पूर्णत्वाय—रसग्रहणाय, उत्क्रमते प्रतिष्ठते—प्रचलतीत्यर्थः। य रसमाश्रिता, ततो भिन्न रस तत्र योजयितुमाक्रामति। यद्यपि रस एक एव, तत्र भेदो नास्ति, तथापि मायाख्य बल परिच्छिद्य तत्र भेद करोतीत्यसकृदुपपादितम्। उत्क्रान्ता चाशनाया रस प्राप्य निवर्तते। तमाक्रान्त रसान्तरमानीय स्वाश्रिते रसे योजयति। एवमेकवार निवृत्तापि पुन पुन प्रवर्तते, रस प्राप्य च पुन पुनर्निवर्तत इति क्रम प्रचलति। अशनायानिवृत्तावपि रसस्तु नित्य सदावशिष्यत एव। यदा तु प्रचलितमप्यशनायाबल रस न लभते, तदा आत्मन्विता नैति—रस आत्मा तत्र न प्रविष्ट इति तदा तस्य उत्क्रमण निवर्तन च निष्फलमेव भवतीति कर्मक्रमबोधकपद्यद्वयव्याख्या।

[2] पूर्वपद्योक्त बलस्य निष्फलत्व सफलत्व च दृष्टान्तेन स्पष्टीकरोति। जले सतत *तरङ्गा उद्यन्ति, नश्यन्ति चेति तानि निष्फलानि। यदा तु कश्चित्तरङ्गो वायुना तत्रैवागतेन* बध्यते स्वावरणे नीयते वायोर्जलस्य च सघर्षेण स तरङ्ग फेन जनयतीति तस्य सफलता। स उत्पन्न फेनो जलस्य पोषकृत् प्रवर्धको भवति। नवीन पदार्थमुत्पाद्य वृद्धि सपादयतीत्यर्थः।

[3] एव फेनोत्पादकबन्धविधा ये बलस्य बन्धा, ते सग्रन्थयो बन्धा उच्यन्ते। एतैरावृतो रसदर्शयामात्मा भवतीत्येन आत्मान्वित—आत्मवन्त उच्यन्ते। तत्रैव पुनर्बलप्रवृत्तौ वाय्वादिसघर्षे च मृत्स्नाद्या आविर्भवन्तीति प्राक् पृथिव्युत्पत्तौ विवृतम्। एते मृत्यो—बलस्योत्क्रमा रस प्राप्य अपूर्णमात्मानमाभरन्ति—नवनवान् पदार्थानुत्पाद्य स्वस्य नानारूपतया महत्त्व ख्यापयन्तीत्यर्थः।

[4] इदन्तु भ्रमापनयनाय भूयोभूय स्मर्तव्यम्, यदियमपूर्णता आभरणेन पूर्णता वा बलस्यैव। रसस्तु बद्धो वा स्वतन्त्रो वा सर्वथा पूर्ण एव। तस्य विभुता कदापि न हीयते।

[1]मात्राविशेषात्त्वमृते स मृत्यु: संसृज्यते ग्रन्थिरिहोदित: सः।
तत्कर्म बध्नाति नु बध्यते नु तत्कर्मबद्धं मतमत्र मर्त्यम् ॥७१॥

[2]उत्क्रम्य वायु: स यथोदकेऽस्मिन्नाबध्यते तेन विभाति फेन: ।
आबध्यते ब्रह्मणि कर्म तद्वत् तन्मर्त्यमेतत् प्रतिभाति विश्वम् ॥७२॥

(४६) कर्मप्ररोहाधिकरणम्

[3]सान्तानिकं कर्म भवेत्प्ररोहवत् तस्य प्ररोहाः प्रभवन्ति हि त्रयः।
मूलं च काण्डं च फलं च तत्क्रमादिच्छा क्रिया चावरणं च कथ्यते ॥७३॥

बद्धवद्भातोऽपि स वस्तुत पूर्ण एव, निर्विकारत्वात्। अत्र बहवो दृष्टान्ता निर्विकाराधिकरणे उपपादिता। एतदर्थदार्ढ्याय "पूर्णमद पूर्णमिदम्" इत्याद्या श्रुति पूर्वमनूदितामपि पुनरर्थतोऽनुवदति। पुरा बन्धात्पूर्वमपि रस पूर्णं। श्रुत्यनुवादरूपत्वादिह ब्रह्मविशेष्य हृदिकल्प्य नपुसकनिर्देश। बन्धगतमपि च तत्पूर्णम्—स्वस्य विभुत्व न जहाति, बन्धो बलस्यैव न रसस्य। रसस्य तु विभूतिरेवेति सर्वं प्राक् प्रतिपादितम्। इद बन्धगत पूर्णं स्वतन्त्रात् पूर्णादेव उदच्यते, बन्धेनोद्धृत्य पृथक् क्रियते, मठाकाश इव महाकाशात् पृथगाभास्यते, न तु वस्तुत पृथग् भवतीति। बद्धस्य पूर्णस्य पूर्णता—सर्वभाव परिगृह्यते—बुद्धौ विज्ञायते चेत्, अन्ते तदेव निर्बद्ध स्वतन्त्र पूर्णमवशिष्यते। परिच्छेद गता सर्वेऽपि भावा बुद्धावेकीकृत्य निवेश्यन्ते चेत्—पुनरपि विभुनैव भावेन—इति स्वतन्त्रता न हीयेतेत्यर्थ। यथा निर्विशेष ब्रह्मबुद्ध्यगम्यम्, तथा अनन्तकोटिब्रह्माण्डावच्छिन्नमप्येकीकृत्य बुद्धौ न निवेशयितु शक्यमिति प्रवाहाधिकरणे सम्यग् व्यवृणुमहि। तथा चापरिच्छिन्नतया तदपि पूर्णमेव। स्वतन्त्र पूर्णमिद पूर्ण च न वस्तुतो भिन्नमिति अन्तेऽपि तत् स्वतन्त्रमेवावशिष्टमिति भाव।

[1] ग्रन्थिस्वरूप निरूपयति। मृत्यु—बल मात्रापरिच्छिन्नम्, स मृत्युस्तरङ्गो जलमिव रसमपि परिच्छिन्नतामिवानीय तेन सबध्नाति चेत्, स एव ग्रन्थिरिति कथ्यते। कर्मैव बध्नाति, कर्मैव बध्यते, कर्मण एव च कर्मान्तरेण ग्रन्थिरिति सर्वं श्रूयते भूयो दार्ढ्याय विवृतम्। यथा कर्म मर्त्यम्—मरणशीलम्, तथा कर्मबद्धम्—कर्मबन्धेनापूर्वमुद्भूतमपि नामरूपविशिष्ट मर्त्यम्—मरणशीलमेव भवतीत्यपि भाव्यम्।

[2] यथा फेनदृष्टान्ते फेनो मर्त्य एवोत्पन्न। एवमेव कर्मबन्धाद् यदिद विश्व जायते, तन्मर्त्यमेवेति दृष्टान्तेन भूयो भाव्य तत्त्वजिज्ञासुभि।

[3] अथ कर्मणा प्ररोहमाह। एकैक कर्म कर्मान्तरे सयुज्य वृद्धि नव नव रूपं च यद् धत्ते स एव प्ररोह उच्यते। यथा बीजमुप्त जलमृदादिभि सयुज्याङ्कुरादिक्रमेण वृक्षतया प्ररोहति पुष्पफलादिकमपि च पोष प्राप्नोति। सन्तानरूपता गत कर्मैवमेव प्ररोहवद् भवति, पर सयुज्य विविधान् पोषान् नवनवानि रूपाणि चाविष्करोतीत्यर्थ। ते च प्ररोहास्त्रयो भवन्ति। यथा वृक्षे मूलम्, काण्डम्—मध्यविस्ताररूपम्, फल चान्ते इति त्रय प्ररोहा भवन्ति, तथा कर्मणोऽपि इच्छा, क्रिया, आवरण चेति त्रय प्ररोहा बोद्धव्या। पूर्वं यानि इच्छाक्रियावरणानि—अशनायाविक्षेपावरणनाम्ना व्याख्यातानि, तानि सूक्ष्माणि शक्तिपदा-

[१]मूलं विदुर्वाऽध्यवसायमन्ये ज्ञानाशनायाकृतिभिस्त्रिकोशम् ।
ज्ञानादिहेच्छास्ति ततः प्रयत्नं स्वयं तदिच्छापदतोऽभिनेयम् ॥७४॥

[२]न मन्यता चेतनमात्रनिष्ठं ज्ञानानुसार्यध्यवसायकर्म ।
ज्ञानेन्द्रियं चेतनमात्रनिष्ठं ज्ञानं तु सर्वत्र समं प्रवृत्तम् ॥७५॥

[३]नृपक्षिपश्वादिशरीरसंस्था भिन्ना तदात्माध्यवसायभेदात् ।
यथात्मनो जीवनचेष्टितं स्यात्तस्यानुकूलं भवतीह गात्रम् ॥७६॥

भिधेयानि । तान्येव स्थूलतामासाद्य कर्मविस्ताररूपेण यदा अनुभवयोग्यतां गच्छन्ति, तदा लोकप्रसिद्धेच्छादिपदबोधनीयानि भवन्ति । यथा विशिष्टे व्यावहारिके जीवात्मनि शक्तिरूपेणेच्छा तिष्ठति, सैव मनोवृत्तिरूपेण यदनुभूयते, तत् तस्याः स्थूलं रूपम् । एवं शक्तिरूपेण *स्थितस्य प्राणस्य स्थूलं रूपं क्रियेत्यादि ।*

[१] अथावान्तरभेदबोधनाय मतान्तरेण तेषां नामान्तराण्याह—मूलस्थानीयं प्रारम्भिकं प्ररोहमध्यवसायपदेन केचिद् व्यवहरन्ति । तथाहि–'अध्यवसायो बुद्धि' इति साङ्ख्यकारिकायां बुद्धिपर्यायत्वेनाध्यवसायपदमुपात्तम् । शक्तिरूपाया महत्पदबोध्याया बुद्धेः स्थूलं रूपमेवाध्यवसाय इति तदर्थो बोध्यः । अस्यैवाध्यवसायस्य स्थूलबुद्धिरूपस्य त्रयः कोशाः—त्रिभी रूपैः स प्ररूढो दृश्यते, तानि रूपाणि ज्ञानम्, अशनाया—इच्छा, प्रयत्नश्चेति । एषामेव कार्यकारणभावो नैयायिकैराख्यायते—"ज्ञानजन्या भवेदिच्छा इच्छाजन्याकृतिर्भवेद्" इति । पूर्वमते इच्छापदेनैवेदं त्रयमपि ग्राह्यमित्यर्थः ।

[२] इदं ज्ञानेच्छादिकं चेतनेष्वेव, न जडेषु—इति न मन्यताम् । शक्तिजन्यकर्मप्ररोहरूपं ज्ञानेच्छादि सर्वत्रैव व्याप्तम्, जडेषु इन्द्रियाभावात्तत्प्रकाशो न जायते—इत्यनेकधोक्तं पुनरिह स्मारितम् ।

[३] *अथ कर्मप्ररोहरूपोऽध्यवसायः सर्वत्र विभिन्नै रूपैः स्थितः ।* एतस्य भेदानुसारीण्येव मनुष्याणां पशूनां पक्षिणां च शरीरसंस्थानानि—शरीराणामवयवसन्निवेशाः पृथक् पृथग् भवन्ति ।

"सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयः संभवन्ति याः ।
तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ।"

इति भगवद्गीतायां शक्तिरूपं महत् सर्वाकृतिजनकमुपदिष्टम्, तस्यैव स्थूलं रूपमिदमध्यवसायनामकमिति व्याख्यातमनुपदम् । तत्तेषां प्राणिनां जीवननिर्वाहाय यथाविधं चेष्टितम्—क्रियासंपादनमावश्यकं भवति, तदनुकूलान्येव तदङ्गानि कर्मप्ररोहरूपेणाध्यवसायेन निर्मीयन्ते । यथा पशुभिर्भूमिष्ठमेव तृणादि भोज्यमिति चतुष्पादः समसूत्रमुखाश्च ते जायन्ते । यदि मनुष्यवत्तेषां मुखमूर्ध्वं भवेत्, तर्हि भूमिष्ठतृणादिग्रहणं न सौकर्येणोपपद्येत । तृणादीनां छेदनमपि मुखेनैव तैः कर्तव्यं भवतीति अग्रदन्तास्तेषां शक्तिमन्तः कृताः । गवादीनां दुग्धमन्यैरप्युपयोज्यमिति तासां स्तना अध एव स्थापिताः, दुग्धसंभरणाय स्तनपार्श्वे उधोऽपि तेषां विस्तृतमित्याद्यूह्यम् । विषयोऽयमन्यत्र विस्तरेणोक्तो ग्रन्थकृतेतीह सङ्केतमात्रं कृतम् ।

[1]सर्वेषु चार्थेषु मताशनाया सर्वोऽन्नमश्नाति निज प्रयत्नात् ।
ईक्षां विनेच्छा न भवेद्यतस्तत् प्रज्ञापि सर्वत्र मताधिभूतम् ॥७७॥

[2]काण्डं विदुर्वा व्यवसायमन्ये कम्पो गतिः क्षोद इति त्रिकोशम् ।
कम्पो गतिः स्यादथ नोदनास्यात्त्रय क्रियावृत्तिपदाभिनेयम् ॥७८॥

[3]कम्पः स उच्छेदपरा क्रिया चेत् फलोन्मुखी चेदिह सा गतिः स्यात् ।
सा नोदना भिन्नबलोन्मुखी चेदेकोऽप्ययमर्थस्त्रिविधः प्रदिष्टः ॥७९॥

[4]फलं विदुर्वल्लजि भोगमन्ये भोगः स संस्कार इहात्मनो यः ।
मायां च सत्यं परकर्मबीजं यज्जायते तेन फलं त्रिकोशम् ॥८०॥

---

[1] अथाध्यवसायपदवाच्या ज्ञानेच्छाप्रयत्ना सर्वत्र सन्तीति प्रकारान्तरेणात्रोपपादयति—सर्वे जडचेतनाद्या स्व स्वमन्नमश्नन्ति—इति अशनेच्छापरपर्याया अशनाया सर्वत्रैव मन्तव्या । चेतनानां सर्वेषां प्राणिनामिच्छापूर्वकं स्वस्वान्नग्रहणं स्फुटमेव सर्वैर्दृश्यते । वृक्षलताद्या अपि वर्द्धन्त इति दृश्यते, अन्नग्रहणं विना कथं वृद्धिः, इच्छां विना च कथमन्नग्रहणे प्रवृत्तिरिति तत्राप्यशनाया स्फुटं सिद्धा । खनिजेषु धात्वादिष्वपि वृद्धिर्दृश्यत इति तत्रापि पूर्वोक्तरीत्या द्वयमनुमेयं स्यात् । लोहादिभ्यः किट्टं मलरूपं निःसरति, मलनिःसारणं चान्नभोजिनामेवेति तत्राप्यन्नग्रहणमशनाया चानुमेये । शुष्ककाष्ठप्रस्तरादिष्वपि कालेनोपरि किट्टभूतं पपडीति ख्यातमायातीति, तत्रापि पूर्वोक्तप्रक्रिययाऽन्नादानाशनाये अनुमातुं शक्ये । पर्वतादिस्थिता प्रस्तरा अपि सन्निहिता मृद्भागमसात्कृत्य वर्द्धन्ते क्रमेणेति तत्परिचयशीला जानन्ति । वस्तुतस्तु सर्वेष्वपि जडचेतनेषु पुराणावयवनिःसरणमभिनवावयवोत्पत्तिश्चेति नि‍र्गमागमौ भवत एव, तत एव क्रमेण प्राचीनता जीर्णता च दृश्यत इति पूर्वमेव प्रत्यपीपदाम । आगतनवावयवस्वीकरणमेवाशनमिति अशनं सर्वत्रैव सिद्धयति । विनेच्छां तज्जनितं च प्रयत्नं विनान्नग्रहणं चेतनेषु न दृश्यते—इति चेतनानेव दृष्टान्तीकृत्य जडेष्वपीच्छाप्रयत्नावनुमातव्यौ । इच्छा चेष्टपदार्थज्ञानमीक्षणपदाभिधेयं विना चेतनेषु न दृश्यत इति इच्छया ज्ञानमपि चेतनदृष्टान्तेनैवानुमातव्यं जडेष्विति सर्वोऽप्यध्यवसायस्तत्रापि सिद्ध ।

[2] अथ वृक्षकाण्डस्थानीया या क्रियाऽधिकरणस्यास्य प्रथमपद्ये उक्ता, तत्स्थाने व्यवसायमन्ये ब्रुवन्ति । अध्यवसाय आन्तर उक्त, तज्जन्यो व्यवसायस्तु शारीर इति अध्यवसायव्यवसायशब्दौ परैर्निवेशिताविति तात्पर्यम् । अध्यवसायवत् तस्यापि व्यवसायस्य त्रय कोशा, सोऽपि त्रिभाग इति यावत् । तेषां भागानां नामानि कम्प, गति, क्षोद इति । क्षोद एवाग्रे नोदनापदेनोच्यते । पूर्वप्रकरणे व्याख्याता नोदनाख्या शक्तिरूपा, अत्राभिधीयमानास्तु तज्जन्या स्थूलरूपा क्रिया इत्यत्राप्यनुसन्धेयम् । एतत्त्रितयं क्रियाया वृत्तयः प्रभेदा उच्यन्ते । एतैस्त्रिभी रूपैः क्रिया लोके दृश्यते इति भाव ।

[3] उक्तानां तिसृणां परस्परं भेदमुपपादयति—उच्छेदपरा—विनाशकरी क्रिया कम्प उच्यते । फलोन्मुखी—फलोत्पादिका—पोषकरी च गति । भिन्नबलोन्मुखी—अन्यत्र बलान्तरोत्पादिका च नोदना तृतीया । एवं त्रियानाम्ना य एकोऽर्थ कथ्यते, तस्यैव फलदृष्ट्या नाम त्रयं व्यवह्रियते ।

[4] अथ वृक्षस्य फलस्थानीयं यदावरणमादिपद्य उक्तम्, तद् भोगशब्देनान्ये व्यवहरन्ति ।

[1]रसेऽमिते स्यादभितोमितिर्या माया तु सोक्ता बलमन्यदेतत् ।
अभ्व तु सत्यं मितिनामरूपे छन्न हि सत्येन सदामृत तत् ॥८१॥

भोगो नाम भोक्तव्य, कस्य भोक्तव्य इत्याकाङक्षाया ब्रह्मण एवेति वक्तव्यम् । कर्मणा जनित ब्रह्मणा भुज्यत इति । यद्यपि ब्रह्मणि भोगो नाम तस्यात्मसात्करण नास्ति, तथापि कर्म स्वफल तत्रैवार्पयतीति तावतैव ब्रह्मणि भोग उक्त । स एव भोग सस्कारपदेनाप्यु च्यते । अयमपि भोगस्त्रिकोश पूर्ववदेव । ते कोशाश्च माया, सत्यम्, परकर्मबीज चेति विज्ञेया ।

[1] त्रीन् कोशान् विभज्य दर्शयति—अमिते—अपरिच्छिन्ने रसे या अभित —सर्वासु दिक्षु मिति —परिच्छेदो विलोक्यते सा माया । जगति सर्वमपि पदार्थजात दिगवच्छिन्न पश्याम । प्रत्येक पदार्थस्य कश्चिद्भाग पूर्वस्या कश्चिच्च दक्षिणस्यामितीयमेव दिगवच्छिन्ना अभितो मिति । मुख्ये रसे विभौ सा न समवतीति कर्मप्ररोहेणैव जाता मन्तव्या । पूर्वं मिति साधनीभूता शक्तिस्तत्पूर्वरूप बल वा मायाशब्देन व्याख्यातम् । इह तु तज्जन्या मितिरेव मायानाम्ना व्याख्यायते इति सर्वत्र स्मार स्मार भ्रमो न कार्य । मीयतेन या इति कारणसाधनो मायाशब्द प्राक् शक्तौ व्यवहृत । इह तु मानम्—परिच्छेद एव मायेति भावसाधनो द्रष्टव्य । इद बलजन्य परिच्छेदरूप धर्मं पृथग् वक्ष्यमाणाभ्या भिन्नमित्यर्थ । द्वितीय कोश सत्यपदेन य उक्त, स एव 'अभ्वम्' इत्यप्युच्यते । मितिभाजो मितस्य परिच्छिन्नस्य ये नामरूपे—तदेव अभ्व सत्यमिति विज्ञेयम् । यद्यपि नामरूपे कल्पिते मिथ्या, वस्तुभूत ब्रह्म तु सत्यमिति वेदान्तग्रन्थेषु प्रसिद्धि, पर क्वचिच्छ्रुतिषु नामरूपे सत्यम् तदवच्छिन्न ब्रह्म तु अमृतम् इति नामभेदोऽप्यस्ति । तदेवाश्रित्य च सत्येनामृत छन्नम्'—इत्यादि श्रुत्युक्तमुपपद्यते । नामरूपाभ्या हि मुख्य वस्तु आच्छन्न भवति । नामरूपे एव सर्वत्र प्रतीयेते तदतिरिक्त वस्तु तु किमपि न न्द्रियैर्गृह्यते—इत्यव छन्नशब्दस्यार्थ । इह सति भवं सत्यमिति सत्यशब्दो व्याख्येय । नामरूपाणि हि सति ब्रह्मणि आश्रयतया भवन्ति, तदेवाश्रित्य स्वरूप लभन्ते इति नामरूपयो सत्यशब्दव्युत्पत्ति । इत्यमेव श्रीभागवतदशमस्कन्धगतगर्भस्तुतिपद्ये 'सत्यस्य सत्यम्' इति पदखण्ड व्याचक्षते आप्ता व्याख्यातार । नामरूपे सत्यम्, तयोरपि सत्य तत्स्वरूपप्रतिष्ठापक तदाधारभूत सत्य ब्रह्मेति । ब्रह्मणि सत्यशब्द सदेव सत्यमिति व्याख्येय । त्रिकालाबाध्य सदेकरूप तत्र सत्यशब्दस्यार्थ । क्वचित्तु 'सच्च त्यच्च' इति विभज्य सत्यशब्द श्रुतिषु व्याख्यातो दृश्यते । ब्रह्म सत्, नामरूपे तु त्यमिति । नामरूपरहिते ब्रह्मणि कल्पिते नामरूपे इत्येक एवार्थो विभिन्नै शब्दैर्व्याख्यायते । नामरूपे ब्रह्माण्याश्रिते एव स्वरूप लभेते । ब्रह्म च वस्तुतो न नामरूपवत्, तत्र कल्पिते नामरूपे इत्येव वक्तव्यम् । सोऽयमर्थं क्वचिन्नामरूपे मिथ्या इति मिथ्यापदेनोच्यते । मिथ्याशब्दोऽपि 'मिथृ—सङ्गमे' इति धातोर्व्याख्यातोऽनेन ग्रन्थकृता, 'अन्यत्र सगते एव तिष्ठत' इत्येवार्थमभिदधाति । क्वचिन्नामरूपे सत्यम्, ब्रह्म तु अमृतमित्युच्यते । तत्रापि अमृतप्रातिलोम्येन नामरूपयोर्विनाशित्वम्, विनाशिनोश्च निराधार स्थितेरभावादाश्रितत्व सिद्धयत्येव । सत् त्य इति खण्डाभ्यामपि विभज्य तदेवोच्यते । यथा त्य शब्द सच्छब्दमाश्रित, तथा नामरूपे सत्पदबोध्य ब्रह्माश्रिते इति । एव विमर्शेन श्रुतिस्मृत्यादीना

[१]क्रमाद्बलं यद्घनतामुपेयात् तद्वासनाख्यावरणं रसस्य ।
तद्बीजमुप्तं पुनरत्र मूलं भूत्वा प्ररोहत्यपरं प्ररोहम् ॥८२॥

[२]यच्छाद्यते तेन रसो रसेऽथवा वसत्तदा वासयते परं रसम् ।
तदुत्तरं वासयते पुनर्बलं सा वासना तेन च भावना मता ॥८३॥

[३]सा वासनाऽपि त्रिविधा निरुक्ता विकर्म चाकर्म च कर्म चेति ।
ये वै यमा ये नियमाश्च तानि कर्माणि यज्ञश्च तपश्च दानम् ॥८४॥

अकर्म यन्नात्र परत्र काम क्रोधः प्रजातिर्व्यसनं विकर्म ।
कर्म प्रसाद च विकर्म अन्यत्र न किञ्चिदपि जनयेदकर्म ॥८५॥

सर्वत्रैवैकवाक्यता भवति । अविमृश्य तु शब्दमात्रमादाय वृथैव कलहायन्ते वादरसिका इति सम्यक् पर्यालोच्य सुधीभि । तदेव महामतिना बालगङ्गाधरतिलकेनापि स्वीये गीतारहस्य उक्तम् 'यदि श्री शङ्कराचार्यकथिते मिथ्या शब्द एव विद्वेष, तर्हि मिथ्याशब्द परित्यज्य तत्स्थाने सत्यशब्द, सत्यस्थाने चामृतशब्द प्रयुज्यताम्, सत्य चामृत चेति । तावतापि न कापि हानि । प्रतिपाद्योऽर्थं सिद्धयत्येवेति ।'

[१] अथ परकर्मबीज तृतीय कोश विवृणोति । बल घनताम्—निबिडत्वमुपेत्य वासनारूपेण परिणमति । सा वासनापि रसस्यावरणरूपा । सा च वासना बीजरूपा, सा मूलतामुपात्य पुनरपर प्ररोहमारभते, तयाऽन्यो वृक्षरूप कर्मप्ररोह प्रादुर्भवतीत्यर्थ ।

[२] वासना शब्द व्युत्पादयति । 'वस आच्छादने' इति धातो 'वस निवासे' इति धातोर्वा णिजन्ताद्युचि वासना शब्द । आदिपक्षे रसमाच्छादयतीति वासना इत्यर्थ । द्वितीये पक्षे स्वय रसे वसति, रसान्तर बलान्तर च पुन रोहक्रमेण तत्र वासयति—इत्यर्थ । इय भावनाप्युच्यते । तत्रापि भावयते प्ररोहान्तरमुत्पादयतीत्येवार्थोऽनुसन्धेय । क्वचित्तु कर्मजन्य सस्कारो वासना, ज्ञानजन्यस्तु सस्कारो भावनेति भेद आख्यायते । सस्काररूपता तूभयत्र समाना । सस्काराधायकं ज्ञानमपि वृत्त्यात्मक कर्मरूपमेवेति कर्मजन्यत्वमप्युभयत्र समानम् ।

[३] वासनापि त्रिविधा व्याक्रियते । कर्म, अकर्म, विकर्म चेति । यया वासनया जनितोऽपर प्ररोह आत्मप्रसादक सुखकरो भवति, सा वासना शुभकर्मप्ररोहजनकत्वात् कर्मरूपा । यया जनितश्च दु खकरो भवति, सा विरुद्धकर्मजनकत्वाद्विकर्मरूपा । यया च जनितं कर्म सुख दु ख वा किमपि न प्रसूते जलताडनादिवत्, सा अकर्मेति व्याप्यते । यम-नियमयज्ञतपोदानादीनि च शुभानि कर्मपदेनोच्यन्ते । काम, क्रोध, तज्जनिता मैथुनव्यसनादयश्च विकर्मपदेनोच्यन्ते । यत्तु इह लोके परत्र वा न किमपि सुखदु खादिक प्रसूते, तदकर्म भवति—विनोदवार्तालापादि, जलताडनादि वा । यद्यपि तैरपि तात्कालिक विनोदरूप सुख भवति, तथाप्यत्यल्पकालत्वान्न तत् फलत्वेन गण्यते । सस्कारस्तु तज्जन्यो नैव कश्चिद्भवति—इति पद्यद्वयस्य सार. ।

[1]प्रसादवृद्धिक्रमतः सुखोदयो निःश्रेयसं चातिशयात्प्रसादतः ।
क्रमेण नैष्कर्म्यमुपागतं यदा चैकत्वमायात्यमृतं सुखं हितम् ॥८६॥

[2]विभूतिमान् स्यादय निर्विभूतिर्बन्धो द्विधा तत्र विभूतियोगात् ।
आद्ये क्रमेणाभ्युदयः सुखं स्यादन्यत्र दुःखं भवति क्रमेण ॥८७॥

[3]बन्धः प्ररोहाय पुनः प्ररोहः पुनः प्ररोहस्तदितिक्रमेण ।
तैस्तैः प्ररोहैः पुनरात्मनोऽयं महाप्ररोहः क्रमते चिराय ॥८८॥

(५०) कर्मवृक्षाधिकरणम्[4]

विकर्मवृक्षः स महाप्ररोहः क्वचिद्विशुष्कः प्रलये प्रसुप्तः ।
पुनर्नवं पोषमितो विसर्गे विमोक्षपर्यन्तमनुक्रमेण ॥८९॥

अश्वत्थवृक्षोऽयमुदीरितः पुरा बुधैर्यमालम्ब्य एष पूरुषः ।
[5]अधः प्रशाखः पुनरूर्ध्वमूलवान् रसेऽमृते मूलममुष्य सुस्थिरम् ॥९०॥

---

[1] प्रसादस्य—स्वच्छताया—आवरणभङ्गस्येति यावत्, वृद्धौ सत्यामधिकाधिकसुख-प्रतीतिर्जायते । प्रसादस्य पराकाष्ठा तु बुद्धिस्थैर्यं द्वारीकृत्य निःश्रेयसप्राप्तिः—मोक्ष इत्यर्थः । तदुक्तं भगवद्गीतायाम्—

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ (अ० २) इति ।

कर्मबन्धस्य क्रमेण ह्रासे नैष्कर्म्यं भवति, तदेव चात्मन एकत्वम्—कर्मरहितत्वमित्यर्थः । तदेव कैवल्यं वा मोक्षो वा स्याप्यते शास्त्रेषु ।

[2] उक्तो बन्धः स तावद् द्विविधः—विभूतिमान् निर्विभूतिश्च । यत्रात्मनो विभूति-नामकः सम्बन्धः सुस्फुटः स विभूतिमान् । विभूतिसम्बन्धस्वरूपं प्रथमेऽधिकारे संसर्गाधिकरणे विवृतम् । यत्र तु अल्पतया रसविभूतिः स सम्बन्धो निर्विभूतिः । विभूतिमति क्रमेण सुख-वृद्धिर्भवति । निर्विभूतौ तु दुःखपरम्परैवेति ।

[3] बन्धानां पुनः पुनः प्ररोहेण महाप्ररोहो भवति, यश्चिराय—बहुकालपर्यन्तमात्मानं जगत्प्रवाहे पातयतीति ।

[4] महाप्ररोहप्रसङ्गेनैव भगवद्गीतायाः पञ्चदशेऽध्याये उक्तं कर्मवृक्षमनुवदति—यद्य-प्ययं सामान्यरूपेण कर्मवृक्षः एवोच्यते, अत्र कर्म विकर्म अकर्माणि सर्वाणि एवैकीभवन्ति । परं वस्तुतस्तु आत्मनो बन्धहेतुत्वात् सर्वाणि विरुद्धरूपाणि विकर्माण्येवेति ग्रन्थकृता प्रथमपद्ये विकर्मवृक्षपदमेव प्रयुक्तम् । अयं वृक्षः क्वचिद्विशुष्को भवति—यदा योगाङ्गसमाध्यादिषु जनः कर्मफलमत्यल्पं भुङ्क्ते । प्रलये तु प्रसुप्तो भवति—फलानि न प्रसूते परं सृष्टौ पुन-र्जागर्ति । एवं मोक्षपर्यन्तमनुवर्तमानः कर्मप्रवाह एव वृक्षरूपेण रूप्यत इति भावः ।

[5] अस्य अश्वत्थवृक्षरूपेण निरूप्यमाणस्य कर्मवृक्षस्य मूलमूर्ध्वम्, शाखास्तु अधः स्थिताः । मूलं रसः, स च सर्वेषामाधारः सर्वगम्यः सर्वपूज्य इत्यूर्ध्वं आख्यायते । शाखास्तु विभिन्ना लोकाः, ते च संसारगता दुःखबहुला इति नीचैर्गता आख्यायन्ते ।

[1]अधस्तथोर्ध्वं प्रसृताः प्रशाखा गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।
[2]अधश्च मूलान्यनुसंततानि कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥९१॥

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिर्न च संप्रतिष्ठा ।
[3]छन्दांसि पर्णानि मतानि यस्मिन् यो वेद तं वेदविदेव एव ॥९२॥

अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलमसङ्गशस्त्रेण दृढेन छित्वा ।
ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं निवर्तते यत्र गतो न भूयः ॥९३॥

तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ।
परोऽतिगोऽते पुरुषोत्तमोऽसावतीत्य विश्वं क्षरमक्षरं च ॥९४॥

इति परविद्याध्याये बलाधिकारस्तृतीयः ॥३॥

इति ब्रह्मविज्ञाने परविद्यायामुत्तरार्धे बलप्रतिपत्तिविभागे कर्माधिकारः पूर्णः ।

---

[1] इत ऊर्ध्वं भगवद्गीतापद्यान्येव क्वचिच्छन्दोऽनुरोधेन अल्पं पाठभेदं कृत्वा क्वचिच्च यथारूपाण्येवानूदितानि । यद्यपि शाखा मूलरसापेक्षया अधःस्था उक्ता, तथापि तास्वपि ऊर्ध्वाधोभावो विद्यते । स्वर्गलोकाद्या ऊर्ध्वाः, पृथिव्यादयस्तु अधोगता इति ।

[2] अत्र मूलपदेन 'जड' इति भाषाया स्यात् । शिफा सघान उच्यते । तानि मूलानि कर्मानुसारीणि अध संततानि । अथवा मूलभूतो रस एव कर्म सहकृतो नानारूपेण मनुष्यादिलोकेषु तत्तज्जीवरूपेण सततं इति व्याख्येयम् ।

[3] पद्य स्पष्टार्थम् । छन्द पदेनात्र तत्तेषां पदार्थानां परिच्छिन्नं स्वरूपमुच्यते—आकृतिर्मर्यादाबन्ध इति यावत् । तदेव पर्णरूपम् । बहवस्तु छन्द पदेन वेदानेव गृह्णन्ति, त एव संसारवृक्षस्य पर्णरूपा, पर्णानि यथा छायाप्रदानि भवन्ति, तथा वेदा अपि छायाप्रदा इति साम्यमाचक्षते । अस्मद्दृष्ट्या तु संसारवृक्षोन्मूलनमेव येषां परमं प्रयोजनम् तेषां संसारवृक्षपर्णत्वकथनं नैवौचित्यमावहतीति विद्वांसो विचारयन्तु । छन्द पदस्यास्मदुक्ते आकृतिमर्यादाबन्धरूपेऽर्थे प्रमाणं तु "मा छन्द, प्रमा छन्द, प्रतिमा छन्द" इति याजुषी श्रुतिरेव विस्तरेण चास्मद्गुरुभिः विद्यावाचस्पतिभि स्वीयायां छन्दसमीक्षायां छन्दोनिरुक्तिप्रकरणे विवृत इत्यधिकं जिज्ञासुभिस्तत्रैव द्रष्टव्यम् । अग्रेतनं पद्यद्वयं गीतानुवादरूपं स्पष्टार्थम् । द्वितीये पद्ये क प्रपद्ये य आद्य पुरुष इति जिज्ञासायां उत्तरं ग्रन्थकृता दत्तम्—य क्षराक्षरातीतोऽव्ययपुरुष उत्तमपुरुष इति गीतायां व्याख्यात, स एवाद्य पुरुष, स एव च प्रपत्तव्य इति ।

(५१) [1]उपसंहाराधिकरणम्

इतीत्थमयं सर्वोऽपि क्षराक्षरपरीक्षया ।
प्रतीतिमात्रसंसिद्धो दर्शितः स्वानुभूतिवत् ॥१॥

रसं बलं च पश्यामो यत्किञ्चिदिह दृश्यते ।
तत्र मूलरसो मूलबलं च परमुच्यते ॥२॥

बलं कर्मेति निर्दिष्टं रसो ब्रह्मेत्यधीयते ।
कर्मैव श्रमणा आहुर्ब्रह्मैव ब्राह्मणा विदुः ॥३॥

भूमज्योतिःप्रतिष्ठाश्च तथेच्छावरणक्रिया ।
इति षट् शक्तिविज्ञानं परिविज्ञानमुच्यते ॥४॥

षडप्येताः शक्तयः स्युः सृष्ट्युत्पादनहेतवः ।
सर्वात्मना तु विज्ञानमसाध्यमिति चक्षते ॥५॥

भूमा ज्योतिः प्रतिष्ठा वा शयानावरणं क्रिया ।
यावन्निरूपितं किञ्चिदक्षरे च क्षरे च तत् ॥६॥

[2]क्षरमक्षरमेवोक्तं रसस्य च बलस्य च ।
रूपं युक्तिर्विवर्तो वा न शक्यं वस्तुमण्वपि ॥७॥

[3]कर्त्ता गोप्ता च देवानां पुरा ब्रह्मा बभूव ह ।
स एवोद्भावयामास ब्रह्मविद्यामिमां पुरा ॥८॥

---

[1] इतः परमुपसंहाराधिकरणे प्रस्तुतानि पद्यानि प्रायेण न व्याख्यानमपेक्षन्ते । यत्र तु किञ्चिद्वक्तव्यं तत्र संहृत्यैव स्वीयेन गद्येन वदामः । पूर्वं यद्यत् प्रतिपादितम्, तदेवात्र प्रथमैः षड्भिः श्लोकैरुपसंहारे स्मारितम् ।

[2] अत्र ग्रन्थे क्षराक्षरयोरेव विवरणं विशेषेण कृतम् । मूलभूतयोः रसबलयोस्तु साक्षात् स्वरूपम्, बलाद्रसस्य कथं मुक्तिः, कथं च निर्विकार एव रसो जगद्रूपेण विवर्तेत— इति सर्वं विशिष्य सूक्ष्मतयापि न वक्तुं शक्यम् । विना योगसमाधिमेतत्सर्वं कथमप्यनु—भवविषयतां नायातीति भावः । सामान्येन रूपेण यावच्छास्त्रेषु लभ्यते, तावदत्र विवृतमिति ।

[3] इतः परं विज्ञानमिदं कथं प्रकटतां गतमिति तस्येतिहासं सूक्ष्मरूपेण सूचयति । अनेनैव ग्रन्थकृता जगद्गुरुवैभव-महर्षिकुलवैभव—देवासुरख्यातीन्द्रविजयादिषु अनेकेषु ग्रन्थेषु इतिहासो वेददृष्टो विस्तरेण विवृतः । तत्र त्विदं प्रमाणं स्थापितम्—यद्यपि द्युलोकः सूर्य-मण्डलाधिष्ठितो मुख्यः स्वर्गः, तत्र च प्राणरूपाः प्राणिविशेषाश्च तत्तन्नाम्ना ख्याता देवाः, तथापि भूलोकेऽपि उत्तरदिग्भागः स्वर्गनाम्ना पुरा व्यवहृत आसीत्, यस्य पुराणेषु बहुधोल्लेखः । दशरथ इन्द्रसाहाय्याय गतः, अर्जुन इन्द्रसकाशेऽध्ययनार्थं गतः—इत्याद्या भूस्वर्गस्यैव घटना । तस्य स्वर्गस्य सीमादिकमपि तेषु ग्रन्थेषु सप्रमाणं निरूपितम् । तत्रापि च ब्रह्मा, विष्णुः, इन्द्रः, वरुण—इत्याद्या देवास्तत्तद्देशाधिपतय आसन् । एते अष्टाङ्गयोगसम्पन्ना अस्मदपेक्षया

ब्रह्मविद्याप्रभावेण यज्ञविद्या च सोऽस्यणात् ।
तत्राप्ययोऽभवद्विष्णुर्यज्ञविद्याप्रवर्तकः ॥९॥

विशेषज्ञानशालिनो मनुष्यविशेषा एवाभूवन् । मुख्या देवा दिविष्ठाः, तत्प्रतिरूपा एवैते भूलोके कल्पिताः । तत्र तेषां देवानां वार्ता श्रोता—अर्वाचीनदेवलोकस्य प्राच्येषु ब्रह्मा आसीत्, यस्य चरितं जगद्गुरुत्वेन विशेषेण विश्रुतम् । तेनैवेयं ब्रह्मविद्या प्रवर्तिता । तस्मिन्नेव स्वर्गे निवसता विष्णुना पूर्वं यज्ञविद्या प्रवर्तितासीत् । ब्रह्मणा तु अस्य ब्रह्मविद्याया प्रभावातिशयः ख्यापित इति यज्ञविद्या क्षीणतां गता । यज्ञेन स्वर्गप्राप्तिरेव, ब्रह्मज्ञानेन तु मोक्ष इति सर्वेषामनुभूतिस्येव यज्ञविद्याया अभिगमनम् । अनेन ब्रह्मणैव नासदीयसूक्तं दृष्टम् । तस्य हि सूक्तस्य परमेष्ठी प्रजापतिर्नाम ऋषिराख्यायते सर्वानुक्रमण्याम् । अयमेव ब्रह्मा परमेष्ठि—नाम्ना प्रजापतिनाम्ना च प्रसिद्धोऽभूत् । तत्सूक्तमेव ग्रन्थस्यास्य मुख्य आधारः । तदिदं सूक्तं ग्रन्थस्यादिमे प्रकरण एवोद्धृतम् । तत्र दशवादास्तु विमर्श्य दर्शिताः, परं सिद्धान्तो यैर्मन्त्रैराम्नातः, तेषां व्याख्यात्र ग्रन्थे न कृता । दशवादरहस्याभिधे ग्रन्थे तु कृतेति तामत्रोपेक्षितनया व्याहराम । ग्रन्थारम्भे दशमे पृष्ठे 'ब्रह्ममते सिद्धान्तवादाभ्युपगमः' इति शीर्षकाधो मन्त्रान् दृष्ट्वा तदर्थं समवनीयः । 'एकं तद् आसीत्' इत्यत्र एकपदेन ब्रह्मादरपर्यायो रस एवोपदिष्टः । स्वधापदेन च तच्छक्तिरूपं बलमिति तत्रैव टीकायां व्याख्यातमस्माभिः । 'आनीत्' पदस्य अवातमिति पदस्यापि च तात्पर्यं तत्रैव व्याख्यातम् । दशवादरहस्य—टिप्पण्यान्तु ग्रन्थकृता स्वयमेवमुक्तम्—एकपदेन सामान्येन किञ्चिदेकमासीदित्युक्तम् । स्वधापदेन धारकवाचकतया निघण्टुषु पठितेन अन्न नाम जगत उपादानं तत्सहचरितया समाम्नातम् । अथ किं तदेकमासीदिति जिज्ञासायाम् अग्रिमे मन्त्रे 'अप्रकेतं सलिलं सर्वं मा इदम्' इत्याद्याम्नातम् । अत्र सलिलपदेन न जलं शक्यं ग्रहीतुम्, तस्य स्थिते 'अम्भः किमासीत्' इति पूर्वं प्रत्याख्यानत्वात् । तस्मात् सलिलपदेन रस एवाम्नातः । सलिलपदेन लोके प्रसिद्धं जलमपि रसरूपमेव भवतीति सादृश्यान्मूलतत्त्वे रसशब्दे पर्यायः सलिलशब्दो निवेदितः । तत्सूक्तप्रसङ्गस्य स्वप्रक्रियाया बोधयितुं ग्रन्थकृतापि मूलतत्त्वे रस शब्द एवोक्तः । स च मूलतत्त्वे "रसो वै सः" इति श्रुतिसिद्ध एवेति प्रागेवोक्तम् । तच्च सलिलं 'सर्वं मा इदम्' सर्वमभिव्याप्य स्थितमासीत् । विभु आसीदित्यर्थः । तच्च न विशिष्य विज्ञातुं शक्यमिति बोधनाय 'तम आसीत्' इत्यपि प्रयुक्तम् । तमोवत्तदज्ञातमेवासीदित्यर्थः । अत एव मनुनापि 'आसीदिदं तमोभूतम्' इत्येव प्रथमावस्थोक्ता । कुतो न ज्ञायते तदिति तत्कारणमपि अत्र निर्दिष्टम् । 'तमसा गूढम्' इति । अत्र तमःपदेन तदीया शक्तिरेवोच्यते, या पूर्वस्मिन् मन्त्रे स्वधाशब्देन समाम्नाता या चास्मिन् ग्रन्थे बलनाम्ना विवृता । तस्यास्त्रिगुणत्वात् त्रिषु गुणेषु आवरणे तमस एव प्रधानत्वात् तमःपदस्य प्रकृतिपर्यायस्यापि सांख्या—भासप्रकरणेऽस्माभिः साधितत्वाच्च तमःपदेनाख्यानं सुसङ्गतमेव । तया शक्त्या तन्निगूढम् समावृतमिति न विशिष्य ज्ञायत इत्यर्थः । सा शक्तिरपि न स्पष्टं ज्ञातुं विवरीतुं वा शक्यत इत्यपि शक्तौ तमःपदोपादानाद् बोधितम् । मन्त्रोत्तरार्द्धे पुनरनयोः प्रकारान्तरेण सङ्केतः क्रियते—तुच्छेनाभ्वपिहितमासीत्—इति । आभु—विभु—व्यापको रसः । तुच्छं च सत्त्वासत्त्वाभ्यामनिर्वाच्या शक्तिः । पृथक् सत्त्वाभावादेव तस्यास्तुच्छत्वम् । तया शक्त्या मेघखण्डेन सूर्य इव रसोऽपिहितः—आवृत इति । द्रष्टुर्जीवस्य दृष्टिनिरोधादेव तिरोभा-

विराजौ तावुभौ ब्रह्मविष्णू साम्राज्यरक्षकौ ।
ब्रह्मा विद्याप्रभावेण विष्णुर्यज्ञप्रभावत ॥१०॥

वरणमुच्यते भविष्यद्वृत्त्या वा जीवानामप्यनादित्वाद्वेति । अग्रे किमासीदित्युच्यते । तस्य तपस —'यस्य ज्ञानमय तप.' इति परिभाषितस्य ज्ञानस्य महिना—महिम्ना प्रभावेण एकमपूर्वं रूप सृष्टयुत्पादक प्रादुरासीत् । शक्तिविशिष्ट रसतत्त्वमेव प्रथम ज्ञानरूपेणाविर्भवति, ततश्चाभिनव सृष्ट्यारम्भकमुत्पद्यत इति भाव । किमभिनव तत्त्वमुत्पन्नमिति तदग्रे उच्यते। अग्रे सर्वत प्रथम काम समवर्तत । 'एकोऽह बहु स्याम्' इतीच्छा प्रादुर्भूतेत्यर्थ । इच्छा ज्ञानजन्या भवतीति इत ,पूर्वं ज्ञानप्रादुर्भाव आम्नात । अथ च कामो मनस प्रथम रेत मनस साररूप वीर्यमिच्छेति भाव । एतेन च कामादपि पूर्वं मनस प्रादुर्भाव उक्त । मनो विना तद्रेत —काम कथ प्रादुर्भवेदिति । रेत पदेन वेद बोधितम्—यन्महदाख्य यत् प्रकृते प्रथम रूपम्, तत्र रेतसो रसस्याधानात्कामो जायत इति । तदुक्त भगवद्गीतायाम्—

'मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम् ।
सभव सर्वभूताना ततो भवति भारत' इति (अ० १४।३)

एतेन सर्वेणेद फलितम्—यद् अव्ययपुरुष 'आनीदवातम्' इति निर्दिष्ट । स रस-प्रधान । बलप्रधाना तु तच्छक्तिर्महन्नाम्नी प्रादुर्भवति । सा ब्रह्मनाम्ना गीताया निर्दिष्टा । "तदेव शुक्र तद् ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते ।" "तस्मादेतद् ब्रह्मनामरूपमन्न च जायते" इत्यादि श्रुतिषु ब्रह्मपदस्य शक्तिवाचकस्य प्रसिद्धत्वात् । अनयोरव्ययपुरुषस्य महन्नाम्न्या शक्तेश्च सम्बन्धे रसो यो महति प्रविशति, तेन महतो वृत्ति कामरूपा प्रादुर्भवतीति । अव्ययपुरु-षस्य कलासु मन सृष्टौ मोक्षे चोभयत्रान्वयि व्याख्यानम् । कलासु मध्ये गणित चेति मन पदेनैवात्र मन्त्रेऽव्ययपुरुष सकेतित । गीताया चाहपदवाच्य सर्वत्राव्ययपुरुष एवेत्यपि ग्रन्थ-कृता गीताविज्ञानभाष्ये स्थापितम् । उपनिषत्स्वपि सृष्ट्यारम्भे 'तन्मनोऽकुरुत' इति मनस एव प्राथम्यमुक्तम् । तस्मादेव व्याख्याने सर्वैकवाक्यता जायते । तोऽन्यत् स्पष्ट सर्व—समन्वयपर च व्याख्यान नास्य सूक्तस्य समवन्तीति । अत्रेय शङ्का समुदेति—यन्मनस्तु रसप्रधानत्वात्सत्, महदाख्या प्रकृतिश्च बलप्रधानत्वादसती, बलस्य स्वतन्त्रसत्ताविरहात् । ततश्च सदसतो सबन्ध कथमिति । तत्र श्रुतिराह "सतो बन्धुमसति निरविन्दन्" इत्यादि । प्राचीना कवयो विद्वास हृदि स्वीये समाधिज्ञाने सतोऽव्ययपुरुषस्य बन्धुम्—बन्धनम्, बन्धु-तारूप साहचर्यं वा असति बलप्रधानाया शक्तावेव दृष्टवन्त । सदसतो रसबलयोर्योगेनैव सर्वं भवति । नात्र शङ्का कार्येत्यर्थ । अग्रिमे मन्त्रे इत एव सृष्टिरिति निगमयति वेदपुरुष —एषा पूर्वोक्तानामव्ययशक्तिकामाना रश्मि तिरश्चीनो वितत —सर्वत प्रसरति । एतद्रश्मिभूतमिद जगदित्यर्थ । स रश्मिरधोऽप्यस्ति, उपर्यप्यस्ति । अव्ययपुरुषस्य रश्मि-भूता एवाक्षरक्षराद्या, महतश्च रश्मिभूता एवाहंकाराद्या प्रकृतय तस्य समष्टिरूपस्य कामस्य रश्मिभूताश्च सर्वत्र जगति प्रसृता: । कामी अशनायापदवाच्या इति भाव । एषु चोच्चावचभावोऽपि काल्पनिकोऽस्त्येवेति । कियन्त पदार्था अत्र कामवशादुत्पद्यन्त इत्युत्त-रार्द्धेन मन्त्रे उक्तम् । तत्र रेतोधा —गर्भधारिण्यो बलप्रदाना शक्तय, महिमानोऽक्षराद्या । स्वधाशब्देन प्रकृत्युत्पादित पशुनामकेन जीवेन भुज्यमानमन्नम् यन्मन्नाद्यरूपेणोपनिषत्सु इहापि च पूर्वं व्याख्यात ग्राह्यम् । प्रयति—पदेन च जीवात्मसहचर भुक्तौ मुक्तौ च

तावेव सर्वप्रथमं ब्रह्मविद्यामपश्यताम् ।
चिन्त्येनयोरपि रसे बुद्धिः प्राक्कुण्ठिताऽभवत् ॥११॥
यज्ञविद्या प्रसिद्धभर्या ब्रह्मविद्यानुगामिनी ।
देवविद्या परास्यासोद्दैर्वापिभिरुदीरिता ॥१२॥
इत्थं[१] विद्यात्रयी लोके वेदशब्देन कथ्यते ।
अपौरुषेयी सा विद्या यया सृष्टिः प्रवर्तते ॥१३॥

तत्सहायक मनइन्द्रियादीनि । सर्वमेतद्रसबलसंयोगेन जायते । बल शरीरभूतम् । रसस्तु तदात्मभूत इति सर्वमेतद् ग्रन्थे विवृतम् । तस्मादत्र ग्रन्थे विवृतस्य मूल ब्रह्मोक्ता श्रुतिरेवेति सम्यगवधेयम् । इतोऽग्रे तु तत्त्वस्य दुरूहत्वमविज्ञेयत्व च स्थापयितु को अद्धा वेदेत्याद्युक्तम् । अध्यक्षोऽपि वेद वा नवेत्यनेन वेद्यत्वाभाव एव स्फुटीकृत इत्यादि विचार्यं विद्वद्भिः । इदमत्र प्रसङ्गागत बहुविवेचितमावश्यकत्वात्, ग्रन्थमूलप्रदर्शनमन्तरेण विदुषा सशय. स्यादिति । इतोऽग्रे प्रकृतेतिहासबोधकाना श्लोकाना शिष्ट सार उच्यते । इमौ ब्रह्मा विष्णुश्चेत्युभौ विराजौ—विराट् पदभाजावास्ताम् । राजा, सम्राट्, स्वराट्, परमेष्ठी, विराडिति भूम्यधिपतीनामुत्तरोत्तरं प्रभावशालिना सज्ञा, या अद्यापि पुष्पाञ्जलिकाले 'स्वस्ति साम्राज्यम्' इत्यादिना वैदिकैरुद्घोष्यन्ते । तदीत्थंवेमौ विराट्पदाभिधेयावास्ताम् । एताभ्यामेव सर्वत प्रथम परमात्मप्रसादेन वैदिक्यौ यज्ञब्रह्मविद्या दृष्टा । तत परमिन्द्रेण, तत. परं च महर्षिभिरिति जगद्गुरुभिरेव उक्तम् । ब्रह्मविद्याया युक्तानामेव विषयाणा प्रत्यक्षीकृत्य प्रदर्शनार्थं तदनुगामिनी प्राप्तचर्या च यज्ञविद्या । ब्रह्मविद्याया यज्ञाधारेणैव सृष्टि प्रतिपादितेति तादृश यज्ञनिदर्शन यज्ञविद्यायामिति । रसस्य स्वरूपे तु अनयोरपि बुद्धिर्न प्रासरत्, तस्य बुद्धिगम्यत्वाभावात् । आभ्यामतिरिक्ता देवविद्या नाम्नापि महती विद्या पुरा प्रवृत्तासीत्, सा महर्षिभिर्दृष्टा । यत्र प्राणरूपाणा देवाना स्वरूप स्पष्ट निर्दिष्टमासीत् । तत्प्रभावेण नवसृष्टिनिर्माणादि सर्वं कर्तुं समर्था आसन् विश्वामित्राद्या महर्षय —इत्ययमितिहाससक्षेपो द्वादशपद्यपर्यन्तमुक्त ।

[१] एता विद्या एव वेदा. । विद्या अपौरुषेय्य इति वेदानामपौरुषेयताख्यानस्य तात्पर्यमित्याह । वेदैर्भगवान् सृष्टि करोतीत्यादि वाक्यानामपि एताभिर्विद्याभि. सृष्टि करोतीत्येवार्थ । यथा लोके वेषभूषान्नपानादिक व्यवह्रियमाण मनुष्यै. स्वबुद्ध्या विविच्य सपाद्यते तदुत्पादनविद्या, गतानुगतिकतयैव शिक्ष्यन्ते, तथा नैता विद्या मनुष्यविचारेण प्राप्नु धक्यन्ते । तत एव अपौरुषेय्य उच्यन्ते । प्रमाणान्तरेण प्रत्यक्षानुमानादिना त तमर्थं विज्ञाय परस्मै तद्बोधनाय यानि पदवाक्यानि प्रयुज्यन्ते, तानि पौरुषेयाणि । यस्त्वर्थं प्रमाणान्तरैर्लौकिकैर्न विज्ञातु शक्यते, तत्प्रतिपादकानि वाक्यान्यपौरुषेयाणीति । 'प्रमाणान्तरेणार्थमुपलभ्य विरचितत्वं पौरुषेयत्वम्, तदभावश्चापौरुषेयत्वम्' इति सर्वसमत लक्षणम् । अत्र भारतीयाना शिष्टाना न वैमत्यम् । स्वतो वेदप्रादुर्भाववादिन, ईश्वररचितत्ववादिन, महर्षिरचितत्ववादिनश्च सर्वेऽपि शिष्टा अत्रैकमता भवन्ति । तर्हि कथमेषा विद्या पुरुषैर्विज्ञातेति चेत् समाधिनिष्ठै परमेश्वरप्रसादेनैव दृष्टा इत्येव वेदाना महर्षिप्रणीतत्ववादिनोऽपि मन्यन्ते । अत एव वेदाना द्रष्टार एव ऋषय उच्यन्ते, न तु कर्तार. । विद्याया. करणासभवाद्

वेषभूषामानपण्यनीतिभाषाक्षरादिका ।
लोकविद्या यथाऽन्यान्या पुरुषैः कल्पिता भवेत् ॥१४॥
न तथेयं वेदविद्या पुरुषैः क्वापि कल्प्यते ।
द्रष्टृभिः पुरुषैस्त्वेषा वस्तुसिद्धेव दृश्यते ॥१५॥
यया यज्ञा यया देवा यया वा ब्रह्मकर्मणी ।
जगद्रूपेण वर्तन्ते सा दृष्टिर्वेद उच्यते ॥१६॥
यद्वेद्यं विद्यते नित्यं तदत्राविदितं न हि ।
कर्मातीतो रसस्त्वेको ज्ञातोऽपि ज्ञायते न हि ॥१७॥
[1]संविदन्ति न यं वेदा विष्णुर्वेद न वा विधिः ।
यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ॥१८॥
[2]यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।
अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥१९॥
यो मन्येत सुवेदेति दभ्रमेव स पश्यति ।
मीमांस्यमेव तद्रूपं यत्त्व वेदेषु यास्य यत् ॥२०॥
[3]नाहं मन्ये सुवेदेति नो न वेदेति वेद च ।
यो नस्तद्वेद तद्वेद नो न वेदेति वेद च ॥२१॥

द्रष्टृत्वमेव सम्भवतीति । वेदेष्वेव यद् द्रष्टृत्वं कर्तृत्वं चोभयमपि ऋषीणां श्रूयते, तस्यापीयमेव गतिः. विद्याया द्रष्टृत्वाद् द्रष्टृत्वम्, वाक्यप्रयोक्तृत्वात्तु कर्तृत्वमिति । अत्र च यद् यद् वेद्यं जगति सम्भवति, तत्सर्वमेवान्तर्भवतीत्युपनिषत्सु स्पष्टमुक्तम् । तदेतत्सप्तदशसङ्ख्याङ्कित श्लोकपर्यन्तं प्रतिपादितम् ।

[1] ब्रह्मनाम्ना ख्यातस्य रसस्य तु ज्ञानविषयत्वं नास्तीति श्रुत्यैव श्रावितम् । तानि उपनिषद्वाक्यान्युद्धृतान्यत्र । तेषां वाक्यानामर्थं सक्षेपेण विव्रियते भाष्यानुक्तं ।

[2] यो हि वदति, मया ब्रह्म न ज्ञायते, स जानाति । यस्तु वदति—'मया ब्रह्म ज्ञायते' इति स न जानाति । अविज्ञेयस्य अविज्ञेयत्वेन ज्ञानमेव सत्यं ज्ञानम् । विज्ञेयत्वकल्पनं तु मिथ्याज्ञानमिति । अयमेवार्थः श्रुतिद्वयेन विवृतः ।

[3] सुष्ठु सम्यग् ब्रह्माहं वेद—इत्यपि नाहं मन्ये । न ब्रह्म वेद—सर्वथा न जानामि—इत्यपि च न मन्ये । वेद च जानाम्यपि । यतो हि सर्वेषु व्याप्त आत्मा ब्रह्मैव । तं च सर्वोऽपि सर्वदा विदित्वैव तत्तद् व्यवहारमनुतिष्ठति, अहमेतत् करोमीत्येवानुभवन् । 'अहमस्मि न वा' इति संशयः, 'अहं नास्मि' इति विपर्ययश्चानुन्मत्तस्य कस्यचित् कदापि नोदेति । अविज्ञाते हि संशयविपर्ययौ भवतः, आत्मनि तौ न भवत इति आत्मा विज्ञात एव । प्रकृतेर्विविच्य तु दृश्यरूपेण न ज्ञायते—इत्यविज्ञेयत्वमुच्यते । तदुक्तं भगवता याज्ञवल्क्येन बृहदारण्यकोपनिषदि मैत्रेयीं प्रति—"विज्ञातारं वा अरे केन विजानीयात्, येन सर्वं विजानाति, तं केन विजानीयात्" इति । यदि हि आत्मा विज्ञातः—अर्थाद् ज्ञानविषयः

[1]यावत्तववरे स्थाने तावद्विज्ञातुमिष्यते ।
परस्थाने स्वतन्त्रं तद्रूपं ज्ञातुं न शक्यते ॥२२॥

[2]सर्वात्मना तु तज्ज्ञानमवरेऽपि न शक्यते ।
अनीश शक्तिचरितं को नु विज्ञातुमर्हति ॥२३॥

[3]अत्यल्पमपि विज्ञानमिह श्रेयस्करं भवेत् ।
तेनास्मिन् परविज्ञाने सर्वदा यत्नवान् भवेत् ॥२४॥

स्यात्, तर्हि तादृशज्ञानाश्रय कश्चिदन्यो भवेत् । तथा च यो ज्ञानाश्रय स एवात्मा स्यात्, नेयम्त्वनात्मैव, कर्मत्वकर्तृत्वयोरेकत्र विरोधादिति । एतदेव सर्वम् 'अविज्ञातं विजानताम्' इति श्रुत्या सूचितम् । नोऽस्माकं मध्ये य एतदुभयविरुद्धं वेद, स एवास्मदात्मस्वरूपं जानातीत्यर्थः । 'न वेद—न जानामि इति, वेद—जानामि इति, उभयमपि न सम्यगिति, अस्या श्रुतेरर्थः ।

[1] अवरे स्थाने जगति व्याप्तं यद् ब्रह्मरूपं तदेव ज्ञातुं शक्यते । स्वतन्त्र जगद्विरहितं तु रूपं न केनापि ज्ञातुं शक्यम् इति । विश्वरूपम्, विश्वचररूपम्, विश्वातीतं च ब्रह्म । तत्र आद्ये द्वये बुद्धि प्रसारयितुं शक्यते, विश्वातीते तु न कथमपि बुद्धिप्रवेश । तदुक्तं पुष्पदन्ताचार्येण महिम्न स्तोत्रे—

अतीत पन्थानं तव च महिमा वाङ्मनसयो—
तद्व्यावृत्त्या यं चकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ।
स कस्य स्तोतव्य कतिविधगुण कस्य विषय
पदे त्वर्वाचीने पतति न मन कस्य न वच ।

अर्वाचीनं पदं जगद्रूपम्—तत्रैव मनो वाचौ प्रवर्तेते । परं तत्त्वं तु श्रुतिरपि अतद्व्यावृत्त्या—निषेधरूपेणैव चकित यथा स्यात्तथाभिधत्त इत्यर्थ ।

[2] अवरे विश्वचरेऽपि ब्रह्मणि सर्वात्मना तु ज्ञानं न जायते । अनन्तत्वादिति प्रवाहाधिकरण उक्तम् ।

[3] नैव चेद् विज्ञातुं शक्यते, तदात्र प्रयत्न एव व्यर्थ परित्याज्य इति चेन्नैतद्युक्तम् । यतो हि अत्यल्पमपि ज्ञानमस्य श्रेयस्करं भवति । तदुक्तं भगवद्गीतायाम्—

'स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात्' इति (२ ४०) ।

तस्मादत्रावश्यं यत्न कर्तव्य । यत्ने क्रियमाणे क्रमेणेश्वरप्रसादमाप्य सर्वं ज्ञातुं लब्धुं च शक्यते 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्य' इति श्रुतिषु श्रुतत्वात् । ब्रह्मवादरहस्यान्ते चेदं ग्रन्थकृतोक्तं स्मर्तव्यम् ।

'अचिन्त्यभावेष्वपि तेषु यावत् मनुष्यधी क्षाम्यति तावदूह्यम्' ।
स्वयं तदायाति मनुष्यबुद्धौ न शक्यते ज्ञानमुपेक्षितुं तत्' ।

जिज्ञासा स्वत एव मनस्युदेति, असमाहिता सा दुःख जनयति । तस्माद्यथाशक्यं ज्ञानायावश्य यतनीयम् न तु हर्बर्ट स्पेंसरादि पाश्चात्त्यविद्वदुक्तो अज्ञयवाद एव कदापि धारणीकरणीय ।

अक्षरं वा क्षरं वापि यत्किञ्चिदनुबोध्यते ।
सर्वं तत्तस्य विज्ञानमिहैवोपनिषीदति ॥२५॥

[1]रहस्यमक्षरज्ञानं स्याच्च यस्मात् प्रतिष्ठितम् ।
तस्मात् तत्परविज्ञानमिहोपनिषदुच्यते ॥२६॥

सेयमुक्ता परा विद्या तया विज्ञायतेऽक्षरम् ।
निष्णातः परविद्यायामक्षरं ज्ञातुमर्हति ॥२७॥

इति श्री मधुसूदन विद्यावाचस्पतिप्रणीते ब्रह्मविज्ञाने परविद्याध्याये सिद्धान्तवादः पूर्णः ।

वेदोक्तं ब्रह्मविज्ञानं स्फुटं यत्र प्रकाशते ।
सिद्धान्तवादनामा स ग्रन्थो लोकातिशायिनाम् ॥१॥

विद्यावाचस्पति श्रीमन्मधुसूदनशर्मणाम् ।
सर्वतन्त्रस्वतन्त्राणां मतिस्वातन्त्र्यदर्पणः ॥२॥

तत्कृपापाङ्गसंपातसम्प्राप्तज्ञानसम्पदा ।
प्रच्छिन्नसिनेनाध्वनैव विवृतोऽत्र यथामति ॥३॥

व्याख्याने या त्रुटिः सा मन्मतेरेव विभाव्यताम् ।
विमृश्यतां च वेदार्थो मार्गेणानेन पण्डितैः ॥४॥

रसेन्दुशून्ययुग्माङ्कमिते विक्रमवत्सरे (२०१६) ।
सुसपन्नामिमां व्याख्यामर्पये गुरुपादयोः ॥५॥

टीकाकृतः परिचयः ।

जयपुर राजसभादृतकविपदमास्थितवतो द्विजाग्रयस्य ।
चातुर्वेदिकमाथुर गोकुलचन्द्रस्य तनुजन्मा ॥१॥

वस्वग्निनन्दचन्द्रे प्रमितेऽब्दे तिष्यसितपक्षे ।
जातो लवङ्गिदेव्या जठराज्जयपत्तने दिगम्बरतियो ॥२॥

---

[1] इदं ज्ञानमुपनिषत्स्वेव विद्योतते । इयं हि विद्या रहस्यभूता । रहस्यं चोपनिषत्पदेनोच्यते । सर्वं ज्ञानमिहैव उपनिषीदति—अत्रागत्य तिष्ठति—अत्रैव समाप्तिमाप्नोति । यद्वा क्षराक्षरविज्ञानमत्रोक्तम्—उपपरस्याव्ययस्य समीपे—निषीदति—अक्षरपुरुषमपि समीपमानं कश्चिदुपस्थापयतीत्यर्थः । अस्यां विद्यायां निष्णात एवाक्षरस्य ज्ञानमपि परिचेतुं शक्नोतीति सर्वमुपपन्नम् ।

इति सिद्धान्तप्रकाशिका टीका पूर्तिमगात् ।

कविवरधुर्यैपितामह जीवनलालेन सम्यगुपनीत ।
जयपुरसंस्कृतविद्याशालामासेव्य लब्धसद्विद्य ॥३॥

शास्त्रप्रवेशमाप्तो महात्मनो जानकीलालात् ।
श्री हरिदत्तसुधीवरमुखचन्द्रात् कौमुदीं प्राप्त ॥४॥

लक्ष्मीनाथकृपालब्धलब्धाखिलशब्दशास्त्रतत्त्वस्य ।
शास्त्राचार्यपरीक्षे सर्वप्रथम समुत्तीर्ण ॥५॥

श्री जीवनाथगुरुत प्राप्तो दीक्षा च दक्षिणाम्नाये ।
तस्यैव सुप्रसादात् समधीतन्यायसाहित्य ॥६॥

श्रीमधुसूदनविद्यावाचस्पतिपदपुण्डरीकस्य ।
उत्तीर्णदर्शनोदधिरासादितवेदमर्मनिधि ॥७॥

शास्त्राण्यध्यापयितु व्याख्यायितु वा सनातन धर्मम् ।
पर्यटितविविधदेशो विद्वद्भि प्रणयपात्रतां नीत ॥८॥

प्रत्यष्ठापि च देशे संस्कृतसाहित्यमेलन सम्यक् ।
संस्कृतरत्नाकर इति मासिकपत्र प्रकाशित येन ॥९॥

जम्बूकाश्मीराधिपदरभङ्गाधोलपुरपतिभि ।
जोधपुरोदयपुरपतिमुख्यैश्च समानितो महाराजै ॥१०॥

आङ्गलभारतसम्राडर्पितवैदुष्यगरिष्ठपद ।
महामहोपाध्यायो गिरिधरशर्मा चतुर्वेद ॥११॥

जयनगरराजकीये संस्कृतविद्यालये प्रथिते ।
अध्यक्षपदे तिष्ठन् दर्शनशास्त्राणि पाठितवान् ॥१२॥

अलवरमहीपतेरपि संस्कृतविद्यालय शासत ।
धृतवान्स राजपण्डितपदं गरिष्ठं समाद्रितमन ॥१३॥

काशीहिन्दूविश्वविद्यालयसंस्थया यस्मै ।
सर्वातिशायि पदवी वाचस्पतिरिति समर्पिता मानात् ॥१४॥

तत्रैव च विद्वासोऽन्वेषणमार्गं सुशिक्षिता येन ।
ससच्छास्त्राचार्या समकक्षपदचक्रवर्तिपदम् ॥१५॥

स्वातन्त्र्यमनुप्राप्ते भारतवर्षे तदीय राष्ट्रपति ।
वैदुष्यमानपत्रं प्रथम यस्मै समर्पयत ॥१६॥

वार्द्धक्येऽपि च संस्कृतविश्वविद्यालयेनास्मै ।
संमानितप्रकृष्टाध्यापकपदमर्पित सोऽयम् ॥१७॥

सम्प्रति सपुत्रदार कविराजादितशिवागमाधार ।
निवसति वाराणस्यां ध्यायन् जगदीश्वरीं शिवोरस्याम् ॥१८॥

श्री

विज्ञाप्यम् ।

यार्द्धक्यात् मुद्रमाक्षरेषु मम दृष्टि संशोधनाय न प्रभवतीति स्वय मया आदर्शपत्राणि (प्रूफ) द्रष्टु न पारितानि । अन्येभ्यो विद्वद्भ्य एव संशोधितानि । तेषा कार्यान्तर-व्यग्रतया, एतद्ग्रन्थपरिभाषानवधानेन च बहुच एवाशुद्धयोऽत्र मुद्रणे सजाता । तद्यथार्थ-ज्ञाने भ्रमसभव, व्याकरणरीत्या च या महत्योऽशुद्धयो विदुषा मनास्युद्वेजयन्ति, तासा शोधनाय शुद्धिपत्रनिवेश आवश्यको जात । यास्तु पदच्छेदादीना बिन्दुविसर्गादीना त्रुटिताक्षरादीना चाशुद्धयो बाहुल्येन तत्र तत्र दृश्यन्ते, ता न शुद्धिपत्रे निवेशिता । विस्तृत हि शुद्धिपत्र दर्शनमात्रेणैव पाठकाना मनास्युद्वेजयतीति । ततश्च स्वयमेव विद्वद्भि पाठकै सशोध्य पाठ्या इति सक्षमायाचनं प्रार्थ्यते—

गिरिधर शर्मा

सिद्धान्तवादस्य

शुद्धिपत्रम्—

पृ स	पक्ति स	अशुद्धपाठ	शुद्धपाठ
२	७	सर्वा	सर्वं
६	३२	प्रमेयानि	प्रमेयाणि
१३	७	श्रोत्र वाक् चेति	श्रोत्र च वाक् चेति
१६	१३	एकमेव	एक्मेव
१७	११	सधन	सघन
२१	३०	विनाशत्वात्	विनाशित्वात्
२२	३०	सत्याद्दतमनित्यम्	सत्याद्वतमानन्त्यम्
२३	१५	नैवातिमवम्	त्रैकाल्किम्
२८	२	स्थानाच्छ्रयाणो	स्थानाच्छ्ल्याणो
२९	१	मृदाग्नि	मृदग्नि
३१	५	वहिर्यार्ऽहितम्	वहिर्याहितम्
३१	२६	प्रवहित वस्म् प्रलीयत	प्रवाहि वल प्रतीयत
३२	५	ससदत्	त रसम्
३३	२७	परियाति	परिपाति
३७	१०	मायामक्ति	मायामुक्ति
४०	२२	परिचिन्तेति	परिचिनोति
४२	१०	सर्वेषा नाथयो	सर्वेषामाश्रयो

पृ स	पंक्ति स	अशुद्धपाठ	शुद्धपाठ
४६	१४	मुभवे	नुभवे
४६	१९	तत्वादिभि	तत्त्वादिभि
४७	२३	रसे	रस
५०	२९	व्यवहार	व्यवहार
५५	२८	कण्ठरूप	कण्ठरूप
६०	३	विद्ययाक्त	विद्यया युक्त
६०	१३	सामस्य तु	सोमस्य तु
६५	१६	मारम्भका	आरम्भिका
७१	[illegible]	प्राणिति चापनिति	प्राणिति चापानिति
९४	२५	मान्यादि	मण्यादि
९७	१	सुवे	सुवे
९७	२५	एष कश्चित्	एष कश्चित्
९९	३०	निधि भूतात्	निधिभूतात्
१०१	१	कामात्पुरस्त्वावरण	क्रमात्पुरस्त्वावरण
१०१	७	कर्मपादयोऽनत्यभिधो	कर्मपादयोऽनत्याभिधो
१०१	२८	अक्षरकालाना	अक्षरकलाना
१०१	३१	बलप्रकर्षाकृते	बलप्रकर्षेण
१०४	१	फेनो हिरण्य	फेनादिहिरण्य
१०५	१५	अस्तमिते सूर्ये	अस्तमिते सूर्ये
१०५	२३	प्रकाशत्वात्	प्रकाशकत्वात्
१०६	१९	साहचर्येणैकरूपता	साहचर्येणैकरूपता
१०६	२१	प्रतिष्ठितविधृतिज्योतिष्वपि	प्रतिष्ठाविधृतिज्योतिष्वपि
१०७	२०	किरणाप्रतिफलनेन	किरणप्रतिफलनेन
१०८	१८	स्वरूपादवच्युति	स्वरूपादविच्युति
१०८	२०	भ्रियते	भ्रियन्ते
१०८	२७	स्वघने	स्वघने
१०९	२१	मित्यनुसाधेयम्	मित्यनुसन्धेयम्
१०९	२४	निर्व्यापृति	निर्व्यापृति
१११	८	(पद्यार्द्धं वारद्वय मुद्रितम्)	(एकवारमेव पाठ्यम्)
		अस्योपरिगतोऽङ्कः ५ अपि अग्रे पाठ्य ।	
११२	३२	वस्तुतस्त्वनिन्दस्य	वस्तुतस्त्वानन्दस्य
११३	१	भ्रियते	भ्रियन्ते
११३	१९	देवरूपता	द्वैकरूपता
११५	२८	तत्र गति	तत्र जाति
११५	२६	पदार्थाना	दर्शनाना

पृ स	पंक्ति स	अशुद्धपाठ	शुद्धपाठ
११७	१८	समुग्धा भेदा	समुग्वभेदा
११८	२५	आम्नात नाम	आम्नातनाम
११९	१	तदित्वर्तमातं	तदिहोक्तमातं
१२०	२५	सुप्रसिद्धमेव	सुप्रसिद्ध एव
१२०	२५	आनन्द लभते	आनन्द न लभते
१२४	१३	द्रव्यताव्ययेति	द्रव्यताव्य पैति
१२६	३१	बलविभूति	बले विभूति
१२६	३७	तत्र सभवति	तत्र न सभवति
१२७	९	आध्यात्मिका	आध्यात्मिकय
१२७	३३	विज्ञानज्ञानमानन्द	विज्ञानमानन्द
१२८	२१	भेदने	भेदेन
१२८		अन्ते २१३ श्लोकस्य वारद्वय मुद्रण जातम् । एक वार पाठयम् ।	
१२९	२७	अपितु सिद्धेव	अपि तु स्वत सिद्धयति भातिसिद्धेव
१२९	२९	केवल सत्ता	केवल सत्तासिद्धम्
१३१	२३	गुणविरोधाच्च	गुणवृत्तिविरोधाच्च
१३२	१९	समवयवीति	समवयन्तीति
१३२	२३	भिरेप भयदु खाद्य	भिरेतद् भयदु खाद्य
१३३	१५	परिद्रताख्य	दरिद्रताख्य
१३४	२१	प्रसाद	न प्रसाद
१३६	६	विभेति भय	विभेति भूय
१३६	९	मज्ञानमस्ति	मज्ञानमास्ते
१३९	२	कमति	कर्मेति
१३९	१४	भिद्यते	भिद्येते
१४०	२	स्वशक्तिभि	खलु शक्तिभि
१४०	२४	भिद्यते	भिद्येते
१४१	५	व्यपदिश्यभावा	व्यपदिश्यमाना
१४१	७	यानौ	योनौ
१४१	१४	सकामवन्नपि क्षीणो भवति	सकामयदपि क्षीण भवति
१४१	२१	अक्षरस्तु	अक्षरात्तु
१४२	२२	कार्य नाम	कार्यो नाम
१५०	४	हिरण्यमय	हिरण्मय
१५२	१५	क्षणिका	क्षणिकी
१५७	८	जागीरत	जागरित
१६२	२३	त्रिभि रूपै	त्रिभी रूपै
१६३	४	समर्पयत्यसौ	समर्पयत्यसौ

पृ स	पक्ति स	अशुद्धपाठ	शुद्धपाठ
१६३	३०	अच् प्रत्यक्षेन	अच् प्रत्ययेन
१६४	२१	यावदत्रम्	यावद्दल्म्
१६४	२४	आर्षणम्	आकर्पणम्
१६५	१७	˚अभिमान	अभिमान
१६५	२७	बल तु वैपम्यमिति	अल तु विपर्ममिति
१६६	४	मिटार्पयेत्	मिहार्पयेत्
१६७	४	निवेशयत्सौ	निवेशयत्यसौ
१६७	८	ययअयत्यसम्	यजयन्यसम्
१६८	१२	यदृष्टम्	दृष्ट
१६८	१८	क्रियपत	क्रियत्पान्च
१६९	८	प्राणनपानिव	प्राणमपानमिव
१७०	४	व्यानोऽन्रतस्य	व्यानोऽन्तरस्य
१७१	१५	मे	इमे
१७३	९	निपभिति	निष्ठामिति
१७३	१०	निस्तिप्त	निस्तिष्ठति
१७३	११	ते	तानि
१७३	१२	निर्दिष्टा	निर्दिष्टानि
१७९	२८	अशनायया-च्छया	अशनायया-इच्छया
१८१	६	कर्मासत्येवेति	कर्मास्त्येवेति
१८१	७	करणान्तरात्	प्रकरणान्तरात्
२८२	४	पार्थिव	पार्थिवे
१८२	७	भवम्पना	भूकम्पना
१८२	१६	तत्सयोगात्	तत्सयोगात्
१८२	२०	इषाम्	एषाम्
१८२	२३	न सयोग	सयोग
१८२	३१	सयुक्तसयोगम्	सयुक्तसयोगम्
१८३	९	नोदनयेवे	नोदनयैवे
१८३	१७	नर्गजनम्	घनगर्जितम्
१८३	१९	विद्युन्पत्ति	विद्युदुत्पत्ति
१८३	२३	स्नन्दनम्	स्यन्दनम्
१८३	२४	वृक्षामिरर्षणम्	वृक्षाभिसर्पणम्
१८४	२०	न्यायम्	न्याय्यम्
१८४	२२	आरोहणम्	आरोहणम्
१८४	२५	आरोहणकुर्वन्तीति	आरोहण कुर्वन्तीति
१८४	२६	आरोहरणम्	आरोहणम्

पृ स	पंक्ति स	अशुद्धपाठ	शुद्धपाठ
१८५	५	नेम	नेयम्
१८५	२६	उद्बुद्धादृष्टपदात्मसयोग	उद्बुद्धादृष्टवदात्मसयोगो
१८७	१०	समुदायानिरूपम्	समुदायगतिरूपम्
१८८	१४	विक्षेपबला विकर्षणम्	विक्षेपबलाद् विकर्षणम्
१८९	१५	उच्छद्यमानस्य	उच्छिद्यमानस्य
१९०	१	प्रयोक्तात्वधार्यते	प्रयोक्तात्ववधार्यते
१९०	५	द्विधा	द्विविधा
१९२	१७	रूोत्पत्ति	रूपोत्पत्ति
१९२	२३	उदाहार्यं	उदाहार्यम्
१९२	३४	जलघटपटले	जलधरपटले
१९३	१०	अग्निरू	अग्निरूप
१९३	११	अहणिमन्थनेन	अरणिमन्थनेन
१९३	१७	आवृण्यन्ति	आवृण्वन्ति
१९३	२०	त्यमाचरण	इत्थमावरण
१९३	३३	शान्यम	शून्यम्
१९५	२५	रघ्यह्यम्	रघ्यूह्यम्
१९९	२१	मनुपस्य	मनुष्यस्य
१९९	२४	कृतेर्माया	प्रकृतेर्माया
२००	१०	ग्रहीत्वात्	ग्रहणात्
२००	११	सर्गोऽपि	सर्वोऽपि
२०२	९	क्रमेत्	क्रमेत
२०३	१०	ब्रह्मत्व कर्मेति	ब्रह्मत्वकर्मेति
२०५	२९	स्थितशीलादपि	स्थितिशीलादपि
२०५	३१	साल्यभासेषु	साल्याभासेषु
२०६	१५	तस्मितमसि	तस्मिस्तमसि
२०६	१	अव्यक्तरेवास्य	अव्यक्तिरेवास्य
२०७	३०	मध्भागे	मध्यभागे
२०८	३	परीव्यावृत्या	परिव्यावृत्या
२११	१८	प्रधाना	प्रधान
२११	१८	विविधा क्रिया	विविधक्रिया
२११	३३	परस्पराहोरणस्य	परस्परारोहणस्य
२११	३४	इति वा	इनि या
२१३	१३	विवक्तु	विवेक्तु
२१६	९	चान्ययाऽन्ययो	चान्यथाऽन्यथा
२१६	२७	विधिवृत्तिप्रयोजक	विविधवृत्तिप्रयोजक

पृ सं	पंक्ति सं	अशुद्धपाठ	शुद्धपाठ
२१७	२७	स्थापिताम्	स्थायिताम्
२१८	८	अपरिगणनीयाणाम्	अपरिगणनीयानाम्
२१८	८	त्रियानाम्	त्रियाणाम्
२२३	२३	रन्तरित्वम्	नित्यत्वम्
२२४	१७ १८	अन्त करण वृत्तिरुपासना	अन्तःकरणवृत्तिरुपासना
२२४	१९	भावनामारोप	भावना आरोप
२२५	२८	दृष्टिरूपासनारूपा	दृष्टिरुपासनारूपा
२२६	२१	प्रतिष्ठिता	प्रतिष्ठितता
२२७	९	भूतानिति	भूतानीति
२२७	१	पुष्ठस्थितातस्त्र	पुष्ठस्थितास्तत्र
२२७	३	तदक्रिये	तदनियम्
२२७	५	उपजनत्रियत्वम्	उपजनत्रियत्वात्
२२७	२८	गत एव	तत एव
२२८	१	गुरुता च	गुरुता च
२२८	५	धियोऽप्यभू	धियोऽप्यम
२२९	१०	दिष्टम्	दृष्टम्
२३०	२	भङ्गी	भङ्गी
२३२	२२	कदाचित्करव	कादाचित्करव
२३२	२८	प्रकरणे बल्जनित	प्रकरणे बल्पद बलजनि
२३२	१५	प्रचलित	प्रचल्ति
२३४	११	हरित्कल्प्य	परिकल्प्य
२३४	२३	भूयतेभूयो	भूयो भूयो
२३५	३३	चह्यम्	चूह्यम्
२३६	१८	निर्मागमौ	निर्गमागमौ
२३७	१४	कारणसाधन	करणसाधन
२३७	२१	न द्रियै	नन्द्रियै
२३८	१६	मुपात्य	मुपेत्य
२४२	६	अस्य ब्रह्मविद्याया	अस्या ब्रह्मविद्याया
२४२	१८	सहचरितया	सहचरतया
२४३	३२	प्रसृता कामी अवनाया	प्रसृता कामा
२४७	२१	चन्द्रे प्रमिते	चन्द्रप्रमिते
२४७	२१	तिष्यसितपक्षे	तिष्यसितपक्षे
२४७	२२	दिगङ्कतिथौ	दिगङ्कतिथौ
२४८	११	व्याख्यायितु	व्याख्यातु